

CHƯƠNG THỨ NHẤT MÀU RƠI TRÊN TUYẾT

CÀ một bầu trời trắng xóa. Trù tuyết rơi lớp lớp, không còn thấy được một điểm nhỏ gì khác nữa trong khoảng trời đất đục mờ...

Tầng lớp tuyết dày đặc phủ lên mặt đất. Không nghe thấy một tiếng ~~đào~~, in hình lớp tuyết dày đã phủ kín mọi vật, phủ kín cả tiếng ~~động~~.

Không khí đóng yên một chỗ, gió như bị đè dưới lớp tuyết im lìm.

Rặng núi từ xa, trong khoảng trắng mờng lộng lờ mờ không rõ bóng. Từ nơi xa đó, vụt nổi lên từng loạt tiếng chó săn sục sạo rút mỗi...

Tiếng chó vắng từ xa đưa lại và tiếp liền theo đó, trên mặt tuyết tiếng vỗ ngựa dập dồn.

Ven khu rừng lớn, một vòng trúc bao quanh, nếp nhà tranh vách đất nép mình dưới cơn mưa tuyết và tiếng chó, tiếng ngựa đổ về hướng đó.

Trong gian nhà tranh lụp xụp bóng tối lờ mờ chỉ nghe thoang thoang có tiếng rên.

Tiếng chó sủa, tiếng ngựa dập dồn càng phút càng kéo đến gần gian nhà tranh hơn nữa. Tiếng người xáo nào cũng vụt lên.

Từ trong bóng tối om om của gian nhà tranh vụt phát lên một giọng già nua :

— Cho dù tình hình có thế nào, các người cũng đừng gây tiếng động, tuyết đối đừng gây tiếng động nghe chưa ?

Tiếng rên bên trong gian nhà im bặt và bên ngoài đoàn ngựa cũng

Xuân Thu

Cơ Sở Ấn Loát và Phát Hành Dữ Liệu Sách, Tiểu Thuyết, Tội Diện Thông Dụng
Phục Vụ Cộng-Đồng Người Việt Tại Hoa Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1975
P.O. Box 720065, Houston, Texas 77272 U.S.A. (713) 498-1474

đã mang đến một số đồng người.

Dẫn đầu đoàn người ngựa là bảy chó săn, giồng chó vùng Tây Tạng cao lớn hung hãn dị thường.

Đến sát vòng rào trúc, bảy chó đứng lại chồm lên gầm gừ hồng hộc. Từ những hàm răng nhọn hoắt chìa mõm vào gian nhà tranh như đã đánh được hơi mồi.

Đoàn ngựa dừng lại, tám gã đại hán mặc sắc phục toàn màu đen, chiếc nón rộng vành, chụp xuống mang tai, tuy nhiên hàm răng lộ ra như những đóa hoa rung rẩy...

— Hay vây chặ nhà này !...

Chừng như kẻ cầm đầu đoàn kỵ mã, một gã có râu mép quất lên.

Từ đằng sau, một gã đại hán xốc lên :

— Vương tổng quân, đây là nhà của Lão Trần, cứ gọi lão ấy ra...

Lão râu mép trừng mắt :

— Nói đề nghe chưa ? Chó đã bắt hơi nơi đây rõ ràng chúng nó trốn trong này, lão Trần có lẽ cũng đã chết ngủm vì hai đứ tiểu quỷ đó rồi... ở đó mà kêu !

Tám gã đại hán tản ra vây chặt lấy gian nhà...

Bảy chó lại chồm lên sủa dữ...

Gã có râu mép đứng quay lại phía sau như trông đợi...

Từ con đường dẫn tới ban này, xa xa vụt hiện lên một điểm hồng.

Chiếc bóng hồng lớn dần mau lẹ, lộ rõ một thiếu nữ mặc chiếc áo choàng màu hồng lợt, cười trên lưng con kiệu mà giống ngoại mông cao lớn, Trên gương mặt điểm kiêu của cô gái, dấu nước mắt hãy còn đọng lại, chứng tỏ nàng vừa trải qua một xúc động thương tâm.

Đến trước mặt gã râu mép, người thiếu nữ gắt :

— Chúng nó ở đâu ?

Bằng một dáng người hết sức cung kính, gã có râu mép vòng tay :

— Thưa tiểu thư, nhất định chúng ở trong này.

Người thiếu nữ hừ một tiếng trong cổ họng và chiếc roi da từ tay nàng vụt vút lên.

Theo tiếng trót trót trong không khí từ chiếc roi da phát ra, bảy chó chợt lui lại nín hơi im bật.

Bốn phía lại trở vào im lặng như phút ban đầu, khi bảy chó thôi làm dữ. Và từ trong gian nhà tranh có tiếng nháy mũi liên hồi...

Cánh cửa sịch mở, bảy chó lại vụt chồm lên, nhưng cô gái đã vẫy tay, ngọn roi da vút lên tron trót, bảy chó lảo liêu thụt lại.

Cánh cửa hé rộng thêm một chút nữa, từ bên trong lộ ra một cây dù giấy, thứ dù lợp bằng giấy tầm dầu, chiếc dù giương lên thủng hai ba lỗ tròn tròn.

Một lão già lụm cùm đi ra, vừa đi vừa lăm bằm một mình :

— Quá, tuyết rơi đủ quá !...

Rồi như chợt thấy, lão giật mình đứng lại :

— Ờ ờ... à... Vương tổng quân, đi săn đây à ? Ờ ờ... mời mời vào đây uống chén nước cho ấm cái dạ. Ý chà, tuyết chỉ mà rơi đủ !

Lão nói liáp gáp đủ điều, nhưng ai nấy đều nín thinh không đáp. Chuyện lão già đi ra một cách tự nhiên như thế, chừng như ngoài ý nghĩ của gã có râu mép và cô gái áo hồng, họ lặng thinh đi một lúc...

— Trần lão.

Tiếng gọi của gã có râu mép không làm cho lão già chú ý, lão chậm chạp ngẩng mặt và lại bở bở :

— À, có cả Tuyết Hồng tiểu thư đây cửa. Ý, tiểu thư này, lần đầu mà già dên Thiên nhất Bảo ấy mà, gặp tiểu thư là già mừng quá... Phải rồi, dạo đó tuyết có rơi như vậy đâu... Không biết mắc chứng gì mà năm nay tuyết lại rơi đủ thế nhĩ...

Người thiếu nữ áo hồng khẽ cau mày, chừng như bực dọc trước lối lầy nhầy của lão già, gã có râu mép vội gắt :

— Lão Trần, đừng có nói lảm quàng, chúng ta đến đây là để tìm người.

Lão già hấp háy mắt :

— Tìm người ? Tìm già này à ?

Đôi mắt cú vọ của gã có râu mép họ Vương chiếu thẳng vào vẻ mặt nhăn nhoe của lão Trần như tìm kiếm...

Thật ra thì, gã không lạ gì đối với lão già này cả. Ngót hai mươi năm rồi, chỉ có lão là người độc nhất ở trong phạm vi kiểm soát của Thiên nhất Bảo. Phải, lão đến đây dựng mái lều tranh này đã hai mươi năm rồi chứ ít gì ?

Những ai có lui tới Thiên Nhất Bảo cũng đều hơi lấy làm lạ, không hiểu tại làm sao lão già này lại ở trong một vùng xa cách dân cư như thế. Nhưng đối với gã Vương tổng quản thì không có gì lạ cả.

Lão già rồi, lại đơn côi, có một mình, lão có nghề đặt rượu nhưng ở vào một vùng thị tứ, lão làm sao sống được. Tuy rượu lão ngon đấy, nhưng làm sao đủ phương tiện vốn liếng để pha chế mùi ngon như ở thị thành? Chỉ có nơi đây, ở một vùng hẻo lánh, mà khách quan là đám vệ sĩ sành rượu nguyên chất của Thiên nhất bảo này mới thích rượu của lão.

Và đó là nguyên nhân duy nhất, nguyên nhân chính đáng khiến cho lão đến và định cư tại nơi này. Hay ít nhất đó cũng là cách giải thích đơn nhất của gã Vương tổng quản và đám vệ sĩ, đám quân tuân lệnh của Thiên nhất Bảo, và sự có mặt của lão già, mà họ cảm thấy có lợi chứ không có hại.

Cho đến bây giờ thì lão họ Trần đã quá già rồi, sự cố ý không chú ý của Vương tổng quản và đám thuộc hạ càng trở thành một sự tự nhiên.

Và câu hỏi của lão già làm cho Vương Tổng Quản bật cười :

— Ai tìm lão làm gì ? Ta tìm hai người khác, một gái một trai. Đứa con trai ấy chắc lão Trần đã từng thấy rồi, đứa cháu gọi bảo chú bằng cậu ấy mà ?

Lão Trần gật gật :

— Phải phải, có có... phải cái cậu trắng trắng cao cao đấy không ?

Vương tổng quản gật đầu :

— Đúng rồi, hẳn đấy. Hẳn đang ở đây phải không ?

Lão Trần nheo mắt cười cười :

— Vương tổng quản, đùa đấy à ? Cậu ấy làm sao lại ở đây ?

Vương tổng quản quay lại :

1. Tiêu thư, lão Trần nói chúng không có ở đây !

Cô gái áo hồng lạnh lùng :

— Nhưng chỗ đã đánh hơi, nhưng chúng theo và dừng lại nơi này !

— Vâng vâng...

Gã Vương tổng quản lật đặt xá xá...

Phải rồi, giống chỗ săn Tây vực này là loại chỗ thăm hơi giỏi nhất nó đã theo thì chỉ trừ có cánh mới mong thoát khỏi.

Gã họ Vương lớn tiếng :

— Lão Trần, đây không phải là chuyện chơi đâu. Có họ trong nhà này không ?

Cô gái áo hồng cau mặt :

— Vương đại thúc, chuyện chi phải hỏi đồng đại như thế ? Có hay không cứ vào là biết chứ ?

Vừa nói, cô gái áo hồng tung mình xuống ngựa, bầy chó dữ ủa theo nàng đứng chặn giữa cửa vẫy tay :

— Mang đuốc lại đây ?

Giọng của cô gái sắc sảo, khi nói hàm răng lộ lại, bộc lộ một sự sự bức tức và hai gã thuộc hạ từ ngoài rào lật đặt mang đuốc chạy vào đánh lửa.

Lão già họ Trần xấp cây dù xuống, ngo ngoác :

— Vương tổng quản, chuyện chi thế ? Già này...

Gã họ Vương trầm mặt xuống :

— Đùa có nói lộn xộn. Nếu tìm được thì cái đầu của lão

rớt xuống đáy !

Lão Trần dậm chân nhấc mặt quày quả trở vô bằng một dáng sắc tức lổ oan khuất. Cô gái áo hồng cũng đã cầm được thăng vào.

Gian nhà đã hẹp, thêm vào sự sục sạo của bảy chó làm cho từ mọi xo hốc cũng đã trống hẳn cả ra, cho nên đến khi cô gái bước vào thì chỉ đảo mắt qua một lượt là đã quan sát không còn sót một nơi nào cả.

Tự nhiên, trong gian nhà hoàn toàn không có một người, nhưng bảy chó lại bu quanh cái hầm ở giữa nhà sủa gâu lên dữ dội..

Cô gái nhìn gã họ Vương, cười nhạt :

— Vương tổng quản, thấy không ? Kéo lão già lại đây !

Gã họ Vương bước tới :

— Tiểu thư, đám tuần phòng của Bảo ai cũng đều biết nhà này cả. Đây là hầm chứa rượu của lão Trần mà !

Cô gái hồng gất :

— Tại sao hầm này lại không thể dấu người ?

Gã họ Vương mấp máy đôi môi muốn nói : Đâu có lẽ lão Trần lại dám dấu người dưới này. Nhưng kịp thấy tia mắt giận dữ của cô gái, gã lồm lổ lạng thình..

Cô gái hất hàm :

— Dở lên !

Lão Trần lom khom bước tới nhấc mấy tấm ván bỏ dột sang một bên để lộ khoảng hầm vuông vức, bên dưới có mấy cái ché đựng rượu cao nửa thân người.

Cô gái áo hồng vung tay..

Chiếc roi da loáng qua, những ché rượu bề nất, rượu đổ tràn mặt đất.

Lão Trần tặc lưỡi lắc đầu :

— Tiểu thư, tội quá, bảy tấm cái ché đựng rượu này, hai chục năm nay ai ai cũng biết, đựng rượu chứ có đựng người được đâu !

Cô gái áo hồng lạng thình không nói. Nàng nhìn chăm bẵm dưới hầm và vút trồm giọng :

— Vương tổng quản xem đây !

Gã họ Vương nhìn theo tay chỉ xuống hầm, và cô gái nói tiếp bằng một giọng gấp gáp :

— Rượu từ trong bảy tấm chén lớn này đổ ra rồi hút đi đâu ?

Dưới đáy hầm này còn có cái gì nữa ?

Gã họ Vương gạt mình quát lên :

— Lão Trần !

Tiếng của gã chưa dứt thì gã vút khựng người sững sőt..

Thân hình lão Trần bỗng nhống lên..

Vốn là một lão già tuy không gù nhưng tuổi tác chồng lên đã làm cho lão có chiếc lưng cong lụm cụp, thế mà bây giờ lão vút cao lồm lổ lên.

Và khi thân hình của lão già biến đổi thì tiếp theo đó nhiều tiếng ăng ặc nổi lên, cả bảy chó hung dữ ngã quay ra chết hết..

Nhiều tiếng thét dậy lên, đám vệ sĩ Thiên nhất Bảo ập vào, thân ảnh lão già họ Trần lại nhoáng lên như chong chóng..

Thấy người đua nhau ngã xuống, tám tên vệ sĩ không một người sống sót và dưới ánh đuốc lập loè, mặt họ lầy nhầy bết máu, trông cực kỳ khủng khiếp !

Chỉ trong khoảnh khắc quang cảnh vút trở về im lặng. Một sự im lặng của chết chóc.

Cô gái áo hồng da mặt tuy đã tái xanh, nhưng dưới ánh sáng bập bùng của ngọn đuốc, sự giận dữ vẫn còn phảng phất..

Gã họ Vương chết sững một hồi lâu mới mở miệng, nhưng lưỡi của hắn liú lại một cách thảm hại :

— Trần lão, ông.. ông.. làm sao..

Hai hàm răng của gã lại khua lên, giọng gã tặc nghẹn.

Lão họ Trần — bây giờ không còn là một lão già lồm cồm, còm cõi nữa — lão đứng thẳng người, đôi mắt lão cũng không còn lẹm nhem nữa, từ nơi đó, bảy giờ vút chiếu rọi hai luồng sáng xanh rờn rờn, và giọng cười của lão càng làm cho gã họ Vương run cầm cập :

— Xin...xin ông tha cho tôi...

Lão họ Trần lạih lòng :

— Không !

Gã họ Vương ngẩng đầu lên, nhưng bàn tay phải của lão họ Trần đã xòe ra ngay mặt...

Y như lớp da mặt của gã họ Vương vùng tuột ra máu thịt lầy nhầy bết bết, gả rú lên :

— Tiểu thư...cho Bảo chủ biết... Huyết...Huyết...

Chỉ nói được mấy tiếng, thân hình gã rú xuống như một cây chuối bị phạt ngang, tay chân co quắp.

Lão họ Trần cười lạnh buốt :

— Không một ai còn có thể nói với Bảo chủ !

Mắt lão nhìn thẳng vào cô gái. Nàng bất giác rùng mình thụt lui hai bước...

— Không một ai nói lại được với Bảo chủ. Cô nương, có lẽ cô khá thông minh, mấy mươi năm nay, chỉ có mỗi một cô biết được bí mật của chiếc hãm này !

Lão họ Trần nhích lên hai bước.

Cô gái áo hồng lại thụt lui...

Nhưng, chân nàng đã đụng vách.

Lão họ Trần cười sắc sảo :

— Và có thể cho cô biết, con đường ngầm dưới hãm này đã ăn thông Thiên Nhất Bảo và chỉ một mình ta biết. Ta phải bịt miệng tất cả.

Cô gái nghiêng rặng :

— Người giết ta, người trong Bảo chủ tự nhiên sẽ dẫn tìm !

Lão họ Trần lại cười :

— Tự nhiên những kẻ nào đến đây cũng thế. Họ cũng không có thể trở về.

Bàn tay lão lại xòe ra và cô gái áo hồng chợt nghe mặt mình hừng hực...

Nàng rùng mình và trong một phút với bản năng tự vệ, cánh tay

nàng nhấc lên, chiếc roi da rít xé vào trong gió, đồng thời, lưng nàng bật ra sau thật mạnh, tằm vách đất dội lên thùng một lỗ tròn nương theo đà đó, cô gái áo hồng bắn lượn ra ngoài lộn khĩa mấy vòng đứng phắt lên chạy thẳng.

Cách thoát thân của cô gái áo hồng thật là nhanh nhẹn và khéo léo, nhưng khi nàng vừa đứng dậy thì lão già họ Trần đã sừng sững ngay trước mặt...

Cô gái áo hồng nghiêng rặng vút mạnh tay lên.

Chiếc roi như con rắn uốn mình vút ngang vào cổ lão già họ Trần bằng một thế đánh cực kỳ hiểm hóc...

Rục đầu xuống thật lẹ, bàn tay phải chụp lấy ngọn roi, lão già họ Trần hành hếch...

Đã đến lúc sự chết chóc gần kề đã làm cho người trở nên gan góc cô gái mím chặt đôi môi giết mạnh chiếc roi...

Nhưng công lực của lão già họ Trần đâu có dễ dàng như thế. Lao chỉ gạt một cái roi nhẹ, cô gái đã chúi mình tới trước...

Lão họ Trần buông roi, một tay nắm vai cô gái, một tay xòe ra trước mặt nàng...

Thân hình cô gái cứng đờ bởi bàn tay nắm chắc lấy vai, đầu cô rặng bật ra san đề tránh xa bàn tay, nhưng vẫn chẳng nhích môi...

Lão già gục gặt đầu, tỏ vẻ tán thưởng sự gan gị của cô gái và bàn tay của lão cứ từ từ đưa tới...

Nghe da mặt càng phứt càng rát và nhìn thấy lồng bàn tay của lão họ Trần càng lúc càng đỏ bầm và căng thẳng y như dưới lớp da chứa đầy máu, chỉ cần chích một mũi kim là máu sẽ chạy vọt ra...

Cô gái nhìn sừng vào bàn tay kỳ dị và vọt kêu lên, giọng nàng hơi run :

— Người... Người không phải là lão Trần lão Nguyên gì cả !

Lão già cười sắc :

— Tuyết Hồng, khá lắm. Tự nhiên, ta đâu phải như tám vệ sĩ vô

dụng của nàng tướng!

Cô gái tên Tuyết Hồng nuốt nước bọt:

— Người... người là Huyết chương đường Hào. Người là kẻ khét tiếng giết người, không biết góm tay!

Huyết chương Đường Hào cau mặt:

— Tại sao ngươi biết? Hơn hai mươi năm nay ta đã lánh mặt giới giang hồ, với số tuổi của ngươi tại sao ngươi lại biết?

Như trấn tĩnh tinh thần trước phút gần kề cái chết, Tuyết Hồng cười nhạt:

— Tại sao ta biết à? Trong Thiên nhất Bào có một người luôn luôn nói đến Huyết chương Đường Hào.

Huyết chương đường Hào vận lại:

— Trong Thiên nhất Bào, trừ thằng giặc Từ Long, còn ai biết đến tên ta?

Tuyết Hồng giận dữ:

— Người không được vô lễ với cha ta!

Huyết chương đường Hào cười ha hả:

— Thằng giặc già Từ Long, thằng giặc già Từ Long! Hừ, tại sao ta lại phải có lễ với hắn chứ?

Tuyết Hồng nguyền rủa tung ra một đá vào ngay giữa bụng Đường Hào.

Bốp!

Chiếc đá của Tuyết Hồng trúng vào bụng Đường Hào, lão vẫn đứng trơ trơ bật cười khảnh khảnh; nhưng nàng thì lại đau nhói lên tận óc, sự đau đớn không cho phép rên than làm cho nước mắt cô gái trào ra...

Huyết chương đường Hào lại cười:

— Khé, không ngờ thằng giặc già vô dụng Từ Long lại có được một cô con gái can đảm như thế!

Tuy đau nhưng sự giận dữ làm cho Tuyết Hồng càng tức tối nàng rít lên:

— Người mới là kẻ vô dụng, nếu đường hoàng thì tại sao lại

mãi đánh trốn chui trốn nhủi ở đây suốt hai mươi năm!

Câu nói của cô gái y như nhắc lại một chuyện gì, Huyết chương đường Hào vụt trở nên giận giữ, bàn tay của lão cứ ấn từ từ vào mặt nàng và lão gằn từng tiếng:

— Phải đã hai mươi năm ta mãi đánh ăn tích ở đây, nhưng không phải trốn chui trốn nhủi như người nói đâu... và, cái thằng giặc già Từ Long của người đó lại có lá mặt ra khỏi Thiên nhất Bào lấy nửa bước không chứ?

Tuyết Hồng bủi môi:

— Cha ta không ra khỏi bào là vì bận luyện võ, chứ đâu phải như người!

Huyết chương đường Hào cười ằng ặc:

— Khé, tá hỏi, tại Thiên nhất Bào, ai là kẻ nói đến tên ta?

Tuyết Hồng lại bủi môi:

— Chuyện chi ta lại phải khai?

— Nói, ai?

Huyết chương Đường Hào quát lớn, và bắn tay lão mỗi lúc mỗi đẩy sát vào mặt Tuyết Hồng...

X

CHƯƠNG II

MỐI THÙ CỐT NHỤC

Tuyết Hồng nhắm mắt nghiêng rằng:

— Ta không nói!

Hừ hừ mấy tiếng như con cáo gầm gừ trong cỏ họ, bàn tay đồ rúc của Đường Hào ấn thẳng vào mặt cô gái...

Ngay lúc đó, từ ngoài xa xa tiếng gió ngựa vụt hí lên...

Tiếng ngựa hí mới phát ra thì xa, nhưng khi chấm dứt lại rất gần chứng tỏ sức ngựa phi rất mau.

Đường Hào hơi khựng lại rút tay về diềm nhanh vào «Kiên tình Huyết» của Tuyết Hồng và bỗng xốc lấy cô gái đi thẳng vào chiếc

giường bên trong, lấy chiếc nệm trộm lại.

Xong xuôi, Đường Hào đi lại phía miệng hầm đứng nín thở xuống :

— Hai người cứ nằm yên đừng động dấy nhé, có người đến nữa đó !

Bên dưới lặng thinh...

Đường Hào cau mặt :

— Các người có nghe không ?

Câu hỏi hơi lớn và không chờ tiếng trả lời, Đường Hào tung mình nhảy vội xuống hầm...

Cùng lúc đó một luồng kinh lực y như một cơn gió lốc cuốn vào giữa nhà cơ hồ tốc dột mái tranh...

Chưa kịp tắt vô hầm, Đường Hào đứng nép vào bức đất, đôi giọng ho rú rú...

Bên ngoài có tiếng quát lớn :

— Ai trong đó ?

Đường Hào cổ cất tiếng rung rung :

— Lão ...lão Trần đây !...

Vừa nói, Đường Hào vừa ngời bật xuống, ôm đầu rang rầy...

Tiếng bước chân đi vào thật nhanh, và gã trung niên khôi ngô tuấn tú đi lại miệng hầm :

— Lão Trần, ông đây à ? Chuyện gì thế ?

Khẽ liếc trộm thấy gã trung niên là đại đệ tử của Thiên nhất Bào Đường Hào càng làm cho giọng thêm rung nữa :

— Lão...lão không biết...Ban đầu thì một trai một gái dẫn dây, sau đó kéo đến đông người nữa, rồi họ đánh nhau...Trương lão gia, cứu lão với...

Gã họ Trương vẫy tay :

— Lên đây, ông lên đây !

Đường Hào chậm chậm đứng lên, nhưng khi tay hắn vừa vịn vào bậc hầm, thì thân hình cũng phóng nhanh lên và bàn tay phải vung ra đầy tới...

Bị một chưởng trúng ngay vào bụng, gã họ Trương nhún mặt

trợn trừng đôi mắt, nhìn Đường Hào bằng tia mắt kinh ngạc tột cùng và từ từ bật ngửa trên mặt đất cứng...

Đường Hào gật gật đầu cười nhạt...

Nhưng hần vụt giật mình, quay phắt lại, vì trong tiếng cười của hắn chợt nghe phăng phắt có tiếng cười phụ họa...tiếng cười khô khốc vang lên ngay giữa cửa...

Đường Hào giật mình không phải vì sợ mà vì bất ngờ, nếu hắn biết còn có người đi với gã họ Trương nữa, thì có lẽ hắn hẳn còn kéo dài màn kịch...

Nhưng khi nhìn ra kẻ đứng ngoài cửa, thì Đường Hào quả mới thật sự hết hồn !

Không phải một người, mà lại là hai : Một người đàn ông và một người đàn bà.

Người đàn ông ốm nhom lùn lẹt, mình mặc áo gấm thêu kim tuyến sắc sảo...không phải thêu hoa, mà là thêu hăng trăm con rít hình dáng khác nhau...

Người đàn bà thì ngược lại, thân hình cao lêu nghêu như cây tre gã đàn ông chỉ đứng cao ngang bụng mụ !

Trên khuôn mặt dai như mặt ngựa của ta, đôi mắt xanh lè phản chiếu nước da nhờn nhợt, thêm vào đó đầu tóc rối bời ồ quạ, thoảng trông in như quỷ dạ xoa...

Nhìn rõ mặt hai người, Huyết chương Đường Hào bất giác nghe một luồng ón lạnh chạy dài theo xương sống...

Mụ đàn bà khẽ nhếch vành môi mỏng vành :

— Đường Hào, người nhận rõ rồi đấy chứ ? Trời không phụ lòng người mà !

Gã đàn ông nói tiếp bằng một giọng hằn hằn đặc biệt :

— Đúng đấy, này mụ, xem chừng «Huyết chương» của Đường Hào đại ngày nay có phần tiến hơn lúc y giết con chúng ta đấy chứ ?

Nhìn thẳng vào mặt Đường Hào, mụ đàn bà cười khẩy :

— Đường Hào, người còn nhớ chứ, nếu con ta không chết vì Huyết Chương của người, thì có lẽ bây giờ nó đã thành gia thất...và

bọn ta cũng có cháu đề bông rồi !

Đường Hào cất giọng cười sảo sặc :

— Không đề nơi chốn hàng cùng nói thăm này mà còn gặp lại được Lê Thần Quán và Tăng tiên Hậu, thật là tình cờ mà hay quá nhỉ ?

Lê thần Quán cười khà khà :

— Đường lão đại, trời không phụ lòng người khó nhọc, mà bọn ta tìm người đã gần hai mươi năm rồi ... Trong khoảng thời gian hai mươi năm nghe đồn rằng người đã đi ra vùng quan ngoại, bọn ta lại lục lạo khắp nơi, giá như vừa rồi không trông thấy chương tấu của người, thì chắc bọn ta không tài nào nhận ra được người nổi !

Huyết chương đường Hào gục gặt đầu ngạo nghễ :

— Giới, nhưng đã nhận ra rồi, nhất định các người sẽ thanh toán món nợ ngày xưa đây chứ ?

Tăng Thiên Hậu chớp đôi mắt xanh lè :

— Tự nhiên :

Đường Hào lại gục gặt đầu !

— Tối lắm, nhưng ta còn một chuyện muốn nói ...

Tăng thiên Hậu hất hàm :

— Nói nghe !

Đường Hào trầm giọng :

— Nơi đây họ Đường này còn một ít việc chưa rồi, nhưng cũng không lâu lắm, chỉ trong vòng hai tháng ta sẽ thân hành đến Đế Hậu Cung hội kiến, chẳng biết ý hai vị ra sao ?

Lê thần Quán và Tăng tiên Hậu vụt cười thê thiết !

— Làm gì còn Đế hậu Cung mà đến :

Đường Hào trở mặt :

— Hai vị nói như thế là... là làm sao ?

Lê thần Quán đáp trong tiếng rít ?

— Đã cháy rồi, Đế hậu cung xa hoa diễm lệ quán tuyệt vô lâm người nói đó đã tàn theo ngọn đuốc rồi...

Đường Hào lạnh giọng :

— Tại sao thế ?

Tăng tiên Hậu nghiêng rằng :

— Tại sao ? Hừ, vợ chồng ta phóng hỏa chứ tại sao nữa ! Và trước ngọn lửa phừng phừng thiêu hủy cơ đồ xương máu đó, vợ chồng ta đã phát nguyện rằng : Sẽ lấy máu của kẻ thù để dập lại Tân Đế Hậu Cung, cái mà vì kẻ thù nên bọn ta đã đau lòng thiêu hủy ấy !..

Càng nghe, Đường Hào càng chợt cảm thấy tay chân muốn rung lên...

Là kẻ khét tiếng trong tà phái, cặp vợ chồng này đã từng làm rung động vũ lâm, họ đã dựng một Đế hậu Cung trên đỉnh Bách Man Sơn nơi biên thủy Tây vực miếu Cương, một cơ nghiệp xa hoa nhất nhì trong vô lâm hiện đại, và thính danh của Kim ngô thần Quán Lê Tú với vợ là Hắc phong tiên Hậu Tăng Hy, hạt nhân vật không khiếp mà ai không nghe tiếng...

Năm xưa tại vùng phụ cận Trường Thành, khi giao đấu với một bọn người trong đó có một gã thiếu niên mà Đường Hào không biết và gã thiếu niên đó bị chết vì Huyết chương, tự nhiên, chuyện cũng là chuyện thông thường trong giới võ lâm.

Nhưng sau khi giết rồi đường Hào mới biết gã thiếu niên đó là đứa con yêu duy nhất của chủ nhân Đế hậu Cung, và chuyện giết chóc thông thường đó đã biến thành tai họa.

Tiếp liền theo, thêm một đại sự của bản thân, Đường Hào đành cải dạng đổi hình ẩn náu tại ngoại, chuyện đã quá hai mươi năm và cái tên Trần lão cũng có từ dạo ấy.

Nhưng bấy giờ thì chuyện khuất lấp hai mươi năm xưa vụt được phanh phui từ việc đang đem phát sinh mối họa với Thiên nhất Bảo đồn bảy giờ oan gia lại kể tục dưng đầu Điều rui nhất là khi vợ chồng Đế hậu Cung đến đây, thì vừa đúng lúc Đường Hào tung huyết chương ầu cũng là oan nghiệt đáo dần !

Ngay bây giờ, tự nhiên trong lòng họ Đường vô cùng bồn loạn, đối với kẻ thù trước mặt, chơi một thì có ít nhiều hy vọng... thủ huề, nhưng nếu cả hai cùng ra tay một lượt thì phần bại ngã về phía họ

Đường là cái chắc!

Coi đường hay trước mắt là đào thoát, chỉ cần đến được đây rừng già cách đó khoảng vài mươi dặm, thì cho dù ai muốn kiếm cũng hoài công.

Nhưng chuyện mai danh ẩn tích với một dụng tâm gian khổ ngót hai mươi năm trời nơi đây, là cả một công trình, một sự nghiệp nằm gai nếm mật, nay chỉ vì một chuyện tình cờ mà hủy bỏ cả công phu... Điều đó Huyết chương Đường Hào không thể buông được dễ dàng...

Hắc phong tiên Hậu cười gằn từng chập...

Giọng cười cực kỳ oán độc mà cũng cực kỳ cao hứng. Không ngờ bao nhiêu năm trời dằng dằng tìm khắp động tây, đến lúc gần thôn môn, thì tự nhiên tình cờ đối diện kẻ thù!

Đôi mắt xanh lè của vị chủ nhân Đả hậu cung bắn thẳng vào kẻ địch và cánh tay của mẹ ta cũng chăm chăm đưa lên...

Vừa cao vừa óm, thêm vào đó nước da xám xịt làm cho cánh tay của Hắc phong tiên Hậu y như thanh sắt đẹp gần liền năm cái cọc sắt, nội riêng hình dáng không thôi, khiến cho ai trông thấy cũng đã rùng mình.

Đường Hào vội kêu lên:

— Hãy khoan!

Hắc phong tiên Hậu cười sẵn sặc:

— Sao ngươi còn muốn nói gì thêm nữa?

Biết tình thế không còn hy vọng gì, nhưng Đường Hào vẫn cố nói:

— Nơi đây, ta còn những việc cực kỳ trọng yếu mà chỉ trong vòng đêm nay rất có thể làm xong... Ta chỉ mong nhị vị ráng một đêm nay thôi, đêm mai chúng ta gặp lại, không biết ý của nhị vị ra sao?

Kim ngô thần quân và Hắc Phong tiên Hậu vụt cười ha ha...

Giọng cười của họ vừa sắc bén vừa tàn nhẫn, và điều không khiếm hơn hết là người nghe như trống giống sắt mang tai, nội lực của họ đã báo trước cho đối phương điều lợi hại.

Và nguy hiểm hơn hết là người nghe như chọc thủng màn tai của hai người đối diện, từ trong gió, phía Thiên nhất Bảo cũng phảng phất có tiếng cười p. ụ hơ...

Đường Hào vụt nghe lòng nặng như đá treo và Hắc phong Tiên Hậu lại hất hàm:

— Sao ngươi có chuyện khẩn cấp ở đây à? Vậy thì, nếu chắc chắn trong lòng ngươi đau khổ lắm thì?

Như bị đánh trúng vào chỗ yếu, vành môi Đường Hào giật giật và gân quai hàm cuộn cuộn nổi lên...

Kim ngô Thần Quân nhướng mắt tiếp lời:

— Đau khổ ha hả... Chúng ta mong cho ngươi như thế đấy!

Vừa nói, chủ nhân Đả hậu cung vừa phóng mình, một loạt cuốn phong cuốn tới gần ra một mù 1 hồi tanh kỳ dị..

Thấy đối phương ra tay trước, Đường Hào nhún chân uốn cong thân mình như con tôm, bụng thẳng ra đỡ tuồng mà cô gái Tuyết Hồng vừa phá ra khi này.

Hai cánh tay của Kim Ngô Thần Quân khoả lên một lượt, kinh phong y như một cơn bão lớn hốt tung mái nhà và dẹt ra đồ lườn ba phía vách.

Vừa tung mình ra khỏi, chợt nghe tiếng dội long trời, Đường Hào quay lại nhìn thấy gian nhà đã thành bình địa.

Mắt thoáng mừng nhoáng lên trong óc, Đường Hào ấn chân trong vòng năm sáu lượt, thân ảnh đã vút ra xa hơn ba trượng.

Và khi được hơn sáu trượng, họ Đường vụt đề cho thân mình rơi thẳng xuống...

Vốn đã sống lâu ở đây, địa hình đã rõ từng gốc cỏ, Đường Hào cho thân rơi xuống đúng ngay một cái hố nhỏ, hấn lấy hai tay cào tuyết rồi khoanh người hốt tuyết phủ lên.

Sau khi nhà sập, vợ chồng chủ nhân Đả hậu Cung tung mình ra một lượt và cùng phóng mắt nhìn nhau theo dấu chạy của Đường Đào..

Tự nhiên, một bậc cao thủ như Đường Hào, không lưu dấu lại trên mặt tuyết cũng không phải là chuyện khó, thế nhưng tại sao khi

mới bắt đầu phát chạy hẳn đã lộ dấu chân ?

Trong tình thế cấp bách, hình như Hắc phong Tiên Hậu không mấy chú ý đến việc đó cứ hăm hập băng theo :

— Đuổi theo mau. Đường Hào đã chạy rồi :

Kim Ngõ Thần Quân theo mắt nhìn thẳng về phía trước, tuyết rơi xuống mặt mừng, cách ngoài ba trượng không một vật gì thấy được...

Muốn đuổi cho đúng hướng chạy của Đường Hào âu cũng là một chuyến quá gian nan...

Ngay trong lúc đó, có tiếng gió ngựa, tiếng người vụt rộn lên dẫn tới...

Hắc phong tiên Hậu cau mặt :

— Ông này, có người tới đó. Chuyện của chúng mình phải tính làm sao ?

Kim Ngõ Thần Quân đáp :

— Bây giờ mà có người đến, tự nhiên là không ngoài bọn Thiên nhất Bảo, mình cứ thương lượng nhờ họ tìm phụ Đường Hào, có lẽ họ không từ chối !

Hắc phong Tiên Hậu gạt đầu :

— Có thể lắm !

Vó ngựa cần tới thể ngựa phi mạnh lắm và tuy nhận ra hai con kiện mã nhưng khó xem rõ người trên yên ấy là ai...

Tuy nhiên, nàng người trên ngựa thì vẫn nghe rõ lòng lộng :

— Tuyết hồng ! Tuyết Hồng ơi...

Kim Ngõ Thần Quân trần mình ra cản lại.

Hai con tuấn mã chồm lên và khựng lại, hai người trên yên tung lên một cách lạ lùng tạo thế gọng kìm giữ chặt Kim Ngõ Thần Quân vào giữa :

— Ai ?

Hắc Phong Tiên Hậu vội vàng lướt tới...

Bây giờ đoàn người theo sau cũng đã trở tới nơi mấy tên hộ vệ sĩ đứng sắp vòng cung phía sau lưng hai người vừa mới xuống yên.

Băng vào hình dáng đặc biệt của vợ chồng quái dị, hai kẻ cưỡi ngựa vừa thoáng thấy đã chùn bước thối lui :

— Chủ nhân « Đế hậu Cung » !

Đề tạo hòa khí, Kim Ngõ Thần Quân vội nói :

— Vâng, nhị vị là người Thiên Nhất Bảo đấy à ?

Một trong hai gã cưỡi ngựa lên tiếng :

— Đúng, hai anh em tôi họ Thang...

Như không có thời giờ để nghe xưng danh tánh, Kim Ngõ Thần Quân khoát khoát tay :

— Thôi khỏi cần giới thiệu, hãy phụ tìm người dùm cho bọn này cái đã !

Hơi bực lối cắt ngang xấn giọng, một trong hai gã họ Thang cười nhợt :

— Nhị vị tưởng người Thiên nhất Bảo dễ sai khiến lắm ư ? Hừ, anh em ta cũng đang bận tìm người đây, rảnh đâu mà lo chuyện bàn quan thiên hạ chứ !

Hắc Phong tiên Hậu rút lên một tiếng vẫy tay cho Kim Ngõ Thần Quân cả hai phóng tót lên lưng ngựa của hai anh em họ Thang và cất giọng cười rộn rộ :

— Các người nên nhớ rằng lệnh của chủ nhân « Đế hậu Cung » bao ra thì Thiên Nhất Bảo của các người sẽ trở thành binh địa đấy !

Anh em họ Thang hơi rúng động nhưng vẫn cố làm ra cứng cỏi :

— Hay lắm, ta chờ xem Thiên nhất Bảo binh địa ra sao đây !

Vốn là hàng cao thủ trong Thiên nhất Bảo, và lại là anh em kết nghĩa với Bảo chủ Từ Long, hai anh em Thang hóa Đạt, Thang hóa An tuy có nghe danh chủ nhân « Đế hậu Cung » nhưng vẫn còn tin ở sức mình. Từ lâu, trong chốn vũ lâm hai anh em họ Thang chỉ được người xưng tụng chứ chưa hề bị ai kềm chế. Nhất là về tính nết sở trường họ hợp lại đúng là một cặp vắn vò song toàn.

Thang hóa Đạt tính như lửa đốt, trái lại Thang hóa An điềm tĩnh nhiều mưu, trong lúc Thang hóa An đang tính toán dần dần thì Thang

Hóa Đạt đã nhảy dựng lên, vừa đúng lúc bàn tay như nắm móc sắt của Hắc phong Tiên Hậu vươn ra chụp xuống...

Thấy thế trào quá hung hãn, Thang Hóa tuy nóng nhưng cũng không dám đánh liều, hãn vừa phóng lên đã vội cong người lại tả tả lách xéo.

Riêng Thang hóa An khi mới thấy vợ chồng chủ nhân Đế hậu Cung thì đã biết sự tình rồi cảm lắm rồi, cho nên ngay lúc song phương động thủ thì lật đặt rút tín hiệu tiên phong phóng thẳng lên không.

Chụp hụt Thang hóa Đạt, bàn tay của Hắc phong Tiên Hậu lỏ đã chụp thẳng vào bụng ngựa, con tuấn mã hí giật lên một tiếng, chồm đứng hai chân trước lao mình tới, vờ máu từ trong bụng xối đỏ mặt tuyết...

Vừa tránh được ngọn trào của Hắc Phong Tiên Hậu, Thang hóa Đạt đã rút phăng ngọn đại đao, kịp đến khi con ngựa đang bị thương chồm tới và không còn lùi được nữa, hãn đánh tung ngọn đao lên chặn.

Bập l...

Thế ngựa chồm tới quá mạnh, ngọn đao đưa lên lại cũng quá mạnh dội lên một tiếng rợn người, con ngựa gập mình xuống dật làm hai khúc.

Vừa nóng ruột vì con ngựa giết, vừa tức giận đối phương, Thang hóa Đạt phóng tới lia nhanh ngọn đao đánh khua ba chiêu một lượt.

Được mệnh danh là Thần hổ song Đao, thế đánh của họ Thang quả là ác liệt. đã đao đưa đi thật lẹ và nhẹ nhàng, nhưng sức xuống như từng thốt đá, thân hình Hắc phong Tiên Hậu bị ánh đao chụp xuống như bị phủ vào lưới thép...

Không giết chết, chỉ làm cho chủ nhân Đế hậu Cung mang thương không thôi nhưng đủ để cho danh chấn giang hồ, Thang hóa Đạt thấy mình đã chiếm được thượng phong lòng mừng khắp khởi nỗ lực gia tăng đao pháp...

Không ngờ, giữa lúc tuồng chừng như ưu thế đã nắm chắc

trong tay, Thang Hóa Đạt chợt nghe ba tiếng thép khua lên chân chát, và cánh tay cầm đao của mình bị dội lại như chém vào vách sắt...

Biết đã có điều bất trắc, Thanh hóa Đạt lật đặt hồi lui và kịp khi nhận ra binh khí của đối phương, hãn lại càng thất sắc...

Thanh kiếm đen như sơn trăn tay của Hắc Phong tiên Hậu một thanh kiếm đã làm mưa gió khắp vùng Miêu Cương luôn cả độc giải đại giang Nam Bắc, thanh kiếm đã tạo ra danh hiệu cho chủ nhân của nó Hắc Phong Kiếm, Thang Hóa Đạt rùng mình lui thêm hai bước nữa...

Và điều làm cho Thang Hóa Đạt phải rú lên lú lười, khi nhìn xuống ngọn bảo đao : Thanh bảo đao mà ba miếng lớn gần tới sống.

Giá mà không xem kỹ, chỉ căn vung mạnh thêm một lần nữa, dù không chạm phải binh khí đối phương, thanh đao cũng sẽ gãy làm ba l

Lẽ tự nhiên, khi bằng thanh kiếm cho dù quý giá như ngọn Hắc Phong nhưng muốn làm cho mẻ được lưỡi đao như thế, ngoài việc thi triển công lực, còn phải cân nhắc thật chính xác mà trong khi thế đao chớp nhoáng đối phương có thể làm như thế, đủ biết vừa công lực vừa tinh tường, cả hai ưu thế ấy, Thang hóa Đạt hoàn toàn không phải là địch thủ.

Thấy anh mình liên tiếp thụt lui và da mặt xám xanh, Thang hóa An rùng động kêu lên :

— Đại ca, chuyện gì thế ?

Thang hóa Đạt cắn môi ném thanh đao xuống đất gãy làm bốn khúc và thều nào, trả lời :

— Đêm nay chúng ta đã gặp sát tinh !...

Hắc phong tiên Hậu nhếch môi lạnh lạnh :

— Có nghe lời ta bảo hay không ?

Hai anh em họ Thang đưa mắt nhìn nhau lóng túng...

Một lúc thật lâu, Thang hóa An dịu giọng :

— Nhưng chẳng hay nhị vị muốn tìm ai ?

Hắc phong Tiên Hậu sùng sộ :

— Đồ gà chết, hồi nãy thì chịu mẹ nó cái cho rồi, kéo dài mãi cho mất thì giờ ! Ta đã chẳng nói là tìm Huyết chương Đường Hào sao mà còn hỏi ?

Thang hóa Đạt chẳng qua muốn kéo dài thời gian, để chờ viện binh của Thiên nhất Bảo chonên nghe Hắc phong tiên Hậu mắng ngay vào mặt hần vắn ung dung từ tốn :

— Huyết chương đường Hào đã mấy mươi năm tuyệt tích giang hồ chúng tôi làm sao mà tìm được ?

Hắc phong Tiên Hậu trừng mắt :

— Các người không biết thật hay giả đồ không biết ? Hần ở ngay cái nhà này trong cái lớp lão già bán rượu mà các người không biết à ?

Thang hóa An tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Cái lão họ Trần cất rượu ở đây đã ngót hai mươi năm nay sao lại có thể là Huyết Chương Đường Hào ? Hai vị đã làm rồi đấy chứ ?

— Hừ, làm à ? Đây, xem đi !...

Cùng một lượt với tiếng quát của Kim Ngõ Thần Quân, hai chiếc thây của bọn vệ sĩ Thiên Nhất Bảo bị Đường Hào hạ vừa rồi bay vù tới...

Nhìn thấy dấu chương đỏ bầm màu máu, hai anh em họ Thang rùng động thật lui...

Theo truyền tụng vô lâm, thì Huyết Chương Đường Hào đã hai mươi năm tuyệt tích, thế mà bây giờ dấu chương màu máu lại công nhiên xuất hiện nơi đây, một nơi thuộc vùng bất khả xâm phạm của Thiên nhất Bảo...

Đột nhiên chạm mặt vợ chồng chủ nhân Đế Hậu Cung đã là một chuyện phiền phức khó khăn, bây giờ thêm dấu chương của tên đại ma đầu xuất hiện, hai anh em họ Thang đâm ra hoảng hốt, rung gióng :

— Thế... thế nhị vị có từng thấy Từ tiểu thư của chúng tôi đến đây chăng ?

Hắc phong Tiên Hậu trừng mắt :

— Không ai ở đâu mà đề ý đến Từ tiểu thư, Từ đại thư của các người, ta chỉ hỏi bây giờ các người có chịu đi tìm Huyết chương đường Hào cho ta không thôi đấy ? Nè ta bảo cho, nếu kẻ nào tìm được dấu vết hần, ta sẽ thưởng cho một viên Thần ngô Đơn. Ta đã hứa thì quyết giữ đúng lời !

Hai anh em họ Thang cau mày do dự, nhưng đám vệ sĩ của Thiên nhất Bảo thì lại bắt đầu xao động...

Thần ngô Đơn, một thứ thuốc trị độc trên đời có một, trong giới võ lâm, ai ai cũng đều biết tiếng ai ai cũng mong mỏi có được một hoàn, cho nên khi nghe cơ hội hứa hẹn nhiều may mắn, đám vệ sĩ Thiên nhất Bảo xôn xao bàn tán...

Có người nôn nóng đánh tiếng :

— Thang lão gia, số anh em Thiên nhất Bảo bị chết nơi đây có lẽ đều do tay của Huyết chương Đường Hào, nếu tìm được tên sát nhân ấy thì lập tức chúng mình sẽ biết được ngay tông tích của tiểu thư...

Hai anh em họ Thang đưa mắt nhìn nhau và Thang Hóa An gục gặt đầu :

— Được rồi tất cả anh em phân làm ba tốp; chia ra ba ngã tiến lên phía trước. Nhưng xin vị nhị cho biết đường Hào có cưỡi ngựa hay không ?

Hắc phong Tiên Hậu khoát tay :

— Không, hần làm gì có ngựa !

Thang hóa An nói :

— Như thế thì hần chưa đi xa đâu, cứ trong phạm vi hai mươi dặm trở lại đây mà tìm dấu cho thật kỹ.

Vừa nói Thang hóa An vừa phóng lên lưng ngựa thúc về phía trước.

Thang hóa Đạt cũng dẫn đầu một tốp rẽ sang hướng khác.

Hai vợ chồng của chủ nhân Đế Hậu Cung cũng phóng đi sục sạo...

Cứ trong nháy mắt đám người ngựa lần lượt ra xa.

Từ dưới chiếc hố lấp đầy tuyết, Huyết chương Đường Hào chồm như đã nghe thấy chúng nhàn đi hết, nẻo hân cần thận đùa tuyết nhồm lên...

X

CHƯƠNG THỨ BA

THÀ CHẾT KHÔNG HÀNG

Vừa trời lên miệng hố Đường Hào lật dật đi thẳng về phía căn nhà sập dở mái chui v.v.o...

Hắn chống hông rướn ngó nhà sập chui phòng vào kéo sên Từ Tuyết Hồng xuống hầm rọu...

Sau khi sờ vế sổ miệng ché Đường Hào nạy một tấm ván lộ ra một miệng hầm nửa và quăng Từ Tuyết Hồng xuống đó...

Ngay lúc đó, từ bên trên, tiếng ngựa tiếng người dồn dập rần rần. Tiếng động chứng tỏ số người tới bây giờ đông gấp mấy lần khi này Đường Hào nhếch môi cười đắc ý tụt mình xuống địa đạo đóng sầm khuôn gỗ lại.

Vì nắp vén hầm bên trên có phủ đất, nên khi sụp lại thì đứng bên trên rất khó lòng mà nhìn thấy. Nhất là gian nhà bị sập tối om om, cho dù người vào cũng không làm sao tìm được.

Tuy đã bị lộ mặt, và tuy sự việc xảy ra đến bất ngờ không theo đúng với ý đồ của Đường Hào trong suốt hai mươi năm nay, nhưng cho đến bây giờ thì đối với hắn vẫn còn có rất nhiều lợi điểm.

Đường địa đạo này, Đường Hào đã đào rất công phu, nó ẩn thông vào trung tâm của Thiên Nhất Bào, nơi cuối cùng chỉ còn một phiến đá, phá chỗ đó là chui ngay vào sào huyết của Thiên Nhất Bào.

Nhưng đã từ lâu, Đường Hào hình như chưa đủ can đảm làm việc ấy, có nhiều lúc hắn đứng bên dưới nghe tiếng bước chân lộng lộng và thỉnh thoảng lại nghe tiếng ca tiếng hát bên trên, hắn muốn phá khối đá đó để trời lên xem đó là nơi nào trong Thiên nhất Bào

nhưng hắn lại do dự, hắn muốn biết chắc ở nơi đó trước khi hành động.

Thế mà thời gian trôi qua, hắn không làm sao điều tra cho rõ được, hắn chỉ ước định đó là một nơi khá trọng yếu của Thiên nhất Bào, vì gần đây hắn nghe tiếng bước chân khá nhiều, toàn là tiếng bước thật nhẹ của hạng giở: khinh công, hắn rất tức vì không nghe được tiếng nói.

Hắn đành phải ăn nhẫn nại chờ...

Bây giờ biến cố đã xảy ra ngoài ý muốn, nhưng ngược lại kết quả là cơ hội tốt...

Bây giờ thì rất có thể tất cả cao thủ trong Thiên nhất Bào luôn cả Bảo chủ Từ Long không chừng đã ra cả bên ngoài, và nhất là hắn đã nắm được Từ Tuyết Hồng ở trong tay.

Tất cả những may mắn này, Đường Hào thăm cảm ơn trời phật đã cho hắn được một cơ hội, đó là đầu giây, đó là chuyện đã xui khiến cho một cặp thiếu niên nam nữ đến nhà hắn hồi sáng hôm nay.

Cặp lấy Từ Tuyết Hồng đi lần theo địa đạo, đường hầm chật hẹp vừa đi mà phải vừa khom mình xuống, nhưng Đường Hào không thấy khó khăn mệt nhọc vì hắn đang hân hân, hắn đang suy nghĩ những cái may vừa đến chỗ hắn.

Hắn nghĩ đến cặp thiếu niên nam nữ sáng sớm hôm nay đã đến nhà hắn mang cho hắn một cơ hội không ngờ được.

Nhưng Đường Hào bỗng kinh ngạc khi nhớ tới cặp thiếu niên nam nữ ấy...

Chúng nó đã đi đâu?

Chẳng lẽ chúng lại nương theo con địa đạo này mà cút đi thẳng tới?

Nghĩ đến đó Đường Hào giật thót mình, nếu bọn chúng, cặp thiếu niên nam nữ ấy, cứ theo địa đạo này mà đi lọt vào Thiên nhất Bào thì cơ đồ tâm huyết trong suốt hai mươi năm nay của hắn đành phải tiêu tan!

Nhưng suy nghĩ kỹ, hắn thấy yên lòng, kế hoạch của hắn chu đáo khi đào địa đạo này, hắn đã cố ý làm nhiều ngõ ngách, mà mỗi nút một ngách như thế, nếu có ai đi tới đâu cũng có thể nghĩ rằng đã hết, đã nút con đường hầm. Và khi không có lối thoát thì nhất định ở mãi đó chứ không đi đâu được nữa.

Thế mà hắn cứ bán khoán...

Cặp thiếu niên nam nữ này có quả còn ở lũng tung trong địa đạo này không ?

Hắn lên tiếng hỏi một giọng thật trầm :

— Cô bé cậu bé có ở trong này không ?

Tiếng kêu gọi /uồng dưới địa đạo rêu rền, Đường Hào kêu luôn hai lượt vẫn không nghe tiếng đáp.

Đường Hào bắt đầu lo ngại, chuyện cặp thiếu niên nam nữ mất tích dưới địa đạo nào làm cho hắn hoang mang...

Hắn không kêu nữa, hắn dặt dặt tai xuống đất, nín hơi nghe ngóng...

Dưới địa đạo không khí lưu thông theo một chiều nhất định như trong một cái ống, vì thế bất cứ một tiếng động, một hơi thở mạnh dù ở xa xa cũng dễ dàng nghe thấy, Đường Hào áp tai xuống mặt đất một lúc, chợt nghe phía trước có hơi i thở vọng lại.

Chắc hẳn tiếng thở đó không ai ngoài cặp thiếu niên nam nữ mà hắn đã cho trốn hồi sáng sớm ngày nay...

Thế thì chúng vẫn còn. Và cứ theo hướng mà đoán thì chúng ở nơi ngách thứ nhất, ở phía cuối cùng, nơi đó, nếu không áp xuống đất thì dù Đường Hào có kêu cả buổi chúng cũng không bao giờ nghe thấy.

Đường Hào nhẹ nhõm thở phào. Hắn cho là tạm thời được yên tâm.

Cặp thiếu niên nam nữ này đã dầm dưới mưa tuyết đến nhà hắn họ đến trong một dáng điệu quần bách hải hùng, nếu hắn không cho họ trốn thì không có chuyện gì xảy ra cho hắn, việc tàn ăn trong hai mươi năm nay của hắn cũng không hề bị bực lộ. Nhưng hắn đã bằng lòng giúp họ thì chẳng lẽ mới đây họ đã quên ơn ?

Hay là họ đã biết con người của hắn biết rõ tung tích hắn, nên mới nảy ra ý đồ đối địch ?

Đường Hào vừa suy nghĩ vừa lò lèn tới trước. Hắn bắt đầu dè dặt...

Hắn bò đi thật chậm, thật nhẹ. Hắn cố gắng không cho một tiếng động. Và hơi thở phía trước càng lúc hắn càng nghe được rất rõ ràng...

Cuối cùng khoản cách giữa nơi phát ra tiếng thở đến chỗ hắn chỉ ước độ trong ngoài một trượng.

Hắn cố lắng nghe...

Phía trước, giọng nói hơi hớt hải của người thiếu nữ :

— Hạo sinh anh cảm thấy thế nào rồi ?

Đáp lời nàng, chỉ nghe thấy tiếng rên...

Tiếng rên của một người đang cố cắn răng chịu đựng sự đau đớn.

Tiếng người thiếu nữ lại tiếp theo :

— Lúc này nghe tiếng lão Đường gọi mình, nhưng rồi lại im bật có lẽ ông ấy nghĩ mình không còn ở đây nên bỏ đi cũng chưa biết chừng :

Tiếng rên nhỏ lại và tiếp theo tiếng nói của một người con trai :

— Không...không chắc thế đâu :

Tiếng cô gái tức tức từ hừ cổ nín khóc :

— Nếu thế...thế thì nguy cho chúng mình rồi :

Tiếng người con trai :

— Chắc chắn là thế... Ngọc Cẩm, mười mười có hối hận lắm không ?

Cô gái gượng cười bằng một giọng thật buồn :

— Hạo Sinh, sao anh lại nói thế ? Nếu có chuyện hối hận thì tôi đâu đã cùng đi với anh làm chi ?

Tiếng rên của người con trai lại nhỏ dần như đã nén và câu cùng giọng hắn vụt cao lên :

— Đường Hào, ông...ông ở đâu ?

Qua lời là này giờ, Đường Hào biết Hạo Sinh và Ngọc Cầm cấp thiếu niên nam nữ ấy đã biết rõ mình rồi, cho nên khi nghe Hạo Sinh gọi, hẳn không lấy làm lạ mà chỉ trầm giọng trả lời :

— Ở đây, ta đang ở kẻ bên đây !

Giọng Hạo Sinh hơi rung :

— Ông...ông định làm gì chúng tôi ?

Đường Hào cười :

— Sao người lại sợ sệt như thế ? Chẳng lẽ tiếng tăm của ta các người đã có từng nghe rồi à ?

Trong lòng Đường Hào đã hơi là lạ khi hỏi câu này, nhưng đồng thời hẳn lại cảm thấy thích thú. Suốt hai mươi năm rồi hẳn không lộ bóng trong giang hồ nữa, thế mà tên tuổi của hẳn lại được xa gần truyền tụng. Ngay cả những đứa trẻ chưa từng biết mặt mà cũng đã nghe danh.

Tuy nhiên, hẳn vẫn lấy làm lạ ở chỗ tại sao trong phạm vi Thiên Nhất Bảo, cái hạng tuổi quá nhỏ như cấp thiếu niên nam nữ này lại cũng có thể biết đến uy danh của hẳn ?

Hẳn biết rất rõ là qui củ của Thiên Nhất Bảo nghiêm ngặt nhất ở vùng biên tái này, mỗi năm chỉ có một bận cho người vào Trung Nguyên áp tải lương thực, mà mỗi lần đi như thế, họ lựa toàn những kẻ tin cậy cao niên, chứ không bao giờ họ cho đi những người nhỏ tuổi.

Thế thì tại làm sao hai đứa bé này lại còn có thể nghe danh hẳn ?

Không thể do bảo chủ của Từ Long nói cho họ biết, vì Từ Long...

Vừa nghĩ đến Từ Long, máu nóng của đường Hào vọt sôi lên, hẳn nghiêng răng cười sáng rực...

Giọng Ngọc Cầm rung rẩy :

— Biết chứ sao không...đại danh của ông lúc ở trong Bảo chúng tôi đã từng nghe biết...

Đường Hào găm gù trong cổ :

— Ai thường nói đến tên ta ? Thành giặc già Từ Long đấy à ?

Ngọc Cầm nói :

— Không phải, chẳng những không nói, mà Bảo chủ cấm ngặt không cho ai nói đến tên của ông nữa...Có một bận hai người xem xét tịch tên ông, bị Bảo chủ nghe thấy đã đánh cho một trận...Tôi đã từng nghe tiểu thư hỏi về ông, hỏi Huyết chương Đường Hào là ai thì bị Bảo chủ la mắng, mặc dù tiểu thư vốn là con gái cưng của ông ta...

Tiếng Hạo Sinh gất nhỏ :

— Nói đến cái cô...tiểu thư ấy làm gì ?

Ngọc Cầm dịu giọng :

— Anh yên lòng, cô ta không tìm ra chúng mình đâu !

Đường Hào thoáng nghi ngờ :

— Vậy chứ ai trong Thiên nhất Bảo thường nói đến ta ?

Giọng Ngọc Cầm vụt rung rẩy hơn nữa :

— A...a...người ấy là...

Hạo sinh lại gắt :

— Ngọc Cầm, đừng nói !

Đường Hào quát lớn :

— Nói mau !

Ngọc Cầm sợ sệt :

— Được rồi, được rồi để tôi nói...Kẻ thường nói đến tên ông là có lẽ là một...lạ quỉ...giọng nói của nó, rất là khó nghe...in như là nó bị nhốt trong một cái tháp bằng sắt ở Thiên nhất Bảo. Từ trước đến nay Bảo chủ cấm không cho một ai bén mảng tới đó...Thỉnh thoảng từ trong cái tháp sắt ấy vọng lên tiếng kêu : Đường Hào Đường hào Huyết chương Đường Hào...Vì lẽ đó cho nên trong Thiên nhất Bảo không một ai không biết tên ông... Có những người từng đến Trung Nguyên cứu bảo ông là...ông là...

Đường Hào cười nhạt :

— Bảo ta là một con ma vương giết người không nháy mắt chứ gì ?

Ngọc Cầm rung giọng :

— Vâng vâng... Nhưng, trái lại ông... ông đã cứu mạng chúng tôi !

Đường Hào lại cười :

— Trong Thiên Nhất Bảo chẳng lẽ không ai nghi ngờ rằng kẻ bị nhốt trong tháp sắt ấy là người chứ không phải là quỷ sao ?

Ngọc Cầm vội nói :

— Không, không... đúng là một kẻ quỷ, có nhiều lần chính tôi thấy khi nghe tiếng kêu ấy luôn cả Bảo chủ cũng biến sắc. Nên biết Bảo chủ là một nhân vật võ công rất cao, chưa từng có ai địch lại thế mà nghe tiếng ấy ông ta cũng dấm ra, sợ sệt thì đúng đó là... Là quỷ rồi, chứ không phải là người đâu.

Đường Hào cau mặt, một mối nghi ngờ nổi dậy trong óc ông ta :

— Hai người từ Thiên nhất Bảo trốn ra, một thì mang thương nặng mà hình như là bị con gái của Bảo chủ làm cho bị thương thế thì hai người là ai ? Để tránh việc phiền rối cho hai người, hãy nói thật việc ấy cho ta biết ?

Ngọc Cầm vội nói :

— Tôi tên là Ngọc Cầm, ai cũng gọi như thế thì tôi chỉ biết như thế, chứ không biết có phải tên thật của mình không ? Tôi là một đứa trẻ mồ côi, bị người trong Thiên nhất Bảo khinh dể xem còn hơn một đứa tôi đòi...

Giọng nói của Ngọc Cầm thật là tức tưởi nghẹn ngào, luôn cả một kẻ giết người như là Đường Hào cũng chợt nghe cảm động...

Ngọc Cầm buồn buồn nói tiếp :

— Khi lớn lên, tôi được cắt đặt phục dịch cho tiểu thư... Tôi chỉ là một kẻ đê cho có ta trút cơn thịnh nộ mỗi khi tức tối một chuyện gì... Trong Thiên Nhất Bảo tôi là một kẻ... không có gì đáng kể ra cả.

Như quá tải cho phận mình, Ngọc Cầm chấm dứt câu nói bằng tiếng khóc ứ hờn...

Nàng không còn cách gì đỡ dè nên cúi nhúc, chỉ biết cho nó trào theo dòng nước mắt...

Đường Hào cất giọng trầm trầm :

— Hồi mới tới, ta thấy cô bằng cậu ấy phi thân thật lạ, chứng tỏ võ công của cô cũng khá lắm, chẳng hay cô học của ai thế ? Cô bảo ai cũng khinh dể cô cả thì ai truyền dạy võ công cho cô ?

Ngọc Cầm trả lời bằng một giọng thật dịu dàng :

— Trong Thiên nhất Bảo chỉ có mỗi một người đối xử tốt với tôi thôi, người ấy là Anh Hạo sinh của tui đây.

Nói đến ba tiếng «anh Hạo Sinh» giọng của Ngọc cầm thật là tha thiết, chứng tỏ cảm tình của nàng đối với gã Hạo Sinh đậm đà lắm...

Đường Hào nói :

— Ta biết rồi, nhưng hẳn là ai thế ?

Ngọc Cầm nói :

— A h ấy là cháu kêu Bảo chủ phu nhân bằng cô ruột...

Đường Hào à lên một tiếng thật dài :

— Hẳn là con của lão quái vật Lâm Đình đấy à ?

Vợ của Bảo chủ Tư Long vốn là em ruột của «T tiên tri Nhất quái Lâm Đình» năm xưa, nhân đúng thịnh kỳ của Hoa sen Tuyết nơi Thiên Trì nở rộ, các phái võ lâm đua nhau tới đoạt «Thiên tri Nhất Quái» Lâm Đình võ công tuy cao nhưng quả bất địch chúng, bị kiếm kích phải Vô Đương bức rơi xuống vực sâu chết mất thây... Chuyện đó ai ai cũng biết. Và tự nhiên việc Thiên tri Nhất Quái gởi con nơi Thiên nhất Bảo cũng không phải là chuyện lạ.

Cho nên khi nghe Đường Hào hỏi, Hạo Sinh trả lời một cách tự nhiên :

— Đúng, ông đoán đúng !

Đường Hào hỏi :

— Người là con của lão quái vật ấy thì võ công đâu phải tầm thường, thế sao lại dễ dàng thương vì ngọn roi của con gái tên giặc gia Tư Long như thế ?

Hạo Sinh thờ dài nhưng không đáp :

Ngọc Cầm vội nói :

— Anh Hạo Sinh vốn là người tốt, từ lúc còn măng sữa đã gặp phải biến cố, nương thân nơi Thiên Nhất Bào và lớn lên nơi ấy, vì chút ơn dưỡng dục nên không đành đánh trả :

Đường Hào hứ một tiếng lớn :

— Đồ ngu !

Ngưng đi một lúc, Đường Hào lại đổi giọng :

— Cả hai người đều lớn lên trong Thiên nhất bào, tự nhiên là rành tình hình trong ấy lắm chứ ?

Ngọc Cầm nói mau :

— Đúng rồi, sao lại không rành được :

Đường Hào nói :

— Ta và trưởng giặc già Từ Long có một mối thù sâu lắm, không nói đầu gì các người, địa đạo này ta đã mất ngón hai mươi năm lao lực mới đào thông đến Thiên Nhất Bào. Trong khi đào, ta vốn biết trưởng giặc già Từ Long võ công cao trội hơn ta, vì thế ta đành phải ăn nhả chờ cơ hội và để cho kéo dài cho đến ngày quay...

Hắn ngưng một chút rồi nói tiếp :

— Nhưng bây giờ gặp được đã các người thì kẻ thật là may quá !

Hạo sinh gặng lại :

— Ông nói thế nghĩa là gì !

Đường Hào cười :

— Hai người đều đã lớn lên trong Thiên nhất Bào, tự nhiên là biết rõ nơi ăn chỗ ngủ của Từ Long, các người hãy đưa ta đến đó ta tìm chỗ ăn thân thừa cơ hạ sát Từ Long.

Đường Hào vừa nói vừa nghiêng rặng trèo trẹo, hơi giận của hắn đã làm cho giọng nói của hắn rên rên địa đạo...

Hừ hừ một hơi, Đường Hào nói tiếp :

— Sau khi giết được Từ Long, ta sẽ lập tức trốn đi xa và...

Tạien nhất Bào tự nhiên sẽ thuộc vào tay người.

Biết Đường Hào nói câu đó với mình, nhưng Hạo Sinh cứ làm thinh không phản ứng...

Sự nín lặng ấy làm cho Đường Hào hết sức ngạc nhiên, hắn nghĩ khi nói thế đối phương sẽ hoan nghênh hợp tác, không ngờ Hạo Sinh lại làm thinh, khiến cho hắn ngẩn ngơ một lúc :

— Sao ? Người không muốn làm chủ Thiên nhất Bào à ?

Thấy Hạo Sinh làm thinh mãi, Ngọc Cầm hơi sờ sợ :

— Hạo Sinh, ông ấy... hơi anh đó !

Lâm Hạo Sinh hơi rần giọng :

— Ngọc Cầm, muội muội nghĩ tôi nên trả lời làm sao ?

Ngọc Cầm buồn buồn :

— Tôi biết... tôi biết anh sẽ không bằng lòng như ý ông ấy.

Lâm Hạo Sinh dịu giọng :

— Ngọc Cầm, muội muội hiểu được lòng tôi thật là một an ủi lớn lao cho tôi lắm đấy.

Thấy lâu quá mà Hạo Sinh không trả lời, Đường Hào hơi giận :

— Sao người không bằng lòng à ?

Giọng nói gằn gằn phần nộ của Đường Hào dội âm . âm trong lòng địa đạo nghe đến rợn người, nhưng Lâm Hạo Sinh và Ngọc Cầm vẫn cùng một lượt trả lời hết sức tự nhiên :

— Vâng, đúng thế !

Huyết chương đường Hào cười sáng sặc :

— Thế thì ta cũng không ép, nhưng địa đạo này là cả một sự bí mật trọng đại của ta, lẽ tự nhiên ta không thể cho một kẻ nào sống mà biết được !

Hắn vừa cười gằn gằn vừa nhích tới xòe bàn tay dựng đứng...

X

CHƯƠNG IV

TRONG THIÊN NHẤT BÀO

Chỗ đứng của Huyết chương đường Hào cách chỗ đứng của Ngọc

Cầm và Lâm Hạo Sanh, độ bốn năm trước, trong lòng địa đạo bóng tối đầy đặc, song phương chẳng thấy nhau.

Dù cho họ có đứng gần nhau hơn nữa, cũng chẳng thấy nhau được.

Đường Hào đưa tay lên, gió chướng phát ra, quét ngang không gian, lòng địa đạo bốc lên mùi máu tanh tươi dị thường.

Ngọc Cầm và Lâm Hạo Sinh như bị dẫn vào chỗ tận đầu địa đạo nơi đó có một miệng hầm bằng đá, đây kín còn đầu kia Đường Hào ngấn lại.

Lùi, không đường, tới bị ngăn, cả hai đành đứng lại tại chỗ.

Đưa bàn tay lên rồi Đường Hào lạnh lùng thốt :

— Các người đã được minh bạch là mình ở trong cảnh ngộ nào rồi :

Lâm Hạo Sanh cất tiếng :

— Đừng hỏi gì cả, chẳng còn gì khiến cho ta phải tưởng nghĩ nữa. Ta mồ côi cha mẹ từ lúc sáu thơ, được cậu ta nuôi dưỡng tại Thiên nhất Bảo đến lúc trưởng thành, cái ơn đó tự nhiên phải trọng. Người là cừu nhân của cậu ta, ta hận mình mang trọng thương không làm gì người được, để cho người bình an như vậy, là quá lắm rồi, lẽ đâu ta lại đưa đường dẫn lối cho người đến nơi đến chốn, mặc tình hành hung ?

Đường Hào cười lạnh :

— Hai người dùng quần kẻ nào đó đánh hai người trọng thương rồi truy đuổi hai người quết sát hạ cho kỳ được !

Lâm Hạo Sanh thở dài :

— Ta thà để người phụ ta, chứ chẳng khi nào ta chịu phụ người. Dù sao đi nữa, cậu ta cũng là con người tốt, đối với ta, giờ đây người muốn giết ta, cứ giết đừng nói gì hơn !

Lâm Hạo Sanh lại gọi Ngọc Cầm :

— Đừng sợ, Ngọc Cầm ! Nếu có phải được chết, chúng ta cùng chết chung tại một nơi. Bất lợi chúng ta gặp lúc vận đen, trong trường hợp này chúng ta không thể làm gì được thì đành nhận cái chết :

Ngọc Cầm khóc mướt, thốt qua nức nở :

— Phải đó, Lâm ca ca ! Tiểu muội không buồn; chúng ta chết chung tại một chỗ, còn hơn là sống mà chịu phân ly ! Lâm ca ca ơ

Tiểu muội không thể nào chịu đựng được cảnh phân ly !

Bàn tay Đường Hào đã đưa lên cao. Bàn tay đó sắp sửa đánh tới đường Hào chuẩn bị đánh ra hai chưởng..

Nhưng bàn tay đó, dừng lại trên cao, như có một mãnh lực vô hình giữ lại.

Nếu lúc đó, trong lòng địa đạo, có một tia sáng soi rọi thì hẳn Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cầm thấy rõ đôi mắt của Đường Hào uơnh ướt.

Chẳng những uơnh ướt mà thôi, từ nơi khoé mắt, mấy hạt lệ trào ra, lăn tròn theo má, Đường Hào khóc thực sự.

Bên tai họ Đường, còn văng vẳng mấy tiếng chung nhau một chỗ chết chung còn hơn phân ly.

Giờ đây, đột nhiên mấy tiếng đó được nhắc nhở, tuy con người hiện tại nói lên, chẳng phải là người của năm nào nói lên !

Người nói lên hôm nay, khiến cho Đường Hào nhớ đến người nói lên năm nào..

Cảnh, có khác đi phần nào, năm xưa, người nói lên mấy tiếng đó, cũng chàng, chạy chết.

Cứu đây, người nói lên mấy tiếng đó, lại do chàng đuổi dẫn vào cảnh chết.

Trong bóng tối, chàng đứng lặng người, mặc cho giòng lệ tuông dài..

Lâm Hạo Sanh đợi một lúc lâu, chẳng thấy động tĩnh gì, lại gọi :

— Sao người chưa hạ thủ ?

Huyết chưởng Đường Hào qua cơn xúc động niềm xưa, lấy lại bình tĩnh thốt :

— Hai người kiên tâm, chẳng chịu phục tùng ta, tội đáng chết thật, song nếu bây giờ ta xuống tay độc, kết liễu mạng sống của hai người, thì chẳng hóa ra ta là một kẻ vô liêm sỉ sao ? Thôi hai người đành vậy ta chỉ điểm huyết các người, cầm chân các người lại đây, cho công việc của ta chẳng bị bại lộ !

Chàng bước tới hạ t ù liên,

Xong, lại khom mình tiến tới.

Bóng tối dày quá, chàng chẳng trông thấy gì được rõ ràng, dù cố vận dụng nhãn quang cũng vô ích.

Vừa khom mình bước tới, chàng vừa đưa tay sờ sờ. Tay chàng sờ trúng cơ quan, chàng ấn mạnh vào nút cơ quan đó, nắp hầm mở ra, chàng lại tiến tới, cũng trong thế khom mình.

Đi được mấy bước, chàng quay đầu lại, thốt :

— Hai người tạm thời chịu khó nằm đây nhé, đợi lúc ta trở lại, sẽ giải khai huyết đạo cho.

Bà Từ Tuyết Hồng trong tay, chàng khom mình tiến tới, kìa ra cũng vất vả vô cùng, bởi địa đạo vừa hẹp vừa tối, chỉ có thể bước từ bước một thôi, chẳng dám vội dăng, sợ nhầm cạm bẫy.

Không bao lâu chàng đi đến vọng cửa thứ hai. Cửa, cũng là một thứ nắp hầm, bằng đá cũng có cơ quan mở đóng.

Chàng cứ khom mình, bế người, đi tới càng đi càng khần trương. Đi độ một lúc lâu, chừng như thấm mệt, chàng dừng chân lại, thở mấy hơi dài.

Ước độ thời gian, Đường Hào nghĩ hiện tại có thể sang canh tư rồi.

Hiện tại chàng đang ở một nơi như cái động nhỏ, độ ba thước vuông, bên trên đầu, có tấm đá bằng che khuất.

Giỡ tấm đá bằng đó lên, là chàng lọt vào bên trong Thiên Nhất Bào.

Đứng bên dưới tấm đá bằng, Đường Hào trầm lặng nghĩ ngợi một lúc, sau cùng phần động tĩnh thần, quyết định phải liệu.

Tự nhiên chàng phải liệu, bởi đã vào sâu trong địa đạo rồi, mà đêm đã xuống sâu, chẳng lý nào bỏ dở công trình, quay quả trở ra huống chi có chắc gì trở ra kịp lúc trời chưa sáng ?

Chàng hít một hơi dài không khí, vùng mạnh bàn tay.

Chưởng kinh bay ra chạm vào tấm đá bằng. Tấm đá được nâng lên một chút.

Lập tức chàng đưa tay đỡ tấm đá, vận thần lực đẩy lên nửa đây

mạnh hơn cao hơn.

Tấm đá đã hồng khởi mí độ bốn tấc.

Nhìn qua lỗ hồng đó, Đường Hào nhận thấy bên ngoài là một tòa tiêu viện, nhưng hoang vắng lạnh lùng, như từ lâu chẳng có bóng người lại đó.

Tuyết đã ngưng rơi lớp tuyết trên mặt đất dày, màu tuyết trắng phản ánh với màu tro của tường nhà, lắng thêm phần âm đạm cho cảnh trí trước mắt...

Bình sanh, Huyết chương Đường Hào chưa hề đặt chân đến Thiên nhất Bào lần nào.

Cho nên, chàng làm sao biết được khu viên của bảo ở tại địa nào. Chàng nghiêng tai lắng nghe mọi tiếng động.

Nhưng, đầu đó im vắng vô cùng, chẳng khác nào giữa một cảnh chết.

Chàng lại vận dụng công lực đẩy tấm đá lên cao hơn.

Tấm đá càng lên cao, con tim chàng càng rung động. Phàm ai ai cũng thế, vào thám hiểm một nơi mình chưa từng đặt chân đến, có ai tránh khỏi hồi hộp như chàng ?

Tấm đá đã được nâng cao, bày khoảng trống, chàng bế Từ Tuyết Hồng nhảy vọt lên trên, ra khỏi địa đạo.

Chàng đã lọt vào tòa tiêu viện đó. Tường bao tiêu viện khá cao trước mặt chàng, cách độ mười mấy bước, có mấy ngôi nhà, nhà hiện mờ mờ trong bóng đêm, Đường Hào chẳng thể biết được là trong những ngôi nhà đó, có người ở hay vắng bóng người.

Việc làm đầu tiên là chàng đẩy tấm đá bằng y lại chỗ cũ.

Rồi chàng bế Từ Tuyết Hồng, tiến đến những ngôi nhà đó.

Gần đến nơi chàng nhận ra, cửa nhà nào cũng có khóa, chừng những cửa đó được khóa từ nhiều năm qua, giấy xích, ống khóa đều rỉ sét.

Chọn một ngôi nhà Đường Hào dùng nội lực bẻ đứt một giây khóa xích cửa bước vào trong.

Chàng thở phào.

ít ra, ở nơi đây, chàng cũng đỡ phần nào lộ liễu, không thể bị phát giác trong nhất thời, và chàng nghĩ một được một lúc lấy lại sức khỏe.

Chàng vỗ nhẹ lên đầu vai Từ Tuyết Hồng, giải khai huyết đạo cho nàng.

Từ Tuyết Hồng rung chuyển thân hình một tý, đoạn ngồi nhưng Đường Hào đã nhanh tay chụp lấy cổ tay nàng, đứng nơi mạch môn rồi trầm giọng hỏi:

— Đây là đâu ?

Từ Tuyết Hồng không đáp :

Bất thình lình, nàng kêu lên thất thanh.

Nàng kêu lên Đường Hào giật mình, không tưởng là vừa được giải khai huyết đạo mà nàng có thể phát âm ngay...

Chàng giật mình đến độ mất cả tự chủ, bàn tay đang nắm cổ tay nàng, lỏng ngón liền.

Dịp may đưa đến bất ngờ, Từ Tuyết Hồng khi nào bỏ dở ? Lập tức nàng nhào lộn mấy vòng lăn mình ra đến cửa vọt đứng lên, phóng chân chạy đi.

Huyết chương Đường Hào kinh hãi, cấp tốc nhún chân nhảy vọt theo đáp xuống trước mặt nàng, chụp tay vào cổ tay nàng, giữ cứng.

Từ Tuyết Hồng vùng vẫy, nhưng chẳng thoát khỏi sự kềm thúc của chàng.

Không vùng vẫy khỏi, nàng lại kêu lên nữa.

Tuy đã chế ngự được Từ Tuyết Hồng, Đường Hào vẫn chưa hết kinh hoàng, vì nàng đã kêu to lên hai lượt, tiếng kêu đó hẳn phải làm kinh động người chung quanh, nếu sự thực có người tại địa điểm này.

Hướng chỉ, tiếng kêu giữa đêm trường dù nhỏ cũng vang đi rất xa mà nàng thì lại kêu to, kêu thất thanh ?

Thiên nhất Bảo nào phải chốn hoang vu? Dù chu viên bảo có rộng đến đâu, dù nơi Đường Hào đang ở, có xa bảo đến đâu, hẳn người trong bảo cũng nghe lọt những tiếng kêu đó ?

Cho nên Đường Hào phải lo sợ.

Nhưng, lạ lùng thay, tiếng kêu phát lên lâu rồi, mà chẳng thấy một bóng người nào chạy đến.

Chính điều đó làm cho Đường Hào kinh ngạc hơn hết.

Càng kinh ngạc, chàng càng lo lắng, càng khẩn trương, bởi dè dặt chàng không dám đi ra ngoài, song cũng chẳng thể ngồi yên một chỗ chàng đi tới đi lui trong nhà một lúc.

Nếu tiếng kêu của Từ Tuyết Hồng làm kinh động đến người trong bảo, thì công tác của chàng đêm nay cũng như bất thành rồi.

Và như vậy thì chỉ còn có cách là theo con đường địa đạo trở ra ngoài...

Đề rồi, có một dịp nào thuận tiện, lại trở lại đây tiếp tục việc thám thính, chứ khi người ra đã cảnh giác, chàng còn hành động thế nào được nữa mà cố nấn ná ở lại ?

Nghĩ vậy, chàng bế Tuyết Hồng lên, định chạy ra khỏi ngôi nhà.

Nhưng, đúng lúc đó từ xa xa, vọng lại một tiếng kêu lạnh lạnh, tiếng kêu nghe quái dị vô cùng.

Bất giác chàng giật mình buông tuột Tuyết Hồng tại cửa, nhẩy tạt vào một góc nhà.

Đường Hào đứng tựa lưng vào tường, lòng hết sức khẩn trương.

Qua phút giây kinh hoàng, chàng từ từ tiến trở lại chỗ cũ, hé cánh cửa nhìn ra.

Trên mặt tuyết xa xa có một bóng người, vừa nhỏ vừa dài...

Hiện tại mây đen đã tan, ánh trăng chiếu sáng phản chiếu trên mặt tuyết, bóng người đó hiện rất rõ ràng.

Người đó là một nữ nhân, tóc dài bỏ xỏa phủ bờ vai.

Đường Hào thò ra mấy hơi, trầm lặng nhìn bóng đó.

Lâu lắm một tiếng cười quái dị vang lên, qua đi như tiếng kêu vừa rồi.

Đường Hào chỉ nhìn dáng dấp của nữ nhân đó, chứ không thể trông rõ mặt mày. Tuy biết là một nữ nhân, chẳng có gì đáng sợ bởi dù sao thì chàng cũng là một nam nhân, nam nhân làm gì phải sợ nữ nhân ?

Hơn nữa, biết là người thật chứ chẳng phải ma quỷ hiện hình, thì có chi đâu mà sợ ?

Dù cho là ma quỷ đi nữa, đã là một trang anh hùng, khi nào chàng sợ quỷ, sợ ma ?

Vậy mà chàng sợ vì tiếng kêu đó, tiếng cười đó nghe rợn người.

Vào đến đây rồi, tự nhiên chàng phải biết là mình sẽ gặp những bất ngờ, nhưng quái dị chàng đã cảnh giác như vậy song vẫn sợ như thường.

Chàng sợ, rồi nghĩ đến việc mình chờ đợi suốt hai mươi năm dài, âm thầm vào Thiên nhất Bào, bỗng nhiên lại bị phát giác hành tung, chàng lại vừa bực vừa khấn trượng.

Nữ nhân đó, sau khi xuất hiện phát lên một tiếng kêu, một tiếng cười, vẫn đứng nguyên một chỗ, trên mặt tuyết.

Định ninh là mình bị phát hiện, Đường Hào tin chắc thế nào cũng có người chạy đến đây tìm chàng.

Nhưng nữ nhân xuất hiện, lại đứng nguyên tại chỗ mãi một lúc lâu chẳng có bóng người nào khác.

Thế này là nghĩa gì ?

Nữ nhân đó, chốc chốc cười lên một tiếng, âm thanh vẫn quái dị như trước.

Đêm xuống sâu, không gian lạnh cảnh vắng vô cùng, một bóng người trên tuyết không đủ tạo sự sinh hoạt nổi, điều đó càng làm cho Đường Hào ghê rợn với tiếng cười quái dị.

Trong phút giây hiếm hoi, Đường Hào định xô cửa bước ra, nhìn nữ nhân cho rõ hơn, nhưng thân hình vừa nhit động, nữ nhân đó vụt thối :

— Đường Hào ! Huyết Chương Đường Hào !

Bỗng nhiên mà nữ nhân đó gọi đúng danh và hiệu của chàng, chàng hết sức kinh hãi.

Đã hiểu mình bị phát hiện, tự nhiên người trong bảo biết có mặt chàng tại đây trong giờ phút này, người ta có gọi tên hiệu chàng, cũng là một việc rất thường, có chi lạ đâu ?

Tuy nhiên, chàng vẫn giật mình.

Nhưng, chàng nghĩ chàng chưa bước ra ngoài, chưa nhìn rõ nữ nhân hẳn nữ nhân chưa trông thấy chàng.

Như vậy là nàng gọi bằng quơ rồi !

Chàng trấn định tâm thần, suy nghĩ một chút rồi quyết định xuất hiện.

Người ta đã phát hiện ra chàng, thì còn trốn tránh làm sao được. Trước sau gì cũng phải có cuộc chạm trán, thì tha chạm trán sớm còn hơn.

Chàng ý lại mình có lá bùa hộ mạng, là Tuyết Hồng, ra đó rồi, có đánh nhau thắng thì tốt, bại thì cũng chẳng đến đời nguy hại bởi chẳng ai dám gia hại nơi chàng khi Tuyết Hồng còn trong tay chàng.

Chứ cứ dãn dài như vậy, chúng kéo ập đến một lớp vây chặn chàng lớp khác giải cứu Tuyết Hồng, mất lá bùa hộ mạng đó, chàng cầm chắc cái nguy trong tay.

Tiền hạ thủ vi cường, giữ chắc Tuyết Hồng trong tay mới được.

Chàng bật cười ha hả cao giọng thốt :

—Đường Hào đây, Đường Hào đã đến rồi đây, các người hiểu rồi chứ !

Bước nhanh đến chỗ Tuyết Hồng nằm, chàng dựng đứng nàng lên một tay đặt nơi thiên linh cái của nàng, đoạn đẩy cửa bước ra.

Ra khỏi cửa, chàng đi thẳng đến chỗ nữ nhân đứng.

Nhưng, đi được mấy bước chàng thấy nữ nhân rõ ràng hơn lúc ở trong ngôi nhà.

Trời ! Không trông thấy, còn khá, thấy rồi, chàng hết sức hãi hùng.

Tóc nữ nhân nửa đen, nửa trắng mặt ốm và dài, một gương mặt chỉ còn da và xương, nếu lột da ra tìm mãi cũng chẳng có một tí thịt nào, kể cả hai má là nơi chẳng có xương.

Gương mặt đó như một chiếc nạ da người, rất mỏng lông trên một bộ xương khô.

Và toàn thân nàng cũng thế, nếu nàng là người sống, thì nàng chỉ là người bằng da, bằng xương chứ chẳng có thịt !

Trên gương mặt đó, dĩ nhiên lõm mắt phải sâu, từ hai lõm mắt, lòi ra hai con ngươi, lêu lêu bên ngoài như có thể rơi rụng xuống bất cứ lúc nào, chẳng khác trái cây chín muồi.

Bình sanh, Đường Hào chưa gặp một con người có hình vóc quái dị như thế.

Nữ nhân từ từ hướng mặt về phía chàng.

Đôi mắt đó, chẳng giống mắt người, nếu là một đôi mắt người thì đúng là đôi mắt chết, chẳng có một điểm sinh khí, đôi mắt như hai hạt đá đen.

Môi nàng không mấp má, nhưng bốn tiếng :

— Huyết chương Đường hào !

Cứ thoát ra, chỉ bốn tiếng đó thôi, lập đi lập lại mãi.

Có thể là ngoài bốn tiếng đó, nàng chẳng nói được tiếng nào khác.

— Đường ! Huyết chương Đường Hào :

Thính âm cực kỳ khó nghe, thính âm không thoát ra miệng trọn vẹn, tức khắc, mà chỉ lờn lộn trong yết hầu một lúc rồi mới vọt ra ngoài, vù lên một tiếng nhỏ.

Đường Hào hết sức kinh ngạc.

Suy nghĩ một một lúc lâu, chàng trầm giọng hỏi :

— Tôn giá là ai ?

Nữ nhân cứ tiếng đó, nói mãi :

— Đường Hào ! Huyết chương Đường Hào :

Đường Hào cố giữ bình tĩnh, hỏi tiếp :

— Tôn giá là người trong bảo ?

Lần này, nàng không gọi danh và hiệu của chàng nữa, mà lại bật cười. Cùng giọng cười quái dị như trước.

Đến đó một chút, Huyết chương Đường Hào bước tới hai bước.

Bỗng từ xa xa, có tiếng người ồn ào, phức tạp vang lên, vọng đến tai chàng.

Có người thốt quá to :

— Đây hướng này đây ! Không còn lăm nữa. Các người cứ nhìn

dầu chan trên tuyết thì biết !

Những người đó đi rất nhanh, trong khoảnh khắc họ đã đến bên ngoài tường.

Một người kêu lên :

— Có thể là nàng nhảy qua tường, vào bên trong kia rồi !

Một người khác hỏi :

Rồi mình làm sao ?

Một giọng nói, già hơn, tiếp theo :

— Trước hết mình bao vây quanh đây, rồi cứ đứng giữ gìn, chờ

Bào chủ về đến nơi, tùy người liệu định.

Một người cầu nhàu :

— Không rõ cái đêm nay là đêm gì mà có việc bất lợi trong bảo như thế này ! Hết việc này, tới việc nọ !

Một người nữa bàn :

— Theo ý tôi thì, vây quanh đây cũng chưa phải là một biện pháp hay mình phải làm cách nào bắt nàng, đưa về bảo. Nếu không khi bảo chủ trở về, thế nào bọn mình cũng bị quở trách !

Người già hừ một tiếng :

— Người nói nghe đề quá : Người có dám vượt tường này mà vào bên kia không ?

Sau đó, họ im lặng một lúc.

Đường Hào thấy ánh lửa sáng rực bên kia tường, biết là bọn ấy có mang theo đèn đuốc, ánh lửa rộng một khoảng lớn, như vậy phải có nhiều đèn đuốc, và hẳn nhiên phải có nhiều người cầm.

Nhưng chàng biết chắc một điều, là chẳng ai dám vượt tường, sang bên này.

Chàng bình tĩnh trở lại.

Dù chàng biết sự gì đã xảy ra trong Thiên nhất Bảo, chàng cũng có thể ước đoán là số người đó theo dõi nữ nhân quái dị trước mặt chàng.

Nhìn nữ nhân, chàng lại nhận thấy nàng chẳng có ý gì chống đối với chàng cả, bởi nếu nàng có ý gì, thì đã có phản ứng khi chàng đối thoại với nàng.

Nghĩ vậy chàng lùi lại phía sau, tay vịn áng trên thiên linh cái của Từ tuyết Hồng, cuối cùng, chàng trở vào ngôi nhà đó.

Bên kia tường, những người đó im lặng một lúc lâu, đột nhiên có kẻ kêu lên :

— Kia ! Cam nhĩ gia đến kia, may quá !

Một người khác cất tiếng :

— Cam nhĩ gia đến đúng lúc quá. Việc này phải nhờ đến Cam nhĩ gia mới xong !

Một âm thanh rền dội như tiếng chuông đồng vang lên :

— Việc gì thế ? Ta là khách, từ bên ngoài đến, ta có biết chi đâu mà các người hồng nhờ ?

Một người thốt :

Cam nhĩ gia nói sao thế ? Nhĩ gia là hảo bằng hữu của Bào chủ tự nhiên có thừa tư cách tiếp trợ người trong bào khi có việc cần, có chi đâu mà phải ty hiêm, hờ nhĩ gia ? Trong Bào, có một nàng bị điên bị nhốt trong tháp, bỗng nhiên trốn đi. Chúng tôi theo dõi, đoán chắc là nàng đang ở bên kia tường.

Khách hỏi :

— Mà nàng ấy là ai ?

Một người đáp :

— Bọn chúng tôi cũng không được biết rõ. Nàng ấy có vũ công rất cao .

Khách bằng lòng giúp :

— Được rồi, để ta sang đây, xem sao !

Đường Hào cấp tốc chạy mình vào sâu trong nhà.

Bên kia một bóng người từ dưới đất bay vút lên không, vọt qua đầu tường đáp xuống.

Người đó, tác độ tứ tuần, vóc dáng dong dầy, có vẻ văn nhã thần thái phiêu phiêu vô cùng.

Đã có vẻ văn nhã lại thuộc giới giang hồ, hẳn kẻ vừa đến phải là tay có vũ công vừa cao tuyệt. Vừa thoáng nhìn qua, đã nhận ngay ra kẻ ấy.

Đường Hào giật mình, thầm nghĩ.

— Hân ! Hân dẫn đây ! Không ngờ đêm nay ta lại gặp Thiết địch chấn ngũ hồ Cam đức Lâm !

Tuy ẩn cư tại vùng Bắc Tái suốt hai mươi năm dài, trong thời gian đó, ít ai giao du với người trong vũ lâm Trung Nguyên Đường Hào vẫn nghe danh những nhân vật nổi bật nhất của giới giang hồ, huống chi trước kia, hẳn từng là một nhân vật cũng có hạng, thì hiển nhiên hẳn phải nhận được một nhân vật như Thiết Địch Chấn Ngũ Hồ Cam đức Lâm, bởi họ Cam nào phải là tay lực lực thường tài ?

Cam đức Lâm là Trại chủ Kim trại Động Đình, một nhân vật trong chánh phái, giờ đây lại là khách của Thiên nhất Bảo sự kiện đó làm cho Đường Hào hạt sức lạ lùng.

Huyết chương Đường Hào đã nấp vào chỗ tối nhất trong ngôi nhà như vậy là cũng được an ninh tương đối.

Huống chi, bên ngoài đã có nữ nhân kia, ai vượt tường vào, khu vực này là trước hết phải đụng đầu với nàng, tình trạng của nàng phải làm cho chú ý ngay, còn thì giờ và tâm tưởng đâu để nghĩ đến việc nào khác ?

Điểm đó cũng tạo thêm an ninh cho Đường Hào, ít nhất cũng làm chậm lại thời gian nếu người vào đây có ý lực soát các ngôi nhà.

Thân vừa chạm đất Cam đức Lâm liền xây lưng về phía tường, y dè dặt phía trước còn mặt sau thì dù sao cũng có bức tường, mà bên kia tường là những người trong bào.

Y đưa mắt nhìn bắt giắc gạt mình, thử người một lúc lâu, rồi lấy lại bình tĩnh, bước từ bước một cẩn thận.

Vì, chẳng phải nữ nhân đó hoàn toàn vô tri giác và khi Cam đức Lâm gần gần nàng bỗng quay người nửa vòng đối diện với y, đoạn kêu lên :

— Đường Hào !

Tại Huyết chương Đường Hào đã nghe nàng gọi tên mình chẳng biết bao nhiêu (trót rồi).

Hơn hai mươi năm qua chàng ẩn cư tại vùng quan ải xa xôi còn

ai biết đến tên chàng nữa, đêm nay bỗng nhiên vào đây tại nghe có người gọi lên mình, gọi mãi, dù cố trấn định tâm thần Đường Hào vẫn không tránh khỏi giật mình, từng cơn, từng cơn :

Cam đức Lâm cau mày hỏi :

—Đường Hào ? Có phải là người nói đến Huyết chương Đường Hào, hai mươi mấy năm trước từng nổi danh tại Giang Nam phải chăng ?

Cam đức Lâm vừa dứt tiếng, nữ nhân lại gọi tiếp; tiếng gọi nghe lạnh lạnh, cao vút :

— Huyết chương Đường Hào ! Huyết chương Đường Hào !

Gọi như thế rồi thôi, chẳng nói thêm gì nữa, chừng như nữ nhân chỉ nói được mấy tiếng đó.

Hắn nhiên, Đường Hào hết sức kỳ quái.

Gặp chàng, nàng gọi Đường Hào. Gặp Cam đức Lâm nàng cũng gọi Đường Hào; gọi mấy tiếng đó rồi thôi, thế là nghĩa gì ?

Nàng không thể nói được tiếng gì khác, ngoài bốn tiếng đó ?

Hoặc nàng bị bốn tiếng đó ám ảnh quá nặng nề ?

Nữ nhân là một người hoàn toàn xa lạ đối với chàng, chàng cố moi kỹ ức xem, có gặp nàng một lần nào trong đời chăng, nhưng chàng lắc đầu, chắc chắn là chẳng hề gặp nàng, hoặc có nhìn thoáng qua một lần.

Thế thì tại sao nàng biết tên, biết hiệu chàng mà gọi mãi ? Hơn nữa, nàng lại ở trong Thiên nhất Bảo ? Nàng chẳng nói gì khác được sao mà chỉ gọi bốn tiếng đó thôi ?

Tuy không nhận ra là mình có gặp nàng lần nào, đường Hào tin quyết nàng có liên quan đến chàng, và sự liên hệ đó hẳn phải quan trọng lắm.

Cho nên theo lời bọn người trong Thiên nhất Bảo vừa thốt với nhau, thì nàng điên, trong cơn điên loạn, nàng chỉ nhớ có mỗi tên hiệu chàng. Rồi gặp ai, nàng cũng nhắc mãi đến mấy tiếng đó !

Nhưng, nghĩ tới, nghĩ lui, chàng lại cho là không có lý như

vậy, bởi nàng là người xa lạ đối với chàng thì có liên hệ làm sao được.

Bên ngoài, nữ nhân đã ngừng gọi lên chàng. Và nàng đang bước từ bước một đến trước mặt Cam đức Lâm.

Sau khi Cam Đức Lâm vượt qua đầu tường, vào lọt bên này, thì bọn người trong Thiên nhất Bảo cũng lên trên đầu tường, họ cầm đèn, đuốt, chiếu xuống, họ theo dõi mọi diễn tiến giữa nữ nhân và Cam đức Lâm.

Thấy nàng đến quá gần y, họ kêu lên :

— Cam nhị gia, hãy đề phòng nàng xuất thủ đấy !

Câu nói của người nào vừa buông dứt, đột nhiên nữ nhân vươn bàn tay tới, năm ngón tay cong như năm móc câu.

Bằng một thủ pháp cực kỳ nhanh và ảo, nàng chụp vào người Cam đức Lâm.

Đi nhiên, Cam đức Lâm có đề phòng trước rồi, nàng vừa chớp bàn tay là y đảo bộ dịch thân mình qua một chút, né tránh đề dàng.

Thân pháp của y nhanh vô tưởng, chỉ thấy y nhit nhẹ thân hình một chút, đã cách xa vị trí cũ hơn hai thước.

— Chờ y đứng, cách bức tường không xa, lưng hướng về tường, đối diện với nữ nhân, khi nữ nhân chụp tới, y lách mình qua một bên, chụp hụt nữ nhân chơi với, nhào hót tới, tay chạm vào tường.

Nàng dùng công lực quá mạnh, năm ngón tay ấn sâu vào tường, lưu lại năm dấu, dấu nào cũng sâu hơn phân.

Chụp trúng tường, nữ nhân chừng như chẳng có cảm giác gì cả có giữ tay lại đó, chẳng rút về.

Cam Đức Lâm không bỏ lỡ cơ hội, vội bước tới, chụp vào tay nàng.

— Nàng không tránh né, cứ để nguyên cho Cam Đức Lâm chụp đúng mạch môn, y hết sức mừng rỡ tin chắc là mình đã chế ngự được nàng.

Bất ngờ, nàng lại bật ngược bàn tay, hất mạnh lên, theo cái

hất đó, tay áo của nàng phất trở lại, nhằm ngực Cam Đức Lâm quét vào.

Tay áo quét qua, xem chẳng đúng một chiêu thức nào cả, gia dĩ lại chẳng có hàm súc một kinh lực, chẳng rút gió dù là một tiếng, khê, nhưng Cam Đức Lâm, cảm thấy một áp lực đang cuốn tới ngực y.

Thì ra nữ nhân phát xuất một đạo âm nhu kinh lực lực, hết sức nhẹ nhàng chẳng gây tiếng động.

Đạo âm nhu kinh lực cuốn đi rất nhanh, khoảng cách lại gần, phát xuất bất ngờ, Cam đức Lâm dù muốn né tránh cũng không làm sao tránh kịp.

Bắt buộc y phải vận cộng lực nghiêng đón kinh đạo âm nhu của nữ nhân.

Bùng!

Cam đức lâm bị chấn dội về phía hậu một bước, ngực đau nhói, ngàn ánh sao hiện ra trước mắt.

Y kinh hãi, biết gặp tay kinh địch, dù đối tượng theo lời gia nhân trong bảo, là một nữ nhân diện.

Không dám khinh thường, khê vung tay, một vật đen bóng nhoáng chớp lên, dài độ hai thước.

Thì ra, y đã lấy chiếc thiết địch cầm tay, thiết địch vừa chớp, ba đạo hắc quang bay tới.

Y đã xuất phát đúng ba chiêu chiêu thức phát đúng ra nhanh vô tưởng.

Ba chiêu đó xem thì như công tới, nhưng kỳ thực bất quá những chiêu cản, bởi Cam đức Lâm sợ nữ nhân tiếp tục tấn công làm y không lùi kịp đúng mức theo ý muốn, do đó y phải hạ thủ trước, dụng ý là ngăn chặn hơn chế ngự đối phương.

Nhờ vậy, y lùi thêm ba bước nữa.

Nhưng nữ nhân vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Lùi lại rồi, Cam đức Lâm hối hận ngay, nếu biết trước là nữ nhân không tiến theo, thì y đã thực sự dùng ba chiêu đó, đánh qua trọn tâm rồi. Vì gặp lùi, chiêu thức của y chỉ được đưa ra nửa chừng thôi

chiếc thiết địch phải theo độ rút lại của y thu về.

Thành thử ba chiêu thiết địch đánh ra, vô ích quá, chẳng trúng địch mà cũng chẳng ngăn chặn gì địch.

Đứng vững rồi, y nghe máu cuộn lên yết hầu, cấp tốc vận khí ngăn chặn, nếu không thì hẳn phải mửa ra mấy búng máu tươi.

Thấy Cam đức Lâm thoát nạn, những người ở trên đầu tường thờ phách. Có người gọi y :

— Thôi đi, Cam nhị gia, bỏ đi ! Chờ cho Bảo chủ về rồi, hẳn hay !

Gọi Cam Đức Lâm, bảo như thế, là do hảo tâm, giả như không gọi, thì có thể Cam Đức Lâm nhảy lên tường, trở về phía bên kia rồi.

Nhưng, gọi như vậy, dù do hảo tâm, song có khác nào gián tiếp cho rằng y bất lực, đừng làm gì hơn, có làm cũng vô ích, hãy đợi Bảo chủ về.

Thì Cam đức Lâm làm sao chịu nổi ?

Bởi, y từng được bảo chủ ngưỡng mộ thỉnh danh, cho người vào tận Trung Nguyên thỉnh y đến Thiên Nhất Bảo, làm vị thượng khách gặp nhau rồi, chủ và khách rất tương đắc đối xử nhau như huynh đệ dù muốn dù không y chẳng khác nào bán chủ nhân trong bảo ý muốn của y là ý muốn của Bảo chủ, người trong bảo phải tuân phục y như tuân phục bảo chủ.

Giờ đây, bảo chủ vắng mặt, mà y lại chẳng chế ngự nổi một nữ nhân diện, như vậy còn chi là thể diện một cao thủ tại vùng Động Đình ?

Cam đức Lâm hừ một tiếng :

— Nàng diện này có vũ công khá cao đấy chứ !

Người trên đầu tường thốt :

— Đúng vậy đó, Cam nhị gia ! Đến Bảo chủ...

Có kẻ quát chặn người đó :

— Lại nói hồ đồ đi !

Cam đức Lâm cười lớn :

— Ta cứ tưởng nàng chẳng biết vũ công ! Suốt lý nữa là ta bị nàng đánh trọng thương ồ ! Ta may nàng chẳng có diện chút nào !

Y vừa thốt vừa bước trở lại, trước mặt nữ nhân.

Lần này thì y dè dặt đúng mức. Còn cách nữ nhân độ ba thước, y dừng chân lại.

Bất thành linh, y rùn mình thấp xuống, vút thiết dịch sang nữ nhân, thiết dịch quét gió, bật kêu một tiếng vù, đầu thiết dịch nhằm huyết đạo của nữ nhân lao vào.

Y nhắm vào nhuyển huyết nơi hông nàng.

Dưa đầu thiết dịch diềm tới rồi, Cam đức Lâm không chắc gì là mình diềm trúng đích, cho nên y ngấm chuẩn bị ứng phó với mọi phản ứng của tượng, vì bất cứ ai trong trường hợp y cũng tin quyết là đối tượng sẽ phản công.

Song nữ nhân chẳng khác nào pho tượng đá, chẳng nhút nhát, đợi đúng lúc đầu thiết dịch vừa chạm vào mình, là khẽ xoay bàn tay chụp vào chiếc thiết dịch.

Thành danh nhờ thiết dịch, thì Cam đức Lâm phải xử dụng vũ khí đó thần diệu, trong bao nhiêu năm xuôi ngược giang hồ, y chưa hề gặp một tay nào khả dĩ làm cho y phải bối rối, vậy mà giờ đây, y phải thu ngay ngọn thiết dịch về khi vừa thấy nữ nhân đưa tay đến chụp.

Xuất chiêu công tới, đối tượng chưa phản công, chỉ hóa giải thế công đánh của y thôi, mà cũng chồn dè rồi, thì mong gì thủ thắng ? Nếu đối phương phản công, thì y còn bài hùng như thế nào nữa ?

Nhưng, chậm mất rồi.

Cam đức Lâm vừa rút thiết dịch về, thì bàn tay của nữ nhân cũng chụp trúng thiết dịch.

Thay vì chụp đủ năm ngón, nữ nhân chỉ dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp cứng đầu thiết dịch.

Cam đức Lâm cố giật mạnh, thiết dịch vẫn không vượt tay nữ nhân dù chỉ bị kẹp bằng hai ngón thôi.

Cam đức Lâm cảm thấy nguy, nếu giữ mãi tư thế đó nữ nhân bất thần nhứt động cánh tay bắn thiết dịch tới, thì y phải bị thương. Trong một thoáng, y muốn buông thiết dịch để nhảy vọt về phía hậu, xa xa phòng nữ nhân xuất thủ.

Trái với ý tưởng của y, nữ nhân vẫn đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt hướng lên đầu đầu như chẳng hề hay biết gì đôi ngón tay đang kẹp thiết dịch.

Cam đức Lâm lại nghĩ :

— Mình thành danh cũng nhờ chiếc thiết dịch này, vật đầu người đó, nếu bây giờ vì sự an toàn của mình mà buông thiết dịch đi, thì danh dự còn gì ? Phàm bào kiệt trên giang hồ ai bỏ rơi vũ khí là người đó cầm như vô dụng rồi.

Không buông được thiết dịch, dĩ nhiên y phải cố gắng giật về.

Đang lúc y gia tăng thành lực để giật thiết dịch, nữ nhân bỗng nhứt nhẹ bàn tay, hai ngón tay đang kẹp thiết dịch phóng tới một chút.

Công lực của nữ nhân quả thật kinh khủng, chỉ một cái nhứt nhẹ như vậy cũng kéo được Cam đức Lâm nhào tới.

Y quả khẩn cấp không còn cố đến danh dự nữa, vội lỏng năm ngón tay, đồng thời đạp mạnh chân xuống đất lấy đà, tung bỗng người lên không vọt về phía hậu, rơi đúng ngay trước cửa ngôi nhà đang có Đường Hào ẩn nấp bên trong.

Chắc chắn là Cam đức Lâm không hề tưởng bên trong ngôi nhà hiện có người.

Huyết chương đường Hào thấy Cam đức Lâm liên tiếp thất bại trước nữ nhân, hết sức kinh ngạc mà nhìn bọn người ở trên đầu tường cũng kinh ngạc không kém chàng.

Bờn, họ Cam nào phải tay tầm thường ?

Trong khi đó, nữ nhân cầm chiếc thiết dịch ngấm một chút đoạn thuận tay phóng đi.

Một tiếng keng vang lên, thiết dịch đã cắm đứng vào bức tường, sâu độ năm tấc.

Cam đức Lâm lập tức phi thân đến cạnh tường, rút chiếc thiết

địch, đồng thời ngẩng mặt lên hỏi bọn người bên trên :

— Bão chủ đi đâu, các người biết chứ ?

Một người đáp :

— Bão chủ tiếp tin khẩn cấp đi liền. Có lẽ tiêu thư gấp chuyện gì bất lợi bên ngoài, và bão chủ đi tiếp trợ tiêu thư đó. Nhưng đi đâu thì chúng tôi không được rõ.

Cam đức Lâm trầm ngâm một lúc :

— Bão chủ đi vắng, chẳng biết đi đâu, cũng chẳng biết lúc nào về, thì làm sao ? Nữ nhân này là ai chẳng lẽ trong toàn bảo, không có ai biết được ?

Bọn gia nhân nhìn nhau, không ai đáp :

Bỗng có một người, lớn tuổi, cất tiếng :

— Nàng ấy có lai lịch rất bí mật, Cam nhị gia. Người trong bảo chỉ biết đó là một nàng điên, từ ngày nàng đến Thiên Nhất Bảo bảo chủ lần lượt đuổi hết những người trong bảo thay vào lớp người mới. Sự kiện đó xảy ra vào cái năm Bão chủ sau cuộc Nam du trở về.

Cam đức Lâm gật đầu. Chung quy y cũng chẳng biết được gì hơn !

Bên trong ngôi nhà, Đường Hào nghe nói đến cuộc Nam du của Bão chủ bỗng giật mình, suýt kêu lên kinh ngạc.

Tuy nhiên chàng vẫn giữ tâm thần trầm tĩnh và đưa mắt theo dõi những điện tiễn của nữ nhân.

X

CHƯƠNG THỨ V

HÀNG NGA

Nữ nhân vẫn còn đứng lặng tại chỗ. Có thể là nàng không ý thức được việc làm vừa qua, chỉ xuất thủ đánh ra hai chiêu, bức bại một danh thủ thượng thặng trên giang hồ.

Cam đức Lâm không chế ngự nổi nữ nhân, đành phải nhảy lên đầu tường cười gượng với bọn gia nhân :

— Vũ công của nàng cực cao. Ta không phải là địch thủ của nàng rồi ! Lai lịch của nàng thần bí như vậy hẳn nàng có liên quan gì với Bão chủ hệ trọng lắm chứ chẳng không. Theo ta nghĩ thì... thì...

Nhưng rồi y cười lớn hơn, khóa lấp câu nói đó, tiếp :

— Thì... cứ chờ bão chủ về hẳn hay !

Bọn gia nhân thấy Cam đức Lâm hai lần thất bại nơi tay nữ nhân đều xuất mồ hôi lạnh, họ cũng chẳng biết làm gì hơn, cùng kéo nhau nhay xuống chân tường bên kia.

Đường Hào còn nghe Cam đức Lâm dặn dò bọn gia nhân :

— Các người hãy chịu khó ở đây canh chừng, giả sử nàng vượt qua tường các người cũng đừng kinh hãi. Ta xem ra nếu chẳng ai làm gì nàng, thì nàng không xuất thủ đánh đập ai cả. Như vậy các người bất động là hơn cứ giữ im lặng xem động tĩnh.

— Một người vụt thốt :

— Còn Cam nhị gia ?...

Cam đức Lâm đáp :

— Ta xuất ngoại, tìm bão chủ của các người. Nếu nàng có thoát đi khỏi nơi này, thì các người âm thầm theo dõi để cho biết nàng đi về đâu. Khi bão chủ trở về mà nàng đi rồi, thì đã tìm lại nàng.

Bọn gia nhân rất sợ, nhưng có sợ cũng vâng lời, ở lại đó làm phận sự canh gác.

Cam đức Lâm đi rồi, họ còn bàn tán với nhau một lúc nửa mới im lặng luôn.

Bên trong nhà Đường Hào vẫn nhìn nữ nhân.

Chàng cố tìm một đặc điểm gì nơi con người đó, để từ đặc điểm suy diễn ra người, xem bình sanh chàng có gặp một nữ nhân nào tương tự hay chẳng.

Trong tâm tư, chàng có nghĩ đến một người, nhưng người chẳng có điểm nào giống nữ nhân này. Biến chuyển thời gian có lắm cho gặp người thay hình đổi dạng phần nào, nhưng dù sao cũng còn một vài nét phần phật.

Khăng, người trong tâm tưởng của chàng, và nữ nhân trước mặt kia hẳn phải là hai người, hoàn toàn khác nhau.

Bởi, chàng tìm mãi mà chẳng thấy một điểm tương đồng.

Lúc đó, chàng đã buông tay, không còn giữ Từ tuyết Hồng như trước nữa.

Rồi chàng từ từ bước đến cửa.

Chàng dừng lại cửa, chẳng dám bước ra ngoài quá lộ liễu, vì biết đầu trên đầu tường chàng còn gia nhân Thiên nhất Bảo ? Dù sao thì chàng cũng chẳng thích bị phát hiện ra quá sớm.

Vẫn là con người bình tĩnh, giờ đây chàng cũng phải nóng nảy, đã mấy lượt rồi, chàng dọm chân, định bước đến cạnh nữ nhân, nhưng lại do dự, chân chưa nhấc được bước nào.

Cuối cùng, chàng quyết định phải hỏi nữ nhân đó cho rõ ràng có như vậy chàng mới yên tâm.

Chàng bước từ bước một, nhẹ nhàng, không gây tiếng động trên những hạt tuyết.

Tuy nhiên, chừng như nữ nhân có nghe tiếng bước chân của chàng nên quay đầu nhìn lại.

Chàng cứ bước tới, càng gần nữ nhân, sự kích động trong lòng càng tăng lên. Rồi chàng cũng dần được gần nàng, dừng chân lại trong một khoảng cách vừa tầm, hơi hơi dài không khí, cất tiếng hỏi :

— Người... người là Hăng Nga ?

Chàng hạ thấp giọng, chỉ vừa đủ cho hai người nghe, bởi chàng không muốn cuộc đối thoại lọt vào tai bọn gia nhân Thiên Nhất Bảo ở bên kia tường.

Nữ nhân vụt quay mình lại, đối diện với chàng.

Da mặt của nàng hơi nhit động, gương mặt đã kệt đi rồi, càng kệt thêm.

— Bỗng nàng, kêu lên một tiếng, cao vút. Âm thanh của nàng thật thâm vô cùng, một âm thanh làm cho người nghe phải ghê rợn hãi hùng.

Đường Hào giật mình, nhảy lùi lại hai bước.

Bọn gia nhân bên kia tường im lặng từ lâu, lại nhao nhao cả lên.

Nữ nhân kêu lên một tiếng, rồi bật cười, giọng cười cũng quái dị như tiếng kêu.

Nàng há miệng, bày ra hai hàm răng trắng lố nhí nhong gì, Đường Hào chẳng nghe rõ.

Như vậy, chàng còn đứng đó để hỏi gì nữa ? Chàng lắc đầu, trở lại ngôi nhà trước đó.

Rồi chàng nghĩ :

— Tại sao ta nói, nàng cười rồi nàng nổi lố nhí trong miệng như thế ? Có phải nàng là Hăng Nga ngày xưa chăng ?

Từ hai mươi năm qua, chàng đinh ninh là Hăng Nga đã chết rồi.

Hăng Nga là đệ nhất giai nhân vùng Miêu Cương, lúc chàng gặp nàng thì dưới ánh trăng sáng, chàng nhận ra nàng đẹp ảo huyền như một tiên nữ giáng trần, phiêu phưởng giữa đêm thanh. Do đó, chàng đặt cho cái tên là Hăng Nga, chứ tên thật của giai nhân, chàng biết được bởi tao ngộ, hết sức bất ngờ ?

Có đúng nữ nhân này là giai nhân trước kia, mà chàng mệnh danh là Hăng Nga, chăng ?

Tuy có đẹp, song Hăng Nga chỉ là một nữ nhân tầm thường tại đất Miêu Cương, chẳng biết võ công.

Còn nữ nhân này, hai lần xuất thủ là hai lượt đánh bại Thiết địch Chấn Ngụ hồ Cam đức Lâm, hẳn phải là một tay có bản lĩnh quán tuyệt vũ lâm.

Như thế thì nữ nhân chẳng phải là Hăng Nga của đất miêu cương rồi !

Nhưng, tại sao, nghe chàng đề cập đến hai tiếng Hăng Nga, nữ nhân lại giật mình quay phắt người lại, rồi kêu lên, rồi cười, rồi kệt nhí gì đó ?

Còn một điều quái dị hơn nữa là nàng cứ gọi tên chàng mãi ?

Tại sao ?...

Đường Hào nghi ngờ nữ nhân hẳn phải có mối liên hệ gì với Hằng Nga, mà cũng có thể là...

Năm xưa Hằng Nga từng thổ lộ tâm sự với chàng, nàng trải qua biết bao gian lao đau khổ...

Vì những khổ đau đó, có thể là nàng chết đi rồi, mà biết đâu nàng vẫn còn sống để biên biệt một phương trời?

Chàng vào trong ngôi nhà rồi, bên ngoài nữ nhân vẫn kêu tiếng kêu quái dị, kêu mãi một lúc nàng mới nín lặng.

Ngừng kêu nàng vẫn mấp má đôi môi, làn da mặt vẫn còn rung động.

Hẳn là nàng đang tự thốt, âm thầm thốt với mình, không cần phát xuất âm thanh.

Đường Hào lại muốn ra ngoài nhà, ra để làm gì thì chàng cũng chưa có chủ ý.

Đột nhiên, có tiếng hét vang lên, từ xa xa vọng đến.

Tiếng hét thoát đầu người nhỏ, thoáng mắt lại vang dội không gian, chứng tỏ người phát ra tiếng hét phi thân nhanh đến nơi.

Tiếng hét đã cuối, cũng chừng như phát xuất ngay từ bên kia chân tường.

Tiếng hét hàm súc một ý niệm, cứu oán thâm trầm, một ý niệm đồ kỳ gant hiem nuôi dưỡng từ nhiều năm qua...

Tiếng hét, do bao chủ Thiên nhất Bảo phát ra, Đường Hào nhận ngay âm thanh của lão.

Bên kia tường, chẳng rõ về đó từ lúc nào, Cam đức Lâm cao giọng hỏi:

— Đại ca về đó à? Còn Tuyết Hồng diệt nữ? Diệt nữ có sao chẳng?

Từ Long, vị bao chủ Thiên nhất Bảo hừ một tiếng:

— Ngu huynh không gặp nó. Chẳng rõ có việc gì xảy ra cho nó? Nhưng ngu huynh có phát hiện một sự kiện. Ngoài ở chỗ tường!

Ngoài chỗ tường?

Đường Hào giật mình, biết là lão họ Từ ám chỉ đến việc gì rồi.

Trong thoáng mắt chàng ước độ tình hình giữa song phương, dù giờ đây Từ Tuyết Hồng đang kẹt trong tay chàng, nắm dư ợc cái phương tiện uy hiếp đối phương mà chàng cũng chẳng hy vọng nắm cơ tất thắng cho lắm.

May mắn lắm là chàng có thể dùng nàng làm phương tiện thoát thân, chẳng ai dám gây tòa hai nơi chàng, bởi liệng chuột thì ngại bề đồ có thể thôi!

Vừa dứt mình chạy ra ngoài, chàng liền thụt lùi lại, rồi đưa tay nắm lấy Từ Tuyết Hồng, giữ chắc đồng thời chàng đâm vào yếu huyệt của nàng.

Bên kia tường, Từ Long trầm giọng hỏi:

— Nàng đã trốn rồi à?

Đi-nhiên, Bao chủ đã cập đến nữ nhân diện.

Có người đáp:

— Nàng đã trốn thoát rồi, bảo chủ. Cam nhị gia định bắt nàng lại, song không làm sao chế ngự nổi nàng!

Cam đức Lâm có vẻ then, thở dài:

— Nàng chỉ vung bàn tay ra, là đoạt ngay chiếc thiết địch của tiểu đệ! Vũ công của nàng quả thật cao tuyệt!

Từ Long gật đầu:

— Điều đó chẳng đáng lấy làm lạ. Chính ngu huynh đây, đối phó với nàng còn phải...

Lão thấy khó dứt câu vô cùng. Rồi lão thở dài, bỏ lửng.

Cam đức Lâm hỏi:

— Nàng là ai vậy, đại ca?

Từ Long đáp với giọng trầm buồn:

— Sự tình dài dòng lắm. Khi nào thư thả, ngu huynh sẽ tường thuật cho nhị đệ biết. Lần này thoát đi được như thế, là nàng đã bề gây khoen gông bằng sắt, chặt to độ tặc. Sự kiện đó chứng tỏ công lực của nàng tiến nhiều có thể là ngu huynh cũng chẳng đủ sức chế ngự nổi nàng. Nhị đệ hãy tiếp ngu huynh một tay!

Cam đức Lâm khẳng khái :

— Tiểu đệ sẵn sàng, đại ca. Thiết tưởng hai chúng ta hiệp lại, thừa công lực bất năng !

Cả hai vượt đầu tường đáp xuống bên này.

Đường Hào nấp trong nhà nhìn ra trông rất rõ.

Cam đức Lâm thì chàng đã biết rồi, còn Từ Long thì có thân vóc cực kỳ to lớn, râu ngắn màu vàng đôi mắt sáng lạ lùng, tuy tuổi đã cao song thần khí còn hiên ngang như thời trai tráng.

Hơn hai mươi năm đương Hào không thấy mặt lão họ Từ, giờ gặp lại, chàng không khỏi kích động, tay chàng rung rung, những thốt thốt trên mặt giật giật từng hồi.

Tuy nhiên, chàng trấn định tâm thần, tìm một biện pháp thỏa đáng đề ứng phó với trường hợp.

Đáp xuống khu viên rồi, Từ Long đưa tay ra hiệu cho Cam Đức Lâm, bảo y đừng đến quá gần nữ nhân, còn chính lão thì dè dặt bước tới, còn cách độ ngang độ năm bước dừng lại.

Lão thở ra mấy tiếng, đoạn dùng giọng oai nghiêm hỏi :

— Tại sao người thoát đi ? Tại sao người toan làm khổ cho người ?

Nữ nhân bất động, mà cũng chẳng đáp.

Từ Long vừa đưa tay ngoắt, vừa liếp :

— Về ! Theo ta mà về bảo !

Lão bước tới, đưa tay ra định nắm nữ nhân, dặc về.

Làm cái việc đó, lão hết sức hòa hoãn, vì đề phòng mà hòa hoãn chứ chẳng phải mượn cái hòa hoãn để biểu hiện thái độ điệu hiền đối với nàng.

Nhưng nữ nhân vẫn bất động, vẫn nín lặng.

Dù đưa tay chạm đến đầu, cuối cùng lão cũng chạm tay vào người nàng, bàn tay lão vừa chạm vào cánh tay nàng, bất thình lình, lão sẽ nắm ngón, thay đổi mục tiêu chụp nhanh vào mạch môn nàng.

Lão lộ vẻ hân hoan, thở phào nhẹ nhõm, thốt :

— Chúng ta...

Nhưng lão giật mình, không tiếp nối được nữa.

Nữ nhân vụt quay đầu lại, nhìn sững lão.

Từ Long biết ngay tình hình chuyển biến rồi, trong khi lão còn hoang mang, chưa kịp có một phản ứng nào thích đáng, thì nữ nhân vùng tay lên, tạt mạnh vào mặt lão.

Lão cấp tốc nghiêng đầu, tránh cái tát đó, nhưng đã chậm mất, một tiếng bốp vang lên, năm ngón tay của nữ nhân đã hấn rõ dấu trên má lão.

Nàng dùng lực khá mạnh, bị cái tát đó, Từ Long chệnh chênh người lùi lại một bước, rồi hai bước, ba bước.

Di nhiên lão phải buông bàn tay nắm nơi mạch môn nàng.

Cam đức Lâm kêu lên :

— Đại ca ! Mặt của đại ca...

Không cần nghe Cam đức Lâm nói, lão cũng biết đã có gì nơi mặt. Lão đưa bàn tay lên, sờ vào má, năm đầy tay của nữ nhân vùng lên, như nắm con dê. Đụng vào đầu, lão đau nơi đó, đau đốn vô cùng.

Bất giác lão găm lên một tiếng, đưa tay vào mình, lấy ra một món vũ khí, có hình dáng hết sức kỳ dị.

Vũ khí đó, trông dường như một chân rồng, có năm móng, bằng một loại thép thuần cương, liền lạc, chẳng ráp nối chỗ nào.

Chiếc Long trảo Cầu chớp lên sáng ngời.

Từ Long thủ vũ khí trong tay, đứng bên ngoài Cam đức Lâm cũng khẩn trương không kém, lão y cũng lấy thiếc địch cầm tay, chuẩn bị sẵn sàng.

Y chong đầu thiết địch ngay yêu huyết nơi ngực của nữ nhân, chẳng dám dăm tới.

Cái thất bại vừa rồi làm cho y dè dặt hơn, chẳng dám khinh thường xuấ thủ.

Đường Hào nấp bên trong, sự tình diễn tiến như thế, hết sức hải hăng, không tưởng là nữ nhân có võ công kỳ diệu đến mức đó. Đơn báo chủ của Thiên nhất Bảo là Từ Long, mà không tránh kịp một cái tát của nàng, đủ biết thủ pháp của nàng linh ảo đến đâu !

Hai mươi lăm năm trước đây, quân hùng tụ hội trên đỉnh Tung

Sơn so tài, đấu sức, ai thắng thì giữ ngôi vị hội chủ, cho đến khi nào có kẻ thắng được mình, nhường ngôi chủ lại cho người đó.

Suốt thời gian tỉ thí vũ công, chẳng ai giữ được ngôi Hội chủ quá hai ngày, riêng Thiên Nhất Bảo chủ Từ Long giữ được bảy hôm liền.

Hơn nữa, trong thời gian lão làm Hội chủ, quần hùng ngán sợ tài nghệ của lão, chẳng ai dám thách đấu, bất quá chỉ có bốn người thôi, và bốn người đó phải bại trong tay lão.

Rồi đại hội giải tán luôn, bởi Từ Long chẳng còn đối thủ nữa.

Xem đó, đủ biết vũ công của lão cao siêu như thế nào, vậy mà lão không tránh nổi một cái tát của nữ nhân !

Đến hôm nay, trong hai mươi lăm năm qua, vũ công của lão cũng phải tính tiến chứ ? Với phần tinh tiến đó, Từ Long chẳng chế ngự nổi nữ nhân !

Thủ long Trảo Câu nơi tay rồi, Từ long chậm chậm bước trở lại cực trường.

Thần sắc của lão ngưng trọng, có thể bảo là toàn thân giới bị cực độ.

Trong khi lão từ từ bước tới, Cam đức Lâm cũng nhứt bước theo.

Song, nữ nhân vẫn bất động.

Từ Long dịu giọng bảo.

— Đồng ương ngành, hãy theo ta về bảo.

Lao vận dụng công lực dồn vào âm thanh, câu nói của lão oai mãnh phi thường, chấn động màn tai người nghe như sấm nổ sát bên mình.

Nữ nhân thoáng giật mình, bật cười lên mấy tiếng.

Từ Long trầm giọng:

— Người cười gì ?

Vừa hỏi, lão vừa vung tay, chiếc Long trảo Câu chớp lên, từ bên trên giáng xuống định đầu nữ nhân.

Nấp tại một nơi cách xa cực trường bốn năm trượng Đường Hào nghe rõ tiếng sió rít của chiếc long trảo câu, chàng biết ngay Từ Long dùng tận lực blah sanh đánh xuống.

Đánh như thế, nếu tưởng phải nữ nhân, thì nàng chết, còn gì ? Đột nhiên nữ nhân kêu to :

— Người định giết ta ?

Vừa kêu, nàng vừa rùn người cho ngắn hơn.

Dù rùn thấp xuống, Long trảo Câu từ bên trên giáng xuống, nàng rùn thấp mà có cứu vãn gì được cho nàng ? Bất giác chỉ chậm một phần giây thôi, Long trảo Câu chung quy rồi cũng giáng xuống.

Trừ ra nàng dịch bước, đảo mình qua một bên hoặc lùi lại thì mới tránh được thế công đó.

Có lẽ kêu lên như thế, nữ nhân tin chắc Từ Long thu tay về đồng thời nàng rùn thấp người, tỏ vẻ sợ sệt, cho Từ Long hồi tâm mà quyết định thu tay chẳng.

Song, Từ Long vẫn giữ nguyên thế công, chiếc Long trảo Câu vẫn rít gió, giáng xuống.

Nữ nhân cấp tốc nghiêng thân hình, nương theo đà chênh chênh nàng vọt xéo lên không.

Đúng lúc, chiếc Long trảo Câu giáng xuống.

Lớp tuyết phủ trên mặt đất vỡ tung, bụi tuyết bay tứ phía, bày ra một lỗ thủng mấy tấc sâu.

Nữ nhân vọt lên không tránh khỏi một Câu của Từ Long, đáp xuống ngoài xa xa, nàng vẫn đứng bất động.

Đánh nạt, Từ Long hơi thẹn, áp ứng :

— À !... Vũ công của người ...khá lắm đó !

Nữ nhân lại bật cười, tiếng cười vẫn quái dị như thường.

Dùng oai không bức được nàng, Từ Long trở lại đầu dụ. Lao giở giọng ôn hòa, thốt :

— Người...thực ra...nếu người không điên thì có bao giờ ta để người ở một mình trong cái tháp đó đâu ?

Nữ nhân thân nhiên như chẳng nghe gì.

Từ Long bước từng bước một.

Cam Đức Lâm kêu lên :

— Đại ca ! Đệ phòna !

Từ Long khoát tay về phía Cam Đức Lâm, ra dấu bảo y đừng nói gì hết, rồi tiến thẳng tới nữ nhân.

Giọng lao hét sức dịu dàng, lao gọi :

— Hằng Nga !...

Lao không nói gì thêm nữa.

Mà dù lao có nói gì thêm nữa, Huyết chương đường Hào cũng chẳng nghe lọt. Tai chàng ù lên sau tiếng gọi của Từ Long.

Hằng Nga !

Hai tiếng đó vang đến tai Đường Hào như hai tiếng sét !

Bên ngoài, sau khi gọi lên hai tiếng đó, Từ Long vụt bước lùi lại, vì nữ nhân quắc mắt nhìn lao không chớp.

Bây giờ thì Đường Hào không còn hoang mang nữa, chàng biết nữ nhân là Hằng Nga rồi.

Chàng vốn là người xuất thân từ tà môn, luyến được chương pháp tuyệt độc, tuy có tạo được chút danh trên giang hồ, song chẳng phải là hiệp danh, bởi chẳng ai cho rằng một người thuộc tà phái lại là một người quân tử.

Nhưng Hằng Nga, tại Miêu Cương, vùng xa xôi cách biệt Trung Nguyên hằng vạn dặm đường, làm gì biết được là chánh nhân quân tử hay là người trong tà phái ?

Bất quá, nàng chỉ hiểu chàng là tay vũ dũng, có cái tên Đường Hào, ngoại hiệu Huyết chương mà thôi.

Tuy nhiên, nàng xem chàng như một thiên thần, nàng rất yêu thích, rất sùng bái.

Lại sao ?

Ngũ không gặp Đường Hào, nàng đã bị hai con mãnh hổ xơi thịt rồi ! Từ miệng hổ mà sống sót, nàng phải tri ân người cứu mạng và dù người cứu mạng nàng thuộc hạng trong xã hội, cũng là người ân của nàng.

Đường Hào cũng chẳng ngờ là trong chuyến viễn hành đề sang Miêu Cương, với mục đích đi tìm một quyền bí kíp về tà môn do

phái Diêm Thương đã thất lạc ra ở vùng biên tái, lại gặp Hằng Nga.

Gặp nàng rồi, theo phong tục Miêu Cương, chàng phải lấy nàng làm vợ, và chàng ăn ở với nàng được ba năm.

Trong ba năm, chàng cũng tìm được hạnh phúc ở bên cạnh nàng.

Sau ba năm chung sống với nàng, Đường Hào nhớ đến quê hương, nhưng người thân những bằng hữu.

Nhớ là phải về, nhưng tức nhiên phải đưa vợ cùng về.

Nhưng, Hằng Nga không chịu ly hương !

Đường Hào đành phải hạn định một năm, vợ chồng tạm cách biệt nhau ở lại Miêu Cương, còn chàng về trung thổ. Đúng hạn kỳ, chàng trở lại chồng vợ trùng phùng.

Chàng có ý định cư ngụ tại Miêu Cương cùng Hằng Nga nốt tóc đến bạc đầu.

Trên thế gian này, nếu mọi việc đều diễn tiến như sự toan tính của mọi người, thì còn ai nói đến nghịch cảnh ?

Trong thời gian lưu lại ba năm tại Miêu Cương, chàng có làm nên những việc chấn động dân tâm rồi, trong thời gian chàng trở lại Trung Nguyên, chàng cũng có gây chấn động giang hồ, do đó mà an ổn kết thành chực chờ chàng trên mọi nẻo đường, trong mọi cảnh.

Khi chàng trở lại Miêu Cương, đến doanh trại của chàng thì nơi đó đã biến thành bình địa.

Chàng đau đớn nhìn cảnh điêu tàn, bàng hoàng một lúc lâu mới có mấy người dân Miêu Cương sống trong doanh trại của chàng xuất hiện cho chàng biết sự việc xảy ra.

Những người dân miêu cương đó là những kẻ sống thừa sau cơn biến cố tại doanh trại chàng.

Thì ra sau khi lúc chàng rời Miêu Cương không lâu, có một đoàn người, toàn là dân trung thổ, như từ ngang trời xuất hiện, người nào cũng có vũ công cực cao, họ nói rằng đến miêu cương để tìm quyền bí kíp vũ công gì đó, họ trông thấy Hằng Nga, liệng củng hải hùng trước nhan sắc tuyệt trần của nàng.

Họ không màng đến việc tìm quyền bí kíp vũ công nữa, họ cùng đánh nhau để tranh dành Hằng Nga.

Cuối cùng một người thân vóc cao lớn, đánh thắng tất cả chiếm được Hằng Nga mang năng vũ trung thổ.

Trước khi bị bắt mang đi Hằng Nga đúng vũ khí bên mình, đem ngược, vũ khí đó là thanh đao, đao thấu ngược lút chuôi.

Rất có thể Hằng Nga đã đã chết vì vết thương đó, nhưng người Trung Nguyên cao lớn vẫn mang năng đi như thường.

Lúc đó, Đường Hào chết lạng toàn thân cứng đờ đứng nguyên tại chỗ như trồng.

Mấy người dân Miêu Cương thấy thế, sợ hãi quá: gọi tỉnh chàng mãi cuối cùng chàng tỉnh lại.

Tỉnh rồi, chàng chỉ còn có việc khóc than, chứ là gì hơn?

Chính lúc đó, Đường Hào nổi danh như cồn trên giang hồ, mà hành động của chàng lại thiên về tà đạo; nện thiên hạ vũ lâm rất sợ, họ sợ vì tài, mà cái tài cao đó lại ở trong tay một kẻ thiếu lương tâm.

Chàng khóc một lúc, đến khi niềm đau vơi đi phần nào theo giòng lệ thương, chàng suy nghĩ về sự tình.

Đường Hào chỉ biết đoàn người đó là những người hảo thủ trong vũ lâm Trung Nguyên. muốn tìm họ, tất nhiên phải trở về Trung Nguyên.

Nhưng họ là những ai?

Chẳng một người dân Miêu Cương nào biết được tên của họ thì còn khẳng định được từng người mà tìm.

Chàng ở tại nơi cơ nghiệp điêu tàn khóc cho vợ, khóc cho tài sản tạo tủy qua bao nhiêu ngày tháng bằng mồ hôi, bằng trí óc, luôn ba hôm, chẳng ăn, chẳng uống, tỉnh lại khóc, khóc ngất lại hôn mê.

Trong ba hôm, người dân Miêu Cương phải canh chừng chàng từng giây từng phút, khuyên giải chàng, phục thị chàng.

Sau đó, chàng rời Miêu Cương.

Không ai biết chàng lạc phương trời nào. Chàng mất Hằng

Nga thì vũ lâm cũng mất Đường Hào.

Đường Hào chẳng đi đâu xa xôi cả.

Bắt quả, chàng thay hình đổi dạng, tra phòng những kẻ đã đến Miêu Cương, tranh đoạt Hằng Nga.

Cuối cùng nửa năm trời dò xét, chàng biết được người cướp đoạt Hằng Nga qua sự mô phỏng của kẻng người chứng kiến sự việc.

Chàng ước đoán, chỉ có Từ Long, Bảo chủ Thiên Nhất Bảo, một quái kiệt vũ lâm vùng Bắc Tái có hình dáng đáp đúng với sự mô phỏng do chàng góp nhặt qua miệng người.

Chàng tìm đến vùng Quan ngoại gặp Từ Long một lời nói không hợp ý nhau, sanh ra động thù.

Lần đó, chàng không đề lộ thân phận thực sự của chàng và chỉ trao đổi đúng ba chiêu với Từ Long.

Qua ba chiêu đó, chàng tự lượng sức mình còn kém Từ Long rất xa chàng lại bỏ đi, tìm nơi tích mịch, tinh luyện vũ công.

Chàng còn biết, tại Thiên nhất Bảo, cao thủ rất nhiều, sự cạnh phòng rất cần mật, giới bị sum nghiêm, vào lọt trong bảo đã là một việc khó, mà đánh bại số cao thủ trong bảo lại là việc khó hơn, khó như lên trời.

Chàng dựng lên một ngôi nhà cỏ, chỗ tích mịch nhưng không cách xa Thiên nhất Bảo cho lắm hồ công luyện tập.

Sở dĩ chàng chọn chỗ gần Thiên Nhất Bảo, là vì chàng không muốn quên đi một phút giây cái mục đích của chàng, nhìn thấy khu viên tráng bảo, là chàng nhớ ngay cái mục đích của mình.

Hơn nữa bên trong khu bảo, còn có một bóng hình mà chàng đắm ngay mơ hoài...

Ở gần bảo, tự nhiên phải có người gặp Đường Hào nhưng chàng cải dạng là một lão già, thì còn ai để ý đến một lão già tầm thường nghèo hèn?

Người trong bảo, thường gọi chàng là Trần lão gia.

Ở gần bảo, ngoài cái đích học tập vũ công, còn xem chừng

động tĩnh của hảo chủ, mơ hoài đến vợ chàng còn một mục đích khác.

Sau khi dựng lên ngôi nhà cỏ cách Thiên nhất Bèo không xa ngoài những lúc khổ luyện vũ công, chàng ra sức đào một địa đạo ăn thông từ nhà đến bên trong bảo.

Đào xong địa đạo đó, chàng phí mất hai mươi năm dài!

Nếu không có một nghị lực phi thường thì hẳn chẳng ai làm được cái việc Đường Hào đã làm, hơn nữa, chưa chắc được là làm xong việc đó, chàng sẽ được mãn nguyện?...

Và, giờ đây, chàng biết rõ rồi.

Hằng Nga đang ở trước mặt chàng, dưới cái lốt một nàng điên, và người cướp đoạt Hằng Nga năm xưa, không ai khác hơn là Từ Long bảo chủ thiên nhất Bào.

Thời gian tàn phá, mỗi độ thay mùa là có thay hướng chỉ thời gian đã qua hơn hai mươi năm dài?

Thì còn người có sắc nước hương trời, cũng phải tàn phai hướng chỉ một con người ôm đầu ngày như đêm, đêm như ngày?

Đường Nga ngày nay như một bộ xương khô, còn lớp da chưa rạn nứt cũng chẳng phải là lạ lùng.

Nhưng, Hằng Nga ngày xưa dịu hiền, nhu hòa, yếu đuối gió thổi cũng bay, Hằng Nga đứng với danh từ nhược chất liễu bồ, mình hạc xương mai.

Còn Hằng Nga ngày nay, có vũ công cao tuyệt, đánh bại Cam đức Lâm, sát tại Từ Long.

Do đâu? Nhờ đâu? Hằng Nga ngày xưa và Hằng Nga ngày nay có phải là một người, hay người trùng tên người?

Nếu đúng là một người, thì nhờ một nhiệm mầu nào, nàng lạnh hội được vũ học tuyệt diệu như thế?

Hướng chỉ nàng điên?...

Đường Hào hết sức khổ tìm hiểu.

Bỗng tại cực trường, nữ nhân òa lên khóc. Tiếng khóc của nàng nghe ai oán nỗi nùng làm sao!

Nàng khóc một lúc, rồi bật cười quái dị, cười một lúc lại

quắc mắt nhìn Từ Long hỏi:

— Người gọi ta?

Nghe giọng nói của nàng, Đường Hào bây giờ mới khẳng định nàng đúng là Hằng Nga.

Chỉ có giọng nói mới phát hiện âm thanh thật sự của một người còn tiếng hú, tiếng cười, bất quá chỉ biểu hiện một sự mừng rỡ mà thôi, không chắc chắn lắm, nhất là tiếng hú quái dị tiếu cười quái dị.

Từ Long gật đầu:

— Phải! Hằng Nga! Ta gọi nàng đấy: Hãy bình tĩnh lại nghe theo ta, về bảo. Bình tĩnh mà suy tưởng đi.

Hằng Nga hỏi:

— Ta suy tưởng gì? Ta suy tưởng ai?

Từ Long cười lạnh:

— Thì tưởng đến cái người người muốn tưởng, và người đã tưởng từ bao nhiêu năm qua!

Hằng Nga rít tên, giọng nói rất khó nghe:

— Đường Hào!... Huyết Chương Đường Hào!

Bi hoài lắng đọng phần nào trong những năm qua, giờ đây sôi mạnh trong tâm tư Đường Hào trở lại.

Chàng bật khóc, nhưng tiếng khóc biến âm thanh thành tiếng nấc tiếng nấc thoát ra nghẹn uất, không thoát mái lăm, yết hầu nhit động lồng ngực nhit động, lệ thấm trào ra, thành giòng...

Tiếng nấc không dứt lăm, song đêm vắng, cảnh tĩnh, gia dĩ thính giác rất tinh, Bào chủ Thiên nhất Bào nghe lọt, bắt giác lão giật mình, thoáng biến sắc mặt.

Lao chưa kịp nói gì Cam đức Lâm kêu lên:

— Đại ca, trong ngôi nhà đó có người!

Từ Long hoành ngang ngọn Long Trảo Câu, nhit tới ba bước quát to:

— Ai?

Không còn im lặng được nữa, bởi sớm muộn gì chàng cũng sẽ bị họ phát hiện, thì bước ra đối diện với họ còn hơn.

Đường Hào trầm giọng :

— Tại hạ đây Từ bảo chủ !

Chàng đã hiện thân nơi ngoài khung cửa.

X

CHƯƠNG VI

CẢI HẬN HẬU HÔN

Từ Long trông thấy Từ tuyết Hồng trong tay Đường Hào, kêu lên :

Hồng nhỉ !

Lão vội mình tới như diêm sao xẹt.

Nhưng, lão kịp thức ngộ là sanh mạng của con gái lão ở trong tay người.

Lão dừng chân lại nơi giữa đoạn đường, rồi lão bắt đầu quan sát Đường Hào.

Đường Hào chịu đựng ánh mắt của lão, một lúc lâu song phương không ai nói với ai một tiếng nào.

Cam đức Lâm cũng đã đến gần Từ Long hỏi :

— Hân là ai thế, đại ca ?

Từ Long trầm giọng :

— Nếu ta không đoán sai, thì có lẽ đây là Đường Hào, vị bằng hữu trong vũ lâm đã vắng bóng trên giang hồ từ hai mươi năm qua !

Lão nhìn Đường Hào hỏi :

— Có đúng vậy chăng ?

Đường Hào cười lạnh :

— Đúng đó bảo chủ !

Từ Long bật cười hắc hắc :

— Vào lọt trong Thiên nhất Bảo kẻ ra cũng khó nhọc lắm đấy chứ, Đường bằng hữu ?

Đường Hào rùn vai :

— Chẳng có việc chi khó, chỉ tại mình thiếu lòng thôi !

Từ Long bước tới một bước :

— Nghe người trong bảo, nhất là Đệ Hậu Sơn Sát nói tới bên ngoài bảo, có một lão già dựng lâu sinh sống hơn hai mươi năm qua, tưởng lão già đó chính là cát hạ già trang ? Và như vậy là cát hạ nuôi dưỡng cái ý định xâm nhập Thiên Nhất Bảo từ lâu lắm rồi !

Đường Hào lạnh lùng :

— Đúng đó, bảo chủ !

Từ Long cười lạnh :

— Chắc các hạ có mối thù gì với Từ Long này ?

Đường Hào gật đầu, trước sau chỉ đáp bằng một câu duy nhất :

— Đúng đó, bảo chủ !

Từ Long cười nhạt hỏi :

— Mối thù như thế nào, cát hạ có thể cho biết chăng ?

Đường Hào rút qua hai hàm răng :

— Cướp đoạt tình yêu !

Từ Long giật mình, trở mặt nhìn chàng một lúc

— Cát hạ nói sao ?

Đường Hào quắc đôi mắt dò ngầu :

— Tại hạ nói, bảo chủ đoạt vợ của tại hạ !

Chàng bật cười ghê rợn cao giọng, tiếp :

— Hai mươi năm trước đây, bảo chủ có đến Miêu Cương, rồi từ Miêu Cương trở về, bảo chủ có mang theo một người !

Từ Long biến sắc :

— Hằng Nga !

Đường Hào gật đầu :

— Đúng đó, bảo chủ. Và nàng chính là vợ tại hạ !

Một tay nắm cổ tay Từ tuyết Hồng, Đường Hào vừa kéo nàng theo đà, vừa vung tay kia đánh tới một chưởng.

Nhìn thấy lòng bàn tay của Đường Hào ngời đỏ, bất giác Từ Long sợ hãi, biết là chàng đánh ra một Huyết chưởng, mà Huyết chưởng pháp là một trong bốn loại độc chưởng trên giang hồ, lão không dám ngang nhiên nghênh đón.

Từ Long cấp tốc thoái hậu, đồng thời hoành tay vút Long Trảo Cầu trở lại, định móc vào tay hữu chàng.

Đánh hụt một chưởng, Đường Hào như điên hất lên, niêm phần hện nuôi dưỡng từ hai mươi năm qua, mãi đến đêm nay mới gặp địch, gặp rồi đánh hụt, chàng nghe máu sôi sục ở trong huyết quản.

Phát tiết niêm phần hện ra xa không được, chàng thu tay về rồi vận công lực đưa cao tay, giáng từ bên trên xuống đỉnh đầu Từ Tuyết Hồng.

Bị chế ngự nơi mạch môn, Từ tuyết Hồng chẳng làm sao kháng cự được, nòng cậm chắc, là phải vờ sợ với chưởng kinh của Đường Hào.

Tuy cáo hoành Long trảo Cầu ngược lại, định móc cánh tay hữu của đường Hào, song Đường Hào đã rút tay về, chiêu đó trở thành vô dụng, Từ Long phản vùn, chưa biết nên đứng đó chờ Đường Hào lướt theo, hay phải tiến tới phản công, bỗng thấy chàng biến chiêu đánh xuống đầu con, lao hết sức khiếp hãi, toan mở miệng gọi Đường Hào thủ hạ lưu tình, song miệng há ra chẳng một lời thoát đi, lao khiếp quá nên đó lười.

Trong khi đó, Cam đức Lâm vung thiết dịch diêm tới.

Thiết dịch vút sang, rất nhanh, giả sử đường Hào cứ giữ nguyên thế chưởng, giáng xuống đầu tuyết Hồng rồi, chàng sẽ bị đầu thiết dịch diêm trúng vào yếu huyết.

Bắt buộc, chàng bỏ dở chiêu chưởng đó, xoay ngược bàn tay, đẩy ra một kinh độ o, cuốn tới Cam Đức Lâm.

Chàng dùng công lực quá mạnh, chưởng kinh phát ra mãnh liệt phi thường, thiết dịch chưa đến nơi, Cam Đức Lâm đã bị chưởng kinh đánh bật nhào về phía hậu.

Y chấp chặt lùi, bất hạnh làm sao, lại lùi về hướng Hắc Nga, rồi chạm vào người nàng.

Cam đức Lâm còn lạ vì công lực của Hắc Nga nên vừa chạm vào người nàng, là y xám mặt, hét lên một tiếng lớn.

Tiếng hét của y chưa dứt âm vang, bàn tay của Hắc Nga đã

chụp xuống đầu vai y, nắm ngón tay kèm cứng.

Tự nhiên, Cam đức Lâm phải vùng vẫy, cố thoát ra khỏi sự kèm kẹp của nàng. Nhân lúc y chuyển mình, chân tấn không còn vững, bất thành linh năng vương tay ra, đẩy y nhào trả lại về phía Đường Hào.

Thừa lúc Đường Hào xuất chưởng đánh Cam đức Lâm, cón tay kia vẫn nắm cứng Từ tuyết Hồng, Bao chủ Từ Long cả mừng, nhận ra chàng đề lộ trọn vẹn phần ngực.

Không chút đắn đo, lao vung long trảo Cầu đánh vào chỗ trống đó.

Đồng thời gian, Hắc Nga cũng đẩy mạnh tay Cam đức Lâm sắp ập vào mình chàng.

Cái nguy nằm trong đường tơ kẻ tóc, Đường Hào bất buộc phải xô Từ Tuyết Hồng qua một bên cấp tốc nhào người tới, tránh Cam đức Lâm chạm vào mình, tay vươn ra chụp nhanh vào Long trảo Cầu giữ lại.

Từ Long nắm một đầu Long trảo Cầu, đầu kia bị Đường Hào giữ cứng ở trong tay, cả hai cùng cố gắng hết sức của mình để giật mạnh.

Nhưng, thực tâm mà xét, thì công lực của Từ Long trên Đường Hào một bậc.

Đường Hào bị lao giật mạnh, chi trì không nổi, phải nhào hốt tới.

Chàng vẫn nắm chắc đầu trảo cầu, vừa nhào tới, tay kia lên vung ra, chưởng kinh bay sang đối phương liền.

Long trảo Cầu dài độ ba thước, bỏ hai đầu bị nắm thân trảo cầu ngăn lại khoảng cách giữa song phương bằng chỗ ngăn của chiếc cầu thì chưởng kinh đó vút đến nhanh, tay đường Hào vừa vung là kinh đạo sẽ chạm vào mình Từ Long ngay.

Vốn đã sợ Huyết chưởng pháp, Từ Long không thể đưa tay đón đỡ, bất buộc lao phải buông Long trảo cầu, rồi hợp mình xuống chuôi nhanh trên mặt tuyết vọt tới, qua ngang Đường Hào, nghiêng nhiên ở phía hậu chàng.

Lão xoay mình đứng lên, vừa đứng vững là đánh tới một chưởng nhắm hậu tâm chàng.

Vừa thấy Từ Long tự mình, bỗng nghe gió chuông phía hậu, Đường Hào biết mình bị đánh lén, vội nhảy vọt tới trước tránh thế chuông đó.

Chàng chưa kịp phản công, bỗng nghe tiếng Từ tuyết Hồng kêu lên :

— Gia gia ! Cứu con ! Nhanh lên gia gia !

Lúc đó mọi người trong bảo kéo đến rất đông, đèn đuốt đốt sáng choang soi rõ một vùng rộng lớn.

Từ Long kinh hãi, không màng đến Đường Hào, quay đầu nhìn lại thấy Hằng Nga đang kẹp năm ngón tay lên vai Từ tuyết Hồng.

Nàng vừa gọi cha vừa, vùng vẫy, nhưng làm sao thoát khỏi năm ngón tay của Hằng Nga !

Thấy con gái bị chế ngự, đã là một sự hải hùng, Từ Long còn hải hùng khi nhận ra Hằng Nga đã hoàn toàn biến đổi thành con người khác, trước đó, nàng điên dại, nàng đồ người như xác chết giờ đây mắt nàng sáng lạ lùng đã nàng hít động luôn luôn, chừng như một nguồn sinh khí vừa qua người nàng.

Chính Đường Hào cũng kinh ngạc về sự biến đổi đó.

Từ Long hét lên :

— Buông tay ! Buông tay ngay !

Cao thủ trong bảo có mặt quanh cực trường rất đông, song chẳng ai dám can thiệp, bởi họ sợ chọc tức Hằng Nga nàng sẽ quát chết Từ tuyết Hồng.

Huống chi nàng đang cơn điên loạn ?

Từ Long vừa hét, vừa bước tới. Một bước, rồi hai bước, rồi ba bước.

Bỗng, Hằng Nga quát to :

— Người bước tới một bước nữa, ta đánh chết nàng ngay !

Trong tình cảnh đó, Từ Long dù tài thánh cũng chẳng dám vọng động.

Lão vờ hân hoan, thốt :

— Hằng Nga ! Người tỉnh lại rồi à ? Ta cao hứng vô cùng. Người tỉnh lại rồi thì mình có thể nói chuyện với nhau được rồi !

Giọng cười của Hằng Nga lạnh lùng như gió tuyết :

— Tỉnh lại ? Ta làm gì mà tỉnh bất tỉnh ? Hai mươi năm qua có lúc nào ta bất tỉnh ? Ta không tỉnh từ lúc nào mà người nói thế ? Ta luôn luôn nhớ là người nuôi lòng căm thù đối với ta, nói như vậy để cho người biết là chẳng khi nào ta không tỉnh !

Một người không tỉnh, có khi nào nói được rõ ràng như chẳng và hai mươi qua, nàng luôn luôn, thì tỉnh trạng điên cuồng kia chỉ là giả tạo !

Từ Long vô cùng bối rối, nhưng bối rối mà càng chẳng dám làm gì.

Vũ công của Hằng Nga, rất cao, hơn nửa nàng đang nắm sẵn mạng Từ Tuyết Hồng ở trong tay, thì dù lão có quá thẹn, quá tức muốn đánh chết Hằng Nga ngay cũng chẳng dám giơ thủ đoạn nào.

Lão chỉ dùng giọng dịu, van cầu nàng :

— Buông nó ra đi, Hằng Nga, buông đi rồi mình đàm đạo với nhau ?

Hằng Nga bật cười quái dị :

— Buông ? Đâu có dễ dàng như thế ? Ta tìm từ lâu lắm rồi kìa mà gặp được rồi, lại buông ra ngay sao ?

Thốt xong câu đó, Hằng Nga lại tỏ vẻ mơ hồ, bật kêu lên với âm thanh quái dị như trước :

Đường Hào ! Huyết chuông Đường Hào !

Đường Hào nghe con tim đau nhói lên từng hồi.

Chàng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng niềm xúc cảm dâng lên, ngăn chặn mọi lời, vết hầu nghẹn lại.

Từ Long cố gắng thuyết phục nàng :

— Hằng Nga ! Người lầm rồi ! Người trong tay người không phải là Đường Hào ? Hãy nhìn kỹ đi, đó là một thiếu nữ mà, nó đâu phải là một nam nhân ?

Hằng Nga ngơ ngác, một lúc lâu, nàng xoay nhanh Từ Tuyết Hồng đối diện với nàng, rồi giương mắt nhìn.

Nàng ghé sát mặt Từ tuyết Hồng, hai chót mũi như chạm nhau. Từ Tuyết Hồng thấy ánh mắt của Hằng Nga ghê rợn quá, vội nhắm mắt lại, gọi cha tiếp cứu liền miệng.

Nhìn Tuyết Hồng một lúc, Hằng nga lắc đầu :

— Người nói đúng! Không phải là Đường Hào ! Không phải Đường Hào của ta.

Nàng lặp lại cái tên Đường Hào, còn thêm hai tiếng của ta nghe náo nức vô cùng.

Rồi nàng buông tay.

Nàng buông quả vội, gần như đẩy tới, Từ Tuyết Hồng ngã ngửa ra, chưa rơi xuống đất, Từ Long vung tay phóng ra một kinh đao, cuốn Tuyết Hồng.

Đồng thời, lão gọi cấp :

— Nhị đệ!

Cam đức Lâm hiểu ngay cái ý của lão, vội đảo bộ bước tới hướng Từ Tuyết Hồng trong vòng tay y.

Vì quá sợ, tinh thần căng thẳng kể tiếp lại bị chướng kinh của Từ Long cuốn đi, tuy cha không cố ý hại con, song cơn cấp bách lao động khá mạnh, Từ tuyết Hồng bị chấn động phần nào, khi rơi trong vòng tay của Cam đức Lâm, nàng hôn mê liền.

Từ Long lại gọi :

— Nhị đệ!

Lập lo ngại con gái bị thương qua chướng kinh của tảo.

Cam đức Lâm trấn an lão :

— Chẳng sao, đại ca. Diệt nữ vì quá sợ, nên mới hôn mê đây thôi.

Từ Long thở phào :

Lão lùi lại hai bước, chẳng rõ để quan sát tình trạng của con gái hay để nói rộng khoảng cách giữa lão và Hằng Nga, nhưng Hằng Nga vội hét.

— Không được đi đâu cả, Từ Long !

Từ Long giật mình đứng lại đối diện với Hằng Nga, một tay hoành ra sau lưng, phòng ngừa. Đường Hào tấn công bất ngờ.

Đoạn lão dịu giọng phân trần :

— Người gọi ta làm gì ? Bao lâu nay, bởi người điên loạn, muốn cho người được an toàn nên đưa người lên tháp, giữ người tại đó, ta sợ người trong cơn cuồng tâm, làm liều rồi sa ngã tai hại đến tánh mạng. Giờ người đã tỉnh lại, người muốn đi đâu thì đi ta chẳng ngăn trở mà cũng chẳng yêu cầu người ở lại làm gì.

Chừng như Hằng Nga chưa hiểu rõ trọn ý của Từ Long qua câu nói đó, nàng nghiêng nghiêng đầu, tỏ vẻ suy tư, lâu lắm, nàng mới bô :

— Ta đi ?...Ta đi đâu ?

Đột nhiên, Từ Long vọt mình ra xa hơn bảy thước tám thước, đáp :

— Đi đâu thì ta còn biết người muốn đi đâu ? Ta đâu có thể chỉ định một nơi nào cho người ? Cứ hỏi Đường Hào của người đây !

Hằng Nga nhếch nụ cười khờ :

— Hỏi Đường Hào ? Chẳng... chẳng ở tại địa phương nào ?

Huyết chương Đường Hào thấy đã đến lúc lên tiếng, cao giọng thốt :

Đường Hào đây ! Hằng Nga ! Đường Hào đang đứng trước mặt Hằng Nga đây.

Hằng Nga ngẩng mặt lên, nhìn chàng

Nàng rung rung người.

Chàng cũng rung rung người, bước nhanh tới gần nàng hơn, lặp lại :

— Đường Hào đây nè, Hằng Nga ! Đường Hào của Hằng Nga đây !

Nàng giương tròn đôi mắt nhìn kỹ hơn lâu hơn, Đường Hào cũng nhìn nàng, lệ thâm trào ra khúc, kết thành giọt lăn xuống má. Chàng chỉ đỏ lệ chứ chưa dám làm một cử động gì khác hơn.

Một lúc lâu, chẳng thấy nàng tỏ thái độ gì, Đường Hào từ từ bước tới, gần hơn chút nữa.

Bất thình lình, nàng vùng tay lên, tát vào mặt chàng.

Đường Hào không làm sao tránh kịp cái tát đó, bởi chàng có bao giờ tưởng là nàng hành động như vậy?

Bếp 1.

Đường Hào chênh chênh người qua một bên, mắt thẳng băng, ngả xuống mặt tuyết.

Chàng chới tay ngồi dậy, rồi đứng lên.

Một bên má ửng đỏ, năm ngón tay in dấu còn rằn rằn, đầu tay vồng lên rất nhanh, biến gương mặt của chàng thành quái dị vô cùng.

Hằng Nga rít giọng mắng:

— Người là ai, một quái vật từ đâu đến, lại mạo xưng là Đường Hào của ta?

Đường Hào cố trấn định tâm thần, dịu giọng thốt:

— Không, Hằng Nga, không có ai mạo xưng đâu! Đường Hào, của Hằng Nga đây, Đường Hào thực sự. Đường Hào năm xưa của Hằng Nga đây mà! Nhìn kỹ đi Hằng Nga! Hai mươi năm rồi, còn gì? Ta có phần nào biến đổi nhưng đâu có thể là nàng không nhận ra ta?

Hằng Nga vẫn nhìn chàng, không chớp mắt.

Thực ra, từ sau ngày ngộ nạn, và và ngay trước khi về đến Thiên Nhất Bao, nàng ọ ọ biến cỡ lớn lao đó làm lung lay tâm thần, thành ngày ngày đại đại.

Nàng quên hết mọi việc, nhưng vẫn còn giữ được ấn tượng về Đường Hào.

Qua ấn tượng đó, Đường Hào là một thiếu niên vừa anh tuấn, khôi ngô một thiếu niên có đầy đủ những nét kiêu hùng, cường kiện.

Gờ đây trước mặt nàng, là một lão già, vừa thô kệch, vừa xấu xí như xuất thân ở hạ đẳng cùng lụy, lại nhận mình là Đường hào lại tha thiết bảo nàng thừa nhận.

C. ằng những nàng không thừa nhận, mà lại còn phản nộ, càng nghi ngờ đối tượng xưng là Đường Hào, nàng càng phản nộ hơn.

Nàng rít lên:

— Nói! Nói đi! Còn gì nữa cứ nói!

Ấm thính của nàng không có vẻ thuận lợi cho Đường Hào chút nào.

Cứ mỗi lần nàng phát lên âm thính như vậy, là mỗi lần nàng bạo động và sự bạo động của một người có vũ công cao như nàng, hẳn phải gây tai hại cho những kẻ chung quanh, chẳng nhỏ.

Từ Long và Cam Đức Lâm, các cao thủ và giai nhân trong Bảo cũng giật mình, lùi xa cục trường.

Đứng trên đầu tường, có mấy người quá sợ, nhún đôi chân, đảo đảo thân hình rồi rơi xuống.

Đường Hào tức uất chẳng biết làm cách nào cho nàng tin được. Chàng thờ người ra đó, miệng chẳng thốt lời nào.

Từ Long sợ Hằng Nga, chứ chẳng sợ Đường hào nhân cơ hội này, lao định thanh toán chàng luôn: có lẽ dễ dứt niềm tư tưởng của Hằng Nga.

Lao ngấm vận công, bất thình lình nhắm ngay hậu tâm của Đường hào, đánh tới một chưởng.

Bởi đang bận tâm về trường hợp của chàng, Đường Hào không nghĩ là có người đánh lên như vậy. Chàng hứng trọn chưởng lực đó, chưởng kinh đẩy nhào tới, máu từ miệng chàng vọt ra như vòi.

Máu hồng rơi trên tuyết trắng, hai màu sắc phản chiếu nhau trông vừa ngoạn mục vừa ghê rợn.

Xuất thủ thành công, Từ Long vô cùng hân hoan, bước tới một bước định bổ thêm một chưởng nữa.

Bỗng, từ trên đầu tường, có tiếng nói vọng xuống:

— Từ Bảo chủ dừng tay! Người đó, chúng tôi muốn đề cho y sống!

Tiếp theo câu nói, một người lao vút đến cục trường.

Người đó, chính là Hắc Phong tiên Hậu Tăng Hy.

Theo sau Hắc phong tiên Hậu tăng Hy, Kim ngô thần Quân Lê Khiếu.

Cả hai vừa xuất hiện, Từ Long lập tức dừng chưởng lại.

Vừa lúc đó có mấy bóng người nữa, từ trên đầu tường lao xuống. Từ Long nhìn ra, chính là Thần Dao song Hồ và một vài người nữa họ là những cao thủ trong bảo.

Từ Long vòng tay chào :

— Thì ra, hai vị ! Chẳng hay hai vị có mối thù gì với Đường Hào chăng ?

Tăng Hy trầm giọng :

— Có chứ ! Bọn tôi truy tìm hãn từ hai mươi năm qua, mãi đến hôm nay mới biết được tung tích hãn. Nếu Từ Bảo chờ bằng lòng giao hãn cho chúng tôi, thì ơn trọng của Bão chủ chúng tôi xin ghi nhớ suốt đời.

Từ Long bật cười ha hả :

— Tăng tiên Hậu Khách khí quá ! Đã là người thù của Tiên Hậu thì hãn phải được giao về cho Tiên Hậu xử phân; tại họ nào dám ngăn trở gì ?

Tăng Hy và Lệ Khiếu đồng vòng tay :

— Đa tạ Từ bảo chủ !

Đoạn cả hai cùng bước tới, cùng cúi mình xuống, cùng đưa tay ra một người bên tả, một người bên hữu, mỗi người nắm một cổ tay của Đường Hào ngay mạch môn.

Cả hai cùng giật tay Đường Hào vụt đứng dậy.

Chàng đứng dậy chẳng phải do tự lực mà chính là cả hai dụng đứng chàng dậy.

Hình dáng của Đường Hào lúc này trông kinh tởm vô cùng. Một bên má còn sưng phồng lên, biến gương mặt màu tử rờ rệt bên sưng lại đỏ, bên không sưng thì vàng vàng, sạm sạm ngoài ra máu vấy khắp mình, máu còn chảy ròng ròng từ khe miệng xuống.

Chàng bị thương rất nặng, đứng lên rồi mà không đủ sức giữ lấy người đầu cúi xuống.

Tăng Hy và Lệ Khiếu, ngón từ cử động đồng lúc với nhau, cả hai cùng bật cười ghê rợn, rồi cùng rút qua :

— Đường Hào ! Chúng quy cũng có ngày này !

Kim ngô Thần Quân Lệ Khiếu đưa cao cánh tay, bàn tay úp xuống, sắp sửa giáng một chưởng kinh nội thiên linh cái của Đường Hào.

Bàn tay của Kim Ngô Thần Quân vừa nhứt động, Hắc phong Tiên Hậu Tăng hy bấn lên một đạo củi phong, ngăn chặn động tác của lão đồng thời quát :

— Người định làm gì thế ? Chờ đợi hơn hai mươi năm dài, bốn Nam tâu Bắc, tìm khắp thủy lục sơn cùng, gặp hãn rồi, dùng một chưởng đơn giản mà kết liễu mạng sống của hãn như vậy chẳng hóa ra tiện nghi cho hãn lắm sao ?

Lệ khiếu hạ nhanh cánh tay xuống, tránh cho đạo củi phong va chạm.

Tăng Hy nhìn thẳng vào mặt Đường Hào, trầm giọng gọi :

— Đường hào !

Đường hào vẫn cúi gằm đầu, không đáp.

Tăng hy cao giọng hơn !

— Đường hào !

Coi thêm một lượt nữa, Tăng hy chờ đợi, nhưng Đường Hào vẫn câm lặng.

Chàng câm lặng, có người thay thế chàng, ứng tiếng.

Người đó, là Hãn Nga.

Nàng lạnh lùng hỏi :

— Người là cái quái gì, tên Đường Hào đâu có phải để cho bất cứ ai muốn gọi sách khoé lúc nào cũng được ?

Nàng có một bí thuật phát âm như pháp sư tử Hùng của Phật môn âm vang rền dội như sấm, làm cho tay người nghe.

Lệ khiếu và Tăng Hy cùng giật mình.

Nhưng qua phút giây kinh ngạc, Tăng hy sôi giận, loạn phát tác là oai.

Rồi bà nghĩ, dù sao thì mình cũng ở trong Thiên nhất Bảo, nếu buông lung hành động thì khiếm nhã quá, hơn nữa, bà chưa rõ thân phận của đối tượng như thế nào; giả sử nàng là người trong bảo, thì sự khác biệt của bà lại càng bất tiện.

Bà nhìn Hằng Nga một lúc. đoạn day qua Từ Long, hỏi :

— Vị này là ai hở Từ bảo chủ ?

Từ Long vụt nảy sinh một ý niệm, cười nhạt đáp :

—Tiên Hậu hỏi khó tại hạ đó chẳng ? Nàng ấy cùng Đường Hào xâm nhập bồn bão; nàng là ai, chỉ có Đường Hào biết mà thôi, tại hạ làm sao biết được ?

Lão đáp như vậy, là có ý tứ gì ?

Cam đức Lâm, Thần đạo song hồ và những cao thủ khác trong bồn, đều giật mình.

Vốn là những con người lòng trải trên giang hồ, sau phút giây kinh ngạc, họ thức ngộ ngay. Nhưng họ không nói gì, cứ bình lặng chờ xem chuyện biến.

Hắc phong tiên Hậu Tăng Hy cười lạnh :

— Thì ra là thế !

Bà hướng sang Hằng Nga, cười lạnh, hỏi :

— Người muốn gánh vác việc của Đường Hào ?

Hằng Nga gương tròn mắt :

— Đường Hào ở đâu ?

Lệ Khiếu và Tăng Hy cùng nhìn nhau. Cả hai chưa hiểu được con người trước mặt thuộc hạng nào trên giang hồ, nên chưa tỏ rõ thái độ.

Tăng Hy rùn vai :

— Đường Hào đang ở tại đâu, người chẳng biết sao ?

Nếu không hẳn là điên, thì ít nhất Hằng Nga cũng ở trong tình trạng mơ hồ, tâm thần bất định, tình trạng đó nàng chịu đựng trải qua hơn hai mươi năm rồi, hầu như nàng mất cả linh thông của ý thức giờ đây nàng đâu còn cái nhạy của giác ngộ trước thực tế ? Bất quá, trong tâm tư của nàng một vài ấn tượng nào đó còn lơ mơ

Nàng bật khóc, vừa khóc vừa đáp lời Tăng Hy :

— Ta nào biết ? Ta đâu biết được Đường Hào hạ lạc tại phương trời nào ?

Lệ Khiếu và Tăng Hy lại cùng nhìn nhau, lần này cả hai lặng nghĩ hoặc.

Tăng Hy trầm giọng :

— Đường Hào là kẻ ta đang giữ trong tay đây, người chẳng thấy sao ?

Hằng Nga nhìn Đường Hào, ánh mắt nàng xa vắng quá, ánh mắt mất thần, nàng nhìn như kẻ quá mạnh gương tròn mắt, càng cố nhận định mục tiêu lại càng chẳng thấy gì.

Lão lâm, nàng hỏi :

— Đường Hào trong tay người ? Người đang bị người giữ trong tay là Đường Hào ? Các người nắm giữ Đường Hào của tị đề làm gì ?

Nàng rú lên một tiếng, tiếng rú quá dị, rợn rợn, đồng thời nàng vọt tới.

Nhanh như chớp, Tăng Hy đưa mắt ra hiệu cho Lệ Khiếu, lệ khiếu hội ý, đảo bộ bước ngang chân, trước mặt nàng, bất thành hình vung tay đánh ra một chưởng.

Đảo bộ bước ngang, vung tay tung chưởng, dĩ nhiên Lệ Khiếu phải buông Đường Hào.

Đồng thời gian, Tăng Hy giật mạnh tay Đường Hào bị lôi về phía sau lưng bà.

Trong khi đó chưởng kinh của Lệ Khiếu bay tới nhằm ngực của Hằng Nga chiếu vào.

Tăng Hy còn phòng xa, nghi ngờ đối phương có liên quan gì với Thiên nhất Bảo, dù Từ Long nói thế, bà vạn tưởng là Từ Long trạng sức một mụ mỗ gì, bà đảo mắt nhìn quanh cục trường một vòng, tay kia bà đã thủ sẵn một loại ám khí, chuẩn bị phóng ra, nếu có biến cố.

Những người trong Bảo kể cả bảo chủ đều đứng nguyên tại chỗ chẳng ai làm một cử động nào, chứng tỏ là can thiệp vào sự tình.

Tăng Hy thở phào, quay nhìn lại tục chiến, đứng lúc một

tiếng bình vang lên, chuông kinh của Lệ Khiếu, chạm đúng ngực của Hằng Nga.

X

CHƯƠNG VII

NIỀM HẬN CỦA MỘT NGƯỜI

Nếu có một người hiểu rõ công lực của Kim ngô thần Quân Lệ Khiếu, thì người đó phải là Hắc Phong tiên Hậu tăng hy.

Tiếng bình vang lên, chứng tỏ Lệ Khiếu đắc thủ rồi, Lệ Khiếu thủ thắng trước một thiếu phụ mà họ chưa hề biết lai lịch, kẻ công chẳng phải là danh vọng lớn lao, nhưng cần gì điều đó, sự cần yếu hiện giờ là giải quyết nhanh chóng mọi trường hợp.

Có kẻ ngăn chặn hành động của họ, là họ phải thanh toán ngay dù cho kẻ đó là ai.

Nữ nhân kia, là một nhân vật như thế nào, bất cứ nhân vật nào cũng khó cầm cự nổi trước Lệ Khiếu.

Đến cả Bảo chủ (hiên nhất Bảo còn phải khấp phục trước thân oai của Lệ Khiếu, thì phỏng nữ nhân kia làm sao chi trì được ?

Lệ Khiếu thắng, là đúng với chỗ dự đoán của Tăng hy.

Không cần nhìn đối tượng ra thân thể như thế nào sau khi hứng chuông kinh của Lệ Khiếu, Tăng hy bật cười ha hả.

Nhưng tiếng cười của bà vừa vang lên, Lệ Khiếu, liền hy một tiếng, tiếng cười và tiếng hy cùng hòa nhau thành một âm thanh quái dị.

Tiếng cười ngưng bật tiếng hy còn kéo dài.

Tăng hy biến sắc mặt, nhón bước chân lùi của Lệ Khiếu.

Bà nhìn lên gương mặt của Lệ Khiếu thấy gương mặt đỏ, thoạt đỏ, thoạt trắng, từ trắng trở thành đỏ, từ đỏ biến thành trắng liên tục biến chuyển.

Quanh cực trường, người qua chiến là những cao thủ vũ lâm họ thấy rõ Lệ Khiếu bị thương rất nặng.

Đi nhiên, Tăng hy cũng nhận ra điều đó, bà càng kinh hãi, không kịp hỏi Lệ Khiếu thọ thương như thế nào, bàn tay nắm vũ khí chớp lên sáu mũi tạt là có tám độc bay vào tới.

Sáu mũi tạt là có tám độc vút đi, hẳn là phải nhanh, rít gió như lựu nổ, sáu mũi cùng lao đến một mục tiêu, và mục tiêu không ngoài Hằng Nga.

Hằng Nga chỉ đưa bàn tay quạt qua, gió từ bàn tay bay ra, quét sáu mũi tạt là mất dạng.

Nàng ung dung bước tới một bước, hỏi :

— Đường Hào ở đâu ? Người trong tay người có phải là Đường Hào chăng ?

Trong khi đó, Lệ Khiếu mửa vọt mấy búng máu, mửa rồi, lao lại lướt tới.

Tăng Hy không dám khinh địch, vội nắm tay Lệ Khiếu, kéo lùi lại.

Cả hai lùi một, Hằng Nga tiến tới hai, bức cận họ hơn.

Nàng gần từng tiếng :

— Người không nên giữ mãi Đường Hào !

Nàng chưa xuất thủ chỉ bước tới, song chừng như theo bước chân nàng, một áp lực lan rộng bức lối dồn lồng ngực của Tăng Hy cơ hồ làm bà ta ngạt thở.

Lệ Khiếu thọ thương, Tăng hy mất cả đầu chí.

Trong trường hợp đó, bà phải buông tay, trả tự do cho Đường Hào. Nhưng sự tình đâu có dễ dàng như vậy được ? Từ hai mươi năm qua, bà và chồng là Kim ngô thần Quân đi khắp bốn phương trời, tìm Đường Hào báo thù cho con, bà bị Đường Hào sát hại, đã gặp thủ nhân rồi, trong phút chốc lại buông tha thủ nhân sao ?

Tuy nhiên, không buông thì Hằng Nga chẳng chịu thôi, Tăng Hy thấy dù muốn dù không cũng chẳng thể giữ mãi Đường Hào, trừ ra bà muốn hy sinh cho chồng bà ?

Lâm vào bước cùng, Tăng Hy phải dùng đến thủ đoạn quyết liệt thủ đoạn mạng đổi mạng, nếu cần.

Bà ngậm vận khí, chuẩn bị sẵn sàng, đoạn trầm giọng :

— Đường Hào của người đây này, bước tới nhận hân !

Câu nói vừa buông dứt, thay vì xuất chương liên, bà buồng liền Đường Hào, hơn nữa, bà lại đẩy chàng tới trước mặt Hằng Nga.

Giả sử lúc đó, Hằng Nga có xuất chiêu tấn công, thì Đường Hào là bức bình phong hứng trọn.

Đường Hào còn sinh lực đâu để phản kháng ?

Trong khi đẩy chàng tới, Tăng Hy lại bóp mạnh vào mạch môn của chàng thành ra thương thế đã nặng, chàng càng thấy tình trạng thêm nặng hơn.

Chàng vừa ngã nhào về hướng Hằng Nga vừa mửa máu.

— Đây Đường Hào tới trước rồi. Tăng Hy cấp tốc bế xốc Lê Khiếu nhún chân lao vút lên không, băng qua đầu tường đồng thời cao giọng :

— Cái ơn tiếp trợ của Từ bảo chủ, chúng tôi chẳng dám quên, xin hẹn lại một ngày có dịp sẽ đền đáp xứng đáng.

Bà muốn được an ổn rồi đi, chẳng muốn ở lại làm náo động thêm trong Thiên nhất Bảo.

Cam đức Lâm, Thần đạo song hồ và những capo thủ kia, nhìn theo bóng hai vợ chồng, rồi nhìn sang Bảo chủ Từ long.

Từ Long khoát tay, ra hiệu mọi người nên để mặc cho họ thoát đi, đừng ngăn trở làm gì.

Bây giờ, mọi cặp mắt chuyển hướng về Hằng Nga.

Nàng đang nâng Đường Hào, trong tay, nước mắt nàng chan hòa.

Nàng bật khóc thành tiếng.

Cam đức Lâm thấp giọng :

— Đại ca ! Nàng ấy...

Từ Long lắc đầu :

— Đừng nói lớn ! Chúng ta lặng lẽ rút lui khỏi nơi này, rồi muốn nói gì hãy nói.

Thần đạo song hồ trầm giọng :

— Đó chẳng phải là một biện pháp bảo chủ :

Từ Long nhếch nhếch cười khờ :

— Các người chẳng thấy gì vừa rồi sao ? Phòng trong chúng ta, có ai khả dĩ là địch thủ của nàng ? Chỉ bằng, cứ để cho nàng khóc. Đường Hào dù có tỉnh lại, cũng phải mất một thời gian lâu, trong khi đó, chúng ta bao vây bên ngoài vòng tường, xem động tĩnh. Chỉ đến lúc đó chúng ta mới có thể hoạch định phương cách đối phó.

Mọi người gật đầu, rồi lặng lẽ lững người một, vượt qua đầu tường.

Từ Long bế Từ Tuyết Hồng đi sau cùng.

Qua bên kia tường, Từ tuyết Hồng vút bật khóc.

Từ Long hấp tấp hỏi :

— Tại nạn đã qua rồi, tại sao con khóc ?

Từ tuyết Hồng rên rỉ :

— Gia gia ! Một nàng điên mà gia gia không chế ngự nổi, thì làm sao, gia gia ? Trong tương lai gia gia làm sao bảo vệ con ? Gia sử giờ đây, con bị người bức hiếp, gia gia cũng bất lực là cái chắc !

Từ Long lúng túng :

— Đừng nói nhảm con ! Nàng ấy điên cha giao thủ làm gì ? Ai lại đi tranh chấp với một người điên ?

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Không tranh chấp với một người điên cũng được đi ! Nhưng còn Lâm hạo Sinh ? Còn Ngạc Cẩm ? Chúng có điên không ? Gia gia hãy để cho con dẫn người đuổi theo chúng !

Từ Long thở dài :

— Con hãy nghe cha nói đây ! Chúng đã ly khai thiên nhất Bảo rồi, cứ mặc cho chúng muốn đi đâu thì đi, nhắc đến việc chúng làm gì nữa ? Giả sử hôm nay con không đuổi theo chúng, thì sự việc đâu có biến như thế này ?

Từ Long nói, càng nói, Từ Tuyết Hồng biến sắc, càng biến sắc.

Gương mặt đẹp của nàng giờ đây xanh dờn, như gương mặt quỷ

ánh mắt đỏ ngời, trông hung tợn phi thường.

Từ Long vừa dứt câu, Tuyết Hồng dậm chân gào lên :

— Không ! Không thể được ! Con phải lập tức đuổi theo chúng ! Con phải đi bắt chúng, mang trở về đây : Bằng mọi cách phải bắt chúng về, nhất định chẳng cho chúng thoát đi dễ dàng như vậy !

Dù là người có oai danh chấn động giang hồ, đối với những kẻ thân yếu, họ vẫn ngoan ngoãn như thường.

Cho nên, từ xưa có những trang danh tướng, thét ra khỏi, khắc ra lửa, tại chiến trường, ai trông thấy mà chẳng khiếp oai, ai nghe tên mà chẳng bạt vía ? Nhưng, trước mặt những kẻ thân yếu, họ vẫn là con người thường như muôn vạn con người, hướng chỉ giữa cha và con, tình nghĩa phụ tử thiêng liêng đánh tan cái oai khí một người hống nhất.

Và Từ Long có chịu chuông Tuyết Hồng, cũng chẳng đáng trách nơi lão, bởi đó là việc thường.

Nếu có chăng, là lão chiều cả những người cái oái ăm của nàng chiều trên chỗ lý trí cho phép, chiều mà hư hỏng thình đánh gây trở ngại cho sự tạo dựng sự nghiệp.

Lão muốn nương tay cho Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cầm, con gái lão lại đòi bắt cho kỳ được cả hai tở về, lão cố thuyết phục nàng chẳng chịu nghe.

Nàng không chịu nghe lão, thì lão phải nghe theo nàng !

Lập tại lời :

— Trong bão, vừa xảy ra liên tiếp mấy tai biến, cha cần phải một số cao thủ canh phòng quanh tường, cha còn phải...

Từ Tuyết Hồng lại dậm chân rít lên :

— Được ! Được ! Gia gia không phải cho ai theo con thì con đi một mình vậy ! Con nhất định đi, thì một mình con, con cũng phải đi !

Nàng quay mình chạy đi liền.

Từ Long gọi gấp :

— Hồng nhi ! Hồng nhi ! Con làm gì thế ? Con hành động hồ

đồ như thế sao ? Nếu con đừng quá hồ đồ, thì làm gì Huyết Chuông đường Hào xâm nhập vào bảo được ?

Từ tuyết Hồng cãi :

— Gia gia nói sai rồi, Lâm Hạo Sinh và Ngọc Cầm ẩn nấp trong địa đạo do Đường Hào đào nên. Đường Hào xâm nhập vào bảo là do chúng, chứ nào phải do con ?

Từ Long trầm gương mặt :

— Tuyết Hồng ! Con càng ngày càng bất chấp gia huấn, tuân quy củ, con dám cãi lý với cha à ?

Tuyết Hồng vẫn ngoan cố ?

— Gia gia trách con là trách làm sao chứ ! Con có làm gì lỗi lầm đâu mà gia gia quát ? Tại gia gia không nhận định kẻ xấu người tốt gia gia dùng lầm người, nên mới có những việc như vậy xảy ra, sao gia gia lại quát con ?

Từ Long vốn chiều nàng, hơn nữa nàng cũng có lý phần nào chỉ thờ dài thối :

— Tuyết Hồng ! Lâm Hạo sanh, dù hèn xấu dù hèn tốt, vẫn là anh họ ngoại của con con đừng ăn nói hồ đồ như vậy !

Tuyết Hồng lại gào lên :

— Không ! Con không bao giờ có một người thân thích thuộc hạng hèn ! Hèn có thực sự là anh họ ngoại của con, con cũng chẳng nhìn hèn !

Cuối cùng, Từ Long cũng sanh bực, lão trầm giọng hỏi :

— Được ! Cha hỏi con, giả sử cha cho người đuổi theo, bắt chúng trở lại thì con sẽ làm gì chúng ?

Từ tuyết hồng nghiêng răng :

— Con...con sẽ...con làm cho cả hai...

Từ Long quát !

— Thôi ! Đừng nói nữa !

Được cha chiều chuông quá độ, từ Tuyết Hồng mỗi khi bất bình ở trong bảo, nàng nhất định phải hành hạ kẻ đó tàn khốc, cho nên chẳng ai dám nghịch ý nàng.

Lấy giờ, Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cầm bỏ đi, cùng nhau dẫn trốn

điều đó làm cho nàng tức uất vô cùng; nếu có bắt được cả hai đũa và bảo, thì nhất định là cả hai cũng phải khổ khổ với nàng cực độ.

Biết như vậy, Từ Long không muốn nghe nàng nói thêm, bởi lẽ chắc chắn là nàng sẽ đơn cử một hình phạt cực kỳ ghê gớm, hình phạt đó dành cho đôi thiếu niên nam tại nữ đạo.

Lao chẳng muốn con gái nói ra, nàng không nói, nhưng nàng cười ghê rợn thốt:

— Gia gia yên trí, cứ cho bắt chúng mang về đây, con sẽ chẳng làm điều gì quá tàn khốc đối với chúng đâu, con có cách làm cho con hả giận!

Từ Long bước đến gần nàng:

— Hồng nhi, nếu cha không làm thì con rất ưa thích Hạo Sanh bầu ca từ lúc con còn nhỏ, cái cảm tình đó, chẳng lẽ hôm nay tiêu tan mất đi rồi con oán hận, hẳn đến độ muốn ăn tươi nuốt sống hẳn con kìa nghe cha bắt hẳn về đây rồi, con để cho cha khuyên giải hẳn biết đâu hẳn...

Từ tuyết Hồng cắn môi, sắc mặt biến trắng, đôi mắt đỏ ngầu lệ thấm tuông tràn, nàng quá giận, quá uất tức, cổ họng nện trào lòng, giờ thì nàng không còn đủ sức dằn nén nữa, để cho lệ rơi là chã.

Lâu lắm nàng thốt:

— Mất mặt! Mất mặt lắm rồi, đừng làm mất mặt hơn.

Từ Long sùng sờ:

Con nói gì thế? Có gì mất mặt đâu?

Từ tuyết Hồng không đáp, quay mặt nơi khác.

Từ Long đặt tay lên vai nàng, định kéo nàng về sát lao hơn.

Nhưng, lao thừa hiểu tính khí con gái, vừa đưa tay ra, lao rút lại liền rồi lao hỏi:

— Làm sao, hử con? Sao con không nói gì cho cha biết?

Tuyết Hồng thở mấy hơi dài, buông gọn:

— Con đã nói với hẳn rồi!

Từ Long giật mình.

Bồng, lao tỉnh ngộ, thì ra con gái lao đã yêu Lâm Hạo Sanh mất rồi.

Lao sùng sốt nhìn nàng một lúc, đoán hỏi:

— Tiểu tử đó đáp làm sao?

Tuyết Hồng trầm giọng:

— Đáp làm sao? Hẳn nói, hẳn không bao giờ nghĩ là sẽ ở lại.

Thiên nhất Bảo mãi mãi, hẳn muốn dẫn thân trên đường đời, sống kiếp sông hồ hẳn không thích thiên hạ hiểu lầm là hẳn tựa nương hẳn ý lại Thiên nhất Bảo, hẳn muốn thanh minh với thiên hạ là hẳn chẳng nhờ Thiên nhất Bảo mà sống, không có Thiên Nhất Bảo là hẳn phải chết!

Từ Long cau mày, không hề phản nộ trước cái ý chí tự cường của Lâm Hạo Sanh.

Ài khác, thì hẳn cho rằng Lâm Hạo Sanh phản bội, vong phụ ân nghĩa, lúc đó lòng chưa đủ, cánh còn non, thì nương tựa chờ thời, khi vờ cánh được rồi thì làm trời cao đất rộng, quên tổ cũ.

Nhưng, lao thì khác lao có tâm hồn khoáng đạt hiểu cái chí khí của kẻ làm trai.

Lao cau mày, là lo sợ cho Lâm Hạo Sanh từ nay sẽ phải lạc lõng giữa giông đời, kinh nghiệm chưa được có, từ nay đến cái ngày thành công, nếu có thể thành công, hẳn sẽ trải qua bao nhiêu gian khổ, hẳn phải chịu đựng bao nhiêu cuộc thử thách của cuộc đời.

Lao buột miệng tán:

— Tiểu tử có chí khí lắm! Đáng khen!

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng:

— Phái! Hẳn có chí khí lắm! Hẳn không cần đến Thiên nhất bảo hẳn cũng chẳng màng đến con! Con nghe hẳn đáp như vậy rồi, lập tức con bảo hẳn rút đi! Và đừng bao giờ đặt chân trở lại, Thiên Nhất Bảo.

Từ Long giật mình:

— Chính con đuổi hẳn đi?

Từ tuyết Hồng day mặt lại :

— Rồi sao gia gia ? Người ta đã nói là không cần đến mình chẳng lẽ mình van lại người ta ở lại ? Thiên nhất bảo cần hẳn mới đứng vững trên giang hồ sao ? Hẳn trắng trợn phụ ơn, thì còn chỉ đuổi hẳn giận đi như vậy, là phúc cho hẳn lắm đấy

Từ Long dặm chân :

— Trời ! Sao con nói vậy ? Con nói vậy mà nghe được à ? Thường ngày, con thích đùa ca con lắm mà ! Thân mật với nhau qua bao nhiêu năm dài bỗng dưng con lại tàn nhẫn với hẳn !

Từ tuyết Hồng lạnh lùng :

— Gia gia nghĩ sao, tùy ý gia gia chứ con thì con cho hẳn là một kẻ ác độc gian hiểm nhất trần gian ! Hẳn là một tên súc sanh, hẳn ra đi hẳn nói là làm trai, chỉ tại bốn phương, nhưng hẳn lại dè dặt theo hiệu đầu Ngọc Cầm ! Cái chỉ bốn phương, đó cần thực hiện song song với hình ảnh một liều đầu à !

Nàng thốt những tiếng cuối cùng với giọng chao cay làm sao ! Thốt dứt câu nàng lại khóc.

Nàng tức uất quá, nàng khổ tâm quá !

Từ Long cũng xót xa cho con gái, bất giác, lao hét lên :

— Tiêu tử đó khá ở thật !

Từ tuyết Hồng nín khóc liền :

— Gia gia ! Cho con dẫn theo mấy người, bắt chúng lại nhé ? con biết, hiện giờ chúng còn ở trong lòng địa đạo. Mà dù chúng có ra khỏi địa đạo rồi Lâm Hạo Sanh thọ thương, hẳn chúng chưa đi xa lắm đâu, mình đuổi theo phải kịp !

Từ Long giật mình :

— Lâm Hạo Sanh bị thương !

Từ tuyết Hồng gật đầu :

— Phải đấy, gia gia. Hẳn tưởng hẳn đi như vậy là bí mật, là an toàn, sự thực thì, hẳn vừa đi, là con vừa hay, con theo ngay và tự nhiên con động thủ với hẳn.

Từ Long hoài nghi nhìn con gái :

— Con...từ lúc nào...con có vũ công cao như vậy ? Có cao hơn hẳn mới đánh hẳn thọ thương chứ !

Từ tuyết Hồng đáp :

— Hẳn...

Nàng dừng lại trầm giọng tiếp :

— Thực ra, hẳn phải cao hơn con, hẳn bị thương là vì hẳn bận đang chờ chờ cho Ngọc Cầm, do đó, đầu pháp của hẳn mất hiệu năng phần lớn. Giả sử lúc đó tuyết dừng rơi nhiều, gió dừng thổi mạnh và Đường Hạo dừng xuất hiện thì chắc chắn là con đã hạ cả hai rồi :

Từ Long nửa tin nửa ngờ :

— Thì ra là thế !

Lão hỏi :

— Cam nhĩ thúc đi theo con, con chịu không !

Từ tuyết Hồng mừng rỡ :

— Vậy thì hay lắm !

Nàng hướng sang Cam Đức Lâm gọi :

— Nhĩ thúc ! Nhĩ thúc !

Lúc đó, Cam Đức Lâm đang ở cách xa xa, nghe nàng gọi, bước tới, hỏi :

— Việc gì thế Tuyết Hồng !

Tuyết hồng chạy tới, đón đầu y :

— Nhĩ thúc ơi, gia gia chấp thuận cho nhĩ thúc đi với tiêu diệt nữ ! Đi bắt hai tên phản bội ấy mà ! Nhĩ thúc chịu đi với tiêu diệt nó chứ !

Cam đức Lâm gật đầu :

— Chịu chứ !

Tuyết hồng nhảy dựng lên, vừa nhảy vừa reo :

— Đi, nhĩ thúc ! Mình đi gấp !

Cam đức Lâm hỏi :

— Hai kẻ phản bội đó, có một người là Lâm Hạo Sanh phải không !

Từ tuyết hồng cắn chặt môi gật đầu :

— Chính hân !

Cam đức Lâm thở dài !

— Tuyết Hồng ! Tuy ở lại Thiên nhất Bảo chưa được bao lâu, ta cũng biết được Lâm họo Sanh chẳng phải là con người bại hoại, đi với ta, nếu gặp hân rồi, người cũng đừng là gì quá đáng nhé ? Hãy để cho ta xử trí.

Tuyết Hồng giận lắm, song không dă lộ cảm nghĩ, chỉ trầm giọng thốt :

— Chưa giúp tiểu diệp nữ, bắt chúng, mà nhĩ thức tại có ý bênh vực chúng rồi !

Cam đức Lâm cười nhẹ : y không đáp lời Từ tuyết Hồng, y day sang Từ Long thốt !

— Đại ca ! Nữ nhân bên khu viện kia...

Từ Long gật đầu :

— Ngươi huynh biết rồi, nhĩ độ cứ yên trí, đi với Tuyết Hồng đi !

Cam Đức Lâm mỉm cười :

— Tuyết Hồng sẽ được toại nguyện, thế nào tiểu đệ cũng bắt được hai nam nữ đó đưa về đây !

Vừa lúc đó, có tiếng chó ngao sủa vang, rồi một người chạy đến thốt :

— Đã chuẩn bị xong rồi, có cả tuyết khiêu nữa !

Tuyết khiêu là một phương tiện đi tuyết như xe không bánh do chó ngao kéo.

Khi cả hai ra đến cửa bao, một cỗ tuyết khiêu đã sẵn sàng với mười sáu con chó ngao, trông giẫy vào mình, sắp hàng.

— Cả hai nhảy lên tuyết khiêu, gia nhân quát roi vào trong không gian kêu vút một tiếng, mười sáu con chó lướt nhanh trên tuyết.

Tuyết khiêu lao đi vun vút, tuyết khiêu càng đi nhanh gió lạnh, tạt ngược lại nàng mạnh, gió lạnh quét vào mặt, rất và đau vô cùng.

Là một cao thủ, có công phu tập luyện rất thâm hậu mà cũng khó chịu cái lạnh buốt da. Vì lạnh quá, y nói không một tiếng nào dọc đường.

Đêm dần dần tàn, phương đông đã rạng trắng.

Bình minh về trên tuyết, trông đẹp lạ lùng.

Cỗ tuyết khiêu cứ lướt trên tuyết, mười sáu con chó ngao cứ chạy đều, người trên tuyết khiêu tuy có lạnh nhưng đỡ cái là khỏi vết và bồn bả.

Chỉ có những kẻ bộ hành, là gian lao khôn lường.

Vào giờ đó, tại vùng đó, có khách bộ hành nào mạo tuyết mà đi ?

Có ! Có đến hai khách bộ hành, một nam, một nữ, đi phía trước, xe xa...

Nam, vận chiếc áo da dê, chiếc áo rách nhiều nơi, chẳng phải quá cũ mà rách, áo rách vì bị một loại vũ khí nào đó chém toát, chạm luôn vào da thịt, máu chảy đầm đìa.

Nữ bỏ xóa tóc, chừng như quá kiệt sức, tựa mình vào nam.

Nhưng, nhìn kỹ, chẳng phải nàng nương vào nam mà đi, chính nàng đưa nam bước từng bước một trên tuyết.

Nam là mệt, nữ kiệt sức, cả hai cố gắng đi một đoạn đường, cuối cùng không chịu nổi cái mệt, cái lạnh, đành ngã khuỵu xuống.

Ngã xuống rồi, nam không đứng lên nổi, nữ gắng quàng đứng lên nâng nam đứng theo, song đứng để làm gì, khi con người mất hết sinh lực rồi, bất quá chỉ để bước vài bước nữa rồi cùng ngã.

Nam vào trạc tuổi hăm ba, hăm bốn, thân vóc ốm, mặt trắng nhợt, nhìn thần sắc của hân, tất ai cũng thấy rõ là giờ đây hân đang bị cơn đau hành hạ khổ sở vô cùng.

Tuy nhiên, thần sắc cũng biểu hiện một ý chí kiên quyết nơi hân một tinh khí quật cường gần như ương ngạnh, vô luận đau đớn thế nào, hân cũng chẳng rên la, cũng lăm lăm hân nhả mặt, nhử mày cắn răng mím môi.

Ngã mấy lượt, nữ cố nâng hân lên, vẫn không làm sao nâng nổi, nàng đưa tay vuốt tóc xóa trước mặt gương mặt hiện ra, một gương mặt xanh nhợt, đầm nước mắt.

Tuy tiêu tuy, thế thâm như thế, nhưng nữ không mất vẻ đẹp mà hồn.

Là con người đẹp, trọng trạng thái nào cũng đẹp cả. Đẹp khi cười, đẹp khi khóc, đẹp hiện ra muôn vạn vẻ biến chuyển của trạng thái.

Tây thi nhân mặt, vua Ngô rung, cả nước Ngô rung.

Bao tỷ cười, vua châu diên đảo nhà Châu diên đảo...

Nàng là liễu đầu của cô con gái duy nhất của Bảo chủ Thiên nhất Bảo nàng là Ngọc Cầm.

Hắn nhiên, nam là Lâm hạo Sanh.

Cả hai, do theo địa đạo lý khai Thiên nhất Bảo, bắt henh tại gặp Huyết chương Đường Hào.

Họ cầm chắc cái nguy trong tay song Huyết chương Đường Hào buông tha cho họ, sau khi Đường Hào đi một lúc, họ dần dần tỉnh lại, họ cố gắng cứu nhau, đi tới.

Đến tận đầu địa đạo, Ngọc Cầm phải khó nhọc lắm mới đưa Lâm Hạo Sanh lên bên trên.

Chủ lực của cả hai, bằng vào vũ công của Lâm hạo Sanh, còn Ngọc Cầm thì bất quá do Lâm hạo Sanh truyền dạy cho nên khi Hạo Sanh thọ thương rồi, là Ngọc Cầm hết sức bối rối nhưng đã quyết định ly khai bằng mọi giá, họ vẫn phải tiến tới chứ không thể lùi và Ngọc Cầm đã phải làm những việc trên sức năng mới đưa nhau đến nơi này.

Kề ra, cũng là một thành công đấy, tuy nhỏ mọn song cũng là một thành công trên con đường đi tìm tự do.

Trong tình cảnh của họ, dù kiệt sức đến đâu, họ cũng phải đi đi được bước nào hay bước ấy, đi được một bước là rời Thiên nhất bảo một bước càng xa càng có lợi.

Vô luận như thế nào, họ không thể bất động tại chỗ.

Do đó, đứng lên được thì đi, một quá thì cố bỏ, hết mệt rồi lại đứng lên đi nữa.

Người ta nói, hữu chí sự cánh thành và kiệt nhơn thiên tướng.

Họ tin vào những lời đó, họ cố đi, biết đâu trong bất hạnh có đại hạnh, họ gặp một người nào đó, hảo tâm, cứu trợ họ, thoát khỏi cảnh nguy này ?

Cả như chỉ có tuyết lạnh chỉ có đường dài thối, thì cũng chẳng ngại lắm, bởi tuyết lạnh rồi cũng có lúc tan, đường dài rồi cũng có tận cùng.

Điều mà họ lo ngại nhất, là người trong bảo đuổi theo.

Ngọc Cầm trong phút giây bất lực bật khóc.

Lâm hạo Sanh với giọng kiên quyết an ủi nàng :

— Đừng khóc, Ngọc Cầm ! Từ bao lâu nay Ngọc Cầm không bao giờ trái ý ngu huynh, có phải thế chẳng ? Vậy thì giờ đây ngu huynh khuyên Ngọc Cầm đừng khóc, Ngọc Cầm nên nghe lời ngu huynh.

Ngọc Cầm vẫn nức nở :

— Không khóc làm sao được Lâm ca ca ! Chúng ta phải làm sao làm sao hỡi Lâm ca ca ?

Thực ra, lúc đó Lâm hạo Sanh mất cả khí lực, muốn nói một câu cho đầy đủ ý nghĩa, hẳn cũng phải vất vả lắm rồi. Dù vậy hẳn vương khuyên giải Ngọc Cầm !

— Đừng khóc ! Bình tĩnh đi Ngọc Cầm, nghe ngu huynh đây. Nếu hiền muội chịu nghe ngu huynh, thì chúng ta chẳng còn phải lo ngại nữa.

Ngọc Cầm lau lệ gạt đầu :

— Lâm ca ca muốn nói gì cứ nói đi, Tiểu muội nghe đây ! Có bao giờ tiểu muội không nghe lời Lâm ca ca đâu ?

Lâm hạo Sanh cầm tay nàng hỏi :

— Hiền muội bằng lòng nghe lời ngu huynh chứ ?

Giọng nói của hắn có vẻ nguy dị, Ngọc Cầm phát hiện ngay điều đó, và đoán chừng là hắn sẽ nói một sự gì quan trọng.

Song, nàng đặt trọn niềm tin nơi hắn, thì dù cho hắn có nói chi đi nữa, nàng cũng chẳng nghi ngờ điều đó sẽ bất tường cho cả hai.

Nàng gật đầu :

— Nói đi, Lâm ca ca, tiểu muội chờ nghe đây !

Lâm hạo Sanh trầm ngâm một chút :

— Nếu... hiền muội chịu nghe lời ngu huynh thì... hiền muội nên đi đi, đi một mình, cứ mặc cho ngu huynh ở đây, hiền muội đi gặp rồi khỏi nơi này...

Ngọc Cầm sững sờ !

Nàng không tưởng nổi là hẳn có thể bảo nàng bỏ hẳn mà đi một mình !

Lâu lắm, nàng rung rung giọng hỏi :

— Lâm ca nói gì ?...

Lâm hạo Sanh thở dài, buông tay nàng ra :

— Vừa rồi, hiền muội chẳng nói là nghe lời ngu huynh sao ? Ngu huynh khuyên hiền muội nên đi, cứ đi một mình, mặc cho ngu huynh đối phó với tình thế. Hiền muội cứ xuôi về Nam, đến nơi rồi, đừng bao giờ trở lại. Đi một mình hiền muội không gặp khó khăn trở ngại, đừng quyến luyến bạn bè ngu huynh, thì chẳng thể đi đến đâu mà còn diễn trì thời gian tại họa sẽ theo chúng ta, không khéo rồi cả hai cùng bị hại cả !

Ngọc Cầm không khóc nữa. Chẳng những nàng ngưng khóc, mà tâm thần nàng trấn định phi thường.

Nàng lao lệ, vén gọn mái tóc xòa bỏ về sau cổ bình tĩnh hỏi :

— Có phải Lâm ca ca muốn nói là nếu cả hai chúng ta cùng đi chung với nhau thì chẳng bao giờ thoát lọt, phải chăng ?

Lâm hạo Sanh vội lắc đầu :

— Không, ngu huynh không có ý nghĩ như vậy. Ngu huynh thấy rằng, một mình Cầm muội đi trước, thì dễ thoát lọt hơn còn ngu huynh ở lại sau, sẽ tìm cách đến nơi. Chúng ta rời nhau như vậy sẽ có nhiều hy vọng đến đích.

Lâm hạo Sanh cố gương đứng lên, nhưng vừa nhóm mình là rơi xuống ngay, không làm sao đứng nổi.

Ngọc Cầm nhìn sững hẳn một lúc, không nói gì, sau cùng nàng lại nằm xuống bên cạnh hẳn, nằm ngay trên tuyết.

Lâm hạo Sanh hấp tấp hỏi :

— Cầm muội làm gì thế ?

Ngọc Cầm từ từ thốt :

— Nếu chúng ta có đi, thì cùng đi chung với nhau. đi được thì đi bằng không đi được, cứ ở lại đây, chết chung với nhau.

Lâm hạo Sanh thở dài :

— Tại sao chúng ta làm khổ cho nhau ?...

Ngọc Cầm tiếp :

— Lâm ca không biết đó thôi, từ ngày tiểu muội hiểu biết sự đời tiểu muội nhận thấy, chẳng có ai đối xử tốt với tiểu muội cả, bất cứ ai cũng giở giọng thô bạo, cộc cằn cứng cựa động phủ phàng đối với tiểu muội ai cũng có quyền đánh mắng tiểu muội, phải cũng thế mà quấy cũng thế. Ngay từ lúc tiểu muội lên mười, đã có lần tiểu muội nghĩ đến việc quyền sinh...

Lâm Hạo sanh không đáp, vẻ bi thương hiện rõ rệt nơi gương mặt hẳn.

Ngọc Cầm tiếp :

— Có một hôm, vào buổi chiều khi hoàng hôn sắp xuống, tiểu muội một mình thơ thẩn bên bờ giếng tiểu muội suy nghĩ mãi, giả như mình nhảy xuống lòng giếng sâu kia, thì vĩnh viễn là mình không còn khổ sở nữa, bởi mình chết rồi, còn bị ai đánh đập, mắng chửi nữa. Bây giờ nằm ở đây, tiểu muội nghĩ đến những cái chết, mà tiểu muội tự hỏi, một con người mà chết đi, có cái gì xấu xa đâu ? Bởi ai lại không chết ? Nếu không sống được, cứ chết, cũng được vậy chứ ?

Lâm hạo sanh lắc đầu :

— Thôi ! Ngọc Cầm ! Đừng nói gì nữa !

Ngọc Cầm cũng lắc đầu :

— Không tiểu muội không nín được. Tiểu muội muốn nói, phải nói, vì Lâm ca ca đuối tuổi, tiểu muội không muốn cho tiểu muội gần bên không muốn cho tiểu muội cùng đi chung một con đường ! Đầu có được vậy Lâm ca ca ? Tiểu muội sẽ không rời Lâm ca ca, ca ca không

đuôi tiêu muối được đầu, ca ca phải biết tuổi muối chẳng hề biết sợ chết !

Lâm Hạo Sanh còn biết nói gì hơn ?

Không rõ vì tức vật hay vì thương thế, hắn ọc ọc lên mấy tiếng rồi đi mẩu, máu chảy ròng ròng từ nơi mép miệng, dài xuống cổ xuống ngực.

Ngọc Cầm kinh hãi, bật ngồi dậy, đưa tay áo lau máu cho hắn chờ cho chàng lắng dịu cơn sôi động trong cơ thể, nâng tiếng :

— Không, Lâm ca ca, tiêu muối không đi đâu cả, dù có phải chết, tiêu muối nguyện chết với ca ca chung chỗ.

Lâm Hạo Sanh đang mệt, cũng cố nói một câu :

— Nhưng...tuổi đời của Ngọc Cầm còn trẻ quá...

Ngọc Cầm hừ nhẹ :

— Chứ Lâm ca ca già lắm sao ? Từ ngày ca ca đến Thiên Nhất Bào tiêu muối tuy bị hành hạ, mắng chửi như thường, nhưng đêm về nghĩ đến ca ca, tiêu muối nghe như nằm đâu nhẹ lại. Ca ca ơi ca ca đối với tiêu muối quá tốt, tốt vô cùng ! Tiêu muối hết sức cảm kích !

Nàng lại ngỏo đầu nơi ngực Lâm Hạo Sanh gương mặt nàng bớt nhợt nhạt gương mặt đỏ ửng hồng hồng...

Tại Thiên Nhất Bào trong những khi vắng người cả hai tìm nhau và nàng cũng thường ngỏo đầu vào ngực, hắn như thế.

Nhưng, những lúc đó thì trần trụi hạnh phúc còn hiện giờ thì ấm áp lo âu, miễn ma, sầu khổ...

Rồi nàng khóc.

Vừa lúc đó, cả hai nghe tiếng chó sủa vắng vắng từ xa vọng lại...

X

CHƯƠNG VIII

ĐỒNG MẠNG UYÊN ƯƠNG

Cả hai giặt mình.

Nhưng giặt mình cũng chẳng làm sao hơn là nếp mình sát mặt tuyết, hy vọng tránh tầm mắt của đoàn người sắp đến.

Tiếng chó sủa từ từ lớn, lớn dần.

Cờ tuyết khiêu chưa lộ dạng, tiếng chó đã vọng đến trước rồi. Không lâu lắm, Ngọc Cầm nhìn về hướng có chó sủa, thấy một chấm đen, chấm đen càng phút càng lớn.

Rồi nàng nghe tiếng rơi quất trong không gian; trót, trót, như giục cho nhanh hơn.

Sau cùng cờ tuyết khiêu hiện rõ, trên tuyết khiêu, phía trước một người, phía sau hai người, người trước là gia nhân còn hai người sau dĩ nhiên là chủ nhân.

Trong hai người sau, chỉ nhìn thoáng qua, Ngọc Cầm đã nhận ra là Từ Tuyết Hồng con gái duy nhất của Từ Bào chủ Thiên Nhất Bào.

Bất giác Ngọc Cầm nhắm mắt lại...

X

Tuyết khiêu lướt tới, vệt tuyết bắn ra hai bên tuyết khiêu lướt qua, tuyết vệt bắn rơi ào ào xuống chỗ Ngọc Cầm và Lâm Hạo Sanh nếp mình.

Cả hai dĩ nhiên chẳng dám nhúc nhích động thân mình.

Tuyết khiêu qua khỏi chỗ cả hai nếp mình độ ba bốn trượng, bỗng Từ Tuyết Hồng hét lên, truyền lệnh gia nhân kèm chó, dừng lại.

Cam đức Lâm hỏi :

— Hai kẻ chết, phải chăng Tuyết Hồng ?

Y cố ý hay vô tình mà gọi hai người, hai người thường đi dưới tuyết lạnh chịu không nổi mà chết ?

Y không đề cập đến hai người đó, ít nhất cũng bằng một cái tên, chẳng hạn tên Lâm Hạo Sanh, chúng tỏ ý muốn lướt qua cho rồi...

Từ Tuyết Hồng có lẽ đã nhận ra hai người, nên hừ một tiếng :

— Chết ! Chết thế nào được ? Nếu chúng nghĩ rằng giả vờ như vậy là tuyết thì đáng buồn cười cho chúng !

Quả thật, nàng đã nhận ra Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cẩm. Gặp được kẻ mà nàng vượt tuyết theo dõi, nàng biểu hiện một thần sắc hết sức nguy dị, trông khiếp hãi vô tưởng. Nếu ác quỷ hiện hình đứng bên cạnh nàng, các ác quỷ không đáng sợ hơn nàng chút nào.

Y không khỏi giật mình trước thần sắc của Từ tuyết Hồng. Y tự hỏi, hai thiếu niên nam nữ kia, đã làm gì đối với nàng, khiến nàng căm thù đến mức độ đó?

Là con người của vũ lâm hành động theo hiệp tâm, hào khí, chẳng phải mỗi khách giang hồ đều không có ân oán tình cừu. Song dù ân oán tình cừu sâu nặng đến đâu, cuộc thánh toán vẫn quang minh vẫn chánh đại vẫn không vượt phạm vi hào hiệp vẫn thoát được cái tàn độc, nham hiểm, thánh toán phải hợp tình, hợp lý tình đây là nhân tình, tình của cả nhân loại, chứ chẳng phải riêng cho một người lý đây là đạo lý, chứ chẳng phải là một lý lẽ riêng tư của một cá nhân.

Cam đức Lâm nhận thấy thần sắc của Tuyết Hồng, phải giật mình là vì sự cừu hận của nàng bộc lộ một cách phi nhân đạo.

Bất giác, y đồng tình ngay với hai thiếu niên nam nữ kia, năm bất động trên tuyết.

Họ đã làm gì đối với nàng?

Gà sủ, tất cả ba người, cùng là khách giang hồ, trong những khi xuôi ngược, có dịp chạm nhau, rồi sanh thù oán, thì chẳng nói làm chi dù Từ tuyết Hồng có tàn độc, nuôi dưỡng một tâm địa tàn độc đối với họ thì điều đó cũng chẳng gì, bởi tuổi trẻ có những hành động quá khích là thường.

Nhưng ba người đều là con chim non; vừa tập tành chớp cánh mơ vọng về khung trời lớn rộng bao la, tại sao Từ Tuyết Hồng tỏ lộ niềm cừu hận quá độ như vậy?

Thực ra từ ngày đến Thiên nhất Bảo, Cam đức Lâm bất quá chỉ gặp Lâm Hạo Sanh một vài lần, song phương chưa câu kết một giao tình sâu đậm, thì không thể cho rằng y có một thiên kiến đối với họ Lâm.

Còn như Ngọc Cẩm thì nàng chỉ là một tỷ nữ, mà trong một trang bào to lớn, sở tỷ nữ nào phải ít? Nàng là một hạt cát, trong đồng cát chẳng ai buồn để ý đến, chứ đừng nói chỉ đến cái việc thiên kiến đối với nàng.

Huống chi, Cam đức Lâm dù sau cũng chỉ là người khách, trong Thiên nhất Bảo.

Khách thì làm gì có thiên kiến đối với một tỷ nữ?

Cho nên, cái chỗ đồng tình của Cam đức Lâm, đối với Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cẩm, chỉ có thể được diễn giải là do lòng nhân đạo thôi.

Mà lòng nhân đạo đó được kích động, cũng chỉ vì thái độ của Từ tuyết Hồng.

Cam Đức Lâm ước một câu:

— Diệt nữ cứ đứng đây đi, để thúc thúc xem đến xem họ đã chết hay còn sống!

Tuyết Hồng lắc đầu:

— Không sợ tuyết, nên vượt tuyết tìm chúng, tìm gặp rồi, lại sợ tuyết mà chẳng dám đến quan sát sao? Cam nhủ thúc nói nghe lạ quá!

Chính nàng bước xuống tuyết khiêu trước.

Đi trên tuyết, tuyết chưa thành băng, tuyết còn nguyên hạt nàng dẫm chân lên những chỗ còn hạt tuyết, thân hình, chấp chới, suýt ngã mấy lần, nhưng nàng vẫn tiến tới.

Cam đức Lâm nhìn nàng đi động khẽ thở dài.

Cuối cùng, nàng cũng đến được bên cạnh Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cẩm.

Lúc đó, cả hai cùng nhắm mắt, cùng nằm bất động trên tuyết, nhưng Ngọc Cẩm tựa đầu trên ngực của Lâm Hạo Sanh.

Ngay họ còn hơi hóp, chứng tỏ họ chưa chết. Từ tuyết Hồng nhận ra điều đó ngay lúc đến gần họ.

Họ chưa chết!

Từ tuyết Hồng cao hứng vô cùng. Phải giả sử cả hai chết rồi thì nàng còn vui thích gì chứ? Cả hai còn sống là nàng còn giữ thù hận.

còn có dịp báo hận.

Họ chài rồi thì nàng còn làm gì được đối với hai xác chết ?

Nàng bặt một tiếng cười lạnh, tiếng cười của nàng nghe lạnh hơn lớp tuyết kia ! Âm thanh của tiếng cười gào rợn phi thường. Cam đức Lâm phải giữ mình, kinh khiếp.

Y hấp tấp hỏi :

— Gì thế, Tuyết Hồng ?

Nàng đáp gọn :

— Chúng còn sống, nhị thúc ạ :

Cam đức Lâm nhảy xuống tuyết khiêu vọt mình tới nàng :

— Họ chưa chết à ? Vậy mình bế họ bỏ lên tuyết khiêu chờ họ về báo giáo cho phụ thân diệt nữ ! Từ đại ca sẽ xử trí họ.

Nàng lắc đầu :

— Không ! Do tôi xử trí, nhị thúc ạ !

Nàng vung tay, nhuyển tiên vút lên không.

Ngon roi giăng xuống ngang cổ Ngọc Cầm. Ngon roi đó phải theo ý muốn của Tuyết Hồng, tiện đứt cổ nàng cho chiếc đầu kia vắng xa xa rời khỏi nền ngực của Lâm hạo Sanh.

Nền ngực đó đâu có phải là nơi Ngọc Cầm tựa đầu ?

Đúng lúc đó, Ngọc Cầm mở mắt. Trong cử một cử động do bản năng tự vệ phát huy, nàng đưa tay lên, ngon roi.

Ngon roi quẩn quanh cổ tay Ngọc Cầm.

Từ tuyết Hồng giật mạnh cánh tay, Ngọc Cầm bị roi giật dựng đứng lên rồi văng ra xa cách ngoài ba trượng.

Ngọc Cầm cũng biết chút ít võ công, nhưng võ công đó do Lâm hạo Sanh truyền dạy một cách bất thường, nàng làm sao chống cự nổi cổ chủ nhỏ. Từng được ông chủ lớn truyền thọ bí học, kỳ chiêu ?

Văng ra xa ngoài ba trượng hẳn Ngọc Cầm phải ngã nhào. Nàng chỗi dậy chờ dậy, rung rung giọng thốt :

— Tiểu thơ !...Đừng làm gì đau đớn cho Lâm ca ca ! Hãy nương tay cho Lâm ca ca ! Người thợ thương nặng lắm đấy !

Tuyết Hồng đang đưa cao ngon roi, định giáng xuống Lâm Hạo

Sanh vọt xuôi tay xuống.

Tay đang xuôi xuống, mặt nàng đổi sắc ngay. Không ai hiểu được lúc đó tâm tư nàng như thế nào, hung ác, hiền hòa, căm hận, thương hại...

Một lúc lâu nàng nhìn qua Ngọc Cầm :

— Thật vậy à ? Người nói hận bị thương nặng có thể chết gấp vì thương thế đó ?

Ngọc Cầm gật đầu :

— Đúng vậy, nếu tiểu thơ thích đánh, cần đánh cho vui cứ đánh tới đây !

Từ tuyết Hồng bật cười khanh khách :

— Có thể bảo là tình của các người sâu như biển !

Ngọc Cầm cúi đầu không đáp. Gương mặt của nàng nhợt nhạt quá.

Tuyết Hồng cũng cúi đầu, nhưng chẳng phải để che dấu một biểu lộ nào mà chỉ để nhìn Lâm hạo Sanh cao giọng hét :

— Người còn chờ gì mà chưa đứng lên ? Năm đó mà chờ chết phải không ?

Lâm hạo Sanh cắn răng, vì kiệt sức gì lạnh, hai hàm răng chạm vào nhau kêu cạch cạch.

Hắn cố nhít thân mình, gương chỗi tay ngồi dậy đi thôi, chứ đừng có nói là đứng. Nhưng vô ích, chàng không thể nào nhóm mình nổi.

Tuyết Hồng nhìn hắn, cười lạnh, không buồn cúi xuống, dù chỉ chạm vào mình hắn.

Nàng không đỡ hắn, nàng hẳn Ngọc Cầm vội chạy tới, ôm chầm Lâm Hạo Sanh, lòn tay sau lưng cho hắn tựa mình, rồi nhìn lên Từ Tuyết Hồng :

— Tiểu thơ ! Tôi phục thị tiểu thơ bao nhiêu năm rồi, có nào tiểu thơ không biết xót thương cho tôi sao ? Thương xót tôi thương xót Lâm ca ca đó. Ca ca bị thương nặng lắm, tiểu thơ hãy đưa người trở về bảo chữa trị cho người lành mạnh. Còn tôi tiểu thơ muốn

dành cho sự đối xử như thế nào tôi sẵn sàng thọ nhận. Mong lắm
thời đáp ứng lời van cầu của tôi !

Từ Tuyết Hồng nghe lòng tự ái được vuốt ve phần nào.

Có thể chứ ! Có thể mới được chứ ! Họ thì còn làm sao với
nàng sao được chứ ? Họ phải hạ mình van cầu nàng ban bố chút tình
thương mới hợp lý.

Niềm hận của nàng vơi nhẹ một chút.

Tuy nhiên, nàng vẫn lạnh lùng :

— Người điều hãnh lên tuyết khiêu đi !

Phải khó khăn lắm, Ngọc Cam mới đỡ Lâm Hạo sanh đứng được.
rồi nàng điều hãnh lên về tuyết khiêu.

Nhưng đi được vài bước, nàng vấp ngã.

Cam đức Lâm phải đưa tay ra hứng Lâm Hạo sanh.

Nhưng, Từ tuyết Hồng kêu lên :

— Cam nhị thúc làm gì thế ?

Cam đức Lâm sử : sốt :

— Thúc thúc có làm gì đâu ?

Tuyết Hồng hừ lạnh :

— Thúc thúc đỡ hãnh làm gì ?

Cam Đức Lâm bất mãn vô cùng. Nếu chẳng phải là bằng hữu thân
giáo với Từ Long, thì chắc là y phát tác ngay.

Y, trầm gương mặt, đáp :

— Thúc thúc đưa hãnh đến tuyết khiêu, để mình trở về bảo sớm
một chút.

Từ tuyết Hồng hỏi :

— Về bảo, làm gì ?

Cam đức Lâm cau mày :

— Hãnh bị thương nặng như vậy, nếu không đưa hãnh về bảo thì
làm sao chữa trị cho hãnh ?

Từ tuyết Hồng buồn gọn :

— Tôi không trở về bảo. Tôi không muốn về đó.

Ngọc Cam nhận thấy Cam đức Lâm có phần nào biểu đồng tình
với cảnh ngộ của nàng và Lâm Hạo. Sanh, nàng chụp ngay cơ hội,

thiết van cầu :

— Cam nhị gia, Lâm ca ca bị thương nặng lắm đấy, không
còn làm một cử động nhỏ nhất được đâu ! Nếu không đưa về gấp
hỏi...

Nàng thốt nhanh hơn :

— Lâm ca ca sẽ bị lạnh mà chết !

Nàng sụp ngay trên tuyết, định lay Cam đức Lâm.

Cam Đức Lâm khoát tay chặn lại :

— Đừng làm thế. Ta đã có chủ trương, cứ để mặc ta !

Từ tuyết Hồng biến sắc mặt xanh dờn :

— N. j thúc định chống lại tôi nữa à ?

Cam đức Lâm điềm nhiên :

— Hãnh là anh, họ ngoại của Tuyết Hồng, dù người không muốn
nhìn hãnh, phụ thân người cũng không cho phép người bạo hành
được !

Tuyết Hồng cảm hận :

— Tôi biết, hãnh chết thế nào được. Tôi cố lĩnh được, cứu hãnh,
nhưng lời không về bảo đâu !

Nàng thốt với giọng kiên quyết vô cùng chính vì sự kiên
quyết đó làm cho nàng phải va lẹ với Cam Đức Lâm. Nàng kiên
quyết tỏ cái ý không muốn Cam đức Lâm chú sự việc này để mặc
nàng làm gì tùy nàng.

Cam đức Lâm sôi giận :

— Không thể được. Chúng ta ra đi mục đích là đi tìm họ, gặp
họ rồi là phải đưa họ về bảo. Quyền định đoạt về họ,
do phụ thân người, người chẳng được tự tiện làm theo ý muốn riêng
của người.

Tuyết Hồng nắm chắc hai bàn tay cố gắng gán cho khỏi rung
ngời tức uất.

Nàng lại rít lên :

— Nhị thúc đừng chống đối tôi ! Cha nhị thúc biết đừng chống
đối tôi !

Cam đức Lâm biết là nàng được nung nấu quá độ thành ương ngạnh ăn nói sỗ sàng, nhưng y chẳng tưởng là nàng buông lung tính khí đến mức độ đó.

Dù kiên nhẫn cách nào, y cũng phải phản nộ, nhưng chỉ cười lại hỏi :

— Ta chống đối người như thế nào chứ ? Người là một đứa bé gái, ta lại đi chống đối với một đứa bé gái sao ?

Từ tuyết Hồng bước tới một bước :

— Nếu vậy, nhĩ thú hãy để tôi mang hai người đó đi đâu tùy ý tôi, và sau này sự tình sẽ xảy ra như thế nào, trước mặt gia gia, nhĩ thú đừng nhắc đến nữa.

Cam đức Lâm nghiêm giọng :

— Không được !

Tuyết Hồng nín lặng một chút hồi giận :

— Không được thật vậy à ?

Cam đức Lâm cương quyết :

— Nhất định không được !

Đột nhiên, Từ tuyết Hồng vươn tay ra. Từ lòng bàn tay, bay ra vô số châm, ánh sáng chớp ngời, những mũi châm dài độ năm tấc, vừa bay ra là tan rộng, nhưng mũi châm lao vút, đến trước mặt Cam Đức Lâm.

Từ tuyết Hồng hạ độc thủ đối với Cam đức Lâm thực năm móng y cũng chẳng tưởng là có việc như vậy.

Dù sao thì y cũng là bằng hữu của Từ Long ? Dù sau thì y cũng thuộc hàng thúc bá của nàng chứ ?

Vô lễ bằng lời nói, cũng còn được cho.

Vô lễ bằng hành động thì thực là Tuyết Hồng làm quá phận huống chi hành động vô lễ đủ làm chết người ?

Vật trong tay nàng, Cam đức Lâm thừa hiểu là vật gì, bởi Từ Long từng giải thích với y, vật đó, do một tay thợ miền Tây Vực chế tạo thuần kim, chứa đựng mười chín mũi châm, bấm nút cơ quan là những mũi châm đó bắn đi liền.

Vật đó, có cái tên là Xạ tinh Châm.

Giờ đây, Từ tuyết Hồng mang loại ám khí đó định diệt trừ Cam đức Lâm !

Bất giác, y sôi giận, quát to lên một tiếng, vung hai cánh tay phất rớt ống tay áo, lướt tới.

Vừa lướt tới, y vừa đảo bước sang một bên, đồng thời nhào người thấp xuống một chút.

Nhưng, phản ứng của y chậm hơn một chút, gia dĩ khoảng cách y và Tuyết Hồng không xa lắm nên Tuyết Hồng tái hạ thủ đột ngột châm bắn đi nhanh, Cam đức Lâm bị trên hai mươi mũi châm đâm vào đùi đau nhói.

Tuy đau y vẫn gương đứng vững được y hét lên một tiếng, hơn đoạn cao giọng gọi :

— Tuyết Hồng...

Vừa gọi mấy tiếng, Cam đức Lâm nghe lẽ đại nơi chỗ bị mấy mũi châm bắn vào.

Y giật mình, đưa tay rút mũi mấy mũi, cầm lên quan sát. Trông màu sắc của những mũi châm, y xám mặt nhận ra toàn là năm có tám độc.

Y rung rung người, giọng nói trở nên khàn khàn :

— Người dùng châm độc, hạ ta ! Hãy đưa giải được đây cho ta nhanh lên !

Nhưng, Tuyết Hồng đứng nguyên tại chỗ, gương mặt vẫn xanh đờn, lạnh lùng thốt :

— Tôi đã bảo, nhĩ thú đừng chống đối tôi. Tôi đã cảnh cáo mấy lần nhĩ thú không nghe tôi !

Cam đức Lâm nghiêng răng :

— Đưa thuốc giải đây cho ta !

Vừa hét, y vừa dậm chân, định lao mình tới Từ tuyết Hồng song thân như vừa nhĩ động, y mất ngay tự chủ, thay vì lao đến Từ tuyết Hồng y trệch qua một bên ngã nhào.

Vừa ngã xuống, y đưa một chỗi trên mặt tuyết còn tay kia rút chiếc thiết gịch cạo cõ dạp chân vọt tới.

Không cử động thì còn dễ chịu, cử động mạnh lên Cam Đức Lâm nghe khí huyết trong người sôi động, ngấm vào cơ thể phác tác vừa mạnh vừa nhanh.

Sau cùng, y ngã lộn, không còn làm đến một cử động nhỏ nữa được.

Một bóng người chạy tới, cúi xuống, bên cạnh y, hỏi gấp !

— Cam nhị gia sao thế ? Cam nhị gia ?

Cam đức Lâm thờ dài :

— Người... người là Ngọc Cẩm ? Người... Nếu các người... còn sống sót...sau này gặp Bảo chủ các người hãy nói hộ ta... kẻ nào hạ độc thủ sát hại ta !

Ngọc Cẩm tan nát cả lòng dạ, rung rung giọng :

— Cam nhị gia không chết đâu ! Nhị gia không thể chết được ! Bất quá tiêu thơ trong cơn nóng giận, hành động kém suy nghĩ vậy thôi, cơ lúc tiêu thơ cũng đòi giết chết tôi, nhưng nào có giết được ai đâu ? Bằng cớ là tôi vẫn còn sống đến nay đây mà ! Đề cho tôi van cầu tiêu thơ đưa thuốc giải độc, nhị gia yên tâm...

Thốt đến đó, Ngọc Cẩm vụt nín bặt.

Cam đức Lâm chưa dứt hơi thở, song mắt, mũi và miệng đã tím lại từ những nơi đó, máu bầm rỉ ra.

Nàng hết sức hãi hùng, bất giác lùi xa ra Cam Đức Lâm một bước.

Cam đức Lâm mấp máy môi hỏi :

— Những gì ta vừa nói với người, người nhớ chứ ?

Ngọc Cẩm gật đầu, không nói được tiếng gì, bởi nàng sợ hãi lùi như lú lại yết hầu như có vật gì chặn ngang.

Bất lịnh lịnh Cam đức Lâm hét lên một tiếng lớn, theo tiếng hét màu tử miệng vọt ra thành vôi.

Tình trạng này không liên quan gì đến việc trúng độc cả. Sở dĩ y học màu vôi là vì quá phẫn uất, dù sao y cũng là một nhân vật hữu danh, từng tạo nên thành tích chấn động khắp sông hồ, bình sanh chưa hề thất bại trước bất cứ hảo thủ vũ lâm nào trên con đường xuôi

ngược Bắc Nam, giờ đây phải chết, chết vô lý do, chết bất minh bạch, chết nơi tay một thiếu nữ vô danh, con gái một bằng hữu thân giao !

Nghĩ đến cái chết vô lý như thế, Cam đức Lâm tức uất máu hận trào theo tiếng, vọt ra ngoài.

Y vùn dưng lên, nhảy vút cao hơn một trượng, rồi rơi xuống, lặn này, nằm bất động.

Ngọc cẩm nhìn Cam đức Lâm chết một cách quá thể thắm, biến sắc mặt xám xịt.

Nàng thờ người ra một lúc lâu, sau cùng buông tiếng thờ dài, thối :

— Cam nhị gia chết rồi !

Nàng chạy qua Từ tuyết Hồng, trầm giọng :

— Tiêu thơ giết Cam nhị gia !

Mãi đến lúc đó, Từ Tuyết Hồng mới nhớ đến thực cảnh, lùi lại mấy bước.

Vì phần nộ đến mất cả lý trí, trong phút giây mất bình tĩnh, nàng tung độc châm. Chỉ tưởng là làm vậy để phát tiết uất hận, ngờ đâu Cam đức Lâm chết thật, Tuyết Hồng kinh hoàng đang sững sờ trong kinh hoàng, mất cả phản ứng thích đáng nghe Ngọc Cẩm đề tỉnh bất giác rùn mình lùi lại.

Lùi lại rồi, nàng đưa tay che mặt, đồng thời hỏi gấp :

— Chết ?... Chết thật ?...

Ngọc Cẩm thờ dài :

— Không thật thì giả sao, tiêu thơ ? Cam nhị gia đã chết nơi tay...

Từ tuyết Hồng bỗng rú lên chặn ngang câu nói của Ngọc Cẩm :

— Không cần gì đến ta ! Không liên quan gì đến cho ta cả. Ta đã cảnh cáo y rồi, y không nghe cho lời ta, cứ chống đối với ta mãi !

Ngọc Cẩm đã trấn định tinh thần từ từ thối :

— Cam nhị gia bị tiêu thơ sát hại !

Từ tuyết Hồng vùng hai tay chẳng rõ nàng muốn làm gì.

Thấy thế, Ngọc Cẩm sợ hãi, nhìn nàng đăm đăm.

Tuyết Hồng thăm nghĩ, mình đã hành động quá đại. Rồi đây, thân phụ nàng hay được, người sẽ đối xử như thế nào với nàng? Mà sự tình này, có khi nào nàng che giấu được phụ thân nàng?

Nàng không nói ra, cho phụ thân nàng hiểu, đó là cái chắc, bởi nàng cần giấu. Nhưng, tên gia nhân tùy hành kia, Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh kia? Giết họ luôn để diệt khẩu chẳng?

Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ nàng biết sợ gì, sợ ai. Có sự gì thì phụ thân nàng sẵn sàng che chở, ngăn chặn. Nàng không phải sợ hãi. Còn người trong bảo, có ai dám nghịch ý nàng đâu, chứ đừng nói là dám làm cho nàng sợ.

Huống chi, nàng lại có tánh quật cường, từng gây họa, từng gặp họa gây họa, nàng chẳng xót thương ai, gặp họa, nàng cũng chẳng khiếp hãi, thì một cái chết của ngoại nhân, dù ngoại nhân đó là Cam đức Lâm, một bằng hữu của phụ thân nàng, khi nào nàng lại sợ?

Bất quá, trong phút giây sáng suốt, nàng mất bình tĩnh vậy thôi, khi tâm thần trấn định rồi, nàng vẫn ngang ngạnh như thường.

Nàng gương tròn mặt, hỏi Ngọc Cẩm:

— Y... y bị ta sát hại?

Ngọc Cẩm buống gọn:

— Phải!

Từ tuyết Hồng bật cười quái dị:

— Y bị ta giết? Ai biết được điều đó? Ai biết chứ?

Ngọc Cẩm gần từng tiếng:

— Tôi! Tôi biết được điều đó. tôi thấy tận mắt, mà chính tiểu thư làm ra sự tình, tiểu thư cũng biết hết nhất, có hai người biết! Còn Lâm ca!

Tuyết Hồng càng cười lớn, giọng cười của nàng nghe như tiếng quỷ sứ, ma quái:

— Người biết? Hắn biết? Các người biết thì làm gì ta? Các người còn sống được bao phút giây nữa mà xưng là mình biết? Biết đã làm gì? Cho các người hiểu, trên thế gian này, sẽ chẳng có ai

bắt được là ta đã giết Cam nhị thúc!

Nàng bước tới cạnh xác Cam đức Lâm rút tất cả những mũi châm còn cắm trên đùi y, nàng nhặt hết những mũi châm do Cam đức Lâm đã rút.

Ngọc Cẩm đứng lặng, nhìn nàng làm cái việc đó.

Biết là cô chủ nhỏ định làm gì, song Ngọc Cẩm không đủ sức ngăn trở nàng, đành đứng lặng tại chỗ.

Chợt, nàng nghe như có người lặn trên tuyết, đến chân nàng. Vì mãi đưa mắt theo dõi từng động tác của Tuyết Hồng, nàng không để ý, bị người đó chạm vào chân, nàng giật mình nhìn xuống, nhận ra là Lâm Hạo Sanh.

Hắn đang nhăn mặt, cắn răng, chứng tỏ lặn đến chân nàng, hắn chịu đau vô tưởng.

Hắn nhìn nàng, rồi đưa tay chỉ cõ tuyết khiêu gần đó.

Ngọc Cẩm hiểu ngay.

Cái ý của Lâm Hạo Sanh là bảo nàng nên thừa cơ hội Từ tuyết Hồng bận phi tán tăng tích hành động; nhảy lên cõ tuyết khiêu, thoát đi.

Không còn biện pháp nào hữu hiệu hơn cho cả hai trong phút giây này. Giả sử Tuyết Hồng có thuật khinh công ảo diệu, nàng cũng không hy vọng đuổi theo kịp cõ tuyết khiêu do mười sáu con chó ngao kéo.

Nhưng, liệu cả hai làm được việc đó chẳng? Nếu Tuyết Hồng phát hiện kịp thời? Nếu tên gia nhân kia ngăn trở, báo động lên?

Mặc, sự gì sẽ xảy ra, cứ xảy ra; có phương tiện nào là cứu vãn được.

Nàng cúi xuống, bế Lâm Hạo Sanh lên, từ từ lùi lại, lùi dần đến cõ tuyết khiêu.

Từ Tuyết Hồng bận việc phi tán hành động của nàng, không lưu ý đến những gì xảy ra bên cạnh, nhờ vậy, Ngọc Cẩm đã được gần tuyết khiêu phóng cước đá hất tên gia nhân, nhào xuống mặt tuyết, đặt Lâm Hạo Sanh nằm xuống xong rồi, giật giây, đàn chó ngao phóng

chân chạy như bay.

Đàn chó vừa chạy, vừa sủa lên, tiếng chó sủa làm Từ tuyết Hồng giật mình, quay nhìn lại.

Chậm rãi rồi, cô tuyết khiêu đã đi khá xa, ít nhất cũng cách nàng độ mười trượng đường.

Bất giác, nàng rú lên một tiếng toan đuổi theo, nhưng nghĩ lại có đuổi cũng chẳng kịp nào.

Nàng ghé mắt nhìn cảnh lạc lõng tại đây một mình, vừa sợ vừa tức uất nhưng còn biết làm sao hơn?...

Cô tuyết khiêu lướt đi xa rồi Ngọc Cầm vừa quay đầu lại vừa gọi:

— Lâm ca ca! chúng ta đã ..

Hai tiếng đó thoát hiểm chưa kịp buông, nàng đã xám mặt.

Trên cô tuyết khiêu chẳng có ai cả!

Lâm Hạo sanh biến đâu mất?

oOo

CHƯƠNG IX

ĐƯỜNG HẸP GẶP OAN GIA

Có hai giả thuyết hiện ra trong tâm tư Ngọc Cầm.

Theo giả thuyết thứ nhất, Từ tuyết Hồng phát hiện kịp thời cả hai đào lâu, nàng phi thân vọt theo cướp Lâm hạo Sanh từ trên tuyết khiêu mà Ngọc Cầm không hay biết.

Theo giả thuyết thứ hai, thì Lâm hạo Sanh rơi lại dọc đường.

Nhưng, nếu Từ tuyết Hồng đuổi theo không kịp tuyết khiêu cũng bắt gặp Lâm hạo Sanh như thường.

Như vậy bất cứ giả thuyết nào đúng Lâm hạo sanh cũng rơi vào tay Tuyết Hồng.

Nghĩ đến đó Ngọc Cầm òa lên khóc. Nàng gào lên một lúc, lại nghĩ không chắc gì Từ tuyết Hồng bắt gặp Lâm Hạo Sanh dọc đường nếu quả thật nàng có đuổi theo.

Bởi, nàng chỉ nhìn chong chong ra phía trước, tìm chiếc tuyết

khiêu, có khi nào nàng nhìn xuống mặt tuyết đâu?

Một niềm hy vọng lóa lên trong tâm tư, Ngọc Cầm lập tức giật giây cho đàn chó quay trở lại đường cũ.

Đúng như nàng dự đoán, từ trên tuyết khiêu, nàng đã thấy Lâm hạo Sanh nằm khoanh tròn trên tuyết.

Nàng mừng rỡ vô cùng, giật giây cho đàn chó dừng lại, nhảy xuống tuyết khiêu, chạy tới cạnh hắn.

Vừa chạy, nàng vừa gọi, gọi liên miện:

— Hạo Sanh! Tiểu muội trở đây!

Nàng cúi xuống lay lay đôi vai của hắn.

Lâm hạo sanh mở mắt ra thờ dãi:

— Ngọc Cầm!... Còn tìm ngu huynh làm gì? Sao chẳng chạy đi luôn? Không khéo díp may lại...

Ngọc Cầm sửng sờ:

— Tiểu muội bỏ Lâm ca ca mà đi một mình được sao? Đừng nghĩ gì xa xôi nữa Lâm ca hãy lên tuyết khiêu, đi nhanh. Nếu dần dà tiểu thư đuổi theo kịp thì có khổ cả đôi!

Lâm hạo Sanh nhắm mắt thờ dãi, không đáp.

Ngọc Cầm oan cuối xuống bế Lâm hạo Sanh lên, từ phía sau có tràng cười ghê rợn vọng đến, kết tiếng một giọng nói lạnh lạnh vang lên:

— Chậm cho các người mất rồi! Ta đuổi theo kịp đây các người đừng toan đi đâu nữa, không thoát khỏi tay ta đâu!

Đĩ nhiên, người phát ra tràng cười, thốt lên câu đó không gì khác hơn là Từ Tuyết Hồng.

Ngọc Cầm nâng đầu Lâm hạo Sanh, chưa kịp lòn tay dưới lưng hắn đã bế hắn qua tuyết khiêu, bất giác sửng sờ, cứng mình ra đó.

Nàng không quay mặt nhìn lại bởi nhìn làm gì nữa, mắt không cần trông, tai cũng nhận định rõ ràng rồi!

Nàng biết rõ, chỉ trong thoáng mắt Từ tuyết Hồng sẽ đến nơi và chắc chắn là một cơn mưa phủ phàng, tàn bạo đổ trút xuống cả hai.

Biết như vậy, nàng còn sợ chết thế nào nữa ?

Từ tuyết Hồng đến nơi, chụp tay lên vai Ngọc Cầm, nắm ngón tay khép lại như lún sâu vào da thịt Ngọc Cầm, đầu xương vai kêu rần rần.

Ngọc Cầm đau quá cổ gương buông lạnh một câu :

— Tiều thơ vẫn đuổi theo! Tiều thơ không buông tha cho chúng tôi!

Từ tuyết Hồng rút một tràng cười ghê rợn, bóp mạnh tay một chú nhắc hồng Ngọc Cầm lên.

Bị nhắc hồng, Ngọc Cầm ngã rơi đầu Lâm hạo Sanh trên mặt tuyết.

Vừa dựng đứng Ngọc Cầm, Từ tuyết Hồng đột nhiên buông tay, đoạn nhanh như chớp, trở bàn tay đó, tát mạnh vào mặt Ngọc Cầm một tá.

Tiếng bóp vang lên, Ngọc Cầm ngã chúi qua một bên song Từ tuyết Hồng chụp vào ngực áo nàng, giữ nàng đứng lại.

Ngọc Cầm van nỉ :

— Tiều thơ giết tôi, lúc nào cũng được, xin đừng gấp, cái gấp đáng làm là cứu Lâm ca ca kia...

Theo kịp Lâm hạo Sanh và Ngọc Cầm, đứng lý ra Từ tuyết Hồng vui nhe niêm uất hận, nhưng thấy mặt cả hai, niêm uất hận chẳng những không vui trái lại còn tăng mấy phần.

Nàng trầm giọng :

— Giết người? Yên trí, ta không giết đâu! Nhất định là ta không giết người!

Ngọc Cầm còn thì giờ đầu nghe lọt ý nghĩa niêm độc trong câu nói của Tuyết Hồng ?

Nàng hấp tấp thốt :

— Thế thì...tiều thơ...còn Lâm ca ca...

Từ tuyết Hồng cười lớn :

— Hắn cũng chẳng chết đâu, yên trí đi! Hắn chết thế nào được! Hắn phải sống để nhìn xem trò đời diễn tiến chứ ?

Ngọc Cầm quỵ xuống :

— Tiều thơ cứu Lâm ca ca đi, tiều thơ. Còn tôi ra sao cũng chẳng sao tiều thơ muốn xử trí cách nào tùy ý!

Tuyết Hồng chớp mắt ngời niêm oan độc!

— Được! Được! Ta sẽ cứu hẳn Người mang hẳn lên tuyết khiêu đi!

Ngọc Cầm chẳng kể sự tình diễn tiến như thế nào, Tuyết Hồng có cay độc cũng mặc, điều cần yếu là rong giờ phút này, nàng đừng làm gì lại đến Lâm hạo Sanh là đủ, sau này, cứu hẳn xong rồi, nàng muốn xử trí như thế nào, tùy nàng.

Ngọc Cầm bước đến bên cạnh Lâm hạo Sanh, vừa bế hẳn lên, vừa thốt :

— Lâm ca ca, tiều thơ chấp thuận cứu ca ca đó! Ca ca đừng lo ngại tâm tư càng dao động, thì thương thế càng bị ảnh hưởng nhiều cứ yên trí đi ca ca!

Lâm hạo Sanh mở mắt nhìn nàng môi mấp máy, muốn nói gì đó, song không một tiếng nào thoát ra khỏi miệng.

Ngọc Cầm kèm vững Lâm hạo Sanh, Tuyết Hồng cầm giây, giục đàn chó kéo tuyết khiêu đi tới.

Không lâu lắm, họ đến một cái gò cao, trên gò có sáu bảy ngôi nhà lợp ngói tường cao, bao những ngôi nhà đó vây quanh một vụng lâu.

Vụng lâu này là một vụng canh của Thiên Nhất Bảo trong số những vụng canh rải rác trong vùng phụ cận.

Cờ tuyết khiêu vừa xuất hiện trước khu nhà đó, từ trong một ngôi nhà, có mấy người chạy ra nghinh đón.

Một người kêu lên :

— Tiều thơ đã đến! Tiều thơ đến đây chắc có việc gì quan trọng!

Từ tuyết Hồng hướng về mấy người đó, hỏi nhanh :

— Ôn tử ca đâu ?

Liên theo câu hỏi của Tuyết Hồng, một người vừa cao vừa ốm, tay cầm chiếc mũ chụp nhanh lên đầu, chân hấp tấp bước ra miệng thốt gấp :

— Đây ! Ôn lời đây tiểu thư !

Họ Ôn, một đại hán có ít nhiều thính danh vùng Bắc thường đăng loại võ khí ngoại môn, hình tròn như bánh xe, đường kính độ thước, do nhiều thanh thép nhọn ghép thành, khi múa lên, những thanh thép đó chạm vào nhau kêu lách cách.

Hắn họ Ôn sanh trường nhằm vào hàng thứ tư, nên bạn bè quen gọi là Ôn tứ ca.

Hắn bước ra cười lí toét :

— Làm sao tiểu thư đến đây ? Bảo chủ có biết chăng ?

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Căn bảo chủ hay biết ta mới đến đây được à ?

Ôn Tứ ca hấp tấp giải thích :

— Không ! Hồi đề mà hỏi vậy thôi, chứ bản lĩnh của tiểu thư thì còn ai chẳng biết ? Tiểu thư đi Nam, về Bắc, cũng chẳng ai dám làm gì đến tiểu thư, nói chi đến cái việc tới nơi này ?

Từ Tuyết Hồng phì cười :

— Thôi đi, đừng tăng bốc, chán lắm. Hãy tiếp ta một tay đây ! Trên tuyết khiêu có người thợ thương nặng, hãy đưa hắn vào nhà ngay !

Ôn tứ ca gạt đầu, bước đến cạnh tuyết khiêu :

Bỗng, hắn giật mình nhận ra người trên tuyết khiêu, chính là biêu ca của nàng; ngoại sanh của bảo chủ.

Một thân nhân của nàng, trong tình trạng dở sống dở chết như vậy nàng chẳng chút lo sợ, lại còn cười nói được như thường ?

Hắn từng xuôi ngược khắp sông hồ hơn nửa đời người; nghe cũng lắm, thấy cũng nhiều song hắn chưa gặp ai quái gở như Từ tuyết Hồng.

Nhưng dù sao thì mặc nàng, bần phận hắn là vắng lời ! Có con gái duy nhất của bảo chủ, hắn không thể trái ý nàng.

Từ tuyết Hồng tiếp :

— Người chọn hai người, cho về báo lập tức, hỏi phụ thân ta, lấy thứ thuốc trị thương thân hiệu nhất, đem về đây cho ta. Trình với phụ thân ta; là ta phải ở đây chữa trị cho Lâm Hạo Sanh biêu

ca, nên chưa về báo được.

Nàng gằn giọng tiếp nối :

— Đi nhanh về gấp đây nhé, chậm trễ thì đừng trách ta sao quá nóng nảy đây !

Ôn tứ ca lè lưỡi, vâng vâng liền miệng.

Hắn gọi hai tên thuộc hạ, dặn bảo mấy tiếng chúng nhảy lên tuyết khiêu, giục chó chạy đi liền.

Rồi cả bọn đưa Lâm Hạo Sanh vào nhà.

Ôn tứ đặt Lâm Hạo Sanh xuống giường, Từ tuyết Hồng lấy trong mình ra một viên thuốc, bảo Ôn tứ hòa với rượu, đổ vào miệng Lâm Hạo Sanh.

Ngọc Cẩm vẫn ở một bên Lâm Hạo Sanh, xem tình hình nàng nghĩ rằng Từ tuyết Hồng có thực tâm chữa trị cho Lâm Hạo Sanh nên nàng mừng thầm.

Một lúc lâu, Từ tuyết Hồng gọi Ôn tứ, hỏi :

— Nơi đây có tất cả được bao nhiêu người, Ôn tứ ca ?

Ôn tứ đáp :

— Mười tám người.

Từ tuyết Hồng gạt đầu :

— Bỏ hai người vừa đi, còn lại mười sáu người. Ôn tứ ca cho gọi hết ra đây xem !

Làm gì Ôn tứ biết cái ý của Từ tuyết Hồng như thế nào ? Tuy hắn lấy làm lạ, song chẳng dám hỏi, chỉ gạt đầu :

— Tiểu thư chờ một chút.

Hắn bước vào trong.

Hắn ra lệnh tập hợp tất cả, trong khoảnh khắc, có tiếng chân người rầm rập bên ngoài :

Từ tuyết Hồng cao giọng :

— Cứ đứng ở bên ngoài, Đều ta ra đây !

Nàng nắm tay Ngọc Cẩm, bước ra. Đứng thành hàng những người tại vọng canh hiện diện đầy đủ cao cổ, thấp cổ, người nào cũng xấu xí vô cùng. Có một người, lùn quá lại mập quá xấu nhất trong bọn. Đều hắn to tóc đen thừa sọc, trông đến khôi hài.

Ngọc Cầm đã đoán được phần nào ý tứ của Từ tuyết hồng nàng rung rung sợ, không muốn cùng ra ngoài với cô chủ nhỏ, song làm sao cưỡng lĩnh được?

Tuyết Hồng nhìn người xấu xí nhất đó, hỏi:

— Người anh em này danh tánh là chi?

Gã ấy tưởng chừng đang từ cung trắng rơi xuống. Gã không tưởng tượng là tiểu thơ hạ cổ hỏi chuyện cả. Bị kích động mạnh, gã há mồm, lâu lắm mà chẳng nói được tiếng nào.

Ôn Tứ p. ải đáp thay gã:

— Hẳn là Xích Diện Quỷ tiêu Lão Thất đó, tiểu thơ, vũ công khá cao!

Từ tuyết Hồng mỉm cười:

— Thì ra là Tiêu trảng sĩ!

Tiêu lão thất càng kinh hoàng, bình sanh chưa lần nào gã mắng quá độ như lần này, mắng chết đi được.

Con tim gã đập lên phình phịch, gã nhìn Từ tuyết Hồng định thốt lên một tiếng hết sức cung kính, nhưng gã chẳng nói được.

Tên đồng bạn đứng bên cạnh, gõ tay cốc cốc trên đầu sỏi nửa phần của gã, ngầm giục gã phải nói một câu, gã linh quỳnh lí nhí mấy tiếng:

— Phải... phải... tiểu nhân... là... là Tiêu trảng sĩ!

Tất cả kêu cười vang, trước sự ngỡ ngàng của gã.

Từ Tuyết Hồng cũng khó dằn lòng, bật cười theo họ nhưng Ngọc Cầm không cười:

Nàng cúi đầu chẳng nhìn ai. Cơ thể nàng rung mạnh, rung như đang cơn sốt.

Từ Tuyết Hồng chứa thẹn cho gã lùn xấu:

— Tiêu trảng sĩ có tánh cương trực đáng ngợi đó. Các vị không rên cười.

Nàng gọi Xích Diện Quỷ tiêu lão Thất:

— Tiêu trảng sĩ nghe tôi hỏi đây!

Tiêu lão Thất ấp úng:

— Việc... việc... chi?...

Tuyết Hồng nhìn sang Ngọc Cầm, nhếch một nụ cười nham hiểm:

— Tiêu trảng sĩ đã cưới vợ chưa?

Tiêu lão Thất sửng sốt. Mà mọi người cũng sửng sốt.

Chẳng ai tưởng Từ tuyết Hồng sẽ hỏi một câu như vậy. Chỉ có Ngọc Cầm biết. Bởi biết nên nàng rung rẩy từ trước.

Đột nhiên, nàng quỳ xuống trước mặt Từ tuyết Hồng:

— Tiểu tiểu thơ!...

Từ tuyết Hồng mặc cho Ngọc Cầm quỳ dưới chân nàng, lặp lại câu hỏi:

— Sao, Tiêu trảng sĩ đã có đôi bạn chưa?

Tiêu lão Thất lại ấp úng:

— Chưa... chưa... có đôi bạn.

Từ tuyết Hồng gật đầu:

— Vậy càng hay! Tiêu trảng sĩ hãy nhìn đây, tên tiểu đầu của ta đây có đẹp chẳng?

Tiêu lão Thất lại sửng sốt, trở mắt nhìn tiểu thơ, rồi nhìn Ngọc Cầm.

Dù có tu mười kiếp, chưa chắc Tiêu lão thất dám mơ vọng tạo hóa ban cho một nàng như vậy, chứ đừng nói là sự thực.

Không sự thực thì là gì?

Bởi Tuyết Hồng tiếp theo liền:

— Nếu Tiêu trảng sĩ thấy thích nàng, ta sẽ đứng ra làm chủ cho cả hai thành thân. Và hôn lễ sẽ cử hành ngay ở trong đêm nay.

Tất cả đồng bạn của họ Tiêu reo hò vang dội. Có mấy tên cao hứng quá, nhấc bổng gã lên, kiệu gã đi vòng quanh.

Rồi những người đó, cùng reo lên cùng tung bổng gã lên như tung một quả cầu.

Thân hình gã tròn lẳn, đúng là quả cầu thịt:

Gã không biết thuật khinh công, nên không xoay trở gì được, đành để cho thân hình rơi xuống, như một con heo.

Gã rú lên, tay quơ quơ, chân chồi chồi, lại càng giống một con

heo sút giây đang tìm cách đứng lên.

Mọi người cùng cười ò lên.

Từ tuyết Hồng cũng cười, nhưng nàng khoát tay, ra lệnh:

— Thôi im đi, đừng đùa tâng lạng nữa. Đùa mãi, tâng nường sanh giận, các người sẽ khổ đấy!

Có mấy đồng bạn đến đỡ Tiêu lão thất đứng lên.

Ôn từ quát lo:

— Cả vô dụng! Sao chưa bước tới ta ơn tiểu thơ?

Tiêu lão thất lễ cái thân ục ịch bước tới, quỳ xuống trước mặt Từ tuyết Hồng, nhưng gã chẳng biết nói gì, chỉ cúi đầu mà thôi.

Ngọc Cẩm vẫn còn quỳ dưới chân Từ Tuyết Hồng.

Ngọc Cẩm quỳ tại đó, bên cạnh nàng Tiêu lão thất lại vòng tay nghiêng mình, cảm tạ cái cảnh đó có khác nào cả hai tỏ lộ niềm tri ân về sự tác hợp do cả chủ nhỏ chủ trương?

Tuyết Hồng cười lạnh:

— Gấp chi thế chứ? Ít nhất các người cũng chờ có một đôi đèn đồ đốt lên, rồi lay trời, lay đất cảm tạ ta chứ?

Mọi người chung quanh cười vang.

Ngọc Cẩm càng rung người hơn, ôm choàng đôi chân Từ tuyết Hồng, gọi trong tuyệt vọng:

— Tiểu thơ!... Tiểu thơ!...

Tiếng gọi của nàng chìm mất trong tràng cười vang dội của mọi người.

Không ai nghe, bởi tiếng gọi của nàng nhỏ quá, bởi không ai để ý, nhưng Tuyết Hồng nghe, bởi nàng cố ý gây nên cảnh này cho Ngọc Cẩm mà!

Nàng đưa cao tay, ra hiệu cho mọi người im lặng.

Rồi nàng nhìn xuống Ngọc Cẩm, Ngọc Cẩm càng thê thảm bao nhiêu nàng càng khoan khoái bấy nhiêu.

Nàng gằn từng tiếng:

— Người định nói gì với ta?

Ngọc Cẩm thốt qua nước mắt:

— Tiểu thơ! Tiểu thơ cứ đánh tôi, tiểu thơ cứ giết tôi, tôi chẳng hề oán hận, nhưng tiểu thơ muốn xử trí tôi thì... khoan tưởng đến việc đó, hãy tưởng đến Lâm ca ca trước đi tiểu thơ!

Tuyết Hồng vỗ cau mày:

— Sao lại có việc đó? Người là liều đầu của ta, ta có quyền gả bán người cho bất kỳ ai nếu ta thích, việc gả bán người có can gì đến Lâm Hạo Sanh mà người bảo ta tưởng đến hắn trước, tưởng đến hắn mới được xử trí người? Sao lại vậy? Hắn là biên ca của ta, hắn có quyền gì, lợi gì trong vụ?

Ngọc Cẩm rên rỉ:

— Tiểu thơ ơi! Mong tiểu thơ xót thương tôi! Đừng đối xử với tôi như vậy, tiểu thơ ơi!

Ngọc Cẩm càng van cầu, Tuyết Hồng càng khoan khoái nâng từ từ hỏi:

— Vậy là người không bằng lòng lấy Tiểu tráng sĩ làm chồng?

Ngọc Cẩm khóc mướt:

— Tiểu thơ ơi!... Tôi...

Từ tuyết Hồng trầm giọng:

— Chứ người muốn lấy ai, cứ nói cho ta biết đi!

Ngọc Cẩm chỉ chờ Từ tuyết Hồng nói ra câu đó nàng ngưng khóc ngay. Rồi nàng đứng lên.

Tuyết Hồng hỏi nàng câu đó, nàng minh bạch lắm rồi. Bởi minh bạch, nàng thấy dù mình hằn sâu đến đâu, nàng vẫn không làm thay đổi cái ý thâm độc của Tuyết Hồng nổi, có van cách nào cũng thế thôi, như vậy nàng còn van làm gì?

Nàng thở dài buông gọn:

— Nếu tiểu thơ muốn cho tôi chết, cứ nói ngay, tôi sẽ làm vừa lòng tiểu thơ.

Từ tuyết Hồng cười lạnh:

— Tại sao ta muốn người chết? Không, người không chết đâu ít nhất cũng trong phút giây này. Giả sử ta làm cho người chết, thì

chẳng hóa ra cái uất khí của ta chỉ phát tiết độc có trên con người mỗi một mình thôi à ? Thế thì đơn giản quá !

Ngọc Cầm không còn van lơn cầu khẩn nữa. Nàng dẫn do về thái độ của nàng, sắp tỏ lộ cho Tuyết Hồng thấy rõ, bởi dù thế nào nàng cũng phải lấy thái độ.

Nàng vẫn là con người như Tuyết Hồng, khi con người không còn mong vọng nơi lòng nhân đạo của đồng loại, thì còn van xin làm gì nữa ?

Nàng đã nghĩ đến cái chết từ trước khi về đây, nàng biết rõ, rơi vào tay Từ tuyết Hồng lần này, là cầm chắc cái chết trong tay rồi ?

Sống ? Là phải ung Tiêu lão thất làm chồng. Điều đó dù cho ai cũng chẳng thể làm thà chết.

Chết ? Nàng chết rồi, liệu Lâm hạo Sanh có yên thân chăng ? Nếu biết chắc chắn là hẳn được yên thân, nàng sẵn sàng chết, vừa dứt khoát cái khổ của nàng, vừa tạo nên yên ổn cho Lâm hạo Sanh.

Nhưng nàng không tin là sau khi nàng chết, Từ tuyết Hồng sẽ để cho Lâm hạo Sanh yên thân.

Bởi thế nàng dẫn do.

Từ tuyết Hồng gằn giọng hỏi tiếp :

— Người đáp ứng hay không ? Nếu đáp ứng, thì ta sẽ ra lệnh sắp xếp cho người thành thân ngay trong đêm nay. Bằng người chẳng đáp ứng ta sẽ có biện pháp khác.

Ngọc Cầm không đáp.

Ôn Tứ sợ Tuyết Hồng bẻ mặt vì chẳng đủ oai khí cưỡng bách một nữ tử, vội chen vào :

— Tiêu thư, tôi tưởng hôm nay cũng muộn lắm rồi, hãy để ngày mai, bàn lại việc này là hơn...

Từ tuyết Hồng quát :

— Người biết gì mà can dự vào việc của ta ?

Ôn tứ lui nhanh ra xa nín lặng.

Vừa lúc đó có tiếng gọi :

— Biều muội !...

Lâm hạo Sanh đã gồng gượng đứng lên, bước đến cửa tựa mình nơi đó, gọi ra.

Tuyết Hồng nhìn hẳn một lúc lâu nói :

— Người gọi ta ?

Lâm Hạo Sanh gật đầu :

— Đủ lắm rồi, biều muội ! Nếu biều muội thấy chưa thỏa mãn cứ nhăm vào cá nhân của ngu huynh đây !

Từ tuyết Hồng trầm giọng :

— Người gọi ta, chỉ để nói mấy tiếng đó thôi à ?

Lâm hạo Sanh gật đầu :

Từ tuyết Hồng cười gằn :

— Các người có tình ý thâm hậu với nhau quá !

Lâm hạo Sanh nghiêm sắc mặt :

— Biều muội đừng quên Ngọc Cầm là con người, thông minh hẳn tuế tuy nàng bơ vơ cô độc, nhưng nhất định là nàng có một lai lịch phi thường, biều muội không nên khinh miệt nàng, rồi phải hối hận !

Từ tuyết Hồng bật cười khinh khách :

— Lâm hạo Sanh ! Người dọa ta phải chăng ? Muốn nói gì cứ ra đây !

Nàng quát to :

— Ôn tứ đâu ? Điu hẳn ra cho ta !

Gương mặt nàng xám xanh, chứng tỏ nàng đang lúc giận cực độ. Ôn Tứ làm gì dám cãi lệnh nàng ? Song y cũng biết Lâm hạo Sanh là chủ của Bảo chủ, y làm gì dám vô lễ với Lâm hạo Sanh ?

Y do dự một chút, sau cùng bước tới, điu Lâm Hạo Sanh đến gần Từ tuyết Hồng.

Từ tuyết Hồng cười lạnh, gọi bọn thuộc hạ của Ôn Tứ :

— Mang cho ta một thùng nước nóng. Nóng vừa vừa thôi nhé, nếu nóng quá thì khổ cho Lâm thiếu gia các người đó !

Chẳng ai rõ nàng đòi thùng nước nóng để làm gì đối với Lâm hạo Sanh.

Nước nóng có sẵn trong nhà, bởi đang mùa tuyết rơi, nhà nào cũng sẵn có nước nóng. Không bao lâu, nước nóng được mang đến.

Tuyết Hồng ra lệnh :

— Ôn Tứ ! Bỏ hẳn vào thùng nước !

Ôn Tứ sửng sốt kêu lên :

— Tiều thơ..

Tuyết Hồng hét :

— Người có nghe ta bảo chẳng ?

Nàng day qua Ngọc Cầm cười ghê rợn bảo :

— Người thấy không tiện tỳ ? Nước đang nóng đấy, nhưng chỉ trong khoảnh khắc thôi, nước sẽ nguội rồi đông lại. Lắm ca ca của người sẽ bị nhốt trong thùng nước đông đó, người tưởng tượng cái tư vị như thế nào !

Ngọc Cầm kêu lên :

— Đừng làm thế tiều thơ !

Từ tuyết Hồng cười ha ha :

— Van cầu ta vô ích. Hay van cầu Tiều lão thất kia, nếu người bằng lòng lấy gã ấy làm chồng, gã sẽ mang Lắm ca ca người ra khỏi thùng nước cho.

Nàng day qua gọi Lâm Hạo Sanh :

— Nếu muốn khỏi bị lạnh, người cứ nhờ người yêu lý tưởng người kia, nàng sẽ cứu người !

Nàng cao giọng nhắc lại :

— Ôn Tứ ! Người có nghe ta bảo gì chẳng ?

X

CHƯƠNG X

TÔI ĐỘC, PHỤ NHÂN TÂM

Ôn Tứ vốn là một kẻ thô bạo, ngang tàn, bình sinh đã quen làm khổ thiên hạ, bất cứ hành động độc ác nào hắn cũng có can đảm thực hiện, thân nhiên mà thực hiện, chẳng hề chớp mắt, se lòng trước oán

oại đau thương của nạn nhân.

Nhưng hắn chưa hề nghĩ đến một phương cách hành hạ con người như phương cách Từ tuyết Hồng định áp dụng. Hắn chưa nghĩ đến, tức nhiên hắn chưa thấy ai áp dụng chưa nghe ai nói đến.

Hắn không khỏi lạ lùng, tự nghĩ, hắn tàn độc có hạng, thế mà cổ gài của một vị Bảo Chủ lại tàn độc đến mức này hơn hẳn một bậc.

Một nữ nhân tàn độc đến mức độ này được sao ?

Do dự một chút, hắn đáp, với giọng nói khó nghe và cùng, giọng nói có vẻ miên cưỡng, bất bình, ngầm chứa một phản kháng tiêu cực :

— Nghe !... Nghe chú, tiều thơ !

Từ tuyết Hồng cười lạnh, ung dung bước vào nhà.

Ôn Tứ từ từ điều Lâm Hạo Sanh đến gần thùng nước, nhẹ tay nâng hắn lên, thông đôi chân hắn vào thùng, rồi đứng ra một bên kèm giữ hắn.

— Trong khi mọi người trở mắt xem cái trò do Tuyết Hồng bày vẽ, tuy chẳng vui, nhưng lạ lùng, họ nhìn vô tư mà nhìn, nhìn mà xem kết cuộc như thế nào Ngọc Cầm cứ khóc, thoát đầu nàng bịt mắt che mặt mà khóc, chẳng dám nhìn Lâm Hạo Sanh, chẳng dám nhìn ai.

Ôn Tứ tưởng nói một câu, để lấy lòng cô chủ nhà :

— Cô nương, tôi nghĩ, Tiều lão Thất cũng chẳng xấu trai gì, lại ngoan ngoãn, hiền lành, dễ thương gã có thể là một người chồng tốt..

Ngọc Cầm còn nghe gì nữa !

Khóc một lúc, nàng bước đến gần thùng nước đưa tay sờ, bằng kêu lên.

— Ngươi rồi ! Nước nguội là sắp đông lại rồi ! Các vị ơi ! Các vị giết người !

Đôi mắt đỏ ngầu, Ngọc Cầm đưa tay day mạnh Ôn Tứ.

Vì không phòng bị, Ôn Tứ ngã chúi qua một bên, nhưng hắn

gượng đứng lại được.

Trong lúc hần nga chút, Ngọc Cẩm bả Lâm Hạo sanh nằng bằng hần lên cao, chân khời thùng nước, điu luôn ra xa.

Nàng hỏi gấp :

— Lâm ca ca ! Lâm ca ca, có lạnh không ca ca ! Trong người có sao chẳng ca ca ?

Lúc đó, Lâm Hạo Sanh hôn mê trầm trầm, làm gì nghe được Ngọc Cẩm gọi !

Gọi luôn mấy lượt, chẳng nghe Lâm Hạo Sanh đáp Ngọc Cẩm tưởng là hần đã chết rồi.

Nàng gào lên, tiếng gào thê thảm nghe xé lòng, nàng ôm cứng Lâm Hạo sanh, quay mình lại.

Từ trong nhà, Tuyết Hồng thông thả bước ra, Ngọc Cẩm vừa thấy mặt nàng, hét lớn !

— Tiều thơ...tiều thơ đã sát hại Cam nhĩ gia, rồi tiều thơ sát hại luôn Lâm ca ca !

Từ tuyết Hồng biến sắc. Nàng ó kị nhất sự Ngọc Cẩm tiết lộ nàng sát hại Cam đức Lâm, còn như trường hợp của Lâm Hạo Sanh thì nàng chẳng ngại gì.

Nàng vọt mình tới, vươn tay ra, diềm nhanh vào huyết Kiên tĩnh của Ngọc Cẩm.

Ngọc Cẩm nhún người, ngã xuống mạng theo Lâm Hạo Sanh.

Đang kia, Ôn tứ đã đứng lên, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Từ tuyết Hồng khoát tay :

— Không việc gì đến các người, mà các người sợ ! Cứ đi đi, ai có việc gì, lo việc nấy, đừng dây mắc ta !

Tất cả đều thở phào rút đi nhanh chóng, chỉ có Tiều lão thất còn ở lại.

Cả bước tới cạnh Tuyết Hồng ấp úng :

— Còn cái việc... hôn nhân...tiều thơ...

Tuyết Hồng đang rối trí, nghe gà lí nhí, sôi giận, tung chân đá mạnh, chân chạm vào người, bật kêu lên một tiếng bịch ga nga nhào, lăn luôn mấy vòng, chỗi tay chờ dậy, đứng lên ôm đầu lúi như

chuột bị mèo rượt.

Tuyết Hồng nhìn xuống Ngọc Cẩm đang nằm bất động trên tuyết cạnh Lâm Hạo Sanh, tâm tư nằng xáo động mạnh với muôn ngàn ý niệm tương phản, hần tạp.

Nàng đang tìm một phương pháp tàn độc nhất, để hành hạ Ngọc Cẩm.

Vừa lúc đó từ nơi đầu tường, một giọng cười âm trầm, lạnh rợn vang lên.

Từ tuyết Hồng giật mình quay nhanh người lại, thấy nơi đó, ẩn ước có bóng người.

Nơi đây, là một trạm canh, phòng vệ ở bên ngoài Thiên Nhất Bào, tự nhiên bất cứ giờ phút nào, cũng có một số người túc trực sẵn sàng ứng phó với mọi biến cố, nàng chỉ cần kêu lên một tiếng báo động là sẽ có người chạy đến, tiếp trợ nàng.

Nàng không phải sợ hãi lắm, nhưng dù vậy, nàng cũng cảm thấy một luồng điện lạnh chườn nhanh nơi xương sống.

Trấn định tinh thần, nàng hỏi :

— Người là ai ?

Người đó không đáp, chỉ cười lên hai tiếng, lạnh lùng :

Từ tuyết Hồng toan bước tới gần hơn, nhưng đôi chân không theo ý muốn của nàng, đầu gối nhún lại, bàn chân như chôn chặt trong tuyết, nàng không làm sao nhứt động được.

Bước tới không được nàng lại, hét to lên, mượn tiếng hét để lấy lại dũng khí tiêu tan trước sự xuất hiện của bóng người trên đầu tường.

— Người là ai ? Ai ở trên đầu tường đó ?

Nàng đã kêu to lên hai lượt, tự nhiên bốn người trong nhà phải hay biết, Ôn tứ dẫn mấy tên thuộc hạ chạy đến.

Hần hỏi gấp :

— Có việc gì chẳng, tiều thơ ?

Từ tuyết Hồng giục :

— Lại đây ! Mau lên !

Ôn Tứ vọt nhanh đến cạnh nàng.

Nàng đưa tay, chỉ về phía trước, nơi đầu tường :

— Có người ở, chỗ đó thỉnh thoảng lại bật cười lạnh một tiếng người đến đó quan sát một chút đi !

Nàng còn lộ vẻ kinh hoàng, giọng của nàng chưa được bình tĩnh lắm, ánh mắt còn lảo lộn, chứng tỏ tâm thần chưa được trấn định hoàn toàn, dù sự có mặt của Ôn Tứ đem lại cho nàng phần nào can đảm.

Thấy thần sắc của nàng như vậy, Ôn Tứ đâm lo, hẳn không đi ngay hẳn viện có thoát thoát :

— Tiều thơ nghe lầm chăng ? Làm có người tại đó ? Kể lạ nào dám bén mảng đến, mà người trong nhà thì tiều thơ đã cho chúng giải tán đi hết rồi, còn ai dám chường mặt cho tiều thơ nhìn thấy đâu.

Bực tức vì Ôn Tứ chưa vâng lời ngay, Từ tuyết Hồng quên sợ, nổi giận quát lớn :

— Ôn Tứ, ta bảo người đến đó xem, tại sao người không dám đi ngay mà còn nói nầy nói nọ ? Người cải lệnh của ta phải chăng ?

Tuy sợ, Ôn Tứ chọn cái sợ quý hơn là phải sợ tiều thơ, cho nên dù phía trước kia có quỷ vô thường, hẳn muốn đến đó, đụng đầu quỷ vô thường hơn là đứng đây hứng cái oai của nàng.

Hắn hấp tấp giải thích :

— Đi chứ, tôi đi mà ! Tôi nào có nói là không đâu ? Bất quá, tôi nói lên cái ý nghĩ là phía đó chẳng có ai vậy thôi !

Hắn đi ngay.

Bóng người nào đó, chính mặt Từ tuyết Hồng trông thấy, không rõ ràng lắm, nhưng có thật, tiếng cười lạnh vang, lên hai lượt, chính tại nàng nghe rõ ràng. Nàng tin chắc nơi góc tường, hẳn có sự gì lạ nhất định là phải có sự gì lạ, cho nên Ôn Tứ bước đi, nàng đưa mắt theo dõi hắn.

Ôn Tứ đi dần dần đến góc tường, bóng hắn mờ dần dần, tuy vậy nhờ chăm chú nhìn Từ Tuyết Hồng vẫn còn nhìn thấy.

Nàng nghe hắn hỏi :

— Có ai ở phía trước đó chăng ? Có ai chăng ?

Hắn hỏi đến mấy lượt, không có tiếng đáp, rồi chính hắn tự đáp :

— Không có ai ! Không ai cả !

Nhưng, liền theo đó, hắn lùi lại, lùi một bước, rồi hai bước, rồi ba bước, bước chầm chầm rất trầm trọng.

Hắn lùi mãi, đến gần Từ tuyết hồng.

Nàng hét lên :

— Ôn Tứ ! Người làm gì quái dị thế ?

Hắn chẳng làm gì quái dị cả, song nàng vừa hỏi, là hắn kêu lên chính tiếng kêu của hắn mới quái dị.

Tiếng kêu của hắn, dường như khóc, mà cũng giống cười, như tiếng của con chim, chít choét, nghe chẳng ra âm thanh cái gì cả.

Từ tuyết Hồng giật mình, chưa có một phản ứng gì, bất thình lình ôn tứ ngửa người ra, ngã nhào.

Hắn ngã, nếu cứ cái đà đó ngã xuống, thì thân thể của hắn phải va chạm Tuyết Hồng.

— Nàng cho rằng hẳn có mưu toan một hành động gì không có đẹp đối với nàng, nên vươn tay tới, sẽ nắm ngón, chụp vào cổ hắn.

Nàng xoay Ôn Tứ lại, đưa tay toan tát vào mặt hắn.

Bàn tay vừa bay tới, bỗng nàng rú lên một tiếng kinh khiếp, bàn tay đó rơi xuống ngay đồng thời nàng cũng buông luôn Ôn Tứ, đoạn lùi lại, lùi đến bốn năm bước mới đứng vững được.

Nàng thấy gương mặt của Ôn Tứ vậy máu bầm bết, da rách, thịt nát, một gương mặt chỉ còn cái đáng tròn tròn chung quanh thôi, còn mắt, mũi, miệng phật phật rơi đầu mất, trông hết sức là ghê rợn.

Tại sao ?

Chính nàng đưa mắt theo dõi hắn từ bước một, sao nàng chẳng thấy gì ?

Nàng sợ quá, đến nỗi không dám ngẩng mặt nhìn trở lại đâu.

tường, nơi góc nhà, dù một thoáng để xem có gì lạ ở nơi đó hay chẳng.

Nàng đánh bạo, gọi to :

— Các người đâu ? Các người đâu ? Đến gấp ! Đến gấp !

Bọn người đi theo Ôn Tứ dừng lại bên trong, lúc đó, chẳng biết đi đâu mắt cả, chẳng ai lên tiếng.

Nàng gọi mãi, chẳng nghe ai đáp. lại càng hoảng sợ hơn, tuy vậy cứ gọi, gọi để giữ can đảm, vừa gọi vừa lùi, lùi đi trước, mặt nhìn ra đến khi lưng chạm của nhà, nàng hoành tay vén bức màn che cửa, nhảy trái vào trong.

Trong nhà, đèn đốt sáng. Dưới ánh đèn, nàng thấy đến ba người, nhưng cả ba đều chết cả, mặt nhầy nhụa da thịt, máu chảy bết bết.

Tình trạng của cả ba người đó, giống y như tình trạng của Ôn tứ.

Tuyết Hồng càng sợ hơn, vô hình trung, nàng rút thanh đoản kiếm cầm tay rồi lùi nua, lùi vào Một gian phòng.

Trong gian phòng đó, có bảy tám người, tất cả cũng đã chết chết thảm như Ôn tứ và ba người kia.

Nàng đi khắp bốn gian phòng, gian nào cũng có người chết đồng tình trạng.

Tất cả là mười sáu người đều chết, không kể Ôn tứ ở bên ngoài.

Trong nhà có người chết quá nhiều. Từ tuyết Hồng sợ không dám ở lại cấp tốc bước ra ngoài.

Nhưng bên ngoài lại vắng lặng một cảnh im vắng lạnh lùng, nàng nghe rõ từng hơi thở một của nàng.

— Nàng lại sợ quá, tay kia vung đoản kiếm nhưng chẳng biết vung để làm gì, bất quá là để tạo cái động trong cái tĩnh, chứ chung quanh nàng chẳng có một bóng người thì còn tranh đấu với ai ?

Nàng vung kiếm như vậy một lúc, chân cứ bước quanh, chẳng rõ từ lúc nào, nàng đã đến chỗ Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cầm ngã xuống.

Chân nàng chạm vào Ngọc Cầm.

Nàng giệt mình, cúi nhìn xuống, khẽ thở phào. ít nhất cũng còn có Ngọc Cầm như vậy là nàng chẳng quá cô độc.

Nhưng, Ngọc Cầm là người thù của nàng kia mà ! Có mặt một người thù bên cạnh thì có ích lợi gì cho nàng đâu ?

Mặc, thân hay thù cũng mặc miễn sao lúc này, có một người với nàng thôi. Có người bên cạnh nàng, là nàng đỡ sợ rồi.

Nàng nhìn Ngọc Cầm, thấy Ngọc Cầm đang giương tròn mắt nhìn nàng.

Chẳng rõ tại sao, bất gặp ánh mắt của Ngọc Cầm, nàng lại sợ hãi trở lại.

Nàng nghĩ, ánh mắt đó dù đáng sợ, song không khủng khiếp bằng những gì đã xảy ra, và chứng tích của những diễn biến đó còn kia, còn nơi đây xác chết !

Nàng cúi xuống, để giải khai huyết đạo cho Ngọc Cầm, rồi gọi :

— Ngọc Cầm !

Nàng gọi mấy lượt, Ngọc Cầm cự mình, rồi đứng dậy.

Từ tuyết Hồng cười khò

— Ngọc Cầm !...Người có thấy gì chẳng ?

Ý là nàng muốn hỏi Ngọc Cầm có thấy nhân vật quái dị nào đó chẳng, người quái dị chỉ trong thoáng mắt đã tàn sát tất cả nhân số trong nhà.

Song, Ngọc Cầm cứ tưởng tiểu thư hỏi nàng có còn nhân lực hay chẳng, nàng ngẩng đầu lên đáp :

— Tôi...cái gì tôi cũng thấy rõ.

Gọng nàng chậm, lại rõ ràng, nhưng nghe lạnh lùng, gia di nàng lại xác nhận là đã thấy rõ, điều đó làm cho từ tuyết Hồng khủng khiếp hơn, bất giác kêu to :

— Người...người thấy ? Thấy người đó ? Người đó ra sao ? Ra sao ?

Vì sợ quá nàng nhit mình lại gần Ngọc Cầm hơn, như em

bé sợ ma, bám sát vào chị cả, nhờ che chở.

Ngờ đâu, nàng vừa xấp lại gần Ngọc Cầm đưa nhanh tay ra chụp lên vai nàng.

Đồng thời, nàng nghiêng rặng, ríi lên:

— Người...

Từ tuyết Hồng vừa sợ vừa giận vừa quát:

— Người điên à ? Buông ta ra ngay, đáp câu hỏi của ta. Ta hỏi gì người có nghe chẳng ?

Rồi nàng lặp lại:

— Người có trông thấy kẻ nào đó, vào đây hành hung chẳng ? Kẻ đó ra sao ?

Nàng vừa thốt vừa cố vung vẩy để thoát khỏi sự kềm hãm của Ngọc Cầm, nhưng Ngọc Cầm nắm vai chặt quá, nàng không làm sao thoát nổi.

Vừa sợ vừa phẫn nộ, vừa khần cấp, Tuyết Hồng đưa cả hai tay lên lát vào mặt Ngọc Cầm.

Ngọc Cầm nghiêng đầu sang tả, trở qua hữu, ngửa về phía hậu, vừa tránh né vừa kêu lên:

— Kẻ hành tung, chính là người, người đã hành hung mọi người người còn nói là ai nữa ? Đầu tiên người sát hại Cam nhi, gia kẻ đó người sát hại Lâm ca ca...

Tuyết Hồng không tát nữa nhưng lại tung quyền vào ngực Ngọc Cầm.

Nàng dùng lực khá mạnh Ngọc Cầm không chịu đựng nổi nàng bắn tung ra xa hơn trượng.

Ngã xuống rồi Ngọc Cầm định đứng lên, song cố gắng cách nào nàng cũng không chỗi dậy nổi, thân hình vừa nhóm khỏi mặt tuyết độ vài tấc, lại ngã xuống như củ.

Từ tuyết Hồng đánh bật Ngọc Cầm ra xa rồi, đứng thờ đốc nàng nghĩ, không ở lại nơi này lâu hơn.

Ở làm gì giữa những xác chết ? Và lại, biết đâu kẻ hành hung kia có thể xuất hiện bất ngờ, sát hại nàng luôn như đã sát hại bọn Ôn Tú ?

Nàng phải rời nơi này càng gấp càng hay.

Nhưng rời đi nàng sẽ xử trí với Ngọc Cầm như thế nào ? Mang nàng theo chẳng ?

Không thể mang được, Tuyết Hồng cũng không thể để Ngọc Cầm sống sót ở lại đây được.

Như vậy là phải đánh nàng một chưởng cho nàng chết luôn ?

Ngọc Cầm chết, là có lợi cho Tuyết Hồng hơn nữa, cùng chết tại đây với mười mấy người kia, thì còn ai nghĩ ngờ đến nguyên nhân cái chết của nàng ?

Nàng chết, người ta sẽ cho nàng là hung thủ giết Cam đức Lâm giết luôn nàng, và bọn Ôn tú, như vậy là Từ tuyết Hồng an nhiên ở ngoài sự nghi kỵ của mọi người.

Nghĩ thế, Từ tuyết Hồng lướt tới.

Nàng lướt ngang trên mình Lâm bạo sanh nhưng không hề nhìn xuống, bởi nàng định ninh là hắn đã chết rồi.

Đến trước mặt Ngọc Cầm nàng nhếch nụ cười lạnh, thốt:

— Ngọc Cầm ta đã nghĩ kỹ rồi, ta không thể nào để người còn sống sót trên thế gian nữa được. Kể ra, chết như thế này cũng oan uổng cho người đấy, song bất đắc dĩ là phải hạ độc thủ, người chẳng đến oán hận ta...

Thốt đến đó, bỗng dừng nàng nghe hai tai nặng xuống, như có một đạo kinh lực đè mạnh.

Đồng thời, một tràng cười lạnh từ phía hậu vọng đến tai nàng.

Giọng cười đó không lạ lùng gì đối với Tuyết Hồng. Giọng cười của con người kỳ bí đã xuất hiện trước đó nơi đầu lương.

Lần trước tiếng cười vang lên, ngoài xa.

Lần này, tiếng cười vang lên rất gần, tựa hồ ở kẻ cận nàng, sát bên lưng nàng.

Đã mất can đảm từ lâu, làm gì Tuyết Hồng không khiếp hãi ?

Quá sợ nàng chưa có một phản ứng gì, giọng nói lạnh lùng từ phía sau lại vang lên:

— Kỳ quái chưa ? Nàng ấy chết như vậy, không oán hận người

thì còn oán hận ai ?

Nhất định là người đó ở sát bên lưng nàng

Bởi trong khi người đó nói, nàng nghe hơi thở của y, hay đúng hơn là hơi gió do miệng y phất ra, theo lời nói.

Như vậy là người đó phải ở rất gần bên nàng, chắc chắn rồi !

Nàng chỉ nghĩ thôi, chứ chưa dám quay mặt nhìn lại.

Đã đến cảnh này, dù sợ lắm cũng thế thôi, có sợ thì cũng chưa chắc gì người đó sẽ buông tha cho nàng, dù sao thì nàng cũng phải biết người đó là ai, biết được rồi, có chết cũng không ưc.

Cổ lấy can đảm, nàng quay mặt lại liền.

Nhưng, vô ích cô nàng như cứng lại, không chiều theo ý của nàng nữa.

Quay mặt lại không được, nàng dám lo, hấp tấp hỏi :

— Người... người là ai ?...

Người đó chỉ cười lạnh, chứ không đáp.

Từ tuyết Hồng rung rung người lên, nàng nhìn xuống Ngọc Cẩm lúc đó Ngọc Cẩm ngốc đầu, nhìn ra sau lưng nàng.

Hắn nhiên Ngọc Cẩm thấy rõ người đứng phía sau lưng nàng.

Nàng hỏi :

— Ngọc Cẩm ! Ai ở sau lưng ta đó ?

Ngọc Cẩm buong gần từng tiếng :

— Không có ai cả !

Tuyết Hồng trở mặt :

— Không có ai, sao lại có tiếng người cười, người nói ?

Ngọc Cẩm lạnh lùng :

— Không phải người !

Một thùng nước lạnh xối lên mình. Tuyết Hồng cũng không giun mình, ba tiếng gọn của Ngọc Cẩm làm nàng rung rẩy lên như cây sậy. Hai hàm răng chặm vào nhau càn cạch, vang lên rất rõ, nghe như tiếng mõ liên hồi vọng từ xa...

Phải một lúc lâu nàng mới thốt được :

— Không... không phải người... thì là... gì ?

Gương mặt Ngọc Cẩm trắng nhợt, vì lạnh, vì lo lắng cho phần của mình, phần Lâm Hạo Sanh, chứ chẳng phải trắng nhợt vì quá sợ hãi, bởi nàng còn sợ hãi gì nữa, khi nàng đang sẵn sàng chờ cái chết ?

Nàng lạnh lùng đáp :

— Ta cũng chẳng biết là cái gì mà nói. Ta chỉ biết chẳng phải là người thôi. Ta nghĩ, có lẽ là người đã gặp sự báo ứng rồi đó ! Người có sợ không ?

Chừng như thấy mình cứng rắn quá, thành vô lễ, nàng dịu giọng lại, nhưng cái ý vẫn lạnh lùng như thường :

— Tiểu thư có sợ không ?

Tuyết Hồng sôi giận.

Đĩ nhiên là nàng phải sợ, có sợ mới bối rối thất thố song sợ thì mặc nàng, chứ sao Ngọc Cẩm lại nói là do báo ứng ?

— Đang sợ hãi, lại sôi giận lên, Từ tuyết Hồng cảm thấy cái niềm sợ hãi giảm đi rất nhiều, tâm thần trấn định, đã trở lại phần nào.

Nàng thở mấy hơi, dài nghỉ ở phía hậu nàng hẳn phải là người, một con người, chứ chẳng thể là gì khác được, bởi chỉ có người mới nói được tiếng người, cười như người chứ ?

Tại sao Ngọc Cẩm lại báo chẳng phải người ?

Ngọc Cẩm có cố ý bịa ra chuyện quái dị để dọa khiếp nàng chăng ? Nếu đúng vậy thì Ngọc Cẩm đáng ghét thật.

Nàng trầm giọng hỏi :

— Bằng hữu ! Tôi là con gái của Bào chủ Thiên nhất Bào đây, bằng hữu là ai sao chẳng cho tôi được biết quý danh ?

Nói được câu đó, Từ tuyết Hồng nghe can đảm đã trở lại với nàng cái can đảm do oai khí của thân phụ nàng theo lời nêu của nàng đưa đến, nép vào cái oai khí đó, nàng thấy an toàn làm sao.

Giọng nói quái dị lạnh lùng vẫn từ phía sau lưng nàng vọng tới ?

— Ta biết ! Nếu chẳng phải là con gái của Từ Long, thì có thể nào người giết chết Cam đức Lâm ? Ha ha !

Can đảm vừa trở về, vạt chớp cánh bay đi, Từ tuyết Hồng rung người như trước, chừng như năng còn sợ hơn một phần.

Cái áp lực nơi đầu vai vẫn còn, cổ nàng vẫn cứng, nàng không làm được một cử động nào.

Như vậy, nàng mong mọi gì phản kháng lại con người quái dị sau lưng ?

Đừng nói chỉ là phản kháng người quái dị phía sau lưng, đến cả việc giết hai tên bất lực trước mặt là Cam đức Lâm và Ngọc Cẩm, để diệt khẩu, nàng cũng chẳng làm nổi !

Mà diệt khẩu làm gì chứ ?

Người quái dị đã biết là nàng sát hại Cam đức Lâm rồi ?

Người phía sau lưng bật cười hắc hắc, tiếp :

— Bây giờ thì người nóng nảy muốn trở về Thiên Nhất Bảo phải không. Người cần về đó gấp ? Đi ! Cứ đi, người đi trước là ta theo sau !

Một đạo kinh lực đầy mạnh nàng chú ý về phía trước, vắng re xa hơn bảy tám thước.

Nhờ có vũ công, nàng giữ được mình khỏi ngã, vừa gượng chồm chân chống lại áp lực đẩy nàng, vừa chấp chớn đứng lên, phải chấp chớn như vậy qua ba, tám bước mới đứng vững được.

Đứng được rồi, việc đầu tiên là nàng quay nhanh người lại định nhìn xem cho biết con người quái dị đó như thế nào.

Không nhìn còn khá, nhìn thấy rồi, bất giác Tuyết Hồng hồn mê ngay.

Đúng như Ngọc Cẩm đã nói, đó chẳng phải là một con người như nàng, như Ngọc Cẩm như Lâm hạo Sanh, hay cũng lắm là xấu xí như bọn người của Ôn Tứ.

Không rõ đó là người hay thú, tay gì gì khác chỉ thấy toàn thân trắng như tuyết, toàn thân lông mọc vừa mịn, vừa dài.

Càng có thể có rằng đó là một con người khoát bên ngoài từ

đầu đến chân, một lớp da thú như lớp da vượn.

Nhưng không thể tin như thế được, bởi khoát lớp đó khắp người thì mọi cử động chẳng còn khinh linh nữa.

Tuyết Hồng từ từ tỉnh lại, từ từ rút lui, nàng lui từng bước từng bước, đến góc tường.

Thoạt tiên, nàng định vào tào ngựa, chọn một con làm cuộc lực nhưng, trong tình thế này nàng có thể dấn dè, phí phạm thời gian chẳng ?

Giả sử người quái dị đó, thay đổi ý kiến, vọt theo nàng thì nàng làm sao thoát đi ?

Nghĩ như thế, nàng rú lên một tiếng lớn, phóng chân chạy đi liền.

Nàng luyện được thuật khinh công khá cạo nên trong thoáng mắt đã rời nơi đó độ năm sáu dặm đường.

Nàng chẳng hiểu tại sao hôm nay nàng chạy nhanh như thế.

Vừa lúc đó, có tiếng chó sủa vang. Tiếng sủa của đàn chó kéo tuyết lở lóe về báo, tìm thuốc chữa trị cho Lâm hạo Sanh, đã trở lại.

Đa bọn người do nàng sai phái về báo tìm thuốc là những kẻ thuộc lớp hàn hạ tại nghệ chẳng ra gì sự có mặt của chúng trong lúc này rất quý đối với nàng, nàng xem chúng như những vị cứu tinh.

Sợ chúng chẳng thấy nàng chạy luôn về nhà nàng gọi lớn gọi gấp.

Nàng lướt tới đón cổ tuyết khiêu.

Trong khoảnh khắc cổ khiêu đến nơi từ trên cổ tuyết khiêu hai người nhảy xuống mỗi người một bên nàng nếu chẳng có hai người đó đâu thì nàng đã ngã rồi.

Cả hai cùng hỏi gấp :

— Việc gì thế ?

Hai người đó chẳng phải là hai tên thuộc hạ của Ôn Tứ mà chính là anh em họ Thanh ngoại hiệu Thần đao song Hồ thuộc hạ đặc lực của bảo chủ Từ Long.

Nếu chỉ là hai thuộc hạ của Ôn Tứ trở lại đây thôi Từ tuyết Hồng cũng cho là cứu tinh của nàng rồi, huống hồ hai cao thủ trong thiên nhất Bào ?

Nàng thấy hai người đó, cũng cầm bằng mình uống một viên định Tâm hoàn.

Nàng hấp tấp thốt :

— Hai vị đến kịp lúc quá ! Tôi đang sợ suýt chết đây !

Nhìn thần sắc kinh hoàng của nàng, Thần Dao song Hồ kinh ngạc cùng hỏi :

— Việc gì đã xảy ra hở, tiểu thư ? Bảo chủ bảo không yên tâm cho nên sai phái hai chúng tôi đến đây, chiếu cố tiểu thư, phòng bất trắc !

Từ tuyết Hồng thở mạnh một lúc rồi đáp :

— Kinh khiếp quá, hai vị ơi ! Tôi chẳng trông thấy diễm tiển như thế nào tôi cũng chẳng thấy một bóng người xuất hiện thế mà gần hai mươi người trong khu nhà, đều chết thảm. luôn cả Ôn Tứ cũng chết. Chết không còn một ai, từ tôi !

Thần dao song Hồ giật mình :

— Có việc kinh khủng như vậy à ?

Từ tuyết Hồng chớp mắt, định gờm cái chết của Cam đức Lâm vào vạ luôn.

Phải, nàng nên làm thế, và làm ngay, chẳng còn dịp nào hơn nữa.

Nàng tiếp :

— Tôi dám đối hai nhị vị sao ? Đến cả Cam nhị thúc cũng bị hại luôn !

Bọn Ôn Tứ chết, cũng là một việc đáng kinh hãi, song dù sao thì bọn đó, là thuộc hạ cấp dưới, những kẻ bình thường, có chất cũng chẳng đáng chú ý lắm.

Nhưng, Cam đức Lâm nào phải là kẻ bất tài ? Cả hai tự lượng sức mình, còn kém Cam đức Lâm rất xa thì cái chết của Cam đức Lâm làm họ khiếp đảm phỉ thường.

Như vậy sự tình hẳn nghiêm trọng lắm !

Họ sợ, họ không dấu niềm sợ hãi. Thấy thê Từ tuyết Hồng dậm chân, kêu lên :

— Trời ! Hai vị còn nhất hơn tôi à ?

Thần dao song hồ đảo mắt nhìn quanh, chắc chắn là không bóng người nào, thở phào một tiếng, rồi hỏi :

— Tại như Cam nhị gia, vẫn còn bị hại, tiểu thư tưởng việc xảy ra như một trò đùa à ?

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Thì tôi cũng chẳng biết như vậy, bằng có là tôi sợ, nhưng tôi sợ là phải, chứ hai vị cũng sợ như tôi nữa sao ? Tôi cho là hẳn hạnh mới gặp hai vị đến đây nếu hai vị cũng nhất luôn, thì còn nói làm sao chứ ? Bây giờ, chúng ta trở lại đó, xem người ấy đã đi chưa ?..

Thần dao song Hồ khoát tay :

— Không được ! Không được đâu, tiểu thư. Người đó như lời tiểu thư nói, hẳn là một đại cường địch rồi. Gặp đại cường địch, chúng ta không thể vọng động, phải trở về bảo, báo cáo cho bảo chủ hay !

Từ tuyết Hồng biết rõ cả hai đã khiếp đảm, nàng tiếp thêm một câu :

— Tôi chỉ liếc qua người đó, đã hết hồn rồi ! Gọi là người, e không đáng lắm, bởi toàn thân lông lá mọc đầy, lông màu trắng trông càng hãi hùng hơn nữa !

Nàng dừng lại một chút, chuyển câu nói sang đề khác :

— Thì thê của Cam nhị thúc còn ở phía trước kia, xin hai vị cho tuyết khiêu dẫn đó, chờ và bảo.

Già sư Thần dao song hồ bảo Từ tuyết Hồng trở lại chỗ Cam đức Lâm chết, chắc chắn là nàng không dám trở lại rồi. Song nàng thấy cả hai quá sợ, nên đề nghị họ đưa tuyết khiêu đến đó. Nàng biết rõ, chẳng khi nào cả hai dám đi, nên mạnh dạn đề nghị, nếu sau này sự tình có diễn biến thế nào, hoặc bảo chủ đích thân trở lại tìm xác của Cam đức Lâm mà không gặp, thì thân phụ nàng chẳng thể trách cứ nàng được. Bởi, cái đương nhiên về phần Thần Dao Song Hồ, chính

cả hai không chịu chờ xác Cam Đức Lâm trở về, mặc dù nàng đưa ra ý kiến.

Đúng như nàng ước đoán Thần đao so g hồ lắc đầu :

— Không được ! Không thể đi đâu cho mất thì giờ, phải về ngay Thiên nhất bảo, cho bảo chủ hay gấp.

Cả hai không đợi cho nàng nói gì thêm, đưa nàng lên tuyết khiêu, ra rơi, giết giây, giục đàn chó ngao chạy đi như bay về hướng bảo.

Cổ tuyết khiêu càng lướt nhanh trên tuyết đưa nàng xa dần nơi trạm canh, Từ tuyết Hồng càng nghe nhẹ nhõm người, tâm thần trấn định trở lại như thường.

Không bao lâu, họ về gần đến bảo, xa xa họ đã thấy đến ánh đèn.

Tuyết khiêu vừa dừng lại trước cửa, Thần Đao Song Hồ gọi to :

— Mở cửa ! Mở cửa mau đi, tiểu thư đã trở về đây !

Cánh cửa vừa mở ra, đàn chó kéo tuyết khiêu đi luôn vào bên trong.

Và đến bảo, Thần đao song hồ mới chắc là cả hai an toàn. Cả hai chưa kịp xuống khiêu đã cất tiếng oang oang !

— Bảo chủ ! Bảo chủ ! Có biến cố !

Bảo chủ chưa đến nơi, có hơn mấy người vây quanh Thần Đao song hồ và Từ tuyết Hồng, mỗi người hỏi một câu, cả ba chẳng biết đáp lời ai, đáp như thế nào.

Khi mọi người nín lặng, chờ nghe, Thần đao song hồ vừa thở mạnh vừa, đáp :

— Cam nhị già chết rồi ! Ôn tứ và bọn thuộc hạ của hắn cũng chết rồi, chết hết !

Bọn cao thủ Thiên nhất bảo biến sắc. Qua phút giây kinh hãi họ thì thầm bàn tán rồi họ đưa Từ tuyết Hồng và Thần đao song hồ đến chỗ cư ngụ của Bảo chủ.

Về đến bảo, Từ tuyết Hồng trấn định tâm thần song nàng chẳng

nói một tiếng nào, chừng thấy Từ Long xuất hiện, nàng òa lên khóc nàng kêu lên :

— Ông già !

Kêu được hai tiếng nàng nhào ngay vào lòng bảo chủ.

Trước đó, Từ Long đã hay tin giờ rồi, vào nghỉ, Cam đức Lâm và con gái lão cùng đi chung với nhau, nếu Cam Đức Lâm bị hại thì Tuyết Hồng hẳn cũng khó tránh tai họa.

Tự nhiên lão lo sợ vô cùng, nếu con gái lão còn sống sót trở về chắc nàng phải thọ thương trầm trọng.

Ra đến bên ngoài, thấy nàng không việc gì lão thở phào, đưa tay húng lấy Tuyết Hồng, hỏi :

— Việc gì đã xảy ra thế, hử con ? Kể nào to gan dám gây náo loạn cho thiên nhai bảo ?

Từ tuyết Hồng vừa khóc, vừa kể :

— Con cũng chẳng biết nữa, con cùng Cam nhị thức đi được một lúc gặp ngay Lâm biểu ca và Tuyết Hồng, Lâm biểu ca bị thương trầm trọng chỗ đó lại chẳng xa trạm canh của Ôn tứ bao nhiêu con mới cho tuyết khiêu về hướng đó, định nhờ Ôn tứ phái thuộc hạ về đây hỏi thốc nơi gia gia.

Từ Long gật đầu :

— Cha biết, cha lo sợ một mình con ắt phải bối rối, nên bảo anh em họ Thang đến đó với con. Chính anh em họ Thang mang thuốc đến cho con đó.

Tuyết Hồng vẫn nức nở tiếp :

— Chẳng biết Lâm biểu ca cấu kết với bọn tà môn nào, chúng theo dõi đến nơi, trong khoảnh khắc, sát hại tất cả mọi người, trừ con ra...

Từ Long gạt mình, hỏi :

— Làm sao mà chỉ trong khoảnh khắc, tất cả mọi người cùng chết ?

Từ tuyết Hồng đã lập sẵn những câu đối đáp thối nhanh :

Con ở trong nhà, bên cạnh với Lâm biểu ca, bỗng nghe Cam nhị thúc kêu lên bên ngoài, tiếng kêu như quái dị dị thường, con

hoảng sợ, nhưng cũng phải chạy ra để xem việc gì cho biết, khi con ra khỏi cửa, thì chỉ thấy Cam Nhị thức ngà sóng soài trên mặt tuyết, con đàn gần, nhận ra nhị thức bà chết rồi. Chết một cách khủng khiếp !

Từ Long hấp tấp hỏi :

— Chết như thế nào mà con cho là khủng khiếp ?

Từ tuyết Hồng mượn cái cảnh của bọn Ôn tử, tả cái chết của Cam đức Lâm :

— Toàn thân nguyên vẹn, chỉ có gương mặt nát như ! Mà tất cả những người trong trạm canh cũng đồng tình trạng !

Từ Long biến sắc, ngừng mặt lên, gọi :

— Dịch huynh !

Một lão nhân, thân vóc gầy, ốm, có cái dáng ngả ngễ về sau, từ đám đông bước ra, vòng tay :

— Bao chủ ! Mấy hôm nay, mong ơn bảo chủ chiếu cố, Dịch tôi cảm kích vô cùng, tiện đây xin cáo từ !

Bảo chủ gọi, tức nhiên bảo chủ có việc cần bàn bạc, vừa ra mặt lại cáo từ, là nghĩa làm sao ?...

X

CHƯƠNG XI

SÉT NÒ NGANG ĐẦU

Lão già gây khổ đó đến Thiên nhất Bảo từ nhiều năm qua chứ chẳng phải một sớm một chiều, nhưng người trong bảo chẳng một ai biết lão, hoặc có lưu ý đến lão.

Chỉ vì thấy Bao chủ đối với lão hết lòng cung kính luôn luôn giữ gìn thái độ, gần như khách sáo đối với lão, thành ra ai cũng nề nang lão.

Tuy nhiên, chẳng ai gần lão, bởi chẳng ai thích gần vì tánh tình của lão lạnh nhạt vô cùng, chừng như lão không chịu đựng nổi sự có mặt của người đời bên cạnh lão, thường xuyên hay bất thường cũng thế.

Người trong bảo chỉ biết mang máng lão họ Thang vậy thôi.

Trước mặt biển cổ vừa hải hùng vừa kỳ bí, bảo chủ không gọi ai chỉ gọi có mỗi một mình lão.

Gọi đến lão tức nhiên bảo chủ cần nhờ lão. Bảo chủ có quyền nhờ đến lão chứ, bởi lão đã ốm, đã no trong những năm trong bóng mát của Thiên nhất Bảo kia mà.

Đang cái lúc người ta cần nhờ đến lão, vừa gọi lại, lão lại xuất hiện, đề cáo từ !

Trên thế gian này còn chuyện gì vô lý bằng ?

Tất cả cao thủ có mặt tại chỗ, đều nhìn nhau sững sờ, nhìn chăm chăm vào lão, cố tìm hiểu một lý do khiến lão có cái thái độ đó.

Từ Bao chủ nghe lão tỏ cái ý cáo từ, thì lòng hết sức bối rối, khẩn trương, hắt tấp bước tới, chặn trước mặt lão già họ Thang hỏi :

— Thang huynh ? Thang huynh từng nói với tại hạ, nếu một ngày nào đó, tại hạ lâm vào cảnh nguy nan, Thang huynh sẽ dốc toàn lực trợ giúp tại hạ. Thì nay cảnh nguy nan đó đã đến với tại hạ rồi, sao Thang huynh lại bỏ đi ?

Lão già gầy khổ hỏi lại :

— Từ bao giờ đúng là lão phu có nói với bảo chủ như vậy, từng nói với bảo chủ như vậy, rất nhiều lần, tự nhiên lão phu phải những gì đã nói. Nhưng sự việc hôm nay, lão phu đã nghĩ kỹ rồi, chẳng phải năng lực của lão phu mà có thể giải quyết được. Nói một cách khác lão phu nhận thấy mình bất tài, chẳng giúp gì được cho bảo chủ trước biến cố phi thường này. Cho nên, lão phu phải cáo từ. Lão phu còn ở lại làm gì nữa, hử bảo chủ ?

Từ Long kêu lên :

— Thang huynh ! Chẳng lẽ sự thực...

Lão già họ Thang khoát tay :

— Nói ra vô ích, thôi bảo chủ ạ, đừng đề cập đến là hơn !

Rồi lão lách mình qua một bên, bước tới.

Vừa lúc đó, một đại hán có thân hình vạm vỡ, cao như

một chiếc thạp, đảo bộ tách đám đông, bước ra đưa tay chỉ vào mặt lão già họ Thang cao giọng mắng :

— Người ở trong Thiên nhất Bảo bao nhiêu năm tháng rồi ? Nuôi quân ngàn ngày, dụng quân một phút người quên điều dò chẳng ? Đang khi người ta cần đến người, người lại bỏ đi, thần nhiên mà đi nói đi là đi ngay, chẳng cần lưu luyến, thiết tha. Thử hỏi làm người như thế có đáng chen đứng giữa giòng đời chẳng ? Ta sẽ đánh nát cái đầu chó của người cho người từ nay đừng vác cao mặt đến ăn bám thiên hạ nữa !

Hắn đưa cao bàn tay lên.

Con người vạm vỡ như thế, hẳn phải có một bàn tay hộ pháp bàn tay đó sẽ ra, phải bằng một chiếc quạt nang bỏ. Bàn tay đó trước khi tát vào đầu họ Thang, còn quét gió một lượt như đã tăng thêm oai khí cho câu mắng vừa qua.

Từ Long hấp tấp chặn ngang :

— Không được làm thế ! Tôn tráng sĩ !

Mặc Bảo chủ ngăn chặn, bàn tay của họ Tôn cứ theo đà mà bay tới, bay nhanh.

Ngăn chặn không được. Từ Bao chủ dậm chân, tặc lưỡi, kêu trời.

Đột nhiên lão già họ Thang phải phản ứng. Lão ung dung đưa tay ra, ức độ cái thế đánh của họ Tôn, khi đứng lâm, lão mới xuất thủ.

Lão gãy khô, cánh tay cũng khẳng khiu, bàn tay xương xẩu, năm ngón cằn cỗi vươn ra, như năm cọc sắt đen đen.

Đem bàn tay đó, chống lại một cánh tay hộ pháp to bằng thân chuối là cả một sự mỉa mai, bởi cánh tay kia quạt sang, dù không trúng bàn tay gãy, chỉ nội cái gió đùa theo thế đánh cũng đủ làm gãy lìa.

Bàn tay đó vươn ra để làm gì ? Định chụp vào cánh tay hộ pháp kia chăng ? Chụp để làm gì ?

Lão già họ Thang đang làm một việc hết sức khôi hài !

Những người đứng bên ngoài, ai ai cũng bất bình lão già họ

vô cùng khoan khoái thấy họ Tôn trừng trị một kẻ vô ơn và bất nghĩa.

Nhưng họ cũng trở mắt nhìn ra...

Năm ngón tay gãy đứt của họ Thang đã chụp đúng mạch môn của đại hán họ Tôn.

Chừng như lão có bóp lại, nhưng song chẳng rõ lão bóp mạnh hay bóp nhẹ, chỉ nghe đại hán họ Tôn rú lên một tiếng kinh khiếp hẳn chưa kịp làm một phản ứng gì, lão già họ Thang gạt tay có một chút.

Một tiếng rắc vang khê cánh tay của đại hán gãy liền.

Không ai tưởng lượng sự tình lại diễn tiến như thế. Bởi không tưởng nổi nên tất cả đều ngỡ người sững sờ.

Họ Thang chừng như còn muốn đi xa hơn nữa, từ bao chủ thất lên :

— Thang huynh ! Nương tình chứ ?

Lão già buông tay, rồi dùng tay đó, chỉ thẳng vào mặt đại hán mắng trả :

— Người bằng vào đầu mà dám mắng ta ? Bất tài, thì chui vào bóng tối, giữ mồm, giữ miệng, cứ oang oang lên như thế, là có ngày phải mất mạng, hạng vô dụng như người chứ không đáng chen đứng giữa giòng đời, sao lại dám lớn tiếng mắng người ? Nếu ta không nỡ mặt báo chủ, thì cánh tay của người sẽ đứt ngay ! Cút cho khỏi bẩn mắt ta !

Từ bao chủ cũng quát :

— Lui đi nào !

Đoạn, báo chủ dậm qua họ Thang :

— Không ai được vô lễ với thang huynh cả. Thiên nhất bảo là nơi chiêu đãi khách anh hùng, ai đến lúc nào cũng được, ai ở thì ở, ở bao lâu thì cứ ở ai đi thì đi lúc nào cũng được đến chẳng cần trình đi không đợi báo. Quy củ của Thiên nhất Bảo là thế chẳng ai có quyền vi phạm !

Lão già họ Thang sửa trị đại hán xong chẳng rõ lão có nghe báo

chủ nói chẳng quay mình hướng ra cửa, bước đi.

Từ bảo chủ lấp lút gọi :

— Thang huynh ! Thang huynh ! Thù tha một chút !

Lão già họ Thang không dừng chân, ung dung bước đều, thẳng ra cửa.

Vừa bước qua khỏi ngưỡng cửa, lão cao giọng thốt vọng trở lại :

— Bằng hữu đến Thiên nhất Bảo của họ Từ, tự do đi, muốn đi lúc nào, cứ đi chẳng có gì buộc. Chính bảo chủ đã tuyên bố như vậy. Bảo chủ còn gọi lão phu làm chi !

Lách mình qua cửa bảo, trong thoáng mắt, lão già họ Thang đã khuất dạng sau góc tường.

Từ Long vẫn còn gọi :

— Trang huynh muốn đi, cứ đi, chẳng ai cầm lưu lại, nhưng trước khi đi cũng nên chỉ giáo cho tại hạ mấy lời chứ ?

Câu nói đó làm cho mọi người thêm sửng sốt.

Đối với bảo chủ là người vạn năng, một người hoàn toàn về mọi mặt, một thần tượng của họ.

Bởi thế họ cam khuất phục, và sẵn sàng tuân hành mọi mệnh lệnh, dù có phải vào tù ra ngục.

Thế mà, trước thái độ ngang ngạnh, vô ơn, bất nghĩa của lão già họ Thang, Bảo chủ không lấy làm điều, lại còn van cầu một sự chỉ giáo !

Bảo chủ họ mình như vậy, bảo sao họ chẳng kính hoảng ?

Họ thăm hỏi, họ Thang ta ai mà bảo chủ tất lòng kính phục như vậy ?

Nhưng mặc bảo chủ van cầu, họ Thang vẫn cứ đi và lão cứ đi luôn.

Từ bảo chủ đứng lặng lại chỗ, gương mặt trắng nhợt. Niềm thất vọng hiện rõ trên toàn thân, bởi lão ừ ừ trong đang thương hại và căm.

Lão còn dang phông độ một tay vô địch, hùng cứ một phương (vì ?)

Qua phút giây kính hoảng mọi người đã lấy lại bình tĩnh. Có lẽ bực tức quá, kêu lên :

— Bảo chủ sợ gì chứ ? Lành là không đến đến là không lành, chúng đến ta chống cự, có gì mà Bảo chủ phải lo ngại ?

Nhưng cao thủ vừa thốt lên câu đó, không có ý gì khác hơn là trong tình thế này, biện pháp duy nhất để đối phó với kẻ nào đó là vũ lực.

Không ai có thể chấp nhận một cuộc đờ mấu vô lý do kẻ đó đã hành động như vậy, là có ý khiêu khích rõ ràng, thì đối với mọi sự khiêu khích, chẳng ai hoài công giảng lý, bởi chắc chắn chẳng thu hoạch một kết quả nào.

Các cao thủ nghĩ, Bảo chủ sợ gì, bao nhiêu người trong bảo chẳng đủ đối phó với ác nhân sao một họ Thang ra đi chưa hẳn là điều tại hạ lớn lao cho bảo ?

Trong khi những cao thủ, mỗi người một tiếng góp ý kiến đối Từ Long, xa xa giọng nói của lão già họ Thang vọng lại.

Từ Long vội đưa tay ngăn chặn mọi người :

— Hãy im, để nghe lão ấy nói gì !

Niềm hy vọng chớm hiện trở lại trên gương mặt của Từ Long, lão cảm chắc họ Thang sẽ chỉ tị cho lão nhiều điều hữu ích.

Lão già họ Thang thốt :

— Bao nhiêu năm sống trong Thiên nhất Bảo, dĩ nhiên lão phu phải biết đến cái ơn Páo chủ đại ngộ lão phu, giờ đây bảo chủ muốn cho lão phu nói mấy tiếng, lão phu làm thế nào từ chối được ? Đây những lời lão phu nói với Bảo chủ như thế này, bảo chủ hãy nghe cho kỹ nhé : ngay từ bây giờ, lão phu nên xếp hành trang, bảo vật dần thân nhân tìm nơi nào đó, càng xa càng hay, nương náu tạm thời. Đừng tuyến tiếu Thiên nhất bảo nữa !

Những tiếng cuối cùng vọng đến rất nhỏ, chứng tỏ lão già họ Thang đã đi xa rồi.

Niềm hy vọng vừa chớm hiện trên gương mặt của Từ Long, vụt biến mất, vẻ tuyệt vọng trở lại như cũ, xem chừng còn tỏ rõ hơn cũ.

Lão thử người tại c'đ một lúc, đoạn từ từ lui lại, lui dần khi lưng chạm vào tường, lão không còn lùi được nữa, phải đứng lại, tựa mình vào đó, giữ cho thân xác khỏi ngã, bởi đôi chân gần như nhũn không còn đủ sức chi trì lâu.

Không ai dám mở miệng nói thêm một tiếng gì.

Mai một lúc lâu, Từ tuyết Hồng hừ lên một tiếng dè dặt, gần giọng:

— Lão ấy là ai chứ? Lão từ đâu đến? Đến đây để làm gì? Từ ngày, ăn đêm, ăn tháng, ăn năm, ăn mãi đến lúc nhà người ta có chuyện lo lại bỏ đi, thân nhiên ung dung mà đi? Thế là nghĩa gì? Lão bỏ đi rồi ở đây người ta chết hết sao? Thiên nhất có ngân này cao thủ lại chẳng đối phó nổi một người sao? Dù cho người đó hung ác đến đâu tài nghệ đến đâu chỉ là một người, làm gì chống nổi nhân số trong Thiên Nhất Bảo chứ? Sợ gì? Rõ cái lão ấy gan dờ, đáng buồn cười thật!

Từ tuyết Hồng nhất thật, song chỉ có nhất khí nào mà nàng cô độc chứ nàng về đây, giữa đêm cao thủ trong bảo, nàng còn sợ gì nữa?

Nàng nói một câu phá im lặng, các cao thủ kia được dịp phụ họa đề phát tiết bớt cái ăm ức nơi lòng.

Một người thốt:

— Bao chủ hãy nghĩ lại, tình hình chưa đến nỗi nguy nan vô cùng tại sao mình tuyệt vọng? Lão già kia, có thể là một đồng lõa của kẻ gian ác vào đây từ bao nhiêu năm, là công việc độ trảm, lão là một tên gian tế đóng vai nội tuyến cho địch, chúng ta không thể tin lời lão.

Một người khác tiếp theo:

— Vô luận kẻ hung ác là ai chúng ta đồng đạo như thế này, lại đi sợ một người sao?

Từ Long nói không thành tiếng, cái ý muốn nói chứ khí lực hầu như tan biến mất rồi:

Đừng nói nhảm, các vị!

Từ tuyết Hồng xì một tiếng:

— Con đoán là lão ấy thuộc thành phần bất hảo trên giang hồ lẽo chỉ muốn họa chứ không muốn phúc cho chúng ta, mặc cho chúng ta đã nuôi dưỡng lão bao nhiêu năm nay!

Từ Long thở dài:

— Cái ngày lão dẫn bảo, lão chẳng xưng danh xưng hiệu bất quá lão ăm ứ là mang họ Thang thôi, cha cũng chẳng biết lai lịch lão như thế nào, lão đến Thiên Nhất Bảo để nhờ cái ăn mặc hay có mục đích gì khác. Tuy nhiên cha nhận thấy lão cũng chẳng có đáng dấp gì tỏ ra là con người gian ác. Bởi thấy lão không có ác ý đối với Thiên nhất Bảo, cha không đề cập đến lão với mọi người trong bảo...

Lão dừng lại đảo mắt nhìn toàn thể những người ở trong bảo hầu như đã quy tụ đông đủ tại cực trường, rồi từ từ tiếp:

— Sau đó không lâu, cha mới dò xét, biết được lão là một nhân vật có oai danh chấn động vũ lâm, lão là một trong ba quái nhân đương thời...

Mọi người đều biến sắc, tất cả cùng kêu lên:

— Quái thủ thang bất Minh! Lão xưng họ Thang hẳn nhiên là Thang bất Minh rồi!

Từ Long cũng biến sắc theo mọi người, dù lão đã biết rõ con người đó trước hơn ai hết, dù chính ao tiết lộ lai lịch của con người đó. Gọng nói của lão mất khí lực hơn trước:

— Phải! Chính lão Quái thủ thang bất Minh!

Ai ai cũng sợ, nhưng cái gì làm cho họ sợ chưa hiện hình, thì họ bàn tán, thì thêm, chứ chưa đến nỗi phải câm lặng vì quá khiếp. Những kẻ đã thân nhau thích nhau tụ tập lại một chỗ họ tạo thành những nhóm riêng biệt, hoặc ba năm, hoặc, hoặc tám chín mười người, họ góp ý kiến với nhau, họ tìm một vài thái độ thích hợp...

Một người hướng về Từ Long, thốt:

— Từ bao lâu nay, nhờ Bao chủ chỉ trì kinh doanh đem lại sự no ấm cho mọi người trong bảo chúng tôi được che chở nuôi dưỡng đầy đủ, ơn trọng đó, chúng tôi ghi nhớ suốt đời... Nhưng... đến bậc

cao nhân như Thang Bất Minh, còn phải hấp tấp rời đi ... Chúng tôi...

Từ Long thở dài :

— Các vị chẳng cần phải nói tận lời, bần bào chủ biết rồi Không có gì ràng buộc các vị tại đây, ai muốn rời đi cứ thu xếp mà đi, bất cứ lúc nào.

Lời nói của Từ Long cởi mở mọi thắc mắc của họ.

Hơn trăm người quy tụ quanh bảo chủ từ lúc Thấn đao song Hồ đưa Từ tuyết Hồng, ai ai cũng tỏ lộ nghĩa đạo ru gương mặt, lên ánh mắt ai ai cũng có vẻ sẵn sàng đi trên lửa nhảy vào nước sôi hy sinh cho bảo chủ.

Có thật là họ đủ can trường đứng sau lưng bảo chủ đương đầu với tình thế chẳng ?

Họ khinh thường họ Thang họ cho lão là một kẻ nường nẫu ở họ khuyến khích bảo chủ tự cường, tự quyết, đừng bao giờ nhượng bộ kẻ hung ác dùng ý lại vào họ Thang mà van cầu khẩn khoản nơi lão.

Bảo chủ lại đem lại lịch của họ Thang còn phải sợ hấp tấp ra đi họ liệu đủ sức đương với họ Thang tiết lộ cho mọi người biết họ giật mình rồi họ sợ ?

Một quái nhân như họ Thang còn phải sợ, phải hấp tấp ra đi, thì họ liệu đủ sức đương cự với họ Thang chẳng, nói chi đến sự đương cự một kẻ mà họ Thang còn phải sợ ?

Nhưng, làm sao nói lên cái niềm sợ hãi, đề cáo từ Bảo chủ ra đi như họ Thang đã làm ?

Họ đã mắng họ Thang là con người vô ân bất nghĩa, họ có thể nào noi gương lão mà xin đi, dù giờ đây họ rất muốn làm ? Chính họ đã tự bố buộc lấy họ qua thái độ của họ đối với lão già quái dị đó.

Bỗng nhiên, bảo chủ chấp nhận cho họ rời đi, thì họ còn đợi gì hơn ?

Họ hấp tấp tạ ơn bảo chủ, họ hấp tấp giải tán, đồ thu xếp hành

trang, dần dần thân nhân, lên ngựa, lên xe, họ không dám chần chờ một phút giây nào, chừng như là kẻ hung ác, kia sắp sửa đến nơi vậy.

Chỉ trong một khắc thời gian, hơn trăm cao thủ, luôn cả gia quyến của họ, đều đi hết.

Khi tiếng ngựa ee im vắng, Từ tuyết Hồng nhìn quanh chẳng thấy sót lại một bóng người nào.

Thiên nhất Bảo là nơi quy tụ người rừng, người biển, giờ đây vắng lặng như bãi tha ma. Cái vắng lặng đó gieo cảm giác nơi Từ tuyết Hồng vô cùng đơn côi, cô quạnh phi thường, nhận ra con người quá nhỏ bé trước vũ trụ bao la, riêng nàng quá nhỏ bé trong tòa Thiên Nhất Bảo này sau khi toàn thể cao thủ và gia đình ly khai...

Nàng sợ !

Nàng nhìn Từ Long, thấy cha như xuất thần, đứng lại đó bất động một bóng hình duy nhất còn lại giữa cái vắng lặng mà cũng bất động thì nàng còn nương tựa vào đâu ?

Nàng dậm chân, kêu lên :

— Gia gia !

Từ Long giật mình, quay lại :

— Tuyết Hồng ! Con còn đó à ? Sao con chưa đi ?

Trời !

— Cha bảo con đi ! Con đi đâu, khi cha còn đang đứng lặng người tại đó ? Con có thể đi không cần cha sao ? Cha có mất cả lý trí chẳng ?

Câu hỏi của Từ Long ngớ ngẩn quá ?

Từ tuyết Hồng lại dậm chân, kêu lên :

— Gia gia bảo con đi ? Đi đâu ? Còn gia gia ?

Từ Long như bừng con mộng thờ ra :

— Phải cha chưa đi, con chưa đi ! Cha con ta phải đi ? Chúng ta phải đi con à !

Lão mơ màng hỏi tiếp :

— Tại cả đều đi rồi hờ con ?

Từ tuyết Hồng đảo mắt nhìn qua một vòng. -đáp :

— Đi hết rồi, gia gia...

Bỗng nàng nhìn về một góc tường, nơi đó, bóng tối đậm hơn các nơi khác. Nàng thấy một bóng người, đang ngồi lơ lửng trên chân tường mờ nếu chẳng có Từ Long bên cạnh, hẳn nàng đã kêu rú lên rồi, bởi nàng phải cho là một bóng ma.

Nàng chưa lại :

— Không đâu gia gia, không đi hết, còn lại một người, gia gia à ?

Từ Long sửng sốt.

Còn lại một người ! Ai ? Người này ở lại làm gì ?

Lão nhìn theo tay Tuyết Hồng chỉ, thấy lơ mờ một bóng người. Người đó là người trong bảo, hay từ đâu mới đến ? Bất quá, lão run sợ hỏi gấp :

— Ai ?

Người đó từ từ đứng lên, với giọng nói yếu ớt :

— Tôi đây, bảo chủ !

Tôi là ai ? Từ Long đang cần biết đích xác kia mà, đáp như thế thì làm sao trấn an được tâm tư lão ?

Giọng nói đó, chứng tỏ con người ở lại không phải là một cao thủ rồi bởi yếu ớt quá; người có vũ công chẳng bao giờ yếu giọng như vậy. Hơn nữa, khi y đứng lên, thân hình hiện lộ gầy gò, cay lóng không, như bộ xương khoát một lượt da.

Không là cao thủ, sao y còn ở lại đây làm gì ? Cao thủ còn bỏ đi, sợ mà bỏ đi, y chẳng sợ gì sao ?

Từ Long cười khò :

— Đại nạn sắp đến cho Thiên nhất Bảo, sao bằng hữu không tìm nơi khác lánh thân ?

Người đó không đáp :

Lão hỏi tiếp :

— Bằng hữu còn đợi lúc nào mới rời đi ? Đi gấp đi, bằng hữu, có đi gấp mới mong thoát họa !

Người đó nhếch mép, cố vẽ một nụ cười, chỉ hiện ra nửa phần

thành trông như mếu.

Rồi y từ từ bước tới.

Y từ trong bóng tối bước ra chỗ sáng, Từ Tuyết Hồng nhìn rõ mặt mày, nhận ra y có gương mặt ốm, vàng như sáp, tác độ trên dưới ba mươi.

Y ốm quá, vận chiếc áo bố cũ kỹ, trong y nghèo nàn tiêu tụy quá. Người trong bảo từ nhỏ đến lớn, ai ai cũng ăn mặc sang trọng, thế mà người chỉ có một chiếc áo ăn mày, điều đó chứng tỏ y chẳng hề được đối xử tử tế như các người khác.

Từ Long nhìn mãi chẳng nhận ra y là ai.

Tuy nhiên, y là người trong bảo, thì Bảo chủ phải có trách nhiệm đối với y, nếu y rách rưới, tiêu tụy thì đó cũng là một cái lỗi của bảo chủ sơ suất trong việc tiếp lân.

Lão vòng tay tạ lỗi :

— Lao phu chịu lỗi với tôn giá, chẳng hay tôn giá...

Người đó đã đến gần.

Y điềm nhẹ một nụ cười :

— Cái tên của kẻ bán hàn, chẳng đáng được nêu lên cho bảo chủ nghe, xin bảo chủ đừng hỏi làm gì.

Từ Long không cưỡng y phải khai tên họ, chỉ hỏi tiếp :

— Mọi người đã đi hết rồi, cất hạ còn ở lại đây làm gì ?

Người đó lại cười nhẹ :

— Từ bảo chủ người ta bỏ đi, là việc của người ta, tôi ở lại là việc của tôi.

Y cố lấy sức gằn từng tiếng :

— Bảo chủ đối với tôi, có cái ơn cứu mạng, trong lúc Thiên Nhất Bảo trải qua biến cố lớn lao, tôi chẳng thể nào bỏ đi được !

Từ tuyết Hồng gật đầu :

— Như vậy mới đáng mặt hảo hán !

Chừng như người đó cao hứng, nhìn sang Tuyết Hồng thốt :

— Đa tạ tiểu thư ! Tiếng khen của tiểu thư, suốt đời tôi chẳng quên !

Từ tuyết Hồng nhìn y, bắt gặp ánh mắt ngời lên một tia sáng

kỳ dị, tia sáng đó vừa âm dịu vừa thiết tha, bất cứ một thiếu nữ nào gặp tia nhìn đó đều phải quên mình.

Một tia nhìn có nhiệm mầu biến đổi bất cứ thiếu nữ nào từ tĩnh ra động, tia nhìn là hé nở mọi nụ cười hoa xuân một tia nhìn mang xáo trộn tâm tư của lứa dậy thì...

Lòng Từ tuyết Hồng đã hé mở trước bóng hình Lâm Hạo Sanh, tức nhiên đã có một lần dao động, giờ đây vẫn dao động như thường.

Nhưng, sự dao động đó chuyển nhanh sang chiều hướng khác. Bất quá, nàng cảm khái về nghĩa khí của con người trước mặt, giữa cơn hoạn nạn chẳng bỏ mà đi, nàng thương hại cho y, cùng là khách trong bảo nhưng lại không được tiếp đãi như mọi người, âm thầm chịu đựng thiếu thốn đó trong khi các người khác thụ hưởng thừa thãi.

Trong khi nàng nghĩ vơ vẩn về y, Từ Long cũng cố moi ký ức xem trong trường hợp nào, lao cứu mạng y.

Lão đưa tay vỗ tay lên trán mấy lượt, hỏi :

— Cái việc do tôn giá vừa nhắc đến thật tình, tại hạ chẳng nhớ nổi. Tôn giá có thể nói rõ hơn chăng ?

Thanh niên mỉm cười :

— Bản chủ là một nhân vật quan trọng, hẳn phải có những sự lo lớn lao, tự nhiên chẳng nhớ đến những điều nhỏ nhặt. Tại hạ xin nhắc lại cho bảo chủ tường. Năm trước đây, có một đoàn khách thương lái da thú từ vùng Quan ngoại trở về Trung Nguyên, ngang qua quý bảo, dừng chân lại, gởi gắm một người, người đó đang trong tình trạng dở sống, dở chết, Bảo chủ nhớ chăng ?

Từ Long ọ lên một tiếng :

— Có : Có ! Thế ra, người làm bệnh nặng, là cát hạ !

Thiên nhất Bảo, nằm trên trục giao thông liên lạc hai vùng Quan Ngoại và Quốc Nội, phàm những đoàn khách thương qua lại trên trục giao thông đó, đều có dừng lại bảo, hoặc lâu, hoặc mau tùy chỗ quen biết, tùy nhu cầu.

Thiên nhất bảo chẳng hề từ khước bất cứ một sự lá түc nào do

đoàn khách nào yêu cầu.

Lâu dần, những người xuôi ngược trên trục giao thông đó, xem Thiên nhất Bảo như một quán trọ.

Thậm chí, có ai cần sự giúp đỡ của Thiên nhất Bảo, nếu không vượt quá khả năng, Từ Long sẵn sàng thỏa mãn mà không đòi hỏi một sự đền đáp nào.

Tuy nhiên, những người thọ ân chiếu cố, chẳng phải toàn là kẻ vong ân, thỉnh thoảng bảo chủ cũng được họ tặng món này, món nọ.

Cách đây nửa năm, một hôm, có đoàn khách thương ghé lại bảo gởi một người, thương khách bảo, là họ gặp dọc đường, người đó cố gượng ngồi tựa cội cây, quanh chỗ ngồi có máu đọng thành vũng.

Như vậy, người đó thọ thương nặng lắm. Thương khách lại gần, sờ tay lên ngực, nghe còi, hơi thở, hơn nữa, nhận ra chỗ đó không cách Thiên Nhất Bảo bao xa, họ liền điều người dò lên xe, đưa đến Thiên nhất bảo.

Nhờ thế người đó sống được.

— Người đó, chính là chàng thanh niên trước bao bảo chủ hiện giờ, người duy nhất còn ở lại bảo, sau khi toàn thể cao thủ đã bỏ đi.

Từ Long tiếp :

— Cứu mạng cát hạ, chính là các vị thương khách, chứ nào phải hạ đâu nếu cát hạ tri ân, thì tri ân những vị thương khách đó, mới phải !

Thanh niên cười khờ :

— Bảo chủ nói đúng một phần. Giả như, tại hạ được đến đây mà bảo chủ không nhận thì sao ? Thụ nhận rồi, bảo chủ không chiếu cố thì sao ? Cho nên, dù muốn, dù không, Bảo chủ vẫn là người ân cứu mạng tại hạ !

Từ Long gật đầu :

— Cũng được cho. Song, chừng như thương thế của Cát hạ chưa được thuyên giảm, thiết tưởng cát hạ nên vào tào, chọn một

con ngựa tốt rồi gắp nơi này, tìm một địa phương nào đó, nấu nướng trị bệnh.

Thanh niên thở dài :

— Tại hạ đã nói, không thể ly khai nơi này được!

Từ tuyết Hồng hỏi :

— Người ở lại bao, phòng có ích lợi gì ? Không là khi ác nhân đến đây, người ở lại hiệp cùng cha con ta, đối phó với hắn ?

Câu hỏi của Từ tuyết Hồng ngụ có cái ý mỉa mai rõ rệt, vì nàng cho rằng thanh niên là một tên vô dụng, nên buông lời mai mỉa như vậy.

Nhưng, thay vì hồ thẹn, thanh niên ngẩng cao mặt nhìn nàng rồi điềm nhiên thốt :

Cái ý của tại hạ là như vậy đó, tiểu thư !

Từ tuyết Hồng sùng sờ.

Nàng không tưởng nổi thanh niên lại có thể thừa nhận một chuyện như vậy. Có khác nào một tiểu đồng lớn tiếng, vô ý tứ thừa nhận cái việc đi chuồn một hòn núi ?

Y chống cự với con ác nhân ! Còn ai tin được một con người có thể ngã trước làn gió nhẹ, lại nói đến việc chống cự với ác nhân trong khi cao thủ trong bảo đều khiếp hải, thoát đi nơi khác, lánh nạn ?

Từ Long căm khải, bật cười ha hả !

— Tốt quá ! Tốt vô cùng ! Trong cơn nguy cấp, có được một bằng hữu đầy nhiệt tình ở bên cạnh, thì còn gì làm cho tại hạ vững dạ bằng ! Nhưng bằng hữu có biết, kẻ sắp đến đây, là nhân vật như thế nào chăng !

Bao chủ định thốt lên câu hỏi đó, cốt ý hạ bớt cái nhiệt tình của thanh niên, lời y trở về thực tế, bởi cái bốc đồng của y chẳng cứu vãng tình hình nổi :

Và, có lẽ Bao chủ đã cho rằng y đã cao hứng mà nói, ngừng cương mà nói không cần nhắc lại và hạ ỉ, nói một cách vô trách nhiệm thôi.

Nhưng, thanh niên điềm nhiên đáp :

— Dù cho tại hạ chẳng biết kẻ sắp đến đó là ai, song nhìn vào dáng dấp nết tấp của Thang đại quái, tại hạ cũng đã đoán được nhân vật sắp đến như thế nào. Huống chi tại hạ biết kẻ sắp đến đây là ai !

Từ Long lại hỏi :

— Đã biết kẻ sắp đến kia là ai, tại sao cát hạ chưa chịu ly khai ?

Thanh niên trầm giọng :

— Tại sao tại hạ phải bỏ đi ! Chẳng lẽ Thang bát Minh bỏ đi rồi tại hạ cũng phải bỏ đi ! Thang bát Minh bỏ đi, là nhất định mọi người cũng phải bỏ đi sao ?

Từ Long dù sao cũng chẳng thể có mấy mai tin tưởng nơi con người éo lá, bệnh hoạn trước mắt. Lão thở dài, thốt :

— Tại hạ nghĩ, không thể không tuân lời Thang Bát Minh ! Họ Thang khuyến cáo như vậy, tại hạ cho rằng hợp lý lắm. Khi mình không nắm được cái cơ tất thắng, thì nên nhường bộ kẻ hung tàn, tạm một thời gian nào đó, để mưu dự trường tồn. Tại hạ nhất quyết phải rời nơi này, cát hạ nên chuẩn bị rời đi.

Từ tuyết Hồng kêu lên :

— Gia gia, mình rời nơi này thật sao gia gia ?

Từ Long không đáp.

Thanh niên nghiêm giọng :

— Bao chủ nhất quyết ly khai ?

Từ Long thở dài :

— Còn biện pháp nào khác chứ ?..

Từ tuyết Hồng bất phục :

— Kẻ hung ác kia là ai ? Sao gia gia chưa gặp mặt lại quá sợ như vậy ? Biết đâu cái lão già họ Thanh không rung cây nhất khí ? Thanh niên tiếp :

— Bao chủ muốn đi, đành rằng có lý, đành rằng là quyền của bao chủ, song tại hạ xin hỏi, điều này, liệu đi mà bao chủ có thoát

khỏi tay kẻ ác nhân chăng? Giả như, có thoát được lần này, thì từ đây về sau, bảo chủ sẽ ăn trốn nơi nào? Thâm sơn cùng cốc, động lỗ rừng dày? Một nơi vắng bóng thế nhân, một nơi biệt lập hẳn thế gian? Sống như thế, có khác gì chết? Bảo chủ có thể chấp nhận một cuộc sống như vậy?

Từ Long giật mình, nhận thấy ngay chỗ sơ sót của mình, vội hỏi:

— Theo cát hạ, thì tại hạ phải làm sao?

Thanh niên gằn từng tiếng:

— Tại hạ không đi đâu cả. Tại hạ ở đây, chờ địch đề nghị đánh?

Từ Long cười khờ không đáp.

Ai lại chẳng biết, có gì khờ hơn là phải bỏ nhà, bỏ sự nghiệp, tìm đến xứ lạ, quê người lánh nạn.

Chẳng những đó là một cái khờ, mà còn là một sự nhục nhã nữa, bởi dù sao thì Từ Long cũng là bảo chủ Thiên Nhất Bảo, hùng cứ một phương trời.

Ai chẳng thích ở lại nơi quen thuộc?

Nhưng, ở là đề gặp địch, gặp địch là phải khai chiến với địch, mà mình tự lượng sức mình, chống với địch là cầm như tự tìm cái chết.

Như thế, ở lại làm gì!

Câu nói của thanh niên, kẻ như thừa!

Thanh niên tiếp:

— Nếu ở lại, đề chiến đấu với ác nhân, mà bảo chủ thủ thắng được, thì cái danh của Thiên Nhất Bảo sẽ vang dội khắp bốn phương!

Từ Tuyết Hồng hừ một tiếng!

— Thiên Nhất Bảo đã có thính danh từ lâu, chắc người chưa biết!

Thanh niên cười lạnh:

— Sao tại hạ lại chẳng biết, tiểu thư! Có điều cái thính danh đó

tự mình tặng mình, mình tándương tăng bốc, mình, chứ bảo rằng vang dội khắp sông hồ thì điều đó chưa hẳn đúng sự thực! Thực ra người đời chưa ai hiểu thực tài của Bảo chủ, giương hồ chưa hiểu Thiên nhất Bảo là một tổ chức như thế nào.

Từ Tuyết Hồng quát mắt:

— Người dám khinh thường Thiên nhất Bảo!

Thanh niên khoát tay trong không gian như để phân bua cùng trời đất:

— Thật vậy đó, tiểu thư. Dù tại hạ xem trọng Thiên nhất bảo, cũng không thể khinh thường được. Không khinh thường sao được, tiểu thư? Nghe nói cường địch sắp đến, chưa thấy bóng dáng cường địch như thế nào, cao thủ nấp tập bỏ đi, bảo chủ lại toan tính bỏ đi! Trọn một bảo ai ai cũng khiếp nhược, trọn một bảo, ai ai cũng vì tư lợi, bỏ nghĩa khí bỏ an ninh, thì tại hạ làm sao không tránh khỏi khinh thường chứ? Tại hạ cảm nghĩ những người trong bảo là phường giá áo túi cơm, có no ấm thì nhào vào mà thụ hưởng, có hoạ nạn thì ai lo thân này. Thiết tưởng, Thiên Nhất Bảo dựa vào đâu mà cho rằng có thính danh?

Từ Long cười khờ:

— Tại hạ hiểu lắm, song xét ra, mình chưa phải là đối thủ của kẻ hung ác, nếu có bỏ đi, là tạm thời tránh né cái thế mạnh của địch là tạm thời áp dụng biện quyền...

Thanh niên gật đầu:

— Đúng vậy, bảo chủ còn lâu lắm mới là địch thủ của kẻ kia!

Từ Tuyết Hồng hừ một tiếng:

— Cha ta không là địch thủ, đề nhường người là lại địch thủ? Hừ nói mà chẳng xét lại mình, nói mà chẳng biết thẹn! Nói như thế ai không nói được?

Thanh niên giương tròn mắt nhìn Tuyết Hồng, trong ánh mắt của y ẩn ước có niềm thương hại.

Lâu lắm, y thốt:

— Tại họ à ? Tự nhiên, tại họ không thể cho rằng mình là địch thủ của kẻ kia, thậm chí, cùng liên thủ với Từ bảo chủ công chưa chắc chỗ này nới kẻ kia. Nhưng, nếu cả ba cùng hiệp sức, thì biết đâu cục diện sẽ chẳng thay chiều và nhân đó, chúng ta khỏi phải đi đâu lạnh nạn ?

Cả ba cùng hợp sức ?

Hiện tại, trong bảo còn ai ? Một nàng, một thân phụ nàng, một thanh niên đó, chứ còn ai khác nữa đâu ?

Thanh niên đề cập đến số ba, tất nhiên là gồm có nàng. Mà gồm có nàng, tức nhiên là nhìn nhận nàng có vũ công cao.

Vốn có tánh hiếu thắng, tự phụ tự cao, nhiều như vậy, Từ tuyết Hồng đắc ý vô cùng.

Thì ra, trước con mắt của thanh niên, nàng là một kẻ có tài, có thực tài, cho nên thanh niên mới chú trọng đến nàng mà nghĩ biện pháp dùng ba chống một.

Nàng sáng rực mắt, niềm cao hứng hiện lộ rõ rệt lên gương mặt.

Thanh niên nghe giọng hỏi :

— Tiểu thư nghĩ rằng, tại họ nói đến ba người, trong số đó có tiểu thư ?

Từ tuyết Hồng cao mặt :

— Đương nhiên rồi !

Thanh niên bật cười hắc hắc :

— Đương nhiên là ngược lại, tiểu thư à !

Từ tuyết Hồng trở mặt, nhìn ý.

Ý điểm nhiên tiếp :

— Có vũ công cỡ tiểu thư, đừng nói là một người, dù là mười người, trăm ngàn người, cũng chẳng giúp được gì, trái lại chỉ gieo rắc càng làm vướng bận cho kẻ khác phải bao vệ phải tiếp trợ. Không đâu tiểu thư nếu trong cái số ba có gồm tiểu thư, thì sự việc càng như hồng bát chẳng những không thể đối phó với địch, mà trái lại còn phải bao vệ tiểu thư thật là phiền lụy !

Từ tuyết Hồng đỏ mặt hét lớn :

Người đâm nhọc ta ?

Nàng chồm tới, vung tay định tát vào mặt thanh niên.

Từ Long kêu lên :

— Tuyết Hồng ! Không được vô lễ !

Lao cầm chắc thanh niên phải ngã qua cái tát của Tuyết Hồng, nhưng lão ngăn chặn chậm một chút, bàn tay của Tuyết Hồng đã bay ra khó cho nàng thu lại.

Lao dậm chân kêu khò :

— Con lại gây thương thế thêm cho một người chưa lành bệnh hẳn !

Thanh niên mỉm cười thốt :

— Tiểu thư được nuông chiều quá sanh tánh kiêu căng, thành ra xem dưới mắt không người !

Y đưa lên một ngón tay.

Ngón tay đó chạm đúng cổ tay Từ tuyết Hồng, chặn cái tát của nàng.

oOo

CHƯƠNG XII

NGƯỜI ĐI, TA Ở

Từ tuyết Hồng đánh tới, trọn một bàn tay, với công lực quan trọng nhưng thanh niên chỉ đưa lên có một ngón tay để nghênh đón.

Ngón tay chạm đúng cổ tay nàng, nàng nghe toàn thân chấn động rồi nhún lại, muốn phản kháng cũng chẳng còn cách nào vận khí nổi.

Phần uất, với hồ thẹn, khẩn cấp, nàng cố rút tay về, nhưng lại làm sao, một ngón tay nơi cổ tay mà nặng không cô. Tài nào rút nổi.

Từ nơi ngón tay, một đạo hấp lực chuyển sang cổ tay nàng, giữ cứng ngón tay và cổ tay dính nhau, như hai vật thể liên lạc.

Nàng hoảng sợ hét lên :

— Buông ta ra !

Thanh niên lắc đầu :

— Tiểu thư táo chi ? Tại hạ có nắm tay tiểu thư đâu mà bạo tại hạ buông ra ? Tiểu thư nhìn kỹ lại xem nào ?

Nàng đã thấy rõ quá rồi, cần gì phải nhìn nữa ?

Nàng vừa thở hồng hộc, vừa vùng vẫy. Vô ích, càng vùng vẫy nàng càng thấy sức hút của ngón tay mạnh. Tưởng chừng sức hút đó sẽ đẩy ngón tay lún sâu vào da thịt nàng.

Từ Long sững sờ trước sự kiện đó.

Bình sanh lão từng giao thủ với kỳ nhân, dị khách, từng chứng kiến kỳ công tuyệt học của hào kiệt vũ lâm, nhưng cái gì cũng có thể dần giải được, chỉ như sự kiện trước mắt thì đúng là một điều phi thường, lão chẳng hề tưởng tượng chứ đừng nói là có thấy qua một lần.

Nếu là thuật cầm nã, thì ít nhất đối phương cũng xử dụng trọn bàn tay, chứ có thuật cầm nã nào lại chỉ cần một ngón tay mà chế ngự được đối phương ?

Dù xử dụng một ngón tay, bất quá đối phương có thủ pháp nhanh, điểm trúng huyết mạch môn, chứ làm sao giữ cứng trọn cổ tay nơi đầu ngón như thế ?

Di nhiên, lão phải kinh hãi.

Trong trường hợp này, lão phải hạ mình, nhận sự vô là của con gái lão.

Mà, hạ mình như vậy là phục thiện, chứ có nhục nhã chi ? Vả lại lão còn phải nhờ sự tiếp trợ của thanh niên kia mà ?

Lão bước tới, vòng tay vái thanh niên, cất đây là đồ :

— Người xưa bảo, chân tài, không lộ nơi hình tướng, bây giờ tại hạ mới nhận thức là chí lý !

Thanh niên rút ngón tay về, cho đủ hai bàn tay, đáp lại cho tròn lễ :

— Bảo chủ đừng tiếng lớn quá, tại hạ nào dám nhận ?

Vì cố vận công, chống lại đạo hấp lực của ngón tay thanh niên, Từ Tuyết Hồng chơi với ngay khi thanh niên rút ngón tay về, công lực của nàng không còn chỗ chịu, bốc mạnh, chấn động ngược lại nàng.

Hạt chỗ chịu, mất thăng bằng, nàng phải chơi với, cấp tốc chơi chân xuống đất, lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Nàng nhìn Từ Long, vừa sợ, mà vừa thẹn, vừa hận, bất giác rít lên :

— Gia gia...

Quen ngạo nghề, thích thù phụng, chỉ biết là mình bại dễ cảm hơn chứ chẳng nhận cái kém để phục người, Từ Tuyết Hồng đành nhún là sau khi nàng gọi, phụ thân nàng sẽ bước tới, xuất thủ, trừng trị thanh niên đã vô lễ với nàng.

Làm cha, ai lại chẳng rửa nhục cho con, khi con bị nhục nhất là sự kiện diễn ra trước mắt ?

Nhưng, trái với dự đoán của nàng, Từ Long trầm giọng bảo gọn :

— Bước tới, tạ lỗi với cao nhân đi, Tuyết Hồng !

Từ Tuyết Hồng trở mắt, đứng sững tại chỗ.

Từ Long dậm chân găt :

— Nhanh lên, Tuyết Hồng !

Lão gắng lòng liếng tiếp :

— Thiên nhất Bảo kê từ phút giây này, còn hay tiêu tan, cũng do vị cao nhân đây, con hãy thức ngộ điều đó !

Là con người hành động theo nhiệm tánh ngay từ lúc mới biết đi đứng, có thể nào Từ Tuyết Hồng cam tâm nhận lỗi trước một người Hướng chỉ người đó có một hình hài. Tiểu tụy, chẳng biểu lộ một oai phong nào ?

Bảo nàng khuất phục trước con người đó để bảo tồn cơ nghiệp thà rằng cơ nghiệp tan vỡ nàng còn thích hơn !

Cho nên chẳng những nàng không bước tới trái lại nàng còn cười lạnh vừa cười lạnh vừa quay mình, tỏ vẻ khinh khỉnh.

Từ Long cao giọng :

— Tuyết Hồng ! Con...

Thanh niên chặn lại :

— Bảo chủ đừng gọi tại hạ là cao nhân ! Nếu không nhờ bảo chủ ngày nay tại hạ rủ lạnh xương tằm nơi lòng đất sâu rồi. Cái nghĩa

sử nhiên lại hạ gìn cái tâm cho tròn nghĩa. Bao chủ yên trí.

Từ Long chỉ sợ con gái ương ngạnh làm cho thanh niên phật ý, nhận thấy thanh niên thắc lặc phiêu nhiên, thở phào mấy lượt, trút cả tảng đá nặng đang đè lên tâm tư.

Lao hỏi :

— Cát hạ có thể cho tại hạ biết lĩnh sư là ai chăng ?

Thanh niên trầm ngâm mặt, đáp :

— Đừng đề cập đến việc đó, Bao chủ !

Từ Long gật đầu :

— Được ! Được !

Từ tuyết Hồng đứng xa xa, xì một tiếng, bĩu môi :

— Tại sao lại không nên đề cập đến ? Nếu không có bọn lái buôn đa thù, nếu không có gia gia của ta, thì người chỉ là một con ma đói lạnh, có giá trị gì mà nhún nhường khiêm tốn ? Rõ là vờ vĩnh !

Thanh niên điềm nhiên :

— Tiểu thư nói đúng đấy !

Không thấy thanh niên phản nộ về lời nói của nàng, Từ tuyết

Hồng lấy làm lạ, gần giọng hỏi :

— Thế ta nói không sai ?

Thanh niên chỉ điềm một nụ cười, đoạn hướng sang Từ Long

thốt :

— Lĩnh ái nói như thế, có nghĩa là...

Y ngưng câu nói lại chỗ đó, không tiếp nối nữa.

Từ tuyết Hồng bước tới mấy bước, gần y hơn, trầm giọng :

— Người muốn nói gì, sao chẳng nói luôn ?

Thanh niên lại nhìn sững tuyết Hồng.

Ánh mắt của y ngời sáng, kỳ dị, ánh mắt đó, mỗi lần nàng bắt gặp

là tâm thần như loạn lên :

Thanh niên không tiếp câu cho tròn ý, bỏ không như vậy một lúc lâu, rồi thở dài. Buông tiếng thở dài, y lộ vẻ khổ sâu và biền.

— Chẳng hiểu lại sao, đang ngao nghê, đang định buông lời miệt thị thanh niên tội độ, cho hạ cái hận bại vừa qua, từ tuyết Hồng nghe tiếng thở dài của y, nhìn thần sắc sâu khổ của y, nàng bỗng sanh niềm thương cảm, cảm thấy mình đồng tình với thanh niên ngay, vì chỗ đồng tình đó, niềm hận bại cũng giảm đi một phần lớn.

Thanh niên hướng qua Từ Long thốt :

— Vừa rồi, tại hạ có nói đến con số ba. Ba người cùng liên thủ, khá đi đối phó với kẻ sắp đến đây...

Từ Long gật đầu :

— Đúng là cát hạ có nói như thế, nhưng ai được gôm trong số ba đó ?

Thanh niên từ từ tiếp :

— Dĩ nhiên, có Bao chủ, có tại hạ...

Từ Long chú ý :

— Còn người thứ ba ?

Thanh niên trầm giọng :

— Trong Thiên nhất Bảo, có một nhân vật, luyện được võ công đến tuyệt đỉnh, bao chủ chẳng hiểu là ai sao, lại còn hỏi tại hạ. Chính người đó là người thứ ba !

Từ Long giật mình, biến sắc mặt :

— Cát hạ muốn nói...là...là...

Thanh niên buong gập :

— Là Hằng Nga ! Một thiếu phụ cao tài !

Từ Long rung người lên :

— Việc đó...việc đó...tại hạ chỉ sợ ... không thành ! Bởi Hằng Nga khi nào lại chịu can thiệp cứu nạn cho Thiên nhất bảo ?

Thanh niên nhìn thẳng vào mắt Từ Long :

Bao chủ nói sao ? Nàng không chịu can thiệp ? Hay không thể can thiệp, bởi Bao chủ đã hại nàng rồi ?

Từ Long rùn mình, vô hình trung lùi lại mãi.

Lao như một tên trộm bị bắt quả tang, vừa sợ vừa thẹn. Lao lùi đến chân tường, lưng dán vào tường không còn lùi được nữa, đành đứng tại.

Đoạn, lão nhếch nụ cười khổ, đáp :

— Phải !... Tại hạ từ Miêu Cương đưa về đây; tại hạ nghe giảng hồ truyền thuyết, nơi Miêu Cương, có một pho bí lục vô công chí báu do đó tại hạ không quên dặm ngàn dặm tìm đến. Ngờ đâu trong chuyến viễn hành đó, tại hạ gặp nàng, và... không dẫn được con tim, tại hạ bắt nàng về Thiên nhất Bảo !

Thanh niên cười lạnh :

[Tại hạ khó tin lời Bảo chủ lắm. Hằng Nga có vũ công cực cao tài năng hơn hẳn Bảo chủ, hơn gấp năm, gấp mười lần, Bảo chủ làm thế nào bắt nàng được ?

Từ Long hấp tấp tập giải thích :

— Lúc đó, nàng chưa biết vũ công, do đó tại hạ mới cưỡng bách nàng theo về Thiên Nhất Bảo. Tại hạ định lấy nàng làm vợ, nhưng dọc đường về, nàng sanh chứng phong điên !

Từ tuyết Hồng gương tròn mặt nhìn sững phụ thân nàng sự việc do phụ thân nàng vừa kể, nàng mới nghe lần thứ nhất, nàng không tưởng là con người điên trong chiếc tháp kia lại có lai lịch như thế.

Từ Long cười khò, tiếp nối :

— Bởi nàng điên, nên về đến bảo, tại hạ quên thức nàng trông một ngôi tháp. Chẳng hiểu tại sao, nàng lại lạnh hội vũ công ?

Thanh niên giật mình :

— Dù sao đi nữa, Bảo chủ phải làm cách nào cho nàng chấp thuận giúp bảo chủ một tay. Nếu không, cả hai chúng ta có thiện chí đến đâu, cũng chẳng làm sao chống cự được người sắp đến ?

Lừ Long cười thầm :

— Nàng điên, đâu còn nghe tại hạ giảng lý nữa ? Nàng dù còn lý trí, hẳn cũng hận tại hạ vô cùng, chắc là...

Lão dừng lại một chút đoạn thờ dài :

— Bất cứ phút giây nào, nàng cũng điên điên đại đại, nhưng khi nghe đề cập đến một việc, là nàng tỉnh ngay.

Thanh niên hấp tấp hỏi :

— Việc gì, hồ bảo chủ ?

Từ Long tiếp :

— Mỗi khi nghe nhắc đến con gái nàng, là nàng tỉnh lại ngay !

Thanh niên trở mặt :

— Con gái nàng ? Nàng có con gái sao ?

Từ Long hết sức bối rối. Có thể bảo là bình sanh lão chưa hề bối rối như hôm nay.

Có cái gì khó khăn quá độ làm cho lão bối rối ?

Cái khó nói đó lão có nên nói ra chăng ? Lão thù người tại chỗ lâu lắm, chưa mở miệng được.

Từ tuyết Hồng hỏi dồn, tiếp theo câu hỏi của thanh niên :

— Gia gia nói chi ? Nàng ấy có con gái ?

Từ Long không còn do dự được nữa gật đầu :

— Phải ! Nàng có một đứa con. Khi ta đưa nàng từ Miêu Cương về đây thì nàng đang mang thai. Chồng nàng... là... Huyết Chương Đường Hào, một nhân vật thuộc tà phái !

Từ tuyết Hồng ả lên một tiếng :

— Tháo nào mà nàng ấy chẳng luôn miệng gọi Huyết Chương Đường Hào ngày đêm !

Thanh niên cũng ả lên một tiếng :

— Thì ra sự tình như thế ! Cho nên Đường Hào giả dạng một lão già, dựng chòi bên cạnh Thiên nhất Bảo, âm thầm sống thiếu thốn suốt mấy năm dài !

Từ Long giật mình :

— Cát hạ hiểu điều đó ?

Thanh niên gật đầu :

— Phải. Cách nay độ một năm, tại hạ có đi ngang qua chỗ đó, thấy Đường Hào cam chịu một cuộc sống đơn độc như vậy, biết ngay là y có một mưu đồ gì. Rồi lúc đến đây sống nhờ dưới sự bảo trợ của Bảo chủ, tại hạ định nói cho bảo chủ biết, nhưng Bảo chủ bận việc suốt ngày, ngày nào cũng như ngày nấy, hơn nữa tại hạ chẳng

có thân phận gì nên không thể cầu kiến Bảo chủ.

Từ Long cảm thấy thân mình quá sơ sót, đến đời không biết được bên cạnh mình, cố kẻ dựng nhà, âm thầm theo dõi mọi hoạt động của mình suốt thời gian dài hơn hai mươi năm.

Lão thốt mấy tiếng tạ lỗi cho tròn lễ độ.

Thanh niên mỉm cười :

— Có chi đâu, Bảo chủ ! Xin bảo chủ cứ thuật tiếp.

Từ Long suy nghĩ một chút :

— Về đến Thiên nhất Bảo không bao lâu, nàng sanh một đứa con gái, khi nàng sanh, thì chứng điên của nàng hầu như nặng lắm rồi, không còn phương chữa khỏi. Nàng hoàn toàn là một người điên, tại hạ không lưu ý đến nàng như trước, những đồ giữ gìn nàng tại bảo, tại hạ giam nàng trong một tòa tháp. Sau khi sanh không bao lâu, bỗng có một hôm nọ nàng tỉnh lại cơn điên, đôi gập mặt lại hạ. Tại hạ đến gặp nàng ngay, nàng đã ăn cần gói gắm đứa con, nhờ tại hạ nuôi dưỡng cho lớn. Nàng không hề đề cập đến việc tại hạ phản rêu vợ chồng nàng vì cường bức nàng rồi Miêu Cương, theo tại hạ về Thiên nhất bảo.

Từ Long dừng lại.

Thanh niên ngưng trọng thần sắc không nói được một tiếng nào.

Riêng Từ tuyết Hồng thì niềm cao hứng hiện lộ rõ rệt trong ánh mắt.

Làm con có ai nghe cha mẹ làm điều bại hoại mà vui mừng bao giờ ? Nhưng Từ tuyết Hồng lại hết sức hân hoan khi biết được phụ thân đã có hành vi bất chánh.

Nếu cha bất chánh, cha có thể nào nghiêm trách con khi con cũng có hành vi bất chánh.

Bình sanh nàng cũng từng làm chuyện bại hoại và mới đây việc sát hại Cam đức Lâm hành hạ Ngọc Cầm và Lâm Hạo sanh.

Một ngày nào đó, nếu cha nàng hay được, trách cứ nàng, nàng sẽ trách cứ ngược lại cha, dù muốn dù không cha nàng cũng không

thể có thái độ quyết liệt đối với nàng bởi chính lão cũng chẳng chính trực gì !

Nặng thở phào, nghe nhẹ nhõm như vừa trút đồ một tảng đá lớn trên vai.

Thanh niên hỏi :

— Nếu vậy, người con gái của Hăng Nga hẳn ở tại bảo ?

Từ Long gật đầu :

— Đương nhiên.

Từ tuyết Hồng trở mặt :

— Ai thế, gia gia ?

Từ Long thở dài :

— Ngọc Cầm đây con ạ !

Từ Tuyết Hồng giật mình suýt nhảy dựng lên :

— Ngọc Cầm ! Thì ra nàng ! Con đã biết trước lâu rồi mà, nàng không thể có một lai lịch tốt đẹp được đâu ! Cái tước đề tiện đó, đáng lẽ phải quăng nơi đồng hoang, núi vắng, cấm đầu mà nuôi cho phí ?

Thanh niên quát chặn

— Cầm ngay !

Từ tuyết Hồng giật mình, quay nhìn thanh niên, que phất giả kính ngọc bật cười ha hả :

— Sau tạ phải nín ? Ai cấm ta nói chứ ? Ta muốn nói sao ta nói chẳng cần gì đến người !

Nàng chống nạnh hai tay, nàng vẹo hông, cười lạnh, như thác thức thanh niên.

Từ Long dậm chân thỉnh thỉnh kêu khỏ liên miêng, chẳng biết làm sao ngăn con gái buông lung ương ngạnh.

Thanh niên bằng một thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn, tát mạnh mi bàn tay vào mặt nàng.

Không có tưởng là thanh niên dám tát nàng trước mặt phụ thân, Từ Tuyết Hồng chệnh người qua một bên, rồi ngã ngay xuống mặt tuyết.

Từ nhỏ cho đến lớn nàng chưa hề nghe ai đá

nói một tiếng nghịch ý nàng, chứ đừng nói là có kẻ dám tát vào mặt nàng.

Tự nhiên, nàng phản ứng, vụt đứng lên, cao giọng mắng :

— Tiều tử dám đánh ta ? Ai nuôi cơm áo cho người trong nhà năm qua rồi giờ đây người vong ân bội nghĩa, phản đối với ta chứ ?

Liên theo Câu nói, sẵn ngọn nhuyền tiên trong tay, nàng vút ngọn nhuyền tiên vào mình thanh niên.

Nàng có thói quen mỗi lần phản ứng là nàng rút roi, bắt kẻ người bị vút là trẻ, là vai vế gì đối với nàng.

Mà người bị quất chẳng bao giờ dám phản chủ, nếu chẳng hừng chịu ngọn roi, cho nàng hả giận, thì cũng nhảy tạt qua nơi khác, né tránh thôi.

Nhưng hôm nay nàng gặp kẻ đối đầu.

Đánh một chưởng đầu, liền bị thanh niên chộp ngay, kể đó, bất thành hình lại bị một tát tay, rồi giờ đây, quất cây nhuyền tiên qua.

Thanh niên nhẹ nhàng đưa tay ra chụp ấu roi nắm chắc.

Từ tuyết Hồng cổ kéo nhuyền tiên về song vó ích nhuyền tiên đánh trong tay thanh niên như cột chặc vào hòn núi, nàng làm sao lòi một hòn núi trước gốc đồi ?

Ác hơn, thanh niên lại gạt nhẹ nhuyền tiên về phía y, làm nàng nhào tới.

Thân hình chưa đo tuyết, nàng lại bị chàng niên giáng cho một tát nữa, vào má bên kia, cái tát này mạnh hơn cái tát trước.

Một tiếng bộp vang lên, nàng thấy ngàn điểm sao chớp chớp trước mặt, bất giác buông nhuyền tiên, ngã xuống mặt tuyết, lần này không đứng lên nổi.

Thanh niên lạnh lùng gặt từng tiếng :

— Bào Chủ, người không, cầm thì phải bị tát. Người còn mở miệng thì đừng trách ta, ta sẽ đánh cho sưng miệng, bất luận nhào chới lại ta ?

Từ Long biết tánh con gái, khi nào nàng chịu khuất phục Khanh niên, muốn ngăn chặn cũng chẳng ngăn chặn được, bị tát tay hai lần như vậy, nàng sẽ quật cường hơn nữa, càng quật cường thì càng bị đánh mà lao nghĩ chưa phải là đối thủ của thanh niên, nên chẳng dám can thiệp, chỉ cất tiếng van xin :

— Xin tráng sĩ lưu tình, tha cho tiện nhi một phen !

Thanh niên nghiêm giọng :

— Bào chủ cần phải giáo huấn lại cô nương, tại hạ hôm nay bắt buộc phải xuất thủ, là do cái thành ý đối với bào chủ muốn thức tỉnh cô nương đây !

Từ tuyết Hồng hận thanh niên vô tướng, hận đến độ nếu có thể được nàng không ngần ngại cắn vết từng thớ thịt mà nhai ngấu nghiến cũng không từ.

Nhưng hận cũng bằng thừa, bởi nàng biết là chẳng làm gì nổi thanh niên, cho nên chỉ nằm tại chỗ mà thở dốc, chẳng dám nhút nhát chẳng dám mở miệng.

Nàng không dám mở miệng điều đó làm cho Từ Long kinh ngạc vô cùng, lao bước tới định nâng nàng đứng lên, song thanh niên gọi lao :

— Mặc cho lệnh ai nắm đây, nắm cho bằng thích, khi nào muốn đứng lên cứ đứng, bào chủ hãy bàn việc trọng yếu với tại hạ đây.

Y nghiêm giọng, tiếp nối :

Xin bào chủ mời Ngọc Cẩm tiểu thư đến đây ! Nhanh lên, bào chủ !

Từ Long khựng lại, sững sờ, nhìn thanh niên, ấp úng :

— Việc đó...việc đó...sợ không được, tráng sĩ à !

Thanh niên cao giọng :

— Tại sao không được ?

Từ Long đáp :

— Từ bao năm qua, Ngọc Cẩm phục thị tiểu nữ, nàng luôn luôn có mặt tại bảo, nhưng cách đây một hôm, nàng cùng ngoại sanh của tại hạ, đưa nhau đi nơi khác rồi !

Thanh niên nhìn xuống Từ tuyết Hồng còn đang nằm trên tuyết. Từ tuyết Hồng đang nhìn y, bắt gặp ánh mắt của y, bất giác rùng mình.

Thanh niên trầm giọng hỏi :

— Chẳng lẽ bảo chủ không sai phải người người theo dõi, tìm nàng ?

Từ Long đáp :

— Có chứ ! Chính tiểu nữ đuổi theo, nhưng khi gặp cả hai, thì..

Thanh niên hấp tấp hỏi :

— Thì sao ?

Thực ra Từ Long cũng chẳng biết về việc con gái đuổi theo Ngọc Cầm và Lâm hạo Sanh, gặp tại đâu, và có gì xảy ra giữa song phương, bắt quả lao chỉ biết mang máng qua lời tường thuật của hai tên thủ hạ của Ôn Tư, cho nên lão do dự, không biết phải giải thích như thế nào.

Thanh niên không nghe lão đáp, hỏi dồn.

Bất buộc, Từ Long phải thốt :

— Đề... đề hỏi lại tiểu nữ xem...

— Thanh niên không cần Từ Long hỏi, chính y gọi Từ tuyết Hồng :

— Ngọc Cầm tiểu thư hiện ra sao ? Ở đâu ? Nói mau !

Từ tuyết Hồng tức uất đến có thể chết đi được, rít qua hai hàm răng ?

— Tiên tỷ đó làm sao, ở đâu, ta nào biết ? Ta chỉ cố thoát thân cho khỏi bị hại, còn làm sao biết tiên tỷ như thế nào mà nói ? Người hỏi ta đề làm gì chứ ?

Thanh niên gần từng tiếng :

— Người chỉ cố lấy bản thân mà không nghĩ đến kẻ khác ? Liệu người có thoát khỏi họa chăng ? Cho người biết, nếu chẳng có Ngọc Cầm tiểu thư, thì mười mạng người cũng đi đời rồi, đừng hòng cố chạy mà thoát khỏi họa !

Từ Tuyết Hồng bình sanh chưa hề phần ngộ cực độ như hôm nay nàng gao lên :

— Cút ! Người cút đi ! Ta trốn thoát hay không thoát, mặc ta, chẳng can gì đến người ! Cút đi ? Cút ngay !

Nếu không ngán đối tượng, hẳn nàng lại nhào tới rồi.

Nàng không dám nhút nhát, nói chỉ đứng lên nhào tới ? Không làm gì được, nàng nắm chắc hai tay, xương lóng vang lên rắc rắc móng tay suýt đâm lủng bàn tay.

Thanh niên rùn vai :

— Người muốn ta đi ? Ta còn mong gì hơn ? Ta đi chẳng phải ta vong ân, mà chính là Thiên nhất Bảo chẳng chịu tiếp nhận thiện chí của ta, ta chẳng cần phải nói gì nữa.

Y quay mình chấp hai tay sau lưng, lững thững bước ra phía cửa bảo.

Nhìn theo bóng y xa dần từ bước, từ bước, Từ Long bối rối ra mặt. Có vũ công như vậy, hẳn y phải có một lai lịch phi thường điều đó là cái chắc rồi, không thể phủ nhận được.

Thiên Nhất Bảo sắp trải một cơn biến cố hải hùng, có một người cõ thanh niên trợ giúp bằng như cứu tinh từ cung trời rơi xuống. Từ Long ngu dại gì chẳng biết điều đó ? Chỉ vì con gái lão quá ngang cống, mà thanh niên cũng cố chấp, không nể tình lão mới bỏ đi như vậy.

Vì tự ái của một người cha, Từ Long muốn cho thanh niên đi gấp, song vì an ninh của Thiên nhất bảo, lão lại hy vọng thanh niên lưu lại.

Đang lúc tâm tư lão xáo trộn vì mâu thuẫn đó, Từ Tuyết Hồng nghiêng rặng keng két, quắc đôi mắt này lửa nhìn theo bóng thanh niên giả sử nàng có quyền lực vạn năng, hẳn nàng đã quật chết thanh niên rồi dằm cho nát xác y, nàng mới hả.

Chợt từ trong bóng tối, vẳng lên một âm thanh kỳ dị, âm thanh đó thoát đầu nhỏ dần dần to, chứng tỏ âm thanh từ xa tiến dần gần.

Âm thanh nghe như tiếng cười, nhưng lắng kỹ thì nghe như tiếng khóc.

Âm thanh nghe thế lương, áo nào phi thường.

Từ Long và Từ tuyết Hồng sùng sốt.

Thanh niên đang tiến từ bước một về phía cửa bảo, đột nhiên dừng chân lại.

Trầm lặng được một chút, bỗng thanh niên bật cười, hắc hắc, thốt:

— Đến ? Đến rồi ?

Từ Long kêu to :

— Bằng hữu ?... Bằng hữu nghĩ hộ một biện pháp...

Thanh niên gạt ngang :

— Tại hạ đã nói, phải có đủ ba người, hiệp sức lại; may ra mới đổi phước được. Bảo chủ lại không muốn phiên nhiều đến người diện, thì còn nói gì nữa ? Bảo tại hạ nghĩ hộ một biện pháp, tại hạ còn biết nghĩ như thế nào ?

Từ Long rung rung giọng :

— Cút hạ...dợi một chút, tại hạ chạy đi, yêu cầu nàng xem sao biết đâu nàng chẳng ưng thuận giúp tại hạ ?

Thanh niên gắt :

— Thì bảo chủ đi nhanh đi ?

Từ Long lúc đó mất hết oai phong của một bảo chủ, bị thanh niên sai khiến như một thuộc hạ, lảo hấp tấp thốt :

— Được ! Được ! Tại hạ đi liền, đi ngay bây giờ !

Lảo quay mình chạy đi phất chốc mất dạng trong bóng tối.

Từ Long đi rồi, Tuyết Hồng còn lại tại chỗ với thanh niên. Thanh niên lạnh lùng nhìn nàng bảo nàng :

— Trong Thiên nhất Bảo, còn nơi nào kín đáo, có thể ẩn nấp được, cô nương cứ đến đó trốn đi !

Từ tuyết Hồng phản nộ :

— Mặc ta không ai mượn người lo hảo !

Thanh niên bật cười ha ha :

— Bây giờ thì can đảm rồi à ? Sao trước đây, lại không can đảm. Sao lại phải chạy đến bắt vía kinh hồn ? Sao chẳng lại ở đó, tại thoát về đây ?

Từ tuyết Hồng tức uất hét lên :

— Ta muốn chạy thì chạy, muốn ở thì ở, ta không muốn trốn thì đừng ai giục ta đi trốn nổi ! Người lo cho ai chứ người lo cho ta ai lo cho người ?

Thanh niên cười lạnh, không đáp.

Âm thanh quá dị từ xa vọng đến, vụt im bặt. Trong Thiên Nhất Bảo, không gian trầm động như cảnh chết, chẳng có một tiếng động nào khác ngoài tiếng cười lạnh của thanh niên.

Trong tâm tư của Từ tuyết Hồng, ngàn muôn ý niệm ác độc hiện lên; những ý niệm đó dĩ nhiên hướng về thanh niên, dĩ nhiên là nàng đang nào tìm cách sát hại y, dù không có cách nào sát hại được y, nàng cũng thầm ước mong, van vái một tai họa nào đến với y, cho y chết thảm thiết.

Y có chết, nàng mới hả, rồi sau đó, bất cứ sự gì xảy đến cho nàng nàng cũng chẳng màng.

Bỗng, một vầng đen, từ trên không lao vút xuống.

Từ tuyết Hồng kinh hãi, suýt nhảy dựng lên, song nhìn sang thanh niên, nàng thấy y thân nhiên như thường. Y vẫn đứng nguyên tại chỗ như chẳng trông thấy vầng đen vừa lao xuống.

Tuyết Hồng lại nhìn xuống đất, nơi vầng đen vừa đáp.

Không nhìn thì chẳng việc gì, nhìn rồi, bất giác nàng rung người như lên cơn sốt, rồi mồ hôi lạnh đổ ra, ướt cả y phục.

Vầng đen đó là một xác chết, xác người chết !

Xác chết nằm ngửa mặt lên không, mặt nhầy nhụa, máu đầm đìa. Nạn nhân chết trong tình trạng y như những thuộc hạ của Ôn Tử.

Nạn nhân nát cả gương mặt, rất khó nhận ra là ai, song nhìn vào y phục, Từ tuyết Hồng, nhận ra đúng là một người trông cặp Thần Dao song hồ.

Thần Dao Song Hồ vừa rồi, cũng hấp tấp rời Thiên Nhất Bảo như mọi người, nhưng tại sao lại bị hại ? Họ chạm chân chẳng ?

Cái chết của một trong cặp Thần dao song hồ làm Từ tuyết Hồng sợ hãi trở lại, niềm sợ hãi nàng vừa quên lãng vụt trở lại với nàng, đột ngột vô cùng, làm nàng chỗi lặng.

Lâu lắm, nàng mới định thần, giương tròn mắt nhìn xác chết lướt nữa. Lại làm sao, càng nhìn càng sợ, sợ nhưng chẳng làm sao quay mặt khác cho khỏi nhìn, chừng như gương mặt nhầy nhụa đó thu hút cả nhãn quang nàng, không thể nào nàng di chuyển qua hướng khác được.

Tiếp theo đó, một tiếng qù vang lên, rồi một tiếng phịch nổi lên.

Một xác chết thứ hai rơi xuống, xác của người thứ hai trong cặp Thần dao song hồ.

Thần dao song hồ, chết hết, trong một tình trạng như nhau!

Niềm sợ hãi của Từ tuyết Hồng đã lên tới độ, không còn tăng gia nữa được. Nàng cứng người đứng tại chỗ, máu ngưng đọng, hơi thở như ngừng hẳn.

— Lâu lắm, khi nàng đã lấy lại được bình tĩnh thì phát giác ra mình đã quá đứng gần thanh niên. Chẳng rõ ma lực nào đưa nàng đến gần thanh niên? Nàng quá sợ, đứng cứng như trồng tại chỗ kia mà?

Bởi nàng xuất thần, nên chẳng tưởng là bản năng tự lòn chuyển dịch nàng đến gần thanh niên, nhờ một sự chờ che.

oOo

CHƯƠNG XIII TRẢ CON CHO TA

Từ tuyết Hồng muốn gọi to lên, gọi thân phụ nàng, nhưng há rộng miệng ra rồi, chẳng một âm thanh nào phát xuất, nàng không còn khí lực phát âm.

Nàng quá sợ.

Thanh niên cười lạnh:

— Sợ à?

Từ tuyết Hồng quá giận, quên sợ, quên mất nhìn thanh niên:

— Còn người? Người không sợ?

Thanh niên rùn vai:

— Ta làm gì phải sợ? Ta chẳng hề làm điều gì trái với lương tâm cái tâm của ta bình tĩnh như thường!

Từ tuyết Hồng rung người lên lời nói của thanh niên như mũi tên lao đâm trúng tim nàng, nhưng mũi tên không làm nàng đau mà chỉ gieo một cảm giác rờn rợn, cái cảm giác của hải hùng, kinh khiếp.

Có thể là tim nàng nhói đau trước lời châm chích của thanh niên song niềm đau nhỏ quá, mà niềm sợ hãi lớn quá, sợ hãi lấn át cái đau nàng chỉ thấy sợ chứ chẳng nghe đau.

Làm những việc trái với lương tâm! Chứ phải những việc đó xảy ra từ lâu, nàng bắt cần nghĩ đến.

Nhưng sự việc đã xảy ra chưa tròn được ngày kia mà! Việc còn rành rành trước mắt, việc còn văng vẳng bên tai, bao sao nàng chẳng khiếp:

Thanh niên điềm nhiên nhìn nàng rung rung, điềm nhiên điềm nụ cười, điềm nhiên hỏi:

— Sợ rồi, phải không?

Giận thì có giận, giận thật nhiều, song lần này, cái sợ quá lớn, sự giận dữ không lấn nổi, nên nàng vẫn sợ như thường. Bởi sợ nên nàng không dám phát tác với thanh niên.

Nàng tránh ánh mắt của y, quay mặt đi hướng khác, bất chợt tại gập xác của Thần dao song hồ, xác chết có gương mặt bầy nhầy, đầm máu nàng liên tưởng đến mười mấy xác chết nơi trạm canh của Ôn Tứ nàng càng sợ hơn.

Nàng nghĩ, sao tại sao nàng quá sợ, trong khi nàng chưa đến đời cô độc mà? Dù sao thì tại cục trường, còn có thanh niên kia, tuy y không thân, nhưng vẫn chưa là thù, có thể nương được tựa vào y chứ? Tại sao nàng không nương tựa vào y cho bớt sợ?

Nàng thức ngộ ra, tại vì chống đối y, mà nàng trở thành cô độc bởi cô độc nên phải sợ.

Nàng tự hỏi, tại sao không thể làm lành với y ? Giả vờ làm lành giả vờ tạm làm lành cũng được chứ ?

Nghĩ ra điều đó, nàng cảm thấy bất sợ, nàng nhìn sang thanh niên giọng thì cảm hơn, nhưng miệng thì cười khờ :

— Thì cứ cho là sợ đi, song ta sợ thì mặc ta, người chẳng giúp ta được gì thôi, sao lại có vẻ cao hứng thế ? Người thích thấy ta sợ lắm chăng ?

Thốt được một câu như thế, Từ tuyết Hồng giật mình, chẳng hiểu có ma lực nào giúp nàng thốt lên được như vậy !

Bởi, bình sanh, có bao giờ nàng thốt một tiếng, một câu hòa dịu nào với bất cứ ai ?

Phụ thân nàng là người thân duy nhất trên đời, mỗi lần nàng nói chuyện với người, thì hân học, nung nấu, hăm dọa, bức bách, chứ có bao giờ hòa dịu ?

Đối với phụ thân nàng đã vậy, thì đối với bất kỳ ai, làm nàng hòa dịu được ?

Nàng định ninh là sống giữa cuộc đời, phải hống hách, càng hống hách càng sống lâu, sống sướng tuyệt nhiên chẳng cần hòa dịu với bất kỳ ai.

Hôm nay nàng mới thốt với thanh niên, tuy chẳng có gì đáng gọi là hòa dịu, song nàng cũng cho là khác thường, bởi chẳng khi nào nàng dùng giọng nói hơi nhẹ như vậy, đối với những người chung quanh nàng.

Nàng tự hỏi, tại sao nàng có thể hạ mình như thế.

Nàng dịu thái độ, thanh niên cũng dịu thái độ theo, y điểm một nụ cười, thốt :

— Chỉ cần cô nương thừa nhận là có sợ, bao nhiêu đó cũng đủ rồi, cô nương !

Từ tuyết Hồng kêu khờ :

— Nhưng để làm gì chứ ?

Thanh niên lại mỉa :

— Có chi đâu, cô nương ? Bất quá, chỉ để biết là cô nương chẳng ra quái gì, cô nương chẳng giúp giải ai được gì, vô công của cô nương là một trê, múa lên để gọi cười thôi !

Những lời nói đó, là những mũi tên độc, bắn vào điểm yếu của Từ tuyết Hồng bất giác nàng rung người lên, niềm phẫn nộ dâng cao cực độ, song nàng chưa kịp phác tác, từ nơi bóng tối, hai bóng người vọt ra, quét gió vu vu.

Hai bóng đó vút đến cạnh thì thà của Thôn đạo song hồ, rồi ngã xuống.

Thì ra, thêm hai xác chết nữa !

Nạn nhân cũng có nương mặt nát bét, nhầy nhụa, da thịt, máu me bả bét.

Từ tuyết Hồng càng ố kỹ thanh niên, lại càng nhút đến gần y Khoảng cách giữa hai người thu hẹp hai bước.

Thanh niên ung dung thốt :

— Xem cái tình hình như này, tại hạ chỉ sợ bọn người thoát ly Thiên nhất bảo bất quá chỉ có một mình Thang bát Minh là vô sự !

Bỗng, một tràng tiếng kêu quái dị vang lên, tiếng kêu phát ra cách nơi đó không xa lắm.

Tràng tiếng kêu quái dị vừa dứt, một bóng người ốm nhỏ chạy đến như bay, chạy điên cuồng, không cần nhắm hướng.

Người đó chạy đến trước mặt thanh niên và Từ tuyết Hồng.

Trông thấy người đó, Từ tuyết Hồng xanh mặt, nhào vào lòng thanh niên.

Thanh niên vội đưa tay ra, vòng qua hông nàng, giữ lại, ôn tồn bảo :

— Đừng sợ chứ ! Bình tĩnh lại đi, chờ, rồi xem người đó là ai !

Từ tuyết Hồng thở gấp hơi, trấn định tâm thần nhìn ra thấy người ốm nhỏ đã đứng lại. Bóng đó đứng lại rồi, thân hình còn rung rung đôi chân như sụt nhún xuống.

— Người đó, chẳng có phải ai xa lạ, chính là một nhân vật trong,

nhóm Tứ Quái Trung Nguyên, người đó lại chính là Thang Bất Minh!

Gương mặt của lão không còn một hạt máu, lão đưa tay ra, chỉ về Từ tuyết Hồng, muốn nói với đó, miệng mấp máy mãi mà chẳng có một lời nào thoát lọt.

Một lão quái kiệt lại có thể hải hùng như thế được sao? Trên giang hồ, còn có một tay nào uy hiếp được lão, ồ, khiến cho lão chạy nhào trở lại, chạy chết, chạy điên cuồng, mất cả oai phong ngày nào?

Trông lão trong hiện cảnh, chẳng ai tưởng nổi lão là một cao thủ từng gieo khiếp đảm bất cứ nơi nào lão lướt qua, lão như một tên trộm non nghề mới sinh hoạt đầu tay lại gặp chủ nhân bất được tại trận bị đuổi chạy chết!

Tuy đã lấy lại bình tĩnh rồi, Từ tuyết Hồng vẫn chưa mở miệng hỏi gì được.

Chính thanh niên cất tiếng trước:

— Tại sao Thang tiên đã đi rồi, còn trở lại?

Thang bất Minh kinh hãi!

— Đi không lọt! Người trong Thiên nhất Bảo, chẳng một ai đi lọt!

Phải chú ý lắm, mới nghe được lão nói gì, giọng nói như vương nơi yết hầu, thoát ra như tiếng hai vật thể cứng, mài vào nhau, ken két.

Vừa lúc đó, từ nơi góc tường phía Đông, tiếng rú thẳm vang lên liên tục.

Trong những tiếng rú thẳm đó, có tiếng cao vút, có tiếng trầm trầm, những tiếng rú bất đồng những đượm vẻ thâm trầm phi thường. Tiếng biểu lộ rõ rệt niềm tuyệt vọng.

Nghe một tiếng rú như vậy thôi cũng đủ kinh hồn huỷ hủ nghe một loạt?

Tràng tiếng rú từ nơi góc tường vọng đến, chưa dứt Thang bất Minh kêu lên:

— Không một ai thoát lọt! Không một người nào trong Thiên

nhất Bảo thoát đi được! Không! Không có ai cả...

Lão kêu lên, như bị ám ảnh mà kêu, muốn ngừng tiếng kêu cũng chẳng được.

Từ tuyết Hồng cứng lưỡi, cứng miệng, tim ngừng đập mắt trợn trừng...

Bình sanh, nằng chưa hề sợ hãi bằng lúc này!

Giả sử bây giờ có ai bảo nàng thốt khẽ một tiếng nàng cũng chẳng làm sao thốt được, niềm sợ hãi đã làm tiêu tan khí lực của nàng cả rồi.

Thanh niên bình tĩnh gọi:

— Thang tiên sanh!

Y chưa dứt tròn câu, từ xa vọng lại một tràng cười quái dị, tràng cười nghe nhỏ, nhưng lớn rất nhanh, chúng rõ người phát ra tràng cười đang giở hết tốc lực chạy đến.

Liên theo đó, một giọng nói của nữ nhân vang lên:

— Ai không buông tha cho ta ty khai Thiên Nhất Bảo? Ai?

Một đạo kính phong quét vù vù trong không gian một bóng người hiện ra, người đó có gương mặt trắng, tóc xoắn tung bay theo đá vọt tới, đôi mắt ngầy ngầy đại đại.

Người đó là một thiếu phụ một thiếu phụ điên.

Vừa đến nơi, thiếu phụ đưa tay chỉ Từ tuyết Hồng và thanh niên hỏi:

— Người? Người à?

Bàn tay thiếu phụ vừa chỉ ra một đạo kính phong cực kỳ mãnh liệt cuốn tới, tuy không thực sự tấn công nàng, song Từ tuyết Hồng cảm thấy lồng ngực bị ép dồn, suýt ngạt thở.

Thanh niên bình tĩnh phi thường:

— Không phải chúng tôi!

Thiếu phụ điên quay mình lại, trông thấy Thang bất Minh, lại đưa tay chỉ, gần từng tiếng:

— Chắc đúng là người! Chính người chứ chẳng còn ai nữa!

Thang bắt Minh sững sờ, lão đầu.

Lão có cái dáng của người vừa bừng cơn mộng. Lão nhìn ra bốn phía, chợt thức ngộ tình hình cấp tốc phóng chân chạy đi.

Một người có võ công như lão, nếu chạy đi nhien phải nhanh, nhưng thiếu phụ diên còn nhanh hơn lão, lão vừa nhút động thân hình là thiếu phụ đã đến sát bên lão rồi.

Chỉ một cái vọt nhẹ, thiếu phụ đã chặn ngang trước mặt lão, quát :

— Tại sao ngươi ngăn trở ta, không cho ta ly khai Thiên nhất bảo ?

Thang bắt Minh lúc đó hoang mang vô tưởng, hoang mang đến độ suýt diên như thiếu phụ.

Sống, lão dù sao cũng là một cao thủ trong vụ lâm nấu, sợ nếu hoang mang bất quá chỉ trong một thoáng, rồi lão lấy lại bình tĩnh như thường. Lão thốt :

— Hiện tại chính nường tử không buông tha lão phu chạy đi, chứ nào phải lão phu ngăn trở nường tử ?

Thiếu phụ diên giết mình !

Thanh niên không để ý đến thiếu phụ, hướng sang Thang bắt Minh hỏi :

— Đã biết là không đi thoát, tại sao Thang tiên sanh không liền thủ ứng phó với địch lại cứ tìm cách chạy đi mãi ?

Chừng như bình sanh lão chưa hề nghe ai nói như thanh niên lão cho là phi lý, gần như hoang đường, quái đản. Thang bắt Minh bật cười hắc hắc :

— Liên thủ ứng địch ? Hà hà ! Trong thiên hạ lại có hạng người không biết tự lượng sức mình như ngươi, tại thật là một điều lạ lùng nhất, suốt đời ta, ta chưa thấy một kẻ thứ hai ! Hà hà ! Liên thủ ứng địch !

Thanh niên còn giữ Tuyết Hồng trong tay là, song y khẽ nhún đôi chân thân hình vừa nhích động, cả y và Tuyết Hồng đã đến phía hậu Thang bắt Minh rồi.

Nhanh như chớp, y đưa tay hữu ra quét tới ột lão

Thang bắt Minh không quay mình lại, chỉ hoành tay về phía hậu năm ngón sẽ ra, chụp vào ngực thanh niên.

Thủ pháp của lão rất nhanh, rất chuẩn tay lão vừa đưa lên, năm ngón vừa khép lại, bàn tay đã đặt nơi ngực thanh niên, bàn tay chạm vào ngực, bật thành một tiếng bộp.

Di nhiên cái quái bản tay của thanh niên, bất quá chỉ là một chiêu đứ, chẳng phải một thế công thực sự.

Cho nên Thang bắt Minh chẳng hề hấn gì, trái lại còn chụp trúng địch.

Từ tuyết Hồng còn đang ở bên cạnh thanh niên, sợ hãi quá rú lên.

Nhưng, liền tức đó, Thang bắt Minh vụt buông tay ra đồng thời cũng rú lên một tiếng như Từ tuyết Hồng.

Lão xoay nhanh người lại mở to đôi mắt nhìn trừng trừng vào mặt thanh niên, kêu lên :

— Cốt hạ...cốt hạ là ? Tịch đại Tiên sanh...

Thanh niên cười nhẹ :

— Thang tiên sanh quả danh bất hư truyền đó !

Thang bắt Minh cười khò.

Từ tuyết Hồng giết mình. Bất quá, nàng chỉ biết thanh niên có vũ công cực cao, chứ nàng đâu có ngờ được một người tuổi trẻ như y lại có ngoại hiệu Tịch đại tiên sanh ?

Bởi, được người đời gọi tiên sanh ít nhất cũng phải có số tuổi suýt tròn một cơ giáp chứ ?

Mọi người cứ y, có thể là một tiên sanh được sao ? Mà, cái tiếng tiên sanh do chính một quái kiệt trong Tứ Quái Trung Nguyên thốt lên !

Thanh niên nhìn sang Từ tuyết Hồng nhẹ, điềm một nụ cười. Y đã hiểu nàng đang nghĩ gì.

Y đáp :

— Cọ nường đừng lầm. Tịch đại tiên sanh là gia sư đây. Gia sư từng nói phạm vừa xuất thủ mà bết ngay lại lịch sử môn của tại hạ trên giang hồ ngày nay chỉ có độ bảy người. Trong số bảy người đó.

Cô Thang tiên Sanh là mới.

Thang bắt Minh hỏi :

— Liệu sư có ở trong vùng phụ cận chăng ?

Thanh niên đáp :

— Giả sử như hạt nổi mây ngàn vãn du khắp bốn phương tại họ chẳng biết hiện giờ người ở đâu !

Thang bắt Minh lại hỏi :

— Cát họ đến Thiên nhất Bảo từ lúc nào ? Tại sao lại đến Thiên nhất Bảo ? Hẳn phải có một mục đích chi chứ ?

Thanh niên cười nhẹ :

— Tại họ ở tại Thiên nhất Bảo, cái mục đích như thế nào, tiên sanh tự hỏi lấy mình, hà tất phải hỏi tại họ ? Chứ tiên sanh ở tại Thiên nhất bảo để làm gì ?

Thang bắt Minh mỉm cười không đáp :

— Chẳng hay quý tánh, cao danh là chi ?

Thanh niên cười nhạt :

— Là một tiểu tốt vô danh, tại họ có xưng ra cũng chẳng đáng cho người nghe phải lưu tâm. Không nói là hơn !

Thang bắt Minh trầm giọng :

— Một đệ tử của Tịch Đại tiên Sanh, sao lại là một người tiểu tốt vô danh được. Tại họ có biết được người đại đệ tử của tiên sanh, người đó là Kim Cương Đạo Lục Thái, nhân đại chiến với bọn Thất thập Nhị Sát tại vùng biên giới Xuyên Điện, giết đến người thứ sáu mươi chín thì khí cũng lực kiệt, rồi cũng chết luôn. Tại họ chưa từng nghe Tịch Đại tiên sanh có thu nhận một môn đồ nào, sau Lục Thái.

Thanh niên thấp thỏm :

— Thang tiên sanh ! Tại họ môn đồ của ai, chẳng phải do tại họ xưng ra mà chính là tiên sanh kêu lên. Như vậy, chẳng phải là tại họ muốn khoe mẽ lừa người !

Thang bắt Minh thoáng đỏ mặt :

— Chỉ vì cát họ chẳng chịu tiết lộ tên họ, nên lão phu hoài nghi xin cát họ bỏ qua đi cho lão phu !

Thanh niên chưa kịp nói chi, thiếu phụ điện tại hét lên :

— Kê nào ngăn chặn ta, không cho ta rời khỏi Thiên nhất Bảo ? Kê nào ? Kê nào ?

Thiếu phụ điện, không ai khác hơn là Hằng Nga.

Thanh niên buồm từ tuyết Hồng ra bảo khẽ :

— Cô nương chạy đi, xem mặt tỳ, tại sao nàng ấy đã đến đây rồi mà từ bảo chủ chưa trở lại !

Từ tuyết Hồng lùi lại một bước, nhìn qua một bên, chẳng thấy gì ngoài bóng tối dày đặc.

Vỗ sợ hãi, nàng nhìn đầu cũng thấy gương tượng có ma quỷ chấp chờ, nàng lắc đầu thốt :

— Ta... một mình ta, ta không dám đi đâu !

Thanh niên hừ một tiếng :

— Cô nương không sợ trời, không sợ đất mà tại sao lại chẳng dám đi ?

Chừng như cố ý thanh niên cứ chực dịp là đã kích sự tự tôn của Từ tuyết Hồng, làm cho nàng càng lúc càng phẫn nộ hơn.

Nhưng, trước đó, thì nàng còn dám phản đối lại, chứ hiện giờ hận thì đi nhien là hận cực độ rồi, nàng cũng chẳng dám đề lộ ra mặt.

Bởi thanh niên không còn là một kẻ vô lai lịch nữa, mà chính là đệ tử của một đệ nhất cao thủ vô lâm, một kỳ nhân tại Thuyết phong cốc trên Nga my Sơn, mà giang hồ xưng là Tịch đại tiên sanh, mà phụ thân nàng từng đã gặp đôi lần giao đàm đối ẩm với tân khách từ bốn phương trời đến Thiên Nhất Bảo.

Nàng biết lắm, trong trường hợp này, trước đại biến cố sắp xảy ra thanh niên là tấm bình phong vững chắc, che chở cha con nàng, bảo vệ Thiên nhất Bảo.

Ngoài thanh niên ra phòng cò ai nữa ?

Thần đạo song Hồ được kể là tay khá trong bảo, cả hai chết thảm, chết dễ dàng hơn con chó chết.

Quái thủ Thang bắt Minh, nhân vật trong Tứ quái Trung Nguyên quá sợ hãi mà chẳng dám thoát đi bất buộc phải trở về Thiên nhất bảo hồn kinh bạt vía.

Còn ai hơn Thang bắt Minh ?

Chỉ có thanh niên, thanh niên điềm tĩnh như thường, khẳng khái ở lại bảo sẵn sàng tiếp trợ cha con nàng, bảo vệ cơ đồ của nàng, và rất có thể thanh niên còn che chở luôn cho Thang bắt Minh.

Một con người như vậy, Từ tuyết Hồng còn dám vô lễ nữa chăng. Nếu nàng chẳng thấy sự ích lợi do thanh niên mang đến cho cha con nàng thì thật là nàng quá ngu xuẩn.

Nàng im lặng trước câu nói mỉa mai của thanh niên. Nhưng im lặng cũng là một hình thức của sự vô lễ, nàng đáp :

— Tôi sợ, tôi không dám đi !

Thanh niên như đã thỏa mãn về cái việc đã kích nàng không tiếc tay tiếng lời, ngang nhiên tỏ lộ niềm cao hứng, y bật cười ha hả cười một lúc, y đẩy qua Thang bá Minh :

— Vậy cảm phiền Thang tiên sanh đi xem thử, Từ Bảo chủ sống chết như thế nào.

Buồng câu nói đó, hẳn thanh niên đã tiên liệu có cái gì bất tường xảy đến cho Từ Long rồi, nếu chẳng vậy sao lão không trở lại đây ?

Từ tuyết Hồng kinh hãi, rung người bâng.

Thang bá Minh cũng khoát tay gấp

— Việc đó... việc đó... lão phu nghĩ... lại đây là hơn 1.

Thế là lão cũng chẳng dám đi !

Thanh niên cau mày hướng sang Hằng Nga, hỏi :

— Có phải Từ bảo chủ bảo nương tử đến đây, chẳng ? Còn bảo chủ đâu sao chẳng thấy trở lại ?

Hằng Nga bật cười cuồng dại, tiếng cười của nàng nghe keng keng kết kết, như hai thanh sắt nghiền vào nhau.

Lúc nàng cười, mái tóc rối bồng trên đầu như dựng đứng lên, tóc rung rinh tạo cho nàng một vẻ ma quái chấp chờn trong bóng đêm dày đặc, chỉ những ai đứng gần mới thấy làn mờ, chẳng thấy làn mờ lại càng sợ hãi.

Nàng cười một lúc, đoạn rít lên :

— Người hỏi ác tặc Từ Long ? Hẳn bắt ta mang từ Miêu cương về đây !

Rồi nàng tiếp tục cười,

Đang cười, bỗng nàng im bặt, rồi rú lên :

— Đường Hào ! Đường Hào !

Giọng nàng thê lương, áo nào làm sao ! Giọng đó lại cao vút có thể vọng đi ngoài mấy dặm đường, trong đêm thanh vắng.

Ái nghe mà chẳng hải hùng ? Tuy hải hùng song cũng xót xa cho nàng.

Vừa lúc đó, từ nơi một góc tường trong bóng tối, có giọng nói trầm trầm, lạnh lẽo vang lên :

— Lôi Tam tiêu tử ! Bước lại đây mau đi ! Đừng làm lụy phiền đến ai nữa !

Tiếng rú của Hằng Nga làm cho mọi người nghe hải hùng, nhưng không hải hùng bằng giọng nói trầm trầm của người này.

Giọng nói đó vừa vang lên, đến cả Hằng Nga chừng như cũng giật mình ngưng hẳn tiếng rú.

Giọng nói đó, tiếp tục vang lên :

— Lôi Tam tiêu tử ! Người đã làm lụy bao nhiêu người không là người còn muốn làm lụy thêm nhiều người nữa ?

Thang bá Minh cùng Từ tuyết Hồng đưa mắt nhìn nhau, cả hai cùng kinh, cùng tự hỏi, Lôi Tam tiêu tử là ai ?

Nhưng, còn ai nữa ? Dù chính kẻ đó không xưng tên, không thừa nhận Thang bá Minh và Từ tuyết Hồng cũng hiểu ngay Lôi Tam tiêu tử là ai rồi.

Hẳn nhiên, không phải là Từ tuyết Hồng, hẳn nhiên không phải là Thang bá Minh, bởi cả hai, một nữ một già thì không ai có thể gọi họ là tiêu tử được.

Mà cũng chẳng phải là Hằng Nga, bởi nàng cũng là nữ nhân nổi.

Thế thì, Lôi Tam tiêu tử là ai, nếu chẳng phải là thanh niên có thân hình bệnh hoạn kia ?

Thì ra chính y ! Y là cái người mà Từ tuyết Hồng cho là cứu tinh của Thiên Nhất Bảo !

Y là người mà nàng cho là có hảo tâm, quyết ở lại Thiên nhất Bảo để tiếp trợ cha con nàng !

Y là người đến Thiên nhất Bảo với một dụng ý tàn ác, đen tối !

Y ở lại đây, sen khi nghe có biến cố chẳng phải vì y có hảo ý, mà chính là y sợ người vừa gọi y từ trong bóng tối.

Y sợ, chẳng dám đi, chứ chẳng phải y ở lại vì cha con nàng, y ở lại là vì sự an toàn của y, không hơn không kém !

Trời ! Vậy mà nàng đặt trọn kỳ vọng nơi y !

Niềm phẫn nộ được đè nén từ lâu, đột nhiên bùng dậy, nàng rít lên một tiếng cười quái dị, đưa tay chỉ thanh niên quát :

Có ai gọi người người có nghe chẳng ? Tại sao người không đến đó ?

Thanh niên biến đổi thần sắc từ lúc nghe người trong bóng tối gọi Lôi Tam tiêu tử. Giờ thần sắc của y càng biến đổi hơn.

Từ tuyệt Hồng biết là nàng đoán không sai, càng làm già :

— Người sợ à ? Người mà cũng sợ nữa sao ?

Nàng hỏi bức thanh niên, làm y sôi giận, quát :

— Cầm miệng lại !

Từ tuyệt Hồng bật cười khanh khách !

— Tại sao ta lại phải cầm ? Người có sợ hay không chứ ? Nếu người không sợ, thì kia, có người đang gọi kia, cứ đến đó đi. Chắc người sợ chứ gì ?

Thanh niên vùng tay tát mạnh vào mặt nàng.

Nàng sôi giận, toan phát tác, song nhớ ngay thanh niên chẳng phải tay vừa, nếu làm cho y phần nộ, hẳn y dám mạnh tay hơn rất có thể y giết nàng lắm.

Nghĩ thế nàng chỉ đưa tay xoa má, từ từ lùi bốn năm bước mới dừng chân lại, rồi đứng im.

Người trong bóng tối, vẫn với giọng trầm trầm, lạnh rợn, gọi tiếp :

— Lôi Tam tiêu tử ! Lại đây đi ? Sao người còn hành hung ? Có lại đây đừng ở đó mà làm lụy đến kẻ khác nữa. Người sợ gì mà chưa chịu lại ?

Giọng nói trầm trầm đó chẳng phải tự nhiên mà có, mà chính là người đó đang áp dụng một tà công nên phát âm như vậy, người nghe cảm thấy hết sức khó chịu.

Thanh niên từ bước đến gần cạnh Hằng Nga, đưa tay chụp lấy cổ tay của nàng.

Hằng Nga đứng bất động như tượng, giả sử một người không biết vũ công, cũng có thể chụp được cổ tay nàng như thường, hà huống thanh niên là một tay vũ dũng phi phàm ?

Nhưng Hằng Nga nhanh nhẹn vô cùng, nàng trắm cánh tay xuống, trở bàn tay dón g lên, vươn một ngón đâm thẳng vào mạch môn của thanh niên.

Thanh niên giật mình, cấp tốc rút tay về.

Hằng Nga trừng mắt nhìn y, nhưng đứng nguyên tại chỗ, không làm một cử động nào tiếp.

Thanh niên hớp một hơi dài không khí hỏi :

— Con gái người đâu, hử Hằng Nga ?

Hằng Nga ngậy người, đôi mắt mở tròn nhìn đăm đăm thanh niên.

Một lúc lâu hỏi lại !

— Con gái của ta ?

Thanh niên gật đầu :

— Phải ! Người bị Từ Long ác tặc bắt đem về Thiên nhất Bảo không lâu sanh một đứa con gái. Người còn nhớ điều đó không ? Con gái người hiện giờ đâu ?

Hằng Nga cau mày :

— Con gái của ta ? Ta có con gái sao ?

Thanh niên lại gật đầu :

— Phải ! Người có một đứa con gái.

Đáp lại thanh tình của bạn đọc bốn phương đã ủng hộ bao lâu nay.

Nhà xuất bản VUI SÔNG chúng tôi xin trân trọng giới thiệu bộ tiểu thuyết chương kế tiếp:

HUYẾT ẢNH THẦN

Chỉ nội cái tên Huyết ảnh Thần cũng đủ nói lên nội dung hấp dẫn của bộ truyện.

Và cũng vẫn lối văn dịch thuật mượt mà của Thương Lan nhất định sẽ đưa bạn lạc vào từ những hồi hợp này đến những say mê khác.

Xin bạn đọc nhớ đón mua.

X

Đã đọc qua.

LONG HỒ PHONG VÂN

Bạn không thể không đọc:

LUẬN HỒI MA TÔN

Một bộ tiểu thuyết chương độc đáo: đã từng đăng trên một tờ nhật báo lớn Thủ Đức, làm say mê hàng trăm ngàn độc giả bốn phương.

LUẬN HỒI MA TÔN

Vẫn với lối văn gọn gàng sắc bén của THƯƠNG LAN lột trần tất cả những bí ẩn xảo trá của cuộc đời, những dã man tàn bạo của tham vọng con người, và tất cả những hãi hùng kinh khiếp nhất của sát máu... chiến chinh...

Tất cả đều gói ghém trong bộ chương độc nhất vô nhị LUẬN HỒI MA TÔN»

BÔNG Hằng Nga kêu lên:

— Con gái của ta hiện giờ ở đâu? Nó ở đâu chứ?

Thanh niên cười nhẹ:

— Ta biết con gái người hiện giờ ở đâu!

Từ tuột Hồng tường là thanh niên sẽ chỉ chỗ Ngọc Cẩm đang ở cho Hằng Nga biết nâng kính hải, lùi lại một bước, rồi hai bước ba bước, khoảng cách xa dần...

Trong khi nàng lùi lại, thì Hằng Nga lại bước tới, bước cạnh thanh niên khi đến gần, nàng hét lên:

— Con ta ở đâu?

Miệng vừa hét, tay vừa đưa lên, năm ngón tay vươn ra uốn hơng như năm móc câu, năm ngón tay chụp nhanh xuống đầu vai của thanh niên.

Thanh niên quả có thân pháp vô cùng linh hoạt, thấy bàn tay đối tượng chớp lên, cấp tốc đảo bộ, dịch ra ngoài, đồng thời đưa tay chỉ.

Nơi y chỉ là vùng tối bên chân tường, nơi đó có âm thanh nguyền dị phát ra.

Y bật cười khảnh khách thốt:

— Ở đó, con gái người ở đó! Con người, lúc sanh ra bị cái người đang nấp nơi đó, bắt đi, và trong phút giây này, chỉ có mỗi một người đó biết con gái người đã chết hay còn sống, nếu còn sống thì cũng chỉ có mỗi một người đó biết mà thôi. Rất có thể là y đã giết con gái người rồi, người cứ đến đó, hỏi y.

Hằng Nga rú lên một tiếng, vọt mình về vùng tối bên chân tường.

Một tiếng âm vang lên, tiếp theo đó một tiếng rào rào, đá bắn ra bốn phía bụi đá bốc lên, xoáy dần dần trong đêm tối, đá trắng bốc

lên thấy mờ mờ như một cái tháp quay tròn.

Thì ra, nàng vừa vọt tới, vừa vung tay ra phóng một đạo chuồng kinh, định sát hại người trong bóng tối, nàng định nhìn nơi đó có người đang ẩn nấp, nàng tin lời thanh niên.

Nhưng người đầu chẳng thấy, mà bức tường hững tròn đạo kinh lực của nàng đổ vỡ một mảng to.

Từ tuyết Hồng đang sợ Hằng Nga nhào tới nàng, bởi nàng nghĩ thế nào thanh niên cũng tiết lộ chỗ ở hiện tại của Ngọc Cầm không ngờ thay vì vọt đến nàng, Hằng Nga chuyển hướng về bức tường, nàng thở phào cho rằng mình thoát nạn.

Tiếng âm vang lên nàng chưa hết kinh hãi bỗng nghe tờ vai lạnh.

Có cái gì lạnh nổi bờ vai nàng trong khi nàng mặc một chiếc áo ngự hàn, bằng da, rất dày.

Nàng nghe cảm giác lạnh đó chuyển nhanh xuống ngũ tạng, lục phủ, rồi từ đó, cảm giác lạnh chuyển ra khắp thân thể, đầu lạnh, tay chân lạnh.

Trong niềm cảm giác lạnh, nàng nghe như có nắm vật thể nhón ấn nơi đầu vai nàng, ngoài cái lạnh, nàng lại đau đớn phi thường.

Nàng muốn hét lên, song miệng cứng lưỡi cứng, tiếng nói không thoát lọt ra được.

Đi nhiên nàng biết ngay, có người đang chụp tay lên đầu vai nàng, nhưng người đó là ai, nàng không thể đoán ra.

Người đó là ai?

Tại cực trường có bao nhiêu người thanh niên và Hằng Nga thì đang ở trước mặt nàng, chỉ còn Thang bắt Minh bên cạnh mà Thang bắt Minh thì chụp vai nàng làm gì?

Cái chụp vai đó chẳng còn về gì thân thiện cả, nếu Thang bắt Minh chụp nàng thì ít nhất cử động đó phải nhẹ nhàng, bởi lao cần ơn ối nàng trấn an nàng.

Cái chụp vai không thân thiện, thì hẳn là không do Thang bắt Minh rồi.

Thế thì ai chụp nàng?

Nàng toan quay đầu nhìn lại, song cổ nàng cứng cứng luôn cứng như miệng như lưỡi nàng.

Không la hét được, không quay nhìn được, nàng sợ hãi hơn...

Hằng Nga đánh vỡ một mảng tường, tìm chẳng gặp bóng người nào cả, với vọt mình trở lại chỗ cũ quát to:

— Người lừa ta? Nơi đó có ai đâu?

Thanh niên hấp tấp thốt:

— Không? Ta không lừa người đâu! Cho người biết, kẻ đã bắt con gái người mang đi, có ba phần giống người, bảy phần giống vượn thân hình thấp, nhỏ, đầu tóp lại, dài ra, kẻ đó không giống một người nào trên thế gian này, cả người thấy một lần là vĩnh viễn nhớ mãi dù chưa thấy cũng dễ nhận ra lắm!

Hằng Nga cao giọng:

— Mà người đó ở đâu? Ở đâu? Nói mau!

Thanh niên, chính là Lôi Tam, vọt quay mình lại, vừa quay lại ý biến sắc mặt liền.

Từ tuyết Hồng là người sơ nhất tại cực trường, giờ đây Lôi Tam có vẻ sợ hơn nàng gấp mấy phần.

Y nhìn về phía Từ tuyết Hồng, gương mặt y đã xanh, càng xanh hơn một gương mặt chẳng còn hạt máu.

Từ tuyết Hồng chột hiều.

Lôi Tam nhìn về phía nàng, chẳng phải y nhìn nàng, mà chính là y nhìn cái người sau lưng nàng, đang chụp tay lên vai nàng.

Nàng lại muốn hét lên một tiếng to để chứng tỏ với Hằng Nga là nàng chẳng biết gì trong vụ, nàng sợ Hằng Nga thấy Lôi Tam nhìn rồi lầm tưởng nàng đã bắt con gái của ba mang đi, song cảm giác lạnh trong người càng phút càng gia tăng, nàng không còn cứng miệng song hai hàm răng cứ đánh vào nhau, càn cạch, toan thân rung lên không làm sao hết được.

Nàng liền vung hai tay lên, vẩy vẩy, như mượn cử động đó phụ nhận sự dễ quyết của Lôi Tam, ngừa sự dễ quyết của y.

Hằng Nga lúc đó như tỉnh lại phản ứng của nàng vô cùng linh hoạt.

Nàng nhìn theo ánh mắt của Lôi tam, hiểu ngay Lôi tam có ý gì, nàng vừa nhún chân lao vút mình tới, vừa gào lên :

— Hân ! Hân !

Biết rõ Hằng Nga lao mình tới, không phải để hành hung nàng, nhưng nếu nàng đứng đó, sẽ khó tránh liên lụy.

Mà làm sao thoát đi khỏi nơi đó, trong khi người đứng sau lưng còn chế ngự nàng với cái chụp tay lạnh như giá băng kia ?

Lám trái độn cho hai kinh lực chạm nhau chắc nàng phải bị bẹp rì thân hình.

Bớt, vũ công của Hằng Nga thì nàng đã hiểu rồi, còn người sau lưng nàng hẳn cũng chẳng phải là tay vừa, không vừa nên chế ngự nàng dễ dàng như vậy.

Lôi tam đưa theo một câu :

— Phải, người đó ?

Y gọi Thang bát Minh, giục gấp :

— Vào luôn đi, Thang tiên Sinh ! Nhân dịp này, cả ba chúng ta cùng hiệp sức tại hạ luôn y, trừ diệt hoạn họa cho Thiên Nhất Bảo !

Người đó, có thù có oán gì với Thang Bát Minh ? Thì lão đại gì gây sự với một người mà tài nghệ trên hẳn ít nhất cũng một bậc ?

Lão lắc đầu, cười lạnh :

— Việc gì đến lão phu phải can thiệp chứ ? Việc gì đến Thiên nhất Bảo, mà lão phu phải can thiệp để trừ họa hoạn cho Bảo ? Bảo có họa hoạn gì ? Vĩ băng hữu đó đến đây, là cốt ý tìm cái hạ, cái hạ có đặc tội với người thì tự mình giải quyết trường hợp lấy, gọi lão phu làm chi ?

Lôi Tam sôi giận, nhưng dần lạnh nóng xuống, chỉ cười lạnh thốt :

— Thang tiên sanh cứ tưởng, ai muốn động chạm đến tại hạ, là phải động chạm đến gia sư. Nếu tại hạ không giao thù với y tại hạ bị y sát rồi, hẳn y không muốn sự tình đến tại gia sư, như vậy y phải giết người, diệt khẩu. Tiên sanh nghĩ, tại đây, ai là người mục kích

y giết tại hạ ? Chắc tiên sanh hiểu trước hết, y phải sát hại ai để diệt khẩu. Chẳng đó tiên sanh sẽ một mình mà giao đấu với y, và tiên sanh hối tiếc đơn lực giao đấu, không bằng mình hiệp lực giao đấu.

Y gần từng tiếng tiếp nối :

— Nếu tiên sanh thấy mình thắng nổi, thì cứ ung dung đứng đó mà xem cuộc chiến, nếu biết mình kém xa mà vẫn thản nhiên, thì chốc nữa đây đừng hối hận.

Thang bát Minh giật mình, rồi biến sắc.

Lão nghĩ Lôi Tam nói có lý đấy. Nhưng, lão vẫn cho rằng, can thiệp vào vụ, còn nguy hiểm hơn gấp trăm ngàn lần, bởi, dù thoát nạn lần này lão vẫn bị người đó đeo đuổi muôn đời để thanh toán cho sự can thiệp vô lý do của lão hôm nay, ngăn trở hành động của y.

Lão hừ một tiếng !

— Ta cứ cảm miệng hên, hẳn Thập Quân cũng phải tin ta là chẳng hề ăn nói hồ đồ ! Làm gì có hại đến ta mà ta lo ?

Lôi Tam bật cười khanh khách :

— Hiện tại, thì y có thể tin tiên sanh tin để cho tiên sanh đứng ngoài xem cuộc chiến, tin để cho y dễ thu dọn tại hạ. Chỉ sợ sau khi tại hạ bị hại rồi, thì y đổi ý. Chẳng đó, tiên sanh sẽ lãnh đủ những gì tại hạ đã phát họa trước với tiên sanh. Được rồi, tiên sanh cứ thản nhiên đi, rồi cái gì phải đến, sẽ đến, dần gần với tiên sanh.

Thang bát Minh do dự.

Trong khi do dự, lão lùi dần, song lão không lùi xa. Hien nhiên lão muốn thoát đi, nhưng lập luận của Lôi Tam gieo ánh hưởng nặng nơi tâm tư lão, thành lão không quyết định dứt khoát.

Lúc đó, Hằng Nga đã vọt đến trước mặt người sau lưng Từ tuyết Hồng rồi.

Trước mặt người đó, tức nhiên trước mặt Từ tuyết Hồng, bỏ nàng là trái độn, giả sử Hằng Nga xuất thủ tấn công người sau lưng nàng, là nàng hứng trọn thế công đó.

Dù cho ai ở trong tình cảnh đó, cũng phải hãi hùng, nói chi là nàng ?

Hằng Nga vươn tay ra !

— Tra con cho ta ! Nó hiện giờ ở đâu ? Hãy trả nó lại đây cho ta !

Người sau lưng Từ tuyết Hồng bật cười ha hả, giọng cười vẫn quái dị như thường.

Cười mấy tiếng, vẫn với giọng với quái dị đó, y hỏi :

— Con người ? Con gái người ở đâu, ta làm sao biết được ? Mà người có gặp lại con gái người, nàng cũng chẳng nhìn người là mẫu thân của nàng được. Người có chắc là nàng sẽ nhìn nhận người chẳng mà hồng tìm nàng.

Người đó nhứt khê bàn tay đầy Từ tuyết Hồng sang qua một bên.

Nhân cái đầy đó, tuy không đến đôi ngà nhào, Từ tuyết Hồng cũng mượn đà nhào luôn, nâng lên mấy vòng, chưa kịp đứng lên, tính hiếu kỳ sôi động nàng nhìn người đó.

Quả đúng như Lôi Tam đã tả, y có ba phần giống người, bảy phần giống vượn, chiếc đầu von lên, vừa von vừa đẹp, như lúc sanh ra, y bị hai vật thể ép đồn-ép hai khía cạnh đối chiếu này xong, lại ép đến hai khía cạnh khác.

Nhưng cái ép chẳng đồng đều, thành ra đầu nhọn mà đẹp.

Có chiếc đầu như vậy, hẳn phải có một gương mặt nhỏ mà dài dài trên mức độ thường, thành ra y có dung mạo hết sức quái đản.

Có biết bao nhiêu kỳ nhân dị khách, dụng mẹo cổ quái, đến tại Thiên Nhất Bào ? Từ tuyết Hồng mục kích quá nhiều người, song nàng chưa thấy ai có hình dáng kỳ quái như người này.

Người này là ai, mà Thang bát Minh lại gọi là Thần Quan ?...

Từ tuyết Hồng đứng lên, rồi lạng người ra đó, như trông.

Từ tuyết Hồng vừa bị xô vệt qua một bên, Hằng Nga nhào tới.

Năm ngón tay tay như năm móc sắt, chụp xuống chiếc đầu vừa đẹp vừa nhọn của người đó.

Y đứng nguyên tại chỗ, gương mặt nhìn Hằng Nga, không hề né tránh.

Đi nhiên, Hằng Nga phải chụp trúng.

oOo

CHƯƠNG XIV

NHỮNG TỘI KHỔ THA

Năm ngón tay, chụp chiếc đầu, đầu là một vật tròn, hẳn phải khó chụp lắm, dù có chụp trúng, cũng vuốt tay liền, chẳng thể nào giữ dính chắc được.

Nhưng, chiếc đầu của người đó, có hình thức đặc biệt, vừa đẹp vừa nhọn, vừa dài, nên Hằng Nga chụp xuống là giữ dính cứng đờ dằng.

Chụp trúng rồi, Hằng Nga cố vận công, bóp mạnh, xương ngón tay của nàng kêu lạo rạo rạo.

Gương mặt người đó, đã quái dị tự nhiên, lại càng thêm quái dị Y nhú mày, gương tròn mặt suốt vọt khỏi trán, miệng chảnh bành ra, chừng như y cảm thấy đau đớn lắm, và chiếc đầu đó sẽ vỡ vụn dưới sức ép của năm ngón tay.

Một bên bóp mạnh, một bên cố chịu đựng, song phương tương trì một lúc.

Bỗng người đó cạo giọng quát :

— Lợi hại đấy !

Tiếng quát vừa buông dứt, bất thành lình y đánh ra hai chưởng.

Chưởng thế của y, tân kỳ vô tưởng, y luyện được chưởng pháp vừa nhanh, vừa độc, có thể bảo trên giang hồ về chưởng pháp, y đã chiếm độc bộ.

Phạm đưa tay chụp vào mình một người nào đó, hẳn phải đứng

sát người đó.

Hằng Nga chụp đầu người đó, dĩ nhiên khoảng cách giữa nhau rất gần, giả dĩ hai cánh tay của người đó dài quá tầm thước thông thường, y vươn ra là phải đến chạm người đối tượng ngay.

Nếu y vươn thẳng tới, thì chưởng kinh của y phải chạm đúng ngực Hằng Nga.

Song y xuất thủ hết sức nguy dị, và cũng có lẽ y thấy khoan cách rất hẹp, thừa cho hai bên, nếu đánh mà không thẳng tay thì thế đánh không được mạnh đúng như ý muốn, cũng có thể theo một lối đánh riêng, hoặc muốn thì triển một tiểu xảo để dọa tinh thần những người đứng bên ngoài quan chiến, thay vì đánh thẳng tới thì y vòng hai tay ra hai bên, rồi đánh ngược trở lại.

Đánh như vậy, hai chưởng kinh nhằm vào lưng Hằng Nga.

Đứng trước mặt, lại xuất thủ đánh bọc hậu, nếu chẳng phải là tay phi thường, thì làm gì làm nổi việc đó?

Hai cánh tay của y giữ hai bên, hai chưởng kinh từ phía hậu đánh tới trước mặt đã có y chặn lại, Hằng Nga dù muốn né tránh cũng chẳng làm sao né tránh được.

Hằng Nga định ninh là đối phương xuất thủ đánh mặt trước, nên chỉ đã phòng mặt trước, bất ngờ y lại đánh bọc hậu, khi nàng nghe tiếng gió chưởng, toan hoành tay kia phản công, thì đã chậm mất rồi.

Hai tiếng bịch bịch vang lên, nàng hứng trọn hai chưởng kinh nơi lưng.

Không ai bên ngoài ước độ được công lực của hai chưởng kinh đó mạnh đến mức nào.

Chỉ thấy Hằng Nga nhào tới trước một bước, kế tiếp một tiếng bịch vang lên, thân hình nàng đã chạm vào mình người đó.

Đồng thời gian, nàng rú lên một tiếng khùng khiếp, bàn tay đang nắm chiếc đầu của người đó, bỗng lỏng ngón, bàn tay đó rảnh rỗi liền chớp lên liền hồi.

Xoay xoay lay trong một thoáng, nàng đã đánh ra mười tám chưởng.

Mười tám chưởng, đánh với toàn công lực, lại đứng gần mà đánh dĩ nhiên phải tuyệt độc.

Gia dĩ nhiên, chiêu thức lại nguy bị, thế công đó lợi hại phi thường.

Bàn tay chớp lên, tiếng bốp bốp vang theo, trong mười tám chưởng đó, có ít nhất cũng tám chín chưởng trúng vào mình người đó.

Người đó luôn miệng kêu lên :

— Chưởng pháp tuyệt diệu ! Tuyệt diệu !

Y vừa vừa kêu lớn mình tránh né.

Đánh được mười tám chưởng, hơn nửa số chưởng, Hằng Nga chưa ngừng tay, bàn tay cứ chớp lên, chưởng kinh cứ bay ra.

Từ tuyết Hồng đứng bên ngoài xa, nghe tiếng gió chưởng vù vù chẳng khác nào cuồng phong, quét qua từng đợt, từng đợt. Nàng chú mắt theo dõi cuộc đấu, song vẫn chẳng làm sao phân biệt nổi lối xuất thủ của Hằng Nga.

Bàn tay của Hằng Nga càng phút càng chớp nhanh, chưởng kinh vút tới phải nhanh, gió chưởng cũng rít nhanh, cuối cùng Từ tuyết Hồng chỉ còn nghe ù ù bên tai, chẳng phân biệt được từng đợt như trước.

Người giống vượn đó, cũng có thân pháp nhanh vô tưởng, y uốn lòn lỏi giữa vùng chưởng ảnh, như cái thoi qua lại trên khung cửi, thoi chẳng hề chạm vào đường tơ thì y cũng giữ mình đừng dẫm cho chưởng kinh chạm vào.

Hai thân hình như đan vào nhau, xuyên qua, lòn lỏi, vọt lói, nhào lui, họ như hai bóng ma chấp chờn, xoắn lút vào nhau.

Thực sự, người giống vượn chẳng phải chỉ lòn lỏi tránh né mà thôi. Dĩ nhiên, y cũng phải hoàn thủ, cũng phải phản công, có điều y xuất chiêu như thế nào thì Từ tuyết Hồng không thể nhận định được.

Nàng quên mất thực cảnh nguy hại, ngáy người nhìn cuộc đấu,

sảy sưa theo dõi từng chuyển tiến của cuộc đấu.

Bỗng, một giọng nói vang khẽ nơi phía hậu nàng :

— Vui gì mà xem ? Thích xem hơn sợ chết à ? Sao chẳng thừa dịp này, chạy đi chứ ?

Từ tuyết Hồng quay đầu nhìn lại.

Thực ra, nàng chẳng cần quay đầu lại, nghe âm thanh nàng cũng biết rõ ai phát xuất câu nói đó.

Nàng nhìn Lôi Tam, thầm nghĩ, người giống vượn kia, duy nhất vì Lôi Tam mà đến Thiên Nhất Bảo, hay còn vì nguyên nhân nào khác nữa ?

Có lẽ là gì Lôi Tam thôi, bởi nàng nhớ ra, người đó vốn dĩ xa đối với cha con nàng, đã xa lạ thì làm gì có ân oán tình cừu ? Mo. ký xem từ trước đến nay, cha con nàng có gặp, người đó lần nào chẳng va đến có, thì cha con nàng đã làm gì đắc tội, nên hôm nay người đó đến đây hỏi tội.

Không, nàng không thấy cha con nàng có quen biết với y, dĩ nhiên là chẳng hề làm gì đắc tội với y.

Như vậy, y đến đây, chẳng qua chỉ để tìm Lôi Tam thôi.

Nghĩ như vậy rồi, nàng còn sợ gì ? Người đó dù hung bạo đến đâu khi y không gây sự với nàng, thì nàng làm gì phải sợ y ?

Nàng cảm thấy can đảm hơn, nhìn Lôi Tam vừa gọi nàng, nàng hừ một tiếng :

— Làm gì ta phải chết ? Ai làm gì ta mà ta sợ ? Có người sợ, mới phải hơn. Giả như người sợ, thì nên nhân cơ hội này, thoát đi, đi gặp di may ra có thể tránh được họa.

Lôi Tam cao mày, đột nhiên vươn tay nắm cánh tay nàng.

Nàng sôi giận, vùng tay tát vào mặt y.

Nhưng, làm gì nàng đánh trúng được y ? Có bao giờ Lôi Tam để cho nàng đánh trúng ? Y xoay bàn tay, chụp vào mạch môn của nàng đoạn nhắc hồng nàng lên mang luôn theo, nhảy vọt lên cao.

Tuy có đeo một người, y vẫn vọt cao hơn ba trượng, dề dàng như thường.

Y vọt về phía đầu tường, đáp xuống bên ngoài.

Một giọng nói quái dị vang lên :

— Lôi Tam tiêu tử ! Người chạy lên trời, ta theo lợi trời, người chui xuống đất, ta theo xuống đất. Ta tưởng, người không nên chạy đi là hơn !

Lôi Tam vờ như chẳng nghe gì cả, cứ giờ thuật khinh công dăng, vọt lên, đáp xuống, qua mấy lần vọt, y đã ra khỏi Thiên Nhất Bảo.

Y chạy đi, tai vẫn còn nghe giọng nói quái dị đó vang lên, tuy y chạy xa rồi, giọng nói đó vẫn còn vang rõ ràng bên tai y.

Tuy nhiên, người giống vượn không đuổi theo y được, bởi Hằng Nga còn ngăn chặn, Hằng Nga dốc toàn lực tấn công y, bắt buộc y phải tiếp tục giao đấu, không thể bỏ cuộc chiến mà chạy đuổi theo được.

Lôi Tam cứ thẳng đường trước mặt mà chạy. Trong khoảnh khắc y đã vượt hơn mười dặm đường.

Đến lúc đó, y mới thở phào, giọng nói quái dị chẳng còn vang đến tai y nữa.

Y dừng chân lại.

Từ lúc y chụp cổ tay nàng, bấm đúng mạch môn Từ-tuyết Hồng nghe toàn thân tê dại, muốn hét lên, cũng chẳng còn khí lực mà hét.

Bây giờ, Lôi Tam dừng chân lại, vùng tay hất Từ tuyết Hồng văng ra xa, nàng phải ngã nhào xuống đất.

Nàng rú lên một tiếng.

Cái hất của Lôi Tam bắn nàng ngoài năm trượng, bị hất như vậy bắn nàng phải đau đớn lắm, rất có thể gãy tay, gãy chân.

Nhưng nàng chẳng nghe cảm giác gì, nơi nàng rơi xuống, tuyết đóng một lớp khá dày, chỗ đó (ôm hân một lỗ.

Nàng chỗi tay lên mặt tuyết, cố chờ dậy.

Hất nàng văng ra xa rồi, Lôi Tam vọt tới trước mặt nàng.

Ở đây tự nhiên nàng phải sợ, bởi chỉ có mỗi một mình nàng với y, y muốn làm hại nàng như thế nào lại chẳng được?

Về lại người giống vợ còn ở tại Thiên Nhất Bảo cách y hơn mười dặm đường, y đâu còn ngại nữa?

Nàng sợ, nhưng biết là có sợ cũng chẳng thoát nạn được nếu Lôi Tam muốn hành hung, nàng đành nhắm mắt nhắm mũi, vung tay kia đánh tới.

Nàng đánh liên hồi vào mình Lôi Tam, y không nhút nhát trái lại y bật cười vang.

Từ tuyết Hồng nhận ra, nàng dùng công lực bao nhiêu, đánh vào mình đối tượng, cũng như nàng đập vào một chiếc bao bị bằng da những tiếng bành bịch lại vang lên, nhưng đối tượng chẳng hề hấn gì.

Nàng đánh một lúc, có hơn năm sáu mươi chiêu, rồi dừng tay thở dốc.

Lôi Tam cười hi hi, thốt :

— Ác thế à? Đánh gì mà đánh ác thế? Đánh như ác phụ đánh chồng hiền!

Từ tuyết Hồng giật mình, trở mắt nhìn Lôi Tam, vừa nhìn vừa lùi lại, nói rộng khoảng cách giữa nàng và y.

Tại Thiên Nhất Bảo, trước đó, nàng đã bắt gặp ánh mắt của Lôi Tam nhìn nàng với vẻ kỳ dị, chính ánh mắt đó làm nàng rung chuyển khắp mình, nàng đã hiểu phần nào cái ý đen tối của y.

Giờ đây, y nói lên câu đó, tuy là một câu đùa, song vẫn biểu lộ chân tướng của y.

Biết y có cái ý như vậy, tự nhiên nàng rung sợ.

Nàng lùi ra xa, Lôi Tam giương mắt nhìn theo nàng, trong ánh mắt đó vẻ kỳ dị lại hiện ra, ánh mắt đó có phần táo bạo hơn trước nhiều.

Từ tuyết Hồng hồi hộp, hấp tấp hỏi :

— Người... người muốn gì?... Người định làm gì?

Lôi Tam nhìn nàng không chớp :

— Từ cô nương! Tại vùng Quan Ngoại này, không phải là

hiếm thiếu nữ song, chỉ có cô nương đáng được gọi được là mỹ nhân!

Được khen đẹp, có thiếu nữ nào lại chẳng thích?

Nhưng, Từ tuyết Hồng không thể thích nổi, trái lại, nàng càng sợ hơn.

Nàng lùi xa hơn nữa, rồi miễn cưỡng điềm một nụ cười nàng cũng chẳng hiểu tại sao nàng cười được :

— Thật vậy à?

Nàng lùi lần trước, Lôi Tam không theo cứ đứng nguyên tại chỗ nhìn nàng.

Nhưng, nàng lùi lần này, Lôi Tam bước tới chẳng những bắt lại khoảng cách trước mà y còn thu lại khoảng cách do nàng vừa nói rộng.

Từ tuyết Hồng kinh hãi cứ lùi.

Lôi Tam bật cười ha hả :

— Sao Từ cô nương cứ lùi mãi thế? Tại hạ đáng sợ lắm sao cô nương?

Từ tuyết Hồng cố lấy can đảm :

— Ta sợ người? Tại sao ta sợ chứ? Ta làm gì sợ người?

Lôi Tam vẫn cười :

— Phải đó, cô nương! Tại hạ có gì đáng cho cô nương sợ đâu?

Nhưng, cô nương có biết chăng, khi một nam nhân có cái oán khí nam nhân đó sẽ như thế nào? Tại hạ hơn hẳn biểu ca của cô nương, tại hạ không được xem trọng hơn biểu ca của cô nương sao? Trong con mắt của cô nương chỉ có mỗi một mình biểu ca của cô nương là đáng trọng à?

Nếu không cố giữ vững tâm thần, Từ tuyết Hồng có thể ngất xỉu vì câu nói đó.

Nàng hấp tấp biện bạch :

— Ta... với biểu ca ta có gì đâu?...

Lôi Tam nhếch nụ cười nham hiểm :

— Thôi đi cô nương! Trong Thiên Nhất Bảo, còn ai không biết

cô nương suýt điên lên vì Lâm Hạo Sanh yêu Ngọc Cầm? Hà hà ! Chẳng cô nương không ngờ Ngọc Cầm là con gái của Hạng Nga ! Hà hà Cô nương không ngờ tấn kịch có nhiều tình tiết éo le! Bây giờ cô nương hãy nói cho tại hạ nghe cô nương đã làm gì cả hai, Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cầm ? Cô nương nói nhanh đi chứ ?

Y nói, cứ nói, v bước tới, cứ bước.

Y bước tới một bước. Từ tuyết Hồng lùi một bước.

Nơi đó, là đồng trống, mặt đồng tuyết phủ trắng xóa, tuyết phủ bao la mặc sức cho Từ tuyết Hồng lùi lùi đến bao giờ cũng chẳng bí lối.

Nhưng, Lôi Tam khôn khéo hơn y chuyển hướng bức đòn, Từ tuyết Hồng cũng phải xoay hướng lùi, và hướng nàng lùi phải vướng một thân cây.

Từ tuyết Hồng chạm lưng vào thân cây, không còn lùi được nữa.

Thực ra, nàng cũng có thể dịch bước qua một bên rồi lùi nhưng nàng có dám dịch bước qua như vậy chăng ? Trong trường hợp bị uy hiếp mọi cử động lộ liễu quá độ đều có thể kích nộ đối phương hoặc giả tạo cho đối phương một nghi ngờ, và khi niềm nghi ngờ phát sinh thì bất trắc đến liền.

Một con hồ dơi trước khi xoi thịt con mồi, rất thích vờn mồi, nhưng con mồi đừng nên tránh né quá mức làm cho chủ hồ câu lên, nó sẽ xé xác ngay chẳng cần vờn nữa.

Ở đây, Từ tuyết Hồng không muốn bị xé xác gấp thì tự nhiên nàng không dám kích nộ con hồ.

Song dù nàng có muốn dịch bước qua mà lùi cũng chẳng làm sao lùi kịp, bởi Lôi Tam đã đến sát bên nàng rồi, hai cánh tay vươn ra, hai bàn tay đã chụp vào thân cây tạo thành một vòng tròn Từ tuyết Hồng ở trong vòng tay đó.

Lôi Tam bật cười khoái trá :

— Từ cô nương ! Cô nương không chạy thoát đâu ! Cô nương còn chạy sao thoát, mà mong ?

Ánh mắt của Lôi Tam ngời lên niềm dự vọng, gương mặt của y bốc ra một vầng tà kní, y đã biến thành một con quỷ đi mất rồi !

Từ Tuyết Hồng quá sợ, thanh liễu, liễu là không tìm cách thoát chạy nữa, liễu là nhìn thẳng vào thực tế bất chấp những diễn biến tiếp nối liễu đã thực hiện một chủ trương vừa thành hình qua cái chớp của ánh mắt.

Nàng hỏi :

— Người cho rằng ta đẹp ?

Lôi Tam gật đầu :

— Phải đó, cô nương ! Cô nương rất đẹp, nhất là trong phút giây này, chẳng hiểu tại sao, tại hạ thấy cô nương đẹp lạ lùng ! Tại hạ nói thật đấy cô nương.

Y lùi ra xa một chút, nghiêng nghiêng đầu, nhìn đắm đắm vào nàng, như đã chiêm ngưỡng cái sắc đẹp mà y vừa ca tụng.

Từ Tuyết Hồng lại hỏi :

— Ta đẹp, má người có thích ta chăng ?

Lôi Tam lại gật đầu :

— Câu hỏi đó, kẻ như thừa đi cô nương !

Từ tuyết Hồng điềm nhiên hỏi tiếp !

— Đã thích ta, người cứ đánh tiếng với phụ thân ta, người là đệ tử của Tịch đại tiên sanh, người thuộc vào hàng danh vọng trên giang hồ, phụ thân ta không bao giờ dám khinh thị mà từ chối hôn nhân đâu !

Nói đến hôn nhân chánh thức trong lúc này, là nếu vấn đề thời gian rõ rệt, Lôi Tam dù có bị dự vọng làm cho loạn tưng, cũng phải hạ thấp ngọn lửa xuống, khép mình trong nghi thức chờ chờ thời gian.

Lôi Tam cười ha hả !

— Cầu hôn ! Ai bảo là ta chuẩn bị cầu hôn ?

Từ tuyết Hồng kinh hãi :

— Người...người chẳng vừa nói là...thích...ta sao ? Người đã...không nói là...ta đẹp sao ?

Lôi tam càng cười lớn :

— Co chứ ! Ta có nói là cô nương đẹp ! Nhưng cô nương có thể đẹp mãi chẳng ? Ta có nói là ta thích cô nương ! Nhưng ta không hứa là ta thích cô nương mãi mãi. Cô nương đừng tưởng là ta thích làm vợ làm chồng với cô nương à ? Mong ! Mong ! Đừng có nuôi mộng, cô nương. Ngày mai ngày kia, ta không còn thấy cô nương đẹp nữa, ta sẽ chán cô nương, cái sức quyến rũ tiêu tan rồi, thì đừng mong kéo ta về gần cô nương được nữa. Ta sẽ tìm cái mới, ta sẽ vất bỏ cái cũ. Cô nương hiểu chưa ? Cho ta xin hai tiếng, cầu hôn đi !

Nếu có thể chết được, Từ tuyết Hồng ngã ra chết liền.

Lôi Tam lại bước tới, nàng vung hai cánh tay, vung tới tấp trước mặt nàng, trước ngực của Lôi Tam, cổ ngăn chặn y bức sát vào.

Nhưng, nàng làm sao chống nổi áp lực của Lôi Tam, hơn nữa, y không còn là y nữa, mà chính hiện thân của dâm thân, thì cái áp lực đó phải tăng gia cao độ.

Lôi Tam phất bàn tay, cổ áo của nàng tung ra, bày chiếc cổ trắng ngần.

Từ tuyết Hồng rung lên, đôi chân nhũn xuống, Lôi Tam kịp thờ đưa vòng tay qua lưng nàng, ghì nàng lại.

Rồi y cúi sát mặt sát mặt nàng, hôn lên như mưa...

Tuy nhiên, Từ tuyết Hồng không đèn dỗi hôn mê, tâm trí của nàng còn tỉnh như thường nàng cố nghiêng đầu qua bên này, lách sang bên kia, tránh những chiếc hôn ghê tởm.

Nhưng phần kháng đó, bất quá miễn cưỡng, bất quá tạm thời nàng làm sao thoát khỏi móng vuốt của dâm quỷ ?

Lôi Tam hôn một lúc bề, xúc nàng lên, phóng chân chạy đi về phía trước mặt.

Nhưng y chưa kịp chạy đi, phía sau lưng y, có tiếng nói của nai người vọng đến.

Hai người đó, không chuyện vãn với nhau, mà cùng cất tiếng gọi y :

— Lôi Tam ! Buông nàng ấy xuống đó, rồi quay người lại xem nào !

Giọng nói trầm trầm, biểu hiện một oai khí hùng mạnh, khiến Lôi tam giật mình, y quay mình lại song chẳng buông Từ tuyết Hồng trái lại y đưa Từ tuyết Hồng ra trước ngực.

Đoạn y lùi bước, tựa lưng vào thân cây.

Từ tuyết Hồng trước sau vẫn tỉnh táo như thường nàng cảm chắc là mình phải bị ô nhục trong tay Lôi Tam rồi, bởi y mang nàng đi như vậy, là hiển nhiên tìm một chỗ tịch mịch nào, giờ trò dâm vật, phá hoại tiết trinh nàng.

Nếu sự việc sẽ diễn tiến như thế, thì nàng còn sống làm sao được ?

Nhưng mạng nàng chưa đứt sớm như vậy, gần đang lúc thập phần nguy cấp hai người xuất hiện.

Dù người xuất hiện, là thân hay thù đối với nàng điều đó chẳng quan hệ gì, miễn sao họ ngăn trở Lôi tam thực hiện cái ý muốn bại hoại của y là đủ, tạm thời cũng đủ.

Cả hai, gọi y với giọng đó, chắc chắn là họ định gây sự với Lôi Tam. Nàng còn hy vọng chỉ hơn là trong phút giây này có người gây sự với y ?

Nàng thở phào ngược nhìn phía trước.

Hai người đó, là hai thanh niên, tuổi độ ba mươi trở lại, mày râu mắt to, tác suất soát nhau mà gương mặt cũng giống nhau, nhòa qua ai cũng hiểu được họ là anh em ruột.

Người nào cũng có vẻ phần nề.

Họ quắc mắt ngời hung quang nhìn Lôi Tam không chớp.

Vì bị Lôi Tam giữ riết phía trước, không thể ngẩng mặt lên nhìn, Từ tuyết Hồng chẳng rõ thần sắc của y lúc đó như thế nào.

Tuy nhiên nàng nghe thân hình của Lôi Tam rung rung, nên đoán là y đang bị kích động mạnh, mà sự kích động đó, chẳng phải do phần nề sanh ra, y kích động vì sơ hãi.

Nàng thụ hết can đảm, kêu lên :

— Hai vị cứu tôi !..

Câu nói của nàng vừa buông dứt, hai thanh niên vọt mình tới cách Lôi Tam độ năm sáu thước.

Lôi Tam đặt một bàn tay nơi Thiên linh Cái của nàng, đồng thời quát to :

— Các người bước tới một bước nữa, là ta đập vỡ sọ nàng ra liền !

Hai thanh niên bất buộc phải dừng chân trong khoảng cách đó.

Một người cất tiếng :

— Lôi Tam, buông nàng ấy ra, khoanh tay chờ trái. Đừng để bọn ta xuất thủ nhọc công !

Người kia tiếp :

— Buông nàng ra đi, rồi cúi đầu theo bọn ta trở về.

Lôi Tam cười lạnh :

— Theo hai sư huynh về, tiểu đệ cũng chết mà con tròng con dè vẫn muốn sống thay, huống hồ con người ? Ở lại đây, hai sư huynh cũng quyết dồn tiểu đệ vào cái chết. Về cũng chết, ở cũng chết, nhưng ở thì có hy vọng sống hơn, còn về thì cầm chắc cái chết. Tiểu đệ không thể vâng lời hai sư huynh rồi ! Khi nào còn một chút hy vọng, tiểu đệ phải bám vào cái hy vọng đó !

Hai người kia bật cười ha hả :

— Lôi Tam ! Người tưởng là người có thể thoát khỏi tay bọn ta. Người tưởng người có tài biến cái ảo vọng đó thành sự thực ? Hy vọng của người, chỉ là ảo vọng, không hơn không kém. Người biết không, chúng ta tìm tung tích người từ hai năm nay, bây giờ người đây, khi nào chúng ta lại buông tha người ?

Lôi Tam lạnh lùng :

— Nếu hai sư huynh thấy thắng nổi tiểu đệ, thì cứ bước tới cớ đoạn tình đồng môn, tiểu đệ sẵn sàng tiếp nhận mọi đối xử của hai sư huynh.

Hai thanh niên trầm giọng :

— Lôi Tam, trong sư môn, người phạm đại tội, người sự bị trừng

phạt bỏ đi định trốn tội, chứ người không hề nghĩ đến sự ăn năn hối cải, hơn thế, người lại dùng chiêu bài sư môn, mượn danh của sư phụ, nghênh ngang hống hách trên giang hồ, làm nhiều điều bại hoại, mười tháng trước đây người gian dâm con gái yêu của Huyết Viên Lão Tổ. Sự việc đó, có đúng vậy chăng ? Người có giết chết nàng ấy chăng ?

Lôi Tam là con người vô sỉ, làm gì biết thẹn ? Y bật cười ha hả :

— Cường hiếp nàng thì có, còn giết nàng thì không. Có thể là nàng ấy thẹn, tức, rồi tự tử, nhưng việc nàng tự tử có liên quan gì đến tiểu đệ ?

Từ tuyết Hồng lạnh rợn khắp mình, ốc mọc to bằng đầu ngón tay.

Nàng nghĩ nếu hai thanh niên đó không xuất hiện kịp thời, thì có thể là nàng cũng sẽ làm như vị cô nương con gái của Huyết viên lão tổ.

Huyết viên lão tổ ?

Nghe hai thanh niên đề cập đến danh từ đó, nàng sáng mắt lên, Nàng hiểu ngay con người quái dị xuất hiện tại Thiên nhất Bảo chính là một lão tổ trong bốn lão tổ lãnh tụ bàn môn hùng cứ bảy mươi ha. ngọn núi vùng Vu Sơn, là Huyết viên lão Tổ vị thủ lãnh của ba lão tổ kia.

Đối với con gái của Huyết viên lão tổ, Lôi Tam còn dám khinh thường thì liệu nàng bất quá chỉ là con gái của một bảo chủ có tránh khỏi hành động dâm dật của y chăng ?

Nhưng, bên ngoài đời Lôi Tam đã gây nên bao nhiêu tội ác mà theo lời hai thanh niên đó, thì Lôi Tam cũng từng gây nên tội ác tại sư môn. Vì gây nên những tội ác đó, y phải bỏ thầy xa bạn, trốn đi.

Như vậy, y là con người có thể làm bất cứ tội ác gì, y là con người đại gian, đại ác giả như giờ đây nay, người ấy không thể ngờ nổi y, thì nàng cầm chắc cái chết mà trước khi chết lại bị y làm ô nhục.

Nghĩ đến đó nàng càng rung sợ hơn.

Lời Tam lại tiếp :

— Nếu hai vị sư huynh nương tay một chút, thì tiêu đệ xin ghi nhớ ân trọng suốt đời. Hai sư huynh nên hiền, sông dài, đất rộng, đi mãi rồi cũng gặp nhau, hà tất hai vị sư huynh bức người thái quá ?

Hai thanh niên lộ vẻ phần nộ.

Một người hét lớn :

— Lời Tam ? Người chưa thức tỉnh à ? Là nào người chẳng biết theo bọn ta trở về Nga my, người còn hy vọng được hưởng trường hợp giám theo bọn ta về núi chẳng những người được sư phụ thương tình, giảm nhẹ trừng phạt, mà người còn tránh được sự theo đuổi của Huyết Viên Thần Quân. Người tự liệu sức mình, có thể chống cự nổi với Huyết viên Thần Quân chăng ?

Lời Tam mỉm cười :

— Đa tạ hai sư huynh chiếu cố, song, tiêu đệ nghĩ, về đến Nga My nếu sư phụ có tha chết, tiêu đệ vẫn bị hành sống như thường, và trọn chuỗi ngày tàn phật liên miên khổ khổ dưới sự quản thúc của môn quy, còn sư muội của chúng ta...

Hai thanh niên biến sắc.

Một người thốt :

— Như vậy là người không hối cải ? Như vậy là bọn ta không thể vì tình nghĩa đồng môn nữa rồi ?

Từ tuyết Hồng đã hiểu.

Trong sự im lặng, Lời Tam lại phạm tội gian dâm người sư muội và vì cái tội đó trong nhiều tội khác, y trốn đi ?

Như vậy, y còn cố kyai nữa mà chẳng buồn ý tống lòng làm mọi điều vô luận nghịch đạo, cho thỏa mãn dâm tính ?

Nếu nàng đoán không lầm, thì hai thanh niên này tìm y để khuyên dụ y trở về núi, thành thân cùng người sư muội đó song y không thích có lẽ y đã chán người sư muội đó như y vừa cho nàng biết cái lãnh đoán hậu của y.

Bởi không thích, chẳng chịu theo hai vị sư huynh về núi để

tránh sự bức bách thành hôn của Tịch Đại tiên sanh.

Lời Tam mỉm cười, thốt :

— Đa tạ nhị vị sư huynh còn nhắc nhở đến tình đồng môn song cái tình đồng môn duy trì hay chấm dứt, bắt đầu từ giờ phút này, do nơi thái độ của nhị vị đối với tiêu đệ.

Hai thanh niên sùng sờ.

Một lúc lâu, một người cất tiếng :

— Lúc hạ sơn, chúng ta từng được sư phụ và sư nương ân cần dặn dò, mỗi người một câu riêng...

Lời Tam hỏi :

— Sư phụ đã nói gì ?

Một người đáp :

— Sư phụ bảo rằng, vì lời thề năm nào, người không thể hạ sơn được, do đó người dặn anh em ta, gặp người ở đâu là giết người ngay ở đó.

Lời Tam đứng dưng như thường, bất quá y chỉ nhướng đôi mày một chút :

— Tiêu đệ đã hiểu như vậy rồi, cái tánh khí của sư phụ, còn ai trong chúng ta chẳng biết ?

Đoạn y hỏi tiếp :

— Còn sư nương ? Người nói sao ?

Người kia đáp :

— Sư nương bảo, sư muội hiện đã là người thuộc về cửa người rồi, thì chúng ta phải khuyên người trở về, sư nương bảo đảm sẽ thuyết phục sư phụ, tha tội cho người, để thành hôn cùng sư muội.

Từ tuyết Hồng thở dài.

Nàng lại hiểu thêm một việc nữa. Sư muội của Lời Tam lại là con gái của Tịch đại tiên sanh.

Lời Tam hừ một tiếng :

— Cái ý của hai vị sư huynh như thế nào ?

Hai người đó thốt :

— Còn ý tứ gì nữa ? Nếu người không theo lời sư nương mà trở

về thì bọn ta phải nghe lời sư phụ mà hành động.

Lời Tam bật cười vang :

— Nhị vị sư huynh ! Nhị vị là người quân tử, tiểu đệ không muốn làm hại nhị vị !

Nghĩa là y không chịu về núi, nghĩa là y sẽ xuất thủ nếu hai thanh niên bức y trở về, sở dĩ y chưa chịu xuất thủ, là vì y kính hai vị sư huynh của y là bậc quân tử !

Tuy nhiên hai thanh niên phải hỏi cho rõ ràng.

Một người cất tiếng :

— Lời nói đó có nghĩa như thế nào ?

Lời Tam điềm nhiên :

— Từ đây về Nga My, đường dài vạn dặm, muốn về đến đó, chúng ta phải mất mấy tháng dài. Giả như tại đây, tiểu đệ chẳng phản kháng gì, song dọc đường về, biết đâu tiểu đệ chẳng nghĩ ra một thủ đoạn nào đó, hãm hại hai vị, hai vị phải biết, trong một cuộc hành trình qua nhiều tháng, có thiếu chi cơ hội cho tiểu đệ hạ thủ ? Chừng đó, hai vị mới tính sao ? Chừng đó, hai vị có thức ngộ ra, cũng cầm như muốn màng.

Hai thanh niên biến sắc.

Lời Tam tiếp :

— Cho nên, tiểu đệ không đáp ứng trở về, là không muốn hai vị bị hại, do tiểu đệ. Tiểu đệ nghĩ ưnh đồng môn nói thẳng ra cho hai vị hiểu như vậy.

Hai thanh niên sững sờ, không nói được tiếng nào.

Họ nghĩ, Lời Tam nói đúng, và y nói là y làm, họ biết rõ, chẳng khi nào Lời Tam chịu ngoan ngoãn theo họ về Nga My Sơn, như vậy là phải động thủ. Không động thủ bây giờ, y cũng động thủ dọc đường.

Chứ phải chỉ hành trình dài hơi một vài ngày, thì họ còn luôn phiên nhau canh giữ y, đang này họ phải vượt vạn dặm xa, họ phải trải qua mấy tháng ròng, trong thời gian đó, làm sao họ dễ phòng chu đáo từ giây, từ phút ?

Thấy họ lặng thinh, Lời Tam lộ vẻ đắc ý, tiếp :

— Hai vị nghĩ kỹ đi, chúng ta, ai có việc nấy, tại sao chúng ta làm khó khăn nhau trong khi dành trí và lực lo cho việc của mình ? Các vị cứ về Nga My, báo cáo là không tìm gặp tiểu đệ, như thế sư phó và sư nương còn nói gì được các vị ? Còn như sư muội, nàng cũng có nhan sắc đấy trong hai vị, nếu có ai ưng ý sư muội, thì nên cùng nàng kết hôn, giải pháp đó tiện nhất, vừa có lợi cho hai vị, lại vừa có lợi cho cả tiểu đệ nữa.

Y càng tốt càng đắc ý, quên nhìn thẳng vào hai người thanh niên nên chẳng thấy người bên tả đổi thần sắc dần dần, khi y dứt tiếng, người đó quát : o :

— Cầm miệng lại ! Người dám ăn nói hồ đồ à ?

Giương mặt của người đó biến xanh dờn, đôi mắt trái lại long lên màu lửa hận.

Lời Tam chừng như thức ngộ hiện cảnh cười lạnh .

— Tô sư ca, tiểu đệ biết tại sao sư ca phản nộ, sư ca bình sanh yêu quý sư muội muội vô cùng, vì quá yêu sư muội, nghe tiểu đệ nói xúc phạm đến nàng sư ca sôi giận, phải không ?

Thanh niên bên tả, họ Tô, rung người lên, niêm phản nộ dâng cao tột điểm, y trầm giọng :

— Người muốn ám chỉ sư gì qua câu nói đó ?

Lời Tam vẫn cười :

— Sư muội nhìn cao quá, cho nên trong con mắt của nàng, chẳng bao giờ vương đọng hình bóng của các sư ca, do đó, tiểu đệ bất bình, bất buộc phải làm như vậy, để cho nàng sáng mắt ra. Chắc chắn là từ đây, nàng không còn ngạo nghễ nữa. Các vị cứ về và về đến nơi, cầu hôn ngay đi, thế nào nàng cũng ưng thuận, và chắc chắn sư phụ và sư nương cũng chấp thuận. Nhưng, xin các sư ca nhớ là khi nào công việc thành tựu rồi, phải biết ơn tiểu đệ đây nhé ! Nếu có dịp, cứ ước hẹn tiểu đệ đến một nơi nào đó, nhận lãnh chén rượu mời nhàn.

Người bên hữu bấy giờ mới cất tiếng :

— Người vô sĩ đến thế sao, Lời Tam ? Đã làm nhiều điều nhục nhã, chẳng biết tội mình, lại buông thối ngông cuồng, ăn nói thất gáo nữa à !

Lôi Tam bật cười ha hả:

— Con người của tiêu đệ như thế đó, hai vị ợ. Tiêu đệ chẳng bao giờ biết hổ thẹn cả.

Người bên hữu trầm giọng, gọi người bên tả:

— Tô sư đệ còn phải giảng lý đại đồng với hân làm gì? Cứ thi hành lệnh sư phụ của chúng ta đi thôi!

Người kia gật đầu:

— Phải đó?

Cả hai cùng tiến tới hai bước.

Người cười nơi khoe miệng của Lôi Tam chợt tắt, y vội đáp:

— Hãy khoan động thủ!

Lúc đó, cánh tay của hai thanh niên đã đưa lên cao rồi, Lôi Tam vừa dứt tiếng, cả hai giữ nơi khoảng không, chờ nghe y nói gì.

Y tiếp:

— Chẳng đâu chỉ hai sư huynh, nửa năm trước đây, con gái của Huyết viên thần Quân trước khi chết, liêu mạng với tiêu đệ, đánh tiêu đệ trọng thương, tiêu đệ tưởng phải thiệt mạng sau đó. Cũng may, số thọ còn dài, tiêu đệ thoát chết, nhưng mãi đến ngày nay, thương thế chưa lành hẳn. Tiêu đệ nhìn nhận là trong tình trạng này, tiêu đệ không địch nổi hai vị.

Hai người hừ một tiếng:

— Đến hôm nay, tội ác do người gây đã quá nhiều rồi?

Lôi Tam gật đầu:

— Tiêu đệ không chối cãi điều đó, nhưng tiêu đệ chết mà có một kẻ cùng chết theo bầu bạn tiêu đệ nơi diêm đài, thì cũng chẳng ăn hận gì. Các vị có biết ai sẽ chết theo tiêu đệ chăng? Các vị cứ bước tới nếu không muốn vị cô nương họ Từ này sống sót trên thế gian. Nàng là con gái Từ bảo chủ đây.

Hai người đó sững sờ một lúc lâu.

Một người lẩm nhẩm:

— Vị cô nương đó có oán thù gì với người?

Lôi Tam điềm nhiên:

— Tiêu đệ không oán cứu gì nàng, song nếu tiêu đệ giết nàng, dù muốn dù không, khách giang hồ cũng sẽ cho rằng nàng chết nơi tay hai sư đệ.

Tuy đồng môn sư huynh đệ với nhau, hai thanh niên và Lôi Tam khác nhau như hai thái cực, họ là những chánh nhân quân tử còn Lôi Tam là một tay gian hoạt xảo trá phi thường, không có một tội ác nào y chẳng dám làm.

Y đã hăm dọa, là y làm theo lời hăm dọa. Biết vậy nên hai thanh niên do dự.

Họ nhìn Từ tuyết Hồng thấy nàng biến sắc mặt trắng nhợt, mắt nhòa lệ thắm, chiếc áo của nàng bị Lôi Tam xé toạt nơi cổ, từ cổ xuống ngực, xem có vẻ lả lợ vô cùng.

Họ nào biết Từ tuyết Hồng cũng ác độc không kém Lôi Tam họ chỉ hiểu là hiện giờ nàng đang bị Lôi Tam uy hiếp dùng nàng làm bức bình phong đỡ tên đạn cho y, họ thương hại cho nàng.

Cả hai cùng thốt một lượt:

— Lôi Tam! Hãy buông nàng ra đi!

Lôi Tam mỉm cười:

— Hai sư huynh xem tiêu đệ là một trái nít sao? Hai sư huynh vắng lệnh sư phụ tìm tiêu đệ đề bức tử, nếu tiêu đệ buông nàng này ra, thì hai vị sẽ tổn công, mà tiêu đệ thì không còn đủ công lực chống trả. Như vậy tiêu đệ buông nàng sao được?

Từ tuyết Hồng vừa giận, vừa sợ vừa khẩn cấp, nhưng nàng còn biết làm sao?

Vấn câu hai người kia đồng động thủ, thì nàng sẽ bị Lôi Tam làm ô nhục. Mà giục hai người động thủ, thì Lôi Tam sẽ dùng nàng làm bình phong phản công nàng phải chết mất.

Hai thanh niên đưa mắt nhìn nhau, ngẫm hồi ý nhau.

Lôi Tam trầm giọng thốt:

— Muốn động thủ với tiêu đệ hai sư huynh có thiếu chỉ cơ hội khác, hà tất phải nhất quyết động thủ ngay bây giờ để hại một mạng người? Tiêu đệ có chết cũng chẳng ăn hận gì, song thương hại cho Từ cô nương phải chết oan nơi tay hai vị.

Hai thanh niên đã do dự, càng thêm do dự.

Bỗng, Lôi Tam hét lớn :

— Các vị biết không, Huýt viên thân Quân hiện đang ở tại Thiên Nhất Bào, có thể trong khoảnh khắc nữa đây, lao kỵ sẽ đuổi theo tiều đệ, đến nơi này, tiều đệ chẳng muốn dẫn dắt, rồi khó, tránh chạm mặt lao. Hai vị hãy rời khỏi đây gấp, nếu hai vị còn đứng đó, dù hai vị không động thủ, tiều đệ bắt buộc phải giết nặng, sau đó liệu một cuộc tử chiến với nhị vị. Tiều đệ hẹn đình trong ba tiếng đếm đây !

Y đưa tay trở lại ánh nơi thiên linh cái của Từ Tuyết Hồng, đoạn cao giọng đếm !

— Một !

Từ tuyết Hồng quá sợ rú lên.

Hai thanh niên cấp tốc lùi lại.

Lôi Tam bật cười ha ha ;

— Lùi nữa đi cách hai mươi trượng ?

Hai thanh niên không dám chạm trả, lùi thêm liền.

Lôi Tam tiếp :

— Trong một khắc thời gian, hai vị không được động dấy. Hãy để cho tiều đệ mang nạng đi. Hai vị nghe rõ chứ ?

Cả hai không đáp, nhưng cũng chẳng làm gì được.

Lôi Tam bật cười quái dị, bề xốc Từ tuyết Hồng lên, chạy đi ngay thoáng mắt đã mất dạng.

Hai thanh niên sững sờ, đứng nguyên tại đó một lúc lâu, một người hỏi :

— Mình phải làm sao đây, Tứ sư đệ ?

Người kia đáp :

— Nhị sư ca, theo ý tôi thì...chúng ta cứ đợi qua một khắc thời gian đuổi theo hần.

Người kia cười khờ :

— Có theo hần đi nữa, hần cũng sẽ dùng biện pháp đó, đối phó với chúng ta, Từ cô nương vẫn bị uy hiếp như thường, chúng ta cũng không động thủ được.

Rồi y thở dài tiếp :

— Làm sao bây giờ ? Làm sao trở về phục lệnh sư tôn ?

Bỗng, y lộ vẻ hân hoan tiếp nối :

— Không ngại ! Chúng ta đừng gập: Cứ từ từ theo dõi hần, bắt quả trong vài hôm, hần sẽ chén vị cô nương đó, hần sẽ bu ông ra. Chúng ta phải đợi hần buông ra rồi, động thủ với hần cũng chẳng muộn !

Người kia cười khờ :

— Buông Từ cô nương ra, hần sẽ vớ một thiếu nữ khác, như vậy là luôn luôn hần có một người bên cạnh làm bức bình phong cho hần. Chúng ta phải làm sao ?...

X

CHƯƠNG XV

QUÂN TỬ KHẢ KHÍ

Cả hai thử người ra đó, cau mày lại mắt đăm đăm nhìn ra tận phương trời xa thẳm, mơ màng nghĩ đến việc vừa qua, việc sẽ đến.

Họ phải làm gì ?...

Bỗng có tiếng thiếu nữ gọi vang, từ xa vọng đến thoát đầu họ nghe vắng vắng trong thoáng mắt, tiếng gọi lớn lên, cuối cùng thì họ nghe rõ tiếng gọi :

— Nhị sư ca ! Tứ sư ca !

Cả hai giật mình cùng kêu lên :

— Tiều sư muội !

Nhưng, họ trầm giọng họ không hẹn mà đồng một ý tưởng, họ lầm nhảm :

— Không thể là tiều sư muội được ! Nàng làm sao đến đây, đến đây làm gì ? Sư phụ và sư nương đâu có để cho nàng đi như vậy ?

Từ g gọi nghe rất gần.

Một phút sau, một bóng người vạm áo đỏ, từ trong khu rừng phía trước, lao vút về phía họ.

Bóng đỏ, là một thiếu nữ, vận chiếc áo choàng màu đỏ.

Nàng vào trạc mười bảy mười tám, mặt to gương mặt rất đẹp. Trong đôi mắt, vương đọng niềm u oán.

Hai thanh niên trước sự gặp gỡ bất ngờ đó, thoáng lộ vẻ bối rối cả hai, cùng ấp úng :

— Trần sư muội... làm sao sư muội đến được nơi đây ? Sư phụ có hay biết chăng ?...

Đúng như cả hai dự đoán, thiếu nữ chính là sư muội của họ, con gái duy nhất của vị quái kiệt trong vũ lâm, là Tịch Đại Tiên Sinh.

Nàng lắc đầu :

— Gia gia không hay ?

Hai thanh niên dậm chân :

— Trời ! Còn sư nương ? sư nương cũng chẳng hay !

Tịch Trần lại lắc đầu :

Từ nơi khoé mắt nàng, mấy hạt lệ thấm trào ra, một vài hạt lệ trào ra, thì những hạt khác kế tiếp, thành giòng, lăn dài theo xuống má.

Nhưng không muốn cho hai vị sư ca của nàng bắt gặp, nàng đưa vội tay áo lau qua, rồi ngẩng cao mặt một chút, đáp :

— Mẹ cũng chẳng hay biết chi cả !

Cả hai lại càng khẩn cấp, vừa dậm chân, vừa nhún nhót mặt, cùng hỏi :

— Vậy thì làm sao ? Tại sao sư muội ra đi như vậy ? Một mình sư muội bốn tâu giang hồ, sẽ ứng phó thế nào với mọi bất trắc ? Từ Nga My Sơn đến đây, đường xa vạn dặm, sư muội đơn thân độc lực lại là nữ nhân, làm thế nào vượt nổi khoảng đường dài mà chẳng gặp khó khăn, nguy hiểm ?

Tịch Trần cười nhẹ :

— Tiểu muội còn sợ gì nữa, hai vị sư ca ? sợ gì nữa, hở ha sư ca ?

Giọng nàng rung rung, một giọng nói biểu lộ vừa cảm xúc vừa tuyệt vọng; một giọng nói gần như lầu.

Hai thanh niên chưa xót vô cùng. Họ cảm thấy mắt mờ đi vì màn lệ vừa giăng, họ kêu lên, âm thính hơi sệt lại ;

— Trần sư muội !

Họ muốn nói nhiều hơn, nhưng họ không phải nói gì đây ? Niềm khích động làm họ nghẹn ngào, họ chỉ gọi lên được ba tiếng rồi nín lặng.

Họ nín lặng, Tịch Trần cũng nín lặng, cả ba người cùng nín lặng tại chỗ.

Lâu lắm Tịch Trần mới cất tiếng trước :

— Tôi đem y phục của tôi bỏ tại gành đá, gần cái cảnh tự tử, nếu gia phụ và gia mẫu có tìm, thấy cảnh đó, hẳn phải cho là tôi chết rồi. Tôi âm thầm hạ sơn...

Hai thanh niên lại kêu lên :

— Sư muội làm vậy, thì sư phụ và sư nương phải thương tâm lắm lắm ! Sư muội ở đâu để khổ cho hai người ?

Tịch Trần u buồn tiếp :

— Tôi cũng biết như vậy, hai sư ca ! Nhưng, nói là thương tâm thì hai người đã thương tâm từ lâu ! Dù tôi có chết đi nữa bất quá niềm thương tâm của hai người cũng ở mức độ trước thôi ! Hơn thế, gia gia là người có danh vọng trên giang hồ, tôi sống, thì người khổ người nhục vì tôi, tôi chết đi, cảm như dứt một mối lo nghĩ cho người...

Nàng lại ngưng câu nói.

Hai thanh niên thương cảm người sư muội vô cùng, họ nghĩ mới, ngần tuổi đầu, mà chịu bao nhiêu đau khổ, đáng lẽ nàng phải có một cuộc sống ấm êm nhất bên cạnh có cha mẹ, hưởng tiếng tăm của cha mẹ trong khi chờ hạnh phúc đến với nàng, trớ trêu lại là người đau khổ nhất. Bởi có cái gì đau khổ bằng một thiếu nữ bị tình phụ ?

Con gái duy nhất của một bậc kị nhân lại chẳng có mấy may hạnh phúc sao ?

— Con gái của một bậc kỳ nhân mà cũng bị khinh thường nữa sao ?

Ái dâm khinh thường, nếu không là con ong trong tay áo?

Cả hai thở dài, không biết dùng lời gì an ủi nàng.

Nàng cười khổ, tiếp :

— Sau khi hạ sơn, tôi biết được tin về hãn, cứ theo tin đó, thì hãn ăn nấu tại Thiên nhất bảo.

Hai thanh niên gật đầu.

— Đúng vậy, sư muội !

Tịch Trần tiếp :

— Tôi cũng biết là Huyết viên thần Quan đang tìm hãn !

Hai thanh niên gật đầu.

Nàng tiếp nói :

— Tôi vừa từ Thiên nhất Bảo đến đây. Tại đó, Huyết viên thần Quan và một thiếu phụ diện đang khai diễn tử đấu với nhau. Thang lão quái cho biết hãn chạy về hướng Bắc.

Nàng nhìn hai người sư huynh, hỏi :

— Chẳng hay hai sư ca ở đây mà có thấy hãn chạy ngang qua chăng ?

Hai thanh niên chẳng biết phải đáp như thế nào với nàng.

Nói làm sao, khi cả hai đồng tình đề cho Lôi Tam chạy đi vắng lĩnh sư phụ hạ sơn, tìm Lôi Tam, tìm được rồi lại đề, cho y chạy đi bây giờ ăn nói làm sao với người sư muội ?

Họ nhìn nhau, liếc không đáp.

Tịch Trần sinh nghi, hỏi :

— Chắc hai vị có điều chi ? Hai vị dấu tôi ?

Hai thanh niên khoát tay gập :

— Không ! Không Có chi đâu ?

Tịch Trần thở dài :

— Tôi biết, hai vị nở nài dấu điểm tôi ? Hiểu được sự rao gọi của tôi thêm thâm như thế này, hai vị còn dấu tôi sự gì, thì thực là tôi không còn biết nói sao !

Nàng nửa xác nhận cái thái độ thành thật của hai người sư ca, nửa như nghi ngờ, và vì cái điểm nghi ngờ đó, giọng nàng có được phân trách nhiệm.

Đúng vậy, nếu cả hai dấu nàng một việc gì là cả hai không thương xót đến tình cảnh của nàng.

Thoáng hối hận, một trong hai người ấp úng thốt :

— Lôi Tam...hãn...vừa tôi chúng tôi...có gặp hãn !

Tịch Trần giật mình :

— Gặp hãn ? Sao hai sư ca không ngăn hãn lại ?

Cả hai nhếch mày cười khổ :

— Tự nh ân chúng tôi có chặn hãn tại chứ ! Chẳng những chặn hãn lại, chúng tôi còn chuẩn bị đưa hãn về Nga my Sơn, phục lĩnh sư tôn song hãn đang giữ chắc trong tay thiếu nữ đó. Thiếu nữ là con gái bảo chủ Thiên nhất bảo, chúng tôi không dám khinh thường đề cho hãn giết nàng, thành ra...thành ra...

Tịch Trần thở dài :

— Rồi hai vị đề cho hãn đi ?

Hai thanh niên cúi đầu :

— đành vậy, chứ biết sao Trần sư muội !

Họ có vẻ thẹn khi bắt buộc phải tiết lộ sự tình với Tịch Trần, nhưng Tịch Trần thông cảm nỗi khổ tâm của họ, không oán trách gì, chỉ thở dài thốt :

— Hai vị sư huynh là con người tốt, muốn cứu mạng sống cho Từ cô nương, song hãn mang Từ cô nương đi, chắc Từ cô nương cũng.

Nàng trầm ngâm một chút, đoạn tiếp :

— Hai sư ca không đuổi theo hãn thì tôi đuổi theo. Dù tôi chẳng làm gì nổi hãn, ít nhất tôi cũng ngăn chặn hãn phá hoại cuộc đời của Từ cô nương.

Lời nói của nàng thúc tỉnh hai thanh niên.

Họ chỉ tưởng buông tha Lôi Tam là cứu mạng sống cho Từ tuyết Hồng, họ không nghĩ là Lôi Tam sẽ đưa nàng đến một nơi kín đáo nào đó, làm chuyện ô nhục. Như vậy có khác nào họ gián tiếp giúp dịp cho Lôi Tam thực hành cái ý nguyện bại hoại ?

Mà, nếu Từ Tuyết Hồng bị ô nhục, phỏng nàng còn có can đảm

sống chăng ? Trước sau gì, nàng cũng chết vậy Lôi Tam.

Lúc trước đó, nếu nàng chết, hai thanh niên còn bắt được Lôi Tam mang về nói phục lệnh Tịch Đại tiên sanh. Bây giờ nàng chết, Lôi Tam vẫn được tự do.

Trong hai đàng, đàng nào cũng đưa Từ tuyết Hồng đến cái chết nhưng cái chết sau của nàng có lợi cho Lôi Tam hơn.

Hai thanh niên thức ngộ là mình vận tính.

Cả hai cùng kêu lên :

— Sư muội nói phải đấy ! Chúng ta cùng đuổi theo hân !

Không chậm trễ, họ chạy nhanh về hướng Lôi Tam vừa thoát đi.

Họ đi một lúc lâu, Lôi Tam bật cười ha hả, rồi từ trên một tàng cây gần đó bẻ từ tuyết Hồng nhảy xuống.

Y xuống đến đất rồi, lại cười thêm mấy tiếng nữa, đoạn thốt :

— Từ cô nương ! Tại hạ có mưu cao đấng chừ ! Làm bạn với một người có cơ rí như tại hạ, cô nương đáng hạnh diện lắm đó !

Thì ra hân không đi đâu xa, hân nấp gần đó nếu hân không điềm huyết Từ tuyết Hồng, thì nàng đã kêu cứu rồi.

Bây giờ hân mới giải huyết cho nàng.

Lập tức, nàng rú lên, rú cầu may bất cứ ai nghe cũng được nếu có người nghe, chạy đến thì Lôi Tam sẽ chậm lại cái việc làm ở nhục nàng.

Lôi Tam cười hì hì :

— Kêu gào làm chi cô bé ? Có gào toát yết hầu, cũng chẳng ma nào nghe đâu !

Từ tuyết Hồng ngưng gào, lại hỏi :

— Sư muội của người đó phải không ? Nàng ấy đẹp như vậy cũng đáng làm vợ người chứ sao người không bằng lòng và nói kết hôn với nàng ?

Lôi Tam vẫn cười :

— Đẹp thì có đẹp, song sánh với người, nàng còn kém một bậc !

Từ tuyết Hồng chết điếng trong lòng.

Nàng không tưởng nổi là chỉ trong vòng có một đêm, mà bao nhiêu biến cố xảy ra, dồn dập, khiến cơ nghiệp tan vỡ, phụ thân sống chết ra, sao, nàng không hều được, chính nàng lại làm vào đại nạn...

Nàng cố vùng vẫy, nhưng thoát làm sao khỏi sự quản thúc của Lôi Tam ?

Y ôm chặt nàng trong vòng tay, cúi mặt sát mặt nàng, hôn mãi.

Từ tuyết Hồng vùng vẫy không được lại rú lên.

Lôi Tam vừa đưa tay bịt miệng nàng, một giọng nói đầu đầy bằng vang lên :

— Phong lưu quá !

Giọng nói hết sức bình tĩnh, hết sức điềm đạm, nghe câu nói ngắn ngủi vang lên, Từ tuyết Hồng ngưng rú liền.

Lôi Tam giật mình, quay đầu nhìn lại.

Cách y không xa lắm, một người đang đứng nơi cội cây hướng mặt về phía y.

Người đó, tác độ trên dưới ba mươi, vận y phục văn nhân, mặt ốm mà dài, nơi má bên tả có một vết sẹo to, vết sẹo nằm theo chiều dọc, làm cho gương mặt dài dài, trông như dài hơn...

Từ tuyết Hồng lắc lắc đầu, cho bàn tay của Lôi Tam rời khỏi miệng nàng, nàng gọi thất thanh :

— Vị anh hùng nào đó, xin cứu nạn tôi !

Thơ sanh vận chiếc áo màu trắng, dài sát đất, lại đứng trên lớp tuyết phủ dài, trông như cây tuyết.

Lôi Tam quát :

— Người kêu thêm một tiếng, ta điềm huyết cam cho người liền !

Từ tuyết Hồng nín lặng.

Thực ra, nàng cần gì phải gọi nữa ? Người kia đã thấy rồi, đã nghe rồi, bởi muốn can thiệp nên y lên tiếng, chứ nếu không thì y đã bỏ đi còn đứng đó làm chi ?

Thơ sanh áo trắng, bình tĩnh hỏi :

— Xem cát hạ có phong thái trang nhã như vậy, sau lại hành, động vô liêm sỉ được ?

Lôi Tam soát lại ký ử c, tìm một gương mặt giống Bạch Y thơ sanh song vô ích, đối phương hoàn toàn xa lạ y chưa hề gặp mặt lần nào.

Là đệ tử Tịch Đại tiên sanh, y hẳn phải có kiến thức rộng song y không hiểu được lai lịch của Bạch Y thơ sanh, y cho rằng có thể thơ sinh là một nhân vật thuộc vùng Quan ngoại, không thường xuất hiện trên giang hồ, cho nên chưa ai biết mặt cũng như danh hiệu.

Chớ nếu là người trong vũ lâm Trung Nguyên, thì y nhận ra ngay.

Dù sao thì bất cứ là nhân vật Trung Nguyên hay Quan Ngoại phạm hữu danh là Lôi Tam có thể nhận thức dễ dàng, nếu người này xa lạ hẳn tầm thường thôi.

Do đó, y chẳng hề nao núng, điềm nụ cười lạnh, hỏi cộc lốc :

— Việc gì đến người ?

Bạch Y thơ sanh lấy làm lạ hỏi lại :

— Cát hạ không là con nhà võ à ?

Lôi Tam hừ một tiếng :

— Người không có con mắt quan sát ?

Thơ sinh mỉm cười :

— Nếu là con nhà võ hẳn phải biết bồn phận con nhà võ, cái bồn phận đó là đi đường gặp việc bất bình, phải can thiệp ngay! Thấy cát hạ hỏi thế, tại hạ hết sức lấy làm lạ tại sao con nhà võ chẳng biết bồn phận mình ? Tại sao không biết được là tại hạ làm bồn phận con nhà võ, mà hỏi chỉ có việc gì đến tại hạ ?

Lôi tam bừ môi :

— Thế người là con nhà võ ? Đâu người thử biểu diễn một vài chiêu thức cho ta xem ?

Bạch y thơ sinh mỉm cười bước tới.

Tuy nói cứng, tuy khinh thường thơ sinh, Lôi Tam cũng lùi lại một bước, y lui thì Từ Tuyết Hồng cũng phải bị lùi theo.

Nhưng, thơ sanh nhanh như chớp, vọt mình tới, đồng thời một đạo kinh phong từ tay hất bắn ra, cuốn vút đến Lôi Tam.

Lôi Tam không chậm trễ vung tay tả lên, đẩy một chưởng kinh nghinh đón thế công của thơ sanh.

Chưởng kinh của y vút vào khoảng không, thơ sinh đầu chẳng thấy y chưa kịp rút tay về, thì nghe đau nhói ở cổ tay hữu.

Bạch Y thơ sanh đã tràn qua một bên, tránh chưởng kinh của Lôi Tam, đồng thời vút mình tới, vươn một ngón tay điểm vào mạch môn của y.

Tay hữu của y tả đại, năm ngón lỏng ra, buông cánh tay từ tuyết Hồng.

Thơ sanh lập tức nắm tay Từ Tuyết Hồng giật qua phía hãn rồi đẩy nàng ngã chúi về phía hậu hãn.

Nàng ngã nhào lộn mấy vòng, vừa đứng lên được là phóng chân chạy đi liền.

Trong khi đó, Lôi Tam nhanh như chớp vươn bàn tay trái điểm vào huyệt Hoa Cái nơi ngực thơ sanh.

Huyệt Hoa Cái là một tử huyệt, người bị điểm trúng là phải táng mạng ngay. Lôi Tam xuất độc thủ, hiền nhiên y cố ý sát tử thơ sinh.

Bạch y thơ sanh lùi nhanh lùi nhanh một bước, tránh ngón tay của Lôi Tam đoạn trầm giọng hỏi :

— Cát hạ là đệ tử của Tịch đại tiên sanh ?

Tuy bị sư phụ đuổi khỏi sơn môn, từ ngày hạ sơn đến nay Lôi Tam đã làm chẳng biết bao nhiêu ội ác rồi, đang lý y phải đấu lai lịch của mình, bởi nếu dễ cãi danh bại hoại truyền bá, đến tại sư phụ, thì người sẽ sai phất các bạn đồng môn sư huynh đệ theo dõi, trừng trị. Lôi Tam trái lại, ý nương vào oai danh của sư phụ mà làm nhiều điều bại hoại hơn nữa, y nghĩ rằng, khi người ta biết được y là môn đệ của Tịch Đại tiên Sanh, thì chẳng ai dám động đến y.

Do đó, thay vì hồ thẹn làm hoen ố danh dự của sư môn, nghe thơ sanh hỏi y không dấu dếm, ngẩng cao mặt cười mỉa :

— Đã biết lai lịch của ta, sao người không rút đi ?

Bạch y thơ sanh giương tròn mắt nhìn Lôi Tam một lúc lâu lại hỏi :

— Có đúng sự thực cát hạ là môn đệ của Tịch Đại tiên sanh chăng ? Vừa rồi tại hạ nhận ra lối xuất thủ của cát hạ, biết ngay cát hạ là truyền nhân của Tiên sanh, song đây là môn đệ của tiên sanh, sao cát hạ có hành động vô sỉ như thế ?

Lôi Tam không giận vì bị thơ sinh mắng, y chỉ hận vì thơ sanh can thiệp làm cho y dễ dàng mất Từ tuyết Hồng.

Lúc đó, Từ tuyết Hồng đã chạy khá xa rồi, thân hình nàng chỉ còn một điểm đen nhỏ, nhìn theo điểm đen đó, bất giác Lôi Tam hét lên :

— Tránh ra !

Y phất cánh tay áo, từ trong cánh tay áo bay ra một thanh đoản kiếm, bàn tay y khép nhanh trên chuôi kiếm, thanh kiếm chớp lên liền.

Một vết sáng sệt lóí thơ sinh.

Như một bóng ma, tuyết nhiên Lôi Tam không thể nhận định kịp thân phép của hắn, hắn lách mình qua một bên tránh mũi kiếm, đồng thời hắn vọt tới, vòng ra phía hậu Lôi Tam.

Thanh đoản kiếm đi chưa đủ tầm, Lôi Tam nghe một luồng gió lạnh quét tới lưng y, cùng lúc đó thơ sinh cũng biến mất.

Đã biết sự tình diễn tiến như thế nào rồi Lôi Tam không thể xoay người lại kịp, đành thu tay về, hoành tay chém về phía hậu một nhát kiếm.

Chạm mất rồi, cánh tay vừa hoành lên, cổ tay liền bị chụp.

Thơ sinh bóp mạnh một chút, Lôi Tam nghe nhói ở mạch môn buồng kiếm ngay.

Thanh kiếm rơi xuống tuyết, kêu lên một tiếng keng.

Thơ sinh nhìn xuống thanh kiếm, hừ nhẹ một tiếng :

— Thì ra, kiếm có tâm độc, như vậy thì cát hạ đâu có cái lạc phong của người trong chánh phái ?

Thanh đoản kiếm của Lôi Tam, quả có tâm độc, một loại kỳ độc nhấm vào máu là nạn nhân chết ngay.

Chất độc đó lại không có màu sắc rõ rệt, bất quá chỉ có một vết nhỏ bằng sợi tơ, nơi mũi kiếm thôi.

Thế mà thơ sanh chỉ nhìn thoáng qua, là biết kiếm có độc, đủ biết hắn chẳng phải là tay vừa.

Lôi Tam biết là mình gặp phải tay kinh địch rồi, y nghĩ dùng lực không chắc gì thủ thắng nổi y, phải dùng cơ trí, đối phó với thơ sanh may ra thoát nạn được.

Y bật cười ha ha, hỏi :

— Cát hạ có vũ công cao tuyệt đấy ! Chẳng hay cát hạ thuộc môn phái nào ?

Bạch y thơ sanh đáp !

— Gia sư là bạn chí thân của Tịch Đại tiên sanh, thực ra thì cát hạ phải nhận được lai lịch của tại hạ qua lối xuất thủ vừa rồi mới phải.

Lôi Tam chợt tỉnh ngộ.

— Thơ sanh mặc áo trắng, một màu áo cũng có thể chứng tỏ một môn phái rồi. Huống chi, y còn căn cứ vào thân pháp của thơ sanh ?

Y giật mình nhận ra điều đó.

Sư phụ y từng cho biết, người có một băng hữu, từ nhiều năm qua, không ai gặp lại ai lần nào. Người băng hữu của sư phụ y, có tánh nóng hơn lửa, ghét ác như tử thù, dung mạo lại xấu xí, luôn gù thích mặc áo màu trắng.

Trong vũ lâm, người ta tặng biệt hiệu là Liệt Hỏa hãn Đà.

Liệt Hỏa thần Đà rất xấu xí, nhưng người vợ lại tuyệt đẹp. Thần Đà có vũ công phi phàm, người vợ thì chẳng có tài ba xuất sắc.

Hai vợ chồng cùng đi với nhau, đến đâu là có người chế nhạo, một đôi vợ chồng tiền tử và xú quỷ, Thần Đà vốn tính nóng, đến ai

chế nhạo là xuất thủ hạ sát ngay, lão giết chẳng biết bao nhiêu người trên giang hồ.

Sau đó một thời gian những băng hữu trong chánh phái mới tìm cách liên lạc với vợ Thần Đà, nhờ bà ta khuyên nhủ chồng giảm thiểu xuất hiện trên giang hồ, để tránh cái việc giết người không đáng lý do như thế.

Thần Đà nghe lời vợ quy án luận, cho nên từ nhiều năm qua chẳng ai thấy bóng lão trên giang hồ.

Liệt Hòa thân Đà có ba môn tuyệt kỹ, trong số có môn công Mè Tông Thần bộ, dùng môn công đó chẳng ai thấy thân pháp di động như thế nào, song đến nơi mình muốn đến nhanh hơn bóng ma.

Đúng là một môn công cực kỳ linh diệu biến ảo phi thường.

Lôi tam đã thức ngộ Bạch y thơ sanh dùng môn công đó, vọng ra phía hậu y, một lần cứu thoát Từ Tuyết Hồng lần sau đánh rơi kiếm của y.

Bạch Y thơ sinh nếu chẳng phải là đệ tử của Liệt Hòa thân Đà thì cũng là con trai của lão.

Lôi Tam phát giác ra được điều đó hết sức kinh hãi.

Nếu thơ sinh ghét ác hơn từ thù, thì liệu y có thoát chết chăng.

Giả sử, thơ sinh muốn giết y, liệu y có đủ sức tự bảo vệ chăng?

Y mỉm cười vượt một câu:

— Thì ra, huynh dài là môn hạ của Liệt Hòa Thân Đà!

Bạch Y thơ sinh liếc:

— Ai huynh đệ với người?

Lôi Tam cười lạnh:

— Sư phụ chúng ta là bạn, chúng ta thuộc hàng môn đệ đương nhiên là bạn với nhau, nếu tại hạ gọi huynh dài như thế, kìa ra cũng chẳng có gì đáng trách.

Bạch y thơ sinh chính là con trai của Liệt Hòa Thân Đà, hừ một tiếng:

— Nhưng người có hành vi làm hoen ố danh dự sư môn, thì ta nhìn nhận người là bạn thế nào được?

Lôi Tam bật cười ha hả:

— Thì ra, sư nào, đệ này! Phàm con người có tánh nóng, thì hành động bao giờ cũng hồ đồ.

Bạch y thơ sinh trở mặt:

Người nói sao?

Lôi Tam rùn vai:

— Tại hạ nói rằng, cát hạ hồ đồ. Bởi hồ nên hấp tấp can thiệp vào sự việc của tại hạ?

Bạch y thơ sanh cau mày:

— Thế ra, người bức hiếp một thiếu nữ như vậy, là phải lắm sao?

Lôi Tam hỏi lại:

— Cát hạ có biết nàng là chi của tại hạ chăng?

Rồi y trầm giọng, tiếp:

— Vợ của tại hạ đấy?

Bạch y thơ sanh trở mặt:

— Vợ của nhà người? Vợ sao lại kêu cứu? Vợ người sao lại bảo người về sơn môn, thành hôn với người sư muội của nhà người?

Lôi tam khoát một vòng lên không, thờ dài:

— Cát hạ làm sao biết được nội tình của gia đình tại hạ? Nàng ghen dấy sợ dĩ nàng kêu lên là vì nàng oán hận tại hạ không vâng theo lời nàng yêu cầu làm một việc bất nhân cho nàng. Vì tại hạ từ chối, nàng kêu lên cho tại hạ phải kinh hoàng mà đáp ứng lời yêu cầu của nàng đấy.

oOo

CHƯƠNG XVI

GIA PHẢ, NHÂN YONG

Bạch y thơ sanh hỏi:

— Chính ta nghe nàng kêu cứu mà? Chẳng lẽ ta nghe lầm?

Lôi Tam điềm nhiên:

- Cát hạ chẳng hề nghe lầm ! Cái tánh của nàng là thế, khi nào nàng bất mãn, là tìm cách gây khó cho tại hạ, nàng kêu cứu là vì nàng hy vọng cát hạ sẽ can thiệp, giao đấu với tại hạ. Giả như cát hạ không tin, thì tại hạ xin mời cát hạ cùng đuổi theo nàng, hỏi nàng. Có như vậy, cát hạ mới minh bạch.

Y đã khẳng định như vậy, làm sao Bạch Y Thợ Sinh chẳng tin ?

Thợ sinh trầm ngâm một chút, đoạn gật đầu :

- Tốt lắm !

Rồi hần buông tay ra.

Lời Tam chuẩn bị sẵn sàng, y chờ thợ sinh nghe thông chịu tin y buông tay ra là y thực hành thủ đoạn liền.

Mạch môn vừa được thoát khỏi áp lực của thợ sinh, Lôi Tam lập tức xoay mình.

Cái xoay mình đó đặt y đối diện với thợ sinh.

Thợ sinh tuy buông tay, song chừng như không hoàn toàn tin nơi đối tượng, nên vẫn đề cao cảnh giác, thấy Lôi Tam xoay nhanh người lại biết ngay là y có mưu đồ gì, nhanh như chớp hần lùi lại mấy bước.

Hần lùi đúng lúc Lôi Tam đánh tới một chưởng, chưởng kinh vút đi, kêu một tiếng vù. Y nhắm vào ngực thợ sinh đánh sang, giả như trúng đích thì cầm chắc thợ sinh nát lũng ngực bởi y vận dụng toàn lực bình sinh phóng ra chưởng đó.

Nhưng thợ sinh lùi xa ngoài tầm chưởng rồi.

Thực sự, dư lực của chưởng đó có chạm trúng ngực của thợ sinh song rất nhẹ, cho nên thợ sinh chẳng thấy hề hấn gì, bất quá hần cảm thấy một luồng gió nhẹ phớt qua thôi.

Thợ sinh đề dặt, cũng không tránh khỏi thủ đoạn của Lôi Tam, y biết rõ, chưởng kinh đó, dù đánh ra rất nhanh dù có trúng đối phương, cũng chẳng gây thương tổn gì cho đối phương, bởi thợ sinh là người tinh tế, hần đã đề phòng thấy nhút nhát cánh tay là có phản ứng liền.

Do đó, y không đặt trọn niềm quyết thắng nơi chưởng kinh mà

mà bất quá nhân chưởng kinh đó, y xuất phát ám khí.

Chưởng kinh vừa bay ra, y búng luôn một ngón tay, theo cái búng của ngón tay một vật mỏng như giấy, dài độ hai tấc rộng độ tấc, bay tới gần.

Gió chưởng vừa phớt qua, vật đó tiếp nối liền.

Thợ sinh chỉ nghe thoáng lạnh nơi ngực chứ chẳng có cảm giác gì, bởi vật đó quá mỏng, vì quá mỏng nên lướt qua làn da ngực của hần mà không làm cho máu chảy.

Lời Tam thấy xuất thủ thành công, lập tức hú vọng một tiếng đã rồi nhún chân nhảy vút lên cao, chênh chênh đã vọt ngang đầu thợ sinh, đáp xuống tuyệt phóng chân chạy đi.

Vật mỏng đó chạm phớt làn da của thợ sinh, ghim xéo qua một bên nằm tại đó, nếu thợ sinh rút ám khí ra, chỗ bị thương cũng chẳng vết tích gì lớn lao rõ rệt.

Y chạy, chẳng phải nhân cái đặc thủ đó cốt gây thương tổn gì cho thợ sinh, cầm chân thợ sinh mà chạy đi, sợ hần đuổi theo.

Không, y chẳng sợ như thế trái lại y chạy để nhờ thợ sinh chạy theo, y mong mỗi thợ sinh đuổi theo.

Song nếu hần đuổi theo Lôi Tam, khí huyết trong người phải sôi động, hần chạy thì vết thương phải động mạnh mà thương thế lại nằm trước ngực, một chỗ yếu hại hơn mọi chỗ trên thân thể con người, như vậy là hần phải ngã xuống.

Ngã xuống một nơi hoang vắng có tuyết phủ lạnh lùng, còn ai đến đây mà hần mong được tiếp cứu ?

Chạy như không cũng chưa đủ, Lôi Tam còn bật cười vọng đã khích nộ thợ sinh.

Bạch y thợ sinh căm hận, đồng thời hần biết ngay những lời Lôi Tam vừa thốt, chỉ là những lời giả dối, tự nhiên hần không thể buông tha y dễ dàng.

Hần liền đã khí phóng chân đuổi theo.

Trong khoảnh khắc kẻ chạy trước, người đuổi theo phía sau cả hai vượt hơn năm sáu dặm đường.

Khoảng cách giữa nhau dần dần thu hẹp.

Bạch y thơ sanh tăng gia tốc, thoáng mắt đã theo sát Lôi Tam, khoảng cách chỉ còn độ mấy thước.

Đến lúc đó y bất giác nghe nhói ở ngực.

Rồi vật mỏng còn ghim nơi ngực hân, bất thành thoát khỏi vết thương, xẹt ngang qua đầu Lôi Tam, đồng thời máu trong người thơ sinh, theo vết thương, bắn vọt ra ngoài.

Máu vọt ra, chân khí cũng thoát ra luôn.

Thơ sinh kinh hãi, cấp tốc dừng chân lại, chân vừa dừng, đôi chân như nhún xuống.

Hân không còn làm sao chạy được nữa, chân khí trong người đã mất hết sáu bảy phần.

Hân đưa tay nhanh diềm chung quanh vết thương ngăn chặn máu chảy, xong ngẩng mặt nhìn lên, chẳng còn thấy hình bóng Lôi Tam đâu nữa cả.

Bỗng hân thấy trời đất xoay vào, tai hân kêu ừ ừ, hân đảo đảo người, ngã ngay trên mặt tuyết.

Chỗ hân ngã, máu chảy loang ra nhuộm đỏ một khoảng rộng.

Hân nằm tại, thờ đốc một lúc, rồi gương chỗi tay lên mặt tuyết, ngẩng đầu nhìn ra bốn phía.

Hân trông thấy Từ tuyết Hồng đứng cạnh cội tùng, gương mặt trắng nhợt. Nàng gương tròn mắt, nhìn ánh mắt ngời ngời về kính hải.

Bạch y thơ sinh đưa tay về phía nàng, vẫy vẫy. Hai tay bận chỗi trên mặt tuyết, muốn vẫy gọi nàng, hân phải cố gượng ngồi lên song hân vừa đưa một cánh tay, còn lại cánh tay kia quá yếu, không giữ nổi thân hình hân, hân lại ngã xuống.

Từ tuyết Hồng đảo mắt qua nhìn quanh nhận ra chẳng có bóng người thấp thoáng, mới chạy nhanh đến, nàng thơ sanh lên hấp tấp hỏi :

— Tráng sĩ bị thương ? Tại sao bị thương ?

Bạch y thơ sanh gương cười khẽ :

— Tại hạ...không đề phòng...bị hân tung ám khí hãm hại.

Từ tuyết Hồng dù có tâm địa ác độc, song so với Lôi Tam, nàng còn có chút thiện lương, nên thối được một câu có đầy ân nghĩa :

— Nếu tráng sĩ không vì cứu tôi, thì đâu đến đời bị hân hãm hại :

Bạch Y thơ sinh thờ dài :

— Cô nương đỡ hộ tại hạ đứng lên !

Nằm trên tuyết thì chẳng sao, hân đứng lên rồi máu từ vết thương nơi ngực lại vọt ra, vọt trúng đầu và mặt Từ tuyết Hồng.

Từ tuyết Hồng kinh hoàng, rú lên một tiếng buống tay liền, rồi lùi nhanh ra xa.

Bạch Y thơ sinh mất chỗ nương tựa, ngã ngựa về phía hậu.

Đứng lên rồi lại ngã xuống, thân thể bị động mạnh, thơ sinh không còn gắng gượng giữ máu được nữa, đàng buống lỏng các huyết mạch chân khí thoát đi, máu càng chảy nhiều.

Từ tuyết Hồng sững sờ nhìn hân.

Nàng có biết Bạch Y thơ sanh là ai đâu ? Dù thơ sanh vì cứu nàng mà ra thân thể đó, nàng vẫn chẳng cảm kích chút nào bởi tâm địa của nàng cũng độc như Lôi Tam, lạnh lùng như Lôi Tam.

Giờ đây, nàng chỉ nghĩ đến sự thoát thân, càng ly khai nơi đây sớm càng tốt.

Nàng vừa quay mình lại, chân chưa bước tới bỗng nàng thấy một bóng người, từ xa xa tiến về phía nàng.

Bóng người đó thoáng mắt đã đến nơi, đứng trước mặt Bạch Y thơ sanh.

Thơ sinh giờ đây đã nhắm mắt, hôn mê trầm trầm.

Từ tuyết Hồng vừa trông rõ người đó, bất giác biến sắc mặt xanh dờn, đôi chân nhún lại, đứng còn không vững chực dừng nói là chạy đi được.

Người đó, chính là quái nhân, ba phần giống người, bảy phần giống vượn, người đó là Huyết Viên thân Quân.

Huyết viên thân Quân nhìn thoáng qua Bạch y thơ sinh nằm bất

động trên tuyết, lập tức bước tới cạnh hãn, vung tay đánh vào mình thơ sanh mấy lượt, kêu chách chách. Nhưng phát tay đó chạm quanh vết thương nơi ngực hãn, phong bế các huyết đạo, ngăn chặn máu chảy.

Bàn tay của lão quá dài, lão đánh tay xuống Bạch y thơ sanh mà chẳng cần cúi mình.

Cầm máu cho thơ sinh xong, Thần Quân liền nhìn sang Từ Tuyết Hồng.

Từ tuyết Hồng rung người lên như cây sậy.

Đánh rằng nàng biết rõ Huyết viên Thần Quân đến Thiên nhất Bảo không ngoài mục đích đi tìm Lôi Tam, nhưng, khi nàng hành hạ Lâm hạo Sanh và Ngọc Cầm, thì Huyết Viên Thần Quân có trông thấy.

Ngoài ra, rất có thể Thần Quân cũng có chứng kiến nàng hạ thủ đoạn hại Cam đức Lâm !

Do đó, bất giác ánh mắt Thần Quân nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng chẳng có dấu hiệu một mỹ cảm nào, nàng lại càng sợ hãi.

Huyết Viên Thần Quân hừ một tiếng, rồi trầm giọng hỏi :

— Công người hạ thủ nữa, phải không ?

Cái tiếng cũng, nói lên một ý nghĩ liên tục, như vậy là Thần Quân đã hiểu nàng có hạ thủ nhiều lần, hãm hại nhiều người.

Cái tiếng đó thốt lên, như bản án tuyên, làm cho Từ tuyết Hồng đã sợ càng sợ hơn.

Nàng hấp tấp khoát tay, hấp tấp cãi :

— Không! Không phải tôi ! Chính Lôi Tam hạ thủ đấy ! Việc đó chẳng can gì đến tôi !

Huyết viên thần Quân biến sắc, hỏi gấp :

— Hãn ở đâu ?

Từ tuyết Hồng đáp nhanh :

Hãn chạy đi, về phía trước đó !

Huyết Viên Thần Quân bỏ vong một tiếng dài, phi thân lướt

lướt đi nhanh vô tưởng.

Đi nhiên, lão chạy về phía Từ tuyết Hồng đã chỉ cho lão.

Từ tuyết Hồng thở phào.

Nhưng hơi thở phào của nàng chỉ thoát ra được nửa phần, một đạo kinh phong bức tới, Huyết Viên Thần Quân đã chạy đi, vụt trở lại.

Đạo kinh phong đó do lão tung ra, kinh phong vừa đến mình nàng, bàn tay của lão đã chụp lên đầu vai nàng rồi.

Từ tuyết Hồng nghe nhói nơi vai, như có năm con độc xà cùng ngoạm một lượt.

Một ường diện lạnh chuyển nhanh khắp cơ thể nàng, nàng rung rung giọng thốt :

— Lôi tam ... thực sự... chạy về phía đó mà !

Huyết viên thần Quân hừ một tiếng :

— Bỏ qua vụ Lôi Tam đi, người này bị thương rất nặng, cần phải đưa y về gấp cho sự phụ y chữa trị, mà ta thì bận việc theo dõi Lôi Tam không thể cùng một lúc làm hai việc. Người có thể đưa y đi chẳng.

Từ tuyết Hồng thở phào.

Miền lão buông tha cho nàng, lão có sai nàng bay lên trời, hay chui xuống đất nàng sẵn sàng làm ngay.

Nàng gật đầu gấp :

— Tôi hiểu. Để tôi làm cái việc đó cho, lão tiên bối yên trí.

Thần Quân lại hừ một tiếng :

— Đừng tưởng việc đó dễ làm mà ưng gấp. Người phải biết y thọ thương rất nặng, trong suốt cuộc hành trình người phải hết lòng săn sóc y.

Từ tuyết Hồng chỉ mong lão ly khai sớm, càng sớm càng hay, thì lão nói gì mà nàng chẳng ưng thuận :

— Tôi biết ! Tôi sẽ hết lòng chiếu cố y.

Thần Quân bặt cười quái dị :

— Người làm việc đó cho ta, thì ta sẽ chẳng nói gì hết về những

về những việc người đã làm. Nếu không, ta sẽ trở giấc người đã sát hại Cam lão nhị và những gì khác..

Lao buồng tay liền.

Lão nắm vai Từ Tuyết Hồng còn yên trí, lão buông tay thay vì
mỏng nàng lại sợ hơn.

Nàng sợ, vì nàng biết là lão đã hiểu việc nàng sát hại Cam Đức Lam.

Nàng quá sợ, đôi chân nhún xuống, rồi nàng ngã sục luôn tại chỗ.

Huyệt Viên Thần Quan bỗng cười lạnh, dầy qua Bạch Y Thợ sinh, nhét vội một vật gì đó trong miệng hắn, đoạn phóng chân chạy đi.

Mãi một lúc lâu, Tô tuyết Hồng trấn định tâm thần, đứng lên mở màn nhìn theo hướng Huyết viên [hắn] quân vừa đi.

Khi biết rõ là lão không trở lại nữa, như vừa rồi, nàng thở phào.

Nàng đã thử phào ba lượt, song lần này thì có thể nàng cười mở được nhiều lo lắng hơn hai lần trước.

Thần Quân đã đi, nàng còn đứng lại đây lâu làm gì nữa ?

Lập tức nâng vọt mình xa vị trí ngoài hai trượng.

Nàng vừa quay mình, chạy đi được mấy trượng, bỗng giật mình đứng lại, nghĩ thầm :

— Không được ! Mình đi như thế này, không ổn rồi ! Huýt Viên Thần Quân đã bảo ta đưa thanh niên đó về cho sự phụ hân, ta bỏ đi sao được ? Lão ấy có vũ công tuyệt cao, lão lại biết cả bí mật của ta, nếu ta không thi hành công tác do lão giao phó, lão sẽ tìm ta trị tội, ngoài ta lão còn tuyên dương công việc làm của ta trên khắp sông hồ, dù ta có tránh song làm sao tránh được tất cả người đời ?

Nàng quay đầu nhìn lại Bạch y Thợ sinh, do dự một chút,

Chẳng phải nàng ngại đường xa, không muốn đưa y về sơn môn sông nàng đang nóng lòng vì cha, vì cơ nghiệp, dù sao nàng cũng

cũng phải về qua Thiên nhất Bảo để biết rõ sự tình, có như vậy nàng mới yên tâm.

Nhưng rồi nàng lại nghĩ :

— Thanh niên đó, đang lúc hồn mê trăm trăm, mà Huýt Viên Thần Quân thì chỉ nói mấy lời đó thôi rồi bỏ đi ngay, không hề chỉ chỗ ở của sư phụ hắn, ta còn biết nơi nào mà đưa hắn đi?

Đã có lý do giúp nàng khỏi làm công tác đó, nàng vô cùng hoan hỉ nếu nàng bỏ thanh niên lại đây, sau này Huyết Viên thân Quân trách cứ, nàng có thể chạy tội được như thường.

Nàng sắp sẵn ngay từ bây giờ, những lời lẽ sẽ trình bày sau này với Huyết Viên thần Quân, bất cứ gặp lão ở nơi nào nàng không sợ gì nữa mà phải ăn tránh.

Nàng giật gù, tự cho là nàng đã thoát nạn rồi, loay cái bước tiến về hướng Thiên nhất Bảo, bỗng nàng nghe thanh niên rên ừ ừ, rồi y cất tiếng gọi nàng :

— Cô nương khoan đi!

Giọng nói y rất nhỏ, song Từ tuyết Hồng nghe lọt.

Nàng hết sức kinh dị, lại quay đầu nhìn y.

Bạch y thơ sinh đang quờ quạng dỗi tay định ngồi dậy, nhưng cổ gượng mãi, không sao ngồi được.

Là con người có tâm địa tàn độc, dù được thơ sanh cứu nạn. Từ tuyết Hồng vẫn chẳng mấy mai biết ơn, thơ sinh có chết đi nàng cũng đứng đưng như thường, hướng bả y đang quởng ngồi mà ngồi không nổi, ngồi không nổi thì mặc y cao sai đến nàng mà nàng phải đến tiếp trợ y?

Nàng có thể lờ cái việc giúp đỡ thơ sinh được lắm, nhưng đã gian phỉ ngoan, nàng sợ Huyền viên thần Quân chưa chạy đi xa, nếu lão trở lại bất ngờ, ~~đến~~ ~~nhìn~~ bỏ mặc thơ sinh như thế này, hẳn là phải phân nộ có hại cho sự nghiệp.

Do đó, năng từ từ bước lại cạnh y.

Đã trở lại bên cạnh y, thì phải ở y ngồi dậy.

Bạch Y thơ sinh vừa thở gấp vừa thốt:

— Đa tạ cô nương! Vừa rồi Huyết viên Thân Quân có nhờ cô nương đưa tại hạ về sơn môn, cô nương khẳng khái nhận lời, tại hạ vô cùng cảm kích!

Từ tuyết Hồng giật mình.

Thì ra, Bạch y thơ sinh không hôn mê? Những gì Huyết Viên Thân Quân nói với nàng y đã nghe hết.

Nàng hân về điềm đó, song chẳng hề lộ một vẻ gì trên gương mặt, trái lại còn điềm một nụ cười:

— Tráng sĩ nói chỉ đến việc ăn nhậu? Kề mang ăn, chính là tôi mới phải, tráng sĩ đã xả thân cứu tôi được thoát nạn, thì đương nhiên tôi phải đưa tráng sĩ về đến lịnh sự, để cho người chữa trị.

Bạch y thơ sinh lộ vẻ xúc động.

— Một lần nữa, tại hạ xin đa tạ cô nương. Gia sư là Liệt Hòa Thân Đà quy ẩn tại phía Bắc Lục bản Sơn, từ đây về đó, con đường khá xa...

Từ tuyết Hồng biến sắc.

Nàng thầm nghĩ là may mắn cho nàng vô cùng, nếu bỏ thành niên mà đi, Huyết Viên Thân Quân bắt tội, nàng có thể biện bạch được chứ Liệt hòa Thân Đà bắt tội nàng đối đáp làm sao bởi thơ sinh có nghe lọt sự tình, khi về đến Lục bản Sơn, y nói lại cho Thân Đà biết, Thân Đà sẽ tìm nàng mà hỏi tội là cái chắc.

Một Huyết viên Thân Quân cũng đủ làm cho nàng lên ruột lên gan, thêm một viện Liệt hòa Thân Đà, nàng làm sao an ổn nổi?

Thiên nhất Bảo là nơi quy tụ người mọi giới, mọi nơi, nàng từng nghe anh hùng hào kiệt ca ngợi tài nghệ của Liệt hòa Thân Đà cái lão già gù lưng đó chẳng kém Thân quân chút nào.

Nàng phải sợ, bởi đã sợ từ lâu nên cho là cái may chưa làm một điều đáng tiếc.

Nàng giữ vẻ thần nhiên, mỉm cười thốt:

— Thế ra tráng sĩ là đệ tử của Liệt hòa Thân Đà? Còn tôi, tôi là con gái của bảo chủ Thiên nhất Bảo, tôi tên Từ tuyết Hồng, gia phụ là Từ Long.

Bạch y thơ sinh ọ lên một tiếng:

— Cô nương là ái nữ của Từ bảo chủ! Vừa rồi cái tên ác tặc đó...

Từ Tuyết Hồng hỏi:

— Hắn làm sao?

Thơ sinh tiếp:

— Hắn bảo, cô nương là vợ hắn!

Từ tuyết Hồng cảm hôn:

— Vô sỉ nhựt hắn là cùng!

Việc của nàng, nàng cảm hận là phải, song thơ sinh thờ phào, nhẹ nhõm, làm như sự phủ nhận của Từ tuyết Hồng giúp y trút được gánh nặng.

Chừng như sự việc đó có liên quan đến y.

Nhưng, Từ tuyết Hồng không phát giác ra điềm đó, nhìn thơ sinh hỏi:

— Tráng sĩ cử động được chứ?

Bạch Y thơ sinh hấp tấp thốt:

— Cô nương đừng gọi tại hạ là tráng sĩ, cứ gọi ngay tên cũng được rồi, tại hạ là Du thiên Minh.

Từ tuyết Hồng gật đầu.

Thực ra nàng đang lo ngại, cuộc hành trình đến Lục bản Sơn, chắc chắn là không thể bỏ qua được rồi.

Song, liệu một mình nàng đảm đương nổi cái việc đưa Du thiên Minh đến nơi đến chốn chăng?

Nàng này sanh ý định, về Thiên nhất Bảo yêu cầu phụ thân nàng cùng đi với nàng.

Nàng điều Du thiên Minh, y gắng gượng đứng lên, nhưng y mất máu quá nhiều, vừa đứng lên là xây xẩm mặt mày, không kềm vững thân hình nổi, đành ngã chúi vào mình Từ tuyết Hồng.

Từ tuyết Hồng vội đưa tay hứng y.

Y khẽch nụ cười khổ:

— Không ngờ tại hạ thọ thương rất nặng như thế này!

Từ Tuyết Hồng chẳng hiểu tại sao Du Thiên Minh thọ thương

Chính mắt nàng đã trông thấy, y đuổi theo phía sau, còn Lôi Tam thì chạy phía trước, chạy thật, cố chạy chứ còn thời thì giờ đâu ám toán ?

Y đuổi theo một lúc rồi y ngồi xuống, lúc ngồi xuống, máu từ ngực vọt ra, y ngã dài trên mặt tuyết, bất động.

Thế thì y bị thương từ lúc nào ?

Nàng hỏi !

— Tráng sĩ bị Lôi Tam ám toán ? Hắn ám toán bằng cách nào, khiến tráng sĩ bị thương trầm trọng ?

Du thiên Minh giật mình, không đáp câu hỏi của nàng, lại hỏi gấp :

— Cô nương nói gì ? Lôi Tam ? Hắn là Lôi Tam ?

Từ tuyết Hồng gật đầu :

— Hắn chính là Lôi Tam, Hắn là đệ tử của Tịch đại tiên sanh, nhưng hắn đã... đã...

Nàng là gái, tất phải thẹn khi nói đến việc xấu xa của người việc xấu xa đó lại là việc dâm ô, nàng muốn nói, Lôi Tam vì ghen dâm người sư muội, nên bị Tịch Đại tiên Sanh trục xuất khỏi sơn môn, song khó mở miệng.

Nàng bỏ dở câu nói, mặt ửng hồng.

Du thiên Minh hấp tấp tiếp :

— Tại hạ hiểu, bởi Tịch Đại tiên sanh có thông tri cho tất cả hào kiệt vũ lâm và trưởng hợp của hắn, tiên sanh yêu cầu quần hùng bắt hắn đưa về Nga my Sơn cho người trị tội.

Y thở dài, lại tiếp :

— Thế này thì tại hạ không thể tự tay bắt thù được rồi ! Bởi hắn là một tên tội phạm của Tịch Đại tiên sanh, chỉ có mỗi một mình tiên sanh mới được quyền trị tội hắn !

Ngoài cái việc Tịch Đại tiên sanh dành quyền ưu tiên trị tội tên phản đồ, Du thiên Minh còn biết rõ, trước khi y chạm đến Lôi Tam sau này hắn Lôi Tam đã bị Tịch đại tiên sanh bắt rồi. Và như vậy thì còn đâu đến tay y ?

Từ tuyết Hồng nhẹ nhõm thân mình, Bình sanh nàng chẳng hề

sợ gì, song từ khi gia biến xảy ra, nàng gặp Lôi Tam nàng cảm thấy sợ hãi phi thường.

Giờ đây nghe Du thiên Minh nói thế, nàng hiểu rõ là Lôi Tam khó lòng tránh thoát sự truy tâm của Tịch Đại tiên sanh, chẳng những Du thiên Minh tìm nấp khắp bốn phương trời, mà hào kiệt giang hồ tiếp nhận thông báo của Tịch Đại tiên Sanh, cũng gia tâm theo dõi hắn.

Hắn còn nơi nào dung thân ? Hắn đi đến đâu, là có người lưu ý đến hắn nơi đó.

Lôi Tam dần tới là nàng hết sợ.

Biết được sớm muộn gì hắn cũng bị hại, Từ tuyết Hồng thở phào.

Nàng thốt :

— Hạng người như hắn, có khi nào mãi mãi an nhiên vô sự ? Hắn phải đến tội ác, đến gặp cô như vậy người đời mới thấy quả báo mới ngăn làm nên tội ác ?

Nàng chỉ trích Lôi Tam, ai chỉ trích nàng ?

Chính miệng nàng thốt ra hai tiếng quả báo, nàng lại giật mình nghĩ đến những việc nàng đã làm.

Bất giác, nàng thoáng biến sắc mặt.

Cổ trượt qua việc đó, tránh một ám ảnh nàng hỏi :

— Tráng sĩ thọ thương như vậy, làm sao đi ngay bây giờ được ? Tốt hơn tráng sĩ nên đến Thiên nhất bảo, nghỉ một lúc rồi lên đường về Lục bản Sơn. Chẳng hay ý tráng sĩ như thế nào ?

Du thiên Minh lắc đầu :

— Không thể dãn dã được cô nương à ! Thương thế của tại hạ nặng lắm, cần phải về Lục bản Sơn sớm được phút giây nào, hay phút giây ấy, tại hạ chỉ sợ không chỉ trì lâu...

Y nhếch nụ cười khổ, chừng như không hy vọng lắm là mình thoát được cái chết.

Từ tuyết Hồng vội thốt :

— Dù có dừng lại đó, mình cũng không ở lâu, và lại còn

đường xuôi về phía Nam, phải đi ngang qua Thiên nhất Bào, tại đó tôi sẽ tìm một cỗ xe, thu xếp một vài vật dụng cần thiết dọc đường...

Du thiên Minh không tiện phản đối đành gật đầu :

— Cũng được, cô nương ! Đa tạ cô nương liệu việc chu đáo, tận tình giúp đỡ tại hạ.

Từ tuyết Hồng dịu Du thiên Minh chậm chậm bước đi.

Du thiên Minh bề một cành cây, tạm thời làm gậy nương mình. Thương thế của y rất nặng, qua mỗi bước đi, y nghe toàn thân đau nhói lên, vượt qua một bước đường là cả một khó khăn vô tưởng; huống hồ vượt đoạn đường từ đó đến Thiên nhất Bào ?

Đoạn đường không xa đối với người bình thường, song với y thì y xem như đường lên thiên giới.

Đến Thiên nhất Bào, họ nhìn lên không thấy vầng thái dương chiếu ngay đỉnh đầu.

Nói là vầng thái dương, chứ thực sự thì chỉ là một vầng sáng mờ, vì đang mùa tuyết đổ, không gian trầm đọng lớp sương lạnh ngày cũng như đêm, che khuất phần lớn dương quang.

Thiên nhất Bào ngày nào náo nhiệt phi thường với nhân số bên trong với khách lữ hành qua lại trước cổng, kẻ đến người đi ồn ào nhộn nhịp. Thiên nhất Bào giờ đây là một bãi tha ma vắng tiếng ngựa văng bóng người.

Hơn thế, nếu chỉ là một bãi tha ma, thì chỉ có hoang vắng lạnh lùng thôi.

Thiên nhất Bào giờ đây như một bãi chiến trường sau cuộc đấu ác liệt, bởi từ khi chừng như còn bốc lên như sương lạnh buổi ngày.

Từ Tuyết Hồng chết nửa thân người, trước cảnh hải hàng đó, lâu lắm nàng mới dịu Du Thiên Minh đến tận cổng chánh, cổng có cánh dày một cánh đã đổ nghiêng nàng nhìn qua khoảng trống của cánh cửa hồi vọng vào vùng hoang vắng ;

— Gia gia đâu ? Gia gia có đây chăng ?

Không có một tiếng đáp.

Nàng gọi thêm mấy lượt nữa, bên trong vẫn im vắng như vùng mộ địa hoang tàn.

Sắc mặt biến xanh dờn nàng dịu Du thiên Minh đi qua cổng vào đến đại đường.

Đại đường xây cất trên nền cao, có thêm đi lên, thêm bị vỡ ra từng nơi những mảnh vỡ còn đó.

Cả hai lên thêm, vào đại đường.

Nơi đây cũng bị phá hủy phần lớn, bất quá còn một vài vật dụng.

Từ tuyết Hồng tìm một chiếc ghế cho Du thiên Minh tạm ngồi nhưng tìm mãi chẳng thấy một chiếc ghế nào còn nguyên vẹn, có chiếc ghế gãy chân, năm chông lộn, có chiếc ghế gãy lưng dựa, có chiếc bị hủy diệt hoàn toàn, chẳng còn dùng được nữa.

Du thiên Minh đã lưu ý đến trạng thái của Thiên nhất Bào ngay từ lúc chưa bước qua cổng.

Y vô cùng kinh dị, chẳng rõ tại sao một trang bảo quan trọng lại có cái vẻ hoang tàn như thế.

Từ ngày rời sự mòn mỏi thân trên con đường hành hiệp y từng nghe và làm đồn đãi về Thiên nhất Bào một nơi hầu như quy tụ mọi giới trên giang hồ, mọi nơi phải là nhiệt náo lắm.

Thế tại sao Thiên nhất Bào lại hoang vắng như thế này ?

Mà, sự hoang vắng chẳng thể có từ lâu, bởi Từ tuyết Hồng yêu cầu y về đây với nàng để lấy ngựa, lấy xe, thu xếp vật dụng làm chuyến viễn hành về Nam đến tận Lục bản Sơn. Nàng yêu cầu như thế, cứ nàng chưa hay biết gì những biến chuyển nơi đây.

Chẳng trăm giọng hỏi Từ tuyết Hồng :

— Tại sao phát sanh những biến cố gì ? Chừng như cô nương chẳng hay biết ?

Từ tuyết Hồng rung giọng :

— Tôi biết chứ ! Nhưng, cái tâm quan trọng của diên tiến hoàn toàn trên chỗ tưởng của tôi ! Sự tình dài dòng lắm, tráng sĩ à ! Tráng sĩ cư tạm ngồi tại đây chờ, tôi đi tìm gia phụ rồi trở lại với tráng sĩ !

Du thiên minh tuy gặt đầu, song có thất :

— Tại hạ thấy, cô nương không cần tìm linh tôn làm gì, nếu tại hạ nghĩ không lầm, thì linh tôn không còn có mặt tại đây nữa đâu. Chúng ta nên ly khai gấp nơi này ?

Từ tuyết Hồng sôi giận.

Nàng cho rằng, Du thiên mi nhích kỹ chỉ biết nghĩ đến cá nhân y, trở về Lục Ban Sơn không kịp rồi phải chết dọc đường, nên giục dả nàng khởi hành gấp. Y tuyết nhiên không trong rõ cái khổ của nàng cái khổ cơ nghiệp vỡ tan cái khổ cha già vắng dạng.

Còn ai vô lương tâm đến độ chỉ nhớ đến cái lợi cho mình mà quên cái hại của người khác, nhất là người khác đó, đang tìm mọi cách tiếp trợ mình ?

Nhưng nàng không thể phản ứng một cách phủ phàng chỉ nhẹ nhàng phớt qua thôi :

— Không được đâu, tráng sĩ. Dù sao, tôi cũng phải tìm phụ thân tôi. Người chưa rời khỏi bảo đầu !

Du thiên Minh thở dài.

Từ tuyết Hồng đặt tạm y trên một chiếc ghế còn ngồi được rồi bước nhanh ra ngoài.

Nàng còn nhớ rõ, trước đó, y theo lời của Lôi Tam, phụ thân nàng chạy đi tìm Hằng Nga, thuyết phục Hằng Nga xuất thủ dễ tiếp trợ, chống lại kẻ địch. Phụ thân nàng đi đã lâu, nhưng không trở lại cực trường.

Muốn tìm người nàng, phải đến nơi đó.

Nơi đó, là nơi Từ bảo chủ gặp Huyết chương Đường Hào, có cả Cam đức Lâm đến nơi rồi, nàng cao giọng gọi.

Không một tiếng đáp.

Từ tuyết Hồng khần trương ra mặt, cấp tốc nhún chân nhảy vọt lên đầu tường, nhìn sang bên kia.

Bất giác nàng kinh hãi sắc mặt biến xanh dờn.

Máu !

Máu nhuộm hồng một khoảng tuyết rộng. Trong vùng tuyết đỏ, hai người đang quần vào nhau lộn lộn, như tranh thắng nhau trong

một cuộc đánh vật.

Cả hai, cùng kiệt sức như nhau, bất quá họ quờ quạng đôi tay, họ chới chới đôi chân, họ cố lật nhau, người này vờ lật người kia, liền bị người kia lật lại. Họ lộn đến đâu, máu đỏ ra đến đó.

Động tác của họ càng phút càng chậm dần.

Thực ra thì lúc đó, người này chẳng làm gì được người kia, nếu họ lộn qua, lộn lại là do tự họ lộn, họ nghĩ là lộn như vậy để quật đối phương, chứ họ chẳng còn một điểm khí lực nào nhứt động nổi đối phương.

Họ vừa cố lật nhau, họ thở hồng hộc những hơi thở dồn của những người sắp trút hết buồng phổi để vĩnh viễn nhắm mắt họ chừng như nguyện rửa, xỉ mắng nhau song tiếng nói của họ quá yếu, nghe nhỏ hơn hơi thở dồn của họ.

Từ tuyết Hồng chỉ nhìn thoáng qua là nhận ra trong hai người đó có phụ thân nàng.

Nàng hét lên một tiếng lớn, nhảy xuống lập tức.

Không đo dự, nàng chạy nhanh đến nơi, tung chân đá mạnh vào lưng người kia, bắn y bay ra ngoài mấy thước, máu từ miệng y vọt ra, vì máu đã chảy quá nhiều trước đó, máu chẳng còn lại bao nhiêu, nên vọt ra chẳng thành vọt, máu hầu như trào khỏi miệng rồi tràn lan khắp mặt mày y.

Chắc hẳn người đó không thể sống lâu được rồi, nếu giới chịu đựng lắm thì cũng chỉ hơi hợp trong mấy phút giây nữa thôi.

Người đó, Từ tuyết Hồng cũng nhận ra luôn.

Không ai khác hơn là Huyết chương Đường Hào !

Nhưng, Đường Hào sống hay chết nào có nghĩa gì đối với Từ tuyết Hồng ?

Nàng bước nhanh đến cạnh Từ Long, cúi xuống, nàng lao lên.

Từ Long kiệt sức đứng không vững, mặt mày của lão động máu, đóng thành bết, thành viên chẳng khác nào những hạt tuyết đỏ, máu đó vừa là của lão, vừa là của Đường Hào bắn sang.

Từ tuyết Hồng trông thấy tình trạng phụ thân như vậy, rung sợ vô cùng, há hốc miệng ra, định hỏi, hỏi rất nhiều, song chẳng một tiếng nói nào thoát ra lọt.

Rồi chính Từ Long thốt trước thốt từng tiếng, tiếng được tiếng mất, tiếng nhẹ, tiếng nặng, hoặc mau hoặc chậm, những tiếng noi chen cùng hơi thở :

— Tuyết Hồng !...Cha...không còn...chiều cổ đến con được nữa rồi !...Đang hận...Lam Hạo Sanh...

Trong tình cảnh này, lão nhớ đến gã ngoại sanh, trên đời này, nếu lão chết đi, chỉ còn có một mình Lam Hạo Sanh là người thân của từ tuyết Hồng.

Lão chết rồi, còn ai chiều cổ đến nàng ? Người thân duy nhất lại ly khai, chẳng rõ hiện giờ ở tại phương trời nào, nàng còn nhờ ai nương tựa vào ai, ít nhất cũng tạm thời trong khi nhà tan người chết ?

Nghe cha nhắc đến tên con người vô tình, bất nghĩa, Từ tuyết Hồng nghĩ rằng, căm hận phi thường.

Nhưng nàng dần cơn phần uất đó cố trấn an cha :

— Gia gia không chết đâu !

Từ Long gằn giọng nhếch nụ cười khổ :

— Không, con không nên hy vọng, cha không còn đủ sức để chỉ trì lâu đâu con ! Cha có một việc này, từ lâu chưa nói cho con biết...

Một quá, lão dừng lại thở dài.

Từ tuyết Hồng lấy làm lạ, chẳng hiểu có việc gì mà cha nàng từ lâu không nói với nàng ?

Có thể là Từ Long chẳng hề dấu diếm nàng điều gì, mà cả những sự việc trên giang hồ có liên quan hay không liên quan với Thiên nhất Bào.

Thế thì lão còn giấu nàng việc gì ?

Nàng đáp :

— Nếu một gia gia khoan nói, chẳng gặp gì đó gia gia.

Từ Long lắc đầu :

— Cha phải nói gấp, nếu không thì sợ chẳng còn kịp nữa, con ư Cha biết mình không sống được !...

Lão dừng một chút rồi tiếp :

— Ngày trước, cha có xuất hành làm một chuyến viễn du sang miền Miêu thổ. Cha nghe giang hồ truyền thuyết, pho bí lục vũ công Tam Bưu Nhân Kinh thất lạc về Miêu Cương, cho nên cha chẳng ngại đường xa, vất vả, đến đó tìm. Nhưng, cha chỉ làm một cuộc viễn xuất vô công, rồi nhân chuyến viễn du đó, cha mang Hằng Nga từ Miêu Cương về đây...

Trong khi lão thốt Từ tuyết Hồng điu lão dần dần đến chân tường.

Nàng gạt đầu :

— Điều đó, con đã biết rồi, gia gia.

Từ Long đưa hai tay nắm chặt cánh tay nàng, lắc đầu :

— Không ! Con chỉ biết phần ngoài sự việc, chẳng thấu đáo nội uẩn khúc mắc trong...

Dừng lại một chút nghỉ mệt, Từ Long tiếp :

— Vô công của Hằng Nga, mỗi ngày tiến bộ một phần, mà nàng thì mãi diên diên dai dai, cha nghĩ ngờ...

Từ tuyết Hồng gạt mình :

— Gia gia nghĩ ngờ quyền Tam Bưu Nhân Kinh ở trong tay nàng ?

Từ Long gạt đầu :

— Thoạt đầu thì cha còn nghĩ, song theo dõi mãi cử động của nàng, cha tin chắc như vậy. Con hãy nhớ Hằng Nga đang cơn điên loạn, hẳn chẳng hiểu nổi Tam Bưu Nhân Kinh là vật báu vô giá, chỉ chú những môn công kỹ diệu, bất quá nàng phỏng theo các hình vẽ trong đó, tập luyện bất thường, dù vậy vũ công của nàng công cao diệu vô tưởng. Giả như luyện trọn quyền Chân kinh đó một cách tinh tường, thì kết quả thu thập như thế nào chứ ? Con phải tìm cách nào lừa nàng lấy cho được quyền sách vô giá đó.

Từ tuyết Hồng nóng nảy, hất gập :

— Bây giờ, Hằng Nga ở đâu hở gia gia ?

Nàng hỏi, mà chừng như Từ Long chẳng nghe gì cả, lão cứ tự do tiếp theo cái ý của lão.

— Tam Bửu chân Kinh là quyền bí lục dạy cách luyện khí công của đạo gia, nếu tốt phúc chiếm được, chỉ cần khổ luyện trong mấy năm là trở thành vô địch trong thiên hạ. Nếu con chiếm được quyền sách đó rồi theo cách thức ghi chú mà luyện tập, thì có cần gì phải nương tựa vào ai.

Bỗng, lão rung rung người, bàn tay đang nắm cánh cánh tay Từ Tuyết Hồng, bóp mạnh, là nàng đau nhói lên, rồi nắm ngón lỏng ra, lão ngã quỵ về phía hậu, nằm bất động trên tuyết.

Từ tuyết Hồng mãi xớ vẫn nghĩ đến quyền Tam Bửu Chân Kinh quên mất phụ thân bị thương nặng bên cạnh nàng, nên chẳng hay kịp lão ngã, khi nàng giật mình, dụi qua lão đã nằm yên trên mặt tuyết.

Nàng kính hải, cúi xuống, đưa tay nơi mũi, xem lão còn thở hay không.

Đôi mắt lão long lên một chút, rồi đôi mí khép lại.

Đôi mí mắt khép lại vĩnh viễn !

— Biển cổ đập dồn, liên tiếp trong hai ngày, làm cho tâm tư của Từ Tuyết Hồng dao động mạnh nàng không có còn đủ bình tĩnh ý trí mất hẳn sáng suốt, quá sợ hãi rồi, quá đau khổ rồi thành cái chết của Từ Long không gây ảnh hưởng phi thường nơi nàng nữa, bất quá nàng lặng người nhìn thi thể của phụ thân, dần giọt lệ tiên đưa người sanh thành nàng ra đi vĩnh viễn nàng cũng không thể nhớ ra được !

Từ Long chết, là tất cả đều hết, hết tình thương hết chờ che cả âm no, từ nay tự lực cạnh sanh tự cổ lấy thân nàng sẽ đếm tro chuôi ngày trông kiếp điều linh phiêu bạt !

Mãi đến lúc thức ngộ cảnh bơ vơ lạc lõng giữa giòng đời bắt đầu giờ phút này nàng mới hải hùng kinh khiếp rồi sợ hãi chồm lên sợ hãi nàng bật khóc.

Nàng không nhớ rõ là mình đứng bên cạnh thi thể của cha được

được bao lâu, một lúc sau, nàng giật mình vì tiếng cười quái dị của Hằng Nga vang lên lờng lờng.

Hằng Nga cười mãi, cười không ngừng những tiếng cười vọng đến tai Từ tuyết Hồng như những tiếng sấm liên tục vang rền, qua mỗi ràng cười của Hằng Nga Từ tuyết Hồng rung người bằng bật.

Nhưng, nàng chợt nhớ đến những lời nói sau cùng của Từ Long tham vọng chiếm đoạt quyền Tam Bửu Chân Kinh lẫn ác niệm sợ hãi nàng tẩu can đảm vào hai tay, nhìn qua xác chết của cha một lượt, không nghĩ ngay đến việc mai táng thi hài, cấp tốc chạy đi về hướng phát ra những tràng cười ghê rợn.

oOo

CHƯƠNG XVII

TAM BỬU CHÂN KINH

Thiên nhất Bảo cầm nhiều đày nhà ngang dọc, song Từ Tuyết Hồng là chủ nhân, có nơi nào mà nàng chẳng biết ? Do đó, nàng len lỏi quanh co không khó khăn lắm tiến tới nơi muốn đến, chẳng mất chút thì giờ nào.

Đến một góc tường, nàng thấy Hằng Nga đang đứng giữa một khoảng sân lộ thiên nhỏ, vẫn cười quái dị.

Từ tuyết Hồng dừng chân lại, đắn đo một lúc, đoạn chầm chầm bước tới, khi còn cách Hằng Nga độ bốn năm bước, liền đứng lại đó.

Hằng Nga nghe tiếng động quay đầu nhìn sừng Từ Tuyết Hồng.

Thực ra, Từ tuyết Hồng không khỏi sợ hãi, nhưng nếu vì sợ hãi mà bỏ đi, thì làm sao chiếm đoạt quyền Tam Bửu chân Kinh như phụ thân nàng đã dặn dò trước lúc chết ? Nếu sợ hãi thì nàng còn trở lại đây tìm Hằng Nga làm gì ?

Sự ước muốn chiếm đoạt quyền chân kinh làm nàng bạo dạn lên nàng co dìm một nụ cười, hỏi :

— Bà... có muốn gặp con gái của bà chăng ?

Nàng hiểu rõ nhược điểm của Hằng Nga nên đề cập đến Ngọc

Cầm đồ cho Hằng Nga tỉnh trí lại.

Hằng Nga ngưng bật tiếng cười, hỏi lại :

Nó ở đâu !

Từ Tuyết Hồng đáp gấp :

— Tôi có thể đưa đến đó để gặp con gái của bà, nhưng bà phải đền cho tôi một cái gì, chứ chẳng lẽ tôi đưa bà đi không công ?

Hằng Nga trở mắt nhìn nàng một lúc, đoạn hỏi tiếp :

— Người muốn làm sao ?

Từ tuyết Hồng cố gương cười cho ra vẻ thân nhiên :

— Bà...

Bỗng, có tiếng cười ha hả vang lên, từ phía hậu của Hằng Nga vang lên.

Nghe tiếng cười đó, Từ tuyết Hồng như mất vía tiêu hồn bất giác nàng vọt lùi về phía hậu, đứng vững rồi, nàng lại cúi đầu, chẳng dám nhìn lên.

Giọng cười đó, nàng nhận ra chính Lôi Tam phát ra tiếng cười, nghe như lạnh lùng ngạo nghễ, như thách thức.

Lâu lắm nàng mới ngẩng đầu lên, trông thấy Lôi Tam đang ngồi trên mái nhà đối diện.

Y ngồi xếp bằng tròn, đôi chân nhịp nhịp, ra dáng ung dung nhàn nhá lắm.

Có thể là Lôi Tam đến đây rất lâu rồi, vì Từ Tuyết Hồng chỉ chú ý đến Hằng Nga nên không phát hiện ra.

Từ tuyết Hồng khờ sờ vô cùng.

Bây giờ, còn ai đâu nữa, chờ che nàng ? Bất quá chỉ còn có mỗi một mình Du thiên Minh, nhưng hẳn lại man trọng thương đau, còn giao đấu nữa nổi mà nàng mong hẳn giải cứu nàng?

Chỉ có một người, khả dĩ cứu nàng, người đó là Hằng Nga.

Còn một cái phao, dù cái phao đó như thế nào nàng cũng phải vớ đến may ra thoát nạn chết đuối.

Nàng trấn định tâm thần gọi Hằng Nga :

— Bà hãy nghe tôi nói đây, nếu bà muốn tôi đưa bà đi tìm

con bà, thì bà phải giết cái tên đang ngồi trên nóc nhà kia. Bà nhìn lên mà xem !

Hằng Nga từ từ ngẩng đầu lên.

Lôi Tam cười hì hì không hề nao núng.

Hằng Nga nhìn Lôi Tam một lúc, đoạn quay đầu trở lại gương mặt nàng lộ vẻ phần nộ rõ rệt, nàng hét to.

— Nói nhảm !

Từ tuyết Hồng thấy thái độ của Hằng Nga hết sức kỳ dị, bất giác rung sợ hãi lắp hỏi :

— Bà... bà không muốn gặp con bà sao ?

Hằng Nga vẫn hét :

— Nói nhảm !

Từ tuyết Hồng khẩn trương ra mặt :

Vừa lúc đó, Lôi Tam bật cười ha hả, từ trên mái nhà, y nhảy vọt xuống thốt :

— Muốn đao, giết người, cái kế đó không thành đâu. Từ cô nương !

Y ngồi trên mái nhà, nàng còn rung sợ người, y nhảy xuống rồi, nàng càng sợ hãi hơn, và lại Hằng Nga không chịu động thủ thì nàng làm sao ?

Không giục được Hằng Nga, Từ tuyết Hồng lùi lại.

Nàng vừa lùi lại một bước Lôi Tam hét lên :

— Giữ nàng lại !

Từ tuyết Hồng nói mãi Hằng Nga chẳng nghe lời. Lôi Tam vừa hét lên, Hằng Nga như một vị trung thần vâng lệnh thành chúa bước tới một bước, vươn bàn tay tới, sọ năm ngón chụp xuống đầu vai Tuyết Hồng.

Chẳng những động tác của Hằng Nga rất nhanh, mà cái chụp đó đi liền theo một đạo kinh phong, cuốn áp vào mặt nàng, làm nàng như ngạt thở.

Đồng thời, nàng nghe nhói ở đầu vai.

Hằng Nga bóp mạnh năm ngón tay, Từ tuyết Hồng đứng chừng đứt xương vai vỡ vụn.

Đau quá, nàng rú lên không khiếp:

Trong khi nàng rú, Lôi Tam lại bật cười hắc hắc; y vừa cười vừa bước đến cạnh nàng.

Y đưa một ngón tay khêu nơi cằm Từ tuyết Hồng hỏi:

— Tại hạ đoán thế nào Từ Cô nương cũng về Thiên nhất Bảo! Cô nương thấy đó, tại hạ tài tình như vậy, có đáng phục chăng?

Từ tuyết Hồng cảm hận, song còn biết làm gì được, bởi Hằng Nga đã giữ chắc vai nàng? Nàng chỉ quay đầu nhìn Lôi Tam, niềm phần nộ dồn lên ánh mắt.

Nhìn y một thoáng nàng xoay qua hướng khác, nhìn đề đủ quãng sự khinh bỉ vào mặt y.

Nhưng y với tay, chụp đầu nàng bẻ quặt trở lại bắt buộc nàng phải đối diện với y, rồi y tiếp:

— Từ cô nương! Chủ ý của cô nương khá đầy? Mượn tay nàng đối phó với tại hạ cũng được lắm chứ! Rất tiếc là chủ ý đó cô nương thực hiện chậm một chút, bởi nàng chỉ tin tưởng có mỗi một mình tại hạ là có thể đưa nàng đi gặp con gái nàng. Cô nương thấy tại hạ cũng có lý lắm chứ?

Y quay sang Hằng Nga hỏi:

— Có đúng vậy chăng?

Hằng Nga gật đầu:

— Đúng! Chỉ có mỗi một mình người thôi!

Từ Tuyết Hồng giũn mình. Như thế này, thì nàng nguy mất rồi!

Lôi Tam đắc ý, bật cười khanh khách, nắm chắc cổ tay Từ tuyết Hồng đoạn bảo Hằng Nga:

— Buông nàng ra đi!

Từ tuyết Hồng chẳng rõ Lôi Tam làm cách nào thuyết phục được Hằng Nga trọn vẹn tin tưởng nơi y như thế, y bảo gì Hằng Nga làm theo như vậy.

Hằng Nga lỏng nắm ngón tay liền.

Lôi Tam nhìn thẳng vào mặt Từ Tuyết Hồng, đem một nụ cười

dâm dặt, hỏi:

— Từ cô nương, gian phòng của cô tại nơi nào đây? Đưa tại hạ đến đó đi, cho tại hạ nhìn qua nơi chỗ ngủ của người đẹp như thế nào. Rât có thể chúng ta dừng nơi đó động phòng!

Từ tuyết Hồng vừa tức uất, vừa sợ hãi rú lên một tiếng lớn rồi hôn mê ngay.

Lôi tam cười hắc hắc:

— Từ cô nương đừng sợ chứ? Mà cũng đừng thẹn, trước sau gì cô nương cũng phải đi đến cái việc đó mà? Tránh sao k ôi cô nương, nếu không với tại hạ, thì cũng phải với người khác? Chẳng có gì đáng sợ lắm đâu, để tại hạ tập sự cho cô nương!

Từ tuyết Hồng chẳng phải bị thương nặng nề gì mà hôn mê lâu, bất quá nàng tức uất mà ngất xỉu như vậy thôi, một phút giây qua là nàng tỉnh lại, vừa tỉnh lại liền nghe Lôi Tam buồm giọng cợt nhả rõ.

Lôi Tam đưa tay kia, xoa xoa nơi cằm nàng, bàn tay đó đi lần lên má.

Đúng lúc có tiếng gọi to:

— Lôi Tam!

Tiếng gọi vừa to, vừa được gần mạnh, nghe rõ ràng, nặng nề oai nghiêm vô cùng, mà cũng lạnh lùng phi thường.

Lôi Tam giật mình, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng gọi.

Thì ra, chính là Du thiên Minh gọi y!

Chiếc áo trắng của Du thiên Minh dầm máu hồng, máu đã khô, biến màu xám.

Du thiên Minh đang đứng, tay cầm một chiếc gậy giữ thân hình kiêu ngạo, tuy nhiên hẳn vẫn chao chao người, như có thể ngã bất cứ phút giây nào.

Lôi Tam cười lớn:

— À. Ra người!

Thấy Du Thiên Minh xuất hiện, dù biết rõ với thương thế đó, chưa chắc gì Du thiên Minh tự vệ được tròn vẹn, nói gì cứu nàng thoát nạn, nàng vẫn hy vọng.

Niềm hy vọng đó, tuy nhỏ nhen, cũng làm bùng dậy phần nào khí lực nơi nàng cao giọng Lôi Tam :

— Cho người biết, tráng sĩ đó là đệ tử của Liệt Hỏa Thần. Đã đây người đã dùng ám khí gây thương thế cho người chưa biết tội sao, hãy chạy gấp đi, nếu không, ta sợ người khó thoát chết được đây !

Lôi Tam thoáng biến sắc.

Y biến sắc Từ Tuyết Hồng thấy rõ, nàng hy vọng thêm một chút.

Nhưng, Lôi Tam lấy lại bình tĩnh rồi từ bình tĩnh, y sanh ngoạc nghề liền y bật cười ha hả thốt :

— Đa tạ người đề tỉnh ta, nhưng ý ta đã quyết rồi. Tuyết hồng Trâm thoa phải trừ căn, nếu không thì sau này sẽ còn lắm phiền phức cho ta !

Du thiên Minh vừa thở vừa buông từng tiếng một !

— Lôi Tam ! Huyết viên Thần quân đang có mặt trong vùng phụ cận !

Lôi Tam so hai vai, bủi môi :

— Ta biết ! Huyết Viên Thần Quân đến đây, đã có Hằng Nga kia rồi. Hằng Nga sẽ chặn lao ta còn gì nữa ?

Du thiên Minh tiếp :

— Lôi Tam ? Người buông tha cho Từ cô nương ra đi, ta hứa chắc với người, chẳng hề đem lộ cái việc người ám toán ta người tin ta ?

Lôi Tam bật cười vang :

— Bảo ta buông tha nàng ? Ta chỉ muốn người ghi nhớ việc ta ám toán người, cứ ghi nhớ đi, chẳng sao đâu ?

Bất thành lời, y vươn tay ra, từ bàn tay y, chẳng biết vật chi bay tới rít gió một tiếng vù.

Không chẳng có vật gì cả, tiếng rít đó do gió chuông gây nên, y tung chuông kinh đó rất mạnh gió chuông cuốn vù quyen không khí như một vật thể mờ mờ bay đi.

Chuông kinh đó đi nhiên phải hướng về Du Thiên Minh rồi.

Khoảng cách từ Du thiên Minh đến Lôi Tam độ hơn một trượng. Trong khoảng cách đó Du thiên Minh thừa thời gian tránh đạo chuông kinh, nhưng hiện tại, với thương thế trầm trọng như vậy, làm sao hắn xả dịch đúng theo ý muốn ?

Hắn đến đây, là do tiếng rú của Từ tuyết Hồng, hắn cố gắng là bước đi, đến nơi này rồi sức lực hầu như kiệt quệ, bây giờ nếu cần xả dịch thêm một chút nữa, hắn chẳng làm sao xả dịch nổi.

Hắn gắng gượng nhìn người xuống thấp, hy vọng chuông phong của Lôi Tam quét lên trên.

Vô ích.

Chuông phong của Lôi Tam đến nơi, trước khi hắn làm một cử động nhỏ.

Chuông phong đó cuốn hắn, bắn ra xa ngoài trượng, hắn ngã nhào trên mặt đất, nằm luôn không còn động đậy được nữa.

Từ tuyết Hồng thở dài !

Nếu nàng lo ngại cho số phận của Du thiên Minh, thì một tiếng thở dài của nàng cũng có nghĩa gì, Lôi người ta liều nguy hiểm đến đây tìm cách giải nạn cho nàng, rồi bị đánh ngã thừa chết thiếu sống như vậy, một tiếng thở dài có đủ tuột tha đến một sinh mạng con người chăng ?

Nếu thực sự nàng lo cho Du thiên Minh, ít nhất nàng cũng phải rú lên kinh khiếp.

Không nàng chỉ thở dài thôi.

Thì cái tiếng thở dài đó, hiển nhiên là vì nàng, nàng lo ngại cho nàng !

Niềm hy vọng vừa loá lên, liền tắt phụt.

Du thiên Minh ngã rú, Lôi Tam chẳng buồn nhìn hắn, y điềm phốt một nụ cười, giờ giọng khách sáo gọi Từ tuyết Hồng :

— Tại hạ yêu cầu cô nương chỉ chờ ngủ, cô nương không bằng lòng thì tại hạ tự đi tìm cũng được vậy !

Y lúi Từ tuyết Hồng đi, đi được mấy bước, y quay đầu lại gọi Hằng Nga :

— Ở đây đợi ta nhé, đừng đi đâu đấy !

Hằng Nga gật đầu.

Lôi Tam kéo Từ Tuyết Hồng đi, qua các gian phòng, gian nào bỏ ngõ thì y nhìn, gian nào cửa đóng thì y chỉ tung chân đá nhẹ cửa bật ra ngay.

Qua hơn mười gian phòng, y đến một chỗ, trang hoàng khá tươm tươm sạch.

Gian phòng đó đúng là gian phòng ngủ của nữ nhân.

Y bật cười ha ha :

— Phải nơi đây chẳng Từ cô nương ?

Từ tuyết Hồng chỉ rú lên chứ chẳng nói tiếng gì.

Lôi Tam trầm giọng !

— Nếu cô nương mà không ngoan ngoãn tại hạ sẽ điếm huyết của cô nương đấy nhé. Ngoài ra tại hạ còn nhiều biện pháp làm cho cô nương tái nhợt hơn. Bây giờ, cô nương có chịu im lặng chưa ?

Từ Tuyết Hồng rung rung giọng :

— Người...người...buông tha ta đi ?

Lôi Tam lắc đầu :

— Chẳng khi nào tại hạ buông tha một nữ nhân đã lọt vào mắt xanh của tại hạ? Cô nương muốn chỉ thì được, chứ việc đó, chắc chắn là không thể được rồi.

Từ Tuyết Hồng rít lên :

— Người...người...

Nàng không còn thì giờ tiếp nối tròn câu, Lôi Tam đã buông nàng xuống chiếc giường thân xác nàng rơi phịch một tiếng.

Nàng toàn chờ đợi. Lôi Tam đã ấn tay lên hai vai nàng, y như rằng cười hi hi, tiếng cười của y nghe như quỷ khóc.

Từ Tuyết Hồng có thể ngắt xiu được, nàng cố vùng vẫy tuyệt vọng vùng vẫy, vừa vùng vẫy vừa van lơn :

— Người buông tha ta...buông tha ta đi, ta sẽ tiết lộ nơi tha lạc của quyền Tam bửu chân Kinh cho người biết !

Lôi Tam buông tay liền.

Từ tuyết Hồng ngồi dậy đưa tay vén mớ tóc xòa, vừa vuốt

tóc cho hết rối, vừa thở hắt hần.

Lôi Tam nhìn chăm chap vào nàng.

Lâu lâu, y nhếch miệng về một nụ cười quái dị, thốt :

— Thì ra cái quyền Tam bửu Chân Kinh của đạo gia, lại ở tại Thiên nhất Bào !

Y ve vuốt :

— Chỉ chờ đợi Tam bửu Chân Kinh cho ta đi ! Chỉ rồi, ta sẽ tha cho !

Y thỉnh thoảng dùng cái giọng ngang ngược, để tỏ lộ phần nào oai khí, chứ thực ra, y vẫn giữ giọng khách sáo. Y muốn mãi dùng cái giọng khách sáo, để biểu lộ tâm tánh man trá của y.

Ái thì đâu cái tánh đó, chứ y thì không, bằng có lẽ y đã thừa nhận trước hai vị sư huynh của y cách đó chẳng bao nhiêu khắc thời gian.

Từ tuyết Hồng bước xuống giường, rời xa Lôi Tam mấy thước, hỏi :

— Người nói thật đấy ? Ta có thể tin người chăng ?

Lôi Tam bật cười ha ha :

— Thật ra, người cũng chẳng cần giữ gìn nữa, bởi người còn tinh bạch chỉ đó mà lo sợ cuống cuống ? Ta biết, đã mấy phen người sà vào lòng Lâm hạo Sanh, người ôm trổ nếu kéo hần, chỉ vì hần không thích người, nên người còn nguyên vẹn đến giờ. Điều đó người phải hiểu hơn ai hết mới phải chứ ? Cho nên, trước mặt ta đừng! Ờng treo cao giá trị !

Lời nói của Lôi Tam khích nộ Từ tuyết Hồng đến cực độ, nàng thẹn mà nghe, càng thẹn càng sôi giận.

Nàng tức uất nhất là nghe kẻ khác nói rằng nàng mê luyến Lâm hạo Sanh, mặc dù nàng mê say hần, song điều đó chỉ một mình nàng biết, nàng chẳng muốn ai biết, giả như có ai biết được, cũng đừng nói ra.

Gương mặt nàng biến đổi sắc thoát xanh, thoát trắng.

Nhưng, nàng kịp nghĩ lại, phát tác mà làm gì? Nàng hoàn toàn bất lực trước sự uy hiếp của Lôi Tam, y muốn làm sao nàng cũng chẳng chống, chẳng cưỡng lại nổi.

Nàng cố can rằng, cố dằn niềm phẫn nộ.

Lôi Tam lại cười vang, rồi tiếp:

— Thôi được rồi! Người cứ nói đi, nếu mà ta chiếm được quyền Tam Bửu Chân Kinh rồi, ta hứa chắc là sẽ buông tha cho người.

Từ tuyết Hồng sửa nốt mái tóc cho suông, trong khi sửa tóc, nàng nghĩ ngợi nhiều và rất nhanh.

Quyền Tam Bửu Chân Kinh, về tay ai, là người đó sẽ tung hoành trong thiên hạ, về tay người hiền, chẳng nói làm chi, về tay kẻ xấu thì nguy cho đời biết bao?

Mà Lôi Tam, nào phải là con người tốt?

Y chiếm được quyền Chân Kinh, cứ theo đó mà luyện tập, thì còn ngăn gì Huyết Viên Thần Quân, hoặc Tịch Đại Tiên sanh?

Nhưng giang hồ thanh bình hay loạn lạc, vũ lâm còn hay tiêu diệt, điều đó có nghĩa lý gì với nàng?

Làm sao cho nàng thoát được nạn hiện tại là được, rồi nàng phải nghĩ đến chính bản thân trước.

Nàng trầm giọng:

— Người thế độc đi? Người thế rồi, ta sẽ nói?

Lôi Tam hừ một tiếng:

— Thực người chẳng thức thời chút nào. Ta nghĩ chộc giận ta người chẳng có tội gì đâu. Giả như ta bạo động một chút người là người thuộc về ta, chừng đó liệu người có còn cương quyết giữ bí mật này không?

Từ tuyết Hồng biến sắc, vội khoát:

— Thôi? Thôi? Ta không cần người thế. Đề ta nói?

Lôi Tam gật đầu:

— Như vậy là thông minh? Cứ nói mau!

Từ tuyết Hồng rung rung giọng:

— Tam Bửu Chân Kinh ở tại ngôi tháp giam Hằng Nga, chính

phụ thân ta dấu tại đó!

Lôi Tam nhìn nghiêng nàng:

— Ta có thể tin người được chăng?

Từ tuyết Hồng dĩ nhiên là không nói thật rồi. Nhưng, nàng cũng cố làm ra vẻ quả quyết:

— Người tưởng, trong tình cảnh này ta dám nói dối người sao?

Lôi Tam bật cười ha hả:

— Ta cũng nghĩ như người vậy, khi nào người lại dám lừa dối ta? Nhưng tánh tình của ta cổ quái lắm, ta rất dễ đặt, ít chịu tin ai, dù người đó nói đúng sự thật, trừ khi nào sự thật hiện trước mắt ta. Nếu người muốn cho ta tin người, thì chẳng khó khăn gì. Người nói rằng quyền Tam Bửu Chân Kinh đã được phụ thân người dấu nơi nóc ngôi tháp giam Hằng Nga, phải không? Được rồi, chúng ta cùng đi đến đấy. Ta lấy quyền Chân Kinh xong, là người được tự do.

Từ tuyết Hồng thăm kêu khò.

Nàng định lừa Lôi Tam, kéo dài thời gian để tìm cách thoát thân. Bây giờ y buộc nàng đi theo, nếu không lấy được quyền Chân Kinh, thì nàng sẽ bị y làm khó dễ.

Y sẽ cưỡng hiếp nàng, vừa dễ thỏa mãn thú tánh, vừa dễ báo hận nàng lừa gạt y.

Nguy! Nếu y biết được nàng gạt, thì chẳng bao giờ y còn hỏi gì, chẳng bao giờ y còn nghe nàng nói gì.

Y cứ cưỡng hiếp nàng, và rất có thể sau đó, y sát hại nàng luôn!

Từ Long trước khi chết, có cho nàng biết, quyền Chân Kinh ở trong tay Hằng Nga chứ nào ở tại ngôi tháp đâu?

Như vậy, làm sao nàng dám cùng đi đến đó với Lôi Tam?

Mà không đi thì ă nói làm sao với y để từ khước?

Nghĩ chỉ tại nghĩ, Từ tuyết Hồng chẳng dám đề lộ sự suy tư của nàng.

Nàng miễn cưỡng gật đầu:

— Được! Chúng ta cùng đi!

Lôi Tam là người gian hoạt thành tánh, luôn luôn đắn đo, dè dặt không bao giờ nhẹ dạ tin ai một cách dễ dàng.

Song nhìn qua thần sắc của Tuyết Hồng, y thấy nàng sốt sắng, không khỏi quá, y tin ngay, niềm hân hoan lộ rõ nơi mặt.

Y nắm tay Tuyết Hồng, giục :

— Đi ? Chúng ta đi nhanh lên ?

Từ tuyết Hồng muốn rút tay ra, song y đã nắm chắc quá nàng, nàng không làm sao rút ra được, vả lại nàng không dám rút mạnh, sợ y nghi ngờ.

Nàng đánh đề cho Lôi Tam nắm tay, rồi cả hai cùng rời khỏi gian phòng, đi về ngôi tháp.

Không bao lâu lắm, họ đã đến chân tháp, dừng chân lại trước cửa.

Cửa có hai cánh lớn, ngoài chiếc then cài, còn có một đường giây xích chốt khoen to bằng cổ tay con nít, khóa lại.

Giây xích đã bị Hằng Nga bứt đứt thềm đoạn, lúc nàng thoát đi hiện tại những đoạn xích đứt còn nằm bừa bãi tại chỗ, hai cánh cửa thì bọn gia nhân đã đóng lại trước khi chúng ly khai Thiên nhất Bảo.

Lôi Tam lung chân đá mạnh, cánh cửa bật vào trong, đoạn cùng Từ Tuyết Hồng bước vào.

Bên trong ngôi tháp, chẳng có chút ánh sáng nào, ngôi tháp đã bị bỏ phế từ lâu, bất quá trong thời gian gần đây được dùng làm nhà giam Hằng Nga, song Hằng Nga chỉ chiếm một gian nhỏ còn bao nhiêu gian rộng khác bị bỏ hoang.

Bên trong thiếu thoáng khí, mùi mốc meo xông lên nức nồng, khi cửa mở ra rồi, từ bên trong mùi mốc bay ra, xông mạnh vào mũi Lôi Tam khích khích mấy tiếng, nhăn mặt, hỏi :

— Tại sao đường giây xích sắt khóa cửa lại bị đứt đoạn ?

Từ tuyết Hồng thấy y nghi ngờ từ điểm nhỏ, bất giác lo ngại nếu quá cẩn thận như thế này, thì làm sao mà nàng lừa y được

mà hông thoát đi ?

Nàng đáp :

— Đây là một địa điểm bí mật, vì muốn bảo vệ sự bí mật đó, phụ bản tôi phải bỏ phế ngôi tháp, để mọi người trong bảo dưng bên ngoài đến. Sau này, Hằng Nga điên loạn phụ thân mới tạm dùng nơi này để giam nàng, bởi trong bảo chẳng có tòa kiến trúc nào kiên cố hơn ngôi tháp, mà giam một người điên, hẳn phải chọn nơi kiên cố nhất. Mọi đây, Hằng Nga thoát ly nơi giam, bẻ đứt xích xích đứt bỏ trước cửa, như chúng ta đã thấy.

Lôi Tam gật đầu, chẳng hỏi gì nữa lời nàng vào trong.

Ngôi tháp đã lối tám, lại cả hai vừa từ bên ngoài vào họ chẳng trông thấy vật gì rõ rệt.

Lôi Tam đến tận chân tường, đứng lại đó, chờ cho ánh mắt quen dần bóng tối.

Mãi một lúc lâu, y mới nhận ra từ vật dụng trong tháp. Đại thể chỉ có một vài chiếc ghế, một chiếc bàn, nhưng vật đó hình thức thô sơ trông chẳng đáng giá bao nhiêu.

Tháp cũng có nhiều gian, nhưng gian này cách biệt với gian kia không rõ rệt lắm, bất quá chỉ có vách sơ sài, ngăn ra từng ô khá rộng vậy thôi.

Nơi giữa tháp có một cái thang, xoay tròn như khu ốc, dẫn thẳng lên đỉnh, thang bằng sắt tự nhiên phải kiên cố.

Từ nền tháp lên đỉnh tháp, chiều cao ước độ bảy tám trượng, chiếc thang thẳng đứng, ở dưới nhìn lên, phải ngửa thẳng mặt, mặt thài hoa và chắc chắn là khi leo thang, phải bải hộp phi thường.

Lôi Tam chỉ tay lên đỉnh :

— Ở trên đó phải không ?

Cho đến lúc này, Từ tuyết Hồng cũng chưa nghĩ ra phương pháp thoát thân, mỗi một phút giây trôi qua lòng nàng nóng lên một độ tâm thần loạn lên một chút.

Nàng khẩn trương vô cùng.

Tuy nhiên nàng chẳng dám đề lộ niềm lo nghĩ, cố lấy vẻ thản nhiên gạt đầu :

— Phải ! Ở trên đó !

Lôi Tam mỉm cười :

— Tốt lắm ! Vậy chúng ta cùng lên !

Y cười lớn hơn một chút, tiếp nối :

— Nếu tìm chẳng gặp được quyền sách tại đây, thì...he he... cái gì sẽ xảy ra, chắc người thừa hiểu, cái gì đó, phải xảy ra, ngay tại đây !

Y nắm chắc bàn tay của Từ tuyết Hồng, bất thành linh y bóp mạnh.

Từ tuyết Hồng nghe đau nhói ở toàn thân, nhăn mặt kêu lên :

— Đừng bóp nữa, ta biết rồi !

Lôi Tam kéo nàng đến chiếc thang, lên từ nấc một :

Không lâu lắm, cả hai lên được nửa phần thang.

Từ Tuyết Hồng vẫn chưa nghĩ ra phương pháp thoát thân. Nàng càng khần trương, tim nàng đập rộn lên, nếu không cố gắng tự kiềm hãm, nàng phải rung người rồi.

Nếu đề cho thân hình rung, là nàng tạo nên sự nghi ngờ cho Lôi Tam, như vậy, là nàng nguy mất.

Nếu y mà nghi ngờ, tức nhiên y phải hiểu ngay là chẳng có gì hết, bên trên đỉnh tháp, thì liệu y phải phản nộ đến như thế nào ?

Khi con quỷ dâm dục phản nộ chắc chắn là nó tàn độc hơn một hung thần.

Nàng đã lấy quyết định.

Nếu không tìm được phương pháp thoát thân, thì phải quyết liều mạng với Lôi Tam, bởi chẳng còn cách nào khác hơn.

Lôi Tam vừa bước theo nấc thang, vừa ngẩng mặt nhìn lên đỉnh tháp. Y không đề phòng Từ tuyết Hồng, y chỉ chú ý và bàn trên sự có một cơ quan gì trên đó, hoặc giả một chiếc lưới, hoặc giả một đũa độc, nút cơ quan bị chạm, là lưới phủ xuống tén bắn xuống y chẳng làm sao tránh kịp.

Lúc đó, bên dưới, vòm cửa ngai tháp chỉ được khép hờ Lôi Tam quên cái then lại.

Bên trên đầu thang, là một tòa mặt thất cửa khép hờ.

Lôi tam dừng lại nơi lan can hồi :

— Có phải quyền sách được giấu bên trong mặt thất chăng ?

Từ tuyết Hồng cảm thấy cái nguy quá gần, lên đến đỉnh tháp là nàng đã đến đỉnh hiểm nguy. Lôi Tam chỉ cần bước qua ngưỡng cửa là thấy rõ nang lửa y, và có thể y sẽ hành tung nàng ngay tại nơi này. Chẳng cần gì đợi xuống đến bên dưới.

Đã định liều, thì phải theo cái đà đó, dù cái gì sẽ xảy ra cứ mặc cho nó xảy ra.

Nàng gạt đầu :

— Phải ! Nhưng người đừng hấp tấp bước vào, trong đó có rất nhiều cơ quan giết người đấy !

Lôi Tam gật đầu, nhưng liếc sau đó y mỉm cười hồi :

— Người còn oan gia ta nữa sao ? Giả như bên trong cơ quan giết người, là hẳn người còn cầu mong ta vào gặp, cho ta bị hại, gặp rồi làm gì ngăn chặn ta ? Ta biết người đang hận ta vô cùng, người đang tìm cách diệt trừ ta, chứ thương tiếc gì toàn mạng ta mà ngăn cản.

Từ tuyết Hồng gian mình, thầm nghĩ y gian hoạt phi thường. Tuy nhiên nàng cố giữ bình tĩnh đáp :

— Người không tin thì cứ vào ! Nếu gặp nguy hiểm gì đừng oán hận gì.

Nàng bình thân quá, làm Lôi Tam lo dự.

Say nghĩ một chút, y bảo :

— Nếu vậy, người vào trước đi !

Cửa khép hờ, y chỉ có việc đưa chân hết nấc cánh cửa bật vào trong, thoạt ay đẩy luôn Từ tuyết Hồng tới.

Y đẩy khá mạnh, Từ tuyết Hồng mất thăng bằng ngã xuống.

Sợ Lôi Tam đẩy mạnh, ngã nhào qua ngưỡng cửa, thay vì giật Từ tuyết Hồng lại bằng, nàng cho rằng đây là cơ hội duy nhất cho nàng thoát nạn, bèn cố gắng tí cái tay được một cử chỉ, thì cả hai cùng chết luôn.

Lập tức, nương theo cái ngã, nàng lặn nửa vòng, chân chạm vào cánh cửa nàng đập mạnh.

Cánh cửa đóng lại liền, vang lên một tiếng âm.

Đồng thời gian, nàng vụt đứng lên, chụp cây then cái ngay cánh cửa lại.

Trong khi nàng làm mấy động tác đó, Lôi Tam hét lên như sấm, khí giận bốc lên bùng bùng, vung tay đánh mạnh vào cửa gây thành tiếng động bình bình.

Chướng lực của Lôi Tam mãnh liệt phi thường, làm chấn dật vọng cửa, áp lực như thối đến bên trong. Từ tuyết Hồng đứng gần, chịu không nổi áp lực đó, phải ra xa bốn năm bước.

Nàng vừa lùi, vừa nhìn dăm dăm vọng cửa, chỉ sợ Lôi Tam phá vỡ mà áp vào bất ngờ.

Lôi Tam càng đập cửa âm ỉm, nàng càng lùi mãi chăm chú nhìn vọng cửa, nàng không kìm được về phía sau, vấp phải một chiếc ghế con, ngã ngửa rơi xuống trên chiếc giường.

Có lẽ chiếc giường đó được đặt tại đây cho Hằng Nga có nơi nằm nghỉ, chân màn bữa bãi.

Ngã trên giường, tay quờ quàng tìm chỗ chôn, Từ Tuyết Hồng chụp phải một vật gì mềm mại, mịn màng.

Nàng trườn mình lên giường, đưa vật đó lên xem.

Thì ra là một quyển sách, nặng trang sách bằng tạc, bạc màu, quyển sách không dày lắm, trong khi nàng đưa lên, quyển sách mở ra, nhìn thoáng qua nàng thấy đây hình ảnh, hoặc đơn độc, hoặc có đôi, nhưng hình đó vẽ rất sơ sài, tượng trưng đạo sĩ, bên cạnh những chữ chỉ chít.

— Nàng chợt hiểu, tìm đập mạnh, cấp tốc dấu quyển sách vào mình.

Lúc đó, Lôi Tam đập cửa mạnh hơn, vọng cửa rung rinh, như chực ngã.

Từ tuyết Hồng khẩn trương ra mặt, nhìn quanh quần tìm lối thoát. Nàng thăm kêu khẽ, chẳng thấy một lối nào khác hơn vọng cửa. Lôi Tam đang đập phá.

Thực ra, ngoài vọng cửa đó còn có một khung cửa sổ, nhưng song cửa lại bằng sắt, chật rất to.

Trước kia thì khung cửa sổ đó chẳng có chấn song, Từ Long dùng nơi ấy để giam cầm Hằng Nga nên sửa chữa lại chắc hơn, và san sang vào phòng ngựa Hằng Nga thoát qua lối đó.

Không ngờ, vì ngăn ngừa Hằng Nga mà thành ra bí lối thoát cho Tuyết Hồng.

Tuy nhiên nàng vẫn bước tới, đẩy, kéo thử nàng hy vọng có một vài chấn song nào đó, lơ lửng, theo tay nàng bật ra, chứ nàng chưa hiểu là chẳng làm sao đẩy kéo cho công việc nổi.

Đẩy, kéo mấy lượt nàng lắc đầu, thở dài những chấn song không nhúc nhích.

Đang lúc bối rối, nàng nghe một tiếng bình, to lớn hơn những tiếng trước.

Giật mình quay lại, nàng thấy cánh cửa đã bị chũm một lỗ lớn.

Mặt thất chí rộng độ trượng tròn, nếu cửa bị phá Lôi Tam vào, nàng còn trốn đâu được?

Chừng như Lôi Tam đã hiểu điều đó, nên đâm thủng cửa một lỗ lớn rồi y không hấp tấp nữa, cứ từ từ mà đấm.

Chỗ thủng dần dần lớn rộng, Lôi Tam thò đầu vào nhìn Từ tuyết Hồng cười hí hí hỏi:

— Từ cô nương làm gì thế? Ngã có đau lắm không?

— Đã đến lúc quyết liệt rồi Từ tuyết Hồng không còn do dự, chụp nhanh một chân đèn quăng tới.

Lôi Tam không rút đầu ra, trái lại còn thò thêm một tay vào đón chụp chiếc chân đèn, cười hắc hắc hỏi:

— Sao lại quăng chiếc chân đèn đi hử cô nương? Rồi hoa chúc của chúng ta đốt lên, gấn vào đâu?

Từ tuyết Hồng lùi lại tận góc tường, hét:

— Nếu người bước vào là tự tử ngay!

Lôi Tam gạt đầu:

— Được! Được! Tại hạ không vào đâu, cô nương!

Y rút đầu ra ngoài theo liên câu nói.

Từ tuyết Hồng nhếch nụ cười khờ, thâm nghĩ chẳng lẽ vận đồ đã đến với nàng ?

Nhưng nàng không đủ thì giờ suy nghĩ lâu hơn, một tiếng bít vang lên rất khẽ, nàng nghe nhột ở bụng, thân hình bật rung lên rồi không còn cử động được nữa.

Thì ra Lôi Tam lùi lại, nhặt một mảnh gỗ nhỏ, vụn công vào bàn tay, bắn mảnh gỗ xuyên qua lỗ hồng-bay vào chạm nơi huyết đạo của Từ tuyết Hồng làm cho nàng bất động.

Tuy bị diễm huyết, bất động chứ chưa nhún người, Từ tuyết Hồng đứng vững dựa tường.

Lôi Tam đẩy mạnh cánh cửa, bật ra y bước vào.

Đến trước mặt của Từ tuyết Hồng, y đưa tay vòng qua ngang hông nàng ôm sát vào lòng, bàn tay kia bắt đầu thăm hiểm cơ thể nàng.

Từ tuyết Hồng vừa sợ vừa uất muốn vùn lên muốn cào cào như đã bất động rồi, còn làm gì được ?

Nàng chỉ còn to tiếng sĩ vả Lôi Tam.

Lôi Tam cười hi hi :

— Mãng đi ! Bây giờ thì cứ mãng, song sau khi thành vợ tại hạ rồi, chắc hẳn có ai uy hiếp bảo mãng, cô nương cũng chẳng tuân trái lại còn cự nự là khác !

Y mò mò trong người Từ tuyết Hồng, tay chạm vào quyền sách bởi sách bằng lụa, y chẳng đề ý, cứ tưởng là nàng mang theo một vật cần dùng gì đó, nên mỉm cười, đáp :

— Sao mà lắm đồ dùng trong người thế ?

Y quăng quyền sách có ra xa.

Quyền sách bằng lụa bay đi, lật ra tờ trang, tờ trang y nhìn thoáng qua mới biết đó là một quyền sách bằng lụa lại có hình vẽ bên trong.

Y giật mình với buồng Từ tuyết Hồng nhảy tới lấy quyền sách lên lật bìa thấy bốn chữ : Tam bửu chân Kinh.

Bất giác, y rú lên một tiếng lớn, toàn thân rung rung, tay cầm quyền sách mà thân hồn như phiêu phưởng tận phương trời nào.

Tam bửu Chân Kinh !

Một quyền bí lục võ học, chuyên luyện và khí công !

Tịch Đại tiên sanh bậc tiền bối trong võ lâm, jừng danh về môn nội công, một môn công chánh tông, xuất xứ cùng một nguồn gốc với môn khí công của đạo gia Tiên sanh là Thái Sơn, là Bắc đầu của võ lâm đương thời thì kẻ nào luyện được môn khí công đến mức hòa hầu kẻ đó có kém chỉ Tiên Sanh ?

Lôi Tam đang lúc cùng, lui không đất tới không đường, được quyền Tam bửu Chân Kinh khác nào người bị dây tròng sa mạc, khó khăn lại gặp ngọn suối ngọt ?

Bất quá y khổ công luyện tập trong một thời gian ngắn là chẳng còn sợ một ai trên giang hồ, kể cả sư phó y là Tịch Đại Tiên sanh hoặc Lạc hòa Thân Da, hoặc Huyết viên thần Quân :

Lôi Tam sẽ là vô địch trong thiên hạ !

Y ngáy ngời một lúc lâu, mê mang với viễn ảnh hiện ra rõ rệt.

Lâu lắm y mới lại bình thường, ngừng mặt nhìn lên.

Y quay lưng lại Từ tuyết Hồng hướng mặt ra cửa, nên khi nhìn lên là nhìn ra cửa.

Đầu vừa ngừng lên, ánh mắt vừa chớp, bất giác y biến sắc mặt.

Chẳng rõ xuất hiện từ lúc nào Hằng Nga đang đứng giữa khung cửa nhìn vào.

Song, y là con người gian hoạt, chỉ kinh hãi một thoáng thôi, y lấy lại bình tĩnh cố diễm nụ cười.

Hằng Nga không nhìn vào mặt hắn lâu, nàng nhìn đắm đắm vào quyền sách nơi tay y, lạnh lùng bảo :

Buông xuống ! Vật đó là vật của ta !

Lôi Tam cố dụ dỗ nàng sang hướng khác :

Người... người không muốn gặp con gái sao ?

Hằng Nga giật mình, song nâng cao giọng bảo :

— Buông xuống ! Ta bảo buông, đó là vật của ta !

Lôi Tam dẫn đi.

Buồng thì uổng quá, mà không buồng thì Hằng Nga sẽ chẳng tha cho y, thái độ của nàng quá rõ rệt, bằng mọi cách nàng phải lấy lại quyền sách đó.

Một ý niệm phát sanh, Lôi Tam cười nhẹ :

— Buồng thì buồng, vật này có quý chỉ đâu mà cố gì ?

Y đặt quyền Tam Bưu Chân Kinh lên mặt bàn, có ý chờ một cơ hội, thuận tiện, sẽ đoạt lại.

Y vừa đặt quyền sách xuống Hằng Nga nhanh chân bước vào, đưa tay cầm lấy quyền sách.

Nàng mắng :

— Người không phải là người tốt ! Vặt của ta, sao người loan chiếm đoạt chứ ?

Lôi Tam sợ hãi vô cùng, song cố làm tỉnh, thản nhiên đáp :

— Thì ta trả lại cho ngươi rồi đó, nếu ta không tốt, hẳn đã giết luôn ngươi làm gì ta ? Cho ngươi biết, người quý vật đó, chứ không thì xem rất thường. Tại bất cứ thị trấn nào, loại sách đó đều có bán, tân nhân nhân có nơi người ta làm bằng loại lụa đẹp gấp năm giá mười nữa kia !

Hằng Nga chớp mắt :

— Người có biết đó là sách chỉ chăng ?

Khinh thường Hằng Nga là Miêu nữ dù có biết chút ít về công công bất quá nàng vô tình mà học được Lôi Tam định ninh là lúc dụng vũ công chính nàng cũng chẳng biết nàng đánh ra chiêu thức chứ nàng làm sao thấu đáo được chỗ diệu huyền của một quyền bí khí công của đạo gia ?

Y mỉm cười đáp :

— Sách hình đề cho trẻ nít xem chứ sách gì ?

Hằng Nga bật cười ha hả !

— Cho ngươi biết đó là quyền Tam Bưu Chân Kinh nếu th các hình tập luyện, luyện đủ các hình rồi thì người chẳng còn sợ nữa cả ?

X

CHƯƠNG XVIII

ĐƯA VÀO HANG CỌP

Nói như thế, là nàng hiểu rõ giá trị của quyền sách rồi, thế thì nàng cũng chẳng đến đâu, quá điên loạn.

Lôi Tam càng thêm sợ, bởi nàng đã hiểu giá trị quyền sách, thì bằng mọi giá nàng phải giữ nó làm của riêng, như vậy y chẳng còn hy vọng gì nữa nàng sẽ đoạt lại.

Y gương cười hỏi :

— Ai nói với ngươi là quyền sách đó rất quý báu ?

Hằng Nga đáp :

— Lão long đầu nói với ta !

Lôi Tam lấy làm lạ :

— Lão long đầu là ai ?

Hằng Nga thốt :

— Lão long đầu là một quái nhân ở lại Mai Hoa, thọ được một trăm hai mươi tuổi. Người rất hách tá, chính lão long đầu quyền sách đó trước khi lão chết. Lão ấy, ta lên mười, lão còn dặn rằng ta đừng bao giờ nói lại với ai.

Lôi Tam bật cười ha hả :

— Thế sao người lại nói với ta ?

Hằng Nga bối rối, lảng sang việc khác :

— Người bảo là đưa ta đến gặp con gái của ta, nó hiện giờ ở đâu ? Nếu người không đưa ta đi, thì cứ cho ta biết chỗ ở của nó.

Lôi Tam bỗng nảy sinh một ý niệm.

Y chỉ tay ra cửa bảo :

— Người nhìn lại, xem có phải là con gái người đã đến đó chăng ?

Hằng Nga chớp mắt, quay đầu nhìn ra cửa.

Nhanh như chớp, Lôi Tam rút phát một thanh chủy thủ trong mình ra lướt tới, đâm mạnh mũi chủy thủ vào lưng Hằng Nga.

Dù cho ai cũng chẳng tránh kịp thế công bất thần của Lôi Tam hướng về một nàng điên, lý trí lẽ mờ?

Đi nhiên, Hằng Nga lãnh trọn mũi chủy thủ đó.

Chưa chắc ý Lôi Tam còn đánh th m một chương.

Chương kinh của y hát Hằng Nga nhào tới, nàng lặn tròn khoảng lan can trước cửa, rơi tại đầu thang, theo các nấc thang lặn dài xuống bên dưới.

Có tiếng lạng keng vang lên, có lẽ đó là tiếng chạm của cán chủy thủ vào các bậc thang bằng sắt.

Từ Tuyết Hồng mục kích toàn vẹn các diễn tiến giữa Hằng Nga và Lôi Tam.

Nàng tin chắc thế nào Hằng Nga cũng phải thiệt mạng vì mũi chủy thủ được bồi thêm bằng một chương mãnh liệt.

Hằng Nga chết, quyền Farn bừa Chân Kinh sẽ về tay Lôi Tam lấy được quyền bí lục đó rồi có buông tha cho nàng chăng, hay còn thù hận nàng?

Giả như y mà quyết bán hận, thì đời nàng cảm như bị hủy diệt rồi!

Lôi Tam đã thoát ra ngoài, theo thang xuống dưới, chính là cơ hội duy nhất cho nàng chạy đi.

Nàng nàng làm sao chạy được, trong khi bất động vì Lôi Tam đã đâm huyết nàng.

Không chạy đi được, thì ở lại đây chờ Lôi Tam trở lên sao? Y bỏ đi luôn hay còn trở lên mặt thất?

Nàng biết, y là con người bại hoại, nên chẳng ai dám tin là bỏ đi.

Lúc đó chung quanh nàng, khung cảnh im vắng lạnh lùng chẳng một tiếng động nhỏ nhất vang lên, nếu có ai bước trên các thang hẳn nàng phải nghe tiếng chân.

Nàng ngưng trọng tâm thần chú ý lắng tai.

Trong khi chờ một diễn tiến tại hại đến với nàng, nàng cố vịn khi tự giải khai huyết đạo bị bế.

Một lúc sau nàng nghe trong người thoải mái như cũ các huyết

đạo đã được giải tỏa, nàng hết sức mừng rỡ, làm mấy động tác thư xem có đúng là nàng đã khôi phục bình thường chưa.

Lôi Tam vẫn chưa trở lên.

Y chần chờ, hay đã bỏ đi rồi?

Cử động được rồi, nàng ngồi ngay đến việc thoát thân. Bước lên đến cửa, nàng ló đầu ra rồi dè dặt đến đầu thang, nhìn xuống bên dưới.

Không một bóng người thấp thoáng bên dưới.

Từ Tuyết Hồng đo dự một chút, đoạn theo các nấc thang, chạy xuống.

Lôi Tam vắng bóng, luôn Hằng Nga cũng biến dấu mất!

Thế này là nghĩa gì? Vắng bóng Lôi Tam điều đó chẳng có gì lạ có thể là y đã lấy được quyền Chân Kinh rồi bỏ đi. Còn Hằng Nga? Nàng bị thương nặng như vậy, làm sao chạy đi nổi?

Chẳng lẽ Lôi Tam mang nàng cùng theo y?

Từ Tuyết Hồng hết sức kinh dị, song lúc này chẳng phải là lúc nàng tìm hiểu những việc chẳng can hệ đến nàng, điều tối yếu là phải rời khỏi nơi đây gấp.

Nàng quá lo sợ cho nàng, quên luôn chiếc xác của phụ thân nàng còn bọc lộ trên tuyết, bên kia tường.

Nàng nghĩ đến tình cảnh hiện tại.

Đưa Du thiên Minh trở về đây, nàng định nhờ Từ Long giúp nàng hộ tống Du thiên Minh đến Lục bản Sơn, giờ thì phụ thân nàng chết rồi, nàng còn nương tựa vào ai, nàng phải đi đâu khi nhà tan, người chết?

Cái ý định thoát đi gấp, vấp phải một thực tế quá phũ phàng, Từ Tuyết Hồng lặng người tại chỗ.

Đi, ít nhất cũng phải có một định hướng, một định sở, chẳng lẽ đi loang? Mà nàng lại là một thiếu nữ, thì cái sự đi hoang ư điều cổ kỳ.

Làm sao? Làm sao bây giờ?...

Bỗng nàng nhớ đến Du thiên Minh. Sự phó của hẳn là Liệt

hỏa Thần Đà, một nhân vật thượng đẳng trên giang hồ, có thể an bày cho nàng, nếu nàng đưa được Du thiên Minh về tận Lục bàn Sơn.

Thầy trò họ sẽ biết ơn nàng, và chắc chắn phải làm một cái gì cho nàng, để báo đáp cái ơn đó.

Lập tức nàng bước ra khỏi tháp đi tìm Du thiên Minh.

Trước đó, Du thiên Minh đã bị Lôi Tam đánh ngã, chắc hẳn còn nằm tại chỗ ngã chưa đi đâu nổi.

Nàng lại nghĩ, nếu Du thiên Minh còn sống qua thương thế đó dĩ nhiên là nàng đưa hắn về cho sư phụ hắn.

Giả như Du thiên Minh chết, nàng cũng cứ đến Lục bàn Sơn gặp Liệt Hỏa thần Đà, đã báo hung tin, cũng là một việc đáng làm, nhân đó nàng sẽ thêm một vai trò, kích động Thần Đà lão sẽ giúp nàng qua hồi nguy biến.

Khi nàng trở lại chỗ cũ, nàng thấy Du thiên Minh nằm khoanh tròn tại chỗ.

Nàng bước gấp đến cạnh hắn, cúi mình xuống, đưa tay sờ mặt hắn.

Bất giác nàng lộ vẻ hoan ra mắt.

Du thiên Minh còn thở, tuy hơi thở rất nhẹ.

Nàng ngồi xuống nàng hân hân dịu giọng gọi :

— Du đại Ca !...

Định bám víu vào Liệt hỏa Thần Đà, tự nhiên nàng phải đổi hẳn sức hòa dịu với Du thiên Minh, do đó nàng không ngần ngại gọi hắn là đại ca.

Nhưng Du thiên Minh đang hôn mê có nghe chi đâu ?

Từ tuyết Hồng đặt hắn nằm trở lại, rồi nhanh nhẹn vào trong bả thu thập mấy vật cần thiết, nàng không quên lấy theo tất cả những thuốc trị thương, đồ vật được bọc lại thành một bọc to, mang bọc đó đến một cỗ xe, đoạn đẩy xe đến chỗ Du thiên Minh nằm, bả hắn lên.

Trước hết, nàng rắc thuốc trị thương nơi thương của Du thiên Minh, gọt lại xong xuôi rồi đẩy xe rời Thiên nhất Bảo.

Đến Lục bàn Sơn, phải đi theo lộ trình hướng Nam.

Vào mùa tuyết đổ, nơi nào cũng lợp tuyết, một vật nhỏ mọc đi động trên tuyết, đứng ngoài xa, rất xa cũng trông thấy dễ dàng, huống hồ là một cỗ xe ?

Vượt qua hơn ba bốn mươi dặm đường rồi Từ Tuyết Hồng vẫn chưa an tâm, cứ lo sợ Lôi Tam xuất hiện bất ngờ. Càng lo sợ nàng càng đẩy xe đi nhanh hơn.

Cuối cùng, nàng cũng đến vùng phụ cận một tiểu trấn.

Thốt glaa lúc hoàng hôn sắp xuống, và nàng đã vượt qua một đoạn lộ trình mất hai ngày.

Xe từ từ chuyển bánh tiến về thị trấn.

Tuyết đã ngừng rơi, trước cửa mỗi nhà, người ta đã làm cái việc quét tuyết.

Từ tuyết Hồng cho xe đi tới, vào thị trấn rồi nàng theo con lộ lớn, đến trước một ngôi khách sạn dừng lại.

Tuy vất vả dọc đường, con người mất đi phần nào phong thái, tuy nhiên cỗ xe nói lên giai cấp của chủ nhân trong xã hội, Từ tuyết Hồng vẫn được người trong khách sạn đón tiếp niềm nở.

Nàng gọi ngay một tên tiểu nhị hỏi :

— Tại thị trấn này có vị danh y nào chăng ?

Tiểu nhị đáp nhanh :

— Có ! Có ! Xin quý khách vào khách sạn đi, khi nào cần gọi y sư tiểu nhân sẽ gọi.

Nhờ bọn người trong khách sạn dìu Du Thiên Minh vào phòng, trọ Từ tuyết Hồng lấy chăn ấm đắp cho, lại đốt than hồng sưởi ấm cho y.

Không lâu lắm, Du thiên Minh rên mấy tiếng.

Từ Tuyết Hồng hết sức mừng rỡ, gọi gấp :

— Du đại ca !

Du thiên Minh mở mắt ra, đôi mắt đã mất thần, nhìn Từ tuyết Hồng một lúc, đoạn nhắm mắt lại, hơi rất nhỏ :

— Tại hạ... hiện... ở đâu đây ?

Từ tuyết Hồng vội đáp !

— Tại khách sạn đại ca Tôi đưa đại ca về Lục bàn Sơn dọc đường gần đêm phải tạm dừng nơi đây ?

Du thiên Minh tuy hỏi như thế, song chẳng lưu ý đến câu đáp của Từ tuyết Hồng.

Y sờ máng một lúc rồi lầm nhảm :

— Phải gấp nâng ! Gấp nâng rồi, có chết cũng yên tâm nhắm má ?

Từ tuyết Hồng sùng sờ.

Du thiên Minh lầm nhảm :

— Sư phụ !... Sư nương !... Đệ tử muốn gấp nâng ! Đệ tử muốn gấp từ cô nương ! Đệ tử muốn gấp Từ tuyết Hồng !

Thế là ngila gì ?

Du thiên Minh còn càng hôn mê ? Y lầm nhảm trong cơn hôn mê :

Từ tuyết Hồng thoáng dò mặt. Một niềm cảm giác lạ lùng nảy sinh, nàng chẳng rõ là nàng khó chịu hay thích thú với niềm cảm giác đó.

Nàng đưa tay, nắm bàn tay của Du thiên Minh. Bàn tay của y lạnh như gia băng. Nàng bóp nhẹ bàn tay đó, như chuyền hơi ấm sang y rồi dịu giọng gọi :

— Du đại ca ! Từ tuyết Hồng đang ở trước mặt của đại ca đây !

Du thiên Minh từ từ mở mắt ra.

Nhìn ánh mắt của Du thiên Minh, Từ tuyết Hồng bỗng nhận y là quy mô mắt, song chắc chắn y chẳng trông thấy gì. Một phần ánh mắt của y lơ mơ, mắt hẳn tinh thần, phần khác, y lắc lắc chiếc đầu, qua bên này, sang bên kia, như tìm kiếm một cái gì đó.

Y tìm người vừa gọi y chẳng ? Người đó đang ở trước mặt y, chỉ là mắt y quá mờ rồi, nên y chẳng trông thấy, lại tưởng là người đó đứng nơi nào vô cùng chẳng ?

Từ tuyết Hồng thương cảm an ủi :

— Tôi đã nhờ người trong khách sạn tìm y sư chữa trị cho đại ca đại ca nên nhắm mắt lại nghỉ một lúc đi.

Du thiên Minh thở mấy hơi gấp, đoạn nhắm mắt lại. Y vẫn lầm nhảm quanh quẩn cũng chỉ thốt những lời như thế thôi.

Hôn mê đến độ nói sảng như vậy, Du thiên Minh đang ở trong một tình trạng nguy kịch phi thường. Chương kinh của Lôi Tam đã gây thương thế rất nặng cho y, đang lúc y kiệt lực vì vết thương nơi lưng.

Tuy cái tâm đã hướng trọn về Lâm hạo Sanh rồi, Từ tuyết Hồng không khỏi rung động trước sự thiết tha của Du thiên Minh, trong lúc thập tử nhất sinh này y luôn luôn kêu gọi tên nàng, đòi gấp mặt nàng một lần cuối cùng...

Y gọi tên nàng, nàng đáp khê mỗi lần y gọi là nằng có đáp ngay song chắc gì Du thiên Minh có nghe tiếng nàng ?

Vừa lúc đó, tiêu nhị bước vào, báo tin là v! y sư đã đến.

Hắn gọi nàng là tiêu nương tử, làm cho nàng thẹn đỏ mặt. Gọi như thế, hẳn tiêu nhị xem cá hai là một đôi vợ chồng son, tự nhiên nàng phải thẹn.

Nhưng, hẳn lắm thì mặt hẳn nàng nghĩ chẳng cần phải giải thích làm gì, nên lời đi báo :

— Nếu y sư đến, người cứ mời vào !

Tiêu nhị trở ra, trong khoảnh khắc đưa vào một lão nhân tạc độ trên dưới sáu mươi thân vóc gầy như que củi.

Vừa trông thấy Du thiên Minh lão lắc đầu nhanh thốt :

— Vô ích !

Từ tuyết Hồng lo sợ hỏi :

— Lão trượng thấy sao ?

Lão nhân cau mày :

— Hẳn đã chết rồi, còn gọi đến lão phụ làm gì ?

Từ tuyết Hồng nổi giận :

— Chết thế nào được ? Y vừa nói chuyện với tôi đây mà ?

Lão nhân vẫn lắc đầu :

Không chết ngay, nhưng rồi cũng chết, chết trong phút giây đây thôi !

Từ tuyết Hồng biến sắc :

— Lão trượng còn biện pháp gì cứu y chăng ? Dù không cứu được y khỏi hãn cơ nguy, cũng giúp y sống thêm năm bảy hôm để lái đưa y đến nơi đến chốn. Về đến đó rồi, sẽ có người lo liệu cho y.

Lão nhân lại lắc đầu :

— Lão phu chịu thôi ! Y thuật của lão phu chỉ đến mức độ này không làm gì hơn được ! Tuy nhiên...

Từ tuyết Hồng hỏi nhanh :

Tuy nhiên làm sao, hỡi lão trượng ?

Lão nhân tiếp :

— Phải có tiền, có rất nhiều tiền mới được. Mua lão sâm, mỗi ngày chôn một chiếc, cho hãn lỏng. Uống liên tục như vậy mỗi ngày hãn có thể sống thêm mấy hôm nữa.

Từ tuyết Hồng hỏi gấp :

— Nơi nào có bán lão sâm ?

Lão nhân cười khò :

— Loại lão sâm mà lão phu nói đây, phải là loại thành hãn người rồi mới được. Loại sâm đó, làm gì mấy hiệu thuốc thông thương có bán ? Cũng may cho tiểu nương tử đây, vùng này là vùng sản xuất nhân sâm, nếu chịu khó tìm, và không tiếc tiền, hãn cũng có thể tìm ra được.

Từ tuyết Hồng chặn lời :

— Tôi thì nóng nảy, mà lão trượng cứ nói dằng dài khổ quá. Nơi nào có loại lão sâm đó, xin lão trượng cứ chỉ còn tìm được hay không có đủ tiền mua hay không, mặc tôi !

Lão nhân bất chấp năng câu có, ung dung thốt :

— Thì tiểu nương tử cũng phải chờ lão phu nói rõ chứ ? Chuyện gì cũng phải có đầu, có đuôi nóng nảy mà làm gì ?

Từ tuyết Hồng rất bực' cổ nén lòng, đáp :

— Được rồi, Lão cứ nói tiếp !

Lão nhân gật đầu, ra vẻ hài lòng, tiếp :

— Tại đất Đĩa, cuối đoạn đường về hướng Tây, có một người, họ Khương, gia viên chiếm trọn một diện tích trên trăm dặm vuông có thể bao họ Khương là tay cự phú, không nhất cũng như ở trong vùng. Họ Khương dựng nên cơ nghiệp cũng nhờ mua bán loại sâm đó. Trong nhà họ Khương, hãn phải có những loại sâm quý được tích trữ để cung ứng nhu cầu của khách thương. Nếu tiểu nương tử có nhiều tiền, cứ đến đó thương lượng. Rất có thể là nương tử được hài lòng.

Từ tuyết Hồng thần nhiên rất thanh trường kiểm bên mình đồng hồi day qua tên tiểu nhị bảo :

— Người cháu cố đến y hộ ta trong khi ta đi vắng nhé !

Đoạn, nàng thoát ra cửa, lao mình đi vun vút, phút chốc mất dạng.

Luận về vũ công, trên giang hồ, Từ tuyết Hồng không đáng kể song trước mặt vị y sư và tên tiểu nhị nàng cũng có hạng lắm.

Y sư rợn người, không đòi tiền công xem bệnh, cấp tốc rút lui còn tên tiểu nhị phải ở lại đó, chẳng dám rời khỏi phòng.

Từ tuyết Hồng ra đến đường lớn, theo hướng Tây chạy đi.

Đến cuối con đường, nàng thấy một tòa nhà rộng lớn cao phi thường.

Dù đêm đã khuya, đèn trong nhà còn sáng, nơi nào cũng có ánh đèn. Chừng như trong nhà có đại tiệc, nếu không thì dù giàu sang đến đâu, cũng chẳng ai để đèn sáng huy hoàng như thế suốt đêm, bởi lẽ giản dị nhất, là khi đêm về, con người cần ngủ, mà giấc ngủ lại kỵ ánh sáng chói lọi.

Trước cửa nhà có bốn gã gia đình túc trực tại đó.

Chúng thấy nàng, cùng bước tới, đón chặn nàng nhìn nàng từ đầu đến chân.

Chúng nhìn nàng soi mói khiến nàng bất mãn loạn phát tác song

ngồi lại, mình đến đây cầu cứu nơi người chứ chẳng phải đến sanh sự, do đó, nàng dẫn lòng, ăn tợn hỏi :

— Chủ nhân các vị có ở nhà chứ ?

Một gã gia đình cười hì hì :

— Cô nương tìm chủ nhân của bọn tôi có việc chứ ?

Từ tuyết Hồng trầm giọng :

— Các vị không cần hiểu điều đó, cứ đưa tôi vào gặp chủ nhân các vị đi !

Gã gia đình nheo mắt :

— Chủ nhân của tôi quen biết rất nhiều, toàn là những người khắt á, cô nương thì cau có như thế...

Từ tuyết Hồng vốn tính nóng nảy, không chịu được lời nhảm nhí của hắn, vung tay tát mạnh vào mặt hắn.

Một tiếng Lộp vang lên, gã gia đình rú lên một tiếng, ngã nhào về phía hậu, hắn đưa tay sờ má, máu rỉ qua những kẽ tay, máu nhuộm đỏ mặt và tay hắn.

Cái tát tay đó, Từ tuyết Hồng đánh ra dụng lực khá mạnh.

Bà gã gia đình kia hoảng hồn kêu lên âm ỉ.

Từ tuyết Hồng rút trường kiếm khỏi vỏ hờn sẵn nơi tay hờn đồng thời đặt bàn tay tả nơi chỗ nắm của ngọn nhụy tiên quán quanh hông sẵn sàng đối phó với chúng nếu chúng nhào đến.

Nhưng vừa lúc đó một người từ bên trong bước ra, vòng tay hướng ngay Từ tuyết Hồng, thốt :

— Cô nương có việc gì xin cứ cho biết !

Người đó tác độ bốn mươi lăm bốn mươi sáu gương mặt trắng hồng thái như nhài, song đôi mắt sáng ngời chiếu tỏ người có vẻ cũng cao.

Từ tuyết Hồng giật mình.

Nghe vị y sư nói, nàng định nghĩ rằng họ Khương chỉ là người kinh doanh thương nghiệp, chuyên mua bán nhân sâm. Bây giờ nghĩ lại, nhà họ Khương chẳng phải là một gia đình chuyên sống về thương mại thông thường.

Người trung niên hỏi :

— Hắn phải có việc gì cô nương mới tìm đến đây chứ ?

Từ tuyết Hồng đáp (ề, đoạn đáp :

— Tôi muốn gặp chủ nhân, để thương lượng một việc.

Người trung niên mỉm cười đáp :

— Biết rồi !

Y cao giọng gọi :

— Các người đâu, lấy hai mươi lạng bạc, tặng vị cô nương này đi !

Từ tuyết Hồng đỏ mặt gất :

— Cát hạ nói gì thế ? Cát hạ có ý tứ gì ?

Người trung niên thoáng giật mình, chưa kịp nói gì từ trong nhà một giọng nói rất khó nghe, vọng ra :

— Khương tạo tam làm rồi đấy ! Vị cô nương đó là từ cô nương ái nữ của Từ bảo chủ, nếu tạo tam chỉ tặng hai mươi lạng bạc, thì chẳng hóa ra khinh người lắm sao ?

Giọng nói không lạ lắm đối với Từ tuyết Hồng nàng giật mình, quay nhìn vào trong đúng lúc từ bên trong, một người bước ra, đó vừa người lớn, vừa mập, diện mạo cực kỳ hung ác.

Người đó chính là Kim ngô Thần Quân, tên là Lê Khiếu.

Từ tuyết Hồng sửng sốt.

Người trung niên bật cười ha hả :

— Tại hạ mở to mắt mà chẳng thấy Thái sơn trước mặt, có khác neo một kẻ mù ! Thành ra thất lễ với Từ cô nương !

Từ tuyết Hồng chẳng thể nào đoán nổi ý tứ của đối phương tuy nhiên Kim Ngô Thần Quân có mặt lại đây, thì người họ Khương này hẳn chẳng phải người tốt rồi !

Nàng trầm giọng hỏi :

— Cát hạ là chủ nhân ?

Người trung niên lắc đầu :

— Không, cô nương ạ ! Khi nào có việc trọng đại thì đại ca tại hạ mới giải quyết, còn những việc thông thường thì tại hạ định đoạt được rồi.

Từ tuyết Hồng gật đầu :

— Càng hay ! Tôi nghe giảng hồ tuyên thuyết, nơi đây chủ nhân tích trữ nhân sâm để bán lại cho khách thương. Tôi có một người bằng hữu, hiện bệnh nặng, phải cần đến nhân sâm để chế thuốc cho nên mạo muội đến đây, yêu cầu chủ nhân nhượng lại một số lượng đủ cần dùng.

Khương lão Tam biến sắc.

Từ Tuyết Hồng làm sao biết được loại nhân sâm đã thành hình, là một loại rất quý, tìm được cũng là một việc hết sức khó khăn, lấy được lại càng khó khăn hơn, gặp mấy lần, lắm khi phải mất hàng mươi mạng người.

Một vật quý như vậy, trị giá tới thiên cũng trên vạn lượng bạc, thì có khi nào chủ nhân khinh thường nhượng lại cho ai ? Huống chi, chủ nhân sao phải nghèo khổ gì mà cần đến vật lấy tiền ? Được một món quý, người ta phải giữ lại để phòng thân chứ ? Giàu có lúc nào chủ nhân phải nhường sự sung túc của mình, và hướng dụng lâu.

Muốn hướng dụng lâu, tất phải sống lâu. Lão nhân sâm là vị thuốc tuấn, có hiệu dụng diên niên, ích thọ, khi nào chủ nhân lại hao sang đến độ khải nhượng cho người, là bùa hộ mạng của mình ?

Chẳng phải vì trọng vật mà người trong niên giết mình khi nghĩ Từ Tuyết Hồng cho biết ý muốn. Nếu người ta hỏi, ý chẳng khinh thường thì thôi, chứ việc gì lại phải biến sắc ?

Y biến sắc vì thái độ của Từ Tuyết Hồng.

Dù cho bất cứ ai muốn có một vật quý như vậy, hẳn phải lấy tiền của hoặc giả nhờ người chỉ thân với gia đình, làm môi giới mà ra, chủ nhân còn nề tình, kiêng dè mà nhượng cho.

Từ Tuyết Hồng lại như vào một hiệu buôn, hỏi mua một món đồ thông thường.

Có thể nài nỉ thỉnh thoảng người trong họ Khương như vậy sao ?

Tuy nhiên, người trong niên không phát tác, chỉ hỏi lại :

— Người bằng hữu của cô nương bệnh như thế nào ? Hẳn là bị thương nặng ? Khách giảng hồ bị thương là điều không lạ, cô nương chẳng cần phải đau đớn. Nếu đúng là bị thương, thì tại đây, bọn lại nà có mấy loại thuốc trị thương, chẳng cần dùng đến lão nhân sâm ! Ngoài ra, tại hạ xin cho cô nương biết, nhân sâm chỉ được dùng để bồi dưỡng giúp con người được sống lâu, chứ chẳng phải là một dược liệu trị bệnh.

Từ Tuyết Hồng đáp :

— Việc chữa trị không cấp bách lắm, bất quá, tôi cần phải cầm hơi cho người bằng hữu của tôi trong năm mươi hôm, đủ thời gian đưa người về Lục Bàn Sơn cho sự phục người chữa trị.

Nghe Từ Tuyết Hồng thốt lên hạ tiếng Lục Bàn Sơn Khương lão Tam lại biến sắc.

Y biến sắc hai lượt, song tuyết nhiên Từ Tuyết Hồng chẳng hay biết chi cả.

Một lẽ khác, là sự việc rất thông thường, có ai lại biến sắc khi nghe người ta đến mua nhân sâm ?

Một lẽ nữa chẳng có mấy may kinh nghiệm giảng hồ nên không phát hiện nổi những phản ứng của người đối thoại.

Giảng hồ hung hiểm, khách giảng hồ có trăm ngàn thủ đoạn lừa dối lẫn nhau, nài nỉ là con chim non vừa lia tờ ẩm, làm sao biết nổi những cạm bẫy giăng mắc khắp cùng ?

Khương lão Tam lại hỏi :

— Linh hữu ở tại Lục Bàn Sơn ? Chẳng hay tên họ người là chi ?

Từ Tuyết Hồng nghĩ, Liệt hòa Thần Đà là nhân vật thượng đỉnh trong vũ lâm thiên hạ giảng hồ hẳn phải kiêng dè, nếu xưng danh hiệu lão ra, chắc sự yêu cầu của nàng được chấp thuận nhanh chóng càng đáp nhanh :

— Y là Du thiên Minh đệ tử Liệt Hòa Thần Đà.

Khương lão Tam lần này biến sắc hơn hai lần trước, chẳng những thế, y còn lùi lại một bước, kêu lên :

— Hiện tại y ở tại đâu ?

Từ tuyết Hồng thoáng lấy làm lạ về thái độ của Khương lão Tam song nàng chẳng quan tâm, thốt :

— Ý đang ở tại khách sạn Thái Lai, trong thị trấn này.

Nàng vừa buông dứt câu, từ trong nhà hơn mười đại hán bước ra người nào cũng cầm vũ, tay cầm vũ khí.

Khương lão Tam hướng về những đại hán đó, trầm giọng :

— Du thiên Minh hiện tại ở khách sạn Thái Lai, các người đã nghe rõ chứ ? Hân thị thưng nặng, dù vậy các người cũng phải cẩn thận hành sự !

Một đại hán vận áo đen, ngực có thêu hình một sọ người, bước nhanh tới hỏi :

— Lão Tam Du thiên Minh tự vẫn thân vào lưới rập của chúng ta phải không ? Hân ở đâu bây giờ ?

Khương lão Tam lắp bắp đáp :

— Tại khách sạn Thái Lai đại ca ! Nhất định chẳng hề cho hân tàu thoát lần này !

Đại hán đó hét lên một tiếng lớn, xoay người nửa vòng lao vào đường, thoáng mắt đã biến mất dạng.

Từ tuyết Hồng vừa trông thấy người nhị ca của Khương lão Tam xuất hiện, biến sắc mặt xanh dờn kêu lên :

— Trời ! Kim Cô Lão Khương Linh, ngoại hiệu Tuyết sơn phụng Ưng !

Khương lão Tam mỉm cười :

— Từ cô nương có nhân lực đó !

Từ tuyết Hồng giữa mình ấp úng :

— Còn... cái hạ... là... là... ?

Khương lão Tam điềm nhiên :

— Ngọc cô Lão Khương Phạm !

Từ tuyết Hồng lùi nhanh hai bước.

Khương Phạm nhứt chân theo liền.

Nàng kinh hãi : phải thường, tám nhân nổi loạn, chẳng có một cái gì nào cả.

Năm móng nàng cũng không tưởng nổi nơi đây là sào huyệt của

bọn Tuyết sơn Tam Ưng :

Người trên giang hồ, còn ai không biết Tam cô Lão họ Khương ? Trong ba người đó, Ngọc Cô Lão lợi hại nhất. Bất cứ ai nghe nói đến tên y là cảm thấy đau đầu liền.

Tại Thiệu nhất Bảo, nàng từng nghe khách giang hồ bàn luận qua tất cả những nhân vật trong Hắc Bạch Lương Đạo, tuy nàng không biết mặt của những nhân vật đó, song vẫn hiểu những điều của họ chẳng hạn họ xử dụng lại vũ khí gì, họ thường vận y phục như thế nào.

Cho nên, nhìn chiếc sọ người thêu bằng kim tuyến nơi ngực áo của Khương Linh nàng nhận ra ngay.

Rơi vào tay họ rồi, nàng không còn hy vọng gì dễ mà thoát thân được.

Dù họ không thù oán với Du thiên Minh họ cũng chẳng buông nàng dễ dàng, huống chi họ hùng hổ như vậy khi nghe Du thiên Minh có mặt tại thị trấn này ? Cứ theo tình hình đó, thì song phương hẳn phải có mối thâm cừu.

Nàng khổ sở quá thế này thì chính nàng đi gọi quý vô thường đến đưa cả hai về âm cảnh !

Nàng cao giọng kêu lên :

— Lệ Thần Quân !

Kim Ngô Thần Quân Lệ Khiếu điềm nhiên như chẳng nghe tiếng nàng.

Từ Tuyết Hồng xuất hạn ước đầu :

Ngọc cô lão Khương Phạm lạnh lùng hỏi :

— Từ cô nương làm gì quá sợ như thế ?

Y trầm giọng tiếp :

— Du Thiên Minh có oán cừu với bọn tại hạ, hẳn sẽ trả những gì đã vay, còn Từ cô nương là người vô can, dù anh em tại hạ có hung dữ đến đâu, cũng chẳng bao giờ làm hại đến người vô can. Cô nương yên trí !

Từ Tuyết Hồng thở phào, hỏi :

— Các vị định làm gì Du thiên Minh ?

Ngọc cô Lâu cười lạnh :

— Lột da hân, hoặc xé xác hân ra từng mảnh dụn, hoặc mổ bụng, moi ruột gan bân.

Y cười to hơn tiếp :

— Anh em tại hạ thuộc hạng giết người không tạnh máu, giả như cô nương thông minh một chút, thì song phương cùng tiện cả cô nương sẽ được an toàn, mà anh em tại hạ khổ phải nhọc hạ thủ !

Từ Tuyết Hồng lắc đầu :

— Tôi nào dám chạm đến các vị ? Có điều, hân đang thọ thương nặng, tôi muốn đưa hân về Lục bàn Sơn, giao cho sư phụ hân.

Ngọc cô Lâu khương Phạm hét to :

— Nghe, nghe chẳng nghe, thế muốn lãnh đủ chăng ? Người toàn đồn Lục bàn Sơn báo tin cho Liệt Hỏa Thần Đà là Tam cô Lâu hân lại đồ đệ của lão nơi chân Tuyết Sơn phải không ?

Y vung cánh tay, lay áo phát qua nghe một tiếng rẹt, một đạo kinh phong bay vút ra, cuốn đến Từ tuyết Hồng.

Từ tuyết Hồng bị đạo kinh phong cuốn đi, xa hơn bảy tám bước ngã nhào.

Nàng vừa đứng lên, Khương Phạm lại hét vang :

— Đi ! Đi nhanh ! Ta cho người đi đó ! Đến thẳng Lục bàn sơn gọi Liệt Hỏa Thần Đà đến đây !

Từ tuyết Hồng không do dự quay nhanh người, chạy ra cửa, theo con đường lớn phóng chân lao vút đi.

Ra khỏi thị trấn rồi, nàng mới dám dừng chân lại nghe ngóng một lúc, lại thập thò nhìn về phía nhà họ Khương, chẳng thấy ai đuổi theo.

Nàng nhẹ lo cho phần nàng, nhưng nghĩ đến Du thiên Minh bị giắc thờ dài,

Nàng cảm chắc là Du thiên Minh phải bị bọn Kim cô Lâu Khương Linh bắt mang đi.

Nếu chúng đông chạm mạnh đến y, hân y phải chết gấp.

Bây giờ nàng phải làm sao ? Đi thẳng đến Lục bàn Sơn báo tin

cho Liệt hỏa Thần Đà hay sự tình chăng ?

Suy nghĩ một lúc, nàng lại theo đường cũ, trở vào thị trấn.

X

CHƯƠNG XIX

LIỆT HỎA THẦN ĐÀ

Từ Tuyết Hồng muốn trở lại xem sự tình ra sao.

Cứ theo tánh cách con người của nàng từ lúc nào đến nay, thì trong trường hợp này, nàng được an toàn rồi, như vậy là quá may mắn, nàng nên rời xa, rời nhanh chỗ nguy hiểm mới phải, chẳng bao giờ nàng nghĩ gì khác ngoài bản thân nàng.

Nhưng, tại sao nàng trở lại ?

Chừng như đối với Du thiên Minh, nàng có một cảm giác mới mẻ, cái cảm giác đó, mãi ám nàng, càng phút càng ám mạnh, nàng muốn lờ đi song không làm sao lờ được.

Tuy nhiên trở lại thị trấn, nàng cũng thấy là nàng có phần nào liều lĩnh.

Nàng càng đến gần thị trấn, niềm sợ hãi càng xâm chiếm tâm tư nàng cuối cùng thì niềm sợ hãi lẫn át hẳn cái cảm giác đối với Thiên Minh, chân nàng chạm lại, rồi dừng hẳn.

Khi niềm sợ hãi ngự trị trong tim rồi nàng mất cô chủ ý, hơn nửa trước khi dừng chân, hân nàng có do dự và lúc dừng chân lại thì sự do dự đã biến thành nhất định, nàng nhất định bỏ cái ý muốn trở lại thị trấn.

Như thế là niềm sợ hãi hoàn toàn chủ động tâm tư nàng bất giác nàng rùng mình quay nhanh người chạy đi.

Đi nhiên nàng không chạy vào thị trấn mà chạy ngược chiều chạy mãi một lúc độ chừng đã vượt hơn mười dặm đường mới dừng chân nghỉ mệt.

Đứng bên một cội cây nàng nhếch nụ cười khổ chốc chốc buông một tiếng thở dài.

Nàng suy nghĩ, không còn cách nào khác hơn là nghe theo lời thách thức của Ngọc cô Lâu khương Phạm, đến thẳng Lục Bàn Sơn, báo tin cho Liệt Hỏa thần Đà biết.

Quyết định như thế, nàng lập tức bước đi.

Cuộc hành trình nào cũng thế, ngày đi đêm nghỉ, gặp thì đi sớm trước khi bình minh lên, gặp thì trấn là vào tìm mua cái ăn, cái uống chiều đến thì tìm khách sạn nghỉ đêm.

Đê dờ chân, nàng mua một con ngựa.

Nàng mất một tháng dài mới đến địa điểm cầu vồng Bả.

Nơi đây, người lạ cảnh lạ cuộc sinh hoạt khác hẳn Từ tuyết Hồng không dám hò hống như trước, nàng dè dặt từng bước đi, giữ gìn từng lời nói mỗi khi cần hỏi khách bộ hành, cố tránh sự sanh bất ngờ gây tai hại.

Qua khỏi cửa ải thì trời vừa tối. Lục Bàn Sơn chỉ còn cách độ mười dặm đường.

Mười dặm đường, đi ngựa, phóng chẳng bao lâu, Từ tuyết Hồng nghĩ càng đen gặp Lục Bàn Sơn, càng hay, nên giục ngựa chạy luôn.

Đơn thân độc mã, nơi xứ lạ, dưới bóng trăng mờ mờ, trên con đường vắng vẻ, Từ tuyết Hồng không khỏi rợn người.

Nàng càng thêm sợ, mỗi lần nghe lang sói kêu lên đầu đây, càng gần đến núi, nàng càng nghe lòng hồi hộp, tiếng lang sói càng nhiều.

Theo lời Đa thiện Minh thì Liệt Hỏa thần Đà trụ cư nơi hướng Nam Lục Bàn Sơn, nhưng hướng Nam gồm nhiều địa điểm, trong một vùng rộng lớn nàng còn biết Thần Đà ở tại đâu? Xa chân núi hay gần chân núi, hoặc nơi lưng chừng núi? Hoặc về bên tả, hoặc về bên hữu?

Tìm một gia cư giữa vùng núi vắng, trong lúc đêm về quanh mình lang sói tru tréo lạnh lùng, thiết tưởng chẳng phải là một việc làm nhàn hạ.

Dù thấy khó khăn, Từ tuyết Hồng cũng chẳng biết làm sao hơn là cứ tìm, cứ tìm. Tìm mãi đến lúc tìm được thì thôi. Bởi hành trình

đã đến đoạn cuối cùng, rồi dù biết là việc tìm nhà rất khó khăn nàng cũng không thể bỏ dở mà quay về Trung Thổ.

Vào núi, đi quanh quần một lúc, nàng dừng chân bên bờ suối, nhìn nước chảy, khẽ thở dài.

Thời gian lúc đó vào giữa canh ba, chung quanh nàng, không một tiếng động.

Tự nhiên, nàng phải hải hùng, giả như nàng đứng trước mặt một kẻ hung bạo, tàn ác nàng cũng sợ nhưng chẳng sợ bằng lúc này đối với miệng lung huyền ảo.

Bởi cái sợ hữu hình, dù sau cũng còn đề tiếp nhận hơn là cái sợ vô hình. Hữu hình, thì nàng có phương chống đỡ, vô hình thì còn biết cái sợ từ đâu đến, đến lúc nào.

Trong thâm tư, ngàn muôn ý niệm phát sanh, nhận chóng dập, dồn Từ tuyết Hồng hoang mang vô cùng.

Trong khi những ý niệm phức tạp khuấy động tâm tư nàng, nàng cũng cố nhớ thoáng qua những sự tình diễn tiến tại Thiên nữ Bào, nàng còn nghĩ đến Lâm hạo Sanh và Ngọc Cầm, tự hỏi chẳng biết giờ đây cả hai ra sao, còn sống hay đã vùi thân trong tuyết đỏ.

Nghĩ chỉ thì nghĩ, tuyệt nhiên nàng không nhớ đến thi hài của Từ Long chưa được mai táng kín đáo.

Đó là điều đáng trách cho nàng!

Nàng cũng cố nhớ đến Lôi Tam, nhớ đến ý, nàng lại rùn mình nhưng khi nhớ đến Đa thiện Minh nàng lại mỉm cười, dù nụ cười có vẻ miễn cưỡng thảm khốc.

Nghĩ vợ nghĩ vẩn nàng lại nghĩ đến chiếc thân hiện tại của nàng, thầm hỏi: rồi đây nàng sẽ phát lộ loài đến tận phương trời nào...

Bỗng một tiếng lết vang lên, to như tiếng sấm, dội vào tai nàng làm giật mình, nhảy lùi về phía hậu, rồi định thần quay mặt tìm xem tiếng hét từ đâu đến.

Một giọng nói thô bạo tiếp liền theo tiếng lết:

— Người là ai, vào nơi đây làm gì, tại sao dài thở vẫn như thế

thế ? Người có biết là đã làm mất cái hứng của ta chăng ?

Âm thanh của người nào đó, đập vào tai nàng như những nhát búa, bổ vào đá kêu chan chát.

Nàng day đầu nhìn về phía tiếng nói vừa phát xuất.

Tiếng nói phát xuất từ trên cao, chứng tỏ người đó hẳn phải ở trong tàng cây, chứ không ở dưới đất.

Nàng không nhìn ngang, lại nhìn lên.

Đúng như nàng ước đoán, trên một tàng cây gần đó, có bóng hai người đang ngồi. Cây có tàng lớn, cành rất to, họ ngồi vững vàng.

Họ đối diện nhau, nơi khoảng giữa có một mảnh gỗ, như chiếc mâm, hình vuông.

Cường như cả hai đang gây một cuộc cờ.

Một người đang chăm chú nhìn vào mảnh gỗ, người kia day đầu, nhìn về hướng nàng.

Khoảng cách từ chỗ Từ Tuyết Hồng đứng đến tàng cây, ước độ năm trượng cây lại cao, trăng mờ, tàng cây tối Từ Tuyết Hồng không thể trông rõ ràng, nên chẳng biết họ là nam hay nữ, trẻ hay già thế nào.

Bất quá nàng chỉ thấy người day lại nhìn nàng, có đôi mắt sáng hơn sao.

Có những người trong vũ lâm mới luyện được đôi mắt quang như thế.

Biết họ là những nhân vật có võ công cao, họ lại hiện diện nơi núi hoang, rừng vắng, cùng chơi cờ, hẳn họ phải là những kỳ nhân khách, nàng không dám vô lễ nhẹ giọng đáp :

— Tôi... đang có việc lo nghĩ, không dè đặt chung quanh mình vì quá khờ, nên buộc miệng thờ dài, thành đặc tội với hai vị, xin hai vị dung thứ cho.

Người đó hừ một tiếng :

— Ta hỏi mặc ta, cấm người lên tiếng ! Nếu còn mở miệng, đánh chết tức khắc !

Người đối diện mỉm một nụ cười thốt :

— Lão Đà xin nói đến hây ! Tòa Lục Bàn Sơn này nào phải là giang sơn riêng biệt của lão đâu mà cảm đoán người ngoài đến đây, chẳng cho người ta than vãn thờ dài ? Người ta than thờ, mặc người ta, can gì đến lão chứ ? Đã thua ta hơn mười quân cờ lại còn sùng sộ với một nữ nhân, người quân tử nên có thái độ như vậy chăng ?

Người trước lại hừ một tiếng, trầm giọng :

— Ta có là quân tử đâu ? Ta chẳng bao giờ là quân tử cả ! Người dùng giọng nói đó với ta, cầm bằng nói giữa sa mạc !

Từ Tuyết Hồng giật mình :

— Lão Đà ? Có phải là Thần Đà không ? Ở đây làm gì có người thứ hai nào mang danh từ đó ?

Lập tức, nàng cao giọng hỏi :

— Dám hỏi, vị nào đó, có phải là Liệt Hòa thần Đà lão tiên bối chăng ?

Người đó lại tét vang như sấm :

— Đà biết ta, sao chưa rút đi, còn đứng đó chờ chết phải không ?

Lão cười gằn tiếp :

— Phúc cho người đó, nhận ra được ta, ta nghĩ thương hại, tha cho ! Đi ngay, đừng để ta mất hứng rồi lại thua cuộc cờ này !

Từ Tuyết Hồng vừa sợ vừa mừng, hấp tấp thốt :

— Tiên bối ! Liệt bối ! Tôi đến Lục Bàn Sơn tìm tiên bối đây, đến từ lúc hoàng hôn, tìm mãi chẳng thấy nhà, nên lạc lõng vô đây !

Trên tàng cây, Liệt hòa Thần Đà cao giọng :

— Thôi bỏ cuộc cờ này đi ! Ta không thua, nhưng ta không tiếp tục được, bởi ta còn phải xuống dưới đó, xem cô bé ấy muốn gì !

Có tiếng những quân cờ bị xáo trộn, cuộc cờ dĩ nhiên là bị xáo bừa, tiếp theo đó Thần Đà buông mình xuống.

Lão chỉ lện người một vòng, là đáp ngay xuống trước mặt Từ Tuyết Hồng.

Trong khi Từ tuyết Hồng quan sát con người của lão, lão vẫn dùng cái giọng thô bạo, vẫn với cái lối hét lên, oang oang hỏi nàng :

— Ta có quen biết gì với người đầu, người tìm ta để làm gì ?

Nàng chưa từng tiếp với một người quá nóng tính như Liệt Hỏa Thần Đà nên hồi hộp vô cùng.

Cổ trắn định tâm thần, nàng đáp :

— Tôi là bằng hữu của Du thiên minh, chúng tôi gặp nhau tại vùng Quan Ngoại...

Nghe nàng đề cập đến Du thiên Minh, Liệt Hỏa Thần Đà dịu thái độ đó lại ngay, nhưng dù thái độ của lão có dịu hơn nửa phần, lão vẫn còn đủ cái oai khí khiến kẻ đối thoại vẫn ngán sợ lão như thường.

Lão không còn hét oang oang như trước nữa, giọng lão nhẹ lại :

— Thế ra, người là bằng hữu tiểu tử đó! Hân cũng còn nhớ đến ta sao ? Đến lúc nào thì hân trở lại đây ?

Từ tuyết Hồng bối rối, trầm nghĩ, nên báo tin với lão như thế nào ? Lão là con người có tính nóng như lửa, nếu nàng không khéo lời thì lão phác tác hồ đồ, rất có thể nàng bị nguy hại.

Song, nàng gian hoạt có thừa, mà ăn nói khéo thì kém, nàng đáp :

— Y...y...

Liệt hỏa Thần Đà lại hét :

— Nói mau ! Hân làm sao ? Phải biết muốn gì với ta phải nói nhanh càng nhanh càng tốt, ta không thích cái lối ấp úng, lững lờ mà thì giờ.

Từ tuyết Hồng giật mình thốt gấp :

— Y không bao giờ trở lại !

Liệt hỏa Thần Đà chồm tới :

— Tại sao ? Tại sao hân không bao giờ trở về ? Hân chết ? Hân đã tìm được sư phó nào khác hân bỏ ta ?

Từ tuyết Hồng thở dài :

— Y... chết rồi !

Liệt hỏa Thần Đà nhảy dựng lên, cái nhảy cao hơn hai trượng. Lão từ trên không đáp xuống, tay vươn ra, bàn tay sẽ nắm ngón, đáp xuống rồi, bàn tay đó chụp trên đầu vai của Từ tuyết Hồng, bóp mạnh.

Nàng đau quá, suýt rớt lệ.

Nàng rung người lên, mắt cả tịt chủ, rú một tiếng lớn.

Nhưng tiếng rú của nàng tuy lớn, vẫn bị tiếng hét của Liệt hỏa thần Đà át mất.

Thần Đà hỏi gấp :

— Người nói gì ? Du thiên Minh chết ? Hân làm sao mà chết ? Chết như thế nào ?

Người còn lại trên tàng cây, cũng xuống luôn. Người đó tiếp lời Thần Đà hỏi dồn :

— Làm sao Du thiên Minh chết ?

Đa, qua Thần Đà người đó bảo :

— Buồng nàng ra đi chứ, đề nàng bình tĩnh thuật lại sự việc cho chúng ta nghe !

Từ tuyết Hồng bị bóp mạnh nơi đầu vai đau quá, suýt hơn một khi Thần Đà buông tay, nàng chập choạng lùi lại mấy bước.

Định thần lại, nàng nhìn người mới đáp xuống.

Người đó là một lão nhân, tác độ năm mươi, vận chiếc áo bố, thân vóc cao, ốm.

Buồng Từ Tuyết Hồng ra rồi, Liệt Hỏa thần Đà vẫn còn kêu to mãi, vừa kêu, lão vừa vung tay đá chân chừng như lão cần phải làm một cái gì, mới hạ được cơn uất trong người.

Và cái gì đó, rầy có thể là việc giết người, nếu đúng như vậy thì Từ Tuyết Hồng nguy mất.

Phòng ngừa việc đó xảy ra, nhân gia kia đảo bộ bước tới chặn trước mặt Thần Đà, bảo vệ Từ tuyết Hồng đoạn hỏi :

— Tên họ cô nương là chi ?

Từ tuyết Hồng chưa hết sợ hãi, rung giọng đáp :

— Tiên bối tiểu nữ là Từ tuyết Hồng.

Lão nhân nhượng cao đôi mày rậm :

— Cô nương từ Quan ngoại vào đây, lại là họ Từ chắc liên quan gì với Thiên nhất Bảo chủ Từ Lăng chứ ?

Nghe nhắc đến cha, Từ tuyết Hồng nghe đau nhói nơi tim, hấp đáp :

— Gia phụ đây tiên bối ! Tiên phụ đúng hơn !

Lão nhân a lên một tiếng :

— Thế ra Từ bảo chủ đã chết rồi !

Lão hờ :

— Bảo chủ khi thế từ lúc nào ?

Từ Tuyết Hồng chưa kịp đáp, Liệt hỏa Thần Đà nóng nảy, đưa tay xô vệt lão nhân qua một bên gát !

— Chứ sao Nij làm mất thì giờ của ta quá

Từ Tuyết Hồng trở mặt :

— Tiên bối có phải là một trong ba nhân vật mà giang hồ thường xưng là Trung Thiên Tam Hữu ? Tiên bối là Văn Trung Điều chủ nhị Hiệp ?

Lão nhân gạt đầu :

— Phải, Lão phu có gặp linh tôn một lần, cách đây mấy năm rồi.

Từ tuyết Hồng thờ phào,

— Trước khi đến đây, nàng có ý định sẽ nương nhờ đền thờ Liệt Hỏa Thần Đà tạm một thời gian, song đến đây rồi, thấy là sống này quá, gần như hành động kém suy nghĩ bất cứ trong lúc nào bất cứ về việc gì, lão cũng nổi tính hồ hết được, đúng như giang hồ truyền thuyết lão như là một lò lửa, càng đến lão là lửa sẽ bùng ngay.

Nàng dìm sự căng sự căng lo, bởi đến đây rồi mà không dám tựa nương vào lão thì còn tựa nương vào ai ?

Như vậy là nàng rời chốn cũ để đến chỗ mới, lạ cảnh lạ người sống cái kiếp phiêu bạt điêu linh, đây bất trắc hải hùng,

Thà ở lại quê nhà còn hơn, dù sao thì nàng cũng quen thuộc cũ.

Nhưng, trong cái rủi đó, nàng gặp cái may. Nếu không nhờ được Liệt Hỏa thần Đà, thì còn có Văn trung Điều Chủ Nhị hiệp kia. Chữ Nhị hiệp có vẻ hiền từ, không như Thần Đà.

Lập tức, nàng quỳ xuống, lạy Văn trung Điều.

— Diệt nữ bái kiến Chủ nhị thúc !

Chủ phiên Thiên đưa tay nâng nàng lên, bảo :

— Không nên làm trọng lễ !

Đà nóng, trông thấy cái cảnh đàn bà của Văn trung Điều Chủ phiên Thiên và Từ tuyết Hồng Liệt Hỏa thần Đà càng nóng hơn găm lên như hồ dữ, rồi cao giọng gọi :

— Du thiên Minh làm sao mà chết ? Người có nghe ta hỏi chẳng ? Người có nói ngay cho ta biết chẳng ?

Chủ phiên Thiên quay đầu lại trầm giọng :

Lão Đà làm gì nhảy chơi chơi, hét oang oang như thế ? Thử hỏi người Du thiên Minh chết rồi, người nhảy, người hét như vậy hẳn có sống lại chẳng ?

Liệt hỏa thần Đà nghiêng rặng :

— Hừ ! Hừ !

Từ tuyết Hồng thốt :

— Trước hết, Du thiên Minh động thủ với Lôi Tam...

Thần Đà đáp chận :

— Lôi Tam là ai ?

Từ Tuyết Hồng đáp :

— Y là đồ đệ của Tịch Đại tiên Sanh...

Liệt Hỏa thần Đà lại nhảy chơi chơi, lại hét oang oang, nhảy cao hét lớn hơn trước, đôi tay vung ra vùn-vụt, gió chướng rít vù vù một thân cây to bằng miệng chén gần đó bị chướng phong quét trúng, bật kêu rắc một tiếng gãy lìa, tàng rơi xuống vang ầm một tiếng.

Lão quát lên :

— Tịch Đại ! Tịch Đại ! Ta thử không đợi trời chung với người !

Cử phiên Thiên lắc đầu :

— Hiền đệ: nữ có biết chăng, Tịch Đại Tiên sanh là một nhân vật thuộc chánh phái, rất được người đời trọng vọng, có lý nào đồ đệ của Tiên Sanh lại động thủ với Du thiên Minh? Lão phu chỉ sợ sự tình không đúng như hiền đệ: nữ vừa nói!

Từ tuyết Hồng cười khẽ:

— Diệt nữ chưa kể hết sự việc mà! Lôi Tam là đồ đệ của Tịch đại tiên sanh, song phạm phạm phạm con gái duy nhất của Tiên sanh phải trốn thoát khỏi sự môn hộ y đang bị người của Tiên sanh truy nã khắp bốn phương trời.

Lúc đó, Liệt hỏa thần Đà đánh gãy một thân cây rồi phóng chạy đi, ý chừng muốn đến Nga my Sơn, tìm Tịch đại tiên sanh định quyết thư hùng, báo thù cho đồ đệ. Dù chẳng phải Tiên sanh hạ độc, Tiên sanh cũng không tránh khỏi tội dung túng môn đồ hành hung trong đồng đạo.

Không bắt được ngọn, Thần Đà đành tìm cái gốc.

Nhưng lão chưa đi xa nghe Từ tuyết Hồng nói thế lão quay mình trở lại liền.

Rồi lão hét:

— Tiều nữ đó tại hạ như thế nào, sao đánh bại được Du thiên Minh?

Từ tuyết Hồng đáp gấp:

— Lôi Tam chẳng phải là địch thủ của Du thiên Minh, y lợi dụng lúc Du thiên Minh không đề phòng, tung ám khí hãm hại, Du thiên Minh thọ thương nặng, Huyết Viên Thần Quân nhờ tiều nữ đưa đến Lục bàn Sơn.

Liệt hỏa Thần Đà gật đầu:

— Cái lão ấy vậy mà tốt đấy!

Lão hỏi:

— Rồi sao nữa?

Từ tuyết Hồng tiếp:

— Đến chân núi Tuyết, tiều nữ vào thị trấn tìm y sư tẩm thuốc chữa trị cho Du thiên Minh, vì lúc ấy y chỉ còn hơi hóp thở, thì

trạng y nguy ngập vô cùng. Y sư bảo tiều nữ phải tìm cho được nhân sâm thành hình cho Du thiên Minh uống tẩm, cầm hơi dọc đường may ra khi về đến Lục bàn Sơn, y còn sống được. Ngờ đâu... vùng Tuyết Sơn là giang sơn của bọn Tuyết sơn tam Ung, mà Du thiên Minh với bọn đó lại có mối thù to lớn...

Liệt Hỏa thần Đà hét lên:

— Thế là Du thiên Minh sa vào tay bọn đó?

Từ tuyết Hồng thốt:

— Sự thực như thế nào, tiều nữ cũng chưa được rõ lắm. Có điều, tiều nữ biết là Kim Cô Lão Khương Linh dẫn thuộc hạ đến khách sạn, định bắt Du thiên Minh, còn Ngọc cô Lão Khương Phạm thì bức đuổi tiều nữ đến Lục bàn Sơn thách thức tiên bối đến đây gặp chúng!

Liệt hỏa thần Đà kêu lên:

— Như vậy là kẻ như Du thiên Minh bị bọn Tuyết sơn tam Ung hãm hại rồi!

Lão hét:

— Còn người, người ở đâu, sao chẳng báo vệ Du thiên Minh?

Từ tuyết Hồng cười khẽ:

— Tiều nữ bị Ngọc cô Lão bức đuổi, và lại có muốn ra tay tiếp cứu, giải nạn cho Du thiên Minh cũng chẳng ích lợi gì, bởi tiều nữ làm sao đánh thắng bọn Tuyết Sơn tam Ung?

Chữ phiến Thiên gật đầu:

— Phải đó, liều mạng vô ích, chẳng ai làm. Và lại, nếu hiền đệ diệt nữ bị chúng bắt luôn, thì vĩnh viễn chẳng ai biết Du thiên Minh hạ lạc như thế nào...

Liệt Hỏa thần Đà trầm giọng:

— Được rồi, ta sẽ bắt bọn đó, cắt đầu lâu lột da chúng!

Lão trừng mắt nhìn Văn Trung Điều Chữ phiến Thiên, như ngầm bảo, lần này thì người không ngăn trở được ta nữa đó!

Chữ phiến Thiên mỉm cười:

— Lão Đà nên suy nghĩ kỹ lại đi! Bọn Tuyết sơn tam Ung phải có một bản lĩnh cao diệu chỉ đó, chúng lại biết Du Thiên Minh

là đồ đệ của người, khi nào chúng dám trêu vào mình Du Thiên Minh mà có việc oan cừu giữa nhau ? Giờ đây, chúng dám bắt Du Thiên Minh, chúng thả Từ cô nương đến đây báo tin, là có ý nhờ bọn mình đỡ. Hẳn sau lưng chúng, có nhân vật nào, xúi giục chúng, tiếp trợ chúng, có như vậy, chúng mới dám làm cái việc kiêu khích bọn mình !

Từ Tuyết Hồng hấp tấp lên tiếng :

— Chữ Nhị hiệp thúc thúc nói đúng. Tiểu diệt nữ trông Kim thân ngô Thân quân lệ Khiếu trong nhà của chúng.

Liệp hỏa thần Đà hét lên :

— Lão ấy có là quái gì ? Bất quá ta cắt thêm một chiếc đầu lâu nữa, nhọc sức một lý thôi !

Chữ phiến Thiên đáp :

— Ta không ngăn người, mà cũng chẳng giục người, muốn đi thì đi, không muốn đi thì thôi nhưng trước khi đi người phải nên cho gia đình biết qua, ngoài ra, Lôi Tam là đồ đệ của Tịch Đại tiên sanh nữa, thương thế của Du Thiên Minh do Lôi Tam gây nên, dù muốn hay dù không Lôi Tam cũng có liên quan trong vụ, tốt hơn người cũng nên thông tri cho Tịch Đại Tiên sanh, rồi muốn làm gì hãy làm.

Nghe nhắc đến vợ, Liệp hỏa thần Đà dịu ngay thái độ tỏ ra nhẽo nhẽo vô cùng.

Lão gạt đầu :

— Chữ Lão Nhị nói đúng. Nhưng phải nói làm sao với vợ đây ? Nếu biết được Du Thiên Minh lâm nạn, hẳn bà ta phải đau khổ lắm !

Chữ phiến Thiên cười nhẹ :

— Thì người cứ bịa một nguyên nhân nào đó, miễn sao liên lý thôi !

Liệp hỏa thần Đà gạt đầu !

— Tự nhiên là phải như vậy rồi. Còn như cái việc tìm đến Tịch Đại tiên sanh là muốn người cùng đi với.

Lão vẫy tay gọi Từ Tuyết Hồng :

— Cô nương theo lão phu, có việc này, cần nhờ cô nương giúp !

Từ tuyết Hồng chẳng biết Liệp hỏa thần Đà có ý tứ gì, vừa mở miệng hỏi, lão ấy đã nắm tay rằng lôi đi.

Lão chạy nhanh quá, Từ tuyết Hồng như bị lão cuốn đi chứ tự nâng, chẳng thể nào nâng theo kịp.

Nàng có cảm giác ta mình được một vầng mây nâng hồng đất, vầng mây đó lao tới vun vút, rít gió vù vù hai bên tai, gió tạt vào mặt, gió đem lại lạnh, làm nàng cảm thấy rúc rứa phi thường.

Đi ngang qua địa phương nào, nàng cũng chẳng biết được, bởi nàng có dịp nhìn thấy chi đâu, Thần Đà chạy nhanh vô tưởng.

Đồng lão dừng chân lại.

Có tiếng nước chảy róc rách đầu đây, Từ tuyết Hồng nhìn quanh bất giác sửng sờ.

Thì ra, lão mang nàng vào một sơn cốc.

Chung quanh sơn cốc, là hàng trăm hàng ngàn ngọn núi cao thấp bất đồng, bao bọc như tường.

Dọc theo đường vào sơn cốc có hai ngọn suối, nước suối trong suốt dọc theo đường, vào đến sơn cốc lại vòng quanh, mừng tưng dạo sâu quanh những thành quách.

Trong sơn cốc, có rất nhiều cỏ lùng và trên những thảm cỏ xanh có hơn mười con lạt trắng.

Hạt thóc người, không hề sợ hãi.

Nơi phía Đông có một khoảng đất bằng, có nhiều kỳ hoa dị thảo trên khoảng đất đó.

Phía sau xa là một khu rừng trúc, trong khu rừng trúc, có mấy nóc nhà, nhà lợp cỏ, vách và cửa đều bằng trúc.

Tại vùng Quan Ngoại, Từ tuyết Hồng chưa từng thấy một cảnh đẹp như bức họa như thế này.

Nàng thực thú nhìn kiêu cảnh chung quanh, hầu như quên đi thực tại.

Dừng chân lại rồi, Liệp hỏa thần Đà bảo nàng :

—Người nhớ lời ta dặn nhé, trước mặt bà ấy, tuyệt nhiên người không nên nhắc đến Du Thiên Minh, giả như có nghe ta nói qua và hầu, người cứ giữ thần nhiên như thường, đừng bao giờ tiết lộ là hân đã chết rồi. Nếu người cãi lời, ta sẽ chôn sống người xuống đất ?

Lúc lão thốt, gương mặt của lão biến đổi kỳ dị, trông như hươu thần hiện lên, thị oai tác ác.

Từ tuyết Hồng sợ hãi phải thưng, rung rung giọng đáp :

— Tiễn bối yên tâm. tôi chẳng dám trái lệnh trên bởi đâu !

Liệt hỏa thần Đà nắm tay nàng lời đi.

Vừa đến khu rừng trúc, Từ tuyết Hồng nghe một giọng nói rất dịu dàng trầm ấm vọng đến :

— Đại ca đã về đây à ?

Liệt hỏa thần Đà đáp nhanh :

— Phải ? Cái lão họ Chữ đó, kém quá, chỉ trong một khắc người huynh trưởng luôn lao mảy mảy. Lão thẹn ồm đầu cúi đi rồi.

Thốt với nàng hoặc với Chữ phiến Thiên rảo hăm hừ, lão sùng sộ nhưng đáp với người phát thoại lão lại dịu hiền với trước, chừng như chẳng để cho một tiếng nào vang to cả.

Nghe lão trước đó và nghe lão bây giờ người ta có thể bảo là nghe hai người riêng biệt chứ chẳng phải một người.

Giọng nói kia là của một thiếu phụ và thiếu phụ đó hẳn là vợ của Liệt hỏa thần Đà.

Bà cười dịu tiếp :

— Đại ca đừng có lừa cho tôi cao hứng. Tôi biết rồi cho cớ với nhị ca, thì đại ca chỉ có thua chứ thắng thế nào được ?

Liệt Hỏa thần Đà đỏ mặt, thẹn như trẻ con bị bắt quả tang là vụng quá.

Thẹn mà không giận, trái lại còn ngoan ngoãn, phục thiện. Thế là lúc này, còn ai tin được lão là con người đáng sợ nhất trong lâm ?

Liệt Hỏa thần Đà lung túng, chỉ cười chứ không đáp, đi tới vừa đi vừa thốt :

— Hiền muội, ngu huynh có việc này, định cho hiền muội biết...

Thiếu phụ vẫn với giọng ấm dịu hỏi :

— Có việc chi đại ca cứ nói, tuy nhiên, qua cái giọng của đại ca, tôi đoán là đại ca sắp cho tôi nghe một chuyện hoang đường có đúng vậy không ?

Liệt Hỏa thần Đà bối rối, khoát tay luôn mấy lượt, hấp tấp thốt :

— Không ! Không đâu ! Sự thật mà ! Ai dám lừa hiền muội chứ ?

Từ tuyết Hồng lấy làm kỳ.

Một con người không sợ trời, không sợ đất, không sợ ác quỷ, hung thần lại hóa ra nhu nhược trước một nữ nhân ! Cái khí phách ngang tàn hùng dũng làm kinh tâm tán đởm hào kiệt giang hồ, tiêu tan mất trước một nữ nhân, con người trở thành ngoan ngoãn hơn cừu non ! Nếu không mục kích cảnh tình này, chắc chắn là chẳng bao giờ Từ Tuyết Hồng tin được Liệt Hỏa thần Đà có thể hòa dịu, dù chỉ trong một phút giây.

Từ bên trong ngôi nhà cỏ, một thiếu phụ vận y phục trắng cầm trượng trúc, từ từ bước ra.

Trượng, có lẽ cầm để có vật cầm tay, chứ thiếu phụ chẳng đến đời quá già mà cần nương tựa.

Áo của bà mặc bằng một loại lụa mỏng, bà đi rất nhẹ nhàng hòa hoãn, gió đêm thổi qua, phất tà áo phiêu phưởng, trông bà như một tiên nữ thừa đêm trăng làm phạm đạo cảnh trần gian quanh mình có vòng mây mỏng che phủ.

Bà vào trạc trên dưới bốn mươi, làn da rất trắng, dùng mạo cực kỳ đoan trang, mắt mở to, nhìn ra phía trước nhưng chừng như nhìn mà bà chẳng thấy gì.

Cái nhìn ngưng đọng đó, đôi mí lại không nháy chiếc gậy hơi tay nhẹ nhàng từng tiếng, từng tiếng xuống mặt đất, tạo cho bà một vẻ lạ lùng đối với một người gặp ba lần đầu tiên.

Từ tuyết Hồng nhìn song bà chơi phát giác ra, bà không còn thấy đường nữa.

Thảo nào mà bà chẳng dùng gậy dò đường, dù tuổi bà chưa cao lắm ?

Liệt hỏa thần Đà hấp tấp đến gần bà.

Bà dừng chân hỏi :

— Đại ca định cho tôi biết chuyện hoang đường gì đây ?

Liệt hỏa thần Đà bối rối :

— Không hoang đường đâu, hiền muội ! Hiền muội biết không, bên cạnh ngu huynh còn có một người nữa...

Thiếu phụ gạt đầu :

— Tôi biết, tuy chẳng trông thấy, chứ tôi nghe hơi thở mà chừng như người bên cạnh đại ca, một trang tuyết sắc nữ nhân vừa thông minh vừa lạnh lợi.

Từ tuyết Hồng giật mình, bước tới cất tiếng :

— Liễu nữ xin kính chào hiền bối !

Nàng cúi mình, vái dài.

Trong thâm tâm, nàng vô cùng thần phục bà ta chẳng nhìn thấy nàng, mà bà biết nàng quá rõ.

Bà dịu giọng bảo :

— Cô nương là con nhà võ, không nên thủ lễ quá độ ?

Từ tuyết Hồng lại càng kinh ngạc, thốt :

— Hiền bối đoán đúng, tiểu nữ từng được phụ thân chỉ dạy cho mấy chiêu ?

Liệt hỏa thần Đà chen vào :

— Phụ thân nàng đã bị cứu nhân hạ sát đó hiền muội ? Nàng đến đây, cầu cứu với ngu huynh, báo thù cho thân phụ nàng. Ngu huynh không thể từ khước, chứ nán ngu huynh định báo tin với hiền muội là...

Lão dừng lại một chút, đoạn tiếp :

— Ngu huynh thật chịu xa hiền muội trong một thời gian nữa tháng ?

Thiếu phụ bình tĩnh nghe lão thốt :

Khi lão dứt câu, bà điềm một nụ cười, lắc đầu :

— Tin không được đâu đại ca ! Bởi câu chuyện do đại ca tạo dựng không được hoàn hảo !

Liệt Hỏa thần Đà khần cấp ra mặt :

— Sao lại không được hoàn hảo ? Ngu huynh nói sự thật mà ?...

Thái độ của lão trước mặt thiếu phụ đã làm cho Từ tuyết Hồng dù đang lo ngại quan trọng công phải cười, song nàng chẳng dám cười.

Bởi, hỏi ngược lại như vậy, tức nhiên có chú trọng đến sự hoàn hảo, mà nếu không là một việc tạo dựng, thì ai cần đến sự hoàn hảo sự thật, luôn luôn vẫn là sự thật, sự thật thì cần cho có hoàn hảo hay không ?

Hỏi như thế, tức nhiên thừa nhận mình tạo dựng sự kiện rồi.

Thiếu phụ lại cười :

— Đại ca đừng nóng nảy. Hãy nghe tôi nói đây. Giả như phụ thân của vị cô nương này là người xa lạ đối với đại ca chắc chắn đại ca chẳng bao giờ ưng thuận giúp nàng báo thù cho phụ thân nàng. Còn như phụ thân nàng có chỗ quen biết của đại ca, thì tại sao tôi lại không biết ?

Liệt Hỏa thần Đà tất nghẹn lý.

Thiếu phụ tiếp :

— Thôi, được rồi, đại ca cần phải xuất ngoại đi làm gì, cứ nói thật cho tôi biết đi, hà tất phải tìm nguyên nhân để che giấu tôi.

Liệt hỏa Thần Đà quần quất, thành giận, gắt :

Thiếu phụ thở dài :

Đừng, hỏi gì hết, là hơn :

— Đại ca là trượng phu, tôi là vợ, nếu trượng phu xuất ngoại vợ cần phải hiểu lý do chứ ? Làm sao tôi không hỏi ?

Liệt hỏa thần Đà tuy giận, song chỉ trong một thoáng thôi, rồi dịu lại ngay.

Lão gạt đầu, thốt :

— Phải ! Phải ? Cần phải hỏi ? Nên hỏi làm ? Nên làm ?

Thiếu phụ mỉm cười :

— Vậy thì, đại ca nói đi !

Liệt Hỏa Thần Đà ập ứng :

— Việc này...việc này...

Bồng lão buồm nhanh :

— Du thiên Minh đang gặp khó khăn nơi xứ lạ đó. liên
muội !

Chính lão an cần dặn dò Từ tuyết Hồng, đừng đề cập đến những
gì liên quan với Du thiên Minh.

Giờ đây, chính lão nói ra !

Từ Tuyết Hồng sững sờ nhìn lão mãi một lúc lâu, có tìm hiểu
lý do bất thường của lão. Khi có chỉ dấu, lão không muốn đối trái với
thiếu phụ, hay lão không dám công thố, bởi lão quá mến trọng người
ban tột nguyện của lão, trước khi bà mang tật, lão đã yêu sau khi
bà mang tật, lão càng yêu hơn, tình yêu có lần sự mến trọng, chứ
chẳng phải vì thương hại.

Bằng cố hiện tại, bà cảm như một phế nhân, lão vẫn
sợ hãi bà như thường, không phải sợ gì bà có oai khí, mà sợ vì bà
đau buồn, già như lão kính trọng bà, thì bà phải buồn đau tuổi hạn
đến đâu !

Thiếu phụ giết mình gương mặt đôi sắc ngay, bà hỏi gấp :

— Minh nhi làm sao ? Việc gì đã đến với nó ? Hờ đại ca, việc gì
đến cho nó ?

Liệt Hỏa thần Đà không đáp ngay câu hỏi, chỉ đáp suông :

— Chính cô nương này mang tin nó đến đây !

Thiếu phụ nhanh đến trước mặt Từ tuyết Hồng, dù bà không
thấy đường, vẫn có thể nghe âm thanh đoán hướng, bước đứng đến
nơi, rồi bà chụp tay nàng.

Bà nắm tay nàng vừa, bóp nhẹ, vừa rung rung giọng
hỏi :

— Việc gì xảy đến cho Du Thiên Minh, hờ cô nương ? Cô nương
này gấp cho gia biết !

Từ tuyết Hồng khó nghĩ vô cùng.

Liệt hỏa Thần Đà dặn nàng không nói sự thật, nàng chẳng dám
trái lời dặn đó.

Nhưng, không nói sự thật, thì phải ăn nói làm sao với thiếu
phụ ?

Nàng đưa mắt nhìn sang Liệt hỏa thần Đà.

Thần Đà nheo nheo mắt ngắm ra hiệu, chẳng biết lão muốn ra
hiệu như thế nào.

Cơ may Từ tuyết Hồng khá thông minh lanh lợi đoán hiểu ý
tư của lão, hướng qua thiếu phụ đáp :

— Du đại ca thọ thương !

Thiếu phụ ả lên một tiếng lớn :

— Thọ thương ? Có nặng lắm không ?

Từ tuyết Hồng không dám nói thật :

— Cũng không nặng lắm !

Thiếu phụ trầm giọng :

— Sao cô nương không đưa nó về đây luôn, lại chỉ đi một mình
báo tin mà thôi ?

Từ tuyết Hồng đáp :

— Tuy thương thế của Du đại ca không nặng, song đường xa,
dặm dài, tôi sợ có điều bất tiện. Cùng đi với nhau, chỉ có hai chú
không lợi gì !

Thiếu phụ hấp tấp hỏi :

— Bây giờ nó ở đâu ?

Từ tuyết Hồng nhìn sang Liệt hỏa thần Đà một thoáng, điềm nu
cười khờ :

Y hiện giờ ở tại chân núi Tuyết, trong nhà một vị bằng hữu chính
vị bằng hữu đó chiếu cố y.

Thiếu phụ buồm Từ tuyết Hồng, day qua Liệt hỏa thần Đà,
thốt :

— Đại ca nên đi nhanh đi, mang nó về đây, chỉ có chúng ta chưa
trị cho nó mới chắc ý !

Bà không đợi Thần Đà nói chi, liền giục luôn :

— Đi đi, đại ca, đi gấp đi.

Lệch hỏa thần Đà gật đầu :

— Ngu huynh đi ngay bây giờ đây. Đến nơi là ngu huynh đưa nó trở về liền !

oOo

CHƯƠNG XX

BẠCH Y PHU NHÂN

Từ tuyết Hồng không khỏi kinh ngạc trước thái độ hấp tấp của thiếu phụ.

Du thiên Minh là đồ đệ của Lệch hỏa thần Đà còn thiếu phụ bất quá qua trung gian của Thần Đà, chỉ là sự nương của y.

— Thế tại sao bà tha thiết với Du thiên Minh như thế ? Một vị sư nương, thông cảm phần nào vậy thôi về tình nghĩa thầy trò, chứ làm gì quá độ lo lắng cho như bà đã lo lắng cho Du thiên Minh ?

Thần Đà đi gấp, đi huyên, tùy lẫn chứ. tại sao bà van cầu, rồi bà giục giã ?

Hiền Du thi : Minh phải có sự liên hệ gì với bà, chẳng kém quan trọng như cái với Lệch hỏa thần Đà.

Mối liên hệ đó như thế nào ?

Nghệ văn đã thuật lần lần từ, Từ tuyết Hồng không dám hỏi, chỉ cố nín nhịn.

Lệch hỏa thần Đà gọi bà :

— Hiền muội, ngu huynh đi rồi !

Thiếu phụ gật đầu :

— Đi đi, đại ca, nếu tôi biết vũ công, hẳn tôi theo đại ca rồi ! Đại ca cần đến cho lắm một được.

Lệch Hỏa thần Đà mỉm cười :

— Ngu huynh để Từ cô nương lại đây, bầu bạn với hiền muội, hiền muội yên tâm, có thể bọn Trung Điều tam Hưu bất thường đến viếng thăm niên muội.

Lão lừ lừ, vừa lừ vừa nhìn thiếu phụ, ra chiều lưu luyến, đoạn bất thình lình, lão quay nhanh mình, phóng chân chạy đi, thoáng mắt mất dạng.

Thần Đà đi rồi, thiếu phụ nắm tay Từ tuyết Hồng, bảo :

Bây giờ, cô nương thông thả thuật lại mọi sự tình về Du Thiên Minh cho già nghe đi.

Từ tuyết Hồng khó nghĩ vô cùng.

Tuy nhiên, nàng nào dám chẳng vâng, mà vâng thì phải nói như thế nào ?

Nàng đáp :

— Tiểu nữ sẽ nói, tiểu bối.

Thiếu phụ khoát tay :

— Đừng nên gọi già là tiền bối. Cô nương. Già đâu biết vũ công, già chẳng phải là người trong vũ lâm, dù trượng phu là Lệch Hỏa Thần Đà.

Bà dừng lại một chút, đoạn tiếp :

— Thần Đà họ Hồ, cô nương cứ xưng hô với già theo họ đó cũng được.

Từ tuyết Hồng vâng một tiếng :

— Hồ bá mẫu nói phải !

Thiếu phụ hỏi :

— Cô nương quen biết Minh nhi từ lúc nào ?

Từ tuyết Hồng đáp :

— Du đại ca vì cứu tiểu nữ, nên kết oán với một người, tên là Lôi Tam Tiểu nữ được biết Du đại ca từ lúc đó.

Thiếu phụ thở dài !

— Bản lĩnh của Lôi Tam cao lắm sao ?

Từ Tuyết Hồng lắc đầu :

— Không bá mẫu ạ. Y chẳng phải là đối thủ của Du đại ca, chỉ vì Du đại ca quá quân tử, thành ra bị y ám toán.

Cả hai một già, với một trẻ vừa nói chuyện vừa đưa nhau vào nhà.

Đã mấy lượt, Từ Tuyết Hồng toan dụ thiếu phụ, song bà cứ

tuyệt, bảo rằng là mình đi đứng cũng được như thường, chẳng cần phải diu dặt.

Nhà, lợp cỏ, vách bằng trúc, cửa bằng trúc, nhưng trang nhã phi thường.

Vào đến nhà thiếu phụ gạn hỏi.

— Từ cô nương cứ nói thật với già đi. Tình trạng Du Thiên Minh như thế nào :

Từ tuyết Hồng giật mình ấp úng :

— Tiểu nữ đã lược thuật rồi, bá mẫu ! Du đại ca bị thương nơi ngực.

Thiếu phụ bóp mạnh tay nàng :

— Cô nương với nó, chắc tương đắc lắm ?

Từ tuyết Hồng đáp gọn :

— Phải, bá mẫu !

Thiếu phụ thở dài :

— Liệt hòa đại ca với già cũng tương đắc lắm ! Già như ... Già như Du thiên Minh có bề nào...thì già...già...

Bà bật khóc, bỏ dở câu nói.

Tuy bà bỏ dở câu nói, song thái độ của bà đã nói lên đoạn cuối của câu.

Đoạn cuối của câu nói đó, như thế này : già như mà Du thiên Minh có bề nào, thì bà sẽ đau đớn lắm, không thể sống được nữa và như vậy là bà phụ lòng Liệt hòa Thần Đà quá quý trọng bà từ lâu.

Nghi vấn nơi tâm tư của Từ tuyết Hồng lại hiện lên.

Nàng thấy rõ, thiếu phụ vô cùng tha thiết với Du Thiên Minh. Bà khóc được khi nghe tin hung về y, tức nhiên sự liên hệ đó không phải do tình sự nương - sự sanh mà có. Sự liên hệ đó phải bắt nguồn từ một sự kiện nào, bên ngoài sự môn.

Tuy nhiên, nàng vẫn không dám hỏi gì cả.

Khóc một lúc, Liệt hòa phu nhân bước đến một chiếc ghế trúc ngồi xuống.

Từ tuyết Hồng đứng lặng người trước mặt bà.

Một lúc lâu, bà cất tiếng :

— Cô nương biết không, Du thiên Minh chính là con trai của già đó !

Từ tuyết Hồng sửng sốt.

Điều tiết lộ của Liệt Hòa phu nhân quả thật trên chỗ tưởng của nàng. Thì ra sự liên hệ giữa bà và Du thiên Minh, là tình mẫu tử !

Nàng ấp úng :

— Bá mẫu...đã nói...Liệt hòa tiên bối họ Hồ kia mà ?

Liệt hòa phu nhân đáp :

— Phải. Trước khi về làm vợ Liệt hòa đại ca, già đã có một đứa con. Chính Du thiên Minh đấy !

Từ tuyết Hồng vừa kinh ngạc, vừa áy náy.

Nàng chưa bước vào gia đình này bao nhiêu thời khắc, nàng còn quá xa lạ đối với người trong gia đình, thế tại sao phu nhân không đề đặt, lại tiết lộ với nàng, những việc đứng ra bà không nên nói ?

Nàng chỉ ă lên một tiếng :

— Thì ra là thế ?

Liệt Hòa phu nhân thở ra mấy lượt :

— Từ cô nương, những việc đó, đáng lý già không nên nói cho người ngoài nghe, song cô nương và Du thiên Minh rất tương đắc, như cô nương đã công nhận, già mới tiết lộ cho cô nương được rõ.

Từ tuyết Hồng trấn an bà :

— Bá mẫu không nên lo xa, tiểu nữ dám chắc, Liệt hòa tiên bối đến nơi rồi, là đưa Du đại ca về đây gặp.

Liệt Hòa phu nhân hấp tấp thốt :

— Từ cô nương sau này gặp lại nó, tuyệt đối không nên nói lại cho nó nghe những gì già vừa nói với cô nương nhé ! Nó chẳng bao giờ biết già là mẹ nó.

Từ tuyết Hồng lấy làm kỳ :

— Tại sao bá mẫu giấu Du đại ca ?

Liệt Hòa phu nhân lại thờ dài không đáp ngay.

Từ tuyết Hồng nhìn thần sắc của bà, biết là bà khó khăn lắm nên không dám hỏi nữa.

Cả hai đối diện với nhau, một lúc lâu. Liệt Hòa phu nhân cất tiếng trước :

— Cô nương lưu lại đây, cứ tự tiện, chẳng cần phải chiều cô đến già, tuy đôi mắt đã mù già vẫn như người sáng mắt, biết được sự việc quanh mình. Rất tiếc là già chẳng nhìn rõ được cô nương !

Bỗng bà ngưng câu nói tại đó, rồi nghiêng tai lắng nghe một chút đoạn tiếp :

Bỗng bà ngưng câu nói tại đó, rồi nghiêng tai lắng nghe một chút đoạn tiếp :

— Có người đến !

Từ tuyết Hồng chẳng nghe một tiếng động nào dù là rất khẽ nên sững sờ nhìn bà :

— Bá mẫu nghe gì ?

Liệt Hòa phu nhân đáp :

— Hai người đi đến. Già nghe rõ tiếng chân của họ.

Từ tuyết Hồng thốt :

— Hay là hai vị trong Trung Điều Tam Hưu đến thăm bá mẫu ?

Liệt Hòa phu nhân lắc đầu :

— Không phải đâu. Nếu là người quen, tất họ đã lên tiếng rồi.

Từ tuyết Hồng giật mình :

— Thế ra nơi đây, thường có người lạ tới lui ?

Liệt Hòa phu nhân lại lắc đầu :

— Không ! Già ở đây hơn mười năm, chưa hề thấy một người lạ nào bén mảng đến. Đây là lần thứ nhất đó. Những người này có bước đi rất nhanh, rất nhẹ nhất định họ là người trong võ lâm. Cô nương không phải lo sợ. Già sẽ ứng phó với họ.

Từ Tuyết Hồng cười khò :

— Tôi... tôi có gì phải lo sợ, bá mẫu ?

Liệt Hòa phu nhân tiếp :

— Hơi thở của cô nương rất gấp, dù già không thấy được sắc như thế nào, nhưng cũng đoán được tâm trạng của cô nương.

Bà dừng lại một chút, đoạn hỏi :

— Bây giờ, cô nương nghe rõ tiếng chân của họ rồi chứ ?

Từ tuyết Hồng chú ý lắng tai.

Nàng chỉ nghe tiếng gió khua động cành trúc, đùa lá trúc xào xạc tuyệt nhiên không nhận định nổi có tiếng gì khác lạ.

Chú ý lắng tai một lúc, nàng lắc đầu :

— Không, bá mẫu ạ, tôi chẳng nghe chi hết !

Nhưng, nàng vừa buông dứt câu, liền nghe tiếng chân người.

Đúng như Liệt hòa phu nhân đã nói, tiếng chân bước rất nhanh rất nhẹ, vừa nghe lọt đó, thoáng mắt đã văng lên ngọn rồi, và bên ngoài rừng trúc, đã có bóng người thấp thoáng.

Từ Tuyết Hồng thấp giọng :

Họ đến rồi, bá mẫu !

Liệt hòa phu nhân cũng thấp giọng :

— Cô nương thấy họ chẳng ?

Từ tuyết Hồng lắc đầu :

— Chỉ thấy bóng thấp thoáng thôi, phản bóng trúc dao qua dao lại, che mất hình dáng họ. Hiện họ đang đứng bên ngoài rừng, bất động. Chừng như họ vận y phục màu lam. Một người cầm thanh đao sáng ngời...

Liệt hòa phu nhân nhếch nụ cười khò :

— Đà đại ca vừa đi, là có người tìm đến đây sanh sự ! Có phải là quái dị chẳng ?

Từ tuyết Hồng hấp tấp hỏi :

— Có cần chạy theo gọi Liệt hòa tiên bối trở lại không, bá mẫu muốn, tôi xin đi ngay !

Liệt hòa phu nhân lắc đầu :

— Không cần. Đà chắc gì cô nương chạy theo kịp Đà đại ca ? Ngoài ra chúng ta còn chờ xem những người này muốn gì, rồi mới quyết định thái độ được.

Từ Tuyết Hồng vừa đối đáp với Liệt hỏa phu nhân, vừa lưu ý đến hai người trong rừng trúc.

Họ dừng chân lại đó một lúc, rồi rẽ trái, tiến vào. Họ đi phía ngôi nhà.

Từ lúc bước vào rừng trúc, họ tỏ ra hết sức dè dặt. Người kia cũng rút dao cầm lăm lăm nơi tay như đồng bạn, bước một bước, cả hai, nhìn tả, nhìn hữu, nhìn tới, nhìn lui, rồi mới bước thêm bước nữa.

Do đó, họ tiến rất chậm.

Dù chậm đến đâu, cuối cùng họ cũng đến gần.

Từ Tuyết Hồng đến bây giờ mới trông thấy rõ mặt mày của họ. Cả hai, có gương mặt rất giống nhau, và cùng ở trạc tuổi bốn mươi trên dưới.

Thân vóc không cao, nhưng họ có vẻ liên lạc lắm.

Còn cách ngôi nhà độ hai trượng, họ cũng dừng chân lại, rồi nhìn nhau.

Đoạn, một người cất tiếng hỏi :

— Liệt Hỏa thần Đà có mặt trong đây chăng ?

Với giọng nói vô cùng trầm tĩnh, vừa trầm tĩnh vừa dịu ăm, Liệt Hỏa phu nhân đáp :

— Không ! Đường nhiên là các vị đã biết rõ Thần Đà không có mặt tại nhà, các vị hỏi đề mà hỏi vậy thôi, đúng chăng ? Bởi, nếu Thần Đà có mặt tại căn nhà này, thì khi nào các vị lại đến ?

Từ tuyết Hồng nép mình sau khung cửa sổ nhìn, hai người đó, bây giờ thì họ ở gần quá, nàng thấy rõ từng nét mặt của họ.

Liệt Hỏa phu nhân thốt xong, cả hai biến sắc mặt.

Chừng như họ cần một phút giây để trấn định tâm thần, nên sau đó một chút, một người lại hỏi :

— Thế ra tên giả là Liệt Hỏa phu nhân ?

Liệt Hỏa phu nhân vẫn với giọng bình tĩnh.

— Phải, chẳng hay cao danh quý tánh các vị là chi ?

Hai người vụt cười khan.

Họ vừa cười vừa tiến tới, gần ngôi nhà hơn, khi còn cách độ năm sáu thước, họ dừng chân lại, rồi mỗi người thốt.

— Phu nhân, chẳng cần hỏi bọn tại hạ là ai, bọn tại hạ vắng lệnh một người, thỉnh phu nhân đến gặp...

Liệt hỏa phu nhân từ từ đáp :

— Hai mặt của già mù rồi, còn thấy được ai nữa đâu mà gặp mặt với không gặp mặt ? Thôi già không muốn đi đâu hết, các vị cảm phiền vậy.

Hai người đó lại bước tới.

Chừng như họ định bao hành, nếu phu nhân không khứng theo họ đến gặp người nào đó.

Một người cất tiếng :

— Người đó có dặn bọn tại hạ, nếu phu nhân từ khước, nên cưỡng bách phu nhân, cần nhất là phải làm sao thỉnh phu nhân cho kỳ được. Nếu bọn tại hạ có vô lễ, hẳn phu nhân cũng lượng tình tha thứ cho một hành động bất đắc dĩ.

Liệt Hỏa phu nhân cười lạnh :

— Thần Đà đại ca tuy hiện giờ không có mặt tại đây, song sớm muộn gì cũng trở về đây, hai vị chạm đến lão ta rồi, chẳng? Già tướng các vị nên đi đi, đi là hơn. Đi càng gần càng hay, già như Đà đại ca của già trở về đây mà các vị đã đi rồi, thì già sẽ nói là chẳng có gì xảy ra trong lúc người vắng mặt. Già sẽ dấu sự việc này, để tránh tai hại cho hai vị.

Hai người đó có vẻ khó khăn. Họ do dự một lúc cuối cùng buột miệng trở dài, đáp :

— Bọn tại hạ sở dĩ đi đến đây, là người do dùng áp lực cưỡng bách nếu không làm cho tròn sự ủy thác, thì bị trách cứ nặng nề, còn làm ra thì đắc tội với Thần Đà, vô lễ với phu nhân. Thật khó xử làm sao. Nếu phu nhân lượng xét, xin phu nhân ưng thuận theo bọn tại hạ đến đó, rồi phu nhân sẽ đối phó với người ấy như thế nào, tùy ý, sau này, Thần Đà hay ra sự việc, đừng p ải cho rằng phu nhân tự nguyện mà đi, chứ, chẳng phải do bọn tại hạ cưỡng bức.

Từ tuyết Hồng vô ý trung, đã rút đường duyên tiên cầm sẵn nơi tay.

Nàng đang đứng bên trong cửa, nếu hai người đó xô cửa bước vào, nàng sẽ xuất thủ bất hình linh, chắc có nhiều hy vọng họ.

Với ý định đó, nàng im lặng đứng nghe đối thoại.

Liệt hòa phu nhân lắc đầu :

— Già đã nói cho các vị nghe rồi mà đôi mắt thì còn trông thấy ai mà hồng gặp mặt ? Sao các vị còn nhiều lời làm chi ?

Hai người đó cũng đưa mắt nhìn nhau.

Họ lại bước tới thêm một bước nữa đồng thời thốt :

— Phu nhân đã chắc ý từ khước, thì dù có phải đắc lợi với thần Đà bọ tại hạ cũng chẳng còn cách nào khác hơn là bạo hành. Phu nhân hiểu cho vậy !

Liệt hòa phu nhân cười mấy tiếng.

Từ tuyết Hồng hết sức khám phục bà giữ được tâm thần trấn định trong trường hợp nguy nan. Hai người kia nếu lạnh thì chẳng đốn, mà đốn là không lành.

Trước vẻ cương quyết của hai người đó, còn ai không sợ ?

Huống chi Liệt hòa phu nhân không biết vũ công, như bà đã bảo bà lại mù đôi mắt, hoàn toàn, không có một phương tiện tự vệ đang lý bị phải sợ hơn ai hết mới phải chứ :

Không bà chẳng sợ gì cả. Từ đầu đến cuối cuộc gặp gỡ này, bà vẫn bình tĩnh như thường.

Họ đứng xa, bà tự nhiên đối đáp, họ đã đến gần bà thản nhiên cười.

Cái thái độ đó, chứng tỏ hoặc bà khinh thường hai người kia hoặc bà không màng đến sự nguy hiểm khi bà nghĩ mình đã là con người tàn phế.

Bà cười lên mấy tiếng, dứt tiếng cười, bà điềm nhiên thốt :

— Hay ! Hai vị nói nghe hay quá. Dám hỏi hai vị danh tánh là chi ? Trong thiên hạ, những người dám đắc lợi với Thần Đà, thiết tưởng đêm chẳng đủ đầu ngón tay ?

Hai người đó điềm nụ cười bí hiểm, gian hoạt phi thường :

— Bọn tại hạ là những kẻ vô danh, nếu cái danh vô giá trị ra làm gì, hờ phu nhân ? Đừng biết là hơn ?

Một người bước tới đưa tay đẩy cánh cửa.

Cửa mở ra rồi, y không vội bước vào, cứ đứng bên ngoài một lúc lâu.

Sau cũng, y cử thanh đao lên, chỉ ngay nơi ngực của Liệt Hòa phu nhân.

Từ tuyết Hồng đứng nấp bên cửa, cách thanh đao chỉ độ hai thước.

Người đó còn đứng bên ngoài, chưa lộ nguyên hình trong tầm mắt của nàng, bất quá nàng chỉ thấy cánh tay của y vươn rồi mà thôi.

Cánh tay rộng với chiều dài của thanh đao, tạo thành một chiều dài đủ lấp khoảng cách giữa y và Liệt hòa phu nhân, y trầm giọng thốt :

— Liệt Hòa phu nhân ! Bọn tại hạ bắt buộc phải vô lễ với phu nhân :

Từ tuyết Hồng không còn chậm trễ được nữa, nàng trầm cánh tay xuống một chút, đầu duyên tiên bật lên, duyên tiên rút gió một tiếng vút, từ bên giáng xuống cánh tay của người đó.

Nàng tập luyện cách xử dụng duyên tiên rất thuần thục, nàng từng một mình dùng duyên tiên chế ngự hơn mười con chó ngao điên dại tại Thiên nhất Bao.

Thế công của nàng, hẳn phải mãnh liệt, gia dĩ nàng lại xuất thủ bất ngờ trong trường hợp này, người ấy chắc khó tránh khỏi nguy hại.

Nếu người đó có phát hiện ra nàng đánh lên, cũng chẳng rút tay và kịp.

Một tiếng trống vang lên, đường nhuyền tiền giáng xuống cánh tay người đó.

Y buông tay liền, thanh đao rơi xuống nền nhà, vang lên một tiếng keng lạnh lùng.

Máu nhuộm đỏ cánh tay y, máu phun từ một vết thương rộng độ ngón tay, vắt ngang cánh tay y, với vết thương đó, tự nhiên y phải đau đớn vô cùng.

Y rút lên một tiếng, chân chập choạng lùi lại, qua mấy bước mới lấy được đà, nhảy vọt ra phía ngoài xa.

Y vừa nhảy lùi, vừa gọi đồng bạn :

— Chạy ! Nhanh lên ! Thần Đà không đi vắng như chúng ta tưởng. Chạy gấp, nếu không thì mất mạng với lão ấy !

Người kia ngần ngại y lại, trầm giọng hỏi :

— Người nói gì ? Thần Đà đã ra đi, chính chúng ta trông thấy tận mắt kia mà !

Người kia tay ôm tay, lách qua một bên, toan chạy nữa, mồ hôi đổ ra ướt đả đầu, cả mặt, hấp tấp gấp :

— Người cứ nhìn cánh tay ta đây thì biết ! Ta nghĩ Thần Đà đi rồi do phía hậu sơn, lên trở về.

Người kia gắt :

— Đừng nói nhảm ! Nếu đúng là lão ấy có mặt tại nhà, thì lão đã xông ra đây, quật nát, chúng ta rồi, làm gì im lặng bên trong mà chờ chúng ta vào ? Người phải biết cái tánh nóng như lửa của lão ấy chứ ? Ta cho rằng có một người nào khác, hiện có mặt trong đó, chứ chẳng phải, Thần Đà đâu !

Y hướng về ngôi nhà, cao giọng gọi :

— Vị cao nhân của môn phái nào, đang ở trong nhà đó ? Việc này chẳng liên quan gì đến bằng hữu, xin bằng hữu đừng can thiệp vào. Nếu bằng hữu thích gánh vác việc thiên hạ thì bắt buộc bọn tại hạ không khách sáo được nữa đây !

Từ tuyết Hồng toan đáp, Liệt hỏa phu nhân vội khoát tay ra hiệu cho nàng im lặng.

Rồi chính bà lên tiếng :

— Các vị đã thấy chỗ lợi hại chưa ? Vị cao nhân đó là bằng hữu của Thần Đà đại ca, hai người kết giao với nhau từ lúc còn thơ ấu. mấy hôm nay đến thăm già. Người không muốn gặp mặt các vị nên chỉ thị oai một chút vậy thôi. Giả như các vị không thức thời hiểu cái cơ tiến thoái, thì người sẽ ra mặt, giáo huấn các vị.

Từ tuyết Hồng thăm phụ phu nhân đối đáp khéo vô cùng.

Nàng thấy rõ, nói nhiều cũng chưa hẳn nói mà có công hiệu như bà, nàng cứ im lặng, đóng vai trò một con người thần bí để cho bà lợi dụng sự thần bí đó, dọa hai kẻ lạ.

Bên ngoài, hai người đó lộ vẻ thất vọng, nếu khóc được họ khóc ngay, bởi họ quá sợ con người đã sai sử họ đến đây.

Nếu công tác không tròn, thì khi trở về, họ bị nghiêm phạt là cái chắc.

Họ cất tiếng gần như meo meo :

— Liệt hỏa phu nhân ! Phu nhân biết cho, tánh khí của người đó, nếu bọn tại hạ không thỉnh được phu nhân thì nhất định là bọn tại hạ táng mạng ngay !

Liệt Hỏa phu nhân biến sắc mặt.

Bà bắt đầu rung rung người, bà rung mạnh đến độ chiếc ghế trúc bà đang ngồi, chuyển động bập thành tiếng két két...

Từ tuyết Hồng vô cùng kỳ quái.

— Tại sao thế ?

Bà trầm tĩnh từ lúc đầu, bà giữ sự thần nhiên đồ khí một trong hai người lạ mặt chong đao hăm dọa bà, bà không nao núng, sao bây giờ bà lại biến sắc rung người ?

Nàng biết rõ, bà biến sắc mặt, rung người, chẳng phải vì sợ.

Như vậy hẳn phải có một nguyên nhân nào khác, quan trọng phi thường.

Bà đã hiểu hai người lạ nói gì rồi, nhưng bà không muốn tưởng nghĩ đến điều bà đã hiểu, có lẽ điều đó đã làm bà khổ tâm từ lâu lắm rồi chẳng ?

Và hầu như bà muốn quên từ lâu, bà vừa quên được thì bỗng

dùng hai người này lại hiện đến, nhắc nhở bà, bức bách bà phải gặp mặt một người !

Ài ? Ai có ảnh hưởng đến bà như thế ?

Người bị thương tiếp :

— Phu nhân thương hại cho bọn tại hạ ! Huống chi, người bà sắp gặp mặt, cũng chẳng phải xa lạ gì đối với bà mà. Thần Đà thì đi vắng nhà, thiết tưởng phu nhân có đi một chút cũng chẳng sao !

Bằng Liệt Hòa phu nhân nghiêng nghiêng người, rồi ngã qua mặt bên chiếc ghế thấp cũng ngã theo, người và ghế tạo nên một tiếng động khá lớn.

Bà hôn mê ngay.

Từ Tuyết Hồng xanh mặt, bước nhanh tới, nâng bà lên.

Nàng vừa lớn tay dưới lưng Liệt hòa phu nhân, nàng bả, bất thành hình một đạo kinh phong từ phía hậu cuốn tới.

Hình nhiên đã có người đánh lên nàng, và người đó đã vào nhà rồi.

Còn một tay kia Từ Tuyết Hồng không do dự, rút ngọn nhuyễn tiên quét ngược về phía hậu.

Hai người lạ lúc đó, đã vào nhà, tránh ngọn roi của nàng, đồng thời kinh ngạc hỏi gấp :

— Cô nương là ai ?

Họ không tưởng là trong nhà còn có người khác ngoài vợ chồng Thần Đà, cho nên họ kinh ngạc khi thấy nàng hiện diện tại đây.

Từ tuyết Hồng cần chi phải đối đáp với họ ? Thuận tay, nàng vút ra lên tiếp, ba ngọn roi, bức cả hai lại mấy bước.

Người bị thương nơi cánh tay, lùi xa hơn đồng bạn.

Phàm con người còn giữ được thần bí, là khi nào chưa hiện lộ sở năng.

Một ngọn roi gây thương tích cho một người, phát xuất trong lúc bất ngờ, đối phương, không nhận xét được qua ngọn roi đó, bản

lĩnh của nàng như thế nào cho nên họ gồm, rồi Liệt Hòa phu nhân dựa vào cái may đó, bịa chuyện bằng hữu của Thần Đà, cả hai lại thêm ngàn.

Giờ đây, họ đã vào nhà, và chính mắt họ trông thấy Từ tuyết Hồng xuất thủ.

Thực ra, tiên pháp của nàng khá tinh luyện, thủ pháp cũng khá nhanh, nhưng dù sao thì nàng cũng chưa phải là tay thượng đỉnh trong vũ lâm, nàng xuất thủ đánh luôn ba ngọn roi, vung vút, hai người lạ mặt hiểu ngay mức độ vũ công của nàng.

Họ nhận ra, tiên pháp còn quá nhiều sơ hở, như vậy là tầm thường chẳng đáng cho họ khiếp sợ.

Cả hai nhìn nhau, rồi một người thốt :

— Bọn tại hạ không ác ý với Liệt hòa phu nhân đâu, cô nương yên trí !

Từ tuyết Hồng sôi giận :

— Các ngươi còn nói nhiều làm chi chứ ? Liệt Hòa phu nhân đã nói là chẳng muốn đi đâu hết, như thế các ngươi nên trở về, có nói mãi cũng thế thôi !

Cả hai không nói gì nữa, điềm nhiên vung đao lướt tới.

Từ tuyết Hồng quát :

— Các ngươi muốn chết ! Ta cho chết !

Ngọn nhuyễn tiên rít gió bay qua.

Người bị thương lùi lại, đề mặc người kia đỡ phó.

Người kia cấp tốc xoay mình một vòng, dịch thân hình ra ngoài tầm roi, chờ ngọn roi quét qua khỏi đoạn đao bộ xông vào, đâm luôn hai đao.

Đao vút đi vừa nhanh, vừa mạnh, tưởng chừng đâm vào tường, tường phải thủng.

Khi thể của y mãnh liệt quá Từ Tuyết Hồng bất buộc phải lùi lại.

Nàng lùi lại là rời xa Liệt hòa phu nhân người kia nhân cơ hội đó, lướt nhanh đến cạnh phu nhân, cúi xuống bế xúc bế lên, đảo bộ tiến ra cửa.

Động tác của y nhanh vô cùng, khi Từ Tuyết Hồng đứng vững lại thì y đã ở bên ngoài cửa, Liệt hòa phu nhân nằm gọn trong vòng tay y.

Từ Tuyết Hồng không tưởng là thân pháp của đối phương nhanh nhẹn đến độ đó, bất giác nàng giật mình.

Nhưng, bản tính của nàng quyết cường, khi nàng giận, nàng chần còn biết sợ gì nữa, lập tức nàng lao vút mình ra ngoài, theo hai người đó.

Nàng vọt ra nhanh, người kia còn nhanh hơn nàng.

Y bỏ Liệt hòa phu nhân ra đến ngoài, vừa dừng dừng bà xuống đất, giữ cho bà khỏi ngã, còn tay kia yung kiềm khoa một vòng, phong tỏa lối ra.

Từ tuyết Hồng bất buộc phải trụ bộ lại nơi cửa.

Nàng biết rõ, chưa phải là đối thủ của họ, song nếu để cho Liệt hòa phu nhân bị họ mang đi, thì khi Thân Đà trở về hỏi nàng, nàng phải đối đáp làm sao?

Thân Đà có tánh nóng như lửa, điều đó còn ai chẳng biết? Mặt người vợ mà lão hết sức yêu kính, hẳn lão phải điên tiết lên có chắc gì lão kiên nhẫn nghe nàng giảng giải sự tình, và có chắc gì lão tin nàng?

Như vậy là nàng nguy mất?

Làm sao bây giờ?

Giao chiến với hai người này giành phu nhân lại vô ích chẳng bao giờ nàng làm nổi việc đó.

Không làm nổi hẳn chỉ còn lối thoát nàng dù muốn dù không cũng phải chọn lối đó.

Nàng phải trốn?

Con người của nàng thuộc loại úy tử tham sanh thích tử người khác hy sanh cho chứ chẳng bao giờ chịu một thiệt nhỏ mọn nào để tạo an toàn cho người khác.

Nàng nghĩ: định ly khai Lục Bàn Sơn.

Nhưng rồi nàng sẽ đi đâu?

Nghĩ quanh quẩn một lúc bỗng nàng nảy sinh một ý định.

Đi tìm Trung Điều Tam Hữu!

Bao cho họ biết cái tin Liệt hòa phu nhân bị hai người lạ mặt bắt đi. Làm được việc đó rồi là nàng thoát trách nhiệm. Sau này, Liệt hòa thân Đà trở về sẽ có Tam Hữu trung Điều giải thích với lão, lão sẽ chẳng trách cứ nàng.

Nàng chưa kịp thực hiện ý định đó, từ xa có tiếng cười ha hả vọng lại.

Người phát ra tiếng cười, chừng như lướt đi rất nhanh, tiếng cười thứ nhất còn nghe nhỏ, tiếng cười kế đó to hẳn chừng tỏ người nào đó đã đến rất gần.

Tiếng cười dứt, một bóng người xuất hiện bên ngoài cửa rừng trúc, người đó không do dự bước nhanh tới, xuyên qua mây hazy trúc bên ngoài thoăn thoắt như q. e. i. thuộc lăm.

Người đó, dáng đẹp tuấn sinh, tác trung niên, thân hình cao ráo khí độ phi phàm, vẻ người vừa phong nhã vừa hiên ngang, thoang thoang qua lại cũng có hảo cảm ngay.

Vừa đến trước ngôi nhà, trung niên thơ sinh lại bật cười ha ha vừa cười vừa gọi:

— Nguyệt p. i. n. cũng còn thích loại trúc nữa à? Thảo nào mà chẳng dựng nhà cạnh rừng trúc?

Bỗng, thơ sinh ngưng cười, ngưng thốt quắc mắt nhìn sang người đang đi Liệt Hòa phu nhân quất:

— Ta bảo các người đừng dây thình người, chứ có bảo là đến để lôi kéo người đâu? Các người làm gì thế?

Người đang đi Liệt hòa phu nhân rung lên như cây sậy buông tay, quỳ nhanh xuống vấp cầu tay:

— Chỉ vì... chỉ vì bà ấy... hôn mê... tôi phải dìu bà!

Thơ sinh trung niên lại quắc mắt nhìn y một lượt nữa.

Y càng rung người hơn, lấp vấp van cầu:

— Xin... dung... tha...

Thơ sinh hừ một tiếng:

— Dung tha người? Được rồi, ta nghĩ người từ bao lâu nay

vấn lung thành, tận tay với ta nhưng lưu người sống lại trên thế gian này chẳng còn ích lợi gì cho ta cả, người vô dụng đến nỗi làm cái việc nhỏ mọn này mà cũng chẳng xong. Vậy, ta cho người chết được toàn thây đó.

Dung tha một người bằng cách cho chết toàn thây ?

Nếu không dung tha thì thơ sanh trung niên sẽ áp dụng hình phạt như thế nào ?

Lúc tiếng cười của trung niên thơ sinh còn vang lên xa, Từ Tuyết Hồng toan chạy đi, thực hiện ý định tìm Trung điều tam hữu báo tin về Liệt hòa phu nhân, song nàng co dự mãi, thành ra lúng túng trong ngôi nhà, bây giờ thì thơ sinh đã đến trước cửa rồi nàng làm sao thoát đi được ?

Nàng nghĩ, có lẽ thơ sinh muốn đùa vui với tên thuộc hạ, chứ thực ra, y có tội tình gì qua đáng đến nỗi phải thọ tử hình, cho dù thơ sanh hứa là y được chết toàn thây ?

Song, sự thực phũ phàng hơn nàng nghĩ.

Thơ sanh phất nhẹ ống tay áo.

Chéo áo phất qua ngang đầu tên thuộc hạ, một tiếng bộp vang lên.

Từ Tuyết Hồng lấy làm lạ, chéo tay áo là một vật mềm, chạm vào đầu người đó, sao lại kêu một tiếng bộp được ?

Thì ra công phu của thơ sanh trung niên cực kỳ thâm hậu, đánh ra bằng một vật mềm, vật đó được nội lực của thơ sinh chuyển sang trở thành cứng.

Chéo tay áo phất qua, đánh trúng đầu người đó, nơi đỉnh đầu lún xuống một lỗ sâu độ tấc.

Người đó không kịp rú lên một tiếng, ngả nhào qua một bên đất, đánh lệch một lúc, rồi nằm bất động.

Vinh viễn y chẳng còn cử động được nữa !

Tên đồng bạn còn lại xám mặt rung rung người, giọng nói cũng rung rung theo :

— Anh em ta có làm nên điều gì đáng tội, sao người tàn nhẫn

hạ độc thủ sát hại oan uổng mạng người ? Thế ra cái công phục vụ của chúng ta từ bao lâu nay cầm như gió thoảng ?

Thơ sinh trung niên, day lại diêm nự cười lạnh :

— Người không phục !

Người ấy rú lên một tiếng lớn, vươn cánh tay không bị thương tới trước, bàn tay vẩy nhanh.

Từ lòng bàn tay, bay ra bảy tám món ám khí, bắn sang thơ sinh.

Thơ sinh nhếch nự cười mỉa, khẽ phất ống tay áo lên.

Một loạt liểng soạt soạt vang theo, bảy tám món ám khí ghim trọn nơi ống tay áo.

Thơ sinh rẩy tay áo, những ám khí đó rơi xuống đất.

Phóng ám khí ra rồi, người ấy không chậm trễ vung đao nhào tới luôn.

Nhát đao đó đánh ra với tất cả niềm căm phẫn, hẳn phải mảnh liệt phi thường, gia dĩ y liều chết để báo thù công bạn gió đao rít lên vù vù như bão quét.

Thơ sinh quả là tay có bản lĩnh bất phàm, vừa bắt cười ha hả, vừa vươn tay hữu lên ngón cái và ngón trỏ sẽ ra, chụp ngay lưỡi đao đang từ bên trên giáng xuống.

Thơ sinh trung niên đầy nhẹ bàn tay trái, hai ngón tay còn kẹp cứng lưỡi đao đầy luôn thành đao trời ai.

Người ấy rú lên một tiếng, buông đao ngay đồng thời lùi lại mấy bước.

Những kẻ tay bị rách tét, máu chảy ròng ròng.

Thanh đao còn bị hai ngón tay kẹp cứng, thơ sinh chừng như chẳng cần dùng lực chỉ phóng nhẹ trở lại đối tượng.

Người ấy còn chấp choang đôi chân, chưa đứng vững thanh đao bay ngược trở về, cán đao nhắm ngay ngực y, lao vút tới y chẳng làm sao tránh kịp.

Một tiếng bịch vang lên, cán đao lún sâu nơi ngực y, cán đao bay ngược trở về.

Dù y có sức chịu đựng đến đâu, cũng không chịu nổi một

một thương thế như vậy, máu từ ngực rỉ quanh thành đảo, vng nhào.

Trong thoáng mắt, trung niên thơ sanh hạ sát hai mạng người mặt y không hề đổi sắc nơi khoe miệng một nụ cười lạnh hiện lên, y ung đứng bước đến cạnh Liệt Hỏa phu nhân.

Bức đó, Liệt Hỏa phu nhân đã tỉnh, và đứng lên rồi, Bà lặng người nhìn thơ sanh từ từ bước đến gần bà.

Thơ Sanh cất giọng vô cùng ăm dịu, hỏi :

— Nguyệt Phần ! Nguyệt phần còn nhận ra được tôi chăng ?

Không rõ tại sao, Từ tuyết Hồng nghe thơ sinh trung niên thốt với phu nhân bằng giọng ăm dịu, nằng lại hồi hộp.

Liệt Hỏa phu nhân không đáp.

Thơ sinh tiếp luôn :

— Tôi sai hai gã ấy đến đây thỉnh Nguyệt Phần, bất ngờ chúng dám vô lễ, tôi đã trừng trị chúng rồi. Nguyệt Phần có thấy chăng ?

Thấy ? Bà làm sao thấy được khi đôi mắt đã mù ? Bất quá đó là một cách phân trần, bộc lộ một ý niệm tha thiết vậy thôi.

Liệt Hỏa phu nhân bất động.

Gương mặt bà trắng nhợt trông khủng khiếp vô cùng:

Bà bất động, bà không đáp, song lệ nhăm đã trào ra hai bên khóe mắt lệ rơi từng hạt, từng hạt xuống áo bà.

Thơ sinh trung niên lại tiếp, vẫn với giọng ăm dịu.

— Khóc đi, Nguyệt Phần, nên khóc lắm! Từ bao lâu nay xa cách nhau hoài niệm nấu nung con người lại gần được giống xúc cảm khi gặp lại bất ngờ ? Phải chăng Nguyệt phần ?

Liệt hỏa phu nhân mấp may môi, nhưng bà không đáp tiếng nào liền.

Lâu lắm, bà mới buông một câu, hết sức lạnh :

— Ta không nhìn thấy người !

Thơ sanh Trung niên sững sờ, trầm ngâm một chút, đoạn đáp :

— Sao Nguyệt Phần lại nói thế ? Nguyệt Phần có ý tứ gì ? Chẳng lẽ không muốn gặp lại tôi ? Nguyệt Phần còn hờn tôi chăng ? Ta

lao nhiều năm qua, niềm hận chưa tiêu tan sao ?

Qua phút giây xúc động, Liệt Hỏa phu nhân đã lấy lại bình tĩnh.

Bà nhếch nụ cười lạnh điềm nhiên đáp :

Ta không thấy người ! Chẳng phải ta có ý tứ gì, chỉ vì đôi mắt của ta đã mù. Mù nên ta không trông thấy chỉ cả người đứng nghĩ ta muốn nói là không ưng thuận gặp lại người, dù ta không ưng thuận ta cũng chẳng cần nói ra làm gì. Người biết không ? Ta không muốn nói chi nhiều !

X

CHƯƠNG XXI

ĐÔNG PHƯƠNG BÁ CHỦ

Thơ sinh trung niên kinh hãi kêu lên :

— Đôi mắt của Nguyệt Phần...

Y bước nhanh tới sát bên Liệt Hỏa phu nhân, hỏi :

— Tại sao thế này ? Có phải tạo tác Thần Đà đổi xử không đẹp nên Nguyệt Phần buồn rầu đến khóc mãi mà thành hồng cả đôi mắt ? Hay lão ấy phá hỏng đôi mắt đẹp của Nguyệt Phần ? Đáng hận cho lão tặc...

Thơ sinh chưa buông dứt câu, Liệt Hỏa phu nhân đã đưa tay lên tát mạnh vào mặt y, kêu lên một tiếng bốp.

Bà không biết vũ công, hay có biết cũng chỉ lăm thường thôi cho nên cai tát đó, bà dùng công lực của một người thương, tuy nhiên cũng mạnh lắm.

Năm ngón tay của bà hằn rõ cái trên gương mặt của thơ sinh.

Một người có vũ công như y, dĩ nhiên chẳng thêm thía gì với một cái tát của một tay thông thường cho nên năm vết đó vừa hằn lên, phút chốc tan biến ngay.

Từ tuyết Hồng thấy phu nhân cương liệt quá, đâm ra lo sợ cho bà.

Nàng vừa mục kích cảnh giết người không chớp mắt của thợ sinh người ta vấp đầu lại, van cầu y mà y vẫn đứng đưng như thường, chẳng chút xót thương.

Thì khi y bị làm nhục, y phải phẫn hận, một con người hung ác nổi giận rồi, còn hung ác hơn con thú dữ.

Nàng đành nhìn thế nào thợ sinh cũng phát tức, và như vậy là Liệt hòa phu nhân phải khổ.

Nàng xốt mồ hôi lạnh, đầm đầm nhìn ra cục diện.

Đánh xong cái tát tay, gương mặt biến nhợt hơn trước, Liệt hòa phu nhân gắng từng tiếng :

— Người không được mắng Thần Đà đại ca của ta trước mặt ta. Bất cứ ai cũng không được mắng Đà đại ca trước mặt ta như vậy. Dù cho là người ! Đại ca ta phải ! Chỉ có Đà đại ca của ta là đối tốt với ta ! Chỉ có đại ca của ta thôi !

Người trung niên thợ sinh không phẫn nộ.

Vẫn với giọng âm điệu, y hỏi :

— Còn tôi Nguyệt Phấn ? Chẳng lẽ tôi đối xấu với Nguyệt Phấn ?

Liệt hòa phu nhân rung rung giọng hỏi, chứ không dẹp câu hỏi của thợ sinh :

— Thanh kiếm của người đâu ?

Thợ sinh thốt :

— Ở bên cạnh tôi đây ?

Liệt Hòa phu nhân lạnh lùng :

— Trao đây cho ta ?

Trung niên thợ sinh kinh ngạc :

— Để làm gì ?

Liệt Hòa phu nhân trêm giọng :

— Cứ đưa đây cho ta đừng hỏi !

Thợ sinh lập tức vén tà áo rộng, rút ra một thanh đoản kiếm sắc thép sắc lạnh.

Nhìn thoáng qua Từ tuyết Hồng nhận ngay là một thanh kiếm báu.

Trung niên thợ sinh cầm lưỡi kiếm, đưa cán về Liệt Hòa phu nhân.

Liệt hòa phu nhân nắm chuôi kiếm rồi, toàn thân rung lên, tay bà cũng rung, bà chong mũi kiếm thẳng đến thợ sinh.

Tay bà rung, thanh kiếm cũng rung theo, ánh thép theo đà tay rung, chớp dạn lên như kim cương, khí lạnh tỏa ra rợn người.

Liệt hòa phu nhân thở máy hơi dài, chừng như đề trấn định tâm thần doan bà từ từ vươn tay tới.

Mũi kiếm từ từ nhút lớt gần thợ sinh.

Nhìn vào trường hợp đó, còn ai không tưởng là Liệt Hòa phu nhân quyết dùng thanh kiếm hạ sát thợ sinh.

Từ tuyết Hồng kinh hãi, không phải kinh hãi vì thương hại thợ sinh, sợ y chết, mà kinh hãi vì sự tình diễn tiến ngoài chỗ tưởng của nàng.

Phu nhân làm như thế, chẳng lẽ thợ sinh đứng nguyên một chỗ cho bà hạ sát.

Giả như y phẫn nộ thì làm sao bà đối phó với y ?

Húng một cái tát, có thể là y nhận nhục được, bởi dù sao thì cái tát chỉ là một biểu hiện của niềm căm hận, chẳng hại gì đến sanh mạng.

Nhưng, dùng kiếm mà đâm qua nào có phải một sự căm hận quá đáng ? Cử động đó do ác ý chứ không vì hờn giận mà bộc phát cử động đó phải là biểu hiện của sự thù oán.

Và có ai đứng đưng khi thấy đối tượng toan giết mình ?

Trong khi Từ Tuyết Hồng miên man suy nghĩ, thì bên ngoài Liệt hòa phu nhân diễm nhiên hỏi :

— Ta đã quyết định giết người. Ta quyết tâm từ lâu lắm rồi. Bây giờ có dịp ta thực hiện sự quyết tâm của ta. Tại sao người không chạy trốn ?

Thợ sinh trung niên cười nhạt :

— Khi Nguyệt Phấn muốn giết tôi, thì tại sao tôi lại phải chạy trốn ? Giả như Nguyệt Phấn cáo hống, thì cứ hạ thủ hạ thủ ngay.

đi còn sợ gì nữa ? Cứ hạ thủ, Nguyệt Phấn ?

Bàn tay của Liệt Hòa phu nhân rung mạnh, giọng nói của bà cũng rung theo :

— Người đừng tưởng ta không thể hạ thủ !

Bà rút lên :

— Ta muốn giết người ? Ta muốn chính tay của ta hạ sát người ?

Mũi kiếm đã đến gần ngực thơ sinh rồi rất gần...

Trung niên thơ sinh vẫn đứng nguyên tại chỗ, không tránh cũng không lùi, điềm nhiên thốt :

— Hạ thủ đi, Nguyệt Phấn ?

Liệt hòa phu nhân nghiêng rặng nhít động cánh tay.

Khoảng cách giữa mũi kiếm và thơ sinh thu hẹp...

Khi thơ sinh khẽ nghiêng mình qua một bên, mũi kiếm đã đâm sang, mũi kiếm không trúng ngay khoảng tim, nhưng cũng trúng nách y.

Kiếm đâm sâu độ ba tấc, máu từ vết thương chảy ra, kéo thành giòng thấm ướt một bên áo.

Từ tuyết Hồng và cùng kinh hãi, thơ người nhìn diễn tiến chẳng biết có nên can thiệp hay không, và nếu can thiệp thì phải làm cách nào.

Nàng thăm hỏi :

— Tại sao người trung niên thơ sinh không chịu né tránh ?...

Dù đôi mắt đã mù, Liệt hòa phu nhân cũng biết là mũi kiếm đã chạm vào người, còn như có trúng chỗ hiểm hay không, thì bà chẳng hiểu được.

Biết kiếm trúng người, bà gạt mình lùi lại mấy bước năm ngón tay lỏng ra, thanh kiếm rơi xuống đất.

Bà hấp tấp kêu lên :

— Ta...đâm trúng người ?...

Thơ sinh điềm nhiên :

— Phải. Nguyệt Phấn ơ, mũi kiếm đâm vào nách tôi, nếu như Nguyệt Phấn chưa vừa lòng với nhát kiếm đó thì cứ nhát kiếm lên rồi đâm tiếp. Cứ đâm đi, Nguyệt Phấn, đến khi nào không thấy thích nữa thì thôi.

Liệt Hòa phu nhân rung người, rung mạnh đến độ chao chao chực ngã. Bà hỏi :

— Tại sao người không né tránh ? Tại sao người không đoạt kiếm chạy đi ? Tại sao ?

Trung niên thơ sinh bình tĩnh đáp :

— Nguyệt Phấn muốn giết tôi, tôi chạy đi đâu làm chi ? Được chết nơi tay Nguyệt Phấn là niềm hy vọng của tôi, nuôi dưỡng từ lâu, tôi chết rồi Nguyệt Phấn sẽ nhớ mãi mãi là tay giết tôi. Nguyệt Phấn giết tôi là vì hận, mà hận là có nghĩ đến nhau mãi mãi, tôi rất được muốn chết để ghi một kỷ niệm trong tâm tư Nguyệt Phấn. Tại sao tôi lại phải chạy đi ?

Lệ thắm tuông tràn nơi mắt. Liệt hòa phu nhân khi người thơ sinh trung niên vừa dứt tiếng.

Bà bước tới nài bước, hỏi :

— Người ở đâu ?

Bà vừa hỏi, vừa quờ quạng đôi tay, như tìm đối tượng.

Người trung niên thơ sinh điềm nhẹ một nụ cười, trong nụ cười ẩn ước vẻ hiểm trá.

Y đáp :

— Tôi ở đây Nguyệt Phấn !

Liệt Hòa phu nhân liếc lên một tiếng, nhào gọn trong lòng y.

Đôi cánh tay y mở rộng sẵn sàng, phu nhân vừa nhào tới, y kẹp vòng tay lại, giữ trọn phu nhân trong lòng, đôi cánh tay đó từ từ kẹp chặt lại, hai thân hình như hòa hợp thành một khối duy nhất...

Phu nhân khốc rức nở, trái lại thơ sinh mỉm cười, nụ cười càng phút càng hiện rõ vẻ hiểm trá.

Từ tuyết Hồng trở mắt nhìn, nhận ra máu không còn chảy nữa.

khổng áo bị kiếm đâm, rách toạc một đường, trong lớp áo, có chiếc túi da nai, chiếc túi đó đựng máu, kiếm đâm trúng chiếc túi, máu chảy ra.

Máu chảy, chẳng phải là máu của y, mà chính là máu từ trong túi da nai chảy ra !

Thế là y chẳng bị thương ! Thế là y có thâm ý gì...

Liệt Hòa phu nhân đã mù, y cần gì phải dẫn cái cảnh máu chảy ? Bà có trông thấy đâu !

Bà không trông thấy, song nếu bà sờ tay vào chỗ máu chảy hẳn có cảm giác ướt, và bà sẽ tin là y bị thương thật sự !

Nụ cười hiểm trá đó, đã làm cho Từ tuyết Hồng nghi ngờ, giờ đây nàng phát hiện ra chiếc túi da nai, thì nàng chẳng còn nghi ngờ nữa, trái lại, nàng tin chắc.

màng tin trung niên thơ sinh đến đây không vì thành tâm mà đến y đến với một mưu mô gì, đến để thực hiện mưu mô đó.

Còn một điểm này, làm cho Từ tuyết Hồng thắc mắc, là tại sao y giết mình khi nghe Liệt hòa phu nhân cho biết bà đã mù ?

Biết được con người đến đây với cái ý bất hảo, Từ tuyết Hồng hồi sức bối rối.

Giả như y giờ thủ đoạn nào, hãm hại phu nhân, thì nàng làm sao giải cứu bà ? Nàng thừa hiểu, còn lâu lắm nàng mới là đối thủ của con người đó.

Y lừa dối bà, hẳn y chẳng có hảo ý rồi, và thế nào thì y cũng hạ thủ đoạn. Từ khi phu nhân đồng tình với y, thoả thuận những gì mong muốn, thì y chẳng dễ lộ chân tướng.

Nàng nghĩ, nếu phu nhân quyết liệt phản kháng, thì nàng làm sao can thiệp tiếp trợ bà ?...

Nàng khéo lo xa ! Liệt Hòa phu nhân đã nhào vào lòng y, còn quyết liệt thế nào nữa ?...

Nàng nhìn bà ta, nhận thấy bà chẳng còn hận y như trước, bà rung rung giọng hỏi y, giọng nói có phần nao nức âu yếm !

— Người bị thương nặng lắm không ?

Trung niên thơ sinh mỉm cười :

— Chẳng sao đâu, Nguyệt Phấn ! Mà dù có sao đi nữa phần tôi về tôi, tôi cam thọ nhận tất cả những gì Nguyệt Phấn muốn dành cho tôi ! Tại sao trước kia tôi để mình bị yêu nữ mê hoặc ? Vì tôi bị yêu nữ mê hoặc, nên Nguyệt Phấn hận tôi ! Nguyệt Phấn có quyền hành hạ tôi, kể cả cái quyền giết chết tôi !...

Liệt Hòa phu nhân lại hỏi :

— Yêu nữ... Kim lan Hoa ? Yêu nữ hiện giờ ra sao ?...

Trung niên thơ sinh đáp :

— Sau ngày Nguyệt Phấn ly hương, tôi bồng tỉnh con mẹ, lạ gót bốn phương trời, tìm Nguyệt Phấn. Mãi đến thời gian gần đây, tôi mới biết được nơi hạ lạc của Nguyệt Phấn. Lập tức, tôi đến tìm...

Y dừng lại một chút, rồi liếp nối với giọng cương quyết :

— Bỏ qua việc xa xưa đi Nguyệt Phấn ! Chúng ta bắt đầu làm lại những gì đã đổ vỡ, tôi đến đây với ý định mang Nguyệt Phấn cùng đi với tôi, tôi thực hiện ý định đó bằng mọi giá. Thử Đà ở đâu Nguyệt Phấn chỉ lao ấy cho tôi đi, tôi sẽ thương lượng với lão. Nếu lão không bằng lòng để tôi mang Nguyệt Phấn đi, thì lão và tôi sẽ có một trường ác đấu, phải một mất một còn !

Liệt hòa phu nhân rúc nức :

— Năm xưa, người đuổi mẹ con ta, nếu không ly hương thì làm sao bảo tồn tánh mạng ? Ta bé con ra đi với niềm uất hận tràn lòng, ta muốn lao đầu xuống sông, dùng giây thắt cổ hoặc uống độc được mà chết đi, cho khỏi khổ đau, song còn con của ta, nó có tội gì mà phải chết chết oan theo mẹ ? Trong cơn đau khổ bơ vơ, ta gặp Thân Đà, Đà đại ca cứu vớt mẹ con ta, đưa về đây nuôi dưỡng mẹ con ta, Đà đại ca lại chẳng hiềm tai tiếng ngang nhiên lấy cái danh nghĩa vợ chồng trang sức cho cuộc sống chung dưới một mái nhà, cho người đời không dám dòm ngó đến ta nữa. Giờ đây người muốn đưa ta đi nơi khác chưa chắc gì Đà đại ca ưng thuận. Đà đại ca đã xuất ngoại, người làm sao gặp mặt mà mong thương lượng ?

Bà vẫn dùng tiếng người để đối đáp với thơ sinh, điều đó chứng tỏ bà còn hận nhiều.

Mà, biết đâu, bà không muốn, có một sự thay đổi ?

Thay đổi rồi xưng hô, thay đổi cuộc đời, với cái tuổi hiện tại của bà mọi sự thay đổi đều là xáo trộn lớn lao, chứ chẳng phải là một cái thiện

Thơ sinh hỏi :

Còn con của chúng ta, Nguyệt Phấn ?

Y ngẩng đầu lên, nhìn quanh quẩn, như tìm một bóng hình.

Từ Tuyết Hồng biết vậy, nhưng nàng không tránh kịp, thành ra thơ sinh trung niên thấy nàng.

Nàng cũng hiểu, nếu y thấy nàng, thì chắc chắn là bất lợi cho nàng, nàng chỉ hiểu vậy thôi, còn như tại sao bất lợi, hiện tại nàng cũng chưa hiểu được.

Trông thấy nàng, thơ sinh sửng sốt, ánh mắt chơ lên, ánh mắt sắc như dao, y nhìn chăm chăm tâm nàng, kinh hãi đến rung người.

Một lúc sau, thơ sinh trung niên hỏi :

— Tại sao thế, hử Nguyệt Phấn ? Con của chúng ta là trai mà ?

Liệt Hòa phu nhân đáp :

— Đương nhiên nó là trai, và nó đã được hai mươi bốn tuổi rồi !

Bà có biết đâu, thơ sinh đã trông thấy Từ tuyết Hồng, thay vì tìm bóng hình thanh niên thì y lại thấy một thiếu nữ ? Bởi thấy thiếu nữ ở trong nhà này, y phải lấy làm lạ.

Y lại hỏi :

— Còn nàng kia ? Nàng là ai ?

Liệt hòa phu nhân đáp :

— Ia quên nói với người, Nàng ấy là Từ cô nương, từ Quan Ngoại đến đây, báo tin cho ta biết, Du nhi thật thương nặng, Đà đang đi tìm Du nhi đấy.

Thơ sinh trung niên gật đầu, đoạn đi phu nhân vào nhà.

Y vừa đi, vừa hỏi :

— Nguyệt Phấn, đặt tên con là chi ?

Liệt hòa phu nhân đáp :

— Ta không muốn nó biết đến một nguồn cội làm khổ mẹ nó, nên bịa ra một cái họ vu vơ, rồi đặt tên nó theo niềm hoài vọng của ta niềm hoài vọng ngày mai trời lại sáng...

Thơ sinh chặn lại :

— Mà tên gì, họ gì ?

Phu nhân tiếp :

— Mẹ mang con bốn tâu khắp bốn phương trời, thì nên lấy họ Du, còn niềm hoài vọng ngày mai trời lại sáng, thì hai chữ Thiên Minh điện tả đúng cái ý đó. Con chúng ta là Du thiên Minh !

Bà dừng lại một chút đoạn tiếp :

— Họ, để đổi lại cho ứng họ cha, còn tên vẫn có thể dùng một tiếng khác thay cho tiếng Thiên Minh. Chẳng hạn như tiếng Bạch ! Nếu bây giờ chẳng có điều chi trở ngại, ta có thể gọi nó là Đông Phương Bạch. Nhưng gọi như vậy, ta lại sợ Đà đại ca hỏi lý do...

Thơ sinh thân nhiên gật đầu :

— Sao cũng được, tùy Nguyệt Phấn vậy !

Tuy cùng Liệt hòa phu nhân nói chuyện, trung niên thơ sinh vẫn dăm dăm nhìn Từ Tuyết Hồng, y nhìn mãi làm nàng phát ngượng rồi từ ngượng, nàng dăm ra sợ hãi.

Bởi, nàng phát hiện ra, trong ánh mắt của y, có cái gì quái lạ, rờn rợn, ánh mắt đó như xoáy vào tận tâm tư nàng, như lột trần thân xác nàng.

Nàng lùi lại một bước, rồi hai bước, rồi ba bước...

Nhưng, đôi chân của nàng như nhũn lại, cố gắng lắm nàng mới lùi được mấy bước, sau cùng thì kiệt sức, nàng đứng lại tại đó.

Đứng lại đã đành, hơn thế nữa nàng không làm được một cử động nào.

Nàng như bị trung niên Thơ sinh thôi miên, toàn toàn mất cả tự chủ.

Y hỏi Liệt hòa phu nhân :

— Nguyệt Phấn nghĩ xem, chúng ta phải làm sao ?

Y luôn luôn gọi Liệt Hỏa phu nhân bằng hai tiếng đó, có lẽ đó là cái tên tộc của phu nhân chăng ?

Phu nhân đáp :

— Ta còn phải nghĩ làm sao nữa ? Gặp lại người, là ta mãn nguyện lắm rồi. Còn như Thiên Minh thì... nó hiện giờ ở tại Quan Ngoại..

Thơ sinh vội hỏi :

— Thì chúng ta cùng đi ra Quan Ngoại tìm nó, Nguyệt Phấn không thấy tiện lắm sao ?

Liệt hỏa phu nhân tại khốc.

Lần này, bà khóc, không vì bị thương, mà vì xúc động bà vô cùng mãnh rồ, quá mãnh lệ cảm xúc tuông tràn.

Khóc một lúc, bà lau lệ, gọi Từ tuyết Hồng :

— Từ cô nương, già biết là cô nương đang nóng lòng gặp lại Du Thiên Minh, song già có việc cần muốn nhờ đến cô nương, và việc đó phải làm chậm trễ cho chờ cô nương trong khi gặp tìm Du thiên Minh..

Từ tuyết Hồng hoang mang qua nhiều ý niệm vừa dâng lên trong tâm tư, lâu lắm nàng mới lấy lại bình tĩnh, hỏi :

— Bà mẫu muốn dạy bảo tôi việc gì ?

Liệt hỏa phu nhân đáp :

— Già cùng người này phải đi ra Quan Ngoại gấp, không rõ là già có gặp được Đà đại ca nơi đó chăng, già yêu cầu cô nương tạm thời nên nấn ná ở lại đây, chờ Đà khi đại ca trở về, cô nương sẽ thuật lại cho Đà đại ca được biết những gì cô nương đã chứng kiến.

Từ tuyết Hồng rung rung giọng :

— Tất cả những gì tôi chứng kiến !

Hai tiếng tất cả, nàng vừa nêu lên, bao gồm chỗ dựng tâm man trá của thơ sinh trung niên, chỉ có nàng thấy chữ Liệt Hỏa phu nhân làm sao thấy được !

Nếu bà thấy được thì bà nghĩ sao !

Bà nghĩ thế nào, điều đó không quan trọng gì đối với Từ tuyết Hồng chỉ biết chắc chắn bà không muốn nàng thuật lại với Liệt Hỏa Thần Đà rồi !

Liệt Hỏa phu nhân đáp nhanh :

— Việc quá khứ của già, Đà đại ca đã hiểu tường tận cô nương không phải ngại chi cả, cứ thấy sao nói vậy thôi. Tự nhiên Đà đại ca sẽ hiểu.

Trong khi nàng nói chuyện với phu nhân, trung niên thơ sạch vẫn đắm đắm nhìn nàng.

Nàng không dám nói gì hơn, chỉ gật đầu :

— Được rồi bà mẫu !

Liệt hỏa phu nhân dặn thêm :

— Từ cô nương yên chí ở đây nhé. Giả như Đà đại ca về chậm mà già lo xong việc tại Quan Ngoại rồi, già về sớm, sẽ tìm đến đây gặp lại cô nương.

Từ Tuyết Hồng gật đầu :

— Tôi vâng lời bà mẫu ! Bà mẫu cứ đi !

Thơ sinh trung niên dịu giọng thốt :

— Nguyệt Phấn, tôi đi với Nguyệt phấn đi nhé ? Trước kia Nguyệt phấn đã chẳng thích tôi dùng thuật kinh công đưa Nguyệt Phấn đi sao ? Nguyệt Phấn cho rằng đi như vậy chẳng khác nào mình cỡi mây bay giữa hồng trần.

Thốt xong, y đi với Liệt hỏa phu nhân bước đi.

Thoạt đầu y còn đi chậm, dần dần y bước gấp, y chẳng hề quay đầu nhìn lại.

Trong thoáng mắt cả hai ra khỏi khu rừng trúc, rồi khuất dạng.

Đến lúc đó, Từ Tuyết Hồng mới dám buộc miệng thở phào.

Nàng thở phào vì thoát cảnh khó khăn vừa qua, chứ nhớ đến tương lai nàng vẫn hoang mang lo lắng như thường.

Nàng đi tới đi lui mãi quanh gian nhà, càng suy tư càng rối rắm chẳng quyết định được một chủ trương rõ rệt.

Đột nhiên, nàng nảy sinh cái ý không lưu lại tại đây, chờ

Liệt hỏa Thần Đà trở về.

Nhưng, lý khai Lục Bàn Sơn nàng phải đi đâu?

— Bây giờ, nàng mới biết đại khái của sự tình của Liệt hỏa phu nhân. Du thiên Minh chẳng phải là con của Liệt Hỏa Thần Đà mà chính là con của người thợ sinh trung niên, vì cuộc duyên tình đang dở bởi có bóng hình của Kim Lan Hoa nào đó đã chen vào giữa đình, phu nhân phải bế con ra đi, nhường người yêu cho tình địch.

Và cuộc sống chung của Liệt hỏa phu nhân với Thần Đà, chỉ là một cuộc sống chung sống, giữa đôi, bằng hữu nam nữ, bất quá cái danh nghĩa vợ chồng được nêu lên không ngoài mục đích tạo sự an ổn cho phu nhân thôi.

Bà đã nói, lấy họ Đông phương đặt tên cho Thiên Minh, đổi họ họ Du do bà tạm mượn vu vơ, thế thì người trung niên thợ sinh phụ thân của Thiên Minh hẳn phải có họ Đông phương.

Y là ai?

Hiện tại, gọi phu nhân là Liệt hỏa phu nhân, không còn hợp lý nữa rồi!

Bị nữ sắc mê hoặc, quên con, phụ vợ, đến độ đuổi vợ đuổi con ra khỏi nhà, để cùng tình yêu mới hưởng những ngày hoan lạc, con người đó hẳn không thể có một tâm địa tốt được!

Y lừa dối phu nhân, khiến bà chôn vùi thời xuân mộng trong kiếp phủ phàng, rồi y còn trở lại đây tìm bà, để lừa dối một lần nữa.

Y có dụng ý gì?

Nhưng nhận xét kín đáo của Từ Tuyết Hồng cho thấy y trở lại tìm bà, không vì một hảo ý nào.

Vậy y muốn gì?

Nàng đi tới, đi lui mãi, bỗng nàng giật mình, suýt rú lên vì kinh khiếp.

Nàng thấy gì làm cho nàng kinh khiếp.

Nàng kinh khiếp vì chợt nhớ đến một việc.

Bất giác, nàng dừng chân lại, tựa mình vào vách, cố gắng

lặng mới giữ cho thân hình khỏi ngã, vì đôi chân nàng như nhũn lại.

Mồ hôi loát ra ướt mình, mồ hôi lạnh đổ ra nhiều quá làm nàng run mình, răng đập vào nhau cách cách.

Nàng đã phát giác ra, thợ sinh trung niên là ai.

Từ lúc biết đi biết đứng, nàng từng nghe giang hồ hào kiệt qua lại ngang Thiên nhất Bảo đường chân tậm nghỉ, họ cùng phụ nhân nàng đàm thoại, họ đề cập đến mọi sự việc trong vũ lâm, năm chông năm, nàng nghe quá nhiều việc, hầu như nàng hiểu rõ từng nhân vật hữu danh, có điều nàng không biết mặt.

Bây giờ, nàng nhớ lại, trong những số nhân vật hữu danh có vị Chương giáo Thiên môn Giáo là Đông phương bá Chủ!

Đông Phương chính là cái họ, chứ không hẳn là người hùng cứ phương Đông, thiên hạ tránh né cái tên của người, chỉ ghép họ với danh hiệu bá chủ mà gọi.

Đông Phương bá Chủ một con người lỗi lạc, có võ công cực cao, một nhân vật mà người trong hai đạo Hắc và Bạch ngọc nói đến danh hiệu phải nhưc đầu.

Đông phương bá Chủ! Chính người trung niên thợ sinh này rồi! Từ tuyết Hồng tin chắc như vậy.

Thiên nhất Bảo chỉ trong một đêm bị Huyết viên Thần Quân hủy diệt, nhà tan người chết, mà Đông phương bá Chủ lại còn trên Huyết viên Thần Quân mấy bậc!

Con người đó, lợi hại phi thường!

Hào kiệt giang hồ từng suy luận vũ công của những nhân vật thượng đỉnh trong vũ lâm, họ đồng công nhận là Tịch Đại tiên sinh là đệ nhất cao thủ bên chánh phái, còn Đông phương bá Chủ là đệ nhất cao thủ bên tà phái.

Như vậy đủ biết Đông Phương Bá Chủ là tay lợi hại phi thường.

Từ tuyết Hồng không lường nổi Du thiên Minh là con trai của Đông phương bá Chủ.

Và nàng tự hỏi, từ nay nên gọi y với cái tên cũ, hay gọi theo

lên mới là Đông phương Bạch như Liệt hỏa phu nhân vừa nói với thợ sinh trung niên.

Biết được điều bí ẩn đó rồi. Từ Tuyết Hồng hẳn hoan ra mặt.

Bởi, nếu Du thiên Minh chết, tức nhiên y chết vì vết thương do Lôi Tam gây ra.

Tự nhiên Đông phương bá chủ phải tìm Lôi Tam mà báo thù cho con trai.

Trong khi Tịch Đại Tiên sanh đang tìm Lôi Tam để báo hận khinh nhục con gái, thì Đông phương bá chủ cũng tìm Lôi Tam để báo thù con trai, kẻo Lôi Tam có thể trốn thoát sự truy tìm của hai vị thủ lãnh Chánh tà lưỡng phái chăng ?

Ngoài ra, cũng rất có thể Liệt hỏa Thần Đà cũng tìm Lôi Tam để báo thù, vì Du Thiên Minh là đồ đệ của lão.

Chỉ nội cái tình sư phụ và đệ tử đó thôi, Thần Đà cũng chẳng thể bỏ qua cho Lôi Tam được, đừng nói là phu nhân sẽ vì tình riêng yêu cầu lão giúp một tay !

Lôi Tam sẽ chết, sớm muộn gì y cũng phải chết !

Nàng cảm hận Lôi Tam vô cùng, nếu y chết thì nàng khoan khoái biết bao ?

Niềm khoan khoái hiện lên, chỉ trong chớp mắt, lại tan biến ngay.

Từ Tuyết Hồng lại nhớ đến ánh mắt của trung niên thợ sanh.

Đến Liệt Hỏa phu nhân mà y còn lừa dối được, thì phỏng nàng có nghĩa gì trước con mắt của y, mà bảo là y cố ý chẳng dám làm gì có hại nên nàng ?

Ánh mắt đó biểu hiện rõ rệt cái ý của thợ sanh, Từ Tuyết Hồng biết chắc là chẳng bao giờ y buông tha nàng.

Có điều, y sẽ làm gì nàng, thì nàng chưa nghĩ ra được trong lúc này.

Nàng đưa nhanh tay vỗ trán chạnh chách, đoạn rú lên :

— Đi ! Ta phải đi ! Đi ngay nếu không thì chẳng còn kịp nữa !

Nhấn ná lại đây là cảm chắc cái chết, dù có phải phụ lòng Liệt Hỏa phu

nhân ta cũng đành chịu vậy !

Không chậm trễ, Từ tuyết Hồng nhón chân rồi hụp mình xuống vọt ra ngoài cửa.

Vì gấp quá, nàng vọt quá trớn, không kịp trụ bộ, phải ngã nhào.

Lăn đi mấy vòng nàng định đứng lên, vừa chới tay dợm mình, bất giác nàng sững sờ.

Trước mắt nàng, một bóng người chẳng rõ xuất hiện từ lúc nào đang đứng nhìn nàng.

Quả sợ thành mơ hồ, nàng cứ tưởng là Đông Phương Bá chủ !

Lão đã đi, tại sao lão trở lại ?

Thế thì sự lo sợ của nàng đã thành sự thật rồi ?

Trong khi tinh thần bất định, nàng mơ màng nghe hỏi :

— Việc gì thế, Từ cô nương ?

Nàng làm sao đáp nổi ? Lưỡi nàng đã kiu lại vì quá sợ. Nàng cảm chắc cái kiu vơi lão rồi. Bởi, ít nhất nàng cũng có lý do nghĩ rằng Đông Phương Bá Chủ phải giết nàng, để diệt khẩu. Lão sợ nàng sẽ thuật lại sự tình với Liệt Hỏa thần Đà như phu nhân đã yêu cầu.

Lão không muốn Thần Đà biết là lão cơ đến đây, đưa phu nhân đi nơi khác. Lão muốn tạo một sự thất tung cho phu nhân, để làm Thần Đà điên đầu.

Hay lão có ý gì khác nữa ?

Từ tuyết Hồng nhún người luôn, không chờ đợi nổi. Rồi nàng hôn mê luôn.

Mãi một lúc lâu, nàng tỉnh lại.

Chưa kịp nhìn, nàng lại nghe hỏi :

— Từ cô nương tỉnh lại đó à ? Việc gì đã xảy ra cô nương ?

Đã tỉnh trí phần nào, Từ tuyết Hồng nghe rõ âm thanh của người đó, nhận ra chẳng phải âm thanh của Đông phương bá chủ nàng trực nhìn lên, bất giác kêu to :

— Trời ! Chữ nhị hiệp !... Vậy mà tôi cứ tưởng... Chữ nhị hiệp ơi ! Sự tình... nguy lắm rồi... nhị hiệp !

Chữ phiến Thiên, phải người đó chính là Chữ phiến Thiên một nhân vật trong bộ ba Trung Điều Tam Hữu hết sức kinh ngạc, trở mắt nhìn nàng :

— Mà việc gì mới được chữ, Từ cô nương ?

Lão đưa mắt nhìn quanh, bỗng thấy hai xác chết với bước tới bên cạnh, bất giác biến sắc kêu lên :

— Kỳ Trung Song Kiệt ! Tại sao cả hai lại chết tại đây ?

Chợt nhớ ra điều gì, lão gọi to :

— Tâu phu nhân ! Có gì xảy ra cho tâu phu nhân chăng ?

Từ Tuyết Hồng đã đứng lên rồi, đáp gấp :

— Liệt Hòa phu nhân đã bị người cướp đi rồi, còn đâu Chữ nhị hiệp gọi !

Chữ phiến Thiên càng biến sắc.

Máu đã dồn tại đây, ngay cư sở của Liệt Hòa thân Đà, mà Thân Đà thì tánh nóng như lửa, việc này rồi thế nào Thân Đà cũng chẳng bỏ qua.

Tuyệt là thị phi khó tránh.

Hơn nữa, Liệt Hòa phu nhân bỗng đứng bị người bắt đi như thế này, sự việc càng quan trọng, án oán tình thù đã mạnh mẽ, giang hồ lại phải một phen giao động mạnh, chẳng biết đến lúc nào mới kết thúc !

Lão hấp tấp hỏi :

— Ai ? Ai cướp Liệt Hòa phu nhân ? Cô nương thấy rõ người đó chứ ?

Từ tuyết Hồng đáp :

— Một Trung niên thợ săn, tôi đoán là Đông Phương Bá Chủ !

Gương mặt của Chữ phiến Thiên nhợt nhạt, trông như mặt người chết.

Lão hết sức hãi hùng, trong phút giây thấy rõ viên ảnh một cuộc

xô xát phi thường, chắc chắn vũ lâm sẽ trải qua những cơn sóng gió kinh khủng !

Chữ phiến Thiên một nhân vật trong bộ ba Trung Điều tam Hữu được giang hồ xưng là Tam chánh, so với tam quái Trung Nguyên mà giang hồ gọi là Tam Đà, hẳn phải có võ công cao tuyệt, nhưng vẫn còn ghê sợ Đông phương bá Chủ !

Trong vụ này, có Đông phương bá Chủ những tay thì chẳng biết cái tầm quan trọng của sự tình lan rộng đến đâu !

Lão râm lặng một lúc, đoạn hỏi :

— Lão ấy đi đã lâu chưa ?

Từ tuyết Hồng gật đầu :

— Lâu rồi có lẽ hiện giờ lão đã xa ngoài mấy mươi dặm ! Tôi cứ nom nớp lo sợ là lão sẽ trở lại đây, bởi xem tình ý của lão thì tôi nhận ra lão chẳng muốn ai trông thấy hành động của lão, tôi vô tình mục kích việc làm của lão tất lão phải tìm cách thanh toán tôi để diệt khẩu !

Chữ phiến Thiên cho là nàng có lý, vội giục :

— Thế thì cô nương theo lão phu lập tức !

Muốn rời gấp nơi này lão nắm tay Từ tuyết Hồng, giờ thuật khinh công, lôi nàng chạy đi.

Ra khỏi rừng trúc, Chữ phiến Thiên gia tăng tốc lực, chạy mãi, một lúc sau, cả hai đã cách ngôi nhà độ sáu bảy dặm đường.

Chữ phiến Thiên nghĩ rằng cách xa như thế, dù cho Đông phương bá Chủ có trở lại ngôi nhà của Liệt Hòa Thân Đà, tìm Từ Tuyết Hồng cũng vì tất có đủ thời gian theo đến đây, trong khi đó thì lão và Từ tuyết Hồng còn đi xa hơn nữa ?

Hướng chỉ, Đông phương bá Chủ làm sao biết được Từ tuyết Hồng chạy đi ngã nào ? Và làm sao biết được có lão đến đó đưa Từ tuyết Hồng đi nơi khác ?

Thấy có thể vững tâm rồi, Chữ phiến Thiên thở phào, định dừng chân lại nghỉ mệt.

Bất ngờ từ sau lưng lão, có giọng nói ngao nghè vọng đến :

— Thuật khinh công của Chữ nhị hiệp quả cao diệu / Thảo nào mà giang hồ chẳng ca tụng ?

Chữ phiến Thiên giật mình, cấp tốc nhảy vọt lên không, lời luôn Từ Tuyết Hồng cùng theo.

Lập tức lão chuyển mình nửa vòng, đồng thời quăng Từ tuyết Hồng ra một bên.

Lão quăng cái khá mạnh, Từ tuyết Hồng bay đi, xa ngoài mấy trượng, lão tưởng như vậy là Từ tuyết Hồng tạm thời thoát khỏi vòng nguy hiểm trong khi lão đối phó với người vừa thoát vọng đến lão.

Nhưng, lão nhanh tay, quăng nòng ra xa, người nào đó lại nhanh tay hơn.

Một viên sỏi từ tay người đó, bay vút đến, chạm vào một huyệt đạo dưới rốn Từ tuyết Hồng, nòng như người, không còn cử động được, viên sỏi chạm nòng khi còn lơ lửng trên không, nòng như người rơi xuống như quả mít rụng.

Tẩu xảo làm sao, nòng lại rơi đúng cành cây có nhiều nhóc nhỏ những nhóc đó giữ nòng lại, nhờ thế, nòng không rơi xuống đất, khỏi bị thương tổn.

Về phần Chữ phiến Thiên, vừa quay mình lại, vừa quăng Từ tuyết Hồng, vừa nhìn tới trước, vừa đáp xuống.

Chân chưa chạm đất, lão biến sắc, nhận ra Đông phương bá chủ đang đứng dựa cội cây, cách lão độ trượng.

Chữ phiến Thiên lùi lại mấy bước, vung tay lên không.

Một quả cầu bay lên, rất cao, vút lên tận đả tung bằng của Chữ Phiến Thiên, liền nổ một tiếng lớn, biến thành một hỏa châu, phàn đống trong vòng vài mươi dặm trở lại, cũng trông thấy rõ.

Đông phương Bá chủ cười nhẹ :

— Chữ nhị hiệp phóng tin hiệu đây phải không ? Liệu độ bao lâu nữa, Thành nhất hiệp, và Điền Tam hiệp sẽ đến đây ?

Chữ Phiến Thiên lo sợ vô cùng, song dù sao thì lão cũng là một nhân vật hữu danh trên giang hồ, không thể mỗi lúc mỗi khiếp

hải nên lão giữ bình tĩnh đáp :

— Nếu hai người đó ở gần, thì họ đến gấp bằng như ở xa, thì tự nhiên là phải đến muộn.

— Đông Phương bá chủ mỉm cười :

— Bản tính của tại hạ là khi nào thấy ai quá sợ mình, thì tại hạ chẳng bao giờ làm gì hại đến người do...

Lão dừng lại một chút, đoạn trầm giọng tiếp :

— Đáng lý ra tại hạ phải ở tại đây, chờ Thành Nhất Hiệp, và Điền Tam hiệp đến để cả hai liên thủ với Chữ nhị hiệp, so tài cùng tại hạ, Song, rất tiếc tại hạ không thừa thì giờ, bởi còn có người đang đợi tại hạ ở một nơi nên bắt buộc phải hạ thủ sớm !

Giọng lão trở nên cương quyết hơn, lão tiếp :

— Tại hạ phải hạ thủ, bởi Chữ nhị hiệp phải chết ! Nhất định là Chữ nhị hiệp phải chết, ngay tại đây !

Chữ phiến Thiên biến sắc, cổ gương bình tĩnh gặt đầu :

— Vậy xin cát hạ xuất thủ !

X

CHƯƠNG XXII

HAI TAY KINH DỊCH

Đông phương bá chủ vòng tay hướng sang Chữ phiến Thiên, cái vòng tay đó bất quá chỉ tượng trưng một lễ độ, hoặc thật, hoặc vờ, chẳng ai lưu ý đến mỗi khi gặp đối tượng.

Nhưng Bá chủ vừa vung tay lên, bất thành lình một tiếng và kêu nhẹ, tiếng và phát xuất từ tay áo.

Một vật gì bay vút đến Chữ phiến Thiên.

Với ngoại hiệu Văn trung Điều, Chữ phiến Thiên có thuật khinh công phi thường, thấy tay áo đối tượng phát, tiếng động lại phát lên, đã biết là Đông Phương bá chủ loan dùng cái lối tiên hạ thủ vi cường.

Lão thừa hiểu đối tượng là một tay lợi hại không dám dưng

nhiên nghiêng đón, hơn nữa chưa biết vật đó là vật gì, hoặc một âm khí hay một tụ phong hữu hình vô thể, lập tức lao nghiêng mình qua một bên, đồng thời ấn gót chân xuống đất, lấy đà vọt xéo lên không.

Chữ phiến Thiên vừa vọt lên không, thì ống tay áo của Đông phương bá chủ cũng vừa hạ xuống đất.

Từ nơi mặt đất, qua cái hất tay nhẹ, ống tay áo quạt trở lên, đi nhiên hướng theo Chữ phiến Thiên.

Song phương bên nào, cũng xuất thế vô cùng ngoạn mục, Chữ phiến Thiên vọt xéo trông như con chim diều xa xuống đất vô mỗi rồi chớp cánh chênh chênh trở lại chín tầng mây cao còn Đông phương bá chủ quạt ống tay áo xuống rồi như gió thoảng đưa nhẹ văng mây dợn dợn trong không gian.

Tay áo vừa quạt lên không, Đông Phương Bá chủ cũng vừa lên theo.

Chữ phiến Thiên kinh hãi vô cùng.

Lão hấp tấp vung tay tả đánh ngược lại một chưởng, còn tay hữu chuẩn bị rút vô khí ra.

Đông phương bá chủ không hề né tránh chưởng lực đó, cứ bay lên, giữ nguyên giác độ.

Tự nhiên chưởng lực của Chữ phiến Thiên chạm trúng người bá chủ.

Một tiếng bịch vang lên, kinh đạo của Chữ Phiến Thiên đập vào ngực của đối phương. Đông Phương Bá chủ, chẳng việc gì, trái lại Chữ Phiến Thiên kêu lên một tiếng quái dị, mồ hôi lạnh đổ ra ướt trán.

Lão nghe bàn tay đau nhức phi thường, cơ hồ mấy đốt xương đều gãy vụn.

Đông phương bá chủ tuổi lớn, cánh tay hữu vươn ra, ống tay áo quét tới phủ xuống đầu Chữ phiến Thiên.

Bị tấn công ngay trên không, dù cho ai có vũ công cao diệu cũng phải khó khăn lắm mới tránh kịp thời, huống chi lại bị tấn công thật nhanh, lúc phát tác ra, thì đã quá muộn.

Chữ phiến Thiên cảm thấy một màn đen tối phủ xuống trước mặt.

Thì ra, ống tay áo của Đông Phương bá chủ chụp xuống, bao trọn chiếc đầu của Chữ phiến Thiên !

Trong khi hai cao thủ giao đầu 10 10 giữa không gian, Từ tuyết Hồng nằm tại cạnh cây trông rất rõ.

Nàng thấy Chữ phiến Thiên bị ống tay áo của Đông Phương Bá chủ phủ trọn đầu, lão chỉ tự lên một tiếng, không còn tỏ lộ một phản ứng nào khác.

Như vậy là cầm như vô vọng rồi, Chữ phiến Thiên thế nào cũng bị hại nơi tay Đông Phương bá chủ.

Nàng sợ quá hãi, sợ đến thào hình giá lạnh như rơi giữa băng tuyết.

Trong khi đó, Đông phương bá chủ cùng Chữ phiến Thiên từ từ đáp xuống đất.

Đông phương bá chủ khẽ vẩy ống tay áo, vọt Chữ phiến Thiên văng ra xa ngoài hai trượng.

Lão rơi trong một bụi cỏ gần đó.

Từ tuyết Hồng cảm chắc là Chữ phiến Thiên phải chết vì cái vọt của Đông Phương bá chủ !

Mọi nhân vật trong nhóm Trung Đều tam Hưu, được liệt vào hàng cao thủ thượng thặng trên giang hồ, lại bị sát hại dễ dàng như thế sao ?

Nếu đúng là Chữ phiến Thiên chết một cách đơn giản như vậy, chết mà chẳng có một phản ứng nào, dù có phản ứng cũng chẳng khác chi châu chấu chống xe, thì quả thật Đông Phương bá chủ có bản lĩnh kinh thiên động địa, trong vũ trụ ngày nay có tay nào khả dĩ đối địch với lão rồi ?

Hơn nữa, Đông Phương Bá Chủ xuất thủ nhẹ nhàng, như đưa tay khoát một đường tơ nhện lơ lửng trước mắt, chẳng như lão chẳng dùng một điểm nhỏ nội lực, nhìn vào lối xuất thủ đó, có ai cho rằng lão đang đối địch với một nhân vật hữu hạng ?

Đã sao, thì Chữ phiến Thiên cũng đã bại rồi và có thể là họ Chữ phải chết qua cái đó.

Lão chắt vì muốn cứu nạn cho Từ tuyết Hồng chứ chẳng phải chết vì một oan cừu nào cấu kết với Đông phương bá Chủ.

Giả như có oan cừu thật sự, thì chỉ sau này mới có, chứ trước đến nay, song phương chẳng ai chạm đến ai.

Quảng Chữ phiến Thiên ra xa rồi, Đông phương bá Chủ ngàng đầu nhìn lên tầng mây.

Huyệt đạo đã bị phong bế, Từ tuyết Hồng dù muốn thoát đi cũng chẳng làm sao nhứt động thân hình được.

Mà dù nàng cử động được, liệu nàng chạy thoát Đông phương bá chủ chẳng ?

Trong tâm tư, nàng sắp sẵn ngàn muôn lời, đề cầu xin dung tha song lời thì có thừa, nàng chẳng làm sao nói lên được, bởi lưỡi đã úc lại, yết hầu, như bị vật gì chẹn ngang.

Đông phương bá chủ bước tới, đứng dưới nhìn lên, bật cười ha hả.

Rồi lão vung tay, một đạo kinh lực vút lên.

Một tiếng rắc vang liễn, cành cây giữ Từ tuyết Hồng gãy lìa, nàng rơi xuống.

Rơi, thân hình chạm đất, hẳn Từ tuyết Hồng phải đau, nhưng bù lại huyệt đạo được giải khai, nàng chưa kịp làm cử động nào hấp tấp kêu lên :

— Bá chủ... bá chủ không thể giết tôi !

Trong khi nàng kêu lên, Đông Phương Bá Chủ đã vươn tay định phất ống tay áo.

Lão thu tay áo về, hỏi :

— Tại sao lão phu không thể giết cô nương ?

Con tim nhảy lên hồi, Từ Tuyết Hồng cố cất tiếng :

— Bá chủ giết tôi, nếu Liệt Hòa phu Nhân hỏi, thì bá chủ đáp làm sao ?

Đông phương bá chủ thoáng giật mình, đoạn lấy lại bình tĩnh mỉm cười :

— Tại sao bà ấy phải quan tâm đến cô nương ?

Từ Tuyết Hồng không đáp câu hỏi, chỉ thối :

— Thế nào phu nhân cũng phải hỏi về tôi mà ! Bá chủ không thể giết tôi đâu !

Đông phương bá chủ nhìn sững nàng.

Từ tuyết Hồng chỗi tay đứng lên, tiếp :

— Tôi sẽ chẳng nói chi hết, tôi chẳng hề nói lại với ai những gì tôi đã thấy, đã nghe bá phu ạ ! Tôi giữ kín, hoàn toàn giữ kín bá chủ ạ !

Không cần lão tỏ thái độ, gấp, chỉ nội cái việc lão chịu nghe nàng bày giải, cũng đủ tạo cho nàng niềm hy vọng rồi.

Nàng lại tiếp :

— Không đâu, bá chủ. Tôi sẽ nín lặng. Tuyệt đối tôi chẳng nói chi với phu nhân ! Bá chủ yên tâm đi !

Bằng Đông phương bá chủ bật cười khanh khách :

— Lão phu đang ở trong cái thế chủ động, thì còn sợ gì nữa ? Cô nương có biết là lão phu đang nắm một bí quyết đổi phó với tình hình chẳng ?

Từ tuyết Hồng rung rung giọng :

— Bí quyết ? Bí quyết như thế nào ?

Đông phương bá Chủ bật cười lớn :

— Bí quyết đó, là chẳng bao giờ lão phu tin ai chỉ giữ ý, đừng bao giờ tin ai, là không khi nào mình thất bại, có bao nhiêu bí mật cũng giữ được như thường. Nhờ không tin ai, mà từ lâu lão phu chưa hề thất bại trên trường đời. Cô nương thử nghĩ, làm sao lão phu tin cô nương được chứ ?

Từ Tuyết Hồng nghe đất dưới chân thỉnh thoảng, nàng kêu oái lên một tiếng, rồi ngã sụm xuống tại chỗ.

Có tiếng nói vọng lên từ bàn năng sinh tồn, tiếng nói âm thầm đó giục nàng :

— Chạy nhanh ! Chạy trốn đi, cố thoát đi !

Nhưng chạy đi đâu cho khỏi ? Chạy làm sao mà chạy ?

Bây giờ, dù huyết đạo đã được giải khai, nàng nghe còn bất lực hơn lúc bị điểm huyết.

Khi Đông Phương bá chủ vươn tay lên, ông tay áo vừa phất, nàng lại rú khiếp mấy tiếng, như cái máy, lần mình ra ngoài, xa hơn trước.

Rồi từ đó, nàng lẩn lộn vào bụi cỏ.

Lẩn, đề mà lẩn, nàng có hy vọng gì lẩn khỏi tầm chương lực, tầm ly phương của Đông Phương Bá Chủ ?

Nàng cứ lẩn, bất chấp Đông Phương bá chủ phóng lực đạo xuống, nàng phất giầy nào, nàng cảm như chết, lẩn đề kéo dài sự đợi chờ đó.

Nhưng, lực đạo của Đông phương bá chủ chưa dứt xuống, bỗng có tiếng cười quái dị, từ xa vọng, lại tiếng cười thoát đầu nghe nhỏ dần dần lớn lên, sự kiện đó chứng tỏ người phát ra tiếng cười đang tiến về phía nàng.

Tiếng cười quái dị chốc chốc lại vang lên, mỗi lần vọng đến, mỗi nghe gần.

Người nào đó đang hướng về phía này, rất nhanh.

Trong thoáng mắt, một người hiện lộ xa xa.

Bất cứ người đó là ai, miễn là có một người thứ ba xuất hiện trong phút giây này, là có mang một niềm hy vọng đến cho Từ Tuyết Hồng.

Giả như người đó tốt, thì nàng sẽ được cứu nạn tại, nàng không cần nghĩ đến người đó có thể đối phó với Đông phương bá chủ hay không.

Còn như người đó xấu, thì cũng chẳng đáng ngại gì, bởi nàng cảm chắc cái chết trong tay rồi. Dù người đó có hứa theo Đông phương bá chủ, điều ấy là tự nhiên rồi, nào phải là một sự lạ mà nàng cần lo ngại ?

Cái điều nàng mong mỗi nơi người sắp đến là thời gian được kéo dài, biết đâu trong thời gian kéo dài đó, nàng chẳng nghĩ ra được một mưu kế gì thoát thân ?

Nàng định thần nhìn về hướng đó, chờ xem người sắp đến là ai.

Thì ra người đó, ba phần giống người bảy phần giống khi. Người đó là Huyết Viên thân Quân, nàng nhận ra được dễ dàng.

Nàng không tưởng là Huyết viên thân Quân có thể xuất hiện tại nơi này.

Lão ấy đến đây làm gì ?

Thần Quân đến nơi dừng chân lại, lưng quay về Từ Tuyết Hồng.

Chừng như lão đã nhận ra người đối diện với lão, nên giật mình vừa đứng lại, liền lùi hai bước.

Lại lại rồi lão lấy ngay bình tĩnh, bật cười mấy tiếng thốt bằng quơ :

— Là ! Đêm nay là đêm gì, mà có rất nhiều cao thủ xuất hiện quanh vùng này ? Không lẽ lại sắp có đại hội quần hùng ?

Đông phương cao thủ không thích cái vẻ băng quơ của Huyết viên thân Quân, cau mày hỏi :

— Thần Quân nói như thế là nghĩa làm sao ? Ấm chỉ lão phụ chăng ? Tự mình cho là một cao thủ chăng ?

Câu nói khinh miệt đó, nếu là một kẻ nào khác nói ra trước mặt Thần Quân, kẻ đó hẳn phải khổ nặng với lão rồi, nhưng Đông phương bá Chủ nói ra liệu lão dám phát tác chăng ?

Lão cười khan mấy tiếng, đoạn lắc đầu :

— Không ! Tại hạ có dám cho mình là cao thủ đâu ? Song, vẫn có cao thủ quanh đây như thường. Bởi những người đó có vũ công cao hơn tại hạ mấy bậc, tại hạ cao hạ là cao thủ, đúng với cái ý của cái hạ vừa nêu lên !

Đông phương bá Chủ bật cười ha ha :

— Trên thế gian này trừ lão phu ra, còn có kẻ nào đáng được gọi là cao thủ chứ ?

Huyết Viên Thân Quân điềm nhiên :

— Còn chứ cái hạ ! Chẳng hạn, Tịch Đại Tiên sinh tại núi Nga My... Tại hạ có gặp Tiên sinh quanh đây...

Từ Tuyết Hồng thấy rõ gương mặt của Đông phương bá chủ hơi biến sắc.

Nhưng, chỉ một thoáng thôi, lão ấy lại tự phụ, cao ngạo như thường.

Đôi mày nhướng lên, hiện rõ vẻ thách thức, lão hỏi :

— Tịch đại tiên sanh đang có mặt quanh vùng này à ?

Tốt lên câu đó, Đông phương bá chủ dùng công lực cao thâm phát âm cốt ý chuyển âm thanh của lão vang đi xa, như đề cho Tịch đại Tiên sanh nghe nếu Tiên sanh đang có mặt trong vùng phụ cận, hơn là hỏi ngay Huyết viên Thần Quân.

Không lâu lắm một âm thanh từ xa vọng đến, rõ ràng.

— Đông phương tiên sanh lâu nay được bình an chứ ?

Đông phương bá chủ hỏi đi, có người đáp lại người đáp đó nếu chẳng là Tịch đại tiên sanh thì còn ai nữa ?

Thế là Huyết viên thần Quân nói đúng, Tịch Đại tiên sanh đang có mặt trong vùng, và tiên sanh đang ở rất gần đây :

Phải, tiên sanh ở rất gần !

Câu nói vừa buông dứt, dù câu nói phát tận nơi xa, do công lực chuyển đến, tiếng cuối tắt lặng, một bóng người đã hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Người đó lướt đi rất nhẹ nhàng như vãng mây phiêu phưởng song rất nhanh, chỉ trong thoáng mắt, đã đến cực trường.

Người đó là một lão nhân tác độ trên dưới sáu mươi, vận áo màu tro, rất tinh khiết, thân hình cao lớn, tay cầm cây chịch trượng bằng ngọc trắng, đầu trượng thỉnh thoảng điểm hờ trên mặt đất chứ thực ra lão nhân xê dịch bằng khinh công thì cần chi phải chịch cây trượng ư

Gương mặt của lão nhân hằn vô số vết nhăn nếp, đôi mày chững như cau lại quá nhiều lần trong đời, nên hiện tại xem như nhúm mải.

— Lão nhân vòng tay hướng sang Đông Phương Bá chủ, vái chào

Đông phương bá chủ đáp lễ đoạn hỏi :

— Có thể giáo huấn tiểu tử đó được chăng, hử Tịch Đại tiên sanh ?

Tịch Đại tiên sanh thờ dãi nhie sang Huyết viên Thần Quân.

Thần Quân hết sức kỳ quái, nghĩ giữa hai nhân vật thượng đỉnh này, hẳn có một sự liên quan gì, hơn nữa sau khi Đông phương bá chủ hỏi như thế, Tịch Đại tiên sanh nhìn sang lão.

Cái nhìn đó, có ý nghĩ như thế nào ?

Điều mà Đông phương bá chủ toan nói ra đó, hẳn phải bí mật lắm cho nên Tịch Đại tiên sanh chẳng muốn có ai khác hơn họ nghe lọt chăng ?

Nghĩ như vậy, Thần Quân vội thốt :

— Xin nhĩ vị thứ cho, tại hạ đến đây tìm Liệt hỏa Thần Đà không thể ở lâu được.

Vừa thốt, lão vừa cúi lại, định lỵ khai nơi đó ngay, nhưng lùi hai bước đó, lão lại vọt vào bụi cỏ, nơi có Từ tuyết Hồng đang ẩn nấp.

Thấy Huyết viên thần Quân lùi vào đó, Từ tuyết Hồng hồi hã lẫn mình ra ngoài nhưng chậm mất rồi, Thần quân đã phát hiện ra trong bụi cỏ, có người.

Lão cúi thấp đầu xuống, nhìn về nơi cỏ động dậy, nhận ra Từ tuyết Hồng bất giác giật mình, sau đó jào lấy lại bình tĩnh, bật cười quái dị :

— Trờ ra người !

Lão bước tới đưa tay chụp xuống đầu vai nàng, giở hồng nàng lên mang ra khỏi bụi cỏ.

Từ Tuyết Hồng biến sắc mặt trắng nhợt, rung sợ đến độ răng đánh vào nhau cách cách.

Huyết Viên thần Quân vẫn giữ tiếng cười quái dị, vừa cười vừa thốt :

— Ngươi ! Đi đâu cũng gặp người ! Đúng là con đường oan gia vừa hẹp vừa ngắn, mới gặp nhau rồi cũng gặp nhau ! Ta sẽ đưa ngươi đến gặp hai người, chắc ngươi thích gặp họ lắm !

Từ Tuyết Hồng miên cưỡng hỏi :

— Hai người ? Ai ?

Huyết viên Thần Quân chưa kịp nói gì, Tịch đại tiên Sanh lên tiếng :

— Huyết Viên huynh ! Buông tha cho vị cô nương đó đi !

Huyết viên Thần Quân giật mình, kêu lên :

— Tiên sanh có biết đầu nàng này...nàng này..

Tịch đại tiên sanh nhướng mày cười cao đôi mày chặn lời :

— Huyết Viên huynh đã là một nhân vật thành danh trên gian hồ, sao lại có thái độ đó đối với một tiểu cô nương ? Hãy buông nàng ra đi !

Thần Quân thoáng biến sắc, suy nghĩ một chút, buông tay song lao tung mắt nhìn Từ Tuyết Hồng bảo :

— Đi ! Người đi theo ta ?

Từ tuyết Hồng chưa hết sợ, hấp tấp hỏi :

— Tại sao phải đi theo tiên bối ?

Nàng thấy Tịch đại tiên sanh can thiệp, bảo Huyết viên thần quan buông tay, cảm thấy can đảm hơn nhiều nên mới dám hỏi như vậy định mình là nếu thần quân bức bách nàng, thì Tịch đại tiên sanh sẽ can thiệp nữa, giải cứu nàng.

Huyết viên Thần Quân cười lạnh :

— Biều ca của người là Lâm hạo Sanh hiện ở rất gần đây người không muốn gặp hắn sao ? Ta biết chắc người thích gặp hắn lắm mà có đúng vậy không ?

Từ tuyết Hồng giật mình thoáng biến sắc mặt, Nàng chưa nói gì Huyết viên thần Quân cười lạnh tiếp :

— Người cứ tưởng là Lâm hạo Sanh đã chết rồi, phải không ? Sao người không tưởng là bất cứ người hãm hại hai người đó bằng cách nào, họ gặp lại rồi là chẳng bao giờ họ khổ khổ nữa ?

Từ tuyết Hồng nhếch nụ cười thâm, thâm nghĩ :

— Tại sao ta quên nghĩ đến điều đó ? Ta làm cho cả hai dở sống, dở chết họ chưa chết hẳn thì tự nhiên phải có người cứu

họ, không Huyết Viên thần Quân thì cũng là người nào khác, họ còn sống thì đến lượt ta phải khổ với họ !

Nàng chưa vội đáp, Đông Phương bá chủ bật cười vang gọi Thần Quân :

— Huyết Viên ! Lời nói đó nghe khác jác quá !

Huyết Viên Thần Quân có thẹn, có hận, nhưng chẳng dám phát tác, muốn nói một câu cho đỡ bẽ bàng, Tịch Đại tiên sanh đã cất tiếng :

— Đông phương tiên sanh, lão phu nghe nói tiên sanh có mặt tại địa phương này, nên cấp tốc đến đây mong gặp tiên sanh, mình nói chuyện với nhau..

Đông Phương bá chủ mỉm cười :

— Thưa Tịch đại tiên sanh muốn gặp lão phu ? Để nói về tiểu tử ấy ?

Tịch Đại tiên sanh ho lên mấy tiếng.

Lão họ như đã ngăn chặn Đông Phương bá chủ nói tiếp lão không muốn ngoại nhân nghe lọt câu chuyện.

Đông phương bá chủ bỏ dở câu nói.

Tịch Đại tiên sanh gạt đầu :

— Có một điều quan trọng lắm, Đông Phương tiên sanh !

Đông phương bá chủ nhìn qua Từ tuyết Hồng mỉm một nụ cười bí hiểm, đoạn cùng Tịch tiên sanh bước đi.

Cả hai cùng giữ thuật khinh công, chỉ trong thoáng mắt là khuất dạng.

Huyết Viên thần quân càng thêm nghi ngờ, thâm nghĩ :

— Họ có sự gì bí ẩn ? Song phương, một chánh, một tà, làm gì có liên quan với nhau được ? Bây giờ, chừng như họ liên thủ với nhau, không cố kỵ nhau như giang hồ đã tưởng ! Thế là nghĩa gì ?...

Dù sao, cả hai cũng đã đi khuất rồi, họ đi khuất là Huyết Viên thần Quân chẳng còn sợ ai ngăn trở nữa, hiện tại thì lão muốn làm gì Từ tuyết Hồng tùy ý lão.

Lão đưa tay qua, chụp xuống đầu vai Từ tuyết Hồng như trước.

Đông Phương Bá Chủ đi rồi, Từ tuyết Hồng nghe nhẹ nhõm trong người. Ánh mắt cuối cùng của bà chủ như ngăm cảnh cáo nàng, đừng bao giờ tiết lộ sự gì với bất kỳ ai, nếu nàng giữ được sự bí mật đó, thì nàng có thể hy vọng bá chủ chẳng làm gì khó khăn đến nàng.

Nhưng Đông phương bá chủ đi, thì Tịch đại tiên sinh cũng đi, như thế thì Huyết Viên thần Quân còn ngán ai nữa? Lão không ngăn là nàng phải khổ với lão.

Nàng vừa bắt đầu lo ngại trở lại, là Huyết Viên thần quân đã chụp tay lên đầu vai nàng.

Bây giờ, nàng còn sờ cây vào đầu để dám chống cự với Thần Quân?

Lão chụp tai xuống vai nàng rồi liền hỏi:

— Người chịu đi không?

Vừa lúc đó hai bóng người từ xa lướt đến.

Từ tuyết Hồng nhìn ra, thấy hai người đó thân vóc bất đồng. Một người tác cao ốm, tuổi tợn, còn người kia thì là một đại hán khôi ngô, trạc trung niên.

Cả hai vừa đến nơi, đảo mắt nhìn quanh, chợt đại hán kêu lên kinh hãi:

— Nhị ca! Trời!

Đại hán đã phát hiện ra thì thề của Chủ phiến Thiên.

Nhìn lên thấy Huyết Viên thần Quân, đại hán chẳng nói gì cả, vung quyền nhào tới.

Huyết Viên thần Quân hét to:

— Ông lão tam người làm gì thế?

Dù Huyết Viên thần Quân không gọi họ đại hán đó, Từ tuyết Hồng cũng có thể bằng vào hai tiếng nhị ca, nhận ra đại hán và lão nhân kia là hai nhân vật trong nhóm Trung điều tam Hữu.

Đúng như vậy, người già là Điều tẩu thành Lạc, và đại hán là Thiết quyền Ưng Hưng.

Huyết Viên thần Quân vừa hét vừa né qua một bên, tránh tay quyền của Ưng Hưng.

Nhưng Ưng Hưng chưa chịu buông tha, tay hữu đánh ra huyệt đích, tay tả phóng theo liền, tay tả vừa phóng ra, tay hữu chực chờ công tới.

Cả hai tay cùng nhắm vào mặt Huyết Viên thần Quân.

Huyết Viên Thần Quân la hét vang lên, buông ngay Từ tuyết Hồng, đồng thời dùng chưởng quét sang, bức bách Ưng Hưng lùi lại.

Ưng Hưng sùi giận quát lên:

— Sao đại ca chưa xuất thủ?

Vừa quát, Ưng Hưng vừa nhào tới, tung luôn một lượt bốn quyền.

Trong khi đó Điều tẩu Thành Lạc thốt:

— Tam đệ đừng nóng / Mình phải hỏi lại kỹ, rồi động thủ cũng không muộn!

Nhưng, Thành Lạc ngăn trở vô ích, bởi Ưng Hưng đã quyết hạ cho bằng được Huyết Viên thần Quân.

Thực ra Huyết viên thần Quân cũng chẳng sợ gì bọn Trung điều tam Hữu, song cái chết của Chủ phiến Thiên dù sao cũng phải thanh minh rõ ràng, do đó lão muốn chờ đợi nhìn một chút, cho Ưng Hưng bớt nóng, để lão còn giải thích.

Lão biết rõ nếu không giải thích tường tận, thì Ưng Hưng và Thành Lạc sẽ ngộ nhận là chính lão đã sát hại Chủ phiến Thiên như vậy là oán cừu căm kết, mà cấu kết một cách vô lý, gây nhiều phiền phức cho lão sau này.

Muốn cho Ưng Hưng bớt nóng, lão phải để cho y đắc thủ, do đó tránh ba quyền đầu, lão nhường vai hững quyền thứ tư.

Lão nghĩ đánh trúng một quyền, chắc Ưng Hưng sẽ há dạ, và lợi thế công, lão sẽ nhận đó phản tấn.

Ngờ đâu, tay quyền của Ưng Hưng mạnh hơn chỗ tường của lão hững quyền đó, lão phải loạng choạng người lùi lại, rồi ngã ngồi xuống đất.

Trái với sự suy đoán của lão, đánh trúng một quyền rồi, Uông Hưng chẳng chịu ngưng tay, y còn lướt theo, tung luôn hai quyền nữa.

Nếu Thần Quân cam tâm hứng chịu một trong ba quyền đó chắc chân lão phải thọ thương ngay.

Lão chưa kịp phản ứng, từ bên trên, có tiếng gió rít, một vật gì dài và nhỏ như đường tơ bạc lao vút xuống, nơi đầu vật đó có một cái móc, màu vàng.

Đúc đó lao xuống mặt lão.

Lão biết ngay, chính là như câu và móc câu của Thường lạc Nhợ và móc là một loại vũ khí đặc biệt của họ Thường, từng gây kinh khiếp cho bao nhiêu hào kiệt giang hồ.

Huyết viên Thần quân hoảng quá, lập tức rùn mình xuống chúi tay trên đất, cánh tay lão quá dài, nên thân hình vừa hụp xuống tay chạm đất ngay.

Lão hụp xuống, tránh được hai quyền nhanh như gió bão Uông Hưng đồng thời lão trở chân ra, lia một vòng, bắt buộc Uông Hưng phải lùi lại cho khỏi bị chạm.

Bàn tay, chúi mạnh xuống Thần quân lấy đà tung bổng người lên không, tránh luôn móc câu của Thành Lạc.

Nhưng, lão vừa đáp xuống, đường nhợ và móc câu bay vút tới cõ Uông Hưng cũng vung tay lướt theo.

Huyết viên Thần quân thăm kêu khổ biết rõ lão phải chịu nảm oan trước cái chết của Chữ phiến Thiên rồi!

— Thấy cả ba người cùng đồng thủ với nhau thoát đầu từ tuyết Hồng sừng sờ, chưa biết mình phải có phản ứng gì thích hợp với tình thế.

Nàng ngậy người nhìn họ trao đổi qua mấy chiêu, chợt nàng tỉnh ngộ, nếu không nhân dịp này chạy đi, thì còn chờ đến lúc nào nữa?

Lập tức nàng quay mình, phóng chân chạy về phía ngược chiều. Nàng cho rằng chạy như vậy, mới có thể tạo nhanh chóng một

khoảng cách khi đi an toàn giữa nàng và Huyết Viên thần Quân.

Nàng bắt chập phía trước mặt có jùm, có bụi, có gai gốc cừ chạy, thẳng đường mà chạy, cành cây vướng gai gốc quào y phục rách bết, da thịt rách bết nàng cũng chẳng buồn nhìn, cũng chẳng nghe đau.

Nàng như một con mồi bị đuổi dồn, chạy chết.

Chạy như thế rất dễ mệt, qua một lúc, Từ Tuyết Hồng đuối sức bắt buộc phải dừng chân.

Nàng ước độ đã vượt qua mấy dặm đường, như thế kể cũng khá xa rồi, nàng bớt lo sợ phần nào.

Nàng dừng chân, thở hắt hơi, máu trong người sôi động mạnh lỗ tay nghe lòng bùng, lúc đó nếu chẳng có tiếng động nào khác ở bên ngoài chắc nàng cũng chẳng nghe lại.

Nàng nấp tại phía sau một tảng đá lớn, chờ một lúc cho khoẻ người.

Khi nhip tìm lắng dịu như bình thường, nàng bắt đầu quan sát không cảnh quanh mình.

Nàng nghe có tiếng nước chảy róc rách đầu đây, cách không xa lắm. Nghe tiếng nước chảy nàng cảm thấy khác, liền đứng lên, vượt lại y phục bớt nhăn nhoe, rồi bước đi về phía có tiếng nước chảy.

Chỉ qua một khúc quanh là nàng thấy khe suối trong.

Chưa kịp đến suối bỗng Từ tuyết Hồng giật mình.

Nàng phát hiện ra nơi bờ suối, có hai người đang ngồi sát bên nhau, một nam một nữ dựa lưng về phía nàng.

Chợt nhận ra hai người đó là ai, và lại nàng chẳng khác nào một con chim bị tên, thấy cây cong là phải sợ, nàng thấy bóng người cũng sợ như vậy, nên cấp tốc tìm một tảng đá, nấp phía hậu.

Núp xong, nàng lại thò đầu lên lên nhìn.

Tuy chỉ thấy lưng của hai người đó chứ chưa thấy rõ mặt mày, nàng có cảm tưởng là hai người đó không lạ lắm đối với nàng. Nhưng nàng cũng chưa đoán ra họ là ai.

Họ ngồi như thế, hẳn đang trò chuyện với nhau, nàng chú ý lắng tai nghe.

Nữ nhân cất hỏi nam nhân :

— Lâm ca ca nghĩ Thần Đà có thể thu nhận chúng ta chăng ?
Lâm ca ca !

Trời ! Ba tiếng đó vọng đến tai Từ Tuyết Hồng, chẳng khác nào ba tiếng sấm nổ trên đỉnh đầu !

Dáng người rất quen, lại có họ Lâm, nếu chẳng phải là Lâm Hạo Sanh thì là ai ?

Và, nếu nam nhân là Lâm Hạo Sanh, thì nữ nhân là Ngọc Cầm chứ còn ai khác nữa ?

Từ tuyết Hồng thấy vũ trụ đảo lộn còn nàng thì đang quay vù vù trong không gian.

Qua phút giây quá kinh hoàng, Từ tuyết Hồng bình tĩnh trở lại.

Nàng cảm thấy hận Lâm Hạo Sanh hơn lúc nào hết, nàng ghen với Ngọc Cầm hơn lúc nào hết !

Cảnh ấu ỹm trước mắt, đúng là một sự khiêu khích rõ ràng ? Bao sao nàng đứng tại đó ? Dù chính nàng tình cờ gặp họ, chứ chẳng phải họ tìm nàng bày trò ấu ỹm, mà nàng cho rằng họ đã khiêu khích.

Như đã biết, nàng là con người hẹp hòi nhỏ mọn, hành động luôn luôn theo thiên kiến, thì có sự gì mà nàng chẳng tưởng nổi, nhất là những sự thuộc về phạm vi bại hoại ?

Nàng nắm chắc hai tay lại, như sắp sửa khai chiến.

Đúng vậy, đôi nam nữ cạnh suối, chính là Lâm Hạo Sanh Ngọc Cầm.

Lâm Hạo Sanh đáp :

Ngu huynh nghĩ là có thể lắm, Ngọc Cầm ạ ! Bởi, Huyết viên thần Quân là chỗ quen thân của Liệt hỏa Thần Đà nếu Thần Quân chịu khó nói hộ chúng ta, thì Thần Đà không có lý do gì từ khước. Ngu huynh hy vọng là sự việc phải thành, hẳn mọi cố gắng trí dĩ !

Trời !

Từ tuyết Hồng tức uất có thể đến chết được ! Họ gọi nhau là ca ca, là hiền muội, họ thân mật vô cùng !

Ngọc Cầm thở dài :

— Hiền muội chẳng hiểu tại sao Huyết Viên thần Quân đối xử rất tốt với chúng ta như thế ! Còn một điều này nữa vũ công của Thần quân rất cao, tại sao lão không thu nhận ngay chúng ta làm đồ đệ, mà phải vượt đường dài đưa chúng ta đến gặp Thần Đà ? Lão thu nhận ngay, có phải tiện hơn chăng ?

Lâm Hạo Sanh cũng thở dài đáp :

— Lâm như vậy, thần Quân càng chúng tỏ hảo ý rõ rệt đối với chúng ta ! Hiền muội phải hiểu, dù lão có vũ công rất cao, song trên giang hồ lão chẳng có thành danh vọng bằng Liệt hỏa Thần Đà hơn nữa, lão lại là một nhân vật trong Tà phái, lão sợ chúng ta hiềm vì sự kiện đó mà từ chối. Lão không muốn có sự từ chối đó nên lão chẳng để nghị..

Ngọc Cầm cau mày :

— Tà phái thì đã sao ? Dù là người trong tà phái, lão cứu mạng chúng ta, tức hẳn lão là con người tốt rồi !

Lâm Hạo Sanh im lặng, không đáp chừng như chẳng có chuyện gì thích đáng để đáp câu nói của nàng.

Một lúc lâu chàng thốt :

— Rất có thể Thần Quân có một đọa giao tình với phụ thân ngu huynh ngày trước, do đó Thần Quân nghĩ đến người xưa, mà sẵn sàng cứu trợ người này. Chứ nếu không vậy, thì lão bỏn bẻ vật và gì chúng ta làm chi cho nhọc ? Còn một điều này nữa là Thần Quân tìm người trong Thiên nhất Bảo, mà người hâm mộ chúng ta là con gái của bảo chủ, sự tình có liên quan đến Thiên nhất Bảo ít nhiều, tự nhiên Thần Quân can thiệp.

Từ nơi chỗ gặp đến Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cầm, khoảng cách độ hai trượng. Từ tuyết Hồng nghe rõ những gì họ nói với nhau nàng luôn luôn đổi thần sắc qua mỗi câu nói của họ. Muốn ngàn ý

niệm hiện lên trong tâm tư, lẫn lộn, làm cho nàng hoang mang vô cùng...

Con gái của bảo chủ Thiên nhất Bào!

Lâm hạo Sanh nói mấy tiếng đó, hợp tình hợp cảnh lắm!

Chàng không gọi nàng là biểu muội, chàng không gọi Từ Long là cựu phụ, nàng cũng không trách được chàng.

Trên thực tế, qua bao nhiêu việc nàng đã làm đối với Lâm hạo Sanh, chàng có quyền xem nàng và phụ thân nàng như người đứng kế lạ!

Phải, Từ Long chỉ là một bảo chủ, và nàng chỉ là con gái của Từ Long, bảo chủ Thiên nhất Bào, không hơn không kém!

Nàng nhận ra, dùng mấy tiếng đó, đáp với Ngọc Cẩm, Lâm hạo Sanh không còn mấy mai nào cảm đối với nàng, có lẽ hình bóng mặt biểu muội Tuyết Hồng đã phải mờ trong tâm tư chàng, và giờ đây thì hình bóng đó được thay bằng hình bóng cô gái tàn độc, con của Thiên nhất Bào chủ.

Như vậy, là trong con mắt của Lâm hạo Sanh hiện tại nàng chân còn giá trị nào. Nàng xuống thấp đương nhiên Ngọc Cẩm phải lên cao.

Hình bóng của nàng Ngọc Cẩm đã thay thế hình bóng của nàng rồi!

Nhìn cảnh ầu yếm trước mắt, nghe những lời nói phủ phàng bên tai, Từ tuyết Hồng đã ghen càng ghen hơn, đã hận, càng hận hơn.

Nơi bờ suối, Ngọc Cẩm lại hỏi:

— Lệnh tôn là chủ quen thân của Huyết viên Thần Quân, thế ra lệnh tôn thuộc tà phái sao?

Lâm hạo Sanh lắc đầu:

— Không phải vậy đâu, Ngọc Cẩm. Nếu gia phụ thuộc tà phái thì Thần Quân đã thu nhận chúng ta gấp. Sở dĩ người không chịu nhận chúng ta, một phần cũng do người muốn bảo toàn thính danh của phụ thân ngu huynh đó!

Chừng như Ngọc Cẩm không hiểu cái đạo lý đó cho lắm, nàng cau mày:

— Một người đã chết rồi, còn thính danh chỉ nửa mà bảo toàn?

Lâm hạo Sanh thở dài:

— Người chết, là chuyện hết! Hiên muội nói đúng đấy, nếu luận về thính danh của một người thính danh chỉ có thể dựa vào hành vi của người đó lúc sống. Sau ngày chết đi, cái thính danh của một người đã thành nhất định tốt cũng thế, xấu cũng thế thì sự thu nhận chúng ta làm môn đồ, do Huyết Viên thần Quân đã xuống, cũng chẳng liên quan đến thính danh của tiên phụ. Song, trên thế gian có được bao nhiêu người xét suy tường tận cho mình? Cho nên Thần Quân phải nghĩ đến gia phong của ngu huynh, bởi Thần quân là con người thận trọng!

Cả hai im lặng một lúc lâu.

Từ Tuyết Hồng không nghe họ nói gì với nhau nữa, liền đứng lên bật cười lạnh.

Lâm hạo Sanh và Ngọc Cẩm giật mình. Cả hai cùng quay đầu về phía hậu.

Cả hai nhận ra ngay Từ tuyết Hồng.

Họ jấy làm lạ chứ không sợ hãi.

Lâm hạo Sanh lạnh lùng, buông gọn:

— Thì ra, cũng là người!

Tại sao chàng không dùng hai tiếng biểu muội? Tại sao chàng không dùng hai tiếng cô nương?

Hai tiếng trước còn hàm chứa cảm tình, hai tiếng sau lại tỏ ra xa vắng quá độ.

Chàng dùng cái tiếng người, để xác nhận một sự đối lập thời!

Từ tuyết Hồng đang lúc phẫn hận phi thường, song cổ họng cơn bỗng bật, giọng diêm một nụ cười thối:

— A! Biểu ca! Đúng là một cuộc xảo nghệ!

Lâm hạo Sanh đang chờ nàng nói một câu nặng nề, nhưng nàng

chỉ cười nói có thể, chàng hơi lấy làm lạ, tuy nhiên chàng lạnh lùng gạt đầu :

— Phải ! Xạo ngổ thật !

X

CHƯƠNG XXIII

MIỆNG MẬT LÒNG GƯƠNG

Từ Tuyết Hồng hướng về Ngọc Cầm, vẫy tay gọi :

— Lại đây, Ngọc Cầm !

Là một tỷ rừ từng phục thị Từ Tuyết Hồng từ nhỏ, Ngọc Cầm có khi nào dám trái ý cô chủ bé có tánh hung ác ? Nàng ngoan ngoãn vâng lời, ngoan ngoãn qua nhiều năm-lâm rồi, nên thành thói quen đến độ trở thành thụ động trước Từ tuyết Hồng.

Dù hiện tại, hoàn cảnh đã đổi thay sự tăng phục vị tiểu thư con gái chủ nhân vẫn chẳng đổi thay.

Đáng lý ra, nàng phải đề dặt, cẩn thận, thì nàng lại quên mất đã hơn một lần Từ tuyết Hồng hăm hai nàng và Lâm hạo Sinh suýt chết.

Nghe gọi, nàng bước đi liền.

Song Lâm hạo Sanh đã đưa tay ngăn lại hỏi :

— Đi đâu vậy, hiền muội ? Hiền muội quên là con người đó đã hăm hại chúng ta như thế nào sao ? Không nên lại gần nàng ấy, Ngọc Cầm !

Ngọc Cầm giật mình, nhớ lại những tao ngộ đã qua, bất giác run người.

Di nhiên nàng đứng lại.

Từ tuyết Hồng sôi giận, nhưng giận để làm gì được ai ?

Tốt hơn trong trường hợp này, nàng phải xử dịu mới có lợi cho nàng.

Nàng cười lạnh, thốt :

— Việc cũ, bỏ qua đi, Ngọc Cầm : Ai chẳng có một lần làm lỗi Tuổi trẻ, ai tránh khỏi ngông cuồng ? Ngọc Cầm nhớ làm chỉ những

cái nhỏ nhen đó ? Lại đây, ta có một việc vô cùng trọng yếu vô cùng khẩn cấp, nói cho người nghe. Lại đây đi, Ngọc Cầm !

Ngọc Cầm nhìn Lâm hạo Sanh, ánh mắt nàng hiện lộ rõ sự do dự.

Lâm hạo Sanh trầm gương mặt thốt :

— Từ tuyết Hồng ! Người bảo chúng ta bỏ qua việc cũ ? Đầu có thể bỏ qua dễ dàng và nhanh chóng như thế được ? Nếu ta không nghĩ đến công ơn nuôi dưỡng của cựu phụ, thì chắc chắn là người phải khổ với ta rồi. Ta chỉ mong từ đây người giữ mình, giữ ý, đừng bao giờ tàn nhẫn với chúng ta như vậy nữa. Ta sẽ bỏ qua cho. Thú thật đối với người, ta chẳng còn cảm nghĩ tốt đẹp nào đồng mong lung lạc bọn ta.

Từ tuyết Hồng giật mình không tưởng là Lâm hạo Sanh có thể quyết liệt đến mức độ đó.

Tại sao nàng phải giật mình ? Tại sao nàng không tưởng ? Đã hăm hại người ta suýt chết lại bảo người ta bỏ qua tội ác đó, và tin tưởng nàng trở lại, người ta không nghe, mà bất cứ ai cũng khó nghe theo, điều đó có lạ gì ?

Điều làm cho nàng kinh hãi, chẳng phải thái độ quyết liệt của Lâm hạo Sanh bởi Từ tuyết Hồng cũng hiểu là dù sao thì chàng và Ngọc Cầm cũng phải hận nàng.

Dù cả hai cố xem nàng như tử thù, cũng chẳng đáng trách họ.

Điều làm cho nàng kinh hãi thực sự thì do nàng nghe âm thanh của Lâm Hạo Sanh sung mãn khí lực như lúc nào. Như vậy là hiện tại chàng đã khôi phục tình trạng cũ, thương thế của chàng đã lành rồi.

Di nhiên nàng cũng biết là Huyết viên thần Quan chữa trị cho chàng.

Lâm hạo Sanh đã phục hồi công lực, thì giờ đây nếu nàng định bạo hành vị tất nàng làm gì được cả hai ?

Cương không dùng được, phải dùng nhu. Từ tuyết Hồng mỉm cười thốt :

— Co gì đâu, Lâm biểu ca nóng này làm chi ? Chẳng qua, tôi muốn nói với Ngọc Cầm mấy tiếng, nó muốn nghe, thì bước tới mà nghe, không muốn nghe thì thôi, tùy nó vậy. Biểu ca biết không ? Tôi sợ cho nó biết tại lịch của nó đây ?

Ngọc Cầm khích động rõ rệt :

Nàng rung rung giọng gọi :

— Tiều thơ ? Tiều thơ biết được tại lịch, và thân thể của tôi à ?

Lâm Hạo Sanh vội chặn lại :

— Ngọc Cầm ? Đừng nghe lời nàng. Bối quá nàng chỉ bịa chuyện cho có cớ để dụ hoặc hiên muội thôi ? Đừng tin những chuyện hoang đường do nàng bịa ra, Ngọc Cầm ?

Từ tuyết Hồng cười lạnh đưa tay chỉ lên trời :

— Trời trên cao chứng minh cho Từ tuyết Hồng này ? Nếu tôi bịa một tiếng gì về tại lịch của Ngọc Cầm, xin cho tôi chết một cách thảm thiết !

Nàng thề độc ?

Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cầm sững sờ. Lời thề độc, đã là một sự lạ, Từ tuyết Hồng phát thề, lại là một sự lạ hơn ?

Một con người ương ngạnh ngoan cố như nàng bình sanh ngán ai mà bắt buộc phải thề ? Nàng chỉ bức bách người ta phải tin nàng chứ khi nào nàng chịu thề cho người ta tin ?

Bây giờ, nàng thề, và thề độc ?

Thế là nghĩa gì ? Tại sao ?

Chắc chắn là nàng không đùa rồi ? Lâm Hạo Sanh thừa hiểu nàng lắm mưu mô, lắm thủ đoạn, nhưng lần chàng phải tin là nàng muốn nói thật.

Ngọc Cầm cũng tin như chàng, song nàng không dám bước tới.

Không dám bước tới, vì ngại làm phật ý Lâm Hạo Sanh song, nàng vẫn muốn bước tới như thường.

Nàng nhìn Lâm Hạo Sanh gọi khẽ :

— Lâm ca ca...

Một tay đưa ra, ngăn chặn Ngọc Cầm, tay kia chỉ về Từ tuyết Hồng Lâm Hạo Sanh trầm giọng :

— Người đừng toan dụ hoặc Cầm muội muốn nói gì, cứ nói cần chi phải gọi Cầm muội đến gần ? Người biết gì về thân thể Cầm muội ?

Từ Tuyết Hồng cười nhẹ :

— Biết hay không biết, thì chỉ có mình tôi hiểu. Nói hay không nói là quyền của tôi. Nó muốn nghe, cứ bước tới mà nghe, nó chẳng muốn nghe, cứ đứng đó tôi không cưỡng bách nó, mà cũng chẳng dư hơi la lớn lên cho người ngoài vạ dẫm xa nghe lọt.

Lâm Hạo Sanh hừ một tiếng :

— Đừng toan hăm hại Ngọc Cầm lẫn nữa Tuyết Hồng ! Ta sẽ chẳng để cho người toại nguyện đâu !

Từ Tuyết Hồng thông thả quay mình, như chực bước đi, đồng thời thốt :

— Thà thì thôi. Tôi còn nói gì nữa, có điều rất tiếc là thân thể của Ngọc Cầm hể sức kỳ lạ, chẳng ai tương tượng nổi sự kỳ lạ đó. Nó không muốn nghe thì thôi !

Ngọc Cầm vội gọi :

— Tiều thơ..., khoan đi, tiều thơ... Tôi... đến...

Lâm Hạo Sanh gắt :

— Hiên muội...

Nhưng Ngọc Cầm đã vọt đi ngoài tầm tay của chàng rồi, chàng không làm sao ngăn lại kịp.

Tuy nhiên, Ngọc Cầm chưa đi ngay, bởi nàng nghĩ đi như vậy là trái ý Lâm Hạo Sanh.

Nàng dừng lại, quay mặt nhìn chàng, lệ thấm đọt nhien tuông trào qua mánh lệ, Ngọc Cầm nhìn chàng như van lơn cầu khẩn.

Xuân Thư

Cơ Sở Ấn Loát và Phát Hành Đồ Loại Sách, Tiểu Thuyết, Tapes Thông Dụng
Phục Vụ Cộng Đồng Người Việt Tại Hoa Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1976
P.O. Box 720065, Houston, Texas 77272 U.S.A. (713) 498-1474

Xuân Thu

Cơ Sở Ấn Loát và Phát Hành Đa Loại Sách, Tiểu Thuyết, Tự Điển Thông Dụng
Phục Vụ Cộng Đồng Người Việt Tại Hoa Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1975
P.O. Box 720065, Houston, Texas 77272 U.S.A. (713) 498-1474

LÂM HẠO SANH bởi rồi, vội nắm tay nàng, ngập ngừng một chút đoạn thốt :

— Hiền muội đến gần nàng ấy làm gì ? Thân thể của hiền muội trước sau gì chúng ta cũng sẽ biết, vội vàng chi, mà phải nghe lời nàng ? Nếu nàng có mưu mô gì, hãm hại chúng ta như ngày nào thì sao chứ ?

Ngọc Cẩm thở dài :

— Được, Lâm ca ca ? Tiểu muội vâng lệnh đại ca ?

Từ Tuyết Hồng sôi giận, song vẫn giả vờ điềm nhiên miệng mỉm cười :

— Ngọc Cẩm ! Người còn sợ ta hãm hại người nữa sao ? Không đâu người và Lâm biểu ca yêu nhau, cứ yêu nhau như thường là khỏi hề hấn giận người, bởi ta xem Lâm biểu ca như người vất đi rồi, ta chẳng hề tưởng nghĩ nữa !

Lâm hảo sanh lạnh lùng :

— Người nói gì mặc người, ta nhất định chẳng để cho Ngọc cẩm bước đến gần người,

Từ tuyết Hồng sôi giận cực độ, mặt tái xanh, gât đầu hừ một tiếng :

— Được ! Các người xem ta như rắng rết ! Ha ha ! Rất tiếc ! Rất tiếc ! Ngọc Cẩm ơi, người cố biết không, phụ mẫu người có oai lực như thế nào ? Giả như người biết được sớm một chút, thì phụ mẫu người sẽ giúp đỡ người...

Lâm hảo sanh trầm giọng :

— Người tốt chi đó, lại tỏ ra là biết lo liệu cho người khác ? Ai tin được những lời nói của người ?

Từ tuyết Hồng biết rồi, dù nàng nói cách gì, Lâm Hạo

Sanh cũng chẳng tin nàng, và nàng sắp xếp mưu mô gì Lâm Hạo Sanh cũng chẳng mắc lừa như trước.

Như thế, nàng còn nói nhiều làm gì nữa ?

Nàng mỉm cười buông gọn :

— Tùy các người vậy, muốn có thái độ gì đối với ta tùy ý. Thời ta đi đây !

Nàng thốt xong, lướt đi.

Nàng lướt đi nhưng lại lướt ngang qua mặt Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cẩm, để cho Ngọc Cẩm thấy rõ đề khích động sự uyển tiển của Ngọc Cẩm.

Từ chỗ nàng đứng, nếu bỏ đi luôn, hẳn phải xa nơi họ.

Nàng chưa muốn xa ngay, bởi còn níu nuôi một niềm nhớ hy vọng nên nàng cố ý lướt ngang qua, như vậy là nàng gần họ hơn gần đây rồi đi luôn.

Giả như Ngọc Cẩm không nuôi tiếc, thì nàng đi luôn, còn Ngọc Cẩm nuôi tiếc thì nàng khỏi phải trở lại.

Có như vậy nàng mới chứng tỏ được sự thần nhiên, có như vậy nàng mới cao giá trị hơn.

Nàng vừa lướt qua, Ngọc Cẩm kêu lên :

— Khoan ! Tiều thơ !...

Từ Tuyết Hồng dừng chân lại hỏi :

— Tại sao ta khoan đi ? Người còn muốn gì nữa ?

Ngọc Cẩm đứng nguyên tại chỗ, bên cạnh Lâm Hạo Sanh, cất giọng khàn khàn :

— Tiều thơ cho tôi biết đi. Cha mẹ tôi là ai ?...

Từ Tuyết Hồng lắc đầu :

— Cứ hỏi Lâm Hạo Sanh thì hiểu ! Ta là con người bại hoại, bình sanh có làm điều gì tốt đâu ? Người bảo ta nói, liệu ta nói mà có ai tin chẳng ? Những gì ta làm đều xấu cả ! Đừng hỏi ta nữa !

Lâm Hạo Sanh hừ một tiếng :

— Cẩm muội đừng nóng vội ! Sớm muộn gì rồi cũng biết ! Giả

như linh tôn và linh đường là những nhân vật hữu danh thì Cẩm muội càng biết nhanh chóng hơn !

Ngọc Cẩm thở dài :

— Chỉ mong được như vậy !

Mấy lần Ngọc loan đến, Lâm Hạo Sanh đều ngăn cản, dù muốn đến, Ngọc Cẩm vẫn nghe lời chàng, đứng lại như thường, đều làm cho Từ Tuyết Hồng tức uất vô cùng.

Cái điều khiến cho nàng tức uất hơn hết, là phạm con người xa khi sống với một lai lịch bất minh, còn ai không muốn biết thân thế của mình như thế nào ?

Sự ước muốn đó hẳn phải mãnh liệt hơn tất cả những ước muốn trên đời.

Vậy mà Lâm Hạo Sanh chỉ ngăn cản bằng một cử chỉ, bằng một câu là Ngọc Cẩm ngoan ngoãn vắng theo, bỏ qua, không cần tìm hiểu nữa !

Thế thì cả hai khản khít quá, cả hai đồng tình quá !

Địa vị của Ngọc Cẩm, bên cạnh Lâm Hạo Sanh kia phải là nàng chứ lại sao Ngọc Cẩm dằn vặt ? Sao Lâm Hạo Sanh lại chọn Ngọc Cẩm mà chẳng chọn nàng ?

Nàng thua kém Ngọc Cẩm sao ?

Sự ngoan ngoãn ngoan của Ngọc Cẩm như một thùng dầu chôn vùi ngọn lửa hận đang bốc cháy cao nơi lòng nàng.

Nhưng, giận ai mà làm gì được ai ?

Qua bao lần tai nạn, Từ Tuyết Hồng như lập được pháp nào nhận nhục, cố nuốt hận vào lòng, lặng lẽ quay mình bước đi.

Đi, chẳng những tránh nhìn cảnh gay mắt, mà còn tránh sự theo dõi của Đông Phương Bửu Chủ và Huyết viên Thần quân.

Song càng nhớ đến cảnh âu yếm của Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh Từ Tuyết Hồng càng tức.

Không cần tìm hiểu là nàng còn yêu Lâm Hạo Sanh hay không nữa chỉ biết là nàng tức uất.

Thực ra cũng có một phần nào ghen hờn, bởi trước con mắt của Lâm Hạo Sanh, nàng kém xa Ngọc Cẩm.

Và khi một nữ nhân ghen lên rồi, có điều chi mà chẳng dám làm ?

Cái ghen là nguồn gốc của mọi đồ vờ, đồ vờ cho chính mình trước, sau đó mới đồ vờ cho những kẻ liên quan, người mình yêu, người tình địch.

Không có cái ghen nào xây dựng cả, dù rằng có người yêu mới ghen, mà yêu là xây dựng... Trừ khi cái ghen, dùng phát tác, tại đó là một việc khác biệt.

Cái ghen của Từ tuyết Hồng gây đồ vờ cho nàng về phương diện tình yêu đã đành, bởi nàng ghen, nàng càng nhỏ nhen, và Lâm hạo sanh ghen, càng tỏm cái nhỏ nhen đó, càng lánh xa nàng.

Ở đây cái ghen còn gây tai hại cho sự an toàn của nàng, bởi nàng liều lĩnh bắt chấp sau lưng nàng còn hai cây thủ thượng đỉnh đang trên đường truy tìm nàng.

Như vậy nàng phải chạy đi, như nàng tính toán chứ ?

Không, nàng chạy đi được một lúc, sự ghen hờn càng phút càng bùng lên, nàng lại đứng chân.

Đứng lại để cho niềm ghen tức vầy vò, đứng lại là nhượng bộ niềm ghen, tức xâm chiếm tâm tư, và nhượng bước đầu, tại đó nhượng những bước sau.

Nàng không giữ quyết định bỏ đi nữa.

Đứng chân, nàng lại nhìn quanh quẩn, thấy có một lùm khá kín đáo gần đó, vội chui vào, ngồi thu hình nghe ngóng một lúc.

Nàng thầm nghĩ, chẳng rõ Đông Phương bá chủ đã dứt chuyện với Tịch Đại tiên sanh chưa ?

Huyết Viên Thân Quân đã thoát sự vây hãm của hai nhân vật trong Trung Điều tam Hữu chưa ?

Nếu họ được rảnh tay, chắc hẳn họ sẽ tìm nàng.

Cả hai cần phải tìm cho được nàng, cả hai đều có lý do quan trọng như nhau cả !

Ngồi đó một lúc lâu, chẳng nghe thấy động tĩnh gì Từ tuyết Hồng chui ra khỏi bụi, lần đường trở lại căn bờ suối tìm chỗ ẩn nấp, theo dõi cử động của Ngọc Cẩm và Lâm hạo Sanh.

Lâm hạo sanh và Ngọc Cẩm định mình là Từ tuyết Hồng bỏ đi thực sự rồi, họ không còn lo ngại gì nữa, ngồi bên bờ suối, tâm sự với nhau.

Từ Tuyết Hồng chỉ thấy lưng họ, không nhìn được thần sắc của họ như thế nào.

Tuy nhiên, nàng cũng đoán ra là Ngọc Cẩm lúc đó sâu muộn vô cùng.

Sở dĩ nàng đoán thế là vì nàng thấy Ngọc Cẩm cúi đầu, đứng vờ vờ như đang mang một nỗi niềm nan giải.

Trong khi nàng bỏ đi, chẳng rõ cả hai có nói điều gì với nhau chăng, chứ hiện tại thì họ trầm lặng, chẳng ai nói với ai một tiếng nào.

Nàng chỉ thấy Lâm hạo sanh chốc chốc đưa tay vuốt ve lưng Ngọc Cẩm, như an ủi Ngọc Cẩm.

Cử chỉ đó làm cho nàng thêm phùng lửa giận.

Nàng đưa tay vào mình rút ra thanh chủy thủ, nắm chắc chuôi bị tư thế sẵn sàng.

Chỉ nàng nép, chỉ cách cả hai độ trượng, trong khoảng cách đó nàng thừa sức phóng chủy thủ bay đi mà không sợ hụt đích.

Nàng phóng chủy thủ cũng khá lắm chớ, giả dĩ cả hai lại không đề phòng, thì rất có ít nhiều hy vọng họ được một trong hai người.

Nàng hạ ai trong hai người ?

Đương nhiên Ngọc Cẩm, tình địch nàng !

Một lý do khác khiến nàng chọn Ngọc Cẩm làm đích là vì Ngọc Cẩm kém võ công phản ứng tự nhiên phải kém khó phát giác kịp thời mà dù có phát giác cũng chẳng làm sao tránh kịp.

Chọn Ngọc Cẩm nàng có nhiều hy vọng đắc thủ hơn là chọn Lâm hạo sanh.

Từ tuyết Hồng bóp mạnh chuôi chủy thủ cắn chặt hai hàm răng từ từ đưa tay lên.

Nàng quyết tâm vận dụng toàn công lực lao thanh chủy thủ vút đi muốn lao mạnh nàng đưa tay về phía hậu lưng da.

Cánh tay nàng vừa hoành về phía hậu, bỗng nàng giật mình cảm thấy một vật gì chụp cổ tay nàng.

Vật đó vừa khấp cụng lại, như chiếc kềm sắc.

Chưa kịp quay mặt nhìn lại Từ tuyết Hồng quá hoảng sợ, rú lên một tiếng khiếp hãi.

Tiếng rú của nàng làm cho Lâm hạo Sanh giật mình, và Ngọc Cầm cũng ngừng nhanh đầu lên, cả hai đồng thời quay nhìn về phía hậu.

Đúng lúc đó, Từ tuyết Hồng bị nhấc bổng lên cao.

Bị bóp mạnh như thế, nàng mất cả công lực, năm ngón tay lỏng ra thành chủy thủ rơi xuống đất, bật kêu một tiếng keng.

Qua phút giây kinh hoàng, Từ Tuyết Hồng định quay đầu lại nhìn xem người nào đó xuất hiện bất thình lình, phá vỡ mưu toan của nàng.

Nhưng chậm mất rồi, bàn tay nắm cổ tay nàng, đã buông cổ tay chụp lên cổ nàng, bóp cứng.

Nàng không còn lúc lắc chiếc đầu được nữa.

Bây giờ nàng chẳng cần quay lại, cũng đoán ra người phía sau lưng là ai rồi.

Bởi, Lâm hạo sanh và Ngọc Cầm cùng kêu lên một lượt :

— Huyết Viên thần Quân !

Từ tuyết Hồng nghe toàn thân lạnh rợn như vừa chạm phải luồng điện lạnh.

Nàng sợ đến cứng người.

Lâm hạo Sanh và Ngọc Cầm cũng rời bờ suối, chạy tới.

Một tràng cười quái dị vang lên, chói cả tai Từ Tuyết Hồng nàng càng sợ hơn, tim nàng như đứng lại, toàn thân giá lạnh.

Tràng cười đó, không phải xuất gần Từ tuyết Hồng mà do lòng sợ vọng lên, nghe ra chẳng giống tiếng cười của người, mà cũng chẳng giống tiếng thú.

Tràng cười đó như tiếng rên, tiếng khóc, mà chẳng giống tiếng reo hò, tiếng ca hân hoan, tràng cười thoát đầu vang lên từ xa, dần

dần lớn lên, chúng là người hay vật chi đó, vừa cười vừa tiến đến nơi.

Trong phút chốc, từ lòng nước có tiếng quây ào ào phát ra, rồi một người lướt mình trong nước tiến tới, vừa lướt, tay vừa đập mặt nước, chân quây dùn dùn miệng vẫn bật cười vang.

Hoa nước bắn ra tứ phía.

Từ tuyết Hồng, Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cầm kinh ngạc đến sững sờ đã đành, mà Huyết Viên thần Quân cũng không tránh khỏi giật mình.

Người đó cứ tiến tới, khi ngang qua chỗ cả bốn người đứng, người đó lên bờ, rồi cứ bước đi như chẳng nhìn thấy ai trước mặt.

Huyết viên thần Quân quát to :

— Ai ?

Nghe tiếng quát, người đó dừng chân lại.

Dĩ nhiên, y phục của người đó đầm ướt, nước chảy ròng ròng từ đầu xuống chân, cạo g thành vũng.

Người đó có thân vóc cực kỳ khô ốm, như một xác chết phơi khô lâu ngày, đôi mắt trũng lún lúc cười bày hai hàm răng trắng đã đáng sợ.

Người đó, là một nữ nhân !

Người đó là Hằng Nga !

Từng giao thủ với Hằng Nga tại Thiên nhất Bào, Huyết viên Thần quân đã biết bản lĩnh của bà ta như thế nào rồi, dù diện diện đại đại bà vẫn xử dụng được một thủ pháp linh diệu biến ảo phi thường.

Giả như bà bình tĩnh, sáng suốt thì đấu pháp của bà còn lợi hại đến đâu !

Nhận ra con người trước mặt bất giác Huyết Viên Thần Quân giùn mình.

Hằng Nga đứng lại rồi, gương mặt trắng đã nhìn mọi người, bỗng bà bật ca lên.

Bà ca bằng tiếng miêu, chẳng ai hiểu bà nói gì qua lời ca đó.

Thoạt đầu, Huyết Viên thần Quân nghe ca, còn kinh dị dần dần lao碌, rồi quá碌, lao không thể nghe lâu hơn, vụt hết :

— Cảm ngay !

Hằng Nga cín liền.

Sợ Huyết Viên Thần Quân phác tác, Lâm hạo Sanh vội chen vào đáp :

— Bà ấy điên dại, đang thương lắm đó, Huyết Viên tiên bối ! Xin tiên bối cứ để mặc cho bà làm chi thì làm, đừng động chạm đến bà.

Huyết Viên thần Quân nào muốn làm gì Hằng Nga ? Bất quá lão không chịu nổi tiếng ca quái dị đó thôi.

Lão nhếch nụ cười khổ.

— Người tưởng lão phu định làm gì bà ấy sao ? Không ! Dù lão phu có muốn làm gì, cũng chẳng dám làm ! Bà ấy có võ công kinh thiên động địa, đến quý thần cũng chẳng biết cái mức cao thâm của sở học bà ta đến đâu ! Đừng nói chi lão phu, cho dù là Tịch đại Tiên sanh hay Đông phương bá chủ, công vị tất làm vì bà ta nổi ?

Huyết viên thần Quân khen ngợi võ công của Hằng Nga, vô tình làm nảy sinh một ý niệm nơi Từ tuyết Hồng.

Nàng vụt gọi :

— Hằng Nga !

Hằng Nga quay mặt nhanh, nhìn nàng.

Nàng hấp tấp thốt :

— Bà cứu tôi, giải nạn cho tôi đi bà ! Tôi đang bị người bức hiếp đây !

Huyết Viên Thần Quân sững sờ, không tưởng là Từ tuyết Hồng kêu gọi Hằng Nga giải cứu nàng.

Động tác của Hằng Nga cực kỳ nhanh nhẹn thoáng mắt bà đã đến cạnh Huyết viên thần Quân rồi, dù khoảng cách có hơn năm sáu trượng từ bờ suối đến chỗ bọn Thần Quân đang đứng.

Thần Quân hú vọng một tiếng quái dị, vung tay đánh ra một chưởng với toàn công lực tu vi.

Chưởng pháp Huyết Viên thuộc môn công tả phái, vô cùng lợi hại, nhưng Hằng Nga chẳng hề sợ sệt.

Chỗ khinh thương của bà ta, có thể do tài nghệ của bà rất cao cường và cũng có thể do bà ta điên dại, không ước độ được tầm quan trọng của một chiêu công linh diệu.

Hằng Nga không né tránh, ngang nhiên lướt tới.

Chưởng kinh của Huyết viên Thần quân giáng xuống đầu vai của bà, bật kêu một tiếng bình tiếng kêu vang dội đến những ven cây quanh đó, lồng từ một suối lộn lại không gian như tiếng kêu của một chiếc trống thùng.

Đánh trúng Hằng Nga một chưởng Huyết viên Thần Quân hết sức mừng rỡ.

Lão định định trúng một chưởng, ít nhất Hằng Nga cũng phải thoái hậu một bước.

Bà thoái hậu một bước, chẳng những khoảng cách nói rộng trở lại, mà thời gian phản công phải chậm trễ lại một vài phút giây.

Hai cao thủ tranh đấu thời gian một vài phút giây thừa định đoạt cuộc thắng bại rồi.

Nhưng Huyết Viên thần Quân không mừng lâu vẻ mừng rỡ thoáng tuột lén, lại tan biến liền.

Bởi bàn tay vừa chạm xuống đầu vai Hằng Nga, từ nơi đó một đạo lực vô cùng mãnh liệt phát ra đạo kinh lực như tập trung lại thành một viên đạn, bắn mạnh đúng nơi lòng bàn tay của Thần Quân viên đạn ra khỏi vai Hằng Nga rồi, biến thành một chiếc dùi dài, xoáy vào lòng bàn tay lão, đồng thời đẩy bật bàn tay đó lên.

Huyết Viên thần Quân không còn lý chũ, cấp tốc rút cánh tay về.

Bàn tay rút về nhưng đạo kinh lực của Hằng Nga còn bám chặt người đó, như bàn tay rút đến đâu, đạo lực nhả dài ra như một chất

đeo vừa đeo mà cũng vừa dính, Thần Quân làm cách nào cũng không rút ra khỏi tay được.

Lực đạo xoay mạnh lòng bàn tay lão, chuyển nhanh vào cánh tay, liền đến vai.

Lực đạo của Hằng Nga lên đúng nơi mà Thần quân giáng chưởng xuống vai bà. Bà cho lực đạo nắm đúng chỗ, nhưng chỉ có cái việc đổi vai từ người này sang người kia thôi.

Dừng lại nơi đó rồi, lực đạo của bà bắt đầu gây chấn động.

Sức chấn động quá mạnh Huyết viên Thần chịu không nổi lắc đảo thân hình.

Trong tình thế đó, Huyết viên Thần quân bất buộc phải buông Từ tuyết Hồng bước nhanh về phía hậu mấy bước.

Lão dính dính là bước lùi lại, khoảng cách dài ra, đạo lực của Hằng Nga tự nhiên phải đứt đoạn, không còn gây chấn động nơi lão nữa.

Nhưng trái với chỗ dự liệu của lão, đạo lực đó chẳng hề tan mất đạo lực đó vẫn đeo dính vai lão.

Lão hoảng sợ phải lùi thêm mấy bước nữa, đạo lực của Hằng Nga mới đuối dần, tiêu tan luôn.

Đạo lực đó tiêu tan, thân hình của Huyết viên Thần Quân mất thăng bằng, lão chới với một chút, mới đứng vững chân được.

Tuy vậy, lão vẫn còn khiếp hễ, cho rằng khoảng cách chưa được an toàn lắm, lại lùi thêm mấy bước nữa.

Nói thì lâu, chứ sự việc diễn tiến rất nhanh chóng, bất quá chỉ qua độ một phút giây thôi.

Từ tuyết Hồng đứng cạnh Huyết viên Thần quân cũng chẳng biết lão làm những động tác gì, khi nàng phát hiện ra áp lực của lão trên người nào gì, tan biến thì lão đã cách xa nàng rồi.

Nàng cấp tốc đảo bộ lướt đến cạnh Hằng Nga, hỏi gấp:

— Bà đưa hộ tôi ly khai nơi này đi, bà! Nhanh lên bà.

Hằng Nga quay nhìn nàng, hỏi:

Người là ai? Người nhận ra ta, ta lại chẳng nhận ra người!

Từ tuyết Hồng đáp:

— Tôi là Thiên...

Nàng muốn nói là Thiên nhất Bảo rồi nhưng kịp thời giữ miệng, không tiếp luôn mấy tiếng kẻ đó.

Nàng thừa hiểu chắc đến Thiên nhất Bảo với Hằng Nga, là khiêu gợi một niềm uất hận cho bà, niềm uất hận đó, bà nuôi dưỡng từ lâu đối với Từ Long, nếu bà nhớ lại niềm uất hận là nàng khó toàn tánh mạng.

Nàng đổi giọng ngay hạ thấp tiếng nói xuống, tiếp:

— Tôi là con của bà đây!

Con!

Có bao giờ con nhìn mẹ một cách cộc lốc như thế chẳng? Có bao giờ con xưng tôi với mẹ, và xưng mẹ bằng tiếng bà?

Vậy mà Từ Tuyết Hồng nói nổi được, bởi nàng cho rằng Hằng Nga đã cuồng loạn tâm trí làm gì bà nhận ra điều trái nghịch đạo lý đó?

Cũng có thể cho rằng Từ tuyết Hồng trong lúc bất ngờ, toàn né tránh mấy tiếng Thiên Nhất Bảo, quá vội vàng nên chẳng khéo nói.

Nàng thốt rất khê chỉ có nàng với Hằng Nga nghe lọt thốt.

Hằng Nga giật bản mình như chạm phải điện đưa hai tay ra chụp cánh tay nàng.

Hằng Nga bị chụp mạnh quá, đang lúc niềm khích động lên đến cực điểm, ngón tay của bà bóp cứng, làm Từ tuyết Hồng đau điếng, tưởng chừng xương tay gãy vụn.

Nàng rút lên một tiếng ngắt xiu liền.

Hằng Nga vẫn nắm cứng tay nàng, vẫn bóp mạnh đôi mắt của bà ngày thường là đỏ màu trắng đã diễn đại, giờ đây sáng rực lên tinh quang sáng rực một cách quái dị.

Bà hét lên:

— Thật không? Có đúng vậy không?

Từ tuyết Hồng đau quá phải xiu, xiu rồi tĩnh lại liền vừa như nhỏ mặt, vừa dóp gập:

— Thật! Thật mà! Bà buông tay ra!... Buông tay đi bà!

Hằng Nga buông tay ngay.

Từ tuyết Hồng chao chao người, chực ngã, song Hằng Nga lại vòng tay qua, ôm nàng lại, bà kéo sát nàng vào lòng, li nhí ni Ừng gì chẳng nghe rõ.

Trước đó, bị bóp mạnh, đau quá, chịu không nổi, bây giờ bà lại ghì mạnh, nàng cũng không chịu nổi, buông ngực bị ép khó thở vô cùng.

Đã khó thở, mà mỗi lần thở được, Từ tuyết Hồng lại chẳng thể hít mạnh không khí, vì từ nơi thân thể của Hằng Nga, bốc ra một mùi hôi thối nồng nặc, hít phải là buồn nôn liền.

Hít mùi đó, Từ tuyết Hồng cảm thấy còn khó chịu hơn bị bà ta bóp tay, ghì mình.

Nếu Hằng Nga cứ giữ nàng như thế độ vài phút nữa thôi, hẳn nàng hôn mê ngay.

Cũng may, bà buông nàng ra, rồi gần giọng hỏi :

— Thật ? Thật vậy à ?

Tiếp theo đó, bà nói luôn một tràng tiếng Miêu, âm thanh quái dị, tại cực trường, có ai biết tiếng Miêu mà thông hiểu được bà ta nói gì ?

Nhưng, Từ Tuyết Hồng có căn gì phải hiểu những tiếng Miêu đó, nàng cứ chiếu theo mấy câu hỏi trước, và đoạn đầu của câu hỏi này mà xác nhận, cố xác nhận :

— Thật mà bà ! Đúng sự thật, mà bà ! Tôi giờ mao làm gì ? Tôi lừa gạt bà làm gì ?

Một cảnh con nhận mẹ không tiền khoáng hậu, nếu cái việc con nhận mẹ này, là đúng sự thật, thì nghĩ ra tình mẫu tử giữa hai người chẳng có gì tha thiết.

— Hằng Nga lại hú vọng lên, tiếng hú quái dị thường nhật của bà, rồi đặt tay lên vai của Từ tuyết Hồng, lắc mạnh đôi vai của nàng, bà còn dậm chân thành thịch, cuối cùng bà lại hú lên mấy tiếng nữa đoạn kéo nàng sát vào mình, vòng tay ôm nàng, ghì mạnh.

Bây giờ thì Từ tuyết Hồng không sợ đau, không sợ ngạt thở vì lồng ngực bị ép, trái lại nàng còn muốn khỏi phải thở,

Nàng sợ hít phải cái mùi hôi thối của Hằng Nga.

Tuy nhiên, dù cái mùi đó có thối hôi hơn nữa, trong lúc này nàng cũng phải hít, bởi hy vọng sống còn của nàng phải từ mùi hôi thối đó mà phát sanh niềm hy vọng duy nhất, dù khó hít mùi hôi thối nàng cũng phải hít.

Bất quá nàng cố nín hít hít, nàng hít ít càng hay.

Mùi hôi thối đó là cái sức bảo vệ nàng trong hiện tình bằng mọi nỗ lực, nàng phải thu hình trong mùi hôi thối.

Hú lên một tiếng, Hằng Nga dần dần bình tĩnh trở lại.

Bà nhìn sang Huyết viên Thần Quân. Ánh mắt của bà ngời lên đích ý dâng cao độ.

Huyết Viên Thần Quân chẳng biết Từ Tuyết Hồng nói gì với Hằng Nga, nhìn ánh mắt của bà hiểu ngay tình thế bất lợi cho lão rồi.

Lão vội thêm mấy bước ngưng thần, định tâm chuẩn bị chờ mọi biến cố.

Hằng Nga trừng mắt nhìn Thần quân một lúc, sau cùng hừ lên một tiếng, rồi nắm tay Từ Tuyết Hồng buông gọn :

— Chúng ta đi !

Nói thế, bà chẳng đợi Từ tuyết Hồng tỏ ý kiến gì, lập tức bà lôi nàng đi theo bà.

Đi nhiên, họ bước đi rất nhanh, thoáng mắt họ đã khuất dạng sau hàng cây xa xa.

Huyết viên thần Quân thấy Hằng Nga cứu thoát Từ tuyết Hồng lại còn mang nàng đi theo, lão không khỏi phẫn hận, nhưng nỗ lực của lão chẳng làm sao áp đảo nổi Hằng Nga thì dù có muốn phát tác, cũng chẳng ích lợi gì trái lại còn có thể chuốc lấy tai nạn.

Lão mặc họ ly khai cực diện, đứng thờ người ra đó một lúc lâu sau cũng quay lại Lâm hạo Sanh và Ngọc Cầm.

Lâm hạo sanh hỏi :

— Thần Quân đã gặp Thần Đà rồi chứ ?

Huyết viên Thần Quân cau mày :

— Chưa ? Chúng ta cầu phải ăn tránh một thời gian !

Lâm hạo Sanh giật mình :

Tại sao thế, Thần Quân ?

Vốn tính cao ngạo từ lâu, chẳng sợ trời, không sợ đất, xem thường quỷ thần, Huyết Viên Thần Quân lại cố kỵ Đông phương bá chủ, mà hiệu giờ Đông phương bá chủ lại có mặt quanh vùng phụ cận, do đó dù muốn dù không, lão cũng phải né tránh con người đáng khiếp sợ.

Cố kỵ, là do lão ước lượng thực lực song phương, lão ngẫm nhiều điều do thôi, chứ làm sao lão giải thích cho Lâm hạo Sanh và Ngọc Cầm biết được lý do né tránh tạm thời ?

Lão trừng mắt, gắt :

— Ta bảo tạm thời ăn tránh người cứ hiểu như vậy là đủ, còn hỏi mà làm gì chứ ?

Lâm hạo Sanh sửng sốt.

Đây là lần thứ nhất, từ khi chàng được Huyết viên Thần Quân cứu nạn, lão hẳn học với chàng, chàng mới nghe lão dùng giọng cộc cằn gần như phũ phàng đối với chàng.

Chàng lấy làm lạ về sự thay đổi thái độ này hơn là bất bình, bởi chàng có khi nào bất bình đối với Thần quân! Dù lão thuộc về tà phái điều đó có nghĩa gì khi con người trong tà phái lại có cái tâm chính đáng, biết làm việc nghĩa ?

Bất quá, chàng cho là Thần Quân có tánh quái đản, và giờ đây lão đang biểu hiện cái tánh đó thôi.

Phàm con người có kỹ tài, tự nhiên phải có ít nhiều tánh biết được như vậy rồi, mới chịu đựng được những tiêu lệt của họ, ai không hiểu họ tất phải cho là họ lập dị.

Chàng không nói gì thêm.

Thần Quân gục.

— Chúng ta đi gấp !

Nhưng, đã chậm rồi.

Từ phía sau núi, cách đó chẳng xa lắm có tiếng cười vang, vọng đến ta. Huyết viên thần Quân, tiếng cười sang sảng như chuông gió.

Dứt tiếng cười, một câu nói tiếp theo, cũng vang với oang oang :

— Thần Quân định đi về phương nào thế ?

Huyết viên Thần Quân giật mình, quay mặt về hướng phát ra tràng cười câu hỏi.

Bất giác lão xanh mặt.

Người vừa cười hỏi, xuất hiện rõ ràng trong tầm mắt của lão, người đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Đông Phương bá chủ, người mà lão cố kỵ nhất và tìm cách tránh né khỏi chạm mặt.

Đông Phương bá chủ nhìn quanh quẩn, đoạn hừ một tiếng :

— Chừng như có thiếu một người vậy, phải không Thần quân ? Huyết viên thần Quân biết ngay là Đông phương bá Chủ ngăm chỉ Từ tuyết Hồng.

Lão thở một hơi dài không khí, hỏi lại :

— Cát hạ muốn hỏi đến Từ cô nương ?

Đông phương bá Chủ cười nhẹ, không nói gì chỉ nhìn qua Lâm hạo sanh và Ngọc Cầm.

Lâm hạo sanh và Ngọc Cầm dĩ nhiên đã nhìn lên lão từ lúc lão xuất hiện.

Cả hai nhận ra, lão có khí độ phi phàm, thần thái hiên ngang bây giờ lại bất gặp ánh mắt của lão có hai giàn mình trước tia nhìn không khiếp của lão.

Họ tự hỏi :

— Lão là ai mà có oai khí như thế ?

Đông phương bá chủ lại trở qua Huyết viên Thần Quân :

— Phải đó, Thần quân ! Lão phu hỏi về nàng ấy !

Huyết viên Thần quân đáp :

— Thế thì rất tiếc cho cát hạ ! Cát hạ đến chậm một chút !

Đông phương bá chủ cau mày :

— Rất tiếc như thế nào ?

Thần quân thổ !

— Có người vừa dẫn đây, mang nàng đi.

Đông Phương Bá Chủ mỉm cười :

— Thần quân định khinh người này sao chứ ? Trước mặt Thần quân có ai dám làm cái việc đó nếu Thần quân không chấp thuận mà chắc chắn là chẳng bao giờ Thần quân không chấp thuận cho ai mang Từ cô nương đi !

Huyết viên Thần quân nhếch nhếch cười khở.

Lão tự hỏi, chẳng rõ giữa Từ tuyết Hồng và Đông Phương bá chủ có liên hệ như thế nào, tại sao lão quá quan tâm đến nàng ?

Liên quan như thế nào mặc họ, hiện giờ, lão phải đối đáp làm sao cho xuôi công việc, cái kiêu của lão ở trước mắt, còn sự hiểu biết về mối liên quan giữa họ, sau này hẳn dò xem, chẳng phải đâu cần

Không giải quyết được trường hợp này, chắc chắn là lão phải bị Đông Phương Bá chủ làm khó khăn vậy.

Lão đáp :

— Cát hạ không rõ sự tình, nên có ý nghi ngờ tại hạ, chứ thực sự thì Từ tuyết Hồng đã bị người mang đi rồi. Người đó, chính là một bà diên tại Thiên nhất Bào, tên Hằng Nga vũ công của Hằng Nga rất cao tại hạ còn kém xa bà ấy. Giả như cát hạ không tin, xin cứ hỏi hai thanh niên nam nữ kia thì rõ.

Huyết viên Thần Quân nói xong đưa tay chỉ về phía Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cầm.

Đông phương bá chủ giương tròn đôi mắt to nhìn họ, ánh mắt của lão bình thường đã khủng khiếp rồi huống hồ đang lúc lão muốn thị oai, ánh mắt đó gieo lạnh cho cả họ hai, giùn mình như chạm phải điện.

Họ sợ, họ lại nhút lại gần nhau hơn, như đề tìm sự che chở ở nhau hoặc giả nếu Đông Phương bá chủ có ý nào muốn hạ độc thủ, thì cả hai cùng bị hại một lúc, chết, họ cùng chết như đã nguyện với lòng.

Đông Phương bá chủ cười nhẹ :

— Thế là lại có một cao nhân xuất hiện ! Lão phu thấy gần nghe hẹp, nên chẳng hay biết được gì kịp thời.

Lão dùng lại một chút đoạn tiếp hỏi :

— Nghe nói Thần Quân có một người con gái duy nhất, lệnh ái đã gặp điều bất hạnh từ lâu, có đúng vậy chăng ? Và vị cô nương này...

Vị cô nương này là ai ? Lão muốn nói đến Từ tuyết Hồng hay Ngọc Cầm ?

Thần Quân nghe nhắc đến con gái, bất giác khích động đến rang người.

Rồi niềm cảm hận dâng lên, lão nghiêng rặng nghe keng két.

Giả như lúc này, Lôi Tam đang đứng trước mặt lão, hẳn lão vỗ, ngay y mà bóp vỡ sọ.

Nhưng Lôi Tam hiện giờ ở phương trời nào ? Lão đã đi tìm y từ Quan Ngoại vào đây, như tìm một mũi châm giữa lòng biển cả biết đến khi nào lão báo hận cho con gái ?

Trong phút giây khích động đó, lão bị ngàn muôn ý niệm phát sanh chớp nhoáng xáo trộn tâm tư, chưa đáp ngay câu hỏi của Đông phương bá chủ.

Đông phương bá chủ mỉm cười, hỏi tiếp :

— Đà cập đến việc đó, chẳng phải lão phu có ý khiêu lại vết thương tâm của Thần Quân, bất quá lão phu muốn chia xới phần nào cái đau của người đồng đạo vậy thôi. Điều mà lão phu muốn biết, là hiện giờ Thần Đà ở nơi nào. Chắc Thần Quân hiểu rằng Đà đã đi đâu chứ ?

Huyết viên Thần Quân trấn định tinh thần, đáp :

— Chính tại hạ cũng đang tìm Thần Đà đây. Tại hạ định gởi hai thanh niên nam nữ kia cho lão ấy, nhờ truyền dạy vũ công. Nhưng đến Lục bàn Sơn rồi, tại hạ mới phác giác ra là Thần Đà vắng mặt.

Đông Phương bá chủ cười tươi :

— Có như lão phu biết, thì chừng như Thần Đà đã đến Ngọa

Ngoại tìm họ Tam ma Tuyết Sơn, nếu Thần quân định tìm Thần Đà cứ đến Tuyết Sơn, chắc chắn là sẽ gặp lão ta tại nơi đó. Lão phu cũng muốn gặp Thần Đà song còn nhiều việc cấp bách giải quyết nên không tiện đến thẳng nơi đó. Gặp Thần quân gặp lão ta, xin nhận giúp với lão là lão phu đang ở tại nhà, chờ lão đề cũng nhau giải quyết sự tình quan trọng. Nếu Thần Quân cao hứng, xin cứ theo Thần Đà đến tận tề xá, chúng ta sẽ cùng nói chuyện với nhau nhiều hơn !

Huyết viên thần quân lộ vẻ khổ khăn :

— Việc đó..

Lão phu chưa biết nên tỏ lộ cái ý của lão chăng.

Đồng phương bá chủ trầm gương mặt :

— Có việc chi trở ngại chăng, Thần quân ?

Huyết viên thần quân thốt :

— Dù tại hạ không có làm việc chi khẩn cấp, cần gặp Thần Đà, nếu cát họ có điều chi sai khiến, tại hạ cũng chẳng dám khước từ. Song, nếu tại hạ trở lại Quan Ngoại thì.. hai thanh niên nam nữ kia biết để cho họ ở nơi nào trong khi tại hạ vắng mặt ? Tại hạ phải chiều cổ đến họ, mà mang họ cùng đi quan Ngoại là một điều hết sức bất tiện..

Đồng phương bá chủ khoát tay :

— Thần Quân khỏi lo việc đó chẳng thành vấn đề. Lão phu xin nhận lãnh phần chiểu cổ hai nam nữ đó tạm thời thay cho Thần quân.

Huyết viên thần quân cười khẽ :

Suy nghĩ một chút lão bèn dạy qua Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cẩm bảo :

— Hai người bước tới làm lễ ra mắt tiên sanh đi ! Người Đồng phương bá chủ đó !

Ngọc Cẩm chẳng hiểu mấy may về sanh hoạt trên giang hồ nên nàng nào biết được nữa danh hiệu gì đáng kính những danh hiệu gì đáng sợ ? Đối với nàng bất quá chỉ là những con người sống kiếp

giang hồ, tất nhiên phải có một tư thế, phải có tạo một vài thành tích mới được người đời nhắc nhở vậy thôi.

Những danh hiệu đó, chẳng gây một tiếng vang nào nơi nẻo và dĩ nhiên Đồng Phương bá chủ dù là đệ nhất cao thủ thuộc tà phái đối với nàng cũng chỉ là một người thường.

Nàng chẳng nhút nhát khi Huyết viên thần Quân nêu lên danh hiệu đó.

Nhưng, Lâm Hạo Sanh lại khác.

Chàng xuất thân từ giới giang hồ, phụ thân chàng trước kia là một nhân vật lưu danh trên giang hồ, còn chàng thì trưởng thành tại Thiên Nhất Bảo, một nơi được xem như trạm tin tức giữa Quan Nội và Quan Ngoại, dù muốn dù không chàng cũng là người trong võ lâm, đương nhiên chàng phải lưu tâm đến sinh hoạt giang hồ.

Và chàng phải hiểu những nhân vật nào nổi tiếng nhất hiện nay trong Hắc Bộc lương đạo.

Thì chàng phải hiểu Đồng Phương Bá Chủ có thân phận như thế nào, cũng như chàng hiểu Tịch Đại tiên sanh có địa vị như thế nào.

Nghe Huyết viên thần Quân nêu danh hiệu người trước mắt Lâm Hạo Sanh bất giác giật mình.

Chẳng những chàng giật mình, mà chàng còn biến sắc mặt dù chàng có thừa can đảm để tiếp nhận bất cứ hiểm nguy bất cứ hăm dọa nào.

Chàng sợ đến độ muốn nói lên một tiếng gì đó lại không thề mở miệng.

Trong khi chàng còn bàng hoàng ngờ ngẩn với niềm sợ hãi Đồng Phương bá chủ cao giọng hét :

— Thần quân chưa đi sao ? Còn đợi chừng nào nữa ? Nếu là phu nổi danh lên rồi, thì Thần Quân đừng trách sao lão phu vô tình đẩy !

Huyết viên thần Quân làm gì dám chậm trễ ?

Lão hấp ấp dặn dò Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cẩm :

— Hai người hãy tuân theo lệnh Đông Phương bá chủ tạm thời nương náu với bá chủ nhé ta tạm ra quan Ngoại tìm Tần Đà xong, là trở lại với các người nga. —

Vừa Buồng dứt câu, lão quay mình bước đi liền.

Khuất dạng Huyết viên là quan rồi. Đông Phương Bá Chủ từ từ bước đến cạnh Lâm Hạo Sanh và Ngọc Cầm. Ồ :

— Các người là môn hạ của ai ? Học được bao nhiêu võ công ? Sao lại dám xuôi ngược trên giang hồ ? Không sợ mình tài ền sức kém, chuốc họa, mang tai, thiệt thân mất mạng sao ?

Lâm Hạo Sanh khấp hải trước con người có thính danh vang rền như sấm, trên giang hồ ai ai cũng ngao sợ, nhưng bây giờ miệng nói của lão êm dịu, thân sắc của lão từ hòa, lão hiển nhiên là con người hoàn toàn khác biệt với mẫu người mà giang hồ đã truyền thuyết về lão, chàng tỏ vẻ ngạc nhiên hãi kinh bối, nhưng chỗ cho niềm tôn kính dâng lên.

Chàng đáp :

— Tiên phụ là Thiên Trì Nhất Quái Lâm Đình, trước kia, định cư tại Trường Bạch Sơn, tại hạ là Lâm Hạo Sanh, còn vị cô nương này là Ngọc Cầm. Tại hạ có học qua một chút ít võ công còn Ngọc Cầm cô nương thì không hề biết được một chiêu, một thức !

Chàng định ninh là khi chàng đề cập đến danh hiệu của phụ thân hẳn Đông Phương bá chủ cũng phải hồ. qua một vài câu bởi một vị bá chủ như lão phải hiểu hầu hết nhân vật thượng đỉnh trên giang hồ trong số đó, tự nhiên có thân phụ chàng.

Bởi Thiên Trì Nhất Quái Lâm Đình nào phải là tay vô danh trước kia, Lâm Đình cũng đã từng ngang dọc tung hoành khắp sông núi, có như thế giang hồ mới tặng ngoại hiệu cho Thiên Trì Nhất Quái chứ ?

Nhưng, nghe chàng nêu lại lịch ra rồi, Đông Phương bá chủ điềm nhiên, chừng như lão chẳng biết được phụ thân chàng là ai, chừng như phụ thân chàng là một con người quá tầm thường, dù lão có

biết cũng không cần nói đến, bởi chẳng xứng đáng cho lão nói đến.

Lão giương tròn mắt nhìn Ngọc Cầm.

Nhìn một lúc lão thốt :

— Nàng chưa từng học võ à ? Bây giờ thì nàng bắt đầu học người đưa nàng đến nơi cư ngụ của lão phu, lão phu sẽ truyền dạy cho nàng. Không muộn lắm đâu, lão phu xem nàng có tư chất thông minh, nếu chuyên tâm tập luyện thì trong một thời gian ngắn, nàng sẽ trở thành người hữu dụng đó.

Ngọc Cầm chưa hiểu rõ là nàng vui hay mừng hay sợ hãi khi nghe Đông Phương bá chủ tỏ cái ý muốn thu nhận nàng làm môn hạ nhưng Lâm Hạo Sanh thì hoan hỉ phi thường.

Chàng kích động vô cùng nhìn Đông Phương bá chủ mà chẳng nói được lời nào đề cảm tạ lão chiêu cố đến Ngọc Cầm.

Lâm Hạo Sanh có lý do chánh đáng đề mắng cho Ngọc Cầm mà cũng mắng cho riêng chàng.

Rồi Thiên Nhất Bão trốn Từ Long, mong vô cánh chim non bay lượn khắp bốn phương trời, được nhìn xa thấy rộng, hưởng cái thú tự do giữa khung trời bao la bát ngát, Lâm Hạo Sanh tự cố lấy thân, còn chưa được an toàn, điều đó chàng cũng biết vậy, những mộng đời trai bất cứ với giá nào cũng phải thực hiện cho bằng được.

Do đó một hôm chàng nhất quyết ra đi.

Ngờ đâu, Ngọc Cầm lại đòi theo, và không thể từ khước, Lâm Hạo Sanh phải đề nàng cùng đi với mình.

Chấp nhận cho Ngọc Cầm cùng đi, Lâm Hạo Sanh thấy mất cả tự do, không kể những phiền phức về an ninh.

Bởi giang hồ là nơi hung hiểm, một thân thì chàng còn có thể tránh, né nhưng cạm bẫy, đềo thêm Ngọc Cầm thì chàng phải đề cao cảnh giác chẳng những cho chàng mà luôn cho Ngọc Cầm.

Giả như chàng giữ gìn ý tứ, thì gặp hung cũng hóa kết, chàng cần thận, đề dặt mà Ngọc Cầm lại sơ suất thì cũng như không.

Điều làm cho chàng khổ, khổ hơn hết, là chàng chưa đủ sức tự

vệ trước bất cứ nghịch cảnh nào. thì làm sao chàng bảo vệ cho Ngọc Cẩm nổi.

Từ ngày rời Thiên Nhất Bảo, bao nhiêu tai nạn xảy đến chàng đều do Ngọc Cẩm không biết võ công mà ra, rồi cũng vì bận bịu nàng mà chàng không thoát thân được.

Vũ công !

Vũ công là điều tối yếu, kém võ công, thì đừng nuôi mộng giang hồ, nói chi đến sự chẳng biết võ công ?

Chàng cũng có ý định tạm thời chỉ đi tìm cho Ngọc Cẩm luyện một vài chiêu thức tự vệ, song tại chỗ nào, nạn tiếp nạn, làm sao chàng thực hiện ý định đó, trong khi chờ đợi tìm một vị danh sư cho nàng học huấn ?

Được Huyết viên Thần quân thương tình, cứu nạn lại còn hộ lống cả hai đến Lục bản Sơn, nhờ Liệt hòa Thần đa giáo huấn, Lâm hạo Sanh cho là một may mắn lớn.

Bỗng Thần quân bị bức bách phải bỏ cả hai, trở ra quan Ngoại Lâm hạo Sanh tuyệt vọng.

Ngờ đâu, Đông phương bá chủ lại sẵn sàng thu nhận Ngọc Cẩm chàng không hoan hỉ sao được ?

Đúng ra chàng không lo ngại gì cho chàng lắm, nếu Ngọc Cẩm có nơi nương tựa, nếu có người truyền dạy võ công cho nàng là chàng nhẹ lo rồi.

Huống chi người sẵn sàng truyền dạy võ công cho nàng lại là Đông phương bá chủ.

Có thể bảo, đúng là một cái may trên xa chờ mong ước của cả chàng lẫn Ngọc Cẩm.

Chàng mừng rỡ, toan đáp mấy tiếng tạ ơn Đông phương bá chủ bằng giết mình, niềm hân hoan như tan biến mất.

Chàng nhớ ra, Đông phương bá chủ dù có tài nghệ động địa kinh thiên, song lão vẫn là một nhân vật trong tà phái.

Như vậy, lão sẽ giáo huấn Ngọc Cẩm theo đường lối của lão, dù muốn dù không sau này Ngọc Cẩm cũng sẽ là một phần tử thuộc tà phái.

Và như vậy chỉ có họa, chứ đâu có phúc ?

Thức ngộ ra điều đó, chàng phải có thái độ nào đối với Đông Phương bá chủ ?

Lâm Hạo Sa h dâm lo.

Cương mặt đang rặng rờ vì niềm hân hoan chớp hiện, bỗng trầm xuống ngay.

Chàng hy vọng Đông Phương bá chủ nói thể bất quá chỉ để tán thưởng tư chất thông minh của Ngọc Cẩm, và đặt một giả thuyết về sự thành đạt sau này của nàng chứ chẳng thực tâm thu nhận nàng làm môn đệ.

Chàng hy vọng, song vẫn biết niềm hy vọng đó rất mong manh.

Nhưng, rồi chàng tự hủy bỏ hy vọng đó dù biết nó mong manh nó chẳng bao giờ thành bĩnh.

Tại sao chàng tự mâu thuẫn lấy mình ?

Phàm con người học võ, có ai không cầu tiến, tiếng một cách nhanh chóng ?

Còn nên gặp danh sư, con nhà võ cổ làm mọi cách để được thu nhận làm môn đồ. Không ai bỏ qua những dịp may như vậy.

Bây giờ, gặp Đông phương bá chủ chàng có thể cố kỵ vì hai là chánh tà mà tìm cách từ khước hảo ý của bá chủ chăng ?

Còn vị danh sư nào hơn Đông Phương bá chủ ?

X

CHƯƠNG XXIV

MỘT LÃNG GIẢ BIỆT

Lâm hạo Sanh đứng lặng người nhìn sang Đông phương bá chủ, chờ xem lão dứt khoát như thế nào.

Trong khi đó Đông Phương bá chủ cứ nhìn lom lom Ngọc Cẩm.

Nàng hồi hộp lạ trước cái nhìn chăm chú của lão. Sau cùng, nàng cúi đầu xuống tránh ánh mắt của lão.

Nàng không thốt được tiếng nào.

Đông Phương bá chủ hỏi :

— Người tên họ là chi ?

Lâm Hạo Sanh đã giới thiệu rồi, lão vẫn hỏi, là hỏi để mở đầu câu chuyện lão sắp nói ra :

Ngọc Cầm càng hồi hộp, mất cả tự chủ, không đáp được.

Đông phương bá chủ lập lại :

— Người tên họ chi ?

Cổ trấn định tâm thần Ngọc Cầm thốt :

— Tôi là kẻ không cha, cũng không mẹ, từ lúc nhỏ, sống nhờ tại Thiên Nhất Bào, tôi chẳng biết mình họ chi, Từ tiểu thơ vừa rồi cho biết là hiểu được lai lịch tôi, song tiểu thơ chẳng chịu nói !

Đông Phương bá chủ dịu giọng :

— Người yên trí, rồi ta sẽ đặt cho người một cái tên, rồi ta sẽ tra cứu lai lịch người. Sớm muộn gì người cũng sẽ biết thân thế mình.

Giọng lão hiền dịu quá, lão lại tỏ ý khẩn thiết, còn ai dám hoài nghi hảo ý của lão nữa.

Ngọc Cầm vốn giàu tình cảm, dễ xúc động trước mọi ý tốt của người, nàng cảm kích vô cùng.

Nàng bước tới một bước, nghiêng mình thốt :

— Đa tạ lão tiên bối !

Đông phương bá chủ mỉm cười :

— Bất tất phải cảm tạ ta, phạm con nhà võ, làm phương tiện được cho ai, là phải làm ta thấy người có tư chất hơn người, muốn giúp người phát triển tư chất đó, kẻ đi trước, chỉ dẫn người đi sau, đó là bổn phận của khách giang hồ, huống chi ta là một bá chủ ? Tự nhiên ta phải nêu gương !

Rồi lão nghiêm sắc mặt, hỏi tiếp :

— Ta muốn thu nhận người đồ đệ, người nghĩ thế nào ?

Không màng rỡ như Lâm Hạo Sanh, nàng kinh ngạc, chưa biết phải đối đáp làm sao với Đông phương bá chủ trước sự đề nghị của lão.

Nàng kinh ngạc hơn là vô vấp, lúc nhiên nàng không màng và hẳn là nàng chẳng cho đó là một cơ may.

Lâu lâu nàng mới thốt :

— Huyết viên Thần Quân có hứa lu đưa tôi cùng Lâm ca ca đến giao cho Liệt Hỏa Thần Đà. Tôi đã có ấn tượng ja đệ tử Thần Đà rồi.

Đông phương bá chủ bật cười ha ha :

— Voi tư chất của người, đầu phát người có thể thụ huấn bất cứ nơi một người nào được ? Không ! Trên thế gian này ngoài lão phu ra, chẳng còn ai có đủ tư cách thu nhận người làm môn đệ cả. Liệt Hỏa Thần Đà là cái quái gì, lại xứng đáng là sư phó của người ? Vũ công của lão ấy rất tầm thường, lão ta chẳng truyền thọ gì cho người đặc biệt đâu !

Ngọc Cầm giật mình, ấp úng :

— Thế ra, tiên bối có vũ công cao hơn Liệt hỏa Thần Đà ?

Đông phương bá chủ càng cười lớn :

— Người chưa biết à ?

Lão nhìn sang Lâm Hạo Sanh bảo :

— Lão phu nói ra, chẳng khác nào tự vẽ bùa cho mình mang. Người hãy giải thích cho nàng ấy nghe đi !

Ngọc Cầm đưa mắt sang Lâm Hạo Sanh.

Chàng gật đầu thốt :

— Đúng vậy, Ngọc Cầm, Đông Phương tiên bối là đệ nhất cao thủ trong vũ lâm ngày nay !

Nghe Lâm Hạo Sanh xác nhận, Ngọc Cầm mừng rỡ vô cùng hấp tấp hỏi :

— Lâm ca ca ! Lão nhân đó là đệ nhất cao thủ trong vũ lâm, người có hảo ý muốn thu nhận tôi làm đồ đệ, ca ca nghĩ có phải là một may mắn lớn cho tôi không ?

Lâm Hạo Sanh muốn giảng giải cho nàng hiểu như gì chàng đã nghĩ, song thấy nàng cao hứng quá, chàng không nỡ làm vỡ tan niềm hứng khởi của nàng, nên nín lặng.

Tuy nhiên, trong thâm tâm chàng cho rằng chưa chắc đó là một

dại hạnh chẳng những cho nàng, mà luôn cả nhân cho chàng.

Thấy chàng lặng thinh, Ngọc Cầm đoán là chàng không thích thú lắm về đề nghị của Đông Phương bá chủ, nhưng nàng thì lại quả hân hoan, có lẽ đây là lần thứ nhất, nàng không tán đồng cảm nghĩ của chàng nên, cứ theo tâm tình nàng mà tỏ lộ thái độ, nàng giục chàng :

— Ca ca nói hộ tôi đi ca ca! Nói làm cho lão nhân chịu nhận tôi làm đồ đệ đi ca ca !

Lâm hạo sanh buống ọp :

— Ngươi huynh không...

Đông Phương bá chủ chặn lời chàng :

— Ngọc Cầm ! Người tưởng lão phu tùy tiện thu nhận người à? Người biết không, lão phu có hai đứa con, nhưng cả hai đứa đều không được lão phu truyền dạy vũ công, bởi lẽ dễ hiểu là chúng chẳng xứng đáng làm đồ đệ của lão phu, dù chúng có là con của lão phu !

Câu nói của lão chứng tỏ Ngọc Cầm xứng đáng làm đệ của lão, xứng đáng hơn cả con của lão.

Điều đó làm cho Ngọc Cầm hết sức mừng.

Tại Thiên nhất Bào, có ai xem nàng trọng đâu, ai cần gì, cứ sai bảo nàng, ai bức dọc, cứ lôi nàng ra mà mắng cho hồ bực dọc, không phải bức dọc vì nàng.

Nàng hoàn toàn là con người thừa tại Thiên Nhất bào, nàng là, một cái bóng mờ, cái bóng đó muốn tan biến đi cho đỡ khổ cũng chẳng có quyền tự tan biến, bởi nó phải tồn tại để cho mọi người xử dụng.

Giờ đây, bỗng nhiên lại có người nhận ra cái giá trị của nàng mà người đó lại là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ !

Đương nhiên, dù cho ai cũng thế, chẳng phải riêng gì nàng, cao hứng phỉ thường.

Đông phương bá Chủ nhắc :

— Người nghĩ sao ?

Ngọc Cầm không do dự, đáp nhanh !

— Tôi còn nghĩ sao nữa tiền bối ! Đương nhiên là tôi cảm kích lắm ! Tôi bả ọ lòng bài nhận tiền bối làm sư !

Đông phương bá chủ gật đầu :

Vậy là hay lắm ! Tuy nhiên có mấy điều này, lão phu cần phải rọi rõ cho người hiểu trước khi nhập môn. Ngoài cái việc tuân theo quy luật của môn môn, người phải nhớ là trong vòng ba năm, người chẳng được tiếp xúc với bất kỳ ai, trừ lão phu. Lão phu hứa, trong vòng ba năm đó sẽ tận tâm truyền dạy vũ công cho người, lão phu bảo đảm là sau ba năm, người sẽ thành tài, đến lúc đó người có thể xuất ngoại hành sự, và tùy người muốn tiếp xúc với ai, cứ tiếp xúc.

Ngọc Cầm sững sốt :

— Còn... Lâm ca ca của tôi ?...

Đông Phương Bá chủ trầm giọng hỏi :

— Các người có phải là đôi vợ chồng chăng ?

Ngọc Cầm đỏ mặt :

— Không !

Đông phương bá chủ hừ một tiếng :

— Không là vợ chồng thì xa cách nhau ba năm có sao ? Không là vợ chồng có gì trở ngại ? Thế các người chẳng thể cách biệt nhau một thời gian à ?

Ngọc Cầm nhìn sang Lâm hạo Sanh.

Lâm hạo Sanh bước tới cầm tay nàng, rung rung giọng thốt :

— Ngọc Cầm ! Đông Phương tiên Sanh có nhắc ý thu nhận thiên mệnh làm đồ đệ, điều đó có lợi cho cả hai chúng ta, dù chúng ta có phải xa cách nhau trong ba năm, chúng ta cơ nhớ tưởng nhau đến đâu, cũng cố tạm quên nhau, để cùng lo tiến thủ... Ngọc Cầm đừng quá bi thương mà thành có ảnh hưởng đến học nghiệp ! Chử Vĩ...

Lâm hạo Sanh muốn nói, chỉ vì Đông Phương Bá Chủ thuộc về tà phái, nếu Ngọc Cầm có làm đồ đệ lão, thì nên học võ công thế, chứ đừng để tâm tâm niệm theo tà đạo, sau này đặc tội với giang hà.

Nhưng nghĩ là nghĩ vậy, chàng làm sao dám nói rõ ra trước mặt Đông phương bá chủ ?

Do đó, chàng bỏ lung đoạn cuối câu.

Ngọc Cầm làm gì hiểu được sự thắc mắc của chàng cứ tưởng là chàng lo nghĩ về thời gian cách xa nhau, nên nàng tiếp nối đoạn câu bỏ dở của chàng.

— Chỉ vì trong thời gian xa cách với nhau, thiếu buổi chẳng hiểu được ca ca ở phương trời nào, sinh hoạt ra sao ? Có đúng vậy chăng ?

Nàng định tiếp thêm mấy tiếng an ủi chàng, song Đông phương bá chủ quát lên :

— Học võ, là phải chuyên tâm, nhất thiết sự việc gì quan trọng đến đâu, cũng phải tạm gác qua một bên, tuyệt đối không được nghĩ vẩn nghĩ vơ. Có như vậy học nghiệp mới tiến triển. Huống chi ba năm thì có gì đâu ?

Lão dừng lại một chút, nhìn qua Lâm hạo Sanh tiếp :

— Ba năm sau, ngươi đến phía Tây thành Tương Dương, đón nàng !

Thốt xong, lão bước tới, nắm tay Ngọc Cầm, lôi nàng đi.

Lâm hạo Sanh hét lên :

-- Ngọc Cầm !

Tiếng hét của chàng rơi vào khoảng không, với thật khinh công phi phàm của Đông phương bá chủ, chỉ trong thoáng mắt, lão đã đưa Ngọc Cầm xa ngoài trăm trượng đường.

Mắt Ngọc Cầm rời, Lâm hạo Sanh cảm thấy mình bơ vơ quạnh vắng cùng.

Theo Huyết Viên Thần Quân đến Lục bản Sơn tìm Liệt hòa thần Đà, Lâm hạo Sanh cứ tưởng cả hai sẽ ở bên cạnh nhau mãi mãi suốt thời gian học nghệ kỳ thành tài rồi sẽ cùng xuất ngoại một lượt với nhau, như đôi chim liền cánh bay lượn khắp bốn phương trời, đem tài ba cứu nhân cứu thế.

Ngờ đâu, Thần Đà vắng mặt. Thần quân bị bức bách ra đi vội vàng. Ngọc Cầm gần như bị cướp.

Bao nhiêu biến cố dồn dồn xuống đầu chàng, cuối cùng chàng lại rơi vào cảnh lạc lõng giữa giòng đời !

Có những cuộc chia tay nào lại chẳng tạo nên nỗi buồn, thống khổ ?

Huống chi, cuộc chia tay này quá vội vàng, gần như bị cưỡng bách ?

Lâm hạo Sanh đứng lặng tại chỗ, tưởng chừng hóa đá để mặc cho hoàn cảnh, thời gian dũa mài hình hài, bất chấp mọi biến cố đập dồn.

Chàng đứng lặng như thế chẳng biết được bao lâu.

Sau cùng, chàng hoàn hồn suy nghĩ về sự việc đã qua, dẫn đo về sự sắp đến.

Chàng nghĩ Đông Phương Bá Chủ đã nhớ Huyết Viên Thần Quân tìm Liệt Hòa Thần Đà hẳn là phải gặp một Thần Đà ít nhất cũng một lần, và nơi gặp mặt nhau hẳn phải là gia cư của Thần Đà.

Như vậy, là lão còn xuất hiện trên giang hồ ít nhất cũng một lần.

Nếu lão đến Lục Bản Sơn hội diện với Liệt hòa Thần Đà, rất có thể lão mang Ngọc Cầm theo.

Giả như chàng muốn gặp lại Ngọc Cầm, thì chàng phải chờ đến dịp đó.

Tuy đó là một giả thuyết, song giả thuyết đó có thể trở thành sự thật, chàng tin tưởng vào giả thuyết đó được lắm chứ ?

Ngũ lý vậy rồi, chàng quyết định tìm đến gia cư của Liệt hòa Thần Đà.

Nhưng, Thần Đà ở nơi nào ? Nếu phải lục soát trọn vùng Lục bản Sơn thì biết đến bao giờ chàng mới tìm gặp ?

Đốt là khó khăn, chàng vẫn đi tìm, chàng cứ theo hướng do Huyết viên Thần Quân đã chỉ mà đi.

Đi như thế, chậm cũng vậy, mà nhanh cũng vậy chẳng có ích lợi thiết thực gì nếu đến sớm hay có hại chi nếu đến chậm, song chàng

vẫn chạy đi. Chẳng cũng chẳng biết tại sao chàng nóng nảy như vậy.

Con đường đi lối càng lúc càng hiểm trở, nói là con đường thì cũng quá đáng, bởi chẳng có lối đi rõ rệt, nơi nào có lối thì hoặc đá chông chắt chân ngang, hoặc suối sâu chặn lại.

Chạy đi một lúc, Lâm Hạo Sanh thấy mình càng đi sâu vào chốn hoang vu, một nơi từ nghìn năm qua chẳng có dấu chân người chân biết mình lạc nào, vội quay mình trở lại.

Nhưng, đã lạc nẻo rồi, đi lối cũng thế, mà trở lại cũng thế, Lâm Hạo Sanh loay quanh mãi cũng chẳng tìm được con đường cũ.

Chàng càng khẩn cấp, đánh liều cứ trước mặt chạy đi.

Mãi một lúc sau, chàng nghe tiếng nước chảy róc rách đâu đây.

Lâm Hạo Sanh tự cười với mình, tự cười thất vọng, tự cười đầy khổ não, chán chường.

Tự cười đó tắt ngay, rồi chàng trở mặt, vẻ kinh ngạc hiện lên gương mặt.

Chàng vừa phát hiện một bóng người, ở trên tảng đá gần đó.

Bóng đó đứng lặng, chiếc áo màu tro mờ nhạt dễ hòa lẫn với cảnh vật chung quanh, nếu không chú ý, tất chẳng nhìn thấy ngay.

Người đó, tác độ trên dưới sáu mươi, có khí thái phi phi phạm vi lão nhân hướng mặt về phía chàng, chàng nhận thấy đôi mày lão nhân nhều lại như lão nhân đang suy nghĩ đến một vấn đề quan trọng.

Thoáng nhìn qua, Lâm Hạo Sanh biết ngay lão nhân là một nhân vật hữu hạng trong vũ lâm, nhưng chàng chẳng biết được lão nhân là ai bởi chàng chưa xuôi ngược giang hồ cho lắm, tâm kiến thức còn hẹp hòi.

Lão nhân đứng lặng, nhìn giòng suối chảy, được một lúc lâu gọi :

— Người bước lại đây !

Lão gọi, nhưng lão không nhìn chàng, chừng như lão đã biết chàng có mặt từ lâu.

Giọng nói của lão rất bình hòa, nghe giọng nói đó, ai cũng sanh lòng cảm mến.

Tay chẳng biết lão nhân là ai, Lâm Hạo Sanh có cảm nghĩ lão là một chánh nhân quân tử, chàng không do dự, bước tới liền.

Chàng nghiêng mình chào lão nhân, đoạn hỏi :

— Tiên bối có điều chỉ chỉ giáo ?

Lão nhân nhìn giòng suối một lúc, rồi buông tiếng thở dài, sau cùng hỏi chàng :

— Người có thể làm giúp lão phu một việc chẳng ?

Lâm Hạo Sanh đang lúc tâm tư hỗn loạn, còn nghĩ gì đến giúp người, song chàng nhận ra lão nhân có tướng mạo phi phàm chàng cho rằng lão phải là một nhân vật thượng đỉnh trong vũ lâm, cho nên chàng không từ khước, liền hỏi :

— Chẳng hay liên bối muốn sai bảo tại hạ làm việc chi ?

Lão nhân từ từ thốt !

— Người hãy đến Thúy Phong Cốc, trên núi Nga my hộ lão phu...

Lâm Hạo Sanh giật mình.

Phạm là người có học vô, dù học nhiều dù học ít, ai ai cũng biết Thúy phong cốc ở Nga my sơn là nơi nào.

Nơi đó, là chốn tĩnh tu của Tịch Đại tiên sinh đệ nhất cao thủ trong vũ lâm đương thời, lãnh tụ chánh phái.

Và, lão nhân trước mặt chàng đây, nhờ chàng đến Thúy phong Cốc, nếu chẳng phải người là Tịch Đại Tiên sinh thì còn ai nữa ? Bèn, ai khác có việc gì tại Thúy Phong Cốc mà nhờ chàng đến đó ?

Chàng quên đi trong một phút những tai nạn đã qua, chàng cũng tạm thời quên đi niềm sầu thương qua cuộc chia tay với Ngọc Cầm để trọn vẹn hoan hỉ trước cái may trong ngày, một cái may to lớn trên chỗ tương của chàng.

Người ta thường nói, phước bất trùng lai, nhưng chẳng lại được hai cái may cùng một lúc, bất quá cách nhau mấy phút thời gian thôi.

Thí trước đó, chẳng dễ gặp Đông phương bá chủ, thủ lãnh một tà phái, giờ đây chẳng lại gặp, Tịch đại Tiên sanh, thủ lãnh một phái.

Trên đời này có ai may mắn như chàng chẳng, cùng một ngày lại được gặp hai vị đệ nhất cao thủ trên giang hồ.

Bất giác, chàng kêu lên :

— Thà ra, lão tiên bối là Tịch đại tiên Sanh ?

Phải, người đó chính là Tịch đại tiên sanh.

Tiên sanh gật đầu, bật cười khan một tiếng :

— Người đến Thúy Phong Cốc, cho người trong cốc hay rằng, lão phu chưa tìm gặp nghịch đồ, cho nên chưa có thể trở về sơn môn được. Trong thời gian lão phu vắng mặt, nếu Đông phương bá chủ đến cốc tuyệt đối không nên động thủ với cái lão ấy, hãy tùy tiện lo liệu ứng phó với cái lão ấy cho xuôi thì là hơn.

Tiên sanh nhìn chàng trầm giọng :

— Người nhớ những gì ta vừa dặn chứ ?

Lâm Hạo Sanh đã gật đầu từng chặng qua câu nói của Tịch đại Tiên sanh, khi lão dứt câu, chàng lại gật đầu thêm một lượt nữa :

— Tiên bối ủy thác một việc, tự nhiên tại hạ phải tuân hành song bình sanh tại hạ chưa hề đến Nạ my sơn chỉ sợ có nói gì, người trong cốc chẳng ai tin cho !

Tịch đại tiên sanh phất ống tay áo, một tiếng keng vang lên rất khẽ, từ trong ống tay áo một chiếc kim hoàn vọt ra, nằm gọn trong tay lão.

Lão hỏi :

— Người cầm vật này, gặp người trong cốc, cứ chiếu trình ra, tự nhiên người nơi đó biết ngay là lão phu tự miệng ủy thác người thông tin tức của lão phu. Người hãy cẩn thận đấy, đừng để mất

chiếc kim hoàn này.

— Lâm Hạo sanh cung kính tiếp nhận chiếc kim hoàn, nghiêng mình chào Tiên sanh, đoạn lui lại một bước, định quay mình đi liền, song một ý niệm đột nhiên phát sanh, chàng liền trịnh trọng cất tiếng :

— Tại hạ có việc này, muốn thỉnh giáo tiên bối !

Tịch đại tiên sanh gật đầu :

— Người cứ nói !

Lâm hạo sanh dạng háng một tiếng :

— Tại hạ...có một người bằng hữu, cách đây không đầy một, khắc bị Đông phương bá chủ bắt đi, người bằng hữu đó là một thiếu nữ Đông phương bá chủ cho rằng nàng có tư chất thông minh, định thu nàng làm đồ đệ.

Tịch đại tiên sanh thoáng dời thần sắc, hỏi :

— Có việc như vậy à ?

Lâm hạo Sanh tiếp gấp :

— Thật vậy đó, tiên bối. Nàng chưa hề có học vũ công, nàng là một thiếu nữ cô độc, không có cha mẹ, không có ai thân thích, nàng cũng tại hạ gần bó câu bạc đầu tại hạ không muốn nàng theo Đông Phương Bá Chủ song bá chủ bảo là ba năm sau cả hai sẽ gặp nhau lại. Chẳng hay lời hứa của bá chủ tại hạ có thể tin tưởng được chăng ?

Tịch đại tiên sanh ngưng trọng thần sắc một lúc lâu.

Lâm hạo Sanh biết là sự tình rất nghiêm trọng nên Tiên sanh phải suy tư rất kỹ.

Sau cùng tiên sanh thốt :

— Đông Phương Bá Chủ từ bao lâu nay nói một là một hai là hai chẳng bao giờ phủ nhận những gì người đã nói cho đến lão phu nghĩ rằng lời hứa đó ba năm sẽ cho người và vị cô nương gặp lại gặp lại thật tưởng người không nên hoài nghi. Chỉ sợ đến lúc đó thì...

Lão dừng lại bỏ lửng câu nói.

Lâm Hạo Sanh lo ngại :

— Cnị sợ làm sao, hờ tiên bối ?

Tịch Đại tiên sanh thở dài, đáp lời lững :

— Lao phu chẳng phải là bậc thần tiên, dám quả quyết sự việc sẽ như thế nào vào thời gian đó ?

Rồi lão chuyển sang đề khác tiếp nối :

— Đến Thủy phong cốc rồi, người thấy cảnh trí nơi đó hợp với người, thì cứ lưu lại bao lâu tùy ý thích của người. Thôi, người hãy đi đi !

Lao khẽ phất ống tay áo, một đạo kinh phong nhẹ nhàng bay ra cuốn Lâm Hạo Sanh đưa đi xa ngoài bốn năm trượng. Chàng chấp choạng mấy bước mới đứng chân vững được.

Chàng nhìn trở lại chỗ cũ Tịch Đại tiên sanh đã biến mất dạng.

Không hỏi Tịch đại tiên sanh, bắt qua Lâm Hạo Sanh nghi ngờ vu vơ, hỏi tiên sanh rồi, chàng thêm lo lắng.

Chàng thăm hỏi tiên sanh nghĩ vì về lời hứa hẹn của Đông phương bá chủ ? Bá chủ giữ lời hứa, chính Tiên sanh đã trấn định chàng như vậy, nhưng Tiên Sanh còn lo sợ điều gì sẽ xảy ra ba năm sau ?

Nếu Tịch đại Tiên sanh chưa đi hẳn chàng trở lại cạnh lão, mà hỏi cho tận tường, dù biết rằng lão chẳng chịu nói.

Bây giờ thì chàng còn biết làm sao hơn là phải thi hành phần việc do Tịch đại tiên vừa ủy thác ?

Chàng cứ đi lối, đến lúc hoàng hôn xuống, chàng đã rời khỏi Lục ban Sơn.

Và, nơi chàng dừng chân là một khu rừng, vào khu rừng đó, chàng tìm một chỗ khoảng khoát, gom lá khô, cành khô, bắt mỗi lửa đốt lên.

Ngồi khoanh tay ở bên đống lửa, mà chàng suy nghĩ miên mang

Một lúc lâu, chàng lấy chiếc kim hoàn đưa ra trước ánh lửa để xem.

Chiếc kim hoàn không lớn lắm, trên đó có những đường chạm nhỏ như đường tơ, tượng trưng sông núi và người.

Hình người hết sức nhỏ, nhỏ độ đầu cò non, có thần thái phiêu nhiên như bậc thần tiên.

Nét chạm rất đẹp.

Xem một lúc chàng định cất vào mình, bỗng một giọng cười phát ra ở phía trước mặt, vọng đến chàng :

— Chiếc vòng đó, là tín vật của Tịch đại tiên sanh làm sao lại lọt về tay cất hạ.

Lâm Hạo Sanh giật bản mình.

— Chàng nghĩ, người nào đó đã biết được vật trong tay chàng là vật của Tịch đại Tiên Sanh, hẳn chẳng thể có ác ý đối với chàng. Trừ ra, người đó chẳng biết sợ Tiên Sanh, thì lại là có một việc khác

Bởi, chàng nghĩ, ở trên giang hồ, có ai dám đắc tội với Tiên sanh ?

Nghĩ như vậy, Lâm Hạo Sanh cảm thấy vững tâm, ung dung cất chiếc kim hoàn vào mình, rồi ngẩng đầu lên, tìm người vừa thốt câu nói.

Người đó rất trẻ, tuổi đời hai mươi lăm hai mươi sáu, trở lại thân hình ốm yếu gương mặt trắng nhợt.

Chỉ có đôi mắt là sáng một cách lạ thường, đôi mắt đó không tương xứng cùng thân hình ốm yếu của y chút nào.

Nhìn đôi mắt đó, Lâm Hạo Sanh biết ngay, y là một nhân vật hữu danh trên giang hồ.

Chàng muốn tượng nhớ ra, người đó chẳng xa lạ, song cố moi ký ức, vẫn không hiểu nổi y là ai.

Chàng muốn tượng nhớ ra người đó chẳng xa lạ gì, song cố moi ký ức, vẫn không hiểu nổi là ai. Chàng muốn tượng nhớ cũng phải, dù chưa lần nào gặp thọt với y.

Bởi, người đó không ai khác hơn là Lôi Tam từng sống trong Thiên Nhất Bảo hơn nửa năm dẫu.

Đã là người trong Thiên Nhất Bảo thì Lâm Hạo Sanh cũng phải biết mường gì có lưu lại đó, hoặc lâu mau, hoặc lỡ độ đường, tạm

dùng chân qua đêm, chờ ngày sáng.

Trong thời kỳ lưu tại Thiên nhất Bảo, Lôi Tam chẳng tỏ lộ chân tướng của y, cho nên người trong bảo đều cho y là người nhân hạ, không thích hoạt mưu sinh, đến nương mình tại bảo để nhờ hạt cơm manh áo.

Chính Lâm hạo Sanh cũng có quan điểm về Lôi Tam như người, nên chẳng chẳng quan tâm đến y cho lắm.

Và cũng vì chẳng quan tâm, nên trong lúc bất thần gặp nhau chẳng không nhận ra ngay, dù nhớ mãi mãi.

Hôm đó, từ trên cao, rơi lều một lượt với Hằng Nga, Lôi Tam vừa mừng vừa sợ, sợ vì rơi từ cao rơi xuống, không chắc còn sống sót, mừng vì quyền Tam bưu Chân Kinh sắp về tay y, quyền sách đó đang ở trong người Hằng Nga, mà Hằng Nga thì thọ thương nặng, nếu y sống sót thì chỉ cần đưa tay ra là quyền sách sẽ về y hưởng dụng liền.

Từ bao lâu nay, nhiều người nuôi mộng được làm chủ quyền sách đó y cũng nuôi mộng như mọi người.

Bây giờ, mộng đó sắp thành sự thực!

Nhưng, y không mừng lâu hơn, và niềm sợ hãi lại tăng gia, y và Hằng Nga rơi đến tận chân thang vừa lần xuống hơn mười bậc đột nhiên Hằng Nga vọt mình trở lên:

Trong thời, bà ta phát xuất một luồng kinh đạo, bắn tung tóe lên, tung trở lên như bà, song chênh ra ngoài thang, như vậy nếu mà rơi xuống, hẳn Lôi Tam phải đập xương, nát thịt mà chết.

Đột nhiên bà ta lại là một con người có cơ trí, biết nguy, vội đã khí xuyên mình ngã xuống đất, còn cách độ sâu thước, y vùng hai tay đánh xuống, đương kinh phát ra, độ trên mặt đất hất ngược y không y cấp tốc lên người một vòng, thuận thế đập xuống chẳng hề bị thương tổn.

Đang trong lúc trước lại bất thành linh dụng lực định quật ngã Lôi Tam Hằng Nga mới công lực khá nhiều.

Bà rơi xuống trở lại lần dài theo các bậc thang, xuống đến cuối thang rồi, còn lần ra xa hơn hai trượng mới cơ quắp mình nằm bấu, động.

Lôi Tam lại mừng.

Niềm hân hoan của y tăng gấp mười phần, so với lần trước, bởi Hằng Nga bất động trông thấy.

Y bước nhanh tới hai bước, nhưng vốn gian thì phải ngoan, y lại sợ Hằng Nga giả vờ, phải hết sức đề dặt bước thêm từ bước mộ khi còn cách Hằng Nga độ sáu bảy thước, liền ấn một chân xuống nền.

Nền, lát bằng gạch chân y nhấn mạnh xuống, một tấm gạch bể hai, gạch bật lên, y chỉ cần nhứt chân, hai mảnh gạch văng ra, thuận tay, y nhứt một mảnh.

Vận dụng công lực, y liền quăng mạnh mảnh gạch đó, dấn lưng Hằng Nga.

Lôi Tam nghĩ rằng nếu mảnh gạch chạm mình Hằng Nga mà bà ta hôn mê thật sự qua cái rơi thang vừa rồi.

Nếu bà giả vờ, thì thế nào bà cũng nhứt động, và nhứt động là bà dụ dẫn y, đương nhiên, y chẳng bao giờ lướt tời.

Y khôn, nhưng sự tình càng rối rắm hơn, thành cái khốn của y biến ra đại.

Hằng Nga đã diển diển không không, thì còn tâm trí đâu mà vờ vĩnh?

Bà hôn mê thật sự.

Ngờ đâu, mảnh gạch do Lôi Tam quăng tới lưng bà, chạm đúng huyệt Thần Đường.

-- Vì muốn gây một chấn động mạnh nơi Hằng Nga để xem thực trạng của bà ta như thế nào Lôi Tam dùng công lực khá nhiều, mảnh gạch chạm vào người Hằng Nga bật kêu một tiếng bịch khá lớn, bất ngờ lại chạm đúng huyệt Thần Đường, làm cho bà tỉnh lại ngay.

Vừa mở mắt ra, bà đứng lên liền.

Lôi Tam biến sắc lùi lại mấy bước.

— Hằng Nga mở to đôi mắt, nhìn quanh mấy lượt, đôi mắt lảo đảo như kinh ngạc, như bờ ngổ, tỏ vẻ chẳng hiểu mình hiện ở tại đây.

Bà lăm nhăm những gì bằng tiếng Miêu, Lôi Tam không thể nào hiểu được.

Sau đó, bà quay mình, vọt đi về phía cửa Thiên nhất bảo.

Lôi Tam khi nào chịu bỏ cuộc dễ dàng như vậy ? Y lập tức chạy theo bà, ra ngoài tháp giữ một khoảng cách vừa phải, bám sát phía hậu.

Khoảng cách đó, độ ba trượng, Lôi Tam muốn vượt lên, nhưng lại ngán vũ công của Hằng Nga, mà nếu để bà ta chạy khỏi, thì vĩnh viễn y không hy vọng đề chiếm đoạt được quyền Tam bảo Chân Kinh.

Y đánh lều cát tiếng gọi bà :

— Hằng Nga ? Bà đứng lại đó đi ! Tại hạ có chuyện muốn nói với bà !

Nhưng, y không gọi, Hằng Nga còn chạy chậm, y cất tiếng gọi lớn, Hằng Nga lại phóng chân chạy nhanh hơn.

Lôi Tam hấp tấp gọi tiếp :

— Đứng lại đi bà ! Tại hạ có việc cần nói với bà, có lợi cho bà lắm !

Hằng Nga vọt đứng lại.

Lôi Tam mừng rỡ, song chẳng dám đến gần bà.

Hằng Nga quay mình nhìn y, bà đang dừng chân tại một chỗ có bóng tối lơ mờ, Lôi Tam không thấy rõ hình dáng của bà, nhưng lại thấy đôi mắt bà sáng rực như sao. Bất gặp ánh mắt đó, Lôi Tam run mình.

Hằng Nga nhìn y một lúc, gần giọng hỏi :

— Người là ai ? Người gọi ta để làm gì ?

Lôi Tam có ý mừng thầm.

— Hằng Nga hỏi như vậy, đúng là bà ta đã mất lý trí rồi, bởi y vừa xuất thủ định hạ sát bà mấy lượt bà may mắn thoát chết đáng lẽ bà phải hận y lắm chứ nhưng bà lại không nhận ra

y là ai thì y còn sơ chi bà nhớ lại việc đã qua mà hành hung y ?

Tuy nhiên đề được chắc ý hơn y hỏi :

— Bà không biết tại hạ là ai thực à ?

Hằng Nga lắc đầu :

Thực tình ta chẳng biết người là ai !

Một ý niệm phát sanh trong tâm tư Lôi Tam thốt :

— Có một người nhờ tại hạ tìm bà để hỏi một vật !

Y vừa thốt vừa ngẫm vận công giới bị phòng Hằng Nga lướt tới tấn công bất ngờ. Rồi y đề dặt tiến về phía Hằng Nga khoảng cách thu hẹp từ bước từ bước.

Hằng Nga chớp chớp ánh mắt những thứ thật nơi mặt bà giật giật nhẹ chừng như lời nói của Lôi Tam có làm cho bà xúc động phần nào Bà hỏi :

Ai bảo người tìm ta ? Tìm để hỏi vật gì ?

Bây giờ thì Lôi Tam đã hiểu khá nhiều việc về Hằng Nga y có thể nhận những việc hiểu biết đó bịa thành một câu chuyện khá dài khiến cho bà ta tin tưởng được, song trong tình trạng điên điên đại đại, liệu bà có tin chẳng ?

Dù vậy, y vẫn xúc tiến mưu định, may ra thành công thì đúng là sở nguyện được loại mà không phải phí lắm công phu.

Y hớp mấy hơi không khí, buông gáp :

— Người đó là Huyết chương Đường Hào !

Y ngưng thần dò xem phản ứng nơi Hằng Nga sau khi buông mấy tiếng đó.

Y thấy Hằng Nga giật mình, rồi bà rung người lên bà rung khi mạnh xương vai chạm vào nhau kêu rắc rắc.

Một lúc lâu, bà lặp lại những tiếng của Lôi Tam vừa thốt :

—...Huyết...chương...Đường Hào!

Lôi Tam tiếp theo liền :

— Phải đó, bà ! Bà có nhận ra người chẳng ? Chính người đó bảo tại hạ tìm bà !

Hằng Nga lại lập lại mấy tiếng đó, như nói trong mơ, ánh mắt mê mang, như hướng về xa xăm...

Lôi Tam lại đợi xem phản ứng như thế nào.

Một lúc lâu, bà lẩm nhẩm :

— Ta có biết người đó hay không ? Biết chứ ! Tự nhiên phải biết !

Lôi Tam gật đầu :

— Bà biết, thế thì tốt lắm đó. Chính Huyết Chương Đường Hào bảo tại hạ đi tìm bà. Đường Hào yêu cầu bà trao lại cho y một vật.

Hằng Nga hỏi :

— Hiện giờ, y ở đâu ?

Lôi Tam mỉm cười :

— Bà khỏi cần đi tìm y. Chỉ cần bà trao vật đó cho tại hạ, là tức khắc y đến đây, đề gặp bà.

Hằng Nga nhút nhát đầu, chùng như bà gật :

— Y bảo ta trao vật gì ?

Lôi Tam hồi hộp thốt nhanh :

— Quyền Tam Bưu Chân Kinh, cứu Thiên bí kíp !

Hằng Nga chớp đôi mắt nhanh hơn, thụt trên mặt giạt nhanh hơn.

Rồi bà lắc đầu hỏi lại :

— Cửu Thiên bí kíp ? Vật gì thế ? Ta đâu biết vật đó ? Ta chẳng có vật gì trong mình cả !

Lôi Tam hấp tấp tiếp :

— Có mà ! Bà đang giữ trong mình bà đó. Chính là cái quyền sách bằng lụa, bên trong có vẽ nhiều hình người đó bà ! Bà trao cho tại hạ đi, bà trao ra rồi, là Đường Hào đến đây với bà ngay !

Hằng Nga lấy trong mình ra quyền sách đó, vừa đưa lên, vừa hỏi :

— Phải vật này chăng ? Vật này sao lại được gọi là Cửu Thiên Bí Kíp ? Mấy năm trước, có một người Hán, đến Miêu cường, trước

khí chết lưu lại cho ta. Người Hán đó lại dặn ta, tuyệt đối không nên trao lại cho bất kỳ ai !

X

CHƯƠNG XXV

LẠI GẶP OAN GIA

Nhìn quyền sách mỏng bằng lụa trong tay Hằng Nga, Lôi Tam nghe con tim nhảy mạnh, như sắp vượt lồng ngực, phọt ra ngoài.

Y đã từ từ bước tới Hằng Nga, bây giờ khoảng cách giữa nhau rất hẹp, bất quá chỉ độ bốn năm thước thôi.

Nếu y bước tới một bước nữa, đồng thời vươn tay ra là có thể chụp trúng quyền sách rồi.

Lắng đọng nhịp tim cho bớt rung rung Lôi Tam cố giữ bình tĩnh, đề Hằng Nga đừng sanh nghi, thốt :

— Bà hãy nghe tại hạ...

Y không thất tiếp nữa, bàn tay tả nhanh như chớp bay ra y xuất chiêu tấn công Hằng Nga bất thành lĩnh.

Lôi Tam nhắm ngay ngực Hằng Nga đánh tới, nếu trúng bà, dù bà không chết ngay ít nhất bà cũng phải ngã, trong khi đó bàn tay kia sẽ chụp vào quyền sách lụa.

Giả như Hằng Nga có đứng lên, thì y cũng chạy khá xa rồi, chắc gì bà đuổi theo kịp.

Nhưng, Hằng Nga phản ứng rất nhanh bà né mình qua một bên tuy không tránh khỏi chướng kinh đó, bà cũng tránh được khỏi bị chạm vào chỗ nhược, chướng kinh của Lôi Tam trệch qua một bên, trúng nơi đầu vai của bà.

Xuất phát chiêu đầu không thụ thập kết quả đúng mong muốn, lập tức Lôi Tam nhún chân nhảy vọt lên, rồi từ bên trên đánh xuống một chưởng thứ hai nhắm vào huyệt Bạch Hội nơi đỉnh đầu Hằng Nga.

Bà lại nghiêng đầu qua một bên né tránh.

Cứ theo sự ước độ của Lôi Tam thì né tránh xong. Hằng Nga đưa tay cam quyền sách lên, đánh trả lại y, và như vậy vô hình trung ba đòng quyền sách làm vũ khí.

Nhưng Hằng Nga chỉ né đầu, tránh khỏi chuồng kinh đó rồi bất động không hoàn thủ.

Lôi Tam lại huy chiêu thứ hai.

Trong khi đó, y từ trên đáp xuống, thun mình lại một chút đoạn bất thành linh phóng cả hai chân vào ngực Hằng Nga, đồng thời tay tả tời chụp vào quyền Cửu Thiên bí kíp.

Y định ninh là đoạt được quyền bí kíp, giữ nơi mình, thì chẳng khi nào Hằng Nga giết được, và vĩnh viễn y làm chủ quyền sách quý đó.

Đạt được mục tiêu, y khoái trá vô cùng.

Nhưng sự việc không diễn tiến đúng như sở liệu của y.

Quả thật y có chụp trúng quyền sách quý, y giết tay lại song quyền sách vẫn còn nằm trong tay Hằng Nga, chẳng hề chuyển sang tay y.

Thành ra y giết tay không trở về, và đúng theo ước tính y nhét tay vọt vào ngực áo, chỉ đến lúc đó y mới phác giác ra là bàn tay không quyền sách vẫn còn trong tay đối phương.

Trong khi đó, đôi chân của y đã chạm trúng ngực của Hằng Nga rồi.

Hai tiếng bình bình vang lên, đôi chân như chạm vào một chiếc bao da không hề làm chấn động Hằng Nga mấy mai.

Lôi Tam ba lần xuất chiêu, ba lần thất bại, biết cơn nguy sắp đến bởi dù sau thì Hằng Nga cũng phải phần nộ và khi ba phản công thì y chẳng làm sao đối địch nổi.

Đặt giác y kinh sợ, nhảy lùi về phía hậu định chạy đi.

Chạm mắt rồi.

Hằng Nga vung tay, đánh ra một chưởng, kinh phong cuốn tới, hất Lôi Tam quăng lên không, bay ngang qua đầu tường, may mà y kịp đưa tay nắm đầu tường, giữ thân hình ngừng lại nếu không thì y phải rơi tuốt bên ngoài.

Hằng Nga không đuổi theo y, quay mình chạy đi.

Lôi Tam khi nào chịu bỏ ? Y cấp tốc đuổi theo bà, dù biết vũ công của bà trên y mấy bậc nếu bà muốn giết y, thì chẳng có gì khó khăn gì cả.

Hằng Nga chạy phía trước, nhanh chóng phi thường trong chớp mắt đã mất dạng.

Lôi Tam cố vận dụng thuật khinh công đuổi theo, ra khỏi Thiên nhất Bảo rồi, nhìn phía trước mặt thấy bóng Hằng Nga mờ mờ y cả mông, gia tăng tốc lực quyết bắt kịp bà.

Đem dần dần tàn, nơi phương Đông bình minh báo hiệu nhưng tia sáng sớm làm rạng rỡ chân trời, Hằng Nga chạy trước Lôi Tam vẫn đuổi theo sau, y chẳng rõ là mình đã đuổi được bao nhiêu dặm đường.

Y cố gắng trên sức mình song chẳng tìm sao thu hẹp khoảng cách giữa nhau, trái lại khoảng cách đó càng phút càng được nới rộng ra sau cùng thì Hằng Nga mất dạng thực sự, tuy vậy y cũng chưa chịu bỏ, cứ đuổi theo mãi.

Nhưng, y còn mang nặng thương thổ, trọn đêm vật vả chạy đường dài độ nửa phần đêm dù y có là bằng sắt đá, cũng phải bị ánh hưởng như thường.

Y bắt đầu nghe đau đớn toàn thân, nhất là nơi ngực, chốc chốc nhói lên, máu sẽ phọt ra bất cứ lúc nào.

Y nghĩ trong tình trạng này, không nên quá kiên nhẫn đuổi mãi theo Hằng Nga vì không chắc là theo bà, mà rất có thể thương thế phác lác bất ngờ y sẽ mất mạng.

Rồi y dừng chân lại, đảo mắt nhìn quanh, quan sát nơi đó.

Phía trước là một khu rừng, vì ngày chưa lên hẳn rừng còn tối, xa xa trông chỉ thấy một vùng đen đẫm, rộng.

Chừng như có mấy đợt khói từ từ bốc lên trong không gian hòa lẫn với sương mai bằng bạc.

Có khói, là có nhà, có nhiều đợt khói, hẳn nơi đó là một thôn trang.

Nếu Hằng Nga cứ theo con đường trước mà chạy, bà ta phải

đến thôn trang đó. Và rất có thể, bà dừng lại thôn trang.

Nghĩ như vậy y thấy niềm hy vọng chớm hiện trở lại trong tâm.

Vì, người trong vũ lâm dù ai cũng thế, chẳng phải riêng và đều mong muốn chiếm được Cửu Thiên bí kíp, nếu được quyền bí lực vũ công đó thất lạc nơi nào, thì họ chẳng hề sợ gian nguy tìm đến nơi, nghĩ ra mọi cách chiếm dụng.

Phần đông đều cho rằng quyền bí lực đó còn ở Miêu Cương cho nên vẫn có nhiều người lên lời ra tận miếu cương thăm dò, chứ ít ai biết được hiện giờ quyền Cửu Thiên bí kíp đã trở lại Trung Thà và do Hằng Nga nắm giữ.

Biết được điều đó, Lôi Tam có may mắn hơn mọi người rồi, đã có cái may thì khi nào y lại bỏ qua dịp may.

Dù không biết chắc Hằng Nga có dừng chân lại nơi thôn trang phía trước mặt hay không, Lôi Tam vẫn muốn đến đó.

Giả như đến thôn trang gặp Hằng Nga tại đó Lôi Tam phải giao đấu với bà ta mới mong đoạt sách quý.

Song, vất vả suốt đêm dài, Lôi Tam cảm thấy khí lực tiêu hao quá nhiều giao đấu với tình trạng suy nhược thì chẳng những được không may mai đặc ý, trái lại còn có thể bị nguy hại đến bản thân.

Do đó, y tìm đến một chỗ kín đáo ở bên vệ đường, ngồi xuống vận công điều tức một lúc, rồi đứng lên, tiến đến thôn trang trước mặt.

Một khoảng đất rất rộng thoáng ngay lối vào thôn trang, ở giữa khoảng đất đó, có con đường thẳng tắp, như cán bút đặt nằm dài.

Bình minh vừa lên, sương mai chưa tan không khí còn lạnh vậy mà đã có hơn bốn năm mươi người đang cỡi ngựa chạy tới chạy lui trên khoảng đất rộng đó.

Lôi Tam đến gần những người đó chẳng ai chú ý đến v.

Y đứng nhìn họ một lúc, thấy người nào cũng cỡi ngựa rất tài, thân pháp của họ cũng nhanh nhẹn, cử động linh hoạt, y biết nga

ngay người chủ trì thôn trang này hẳn phải là một nhân vật trong vũ lâm, và các người kia có thể là đệ tử hay thuộc hạ chi đó của thôn trang chủ.

Đang lúc ưu tư về quyền Cửu Thiên bí kíp, lại thấy các kỵ sĩ tập luyện trên khoảng đất rộng. Lôi Tam bỗng sanh một ý niệm.

Y bước tới gần hơn, chọn một cội cây, tựa mình đứng nhìn.

Vừa lúc đó có mấy kỵ sĩ khác nữa, từ trong cổng trang cỡi ngựa chạy ra.

Theo sau các kỵ sĩ có hai cỗ xe đi tuyệt, xe do ngựa kéo, chứ không do chó ngao như tại Thiên Nhất Bảo.

Ngựa kéo, hẳn cỗ xe phải đi nhanh hơn, thoáng mắt cỗ xe đã đến khoảng đất rộng.

Một lão nhân ngồi trên cỗ xe cao rộng thốt :

— Nhờ hai vị trao lời, tại hạ thăm hỏi Tịch Đại Tiên Sinh nhé !

Hai cỗ xe lướt qua rất nhanh trước mặt Lôi Tam, y không nhìn kịp người trên xe là ai, song nghe họ đề cập đến danh hiệu Tịch Đại Tiên sinh bất giác y sửng sốt.

Một thoáng sau y bừng tỉnh, cấp tốc đảo bộ lùi ra phía sau thân cây nép mình.

Hai cỗ xe tuyệt đã dừng lại, hai lão nhân từ trên xe nhảy xuống thốt :

— Thôi đến đây cũng được rồi, tại hạ không tiện đưa xa hơn được nữa.

Bay giờ, Lôi Tam mới trong thấy rõ người trên hai cỗ xe.

Người trên một cỗ xe, chính là vị sư muội của Lôi Tam, còn hai người trẻ, cỗ xe kia chính là hai vị sư huynh của y.

Trông thấy ba người đó, Lôi Tam nghe tim mình đập mạnh nhưng y không dám nhit động thân hình khỏi thân cây.

Nếu bây giờ, hai vị sư huynh của y phát hiện ra y, thì chắc chắn là y phải bị họ chế ngự dễ dàng, bởi công lực của y tiêu hao quá nhiều.

— Còn lão nhân kia, tuy tuổi đã cao, song tinh thần còn tráng kiện, da dẻ hồng hào, hiền nhiên lão nhân là một cao thủ và lắm, giả như y còn công lực như ngày, còn có thể chống cự hai người sư huynh, thì y cũng không thoát khỏi tay lão nhân đó nếu lão can thiệp.

Lão nhân lại vòng tay thốt:

— Ra đến Quan Ngoại rồi, nếu tam vị thấy cần, cứ nói lên danh hiệu của tại hạ, tức khắc sẽ có người chiếu cố đến. Các vị cứ yên tâm!

Hai người sư huynh của Lôi Tam hấp tấp nghiêng mình đáp lễ, cung kính đáp:

— Đa tạ Vương trang chủ! Bọn tiểu sanh xin cáo từ!

Lôi Tam giết mình, thăm nghĩ!

— Thì ra cái lão già này là Khai bí Thủ Vương Mật, một nhân vật hữu danh ngoại môn! Có lão ấy ở tại đây, ta không nên ra mặt!

Cái ý niệm hiện lên trong tâm tư trước đó, y không thể thực hành được rồi.

Y nhìn hai vị sư huynh và sư muội của y, trông cho họ đi mau họ đi rồi, y mới dám lên lên mà chuẩn bị, nhưng cả ba cứ trừ trừ lại chờ mãi, chốc chốc lại nói gì đó với lão nhân, lão nhân đáp lại.

Họ dần dà, làm cho Lôi Tam thêm khẩn cấp.

Song tinh thần đó chưa làm y khẩn cấp quá độ hơn là y chợt nghe có tiếng chân người rất khẽ vang lên phía sau lưng y. Tiếng chân đó, thoạt đầu nghe nhỏ, rồi lớn dần dần, chứng tỏ kẻ nào đó đang tiến về phía y.

Y giết mình, thoáng biến sắc mặt, vội quay nhìn lại.

Cách y, độ sáu bảy thước, một lão nhân đang đứng lặng, nhìn

y.

Trời!

Người đó cũng chẳng phải là người xa lạ đối với Lôi Tam.

Lão nhân, chính là Quái thủ Thang bát Minh.

Lôi Tam nghe như luồng điện lạnh chuyển nhanh trong cơ thể.

Làm sao bây giờ? Động thủ? Không động thủ? Động thủ thì hại người sư huynh và người sư muội của y sẽ phát hiện ra y, rồi còn làm Vương Mật kia nữa chi? Rồi còn cái đám kỵ sĩ đang thao lược kia nữa chi?

Mà không động thủ cũng không được, bởi Thang bát Minh tỏ lộ rõ rệt địch ý. Nhất định là lão phải sanh sự với y.

Lôi Tam là người có cơ trí linh mẫn, lúc đó cũng chẳng làm sao quyết định một chủ trương thích nghi.

Y giương tròn mắt nhìn Thang bát Minh, Thang bát Minh cũng nhìn y trừng trừng.

Sau cùng, Thang bát Minh trầm giọng thốt:

— Người ẩn nấp trong Thiên Nhất bảo từ bao lâu nay, khá lắm đó!

Lôi Tam còn một niềm hy vọng, là Thang bát Minh không hiệu lai lịch y.

Nhưng nghe câu nói đó, Lôi Tam sửng sờ niềm hy vọng tan biến ngay.

Thì ra, Thang bát Minh đã hiểu thân phận của y rồi!

Y còn biết rõ, nếu Thang bát Minh hiểu được thân phận y, lão ấy chẳng khi nào buông tha y.

Lão sẽ bắt y, đưa y về Nga my sơn giao nộp cho Tịch đại Tiên sanh.

Biết được điều đó, dù muốn dù không, Lôi Tam thấy cần phải động thủ. Y xuất thủ trước, vì tiên hạ thủ vi cường.

Cho nên khi Thang bát Minh vừa dứt tiếng, Lôi Tam hét lên một tiếng, vung cả hai tay đánh ra hai chưởng, nhanh như chớp, chưởng lực lại mạnh rít gió vù vù.

Phát chưởng rồi y cảm chắc là phải làm kinh động đến bao nhiêu người chung quanh, và y cũng ước độ luôn mình chẳng phải là đối thủ của bao nhiêu người đó.

Biết vậy, y xuất thủ chẳng phải cố tình động thủ để mong chiến

thắng, bất quá thừa dịp xuất thế công trực cho đối phương lự vệ trong thời gian đó, y chuẩn bị, bởi đối phương có muốn phản công thì ít nhất cũng chậm một vài giây rồi.

Hai tay tung chưởng. Lôi Tam đồng thời nhún chân nhảy vọt lên cao.

Hai chưởng đó, Lôi Tam dùng bất lực biến sinh phát ra kinh đạo mãnh liệt phi thường đến cả Thương bát Minh là cao thủ thượng thặng cũng phải kinh hoàng lùi lại mấy bước.

Hai người sư huynh của Lôi Tam sắp sửa khởi hành nghe động, vội quay lại nhìn đúng lúc Lôi Tam vọt mình lên không.

Cả hai bất giác kêu lên :

— Lôi Tam !

Lúc vọt lên, Lôi Tam đưa tay bẻ với một cành cây, cành vương trong tàng, làm rung chuyển trọn thân cây, rồi một cây làm chuyển nhiều tầng khác đang vào nhau như mắc lưới, thành ra cả một khoảng cây rộng chuyển động ào ào.

Tuyết còn vương đọng trên cành cây, bị rung chuyển, cũng rơi xuống.

Tất cả những tiếng động đó tạo nên một âm thanh khá lớn.

Bẻ một cành cây, chẳng phải dễ dàng làm vô khí, bất quá Lôi Tam muốn làm cho rung chuyển mạnh tầng cây, và bây giờ thì cái ý đó được thực hiện mãn nguyện rồi, y vọt mình tới, nắm từng cành, chuyển nhanh đi như con vượn, y chuyển đến đâu, cành lá khua động ào ào đến đó, rồi tuyết rơi đầm đìa tuyết đổ xuống cũng tạo cho y một cái lợi là che khuất phía sau lưng y, như một bức bình phong bằng bạc.

Lôi Tam không chuyển đi xa xa nơi đó, trái lại y chuyển trở vào và đến tầng cây cuối cùng, y đu mình cho cành cây trĩu xuống, bật trở lên, nương theo đà đó, y vừa buông tay vừa uốn cong người vọt mạnh vòng cầu đáp xuống đúng chỗ xe tuyết.

Trên cỗ xe đó, có người sư muội của y.

Nhanh như chớp, y chụp tay vào mạch môn của người sư muội tay kia y vớ lấy cương ngựa kéo mạnh.

Ngựa bị giật cương, phóng chạy liên, lái cỗ xe lướt đi nhanh như gió.

Ngần ấy động tác, Lôi Tam thực hiện rất nhanh, dù ai có phản ứng nhanh như thế nào, cũng chẳng làm sao ngăn trở kịp y.

Hai người sư huynh của Lôi Tam có vũ công rất cao chẳng kém y, vậy mà cả hai chỉ đứng thừ người ra đó, bởi quá sững sốt trước diễn tiến bất ngờ.

Lôi Tam đã làm đúng theo ý định tiên hạ thủ vi cường, hạ thủ của y là chạy đi, chứ không phải thừa cơ không phòng bị của đối phương mà thủ thắng.

Trong lúc này y biết rõ, giao đấu thực sự là cầm chắc cái bại trước một số người rất đông. Thì còn cách nào khác hơn là tạm thời nhượng địch chạy đi ?

Nhưng chạy cũng có kế hoạch, mới mong chạy thoát.

Khi hai người sư huynh của Lôi Tam hoàn hồn, thì y đã mang người sư muội đi xa ngoài mười tượng rồi.

Vương Mặc nào biết Lôi Tam là ai, thấy y bạo hành, quát to :

— Tiểu tử đó, hãy trở lại !

Gọi làm chi ? Nếu Lôi Tam trở lại, thì đúng y là một kẻ ngu xuẩn nhất đời, mà cũng là một sự kiện quái dị nhất đời có khác nào một người bị trộm khuôn hết đồ vật, chỉ gọi một tiếng tên trộm trở lại trả đồ vật cho.

Thương Bát Minh không chậm trễ, vung hai tay tung ra hai chưởng.

Lão không đánh thẳng tới Lôi Tam, bởi Lôi Tam đã vượt ngoài tầm cương kinh.

Lão phải mượn một trung gian làm lợi khí, công kích Lôi Tam, và trung gian đó là tuyết !

Mai chưởng kinh của lão giáng xuống đồng tuyết trước mặt lão, nắm khoảng giữa từ lão đến Lôi Tam. Tuyết bị chưởng phong đập xuống, tung lên chưởng phong lại hất những hạt tuyết đó, bắn tới Lôi Tam.

Nếu là những hạt tuyết, thường, bị gió thường cuốn đi vào mình. Lôi Tam nào sợ gì ?

Song, những hạt tuyết này có kinh lực của Thang bát Minh chuyển sang, có áp lực như những hòn đạn do một cơ quan phát xuất. Lôi Tam không thể xem thường.

Những hạt tuyết đó chẳng khác nào những ám khí của Thang bát Minh, có điều là ám khí không tầm độc.

Những hạt tuyết đó, chạm trúng người thường, hẳn xuyên thủng da thịt.

Đối với tay có võ công như Lôi Tam, thì tuy chẳng đến nỗi nào bị xuyên thủng da thịt, song nếu có một vài hạt tuyết chạm nhằm yếu huyệt, thì y phải khổ như thường.

Tuyết bay chưa đến Lôi Tam, hai vị sư huynh của y hấp tấp kêu lên :

— Thang tiễn bối cần thận đây, không khéo lại làm thương tổn đến vị sư muội của bọn tại hạ !

Chương đã phát xuất, tuyết đã bay hai người sư huynh của Lôi Tam còn gọi lão Thang bát Minh cần thận, là cần thận làm sao chứ ?

Nhưng Thang bát Minh phống chương vô ích, hai người sư huynh lo sợ vô ích, bởi Lôi Tam đã vượt xa hơn những hạt tuyết rơi xuống sau cỗ xe không hề bay tới y hạt nào.

Lôi Tam bắt cổ sự việc gì, cứ giật mạnh giây cương, vừa giật vừa hét: cỗ xe lướt đi như bay, trong khoảnh khắc, y chạy được một đoạn đường dài.

Đứng tại khoảng đất rộng trước thôn trang nhìn theo chỉ thấy cỗ xe còn là một điểm đen lơ lửng trên mặt đường tuyết trắng.

Qua mấy phút giây điểm đen đó biến mất.

Tại khoảng đất trống, bao nhiêu người đứng lặng, lấy ánh mắt nhìn nhau, chẳng ai nói với ai một lời.

Trên cỗ xe, người sư muội của Lôi Tam cố vùng vẫy, song khi nào y lại để cho nàng vượt đi, một tay còn giữ chặt mạch môn nàng, tay kia giữ cương ngựa y đưa cương ngựa lên miệng tạm thời

cần giữ cho bàn tay được rảnh, rồi đâm vào huyệt đạo của nàng.

Người sư muội bị chế ngự, không còn động đậy nữa được.

Lôi Tam mỉm cười, kềm cỗ xe cho ngựa kéo đi, một lúc sau, y đạp chùng đã cách thôn trang ít nhất cũng bốn năm mươi dặm, mới cho ngựa dừng lại.

Rồi y quay đầu về phía sau, nhìn xem có ai đuổi theo chẳng.

Trên mặt tuyết trắng xóa, chẳng có một bóng hình người dao động.

Y bật cười ha hả, cười khoái trá tự tán thưởng mình khéo ứng phó với tình hình, thoát nạn một lần nữa.

Y đưa tay đâm vào huyệt đạo nơi sườn người sư muội, giải khai sự chế ngự cho nàng, đoạn thốt :

— Sư muội làm cho ngu huynh cảm kích phi thường ! Chắc sư muội nhớ tưởng ngu huynh lắm phải không ? Thật lỗi cho ngu huynh quá, vì một việc riêng, phải bỏ ra đi, để sư muội mãi mòn trong đợi cuối cùng lại đợi năng mang sương vượt dặm ngàn tìm chồng ! Ngu huynh cảm kích lắm sư muội !

Nhưng Tịch Trần con gái của Tịch Đại Tiên Sanh, người sư muội của Lôi Tam, mà cũng là người tình bị y khinh phụ, vì hận bị bỏ rơi mà đi tìm y, báo hận chứ nào phải nhớ tưởng gì đến y mà đi tìm ?

Thấy Lôi Tam rồi, nàng sôi sục máu nóng, chưa kịp phát tác là bị y chế ngự rồi mang đi như thế này. Nàng càng giận dữ, song giận thì giận, chứ bị đâm huyệt thành bất động rồi nàng còn làm gì được nữa ?

Tức uất, nàng cắn mạnh môi rướm máu.

Bây giờ được Lôi Tam giải khai huyệt đạo, nàng không kịp nói gì cấp tốc nhào tới.

Cùng một lúc nàng nhào tới, một vết sáng chớp lên, vết sáng đó là thanh tiêu dao nàng giắc bên mình, tay vừa rút ra, nàng khoa lên đoạn đâm tới theo đà người lao mạnh.

Vô ích.

Nếu Lôi Tam ngăn sợ nàng, có khi nào y giải khai huyết đạo cho nàng ?

Y cười mỉm cười, đợi tay nàng đến vừa tầm, y liền đưa tay lên chụp vào cổ tay của nàng, đúng lúc thanh đao, chỉ còn cách mấy độ tấc.

Tịch Trần hét lên một tiếng, vùng tay kia đánh ra một chưởng

Đánh chưởng đó nàng vận dụng tất lực bình sanh nhắm ngay ngực Lôi Tam.

Nhưng Lôi Tam lại đưa tay kia lên chụp luôn cổ tay nàng.

Bây giờ thì hai tay của Tịch Trần bị y kẹp hãm nàng không còn làm gì được nữa.

Lôi Tam cười hi hi, hỏi :

Sư muội hận ngu huynh lắm phải không ? Người ta thường nói, vợ chồng một đêm, tình nghĩa muôn đời. Sư muội chưa từng nghe ai nói câu đó sao ? Nỡ nào nhẫn tâm hạ sát ngu huynh cho đành hờ sư muội ?

Tịch Trần vừa thở hổn hển vừa quát :

— Buông ta ra ! Ta muốn giết người ! Buông ta ra, để ta giết người !

Lôi Tam bằng thờ dài :

— Sư muội bình tĩnh lại đi, hãy nhớ lại ngày nào chúng ta thương yêu quý mến nhau, chúng ta trao gởi cho nhau một mối tình sâu đậm, do sự tự nguyện của cả hai, chứ nào phải sư huynh ép buộc gì cưỡng bức sư muội phải hiến dâng, hoặc giả sư muội dùng nhan sắc kiểu diêm mà mê hoặc ngu huynh đâu ? Chỉ vì chúng ta yêu nhau, mà sư phụ quyết giết ngu huynh ! Tự nhiên ngu huynh phải đào tẩu, để bảo toàn sanh mạng, chứ nào phải ngu huynh đoạn tình phụ nghĩa ?

Tịch Trần vùng vằng :

— Buông tay ra ! Buông tay ra !

Lôi Tam gạt đầu :

— Được rồi ! Ngu huynh sẽ buông tay ! Sư muội có muốn giết

chết, ngu huynh cứ hạ thủ ! Hạ thủ cho vừa ý sư muội !

Y buông tay thật.

Tịch Trần lùi lại, vừa thở vừa đứng lên, thở một lúc đoạn vùng tay đao, nhào lới.

Lôi Tam chẳng những không hoàn thủ, mà cũng không né tránh đầu cả.

Y mở tròn đôi mắt nhìn Tịch Trần trong ánh mắt có niềm van cầu, không phải van cầu sự sống mà là van cầu nàng nên nhớ lại đoạn ân tình ngày trước.

Trông y lúc đó, đáng thương hại làm sao !

Nhưng nhào tới mấy bước, Tịch Trần dừng lại, rồi nhứt chân từ từ mũi đao cũng từ từ nhứt gần khoảng ngực của Lôi Tam.

Mũi đao chỉ còn cách ngực y độ ba bốn tấc.

Bằng nàng rung rung người lên.

Lôi Tam lắc đầu :

— Sư muội ! Nếu sư muội hận ngu huynh, thì cứ tiến lên một bước nữa, vươn tay ra thêm dài một chút nữa ! Mũi đao sẽ dĩa vào ngực ngu huynh, mũi đao sẽ đâm sâu vào quả tim của ngu huynh. Sư muội sẽ thấy dòng máu nóng phọt ra...

Lôi Tam càng thốt Tịch Trần càng rung người, năm ngón tay lợi lóng thanh tiêu đao rơi xuống lần, bật kêu một tiếng keng lạng lừng.

Thanh đao rơi, nàng vẫn nhào lới.

Nhào không phải để trí mạng với Lôi Tam, mà nhào để chui vào lòng Lôi Tam.

Áp mình vào ngực Lôi Tam rồi, nàng khóc ò ò.

Lôi Tam đưa tay vuốt nhẹ nơi đầu vai nàng, dịu giọng an ủi :

— Đừng khóc. Trần muội ! Đừng khóc, chúng ta chẳng phải đang ở bên nhau đây sao ?

Tịch Trần nức nở :

— Người... Người... khi phụ ta ! Người chán ta, nên ly khai Nga

Mỹ sơn. Người quên ta rồi ! Người nào có đề ý đến ta ? Người... người..

Nàng khóc, nàng rên rĩ, mặt nàng vùi áp vào ngực Lôi Tam trong vòng tay Lôi Tam.

Lôi Tam thở dài :

— Trần muội ! Ngu huynh nói là ngu huynh thành thật yêu sư muội mà, ngu huynh nhất định lấy sư muội làm vợ mà ! Trời ? Sao khổ cho ngu huynh như thế này ? Nói mãi, chẳng ai chịu tin !

Khóc một lúc, Tịch Trần rời khỏi vòng tay y, lùi lại mấy bước, mở to đôi mắt đỏ ngầu, đôi mày mong lên, nhìn trừng trừng Lôi Tam trầm giọng :

— Ai thì không biết, chứ là chẳng khi nào tin được người đâu !

Lôi Tam gạt nước mắt, nhắm mắt :

— Ngu huynh biết mà ! Có ai tin ngu huynh đâu ? Giả như bây giờ ngu huynh trở về, phân trần với sư phụ, chắc chắn là người sẽ tát cho ngu huynh mấy tát nên thân, sau đó áp dụng môn quỷ thuật trị ngu huynh ! Trời ! Ngu huynh đâu có xứng đáng làm chồng của Trần muội ? Ngu huynh là con người không ai tin tưởng nổi mà !

Tịch Trần rít lên :

— Đùng đùng là người hiền gì đó ! Còn ai không bắt người là một tên dâm tặc, người là một con quỷ hẻo lánh, người là một con bướm chuyên đầu độc hoa tươi ?

Lôi Tam cười hì hì :

— Đó là những việc sau ngày ngu huynh ly khai Nga mỹ sơn. Ngu huynh sợ sư phụ bắt tội, khó bảo toàn tánh mạng, phải hấp tấp ra đi. Đi xa rồi, nhớ đến sư muội, nên có những phút giây bằng bột thành ra mạng tiếng tăm, chứ nào phải ngu huynh thuộc hạng người hoa rồi vứt bỏ xác hoa ?

Tịch Trần lại hăm hừ :

— Từ khi ly khai Nga mỹ sơn đến nay, người đã làm được bao

nhieu tội ác rồi !

Lôi Tam lại cười hì hì :

— Làm gì có tội ác, Trần muội ? Làm nên tội ác phòng có tạo được cho mình thích thú gì ?

Y cười lớn một chút, tiếp :

— Nói, thì phải nói vậy chứ thực ra, được buông lung tánh ý, làm những việc ngông cuồng, kẻ cũng vui vui đấy ! Có lẽ vì mình vui mà thiên hạ không vui, nên cho rằng mình làm việc bại hoại. Ngu huynh chẳng biết những việc đó là tội ác hay chẳng phải tội ác !

Tịch Trần trở mặt :

— Người... người...

Lôi Tam thản nhiên :

— Thế nào là một việc bại hoại, hồ sư muội ? Giả như chúng ta thăm lén yêu nhau, cha mẹ kết tội chúng ta, như vậy chúng ta có làm một việc bại hoại không ? Nếu có, thì chính sư muội cũng đã làm một việc bại hoại rồi ?

Tịch Trần sững sờ.

Trong phút giây, nàng tưởng đất dưới chân sụp đổ rồi nàng thấy đầu óc quay cuồng, thân hình có thể ngã bất cứ lúc nào.

Nàng cố trấn định tinh thần, giữ vững người, trở mặt nhìn Lôi Tam như nhìn quái vật.

Lôi Tam cười, khổ riếp :

— Hạ sơn không bao lâu, ngu huynh nghe tin sư phụ gởi thông điệp khắp nơi, yêu cầu toàn thể võ lâm bắt ngu huynh, đưa về núi. Trong tình cảnh đó, ngu huynh tự xem mình như kẻ sống chờ chết, cái chết có thể đến bất cứ lúc nào bất cứ tại địa phương nào ! Trần muội ơi, sống trong một chuỗi ngày trong pháp phòng lo sợ như vậy phòng có thú vị gì chẳng ? Chuỗi ngày đó, càng ngắn càng hay, oái oăm thay ngu huynh lại muốn cho nó dài ra, dài với niềm hy vọng gặp lại Trần muội, sau khi gặp lại Trần muội rồi, nó có dứt đoạn cũng chẳng sao ! Giả như ngu huynh có chết đi, trước khi gặp lại

Trần muội, thì đúng là đáng hận cho ngu huynh, chết như vậy chắc hẳn ngu huynh không nhắm mắt !

Lời Tam đang tìm từ phiền củi, dẩy vào lò, nung ngọn lửa nóng đốt cháy thỏi sắt, y từ từ thêm củi, ngọn lửa dù chẳng lên cao, lửa cũng không tắt.

Y tiếp :

Trần muội có thấy ngu huynh khổ sở như thế nào đâu ? Trần muội chỉ ngồi một nơi, cứ trách cứ phiền cứ oán hận chứ có biết đâu ngu huynh sống cái cảnh tội đồ đang bị tập nà ?

Tịch Trần đứng lặng người. Nào còn nói gì nữa.

Lời Tam chừng như bị kích động mạnh, cất cao giọng hơn :

— Trần muội ơi! Ngày thì ngu huynh trốn tránh, chẳng chuồng mặt cho ai tẩy mình, đêm lại mỗi mồn đến lúc kiệt sức mới ngủ, song ngủ rồi là mơ phát sanh, ngu huynh thấy mình bị trói, đưa đến trước mặt sư phụ. Sư phụ vung tay đánh ngu huynh sư phụ đánh ngay nơi đỉnh đầu, và ngu huynh ngất lịm ! Biết bao lần, ngu huynh chết trong mộng ?

Y lại dừng.

Một lúc sau y cất giọng trầm buồn, tiếp :

— Một con người thấy cái chết lớn vờn trước mắt, bao sao còn vững niềm tin đối với cuộc đời nữa được hở sư muội ? Con người đó còn giữ tiết khí làm chi khi tất cả nhân loại đang đuổi sau lưng mình. Tự nhiên, có việc gì mà ngu huynh chẳng dám làm ? Làm để điều lộ cái hận đời, làm để quên đi niềm sợ hãi đang đè nặng lên tim. Ngu huynh còn sợ chi nữa, hở Trần muội ? Nay chết, cũng xong mai chết, một chết cũng thế, sống một ngày thêm, ngu huynh làm một việc bại hoại thêm ! Không làm cũng chết làm thêm cũng chỉ một lần chết. Làm cho vui trong khi chờ chết, chứ chẳng lẽ bất động cho làm náo nhào hộp rồi mồn dần mồn dần khí lực, để cuối cùng cũng phải chết ?

Tịch Trần ngẩng mặt nhìn Lời Tam một lúc lâu gần giọng hỏi ?

— Người... người có biết mẹ đã nói gì chẳng ?

Lời Tam trở mặt :

— Sư nương đã nói gì ?

Tịch Trần đáp :

— Mẹ nói, chỉ cần tìm được người, người về đến núi rồi là mẹ sẽ đứng ra chủ trương cho đời ta thành hôn !

Lời Tam sùng sờ.

Sau cùng, y bật cười ha ha cười quái dị, đoạn hỏi :

— Trần muội nghĩ, giả như sư phụ quyết sát diệt ngu huynh, liệu ngu huynh có thoát chết được chẳng ? Liệu sư nương có đủ tâm quyền giải cứu ngu huynh chẳng ?

Tịch Trần cúi đầu không đáp.

Lời Tam nhếch nụ cười khờ :

— Việc bại hoại ngu huynh đã làm quá nhiều rồi, kỳ quái làm sao ngu huynh càng làm việc bại hoại, thiên hạ lại càng sợ ngu huynh ! Cho đến khi... ngu huynh cướp con gái Huyết Viên Thần Quân mang đi, ngu huynh thọ tương nặng lắm, bắt buộc phải nằm bất động trên tuyết năm đó chờ cái chết đến với ngu huynh, bởi tình trạng nguy kịch không cho phép ngu huynh có một niềm hy vọng dè mỏng manh. Chỉ có lúc đó, ngu huynh mới không sợ chết trái lại còn muốn chết gấp. Ngồi đầu một đoàn khách thương đingóng qua...

Tịch Trần cười thâm :

— Nhân đó mà Thiên Nhất Bảo bị Huyết Viên Thần Quân đập nát như mặt đất bằng !

Lời Tam lắng sang chuyện khác :

— Ngu huynh không ngờ sư muội cũng ha sỡ tìm ngu huynh ! Xin hỏi sư muội, trong trường hợp tiến thoái lưỡng nan đó ngu huynh phải làm như thế nào ?

Tịch Trần chẳng biết phải đối đáp làm sao với Lời Tam.

Trở về Nga my sơn ? Cho mẹ nàng van xin với Tịch đại Tiên sanh tha tội cho y ? Điều đó chắc chắn không thành tựu rồi, mà Lời Tam chẳng bao giờ dám về núi, bởi đương nhiên y không tin tưởng vào lời hứa suông của mẹ nàng.

Đối với tội lỗi Lời Tam đã gây nên tại Nga my Sơn, Tịch Đại Tiên sanh còn có thể tha thứ được, để tác thành cho cả hai

thành vợ thành chồng, bởi dù sao thì Lôi Tam cũng là một môn đồ của tiên sanh, và lại là việc thuộc nội tình, Tiên sanh muốn xử xử cách nào cũng được.

Song từ ngày Lôi Tam hạ sơn đến nay, y đã làm ra rất nhiều tội ác, y không còn là tội nhân riêng biệt đối với Nga my sơn mà hiện giờ y là người có tội đối với giang hồ.

Thì Tịch đại tiên sanh đâu có thể che chở cho y sống còn mà vầy duyên với con gái ?

Tha chết cho Lôi Tam, lại gả con gái cho y, thì vũ lâm sẽ phê phán tiên sanh như thế nào ?

Danh dự đệ nhất cao thủ chánh phái của tiên sanh còn nguyên vẹn chăng ?

Mà, nếu Lôi Tam không trở về núi, thì y sẽ đi đâu ? Y thoát sự truy nã của Tịch đại tiên sanh với màn lưới của quân hùng bủa khắp nơi chăng ?

Lôi Tam không trở về Lôi Tam phải sống cuộc đời thảnh thơi thoải mái chứ không phải làm một vài việc bại hoại rồi ăn mình, làm cho thỏa hạp người đời như vậy thì năng làm sao ?

Duyên đoạn, tình ly, đôi nàng cảm như bỏ đi rồi !

Nàng ngày người một lúc lâu nói :

— Người nói rằng, người đã tiếp xúc với nhiều thiếu nữ, bởi vì người sợ chết bất ngờ, chết như thế là uổng, người phải hưởng với hưởng gặp những gì có thể hưởng ? Người gần họ là vì muốn sống với chứ chẳng biết thế như ta ?

Lôi Tam thở dài :

— Trần muội hiểu được cho lòng ngu huynh như vậy, dù ngu huynh có chết, cũng chẳng ăn hận gì !

Tịch Trần nghe ông xói xa vô cùng. Rồi lẹ thềm đà ngưng chân lại, lại trào mi, tuông thành giông.

Nàng lắc đầu, hỏi :

— Chẳng rõ ta có biết như vậy hay không biết ! Nhưng dù biết hay không biết, ta cũng kho tin người !

Lôi Tam buồn ra mặt :

— Sư muội không tin ? Sư muội cứ sống bên ngu huynh một thời gian đi xem đã có sư muội rồi, ngu huynh còn làm điều bại hoại nữa chăng ?

Tịch Trần trở mặt :

— Sống bên cạnh người một thời gian ? Người đi đâu ta đi đó ? Chúng ta cùng đi với nhau ?

Lôi Tam gật đầu :

— Phải đó, sư muội ! Như ngày nào chúng ta ở tại Nga my sơn vậy mà ! Chúng ta ở bên nhau, duy nhất có chúng ta chẳng một ngoại thân nào cả !

Tịch Trần cúi thấp đầu, giờ nàng lại cúi thấp hơn, Lôi Tam lấy tay áo của y, lau nước mắt cho nàng.

Y thốt :

— Sư muội nghĩ lại đi, chúng ta sẽ ra vùng Quan Ngoại nơi đó đất rộng mà người thưa, dù chúng ta định cư bao lâu nữa cũng chẳng có ai bắt gặp. Nghe nói trên dãy Trường Bạch sơn có một cái hồ rộng lớn, cảnh trí quanh hồ rất đẹp, có thể cho là một cảnh trời tại trần thế. Chúng ta cứ đến đó, vừa được nơi thích thú mà cũng vừa tránh được sự dòm ngó của người đời.

Tịch Trần lắc đầu :

— Không ổn đâu ! Sớm muộn gì cũng có người tìm gặp chúng ta !

Lôi Tam đưa chân khêu khêu mấy hạt tuyết gần y, tiếp :

— Vây thì... sư muội cứ để cho ngu huynh trốn đi một mình... sư muội khỏi phải cùng đi...

Tịch Trần kêu lên :

— Không ! Ta không để người đi như vậy được đâu !

Cho đến bây giờ, nàng cũng chưa bỏ được cái tiếng người, nàng cũng có thể dùng danh từ khác, chẳng hạn là sư huynh, tam ca sư ca song chừng như nàng còn hận, chưa chịu dùng những tiếng thân mật xưng hô với y.

Lôi Tam thở dài, không nói gì nữa.

Y còn biết nói sao ?

Trong hoàn cảnh hiện tại, y không thể về Nga my sơn, y cũng không thể đề cho người bắc được y, giao nộp cho Tịch đại tiên sanh thì chỉ còn có cách trốn đi một phương trời nào đó, xa hẳn loài người.

Trốn đi, Tịch Trần lại không chịu cùng đi, mà cũng chẳng chịu đề cho y đi một mình.

Như vậy, y phải làm sao ?

Cả hai trăm năm một lúc lâu, Tịch Trần cất tiếng phá tan im lặng trước.

Nàng thở dài !

— Thôi được ! Tam thời chúng ta đi đến địa phương người vừa nói đó, xem có thể ở được chăng. Chúng ta đi nhanh đi, nếu không sẽ họ đuổi theo kịp đấy !

Lôi Tam thở dài như nàng :

— Nếu sớm biết được sự muội thương mến ngu huynh như thế này, thì...ngu huynh đâu có làm những điều bại hoại cho họ tên thanh danh ? Cũng vì quá thất vọng, ngu huynh làm liều, làm cho họ tên hèn đời ! Hiện tại ?...Đã muộn rồi ? Muộn cho ngu huynh rồi, sự muội ư ?

Tịch Trần cười khờ :

— Chẳng biết kiếp trước ta gây nên tiền oan nào, bây giờ lại gặp nghiệp chướng ? Người đứng là nghiệp chướng của ta ?

Lôi Tam lại trầm ngâm một lúc, rồi lại thở dài, thốt :

— Giờ thì...giờ thì...

Nhưng, y chẳng nói gì hơn.

Y vốn chẳng phải là một chánh nhân quân tử, y có thể làm bất cứ việc gì y thích chẳng cần đắn đo, miễn thích là làm, nghĩ ra sao là làm vậy dù việc làm đó có hại cho ngoại nhân, y cũng làm, miễn sao tạo được cái thích thú cho y là được.

Tâm tính của y rất bén nhạy, dễ bị khích động, bởi hành động theo bốc đồng mà thanh nổi, bất chấp hậu quả của việc làm.

Trong vũ lâm đương thời, hạng người có hành vi tà vạy rất nhiều trên giang hồ nhân nhân ma đầu ma lén, ma nhỏ, nhưng số ma đầu đó, dù nhiều vẫn chẳng có ma nào lợi hại bằng Lôi Tam, làm tội ác nhiều hơn Lôi Tam.

Tự nhiên, chẳng ma đầu nào có thính danh vang dội như Lôi Tam.

Nhất là sau ngày Tịch Đại Tiên Sanh truyền hịch đi các nơi, yêu cầu hào kiệt vũ lâm truy nã Lôi Tam, thì cái thính danh của y lại càng vang dội hơn trước gấp mười lần.

Người đương thời cho y là một kẻ bại hoại, phi thường, không thể tha thứ được.

Y cũng biết vậy, bởi chẳng còn ai dung nạp y nữa, thì tội gì y phải ăn năn chữa cái, hồi đầu hướng thiện ? Làm như thế có ai tin y ? Làm như thế, y sẽ được gì ?

Do đó, lui không đường, tự nhiên y tiến tới, mà lối tiến của y là con đường bại hoại, y lao đầu trên con đường đó nhắm mắt mà đi, qua bao nhiêu xác chết cũng đi.

Con đường bại hoại là con đường duy nhất của y, y không đi trên đó thì còn đi đâu nữa ?

Cũng chẳng đáng trách lắm cho y, bởi người đời đã bức dồn y vào cảnh cùng, y phải hận mà không cần cố kỵ sự vị, cứ làm làm sao thỏa được hận thì thôi.

Không có cái ác nào mà y chẳng dám làm, nếu y thích làm.

Một con người như vậy, có thể có một tấm chân tình đối với ai chăng ?

Cho rằng y thực sự yêu Tịch Trần, chân thành yêu nàng, vĩnh viễn xem nàng là một người vợ, vĩnh viễn sống trăm năm bên cạnh vợ thì thử hỏi có ai tin được chăng ?

Dù y thực tâm, dù y chân thành, chỉ có mỗi một mình y biết mà thôi, trên thế gian này chẳng có một người thứ hai chịu tin cho y.

Về Tịch Trần, nàng thừa hiểu Lôi Tam là con người bại hoại chứ thế mà nàng vẫn yêu.

Ngay trước, khi cả hai còn dành cho nhau mỗi tình trong trắng, Lôi Tam có một lần, đem sự việc trình bày cùng Tịch đại tiên sanh, van cầu người tác hợp.

Bởi Tịch Trần cũng yêu y tha thiết, Lôi Tam nghĩ bụng, thế nào tiên sanh cũng thương con gái, mà không nỡ ngăn trở duyên con.

Nhưng thay vì tiếp đón một sự chấp thuận, Lôi Tam lại hứng một tát tay của Tịch đại tiên sanh.

Là con người cao ngạo có khi nào, Lôi Tam tiêu hóa nổi cái tát tay đó ?

Song y không tỏ lộ vẻ phẫn hận cả.

Trong khi đó, y biết là hôn nhân của y và Tịch Trần không thể thành tựu rồi.

Tuy vậy, chẳng lẽ y chịu thất bại ?

Sau khi phá hoại tiết trinh của Tịch trần rồi, Lôi Tam cấp tốc ly khai Nga my Sơn.

Tịch đại tiên sanh nhất định trừ diệt y, trái lại Tịch đại phu nhân thì nghĩ khác, bà cho rằng con gái của bà ta đã bị phá hoại rồi dù muốn dè không, bà cũng cứu vãn danh dự gia đình bằng cách cho cả hai thành hôn.

Hướng chi, Tịch Trần đã yêu Lôi Tam chắc gì gã nàng cho kẻ khác mà nàng chịu ?

Nếu cố chấp, đề loại trừ Lôi Tam, thì đời Tịch Trần cũng hỏng luôn.

Trên giang hồ người ta mong máng biết là Lôi Tam dùng cường lực, dùng lời ngon tiếng ngọt, dụ dỗ Tịch Trần hành động dâm loạn đối với ông.

Có ai biết đâu cả hai yêu nhau tha thiết và vì không dẫn được con bọc phát họ đi đến chỗ hoan ô.

Chẳng rõ tại sao Tịch đại Tiên sanh nhất định không chấp nhận Lôi Tam vào gia đình, nhất định không đồng tha y.

Bên trong, tiên sanh vẫn đau khổ ngấm ngấm, chứ nào phải tâm

sanh có lòng sắt dạ đá, chẳng biết thương con gái, chẳng biết nể nang vợ hiền.

Thế tại sao tiên sanh lại cố chấp thái độ, đề lòng riêng phải đau khổ ?

Bí mật 1

Có ai biết được sự bí ẩn trong lòng tiên sanh chăng ?

Lôi Tam cùng Tịch Trần, tay trong tay đứng lặng người tại chỗ một lúc lâu, họ nhìn về phía hậu, chẳng thấy một bóng hình nào.

Vết xe lăn trên tuyết, giờ đây đã bị tuyết mới rơi trùm bít, mặt tuyết phẳng lì trải rộng tận nơi xa.

Tịch Trần khóc. Khóc một lúc nàng ngẩng mặt nhìn Lôi Tam từ từ thối :

— Tam ca ca ốm đi nhiều quá !

X

CHƯƠNG XXVIII

SỐNG CHẾT TỰ TA

Lôi Tam nhếch một chiều nụ cười khổ :

— Con gái của Huyết Viên thần Quân...

Tịch Trần hấp tấp đưa tay bịt miệng y lắc đầu thốt :

— Tiểu muội cấm sự ca nhắc đến những việc gì đã qua rồi ! Có tiểu muội ở bên cạnh, từ nay sự ca không thể đặt chân trên con đường cũ nữa !

Lôi Tam mỉm cười :

— Tự nhiên rồi, sự muội ! Ngu huynh không hề trở lại con đường cũ đâu ! Tuy nhiên nếu có phải tự vệ mà ngu huynh phải dùng một vài thủ đoạn nào đó, sự muội cũng nên lượng xét cho, và đừng nghĩ rằng ngu huynh vẫn còn thích hành động bại hoại ! Sự muội thừa hiểu, ngày nay ngu huynh đã trở thành cái đích của vũ lâm, bất cứ ai cũng cố tìm cho kỳ được ngu huynh, cố hại cho kỳ được ngu huynh !

Tịch Trần trầm giọng :

— Nếu chúng ta cố tránh né người đời, thiết tưởng cũng chẳng đến đời sư ca dòng thủ đoạn ?

Lời Tam thờ dài.

Y phải nhìn nhận Tịch Trần hữu lý. Già như người ta tìm, mà y cố tránh né dòng cơ mưu tâm trí để tránh né người đời thì cũng chẳng đến đời nào !

Nhưng né tránh người đời, nào phải là việc dễ làm khi người đời quyết tâm theo dõi !

Bất chợt song phương chạm mặt nhau thì sao ?

— Đối phó lại với họ, là phản ngược ý muốn của Tịch Trần, nàng bất động thì hành tung phải bị bại lộ, bởi thủ đoạn quá thấp kém nhất của con người chạy trốn, là giết người để diệt khẩu

Tuy nhiên, y chẳng nói gì, chỉ gật đầu, buông gọn :

— Thế cũng hay !

Tịch Trần âu yếm hỏi :

— Thương thế của sư ca như thế nào !

Lời Tam đáp :

— Đã giảm rất nhiều. Sư muội không phải lo nghĩ cho nhau huynh.

Tịch Trần nhìn Lời Tam, tiếp :

— Bao nhiêu việc củ, bỏ qua đi, Tam sư ca ! Bây giờ, mình nói đến chuyện tương lai.

Rồi nàng tiếp :

— Tam sư ca nói trên Trường Bạch Sơn, có Thiên trí, cái ao đó thực sự ở tại hướng nào, và Trường Bạch Sơn ở tại địa phương nào, chúng ta tìm dần xem có thể an cư để tạm một thời gian được chăng !

Lời Tam đưa cao ngựa roi đánh vào khoảng không gian kêu trót một tiếng, con ngựa chồm lên, lời chiếc xe tuyết chạy đi liền.

Khi hoàng hôn xuống, cả hai đến một thị trấn nhỏ, họ nghỉ đêm tại đó.

Lời Tam vốn tính cẩn thận, bởi hoàn cảnh của y, tính cẩn thận đó càng được chăm sóc kỹ hơn, bất cứ một việc nhỏ mọn nào cũng có thể làm cho y hoà, nghỉ được cả.

Y sợ có người nhận ra con ngựa đỏ của Khai Bi thủ Vương Mật nên vừa trông thấy mấy đợt khói từ xa xa, y đã bỏ ngựa và xe đoạn cùng Tịch Trần đi bộ vào tiểu trấn.

Sáng sớm hôm sau, cả hai hòa mình vào bọn khách thương từng đến Trường Bạch Sơn tìm nhân sâm cùng đi với họ, để tránh sự dòm ngó của những kẻ hiếu kỳ.

Cả hai không tỏ lộ ra là mình có biết vũ công, cứ làm như thường nhân có việc phải đi xa vậy thôi.

Họ bắt buộc phải nhập vào đoàn khách thương để tránh sự dòm ngó, có lẽ vì người thường ít có ai độc hành ra vùng Quan Ngoại trừ những nhân vật vũ lâm.

Họ đã giả ra thường nhân thì họ có khi nào muốn cho ai khác biết họ là người trong vũ lâm ?

Và trên con đường về Trường Bạch Sơn, ra vùng Quan Ngoại, ngoài những nhân vật vũ lâm từng xuôi ngược chỉ có bọn thương khách thôi.

Do đó, dù muốn dù không, họ cũng phải nhập đoàn với khách thương.

Và cũng nhờ thế, họ không đến đời quá tịch mịch trong chuyến viễn hành.

Nếu họ là người khéo gợi chuyện, thì cuộc viễn hành có đông người như vậy hẳn phải vui nhộn cho họ.

Đường từ Trung thổ ra Quan Ngoại, nào phải ngắn ngủi một sớm một chiều mà tới nơi ?

Suốt mấy hôm đầu, trừ những giờ khắc tiếp chuyện với những người đồng hành, Lời Tam và Tịch Trần luôn luôn quần quít bên nhau một bước không rời.

Không ai biết được thân phận thực sự của cả hai như thế nào. Không ai biết được họ nói với nhau những gì, tất cả chỉ cho rằng họ

là đôi vợ chồng trẻ đang hồi yêu đương đậm đà, thừa thời gian là đấu hót với nhau những câu âm điệu.

Tuy nhiên, cả hai dù được yên tâm về bọn khách thương, vẫn phải đề dặt đối với những khách bộ hành trên đường, vì con đường đó thường có người qua lại.

Đĩ nhiên, những khách bộ hành đó, không là khách thương thì cũng là người trong vũ lâm, gặp khách thương thì chẳng nói làm chi, gặp nhân vật trong vũ lâm thì họ phải hết sức giữ gìn ý tứ lờn lỏi ẩn nấp giữa đoàn người, tránh chạm mặt được đến đâu hay đến đấy.

Đành rằng chẳng phải tất cả mọi người trong vũ lâm đều biết mặt Lôi Tam, song đề dặt thì bao giờ cũng vẫn hơn, và lại nhãn lực của người trong vũ lâm phải đặc biệt, họ có thể nhận thấy những gì mà người thường không nhận thấy.

Biết đâu họ chẳng nhận ra Lôi Tam và Tịch Trân tuy cùng đoàn với khách thương nhưng lại có vẻ khác thường ?

Rồi họ lưu ý, họ theo dõi, họ hỏi han, rất có thể hành tung cả hai phải bại lộ.

Nhờ cả hai đề dặt, họ tránh được sự chú ý của nhiều người.

Mãi đến một hôm...

Thời gian còn trong mùa tuyết, ngày thì tuyết ít dần, khi hoàng hôn xuống, hoặc đêm về, thì tuyết bắt đầu rơi, đêm càng về khuya, tuyết càng rơi nhặng.

Chiều hôm đó, một chiều lạnh, tuyết phủ khắp cùng nhưng thái dương chưa khuất hẳn nơi phương tây, còn buông lợi những tia nắng yếu xuống trần gian, những tia nắng đó chiếu trên mặt tuyết phản ánh chớp chớp gờm.

Chiều hôm đó, đoàn khách thương trong số có Lôi Tam và Tịch Trân sau khi vượt qua quảng đồng ngời ánh tuyết, vào một thị trấn khá lớn.

Đến thị trấn rồi người đại diện hướng đạo của bọn khách thương hỏi với Lôi Tam :

— Tiểu ca ! Tôi thấy tiểu ca tuổi còn nhỏ, nghĩ là tiểu ca không có ý định vào sâu trong núi, làm cái nghề của chúng tôi, nên tôi cho tiểu ca hay trước, đêm nay chúng ta chia tay nhau, tại chỗ này. Bọn chúng tôi chốc nữa đây, tìm đến bãi kiến Khương gia, rồi lên đường vào núi liền, Vậy tiểu ca hãy liệu định việc của tiểu ca đi là vừa.

Lôi Tam gật đầu :

— Phải đó nhân huynh. Chúng ta cuối cùng rồi cũng phải chia tay, tại đây cũng thế, mà xa hơn nữa cũng thế.

Y dừng lại một chút, rồi chỉnh sắc mặt trang nghiêm, tiếp :

— Trong mấy hôm nay dọc đường, nhờ nhân huynh và các vị ai ai cũng hết lòng chiều cố, chúng tôi vô cùng cảm kích ơn trọng của các vị. Xin các vị nhận cho sự tri ơn của chúng tôi, nếu sau này có dịp gặp lại nhau, trong hoàn cảnh thuận tiện chúng tôi xin làm mọi cách để đền đáp ơn các vị !

Người đại diện hướng đạo cười nhẹ, đáp :

— Ông nghĩa gì mà tiểu ca phải thắc mắc ? Có tiểu ca và tiểu nương từ cùng đi chung trong đoàn, thì càng vui, chứ sao lụy phiền chỉ tiểu ca bày ra điều ơn nghĩa ?

Tịch Trân hơi đỏ mặt, Lôi Tam sợ nặng quá thẹn với chuyện hướng câu chuyện sang đề khác, hỏi :

— Vị đại gia họ Khương các vị định đến bãi kiến đó, là người như thế nào ?

Y rồi, bất quá tùy tiện mà nói, hơi dè có chuyện nói với nhau hỏi đề chuyện hướng câu chuyện, chứ chẳng phải hiếu kỳ.

Nhưng buông câu hỏi rồi, y mới thức ngộ là mình suồng sã quá bỗng dừng lại đi sâu vào sinh hoạt của ngoại nhân.

Cũng vì một câu hỏi vô ý thức đó, mà bao nhiêu việc sẽ xảy ra...

Người đại diện hướng đạo của bọn khách thương đáp :

— Khương gia ? Khương gia là một đại hào hán dưới chân Trương bạch Sơn !

Lôi Tam nghe nói thế, biết ngay thế lực của họ Khương nào đó

hắn phải to, và có lẽ họ Khương là bá chủ vùng Trường Bạch sơn này cũng nên.

Y nghĩ ngay đến nhóm Tam ma Trường, bởi tại Trường Bạch sơn chỉ có ba anh em đó, có họ Khương, và đều là những nhân vật khét tiếng trên giang hồ.

Lôi Tam không lời thêm tiếng gì nữa, nhưng người đại diện hướng đạo lại gọi y:

— Nếu tiểu ca định lưu đây một thời gian, tôi nghĩ tiểu ca nên cùng đi với bọn tôi, đến bái kiến Khương gia, như đề trình diện với người, tiểu ca giữ được là đối với họ, thì chắc chắn là họ sẽ chiếu cố đến tiểu ca trong những khi cần ! Thiết tưởng cũng là một việc rất có lợi tiểu ca nên làm !

Lôi Tam khoát tay :

— Không đa tạ nhân huynh có ý lo liệu cho chúng tôi, song chúng tôi không thể đến đó đâu, bởi chúng tôi đã quen sống với khiên nhượng chẳng dám tiếp xúc với những đại nhân vật ở trên đời !

Bọn khách thương thấy y chất phác thành thật quá, cũng bật cười vang.

Người đại diện hướng đạo tiếp :

— Không đi cũng được, tiểu ca. Tôi nghĩ, không đi tiện hơn, bởi Khương gia là người háo sắc, mà vợ tiểu ca lại đẹp thế kia, họ trông thấy vợ tiểu ca, là họ...

Thốt đến đó, y vụt ngưng bật, bỏ dở câu.

Đoàn khách thương gồm trên hai mươi người, cùng ngồi trong một cỗ xe lớn, lúc đó xe đã vào thị trấn, chạy trên con đường lớn nhất.

Người đại diện hướng đạo ngưng bật câu nói, sắc mặt lại biến xanh dờn.

Chừng như y nín thở.

Người phu xe kêu lên một tiếng rồi cho xe đỗ lại.

Phía trước, có một đoàn người, đang ủng hộ một người ngình ngang tiến lối.

Đoàn người vênh vác, hống hách phi thường.

Còn người được ủng hộ, thì vận y phục vô cùng hoa mỹ khí sắc kiêu kỳ, có cái dáng đường bệ như tạng dân chi phụ mẫu.

Đi giữa thị trấn, một nơi người muôn, người vận mà y không nhìn ai cả, y chỉ nhìn trời chừng như dưới phàm trần chẳng có cái gì đáng cho y ghé mắt.

Xe gặp người, người trong thấy xe, đoàn người hùng hổ như thú dữ gặp mồi, hai đại hán trong bọn tách rời đoàn, bước tới cỗ xe, hét vào mặt tên phu xe :

— Người có dui không ? Khương Tam gia đang đi trên con đường này, mà người đem đưa xe đến đây chặn lối à ?

Đại hán quát to :

— Các người đâu ? Lôi đầu hân xuống, đánh đúng năm chục roi ! Mau lên !

Tên phu xe xanh mặt, ngồi trên xe, rung mình như cây sậy hấp tấp van cầu :

Lạy các vị ! Lạy các vị tha cho ! Chỉ vì... chúng tôi muốn đến bái kiến Tam gia, nên mới đi trên con đường này, chứ nếu không thì dù có gan bằng trời cũng chẳng dám dấn xác đến !

Lôi Tam và Tịch Trần rút vào giữa bọn khách thương, thu hình lại, cố làm cho nhỏ người, để đừng ai trông thấy.

Lôi Tam thăm người :

— Người đó, được tên xưng là Tam gia, mà lại mặt trắng xanh hẳn phải là Ngọc cô Lão Khương Phạm :

Phải !

Lôi Tam đoán đúng, người đó chính là Khương Phạm, lấy ngoại hiệu là Ngọc Cô Lão, một nhân vật trong nhóm Tam Ma trường Bạch.

Y đã bước lối gần cỗ xe rồi.

Y hừ một tiếng, rồi bật cười lạnh, đảo mắt hình tam giác, nhìn thoáng qua mọi người.

Bằng y sừng sốt, thù người một chút.

Ánh mắt của y lúc đó ngưng lại nơi Tịch Trần như dán chặt nơi nàng.

Một lúc sau y hỏi :

-- Họ Lưu kia, người đưa người vào núi hành nghề, lại đưa cả vợ con họ theo nữa à ?

Người đại diện hướng đạo hấp tấp đáp :

— Không ! Không phải vậy đâu. Tam gia! Vị tiểu thư đó, cùng chồng nàng, vì cùng đi một đường, nên nhập bọn với chúng tôi cho đỡ tịch mịch đường đi. Chúng tôi sắp sửa chia tay với họ đây !

Ngọc câu Lưu chớp chớp ánh mắt đáp :

Được rồi, lão lưu ? Người cứ để hai người đó lại đây cho ta, còn người và các người kia, cứ đi đi !

Người đại diện hướng đạo đoàn khách thương, vốn tính hiền hòa nhân đức, biết là nếu để Lôi Tam và Tịch Trần lại đây, trong tay Ngọc câu Lưu Khương phạm thì có khác nào để dè trước miệng cọp dĩ nhiên dữ nhiều lành ít, y lộ vẻ khó khăn ra mặt.

Sở dĩ y lo sợ là vì y nào có biết lai lịch của Lôi Tam và Tịch Trần. Bất quá, y cũng như các đồng bọn đồng nghiệp, nghĩ rằng cả hai một đôi vợ chồng son, xuất thân từ đám bình dân mà ra, cũng lắm thương như họ, cũng tha phượng cầu thục như họ, vì chưa quen siah hoạt nên bỡ ngỡ trong lúc đầu vậy thôi.

Y thấy bốn phạm cớ che, và g úp đỡ, trong phạm vi khả năng chứ σ nào biết họ sắp rơi vào nguy hiểm mà không làm một cái gì, giải cứu họ sao ?

Nếu người đề nghị việc đó chẳng phải là Khương Phạm, thì không nói làm gì, nhưng lại chính Khương Phạm đã ra, tự nhiên y phải lo sợ.

Bao nhiêu sanh mạng trong vùng này, đều nằm lỏng trong tay bọn anh em hồ Khương cả mà !

Y ấp úng :

— Việc đó...tôi...

Y chưa dứt câu. Ngọc Câu Lưu Khương Phạm trầm gương mặt xuống ngay, gương mặt đó có biến đổi lạ lùng trông khiếp hãi phi thường.

Người đại diện hướng đạo đoàn khách thương rung bắn lên, hai hàm răng đánh vào nhau cạch cạch.

Y còn dám nói gì hơn ?

Lặng dịu niềm sợ hãi phần nào, y nhìn sang Lôi Tam, như muốn nói một câu chi đó, song môi mấp máy mãi mà lời chẳng thoát ra.

Lôi Tam vừa giận Khương Phạm, lại vừa buồn cười cho cái vẻ lúng túng của người đại diện.

Y thầm nghĩ :

— Ta là tổ tông của hạng bại hoại, gặp bọn này có khác gì gặp con, gặp cháu, mà người phải lo sợ cho ta chứ ?

Y điềm nhiên thốt :

— Lưu lão ca ! Vị Khương gia này, có hảo ý muốn chiêu cố đến chúng tôi, lão ca bắt tất phải lo sợ. Chúng tôi xin theo Khương gia, tùy người an bày cho !

Người đại diện thở dài, định tìm cách cảnh cáo Lôi Tam nhưng trước mặt Khương Phạm y dám nói gì cho mình bạch ? Vả lại, Lôi Tam đã chấp nhận đi theo Khương Phạm rồi, nếu y nói gì chẳng hóa ra y ngăn trở sao ? Và như vậy Khương Phạm sẽ trách cứ y hành hung y.

Y chỉ nhìn Lôi Tam, cố dùng ánh mắt cảnh cáo Lôi Tam may ra có thể thức tỉnh Lôi Tam phần nào được chăng.

Lôi Tam không nhìn y, thành ra ánh mắt đó vô hiệu dụng.

Lôi Tam thân nhiên đi theo Tịch Trần xuống xe, trong khi Khương Phạm gương tròn mặt nhìn Tịch Trần.

Khi Tịch Trần vừa đặt chân xuống đất, Khương Phạm bật cười vang mấy tiếng quái dị, đoạn bước tới, đưa tay xoa vào má nàng.

Tịch Trần sôi giận lách nhanh mình qua một bên, né tránh bàn tay cuồng đạo đó.

Nhìn nàng lách mình, Khương Phạm sững sờ, chừng như y đoán được thiếu nữ do có một lai lịch phi thường, bởi thân pháp của nàng biểu lộ phần nào một công phu luyện tập dày cấn cơ lắm.

Y rút tay về, không bước theo nàng.

Trong khi đó, Lôi Tam cũng đã xuất thủ.

Khương Phạm chỉ kịp thấy một bóng người chớp lên bên cạnh y vừa quay đầu lại bỗng y cảm thấy nhói ở hông.

Nhận ra người xuất thủ cạnh y là một tên ốm yếu tự xưng chồng thiếu nữ, không nói năng chi cả, Khương Phạm hoành tay đánh ra một chiêu.

Nhưng bàn tay chưa kịp đưa chiêu thức, nơi hông y như cứng lại, kình lực như tiêu tan, cánh tay của y vừa đưa lên liền, hạ xuống.

Y buông tay xuống, đứng trước mặt Lôi Tam Lôi Tam, chỉ cần đưa nhẹ tay ra là chụp trúng mạch môn của y.

Lôi Tam bật cười ha hả :

— Khương Tam Gia ! Vợ chồng tại hạ là những kẻ qua đường ngẫu nhiên đến địa phương của Tam Gia, muốn tạm dừng chân ở đây một ít lâu, có lẽ Tam gia cũng không nỡ nào ngăn trở chứ ?

Bọn khách thương trên xe sững sờ, tất cả đều trở mắt nhìn Lôi Tam.

Họ định ninh là Khương Phạm xuất thủ, hẳn Lôi Tam phải mất mạng. Và họ thấy rõ Khương Phạm hoành tay đánh ra một chiêu rõ ràng, họ cảm chắc là Lôi Tam phải táng mạng, nên ai ai cũng lo sợ cho y.

Ngờ đâu, Lôi Tam chẳng việc gì, mà chính Khương phạm lại bị chế ngự ?

Tình hình diễn tiến nghịch sở liệu của họ người nào cũng kinh ngạc, chẳng hiểu ra sao cả !

Họ không tưởng nổi một người ốm yếu và bệnh hoạn như Lôi Tam lại có công lực chế ngự được Khương Phạm, một con hổ dữ

tại Trường Bạch Sơn !

Khương Phạm bị chế, vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, tự hỏi đối phương thuộc hạng nào trên giang hồ mà có thủ đoạn lợi hại như thế.

Chợt ngh Lôi Tam vừa cười vang vừa hỏi, y buộc miệng đáp :

— Hay ! Thế thì càng hay ! Rất hoan nghinh !

Di nhiên, chẳng khi nào y tiêu hóa nỗi cái bại vừa rồi, và trong thoáng mắt, một chủ trương đã được phác họa lên trong tâm tư.

Chủ trương đó là trước hết, đưa Lôi Tam về đến nhà, nơi ấy còn có hai vị huynh trưởng của y, hai người sẽ tìm cách giải cứu y.

Sau khi được giải cứu rồi y sẽ có phản ứng theo ý của y, đối với Lôi Tam.

Lôi Tam day qua Tịch Trần điểm nhẹ một nụ cười :

— Chúng ta đi, hiền muội !

Y nắm cứng nơi mạch môn của Khương Phạm, cánh tay áo phủ bên ngoài che khuất, ai nhìn vào cứ tưởng là cả hai thân thiết với nhau lắm, nắm tay nhau cùng đi.

Y chỉ cần dụng lực một chút, là quay người Khương Phạm lại, thuận chiều rồi cùng sánh vai Khương Phạm, ung dung bước.

Tịch Trần theo sát phía hậu Lôi Tam.

Bọn đại hán ủng hộ Khương Phạm từ lúc đầu, ngấy người nhìn diễn tiến của sự việc chẳng biết phải can thiệp bằng cách nào, đã giải cứu Khương Phạm.

Mà có thể là chúng chẳng dám can thiệp, bởi biết Khương Phạm có chấp nhận cho chúng xen vào chăng ? Bởi, chúng cũng ngăn Lôi Tam một phần.

Chúng đứng bất động tại chỗ bấy giờ thấy Lôi Tam lôi Khương Phạm đi Tịch Trần theo sau, chúng cũng phải đi theo.

Bọn khách thương trên xe, bình sanh nào biết sinh hoạt của

giăng hồ như thế nào, cần trở mặt nhìn theo đoàn người từ từ tiến dần về cư sở của họ Khương.

Muôn ngàn thắc mắc dâng lên trong tâm tư họ, nhưng cuối cùng chẳng ai tìm được một giải đáp.

Không lâu lắm, bọn Lôi Tam Khương Phạm đến một khu nhà cực kỳ rộng lớn, tráng lệ.

Khu nhà có nhiều dãy nhà ngang dọc, nhưng Khương Phạm lại đưa Lôi Tam và Tịch Trần đến ngôi nhà giữa.

Đến nơi đó rồi Lôi Tam, chẳng cần dấu diếm lại lịch của y, y ngang nhiên tỏ lộ thân phận mình là người trong vũ lâm, cất tiếng gọi :

— Từ lâu lại hạ nghe danh Trường bạc Tam Ma tại hạ hân hạnh được biết lão tam rồi, còn Lão Nhất và Lão Nhị đâu, sao chẳng thấy xuất hiện ?

Nhạc cô lâu Khương Phạm đang hắng một tiếng, gọi tiếp :

— Nhị ca !

Y dụng công lực chuyển qua âm thanh tiếng gọi của y vang rền, tiếng gọi của y có thể vọng đến những dãy nhà xa xa, quanh khu vực.

Tức khắc có tiếng người trả lời :

— Việc chi thế, tam đệ ?

Một tiếng vu tiếp theo liền câu hỏi đó, một bóng người xuất hiện.

Người đó, có thân vóc cao ốm, uoi ngực áo có thêu hình một bộ xương người màu vàng.

Đến nơi nhìn qua ba người người đó sững sờ hỏi :

Tam đệ / A đây ?

Khương Phạm biến đổi sắc diện, thoát xanh, thoát đỏ, hàm hồ đáp :

— Tiểu đệ...cùng...chẳng biết rõ !

Y vừa đáp, vừa nháy nháy mắt, là vừa hướng về Tịch Trần hí hà hơi gió ngứa rõ mồn một.

Y ngụ ý bảo người vừa xuất hiện thừa một dịp nào đó, chế

trụ Tịch Trần, tạo một áp lực tinh thần đối với kẻ đang chế ngự y.

Người mới đến chính là Kim cô Lão.

Vốn là tay lừng danh thủ đoạn gian hoạt, và đã thành công nhiều lần qua những thủ đoạn gian hoạt đó, Kim cô Lão còn là gì cái ngụ ý của tam đệ cấp tốc đảo bộ, vội đến cạnh Tịch Trần.

Naug, y động tác nhanh, Lôi Tam cũng phản ứng nhanh.

Trong khi y đem hình vọt đến Tịch Trần thì Lôi Tam cũng đã kéo Khương Phạm nhứt động theo đà, đồng thời chân hữu quét ra vờ vờ, ngang hạ bộ của Kim cô Lão.

Kim cô Lão vội trụ bộ, thọc ngón tay giữa xuống, nhưng xuống được nửa lăm, y chuyển hướng đâm ngang nhắm vào ngực Lôi Tam nơi nguyệt Hào Cái, đâm tới.

Di nhiên động tác y rất nhanh, vừa đề hóa giải thế 'quét' của địch vừa đề phản công.

Lôi Tam chỉ né thân hình qua một chút, nhường cho ngón tay của Kim cô Lão chọt thẳng vào khoảng không, sát bên sườn y.

Trong khi đó, cánh tay của Lôi Tam đang ra, ngón tay của Kim cô Lão chọt qua, rơi vào khoảng giữa sườn và cánh tay Lôi Tam hừ một tiếng, khép cánh tay vào sườn trái.

Tay của Kim cô Lão bị kẹp cứng nơi đó.

Tại vùng Trường Bạch Sơn, anh em họ Khương là những tay hữu danh, vũ công của họ dù chưa được liệt vào hàng cao thượng, song cũng lợi hại phi thường.

Tuy nhiên, họ so bì làm sao được với môn đệ của Tịch đại Tiên sư !

Cho nên họ bị Lôi Tam chế ngự dễ dàng, dù chính họ xuất thủ trước.

Một tiếng rắc vang lên, phần cánh tay của Kim Cô Lão bị kẹp bên sườn Lôi Tam bẹp rít, xương tay gãy lìa, vỡ vụn ra từng mảnh nhỏ.

Nhưng Lôi Tam không mở cánh tay ra. Trái lại, y còn khép mạnh vào.

Chỗ xương gãy của Kim cô lâu khương Vân vang lên tạo những mảnh xương vỡ vụn nghiền vào nhau nát bấy.

Kim Cô Lão đau quá xuất hận trút cả mình, y rú lên một thê thảm :

— Xin hảo hán nương tay !...

Lời Tam bật cười khảnh khảnh,

Y giở cánh tay lên, Khương Vân chấp choạng lùi lại, từ bước từ bước, tay tả nâng tay hữu, mặt nhăn nhó, miệng suýt soa, mắt rớm lệ.

Y là người có một công lực tu vi, không nhiều cũng ít thế mà vẫn không chịu nổi đủ biết cơn đau mãnh liệt như thế nào !

Từ lúc đến đây, Lời Tam vẫn còn giữ cổ tay Khương Phạm trong tay y.

Bây giờ, y vẫn giữ luôn như vậy.

Cánh cửa gian đại sảnh vang lên một tiếng két, cánh cửa mở nhanh quét gió một tiếng vù.

Từ bên ngoài bóng người lao vút vào.

Lời Tam và Tích Trần đồng thời gian quay mặt ra nhìn ra kẻ mới đến.

Cả hai cùng sửng sốt :

Con người đó có hình dáng hết sức là quái dị. Chiếc đầu vừa chênh qua một bên, vừa thụt xuống, đỉnh đầu y thay vì tròn hoặc von thì lại bằng, mắt tai mũi cũng đều lệch vị trí thông thường.

Người đó vào rồi bất động, lạnh lùng, chẳng ai hiểu rõ y vui mừng hay phẫn nộ.

Có thể bảo y là con người gồ.

Lời Tam dù chưa biết mặt, cũng không cần suy nghĩ lâu vẫn biết người đó chính là thủ lãnh Tam ma Trường Bạch ngoại hiệu Mộc Cô Lão tên Khương Vũ.

Lời Tam chưa kịp hỏi tiếng gì, Kim Cô Lão đã cất cao giọng :

— Tôn giá có công phu tuyệt đấy. Hình như tôn giá có ý định tìm dân đây, tạo nên khó khăn cho ba anh em tại hạ ?

Lời Tam cười lạnh :

— Các hạ đừng hờ tại hạ làm gì ! Cứ hỏi ngay nơi người nhà, hẳn biết cái lý do tại hạ có mặt tại đây !

Ngọc cô Lão khương Phạm kêu lên :

— Đại ca ! Tiểu tử đó...

Lời Tam khỏi phải chận lời, bởi y cần phải chận lời vì Ngọc Cô Lão sẽ nói ra những tiếng bất lợi cho y, đó là cái chắc.

Kim Cô Lão khương Vũ đã thay y quát chặn :

— Cấm miệng lại ! Người lại sanh sự nữa rồi chứ gì ? Ta từng nói với người, người cao còn có người khác cao hơn, trong thiên hạ, có biết bao nhiêu anh tài mai tung ăi lách ? Người cố tưởng mình là vô địch, buông lung tánh khí, ngang dọc hoành hành dù người có sao cũng đang chờ người lắm ! Đừng nói là một người, cả ba anh em chúng ta cùng liên thủ, vị tất cấm cự nổi với vị bằng hữu này ? Riêng người, đã chắc gì người thắng nổi vị cô nương đó ? Mau mau quỳ xuống vấp đầu nhận tội vô lễ với vị bằng hữu kia đi !

Ngọc cô Lão tỏ vẻ hết sức tuân phục vị đại ca của y, lập tức quỳ xuống, nhưng không quỳ được theo ý, bởi cổ tay của y đã bị Lời Tam kẹp cứng rồi.

Lời Tam cười lạnh một tiếng, lỏng tay cho y.

Buông tay, là Lời Tam làm một việc liều lĩnh, giả như Ngọc Cô Lão có mưu toan gì, thì phản ứng thế nào kịp ?

Tuy nhiên, y không ngăn có lẽ y ước độ bọn Tam ma trường Bạch chẳng lợi hại chỉ cho lắm, do đó y tỏ rõ một thái độ đại phượng, đề đoạt phục anh em họ Khương.

Ngọc cô Lão được tự do rồi, quỳ ngay xuống nghe lời Khương Vũ bảo.

Khương Vũ hét lên :

— Sao chưa vấp đầu tạ tội ?

Khương Phạm thoảng đỏ mặt, song chẳng dám bất tuân, đành vấp đầu tòn ba lượt.

Lôi Tam cao hứng vô cùng, bật cười ha hả, đáp :

— Được rồi ! Sự việc hôm nay, tạm dừng tại đây, hiện tại, tại hạ xin cáo từ !

Y thốt hai tiếng cáo từ, là muốn tỏ cái ý dứt khoát không bận tâm về những gì xảy ra, cho bọn họ Khương yên trí nếu họ có nghĩ đến một ngày nào đó, y trở lại.

Nhưng, y chưa kịp quay mình lại, Khương Vũ đã hấp tấp van nài :

— Tôn giá không thể nán lại một thời gian sao ? Anh em bọn tại hạ sẽ chuẩn bị một cuộc rượu, để tạ lỗi với tôn giá ?

Lôi Tam mỉm cười :

— Khỏi cái hạ ẹ ! Bọn tại hạ còn có một việc khẩn cấp, cần phải thanh toán gấp, không thể lưu lại đây lâu quá nhiều các vị lâu bôn !

Khương Vũ chính sắc mặt :

— Chẳng hay tôn giá có thể cho bọn tại hạ biết quý tánh cao danh chăng ?

Tịch Trấn vội đưa mắt ra hiệu cho Lôi Tam. Cái ngụ ý của nàng là bảo Lôi Tam đừng có tiết lộ lai lịch, song Lôi Tam là con người hiếu thắng, thấy người ta cung kính như vậy, là y đã phỏng to mũi rồi, có khi nào y chịu bỏ qua cơ hội để vênh vào mặt mày, y lờ đi như chẳng hiểu ý của Tịch Trấn, vội vàng y buông gọng !

— Tại hạ họ Lôi, tên Tam !

Tịch Trấn thở dài !

Anh em họ Khương sững sờ, ngáy người ra một lúc.

Lôi Tam giờ đây là một nhân vật hữu danh bằng, vào xuất xứ từ Nga My Sơn cũng có, mà do hành động bại hoại của y cũng có.

Khách giang hồ còn ai mà không nghe nói đến tên y hơn một lần ?

— Vả lại, dù người nào chưa nghe nói đến tên y, từ thông tịch của Tịch Đại Tiên Sanh truyền đi khắp nơi cũng đủ làm cho

mọi người lưu ý, phẩm con nhà võ có xuôi ngược đó đây, thế phải hiểu.

Ba anh em họ Khương xanh mặt, họ thử người ra một lúc lâu, sau cùng Khương Vũ cất tiếng :

— Thì ra... thì ra là Lôi thiếu hiệp ! Từ lâu tại hạ nghe danh, mãi đến hôm nay mới được nhìn thấy tôn nhan ! Thật là vinh hạnh chỉ tại hạ !

Lôi Tam thừa thông minh để nhận thức tiếng vang nơi ba người trước mặt qua danh hiệu của y, y cười lạnh hỏi :

— Có gì mà cất hạ lại cho là vinh hạnh ? Cái hạ không sợ Tịch Đại Tiên Sanh hoặc Huyết Viên thần Quân chẳng tiêu hóa được hai tiếng vinh hạnh của cái hạ à ? Rất có thể họ sẽ tìm đến đây, yêu cầu các vị giải thích vì sao các vị cho là một vinh hạnh gặp tại hạ đây !

Trương Bạch Tam Ma cũng cười khò. Khương Vũ tiếp nối :

— Tự nhiên là bọn tại hạ phải sợ chứ ! Nhưng được hầu tiếp quản tử trong một lần gặp gỡ, dù sau này có xảy ra tai nạn cũng chẳng sao mà ! Nhất định hôm nay, bằng mọi giá anh em họ Khương này phải kết giao cho bằng được với thiếu hiệp, trừ khi thiếu hiệp không muốn xem nhau như bằng hữu !

Lôi Tam bật cười ha hả :

— Các vị yên trí, các vị đã không phụ tại hạ thì có khi nào tại hạ lại khinh thường hào ý của các vị ? Bất quá, các vị đừng bao giờ tiết lộ là có gặp gỡ tại hạ vậy thôi. Giữ được điều bí mật đó, là các vị an toàn ! Chẳng sợ gì Tịch đại Tiên sanh hay Huyết viên Thần quân cả !

Khương Vũ vội đáp :

— Tự nhiên ! Tự nhiên !

Vừa lúc đó, một trang hán hấp tấp chạy vào báo cáo :

— Trình với đại gia người đó chắc không xong rồi !

Khương Vũ gật :

— Nói nhảm ! Lui ra ngay !

Trang hán đó lùi, lại một bước, song chưa lui ra, hán tiếp :

— Thương thế của y rất trầm trọng, tiểu nhân đành chịu, không làm sao cứu chữa cho y, bất quá, y còn chịu đựng nổi ba bốn hôm nữa thôi! Giả như nhị tam gia muốn cứu hân, thì hai vị phải đi nhanh mới được!

Khương vũ sững sờ :

— Có quý khách tại đây, ta bảo người lui ra, người còn lại nhai đi đây! Thế chán sống rồi phải không?

Trang hân đỏ xanh mặt cảm miệng ngay.

Lôi Tam động tính hiệu kỳ, hỏi :

— Việc chi thế. Khương trang chủ?

Vì hiệu kỳ mà hỏi, tùy tiện mà hỏi chứ không chắc gì đối phương nói thật.

Song, Khương Vũ không dấu diếm đáp :

— Có một tiểu tử, từng vô lễ với anh em tại hạ, mấy hôm trước đây, nhân lúc tình cờ, anh em tại hạ biết được hân đang ngụ tại khách sạn trong thị trấn này, hân thọ thương rất nặng anh em tại hạ đưa hân về đây, định cứu hân sống lại, đề hỏi về món nợ ngày nào Hân cứ dờ mờ dờ tỉnh mãi. Giết hân trong tình trạng đó đề báo thù, thì còn chi là thích thú? Thiếu hiệp nghĩ có phải như thế chăng?

Rồi y thờ dài tiếp nói :

— Ngờ đâu, mạng số y ngắn ngủi quá, bọn tại hạ cố cứu chữa mà thương thế hân không giảm chút nào.

Lôi Tam mỉm cười :

— Thì ra là thế! Đã là cứu nhơn của các vị, hân có chết cũng chẳng sao, có gì các vị lại quá lo? Hân chết, các vị trả thù chết, hân sống các vị trả thù sống, có chi phải thắc mắc?

Khương Vũ gật đầu :

— Thiếu hiệp dạy rất phải!

Y day qua trang hân :

— Mang Du thiên Minh ra khỏi trang viên, bỏ hân trong đám cỏ loạn mặc cho hân chết lúc nào tùy hân!

Lôi Tam giật bắn người, hấp tấp hỏi :

— Du thiên Minh? Các vị nói là Du thiên Minh?

Trương bạch Tam Ma sững sờ.

Thế ra Lôi Tam có quen Du thiên Minh à? Quen như thế nào thân hay thù?

Nếu thù thì chẳng nói làm chi, giả như thân, thì đáng là rắc rối cho họ!

Họ hoang mang lo sợ, trong lúc bất thần chẳng một ai đáp câu hỏi của Lôi Tam.

Sau cùng, cũng chính người thủ lãnh lên tiếng :

— Lôi... Lôi thiếu hiệp nhận thức Du Thiên Minh?

Lôi Tam điềm một nụ cười :

— Nào chỉ nhận thức mà thôi đâu?

Y gần từng tiếng, hỏi :

— Có đúng là hân thọ thương nơi ngực chăng?

Khương Vũ đáp nhanh :

— Đúng! Đúng! Nhưng tại sao thiếu hiệp biết được việc đó?

Lôi Tam bật cười ha hả :

— Tẩu xảo thật! Tẩu xảo lạ lùng! Việc đâu lại có việc lý kỳ thế chứ? Vết thương đó, do chính tại hạ gây nên!

Bà anh em họ Khương cùng thờ phào.

Nếu vậy là đồng cừu, bởi Lôi Tam xuất thủ gây thương tích, tức nhiên Du thiên Minh phải là kẻ thù của Lôi Tam!

Khương Vũ mỉm cười gật đầu :

— Hay quá! Không ngờ tiểu tử đó lại có lần đắc tội với thiếu hiệp! Chẳng hay thiếu hiệp có muốn...

Lôi Tam đưa tay lên, khoát khoát hỏi :

— Kỳ quái thật! Hân vẫn còn sống đến hôm nay à? Thọ thương như hân, dù cho ai cũng không thể chi trì được lâu!

Khương Vũ vuốt một câu :

— Đúng như thiếu hiệp nói đó, bị thương như hân, con người dù có sức chịu đựng như thế nào, cũng không thể chi trì lâu được. Sở

đi hân chưa chết, là vì anh em tại hạ muốn cứu hân sống tại đê trái thù cho khỏi trả hơn, cho nên mới gây, cho hân uống mấy chén rượu, cầm hơi cho hân, trong khi anh em tại hạ tìm mọi phương pháp cứu cửa thương thế cho hân !

Lôi Tam a lập một tiếng :

— Tao nào !

Rồi y cau mày, suy nghĩ một chút.

Bọn Trường Bạch Tam Ma làm gì biết Lôi Tam nghĩ về việc chi họ chẳng dám hỏi.

Tịch Trần từ lâu im lặng, bây giờ cất tiếng :

Du thiên Minh là ai, hử Tam sư ca ?

Lôi Tam đáp :

— Theo lời tự xưng của hân, thì hân là đồ đệ của Liệt Hòa Thần Đà.

Tự nhiên là Tịch Trần phải hiểu Liệt Hòa Thần Đà là nhân vật như thế nào rồi, bởi Thần Đà là bằng hữu của Tịch Đại Tiên sinh.

Nàng giật mình vội hỏi :

— Tam sư ca đánh hân trọng thương ?...

Nàng giật mình, hỏi :

— Rắc rồi ! Đánh trọng thương đệ tử Thần Đà, việc này... việc này...

Lôi Tam chụp tay Tịch Trần trên án nàng :

— Việc xảy ra lâu rồi, sư muội, trước khi ngu huynh gặp sư muội !

Tịch Trần lo ngại :

— Vậy bây giờ Tam sư ca hãy lo liệu cách nào để cứu hân chứ hân sống, chẳng nói làm chi, hân chết đi, thì thật là sự phiền phức !

Nàng nghĩ nếu Du thiên Minh chết, thì Thần Đà sẽ chẳng buông tha Lôi Tam.

Trời đất rộng, sông đông tưởng dễ tìm một nơi ẩn nấp an toàn, khi bao nhiêu người theo dõi, nhất là những người theo dõi lại

toàn là cao thủ võ lâm !

Nàng lo sợ quá, dậm chân tại lười liền.

Lôi Tam nhún nhút đôi mày trằm giọng thốt :

— Ngu huynh cũng có nghĩ như vậy, song chẳng phải nghĩ như thế vì ngu huynh sợ hãi Thần Đà, mà chỉ vì những sự việc đã qua rồi, không phương cứu vãng. Nếu có một phương pháp nào, thì ngu huynh sẵn sàng dùng trọn tâm và lực thi hành !

Tịch Trần biểu đồng tình với Lôi Tam :

— Sư ca nói phải đó ! Còn phương cứu vãng, cứ làm hết sức mình đến đâu hay đó, sư ca a ! Chứ đừng nghĩ là việc đã rồi lại thôi. Có cố gắng cứu vãng tình hình, mới tỏ rõ cái tâm lương thiện của mình !

Bọn Trường Bạch Tam ma nghe Lôi Tam và Tịch Trần đối đáp như thế bất giác sửng sốt.

Trên gương mặt họ hiện rõ vẻ lo âu.

Giả như Lôi Tam quyết tâm cứu sống Du thiên Minh, thì họ sẽ có thái độ nào, thích nghi cho trường hợp ? Và Lôi Tam sẽ có thái độ nào đối với họ ?

Y có hận họ đã bắt Du thiên Minh chăng ?

Lôi Tam nhìn Khương Vũ, trằm giọng hỏi :

— Còn phương pháp gì, cứu hân khỏi chết chăng ?

Khương Vũ nhìn sang trang hân vừa mang tin đến.

Trang hân đó lắc đầu :

— Tiểu nhân thấy... không còn hy vọng gì.

Lôi Tam buông gọn :

— Các vị đưa tại hạ đến đó xem qua tình hình như thế nào !

Trường Bạch Tam ma vội đáp :

— Được ! Được ! Lôi thiếu hiệp đi theo lại hạ !

Y bước đi liền, dẫn đường.

Lôi Tam và Tịch Trần theo sát bên sau y.

Xuyên qua nhà ngang, nhà dọc một lúc lâu, họ đến một gian phòng thiếu hân ánh sáng.

Gian phòng đó, là gian dành chừa cũi, nệm mảnh cũi còn nằm

bừa bãi trong cũng như ngoài.

Trong phòng, có một ngọn đèn, to bằng hạt đậu phòng tối, đèn nhỏ, tự nhiên khung cảnh mờ mờ, mới ở bên ngoài bước vào, chẳng làm sao nhận rõ từng vật dụng.

Khương Vũ đi trước, Khương Vân và Khương Phạm theo sau, đưa Lôi Tam và Tịch Trần vào phòng, gương mặt cả ba đều lộ vẻ bối rối.

Khương Vũ ấp úng:

— Anh em tại hạ không ngờ hẳn có liên quan đến Lôi đại hiệp và đại hiệp có ý muốn cứu sống hẳn, nên đề hẳn tại tại đây thật lỗ vô cùng ?

Lôi Tam hừ một tiếng, bước tới cầm ngọn đèn mang đến gần Du thiên Minh.

Gương mặt Du thiên Minh trắng nhợt, y nằm đó bất động, bất quá chỉ còn hơi hóp thở.

Mỗi nhìn qua, có ai chẳng tưởng là Du Thiên Minh đã chết rồi ?

Tịch Trần rú lên:

— Hẳn đã chết ! Hẳn chết rồi, Tam sư ca ơi !

Lôi Tam đưa tay sờ mũi Du Thiên Minh đáp:

— Chưa, sư muội ạ ! Nhưng hẳn cách cái chết cũng chẳng xa !

Y dạy qua bọn họ Khương hỏi:

— Các vị có thứ thuốc trị thương nào, xin lấy gấp đem đây, tại hạ cố gắng cứu hẳn may ra thoát chết !

Trường Bạch Tam Ma hấp tấp hỏi:

— Lôi thiếu hiệp định tạm thời gột thuốc cầm hơi cho hẳn, đề đưa hẳn đến một nơi khác chữa trị à ?

Lôi Tam phì cười:

— Các vị lo xa quá ! Đờng nói là đưa hẳn đi đâu, giả như bây giờ các vị động nhẹ vào mình hẳn, hẳn lập tức tắt thở !

Y gọi Tịch Trần, bảo:

— Sư muội đưa tay ấn nơi huyết mạch Hội của hẳn từ từ vận khí chuyển sang cơ thể hẳn.

Tịch Trần gật đầu, làm y theo lời Lôi Tam bảo.

Lôi Tam cười khở tiếp:

— Thật không ngờ được ! Trước đây mấy hôm, tại hạ xuất thủ đánh hẳn trọng thương, lại còn mong hẳn chết gấp ! Bây giờ, tại hạ lại cố gắng cứu hẳn !

Y dạy sang Tịch Trần nhẹ giọng hỏi:

— Sư muội có biết tại sao không ?

Tịch Trần thoáng đỏ mặt, Niềm cao hứng đang tràn trong tâm, nàng gật đầu dịu giọng đáp:

— Biết chứ, Tam sư ca ! Vì tôi đó, phải không sư ca ?

Lôi Tam nắm tay Tịch Trần nhìn nàng một lúc:

Trường Bạch Tam Ma đi lấy thuốc, đã trở lại. Họ mang ra rất nhiều thứ, đề tùy Lôi Tam chọn.

Lôi Tam xem qua các mặt thuốc, chọn mấy loại hòa hợp vớ nhau, tất cả được quây trong chén sấm, rồi cạy miệng Du thiên Minh đồ vào.

Trong khi đó Tịch Trần không ngừng vận khí chuyển sang cho Du thiên Minh.

Dùng phương pháp đó, cửu trị cho Du thiên Minh liên tiếp trong ba hôm Lôi Tam và Tịch Trần cùng Trường Bạch Tam Ma tận tâm chiếu cố, nhờ thế y tỉnh lại, từ từ mở mắt ra.

Từ lúc thọ thương đến giờ, có lúc tỉnh lúc mê, Du thiên Minh quên tất cả những diễn tiến vừa qua, chỉ nhớ có một điều là Từ tuyết Hồng hộ tống y về Lục Bàn Sơn thời.

Y còn nhớ tại khách sạn, Từ tuyết Hồng rời xa y đề tìm anh em họ Khương hỏi mua lão nhân sấm, sau đó y hôn mê trầm trầm, mãi đến bây giờ...

X

CHƯƠNG XXVII

CHÂN H NHÂN QUÂN TỬ

Cảm giác đầu tiên khi bừng tỉnh lại là Du thiên Minh nghe

một luồng kinh lực ôn nhu đáp xuống đỉnh đầu, luồng kinh lực đó từ từ chuyển sang cơ thể y, làm cho cơ thể y sáng khoái vô cùng.

Y chẳng còn nghe đau đớn chi nữa, dường tượng mình đang nằm trên một vầng mây, tuy nhiên toàn thân như rã rời, nếu muốn cử động nhẹ, cũng chẳng làm sao cử động nổi.

Phải cố gắng lắm Du thiên Minh mới mở mắt ra được.

Lúc đó, tâm thần của y bình tĩnh, trí óc sáng suốt như thường, việc trước tiên là y tìm hiểu mình đang ở tại địa phương nào trong nhà ai, hay đã được đưa về tận Lục Bàn Sơn rồi.

Y chưa kịp nhìn chung quanh, tai đã nghe âm thanh của một thiếu nữ lạ vang lên :

— Tam sư ca ơi ! Hồn tỉnh lại rồi ?

Du thiên Minh sững sờ.

Đĩ nhiên, y nào quen biết Tịch Trần ? Y tự hỏi, nàng là ai Nghe âm thanh của thiếu nữ lạ, y biết ngay mình chưa được đưa về Lục Bàn Sơn.

Có thiếu nữ lạ bên mình, Du thiên Minh thầm nghĩ, Từ tuyết Hồng ở đâu ? Hay là nàng có ý ngoại gì rồi ? Nàng bỏ y giữa đường như thế này, để y rơi vào tay kẻ khác nữa ? Tại sao thế ?

Và nơi đây là đâu ?

Y mở to mắt hơn, cố nhận định người và cảnh quanh y.

Nhưng qua lúc hôn mê quá dài, mở mắt ra, Du thiên Minh chưa thấy rõ sự vật chung quanh liền, tất cả đều hiện mờ mờ trong mắt y.

Y muốn nói một câu, song khí lực cùng kiệt, môi thoảng mấp máy mà chẳng nói một lời nào thoát ra.

Rồi, giọng nói của thiếu nữ lại vang lên tại y :

— Cát hạ đã tỉnh lại, phải không ? Đừng vội lắm, muốn nói chi, hãy từ từ mà nói, trong người cát hạ hẳn chưa được khỏe, cố gắng lắm lại sanh mệt đấy !

Du thiên Minh chớp chớp mắt mấy lượt, cho quen ánh sáng đến lúc đó mới thấy rõ thiếu nữ.

Y đáp ứng :

— Tại hạ... đang... ở tại đâu đây ?

Tịch Trần khoát tay :

— Khoean hỏi gì với, chỉ biết là cát hạ từ cõi chết trở về cõi sống, còn nguy chưa qua khỏi hoàn toàn, hãy thận trọng một chút ! Du thiên Minh cứ hỏi :

— Cô nương là ai ? . Còn từ cô nương đâu ?...

Tịch Trần trở mặt :

— Từ cô nương ? Từ cô nương là ai ?

Du thiên Minh đáp :

— Từ cô nương... vị cô nương tại Thiên Nhất bảo... tại hạ càng cô nương đó...

Vì vừa tỉnh lại, khí lực chưa đầy đủ, Du thiên Minh cố gắng nói mấy câu, mệt trở lại liền, bỗng thấy màn đen tối buông, xuống trước mặt, rồi hôn mê luôn !

Tịch Trần hấp tấp kêu lên :

— Tam sư ca ! Sư ca ! Hồn lại hôn mê nữa rồi !

Nàng ngẩng mặt nhìn ra cửa, Lôi Tam khoát khoát tay, ngay ý bảo nàng đừng để cho Du Thiên Minh biết là có y tại đây, ít nhất cũng trong lúc Du Thiên Minh còn chấp chờn giữa mê tỉnh !

Tịch Trần hội ý ngay.

Chờ một lúc Du thiên Minh tỉnh lại, Tịch Trần hỏi :

— Cát hạ nhắc đến Từ cô nương, nàng đã...

Du thiên Minh phều phào !

— Từ cô nương... đã làm sao ?

Tịch Trần đáp :

— Nàng bình yên, chứ cơ sao đâu ? Lúc tôi gặp cát hạ, thì nàng không có mặt tại chỗ, chẳng biết nàng đi đâu, còn cát hạ thì hôn mê trầm trầm như người chết !

Nàng nói thế, bất quá chỉ đề an ủi Du thiên Minh, chứ có biết Từ Tuyết Hồng là ai, đã không biết người thì làm sao biết được người đang làm gì, ở đâu ?

Du thiên Minh thở dài :

Y hiện ngay là mình hôn mê qua một thời gian dài, và trong thời gian đó hẳn có nhiều sự việc xảy ra.

Y không hỏi gì thêm nhắm mắt dưỡng thần một lúc, lại mở mắt ra, rồi hỏi :

— Giờ đây tại hạ đang ở đâu? Cần cô nương, quý tánh phương danh là chi?

Tịch Trần cứ thực, đáp :

— Đây là trang viên của Trường Bạch Tam Ma, còn tôi là Tịch Trần.

Nàng họ Tịch? Như vậy, có thể nàng là con gái của Tịch Đại tiên sanh?

Du thiên Minh nghĩ thế, bởi y nghĩ chưa từng biết mặt Tịch Trần, nhưng y lại hoài nghi, nếu là con gái của Tịch Đại tiên sanh nhưng sao nàng lại ở trong sào huyệt của bọn Trường Bạch tam Ma?

Cầm chắc là mình phải chết, Du thiên Minh nghe Tịch Trần cho biết y hiện đang ở trong trang viên của bọn tam ma Trường Bạch, cũng chẳng sợ hãi gì, bất quá y đang kinh ngạc về sự có mặt của Tịch Trần tại đây thôi, bởi y nghĩ ngờ nàng là con gái của Tịch Đại tiên sanh.

Y hỏi :

— Tịch cô nương...có liên quan chi với Tịch Đại Tiên Sanh chẳng?

Tịch Trần đáp nhanh :

— Cô phụ đây? Cô phụ cùng Liệt hỏa thần Đà là đôi bằng hữu chí thân, tôi đến đây đúng lúc Trường Bạch tam ma sắp sửa đưa cát hạ bỏ ngoài đám cỏ loạn, sự ca tôi xuất thủ cứu cát hạ, và cố hết sức mình, cứu tính cát hạ đó?

Lôi Tam lại nhìn nàng khoát khoát tay, nhưng Tịch Trần lắc đầu trả lại, chừng như nàng muốn tỏ cho Lôi Tam biết là nàng chẳng hiểu được ý tứ của y muốn như thế nào.

Du thiên Minh ả lên một tiếng :

— Tôi là ra thế? Linh sư huynh là ai, hiện giờ ở đâu? Có

nương có thể mời người đến đây, cho tại hạ nói mấy lời cảm tạ chăng?

Tịch Trần chớp một hơi dài không khí, cất tiếng gọi :

— Lại đây, sư ca!

Lôi Tam hiểu Tịch Trần không muốn cho y ăn mặt lâu, bởi trước sau gì rồi cũng phải hội diện với Du thiên Minh, thà hội diện ngay trong lúc này, để chứng tỏ là Lôi Tam chưa hẳn bại hoại, dù đã uất thương thế cho Du thiên Minh sau đó biết mình có lỗi, nên tận tâm cứu chữa cho Du thiên Minh.

Công bình mà xét, tuy Lôi Tam có làm rất nhiều điều bại hoại song bất quá, trong phút giây cuồng nộ hoặc bốc đồng, mà làm ra những điều đó chỉ thực chất của y, chẳng phải là cái chất của con người bại hoại.

Lôi Tam dù sao cũng cảm thấy khổ tâm vô cùng!

Trên thế gian này, còn ai hiểu cho y hơn Tịch Trần? Có ai chịu ẩn chứng sự hồi đầu của y, ngoài Tịch Trần?

Y nhận ra, ngoài nàng, chẳng còn một ai xứng thứ cho y. Điều đó cũng chẳng đáng trách, bởi y thành tâm, thực y hồi đầu hướng thiện sau những tội ác đã gây nên quá nhiều, một sớm một chiều y không thể tạo niềm tin cho bất kỳ ai.

Bây giờ Tịch Trần muốn cho y đến trước mặt Du thiên Minh y tự hỏi, đến để làm gì? Chắc chắn là chẳng bao giờ Du thiên Minh nhìn y với ánh mắt thiện cảm nữa.

Thì, đến để làm một việc vô ích thôi!

Biết là vô dụng, Lôi Tam cứ đứng ý tại chỗ.

Tịch Trần lại gọi :

— Lại đây chứ, sư ca! Lại đây!

Thấy nàng chấp ý ăn căn quả, Lôi Tam bất giác thở dài.

Tiếng thở dài của y vang đến tai Du thiên Minh. Và đến lượt Du thiên Minh cũng thở.

Cuối cùng, Lôi Tam cũng bước đến nơi.

Khi Lôi Tam hiện ra trong tầm mắt của Du thiên Minh, thì Du thiên Minh lại càng thở dài hơn.

Y nhìn Lôi Tam một lúc không nói năng gì, lại nhắm mắt.

Trong tâm tư, trăm ngàn ý niệm chọi hiện tương phản nhau, làm cho y rối loạn lên.

Năm mộng y cũng không tưởng là Lôi Tam cứu nạn y ?

Lôi Tam cứu y, đã đành là một điều không tưởng, nhưng cũng chưa lạ bằng sự kiện Tịch Trần cùng Lôi Tam hiệp chung một chỗ như thế này. Chẳng những thế, cả hai lại còn có vẻ thân mật phi thường.

Tại sao ? Tại sao ?

Sự tình quái dị quá. Du thiên minh tưởng là mình vừa trải qua một ảo ảnh, và cái ảo đó do thương thế gây nên.

Nhắm mắt một lúc lâu Du thiên Minh lại thở dài, rồi từ từ mở mắt ra.

— Giọng nói của Tịch Trần vang lên tai. Du Thiên Minh trở về thực tế, ảo giác đó lao biến ngay, và dù muốn dù không y cũng phải nhận là sự thực, một sự thực xảy ra trên chỗ tưởng tượng của y ?

Tịch Trần thốt :

— Cát hạ thấy đó, Tam sư Ca tôi đã gây thương tích cho cát hạ, rồi cũng chính người đã cứu cát hạ. Tại sao người cứu cát hạ chắc cát hạ cũng biết rồi chứ ? Cát hạ tin đi, tôi ở bên cạnh, vĩnh viễn từ nay Tam sư ca chẳng còn làm điều chu bại hoại nữa đâu ?

Du Thiên Minh không nói gì, nhưng chẳng rõ nghĩ sao, lại lắc đầu.

Cái lắc đầu của y, có nghĩa như thế nào ?

Lôi Tam cất tiếng :

— Sư muội bà tất phải nói nhiều ? Có nói lắm, y cũng chẳng minh bạch đâu. Trên thế gian này chẳng một ai minh bạch cả ? Trừ sư muội ra, còn ai hiểu cho ngu huynh ?

Tịch Trần trầm giọng :

— Nhưng tiểu muội muốn cho y minh bạch, sư ca ? Tiểu muội muốn tất cả mọi người trên thế gian minh bạch ! Ai ai rồi cũng

phải hiểu cho sư ca !

Lôi Tam dịu giọng :

— Dù người trên thế gian đều minh bạch, điều đó có ích lợi gì cho sư muội ? Mạng số của y còn dài, là y sẽ được cứu sống, còn, như y bất hạnh, thì thử hỏi có ai đã chết đi mà được sống lại chẳng ? Cho nên, việc ngu huynh làm, chẳng đáng gọi là ân, là nghĩa chi cả. Ngu huynh đã làm quá nhiều điều bại hoại người ta chỉ nghĩ đến hành động đó mai mai, người ta không bao giờ quên cái dĩ vãng đã suy xét cho kẻ khác với hiện tại và tương lai, người ta chẳng bao giờ minh bạch như sư muội kỳ vọng. Đó là sự thông thường chúng ta không trách được ai cả !

Tịch Trần bị thấm phi thường.

Nàng thở dài, trầm gương mặt :

— Sư ca, luận rất xác đáng !

Lôi Tam tiếp :

— Giờ đây, y đã tỉnh lại rồi, chúng ta tạm chờ đợi một vài hôm cho y hoàn toàn qua khỏi cơn nguy, lúc đó chúng ta lý khai nơi này như đã hoạch định sư muội ạ !

Tịch Trần gạt đầu :

— Chỉ còn cách đó thôi, sư ca !

Du thiên Minh lắng nghe cả hai đối đáp.

Y có cảm tưởng là mình còn chơi vui trong mộng ảo, chứ chẳng phải tai nghe một sự thật.

Y nhắm mắt lại, để tâm tư lắng dịu, tìm hiểu cái đạo lý của sự tình.

Tịch Trần thở dài, liếp tục đặt tay lên đỉnh đầu Du thiên Minh ngay huyệt Bách Hội, chuyên công lực sang cho y như cũ.

Trong khi đó, Trương Bạch tam Ma không ngừng ra vào, mang đến nhiều loại thuốc trị thương cho Lôi Tam.

Ngày qua, rồi ngày qua, Lôi Tam và Tịch Trần theo phương pháp đó, chữa trị cho Du thiên Minh được bảy tám hôm. Du thiên Minh đứng lên được rồi.

Phàm con người học võ, điều tối kỵ hơn nữa là sau khi thọ

thường trầm trọng, tự mình không phương vận khí chữa trị cho mình, nhưng lúc vận khí được rồi là thương thế chẳng còn nguy hại nữa.

Đứng được, Du thiên Minh bắt đầu tự vận khí chữa trị cho mình khỏi phải nhờ đến Tịch Trần tiếp sức nữa.

Y tự chữa trị như vậy được bốn năm hôm nữa, đến lúc đó, nghe trong mình sáng khoái trở lại.

Và y bắt đầu nhận thức tình thế, không còn cho là ảo giác nữa. Sự thực, Lôi Tam và Tịch Trần thành tâm cứu chữa y, cứu chữa và một niềm hối tiếc, chứ chẳng phải để gây một cảm tình, xóa tan sự hiềm khích trước đó.

Tuy nhiên, Du thiên Minh cũng chưa nói với Lôi Tam một tiếng nào.

Tự nhiên, Trương Bạch Tam mà ngay từ lúc có thể động chạm đến Du thiên Minh, đã cho di chuyển y đến một gian phòng trong rất có đủ vật dụng, có luôn người hầu hạ.

Chiều hôm đó, trong khi Du thiên Minh đang ngồi vận khí trên chiếc nệm, Tịch Trần bước vào.

Nàng thốt :

— Chúng tôi sắp sửa lên đường, cát hạ ạ :

Du thiên Minh thốt :

— Tịch cô nương và Lôi Tam...

Tịch Trần lắc đầu :

— Sự tình giữa tôi và Tam sư ca, chính gia phụ và gia mẫu cũng chẳng biết tường tận, chỉ có tôi và Tam sư ca biết nhau mà thôi. Cát hạ không nên đề cập đến. Bất quá...tôi chỉ yêu cầu cát hạ có một điều..

Du thiên Minh điềm nhiên :

— Cô nương cứ nói !

Tịch Trần thở dài :

— Chắc cát hạ cũng hiểu, chúng tôi đang trốn tránh một số người theo dõi, ngày đêm nơm nớp lo sợ là không thể trốn thoát. Biết sao hơn, ai theo dõi mặc ai, chúng tôi cố tránh được ngày nào

hay ngày ấy, do đó tôi yêu cầu cát hạ, trước mặt bất kỳ ai, đừng bao giờ cho biết là có gặp chúng tôi.

Du thiên Minh vốn có cái làm quân tử, sẵn sàng đáp ứng lời thỉnh cầu đó, song y trầm ngâm một chút rồi thốt :

— Việc này...

Tịch Trần chặn lại :

— Tôi biết, Tam sư hăm dọa cát hạ, cát hạ phải hận, nhưng sư ca tôi đã tận tâm cứu chữa cát hạ khỏi cơn nguy rồi, thì cũng nên xem việc làm đó là một việc tốt. Tôi biết sư ca tôi có tội đối với cát hạ, song dù sao thì sự việc cũng đã qua rồi, thật tướng cát hạ không nỡ cố chấp đến kỳ cùng ? Tôi hứa, sau này sẽ có việc báo đền sự rộng lượng của cát hạ.

Nàng tỏ rõ sự thanh khẩn quá, Du thiên Minh cảm thấy đáng thương xót vô cùng.

Với thành kiến sẵn có, Du thiên Minh luôn luôn nghĩ, Lôi Tam là con người bại hoại, trước đã thể hiện tại công thế, và trong tương lai cũng sẽ thế, chẳng khi nào đổi thay tâm tính được.

Y cho rằng, suốt đời Lôi Tam vẫn là con người bại hoại, thì tại sao Tịch Trần lại bám sát bên cạnh Lôi Tam ?

Càng hóa ra một thiếu nữ vừa xinh đẹp, vừa điệu hiền, vừa cao khiết, lại phải bỏ cuộc đời bên cạnh một gã lưu manh ?

Chính cái điều đó làm cho Du Thiên Minh hoang mang hơn hết.

Ngoài ra, từ bao nhiêu ngày qua, y thường tự hỏi tại sao Lôi Tam lại cứu thoát y khỏi tay bọn Trương bạch Tam Ma, lại còn tận tâm chữa trị cho y.

Mãi cho đến bây giờ bao nhiêu thắc mắc vẫn chưa có một giải đáp đả thông.

Y thở dài thốt :

— Cô nương biết cho, tại hạ không hận hận, mà cũng chẳng bao giờ mơ tưởng ngày nào đó, cô nương và hẳn đáp đền nếu tại hạ đáp ứng lời cô nương vừa yêu cầu tại hạ.

Tịch Trần hấp tấp hỏi :

— Nói như vậy, là cái họ chẳng chịu đáp ứng ?

Du thiên Minh trầm ngâm một lúc :

— Cô nương hãy đặt một giả thuyết, ngày nào đó, tại họ gặp linh tôn linh tôn hỏi, thì tại họ phải đáp như thế nào ? Không sắp ? Đáp như vậy, tại họ có phạm tội man trá với bậc trưởng thượng chăng ? Cô nương cũng phải hiểu rằng, Lôi Tam ngày nay dù muốn dù không cũng đã là một tội phạm công cộng, phạm ại ở trước vũ lâm cũng có cái بدن phận bất hân, giao loan Nga my sơn. Chính tại họ hiện giờ...

Y dừng lại một chút, rồi tiếp :

— Tại họ hận mình bất lực với thương thế chưa được giảm thuyên ! Nếu chẳng vậy chắc hẳn tại họ không thể bỏ đi, cô nương à !

Tịch Trần biến sắc mặt !

— Cái họ quyết như vậy à ?

Du thiên Minh lắc đầu :

— Tịch cô nương đừng sợ Lôi Tam nghe được câu chuyện này, bởi có sợ như thế cũng vô ích, vì Lôi Tam là con người thông minh tuyệt đỉnh hẳn thừa hiểu là sau khi tại họ lành mạnh rồi, chẳng khi nào tại họ buông tha y.

Tịch Trần cũng sờ một lúc lâu, sau cùng nàng bật khóc.

Khi lòng hơi lắng dịu niềm đau nàng hỏi !

— Tại sao cái họ lại chẳng thể buông tha cho sư ca tôi ? Tại sao tất cả các người chẳng ai có thể buông tha sư ca tôi ? Tại sao chứ ?

Du thiên Minh chính sắc mặt, đáp :

— Cô nương hẳn đã biết là sbốt hai năm qua, hẳn đã làm bao nhiêu việc tồi tệ trên giang hồ chứ ? Hẳn đã tạo công phan khắp cả lâm, ngày nay ai ai cũng oán hận hẳn, ai ai cũng tự mình có بدن phận từ diệt hẳn. Phàm con nhà võ, nếu ai có hảo tâm, hiệp khí, tất phải tìm cách trừ diệt hẳn.

Tịch Trần mất hẳn bình tĩnh :

— Tôi hiểu lắm, ai bắt được sư ca tôi, ai giết được người

đó lập tức nổi danh, người đó lập tức được Tịch Đại Tiên Sanh khen ngợi, và chắc chắn là sẽ được tiên sanh, dành cho nhiều đặc huệ, chẳng hạn truyền thọ một vài bí học ! Giết được sư ca tôi, là làm một việc nghĩa chánh đáng kia mà !

Du thiên Minh đột nhiên biến sắc :

— Cô nương là nạn nhân thứ nhất của hẳn, sao cô nương có thể buông mấy lời đó ?

Tịch Trần trào tộ, lệ bi thương cũng có, lệ hận cũng có, nhưng nàng lại bật cười ha ha :

— Tôi là nạn nhân ? Lầm ! Các họ lầm to ! To lắm ! Chính sư ca tôi mới đáng gọi là nạn nhân !..

Du thiên Minh cao giọng :

— Cô nương nói sao ?

Một tiếng bình vang lên, cánh cửa phòng bị đập tung, Du Thiên Minh nhìn ra, thấy Lôi Tam xuất hiện trong khung cửa vừa mở toại.

Tịch Trần cũng đã quay mặt lại.

Nàng đưa tay chỉ Lôi Tam, trầm giọng thốt :

— Nếu phụ thân tôi đừng cố chấp, thì sư ca tôi đâu đến đời phải bị giang hồ căm phẫn ? Chính sư ca tôi là nạn nhân đó !

Lôi Tam cao giọng chặn nàng :

— Thôi, sư muội !

Tịch Trần gằn cổ lên :

— Sư ca đừng ngăn trở tôi, hãy để cho tôi nói ! Tôi muốn nói hết cho hẳn hiểu hết, tôi muốn nói hết với mọi người, chẳng phải riêng một mình hẳn. Thực sự thì sư ca đâu phải là một người bại hoại ? Bất quá sư ca...

Lôi Tam bước tới, đưa tay bịt miệng nàng, đồng thời y giữ giọng cực kỳ hòa dịu thốt :

— Không nên nói làm chi, sư muội à ! Có nói bao nhiêu (sư muội cũng chỉ hoài công thôi, bởi trên thế gian này làm gì có được một kẻ đại uông tình lý mà thể lượng cho ngu huynh ? Huống chi, ngu huynh lại chẳng cần ai thể lượng cả ! Chỉ một mình sư muội thông

cảm cho ngu huynh là đủ rồi, đủ lắm rồi !
Tịch Trần lộ vẻ xúc cảm phi thường.

Lôi Tam nắm tay nàng, giục :

Chúng ta đi thôi !

Tịch Trần không nói gì nữa, lặng lẽ bước theo Lôi Tam.

Du thiên Minh cũng lặng lẽ đứng nhìn theo bóng cả hai khuất dần.

— Nhưng lúc cả hai vọt lên đầu tường, một tiếng quát như sấm vang lên, tiếng quát từ khung cửa lớn của trang viện vọng vào.

Tiếng quát chấn động không gian, Du thiên Minh chưa được vững tinh thần lắm, ngã ra liền.

Vết thương nơi ngực vừa lành, bị chấn động, cơ hồ tét da non suýt rớm máu.

Lôi am và Tịch trần từ trên đầu tường, nhảy xuống nhưng nhảy trở lại bên trong.

Cả hai quay mình, lao vút đi một thoáng, đã đến gian phòng Du thiên Minh.

Du thiên Minh đã gắng gượng ngồi lên rồi, nhìn thấy cả hai trở lại, gương mặt của Lôi Lam xám xịt.

— Tịch Trần muốn nói gì đó với Du thiên Minh nhưng Lôi Tam nắm chéo áo của nàng mà giết giết ra hiệu cho nàng, đừng nói chi hết, đoạn y nắm tay, của nàng lướt nhẹ vào phía sau bức màn.

Tiếp theo đó, có tiếng âm âm, rền rền như tảng đá ngàn cân nặng từ bên ngoài xa va. lặn vào.

Nhưng không, chẳng có vật gì cả, mà chính là tiếng quát, lạ lắm hừ gầm gừ của người đó uy mãnh phi thường dường như vọng vào gây thành tiếng động.

Du thiên Minh chẳng biết sự tình xảy ra như thế nào :

— Y cố trấn định tâm tinh thần, gượng đứng lên, để nhìn ra ngoài.

Bên ngoài, Trường bạch tam Ma ré lên thất thanh !

— Thân Đà đừng tha cho chúng tôi ! Thân Đà mở lượng hải hà buông tha cho chúng tôi !

Du Thiên Minh giật mình.

Y tưởng chừng mình đang nằm mộng, nghe không rõ rệt tiếng rú của Tam ma.

Nhưng, y đang tỉnh táo thì làm gì có mộng ? Bất giác y kêu lên :

— Sư phụ !

Khí lực của y còn gì, qua cơn nguy vừa rồi, nên dù y cố gắng kêu to, tiếng kêu của y cũng chẳng vọng đi xa đến bên ngoài nổi.

Chẳng những thế, muốn kêu tiếp y cũng chẳng làm sao phát âm được.

Vừa lúc đó, Lôi Tam ở phía sau, bên trong bức màn, nói vọng ra :

— Phải đó ! Sư phụ của cát hạ đã đến đó ! Cát hạ nên nhớ là tại hạ đang ở kế phía sau lưng cát hạ đây, nếu các hạ tiết lộ ra, tại hạ có mặt trong gian phòng này, là trước hết tại hạ sát hại cát hạ, rồi sẽ đối phó với Thân Đà.

Du thiên Minh chờ đợi.

Bên ngoài, Liệt hỏa thần Đà vẫn gào thét, hét la vang âm lên.

Nọc cô Lâu Khương Vũ van cầu khẩn thiết :

— Thân Đà buông tay !

Thần Đà quát to :

— Tha cho các người ? Đồ đệ của ta bị các người sát hại, ta tha cho thế nào được ?

Mộc cô Lâu Khương Vũ hấp tấp giải thích :

— Không ! Lĩnh đồ chưa chết ! Thân Đà đừng nghe lời đồn đãi mà làm !

Liệt Hỏa thần Đà hừ một tiếng :

— Du thiên Minh chưa chết ?

Mộc cô Lâu vừa thở vừa đáp :

— Chưa ! Trái lại bọn tại hạ đang tận tâm săn sóc lĩnh đồ !

Thần Đà hăm hù :

— Lão ! Các người định lừa ta không ?

Khương Vũ hấp tấp đáp :

— Thần Đà sẽ thấy lệnh đồ, thấy ngay bây giờ, tại họ dám nói dối sao ?

Thần Đà hét :

— Nếu vậy, người phải đưa ta đến gặp hân !

Khương Vũ gật đầu :

— Được ! Được ! Tại họ đưa Thần Đà đi ngay !

Tiếng đầu còn vang nhỏ, tiếng cuối câu nghe rất gần, chúng tỏ ý bước đi rất nhanh, và dĩ nhiên phải có Thần Đà theo y ở bên cạnh.

Một tiếng bình vang lên một đạo kinh phong vút tới, đánh bay cánh cửa.

Ngọc Cờ Lâu Khương Vũ vào trước, Thần Đà phải bám sát phía sau.

Thần Đà một tay nắm Kim Cờ Lâu, tay kia nắm Ngọc Cờ Lâu như vậy là cả ba anh em đều bị lão chế ngự trong ếp lực hung mãnh.

Vào đến nơi, Liệt hỏa thần Đà thấy Du thiên Minh, bất giác lao sững sờ.

Hiện tại, Du Thiên Minh gần như biến thành con người khác ốm yếu xanh xao, bất quá y chỉ còn một vài nét phảng phất hình dạng cũ.

Thần Đà trừng mắt hỏi :

— Người là Du thiên Minh ?

Du thiên Minh vội đáp :

— Sư phụ ! Đồ đệ đây ! Sư phụ không nhận ra đồ đệ sao ? Đồ đệ họ thường nặng lắm sư phụ ạ !

Thần Đà rú lên một tiếng, hai tay lỏng ra Kim Cờ Lâu và Ngọc Cờ Lâu bị lão hất nhẹ ngã nhào.

Lão rít lên :

— Người ! Đúng là người ! Tại sao người chưa chết ? Từ cô

cô nương bảo là người bị ten nghịch đồ của Tịch Đại Tiên Sanh hãm hại sau đó lại bị Trường Bạch Tam ma bắt đi Người bị nạn dập dồn như vậy làm sao còn sống sót nổi ?

Du thiên Minh đang lấy làm lạ tại sao sư phụ y biết y ở đây mà tìm đến bây giờ nghe vậy, mới hay là Từ Tuyết Hồng đến tận Lục bàn sơn báo tin.

Y không đáp ngay câu hỏi của Thần Đà, chỉ hỏi lại :

— Từ cô nương hiện giờ ở đâu, sư phụ ?

Thần Đà đáp :

— Nàng đang ở bên cạnh sư nương người.

Lão bước nhanh tới, quan sát thương thế của Du thiên Minh. Lão lắc đầu mai, lão nghiêng răng mai, rồi lão găm gờ :

— Nếu ta bắt được Lôi Tam nhất định ta quật hân chết liền, chẳng cần mang hân giao nộp cho Tịch đại tiên sanh !

Du thiên Minh thở ra :

— Sư phụ làm vậy sao cho phải ? Lôi Tam là đồ đệ của Tịch Đại tiên Sanh, tiên sanh đã gọi hịch đi khắp nơi, nhờ vũ lâm đồng đạo bắt hân, nếu sư phụ tự ý sát hại hân, thì Tịch Đại Tiên sanh sẽ phiền cho !

Liệt hỏa thần Đà khoát tay :

— Nói là nói thế, chứ ta chưa bắt được hân kia mà ? Thôi bỏ qua việc đó đi, bây giờ chúng ta gấp ly khai nơi này ! Về Lục bàn Sơn rồi hân hay !

Thần Đà dìu Du thiên Minh.

Lúc đó, Du thiên Minh khăn trương phi trường.

Dù Lôi Tam ở phía sau, bức hiếp, song đã có Thần Đà bên cạnh Du thiên Minh đâu còn sợ Lôi Tam nữa.

Cuối cùng, Du thiên Minh cũng thốt :

— Sư phụ, sau lưng đệ tử...

Thần Đà nhìn về phía sau lưng y, hỏi

— Lung người làm sao ? Có chi đâu ?

Du thiên Minh gượng bước tới, thân hình chao chao chực ngã tuy vậy y cố quơng tiếp nổi tròn câu :

— Hân ở phía sau bức màn đỏ, sư phụ !

Liệt Hỏa thần Đà trố mắt, chẳng biết Du thiên Minh ám chỉ ai, trầm giọng hỏi :

— Ai ở sau bức màn ?

Du Thiên Minh buống gấp :

— Lôi Tam !

Thần Đà hét lên một tiếng lớn, nhảy vọt về phía đó liền. Bức màn bị lão chụp rơi xuống.

Nhưng, nào có hình bóng ai đâu ở sau bức màn ? Chỉ có một lỗ trống, do ai khoét nơi vách, lỗ trống vừa cho một người chui lọt ra bên ngoài.

Du Thiên Minh gọi gấp :

— Tịch cô nương !...Tịch cô nương !...

Tịch Trân và Lôi Tam đã chuẩn bị từ lâu !

X

CHƯƠNG XXIX

THA ĐƯỢC THÌ THA

Du thiên Minh hấp tấp đáp :

— Sư phụ ! Chính hân vừa nấp trong ấy rõ ràng, chính hân cũng có nói với đồ đệ mấy câu ! Bây giờ, hân mất dạng, chắc hân không chạy xa lắm đâu ? Sư phụ làm sao chạy theo, bắt hân, giao nộp cho Tịch Đại Tiên Sanh, để cho người trừng trị hân trư heo cho vũ lam !

Liệt hỏa thần Đà hét lớn !

— Đi !

Lão dạy lại bọn Trường bạch Tam Ma đứng bên cạnh đó, trừng mắt :

— Các ngươi đã nghe ta nói gì chưa ? Sao còn đứng đó ? Cấp tốc huy động toàn thể thuộc hạ, đuổi theo Lôi Tam phải bắt hân cho kỳ được !

Trường bạch Tam Ma dù cha chết cũng bề đó, chẳng dám liệ.

phải thực hiện ý muốn của Liệt Hỏa Thần Đà trước rồi làm gì hân hân làm.

Lập tức, chúng chạy bay ra ngoài, rồi không lâu lắm tiếng người ồn ào, tiếng ngựa rầm rập, người và ngựa cũng kéo nhau ra khỏi trang viện đuổi theo Lôi Tam.

Khoảnh khắc sau, toàn khu trang viên vắng lặng, như vùng mộ địa.

Đi nhiên, Du Thiên Minh không thể theo đoàn người ngựa săn đuổi Lôi Tam.

Bất kịp Lôi Tam hay không, điều đó y chưa cần nghĩ đến y điềm nhẹ một nụ cười, trong nụ cười có ẩn niềm đắc ý.

Y cứ tưởng, Từ tuyết Hồng thấy y đang trong tình trạng nguy kịch, lại n.ần tâm bỏ đi.

Ngờ đâu, nàng lại đến thẳng Lục bàn Sơn báo tin cho sư phụ y đen đay gấp, cứu y kịp thì cứu, cứu không kịp thì báo thù.

Nếu nàng không có cảm tình với y, thì làm gì nàng vượt ngàn dặm xa từ Quan Ngoại vào Quan Nội báo tin !

Ló cảm tình đó, nhất định rồi cũng có ng. y y đáp tạ.

Nhưng, y p. ai đáp tạ bằng cách nào cho cân xứng, bởi dù sao thì nàng cũng đã làm một cái ân cứu mạng !

Bỗng gặp được Tần Đà, thì y đâu còn sợ chết nữa !...

Đang niệm mạng nghĩ ngợi, bỗng y nghe tiếng cười từ trên sân nhà vợ g. xuống.

Du thiên Minh giật mình, vội ngừng đầu lên :

Y vừa nhận ra một bóng người trên đó, đúng thời âm thịnh của Tịch Trân lại vang lên :

— Sư ca !

Người trên sân nhà buồng mình đáp xuống trước mặt Du thiên Minh.

Người đó, sư ca của Tịch Trân, Tịch Trân vừa lên tiếng gọi, chứng tỏ là nàng còn tại đây, người đó hẳn phải là Lôi Tam ! Bởi còn một người, là p. ai còn đủ hai người, còn Tịch Trân là còn Lôi Tam.

Thần sắc của Lôi Tam âm trầm phi thường.

Thần ninh vừa đáp xuống, y liền đưa cao tay lên, song Tịch Trần kịp thời gọi mấy tiếng :

— Sư ca !

Lần gọi trước nàng cố ý ngăn chặn Lôi Tam xuống bên dưới hành hung Du thiên Minh để báo hận. Song, chậm mất rồi y đã xuống đến bên dưới rồi.

Lần gọi sau, nàng cũng ngăn chặn Lôi Tam xuất thủ.

Lôi Tam giữ tay lơ lửng trên không, cất giọng lạnh lùng, hỏi :

— Sư muội còn ngăn chặn ngu huynh nữa sao ? Lưu hấn lại để làm gì ? Vừa rồi, nếu ngu huynh không nhanh tay, thì đã là nạn nhân của con người hèn mọn rồi còn gì ?

Chờng như cơn phẫn hận lại bùng lên, y nhất động cánh tay.

Tịch Trần từ trên sà nhà, nhảy nhanh xuống, chụp gấp cánh tay Lôi Tam giữ cứng, thốt :

— Sư ca ! Nghe lời tiều muội đi, đừng sát hại hấn !

Lôi Tam dậm chân :

— Sư muội phải hiểu, đường đời có lắm chong gai, còn người có lắm kẻ gian hiểm, lắm lúc mình không muốn giết người, cũng bắt buộc phải giết người, nếu không thì bị người giết !

Tịch Trần lắc đầu :

— Hấn không còn một điểm nào khí lực, làm gì hấn sát hại chúng ta nữa ?

Lôi Tam cười mỉa :

— Hôm nay, hấn không còn khí lực, ngày mai ngày kia, hấn sẽ khôi phục khí lực, hôm nay hấn không giết nổi ta thì hấn cũng có thể báo người khác giết ta ! Hấn sẽ tiết lộ hành tung của ta. Hấn nuôi dưỡng cái tâm tàn ác, toan trừ diệt ta. Để hấn sống, là nuôi dưỡng hậu hoạn đẩy sư muội !

Tịch Trần cười khò :

— Ngày trước sư ca đã hãm hại nhiều người, thì ngày nay không nên trách ai toan hãm hại sư ca cả. Huống chi sư ca đã đáp ứng

với tiều muội, là bắt đầu từ phút giây chúng ta sống chung với nhau sư ca không hề hãm hại một ai nữa. Có lẽ sư ca quên lời hứa đó rồi sao ?

Lôi Tam trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng thở dài, rồi từ từ buông lỏng cánh tay xuống.

Du thiên Minh từ đầu đến cuối, chẳng nói một tiếng nào. Y nhắm mắt, chờ đợi một định mệnh, chẳng còn làm sao hơn. Với thương thế của y, dù có biện pháp tự vệ, cũng chẳng làm sao thực hiện nổi ?

Y cũng cảm chắc phải chết nơi tay Lôi Tam chẳng khi nào y tin được một con người như Lôi Tam lại có thể lời khuyên giải của Tịch Trần.

Nàng khuyên giải Lôi Tam tha thứ cho bất cứ kẻ nào khác rất có thể Lôi Tam nghe lời, nhưng khuyên giải y buông tha Du thiên Minh thì điều đó không thể được ?

— Bởi vì, Lôi Tam đối với Du thiên Minh, hận chông hận, nhất là cái hận sau, khi xử tốt với Du thiên Minh, lại bị y phản bội liên.

Cảm chắc phải chết, song chết như vậy, vô lý biết bao, càng vô lý y càng tiếc song, và y sợ, mồ hôi đổ lạnh, ướt cả lòng hai bàn tay.

Ngờ đâu, Lôi Tam lại hạ tay xuống ?

Thế là chiều theo ý muốn của Tịch Trần một sự kiện trên chỗ tưởng tượng của Du Thiên Minh ?

Tuy nhắm mắt đợi mãi chẳng thấy Lôi Tam làm gì y cũng biết rõ là Lôi Tam nghe lời khuyên của Tịch Trần rồi. y lại mở mắt ra.

Lôi Tam vẫn còn đứng đó, nhìn y cười lạnh thốt :

— Người có nghe ta nói những gì với sư muội ta chăng ? Ta hứa với nàng từ nay ta không hề làm điều gì bại hoại nữa. Ta hứa được ta phải làm được. Giả như người không thông cảm cho ta thì ầu là cái số của ta phải như thế ? Ta chẳng còn biện pháp nào làm cho người hiểu nổi tâm tư ta !

Vốn tính thuần lương. Du thiên Minh nghe Lời Tam phân trần như vậy, có phần nào xúc động, nhếch nhếch cười khổ :

— Người... người...

Y ấp úng không biết phải dứt câu như thế nào, bởi lòng y còn hoang mang vô cùng.

Y hỏi bằng quơ một câu :

— Người... người chuẩn bị đi về đâu ?

Lời Tam rùn vai :

— Ta còn biết đi về đâu ? Hành tung của chúng ta bị người tiết lộ rồi, bất cứ nơi nào chúng ta có thể ẩn nấp, bám víu vào cái sống, bấp bênh là ta đến, làm gì có định hướng mà người hỏi ?

Du thiên Minh thở dài :

— Lời bằng hữu ! nếu đổi lại địa vị của nhau, ở trong trường hợp tại hạ, Lời bằng hữu phải làm cách nào cho đúng với tư cách của người trong vũ lâm ?

Lời Tam lạnh lùng :

— Thế tại sao cát hạ lại hỏi chúng tôi sẽ đến phương hướng nào ?

Du thiên Minh muốn biểu thị cái thế chẳng động đùng, đối với Lời Tam, dù cái thế đó có làm cho y mất phần nào tư cách một người đại lượng.

Lời Tam cũng biểu lộ ý chí tự tồn, thì khi nào chàng tiết lộ địa phương sắp đến ? Đối phương đã tỏ ra không dung thứ được y, thì sao lại hỏi nơi ý định ẩn trú ?

Du thiên Minh thở dài :

— Chỉ thiếu, hiện tại tại hạ tin là cát hạ quyết tâm trở thành con người tốt, cát hạ không gây nên tội ác nữa. Tại hạ bắt đầu nhận thấy cát hạ có thiện lương, khác hẳn với lời truyền thuyết trên giang hồ.

Lời Tam bật cười ha ha :

— Đa tạ cát hạ khen ngợi ! Nhưng, không đâu cát hạ ! Tại hạ chẳng bao giờ tưởng mình là người tốt. Chẳng phải tại hạ không giết cát hạ rồi dăm ngi mình là người tốt. Về phần cát hạ, cũng chẳng

nên căn cứ vào việc đó mà luận người. Không, cá thạ không nên lấy đó làm một cái ơn, mà nói tốt cho tại hạ nghe !

Du Thiên Minh then đỏ mặt, then rồi hận, từ sắc mặt đỏ biến, sang sắc mặt trắng, trầm giọng thốt :

— Lời bằng hữu nói những tiếng, đáng ra không nên nói ! Rất tiếc đó bằng hữu. Thế bằng hữu cho rằng, tại hạ gặp nguy, phải đòi ý, nên nói tốt với bằng hữu để lấy lòng ?

Lời Tam bĩu môi không đáp.

Tịch Trần dứt ngang :

— Thôi mình đi, sự ca !

Lời Tam nắm tay Tịch Trần bước ra ngoài.

Song, cả hai chưa đi được mấy bước, bỗng từ xa có tiếng người vang lên, dần dần lớn.

Những tiếng người đó bị tiếng tiết, tiếng lá của Liệt Hỏa Thân Đà ác lẫn.

Lời Tam biến sắc mặt, cấp tốc lời Tịch Trần lùi lại.

Khi cả hai vào đến trước mặt Du thiên Minh, thì Liệt Hỏa Thân Đà đã đến bên ngoài cửa.

Lời Tam đưa tay cúi lên sờ nhà, rồi cùng Tịch Trần nhún chân, nhảy vút lên đó nấp như cũ.

Tịch Trần vừa nhảy lên, vừa gọi.

— Du...

Nàng bỏ lửng câu nói, rồi im bặt luôn.

Du thiên Minh nhần lên, thấy Lời Tam đang đưa tay bịch miệng Tịch Trần.

Tịch Trần định bảo Du thiên Minh nên giữ bí mật cho họ, nhưng Lời Tam có tánh quật cường, khi nào chịu hẳn họ vẫn xin sự chở che của ai, huống chi sự chở che của một người như Du Thiên Minh mà y có ý khinh miệt rõ rệt.

Trong khi đó, Thân Đà đã vào đến nơi, lão hét oang oang :

— Ta hạn định cho các người, trong ba hôm nữa phải tìm cho được Lời Tam, nếu không thì các người hãy chuẩn bị về châu tiên đi !

Bên ngoài, Mộc Cô Lão Khương Vũ rung rung giọng đáp !

— Xin Thần Đà lượng xét cho, Lôi Tam là con người gian hoạt phi phạm chính Tịch Đại Tiên sanh đã gởi hịch khắp nơi, nhờ hào kiệt vũ lâm truy tổng, thế mà chẳng một ai thu thập được kết quả nào, huống hồ là ba anh em tại hạ, lại chỉ có thời hạn ba hôm ?...

Câu nói của Mộc Cô Lão chưa dứt. Liệt Hòa Thần Đà tung chân đá bay cánh cửa phòng, một tiếng ầm vang lên, chấn động cả tòa nhà.

Liệt Hòa thần Đà trừng mắt nhìn bọn Trường Bạch Tam Ma, hét :

— Ta bảo các ngươi phải tìm cho được Lôi Tam trong ba hôm, là các ngươi phải tìm, tìm cho được đúng hạn, nếu trong vòng ba hôm các ngươi không tìm được, thì nên thu dọn tài sản trốn biệt một nơi nào đó đừng để cho ta gặp mặt nữa !

Thần Đà cũng hiểu là trong vòng ba hôm, bọn Trường Bạch tam Ma không làm sao tìm ra cho ra Lôi Tam, biết vậy mà lão vẫn giữ nguyên kỳ hạn đó, bởi lão đã lỡ tuyên bố ra rồi không thể cải sửa lại được.

Cho nên, lão không hăm dọa giết chết họ, lão chỉ buộc họ phải trốn biệt một nơi xa xôi nào đó. Sở dĩ lão bắt buộc như thế là lão có ý mở một con đường sống cho cả ba.

Trường Bạch tam Ma vừa sợ hãi mà cũng vừa mừng rỡ, họ sợ hãi vì Thần Đà quyết liệt vô cùng, mà cơ nghiệp của họ gầy dựng lên tại đây từ bao nhiêu năm qua, bỗng dưng vì chuyện không đâu, họ lại bỏ, để tìm nơi khác mà định cư ! Họ sợ hãi, nếu không tản cư nơi khác, họ sẽ bị Thần Đà sát hại. Mà bỏ đi, thì đang tiếc biết bao ?

Họ mừng rỡ, vì Thần Đà cho họ rộng quyền tự do tìm nơi khác ẩn náu, lão cho họ đi, tức nhiên lão sẽ chẳng theo tìm tòi làm khó dễ.

Giả như, lão buộc họ ở đây chờ lão trở lại trị tội, thì liệu họ dám bỏ trốn chăng ? Và họ trốn có khỏi lão chăng ? Sống với cái án treo nơi đầu, nơi cổ thì sống còn thích thú gì ?

Liệt Hòa Thần Đà nhìn thoáng qua Du thiên Minh, rồi hướng trở lại Trường bạch tam Ma quát :

— Chuẩn bị bốn con ngựa khỏe, một cỗ xe êm và lớn. Nhanh lên !

Trường bạch Tam ma cũng vâng một tiếng lớn, chạy đi lo liệu liền.

Thần Đà gọi Du thiên Minh :

— Chúng ta về gấp ! Sư nương ngươi trông ngày trông đêm đấy !

Du thiên Minh muốn ngẩng mặt lên sà nhà, như đề từ biệt Tịch Trần và Lôi Tam, song làm như vậy có khác nào tố cáo cả hai với Thần Đà ?

Và, nếu Thần Đà phát hiện ra cả hai, thì dù Lôi Tam có tài thành công cũng chẳng chạy thoát.

Đến lúc đó rồi, mà Du thiên Minh vẫn còn phân vân, chưa dứt khoát được nên hay không nên tố cáo Lôi Tam với sư phụ.

Hai ý niệm đó cứ mâu thuẫn mạnh nơi tâm tư y.

Y nhớ đến những việc làm tàn ác của Lôi Tam, bất giác căm hờn, cánh tay như có một ma lực nhứt động mãi, chực chỉ lên sà nhà.

Nhưng rồi y lại nghĩ, việc bại hoại nhất của Lôi Tam, được giang hồ nhắc, là đâm nhục con gái Tịch đại tiên sanh.

Nhưng, dù muốn dù không Du thiên Minh cũng phải nhìn nhận công luận đó sai lầm phần nào, bởi nếu Tam Lôi Tam có hành vi khinh bạc, thì Tịch Trần phải căm thù mới đúng.

Thà tại sao nằng lại cùng đi với Lôi Tam, và cả hai lại tỏ ra thân thiết phi thường ?

Như thế Du thiên Minh còn làm sao mượn cái có trả thù cho Tịch Trần mà toan hãm hại Lôi Tam ?

Y suy nghĩ mãi về sự tình, không nghe Thần Đà gọi.

Rồi y thờ dại.

Thần Đà lấy làm lạ hỏi :

— Tại sao ngươi thờ dại ?

Du Thiên Minh giật mình, ấp ửng :

— Chẳng có chi, sư phụ !

Thần Đà thốt :

— Ta đã bảo bọn Tam ma chuẩn bị ngựa và xe rồi, mình lên đường thôi.

Du Thiên Minh than thầm.

Vậy là y bỏ mất một dịp may, bắt Lôi Tam, trở lại cho vô làm

Nhưng, y còn biết làm sao hơn ?

Y bước theo Liệt hòa thần Đà ra đến cửa, lại quay đầu nhìn xéo lên trần nhà, thấy Lôi Tam và Tịch Trần còn nằm đó, cả hai biến sắc mặt trắng nhợt, nhưng trong ánh mắt của Tịch Trần niềm căm kích hiện lên rõ rệt.

Du Thiên Minh chớp mắt, quay mình trở lại, bước theo sư phụ.

Tại cửa lớn, một cỗ xe do bốn ngựa kéo, đã chờ sẵn đó, Trường Bạch tam Ma đứng một bên.

Thấy Thần Đà bước đến, bọn Tam Ma hỏi :

— Thần Đà có muốn bọn ại hạ đánh xe chăng ?

Liệt hòa thần Đà xì một tiếng :

— Thấy các người là ta lóm giọng, buồn nôn, có thể nào mang các người theo bên cạnh suốt con đường dài ?

Lão đồ Du thiên Minh lên xe, rồi chính lão cầm cương ngựa, ra rôi liền.

Cỗ xe chạy đi rồi, Trường Bạch tam Ma thờ phào, kéo nhau vào nhà lo thu thập tài sản, chuẩn bị tản cư.

Họ quyết định tản cư, chứ chẳng còn cách nào hơn, bởi dù có tìm gặp Lôi Tam họ chẳng hy vọng gì bắt nổi y.

Và lại, biết đâu họ không muốn bắt ?

Thần Đà đánh xe đi luôn cả đêm, đến sáng sớm hôm sau, thấy một kỵ sĩ cỡi ngựa đi về phía ngược chiều.

Thần Đà chú ý nhìn xem kỵ sĩ là ai.

Ngựa chạy nhanh quá, qua mặt Thần Đà chạy luôn ba trượng kỵ sĩ bỗng gò cương dừng lại. —

Đồng thời, kỵ sĩ gọi to :

— Có phải Thần Đà trên xe đó chăng ?

Thần Đà đã nhận ra kỵ sĩ, nhưng chẳng kêu gọi làm gì, bây giờ nghe kỵ sĩ gọi lão, lão lấy làm lạ, liền dừng xe lại hỏi :

— Huyết Viên đây phải không ?

Người cỡi ngựa, chính là Huyết Viên thần Quân.

Huyết viên Thần quân hứ vọng một tiếng dài, đạp chân vào bàn đạp ngựa, vọt mình lên không, lộn người một vòng, đáp xuống trước mặt Liệt hòa Thần Đà.

Thần Đà hừ một tiếng :

— Con vượn đó, người làm gì thế ?

Huyết viên thần quân cười khò :

— Lao gù lưng, người có biết ta bị ai bức bách phải ra tận Quan Ngoại này tìm người chăng ?

Liệt Hòa Thần Đà sừng sờ.

Mà Du thiên Minh ngồi trong xe, cũng sừng sờ.

Du Thiên Minh còn lạ gì Huyết Viên thần Quân, một nhân vật có vũ công cao tuyệt, trên giang hồ phỏng có mấy tay thắng nổi lão ?

Thế tại sao có người bức bách lão ?

Người nào đó, có vũ công như thế nào đến đòi thần Quân phải ngăn sự chẳng dám phản kháng, lại ngoan ngoãn vượt đường dài làm cái việc sai phớ như một tên thuộc hạ thông thường ?

Liệt Hòa thần Đà trầm ngâm một chút hỏi :

— Ai ?

Huyết viên thần Quân thờ dài :

— Trừ lão ra, còn ai dám sai khiến ta ?

Liệt Hòa thần Đà biến sắc, hấp tấp hỏi tiếp :

— Chẳng là...Đông Phương Bá Chủ ?

Thần Quân gật đầu :

— Chính lão ! Hiện tại lão ta đang ở tại Lục bản Sơn chờ người đó. Chừng như lão có việc gì muốn nói với người, việc quan trọng, khẩn cấp lắm.

Thần Đà rung rung người, cất giọng quát dị kêu lên :

— Tìm ta ?... Lão tìm ta ? Không ! Không được ! Không thể được ! Nhất định không thể như vậy được !

Huyết Viên thần Quân lấy làm lạ hỏi :

— Lão ấy tìm người đã làm gì ?

Liệt hỏa thần Đà vụt cau lên, quát :

— Can chi đến người, mà người hỏi ?

Huyết viên thần Quân kính hãi, biết rõ tánh khí của Thần Đà nên chẳng phản nộ, chỉ thốt :

— Thần Đà, người...

Thần Đà hét lớn, lão có tật hễ mở miệng là liệt !

— Huyết Viên ! Ta với người là bằng hữu, có phải vậy không ?

Cả hai, tuy một chánh một tà, nhưng họ giao tình với nhau rất thân mật.

Huyết viên thần Quân hừ to một tiếng, gầm lên :

— Người có loạn tâm trí không, hỏi Thần Đà ? Mấy mươi năm qua rồi, ta lại nghe người hỏi một câu ngớ ngẩn vậy !

Thần Đà hớp một hơi không khí :

— Hay ! Hay ! Thế là ta với người vẫn còn bằng hữu với nhau như ngày nào ! Ta chẳng dấu chi người, sự tình của ta trong hiện tại vô cùng khẩn cấp, quan trọng phi thường. Ta phải về đến Lục Bàn Sơn gấp, càng gấp càng có lợi, nhưng trong cỗ xe này, còn có Du Thiên Minh hẳn lại thị thương rất nặng, ta không thể bỏ hẳn lại sau một mình mà thoát đi trước cho kịp thời có mặt tại nhà. Vậy ta phiền người chiêu cổ hộ hẳn cho ta...

Dừng lại một chút, lão trầm giọng tiếp nói :

— Một điều cần thiết, ta dặn người, là tuyệt đối không nên trở về Lục Bàn Sơn. Người có thể đưa hẳn đi bất cứ nơi nào, cho hẳn được an toàn, đường bình. Giả như người cãi lời ta, cứ đưa hẳn về đó, ta dù chết thành quỷ, nhất định không dung tha người đó !

Huyết viên thần Quân sửng sờ, chưa kịp nói gì. Thần Đà đã từ chỗ ngồi lao vút người lên không, nghiêng mình chênh chênh đà, đáp xuống lưng ngựa của Huyết Viên.

Con ngựa bật hí vang rền, cất bốn vó phi nước đại ngay.

Chớp mắt, người và ngựa mất dạng trên nẻo đường dài.

Huyết viên Thần Quân nhìn theo bóng Thần Đà, chỉ còn có cách lắc đầu thờ dai :

— Lao nổi chúng điên rồi !

Bên trong xe, Du Thiên Minh gọi vọng ra :

— Sư phụ !

Huyết viên thần Quân lên tiếng :

— Sư phụ người đã đi rồi !

Du Thiên Minh hấp tấp bảo :

— Vậy chúng ta hãy theo người gấp !

Huyết viên Thần Quân cười khò :

— Chạy theo lão ấy ? Người chẳng nghe lão vừa nói gì với ta à ? Ta không muốn lão ấy thành quỷ, theo ám ta sau này đâu !

Du Thiên Minh cương quyết :

— Dù sao thì tiêu diệt cũng phải về Lục Bàn Sơn, tiên bối !

Huyết Viên Thần Quân hết sức lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao Thần Đà lại không muốn cho Du Thiên Minh trở về Lục Bàn Sơn.

Nhưng lão ấy đã muốn như vậy, hẳn phải có nguyên nhân, và cái nguyên nhân đó hẳn phải quan trọng vô cùng.

Nghe Du Thiên Minh nhất quyết trở về Lục Bàn Sơn, Huyết viên Thần Quân trầm gương mặt, lắc đầu :

— Không ! Sự tình không do người chủ động được ! Chẳng khi nào ta đưa người về đó.

Du Thiên Minh hết sức bối rối.

Y cũng có nghe sư phụ đã nói gì với Huyết viên Thần Quân, lại thấy sư phụ ra đi, hấp tấp vội vàng, y nghi ngờ có sự gì trọng đại đang xảy ra tại Lục Bàn Sơn, trong khi có điều quan hệ như vậy.

sư phụ v lại chẳng muốn cho y có mặt bên cạnh, thì bảo y làm sao an tâm cho được?

Ngoài ra, còn một nguyên nhân khác, khiến y phải về Lục bản Sơn, dù sao thì cũng phải về đó, bởi Từ tuyết Hồng hiện đang có mặt tại đó.

Một cơ hội cho y gặp lại Từ tuyết Hồng bỏ qua cơ hội này, biết đến khi nào y mới gặp lại nàng?

Du thiên Minh cố gượng đứng để bước xuống, song y còn yếu sức quá, chấp choạng bước đi một vài bước, liền ngã nhào xuống đất.

Huyết viên Thần quân, kinh hãi, hỏi gấp:

— Người định làm gì thế?

Du thiên Minh lại gượng đứng lên, buông gọn!

— Tiên bối, không đưa tiều diệt về đó, thì tiều diệt xin đi một mình vậy.

Y là từ bước khó nhọc vô cùng, từ nơi cửa xe đến chỗ xa phu ngồi, không xa lắm, y ngã xuống, đứng lên mấy lượt mà vẫn không đến nơi.

Mỗi lần ngã, y ngồi tại đó, thở một lúc, lại cố gượng đứng lên bước tiếp, đề rồi ngã xuống.

Cuối cùng, y cũng đến được cái chỗ muốn đến.

Nhưng, đến nơi rồi, y làm sao leo lên?

Chỗ ngồi của phu xe, cao gấp đôi mấy lần, chiều chỗ ngồi trong xe, hơn nửa, muốn lên xe, đã có bề cửa, nên chẳng khó khăn gì.

Huyết Viên Thần Quân, lặng lẽ nhìn Du thiên Minh, xem y làm, gì thấy y tìm cách leo lên chỗ xa phu ngồi, bạo hừ lên một tiếng hỏi:

— Du thiên Minh! Người định cãi lệnh sư phụ người? Người bất tuân lời ta? Người nghĩ xem, dù người không thọ thương dù người có võ công cao, liệu người thắng nổi ta không?

Du thiên Minh gặt cùng tiếng

— Tiều diệt biết, mình còn kém xa tiên bối, mình chẳng khi nào

thắng rồi liền bối! Song, tiều diệt xin thanh minh như thế này, nếu tiên bối không đưa tiều diệt về Lục bản Sơn ngay, thì tiều diệt tự vận công bức đứt kinh mạch, chịu chết tại đây, ngay bây giờ.

Huyết viên Thần Quân giật mình, vội ngăn chặn y:

— Đứng! Người đừng liều lĩnh chứ? Việc gì cũng thế, chúng ta hãy thương lượng lại!

Trong vũ lâm, có lẽ chỉ có Huyết Viên Thần Quân là biết rõ sự liên hệ giữa Thần Đà, Liệt Hỏa phu nhân và Du thiên Minh.

Lão biết được sự liên hệ đó là vì lão cùng Thần Đà giao tình với nhau rất thân mật từ mấy mươi năm qua, chuyện riêng của nhau họ biết rõ hơn ai hết.

Dù rằng cái nghĩa vợ chồng của Liệt hỏa Thần Đà và Liệt Hỏa phu nhân chỉ là một bức bình phong, nguy trang cho sự chung sống của cả hai, song trên granu hồ có ai biết được điều đó?

Ai ai cũng cho rằng Liệt hỏa phu nhân là vợ của Thần Đà và cái gì thuộc về phu nhân, hẳn có một sự liên quan mật thiết với Thần Đà, và nếu Du thiên Minh có bề gì, hẳn Thần Đà chẳng bao giờ chịu dủ yên cho Thần Quân.

Do đó Huyết viên Thần Quân không thể dùng thái độ cứng rắn đối với Du thiên Minh, sợ khi y cuồng râm loạn trí hành động liều lĩnh thì sanh rắc rối.

Du thiên Minh vừa thở gấp vừa hỏi:

— Thế là tiên bối bằng lòng đưa tiều diệt đến Lục bản Sơn?

Huyết viên thần Quân dậm chân:

— Trời! Người không nghe sư phụ người đã nói gì à?

Du thiên Minh kêu lên:

— Có nghe chứ! Sư phụ tiều diệt sợ tiều diệt dẫn thân vào nguy hiểm, nhưng tiên bối nghĩ xem, tiều diệt làm sao không về đó được khi biết sư phụ có điều lo lắng?

Du thiên Minh nghĩ sai.

Huyết viên Thần Quân biết rõ, chẳng khi nào Thần Đà lo sợ y dẫn thân vào nguy hiểm. Chẳng qua Thần Đà không muốn cho Du

Thiên minh chạm mặt với Đông phương bá chủ thôi.

Bởi, Đông phương bá chủ, là phụ thân của Du thiên Minh. mặc dù Liệt Hòa phu nhân không muốn cho y hiểu nguồn gốc, nên bịa cái họ Du và đặt cho y cái tên thiên Minh.

Chứ ngày nào đó, lúc sanh ra y Liệt Hòa phu nhân hằng hoài niệm đến Đông Phương bá chủ lấy họ Đông phương, đặt luôn cho y tên Bạch, hàm cái nghĩa, nhật xuất đông phương, và ngày mai trời lại sáng, trời sáng ra rồi thì chẳng vợ chồng cùng chung.

Cái tên tộc của y, là Đông Phương Bạch.

Thần Đà làm chồng hờ của phu nhân tự nhiên phải hiểu điều đó và tự nhiên không thể để cho Du thiên Minh gặp gỡ Đông phương bá chủ.

Giả như, Đông Phương bá chủ bắt con lại, thì từ nay, vĩnh viễn lão mất người bằng hữu trong danh nghĩa vợ hiền, mất luôn tên đồ đệ thân tín mà lão đã tất tâm truyền thụ võ công?

— Thần Đà không muốn cho Du thiên Minh biết được thân thế của mình, cho nên lão không để cho y chạm mặt Đông phương bá chủ.

Huyết viên Thần Quân lắc đầu, thở dài :

— Người không tuân lời sư phụ, không nghe lời ta, thì thực là ta chẳng biết làm sao nữa ?

Lão đưa cao tay khoát một vòng, tỏ ra chán nản vô cùng.

Vừa buông dứt tiếng cuối, Huyết Viên Thần Quân vụt đưa tay ra.

Một tiếng vút vang khê, từ ngón tay, một đạo chí phong bay tới.

Giả như lúc bình thường, Du thiên Minh bị Thần Quân tung đạo chí phong như vậy cũng khó tránh kịp, bởi y hoàn toàn không đề phòng.

Hướng hờ hiện giờ, y thọ thương rất nặng y trở thành bất lực chẳng khác nào một kẻ không biết võ công ?

Cho nên, đạo chí phong bay tới, chạm ngay vào đích liền.

Huyết Kiên Tinh của y bị pháp Cách Không đâm huyết của

Huyết viên Thần Quân phong trụ ngay.

Thần quân cấp tốc nhẩy tới, đưa tay đâm nhanh thêm sáu bảy nơi nữa, phong trụ các yêu huyết của y.

Lao làm như vậy là để ngăn chặn Du thiên Minh vận công bức dứt kinh mạch, tự tử, như y đã tuyên bố.

Làm được việc đó rồi, Thần quân thở phào, thốt :

— đành vậy nhé ! Ta bế người lên xe, đưa người đến chỗ cần đến.

Du thiên Minh tuy bị đâm huyết, song lý trí còn nguyên vẹn y sôi giận cực độ, nhưng biết làm sao được.

Y quắc mắt nhìn Thần Quân trừng trừng.

Huyết viên thần Quân ôm y an ủi :

— Người đừng trừng ta làm gì, nếu ta không đưa người về Lục Bàn Sơn, là ta làm y như lời sư phụ người đó, người có oán trách, thì nên oán trách sư phụ người, chứ ta vô can. Dù sao thì người nên nhẫn một chút, thương tiếc của người còn trăm trọng, có giận làm công chẳng ích gì, lại còn làm chấn động tâm thần, phương hại cho sanh mạng.

Du Thiên Minh thở dài.

Rồi y nhắm mắt lại, để mặc Huyết viên thần quân bế vào xe. Y không đề mặc Thần Quân làm gì thì làm, thì y sẽ làm được gì chứ.

Thần Quân đóng cửa xe lại, cài then cẩn thận, rồi ra ngồi nơi chỗ dành cho xe phu, ra rời liền.

Tâm tư đã rối loạn, trong xe lại tối tăm Du Thiên Minh cảm thấy khó chịu vô cùng.

Y thầm hỏi, chẳng rõ Huyết viên thần Quân đưa y đi về đâu.

Với tâm tư đó, y ngồi trong xe liên tiếp chín mươi hôm. Trong thời gian đó, y chẳng được phép ra ngoài xe, những lúc xe ngừng lấy nước uống, hoặc mua vật thực.

Tuy bị giam lỏng, y cũng không lấy gì làm khổ, bởi Thần Quân hề lòng săn sóc y.

Tuy đóng kín cửa xe, Thần Quân không chịu giải khai huyết đạo

cho Du thiên Minh, chỉ khi nào ăn, uống thì dưới sự giám sát của lão. Lão mới già, quyết cho ăn y uống rồi là lão điềm lại như thường.

Luôn luôn lão sợ rằng khi lão đánh xe, thì Du thiên Minh lại tức uất lên, quần áo lam liều, vụn cồng, bụi, gần mạch máu tự tử.

Những lúc lão giải huýt, thì lão lại giữ mạch môn của y, thành ra Du thiên Minh hoàn toàn bị lão kềm chế.

Ngồi trong xe Du thiên Minh ước độ, Huyết viên thần Quân đưa y qua rất nhiều địa phương rồi.

Trên một lộ trình mười ngày qua nhiều địa phương Thả, Quân cũng có gặp cao thủ vũ lâm, Du thiên Minh thừa hiểu, vì y mà Thần quân tìm đến ni ứng cao thủ đó, song y chẳng hiểu Thả quân nói gì với họ, rồi lại đánh xe tiếp tục đi tới.

Lão nói gì với ni ứng cao thủ đó, tuy Du thiên Minh không nghe được, song y đoán là hoặc lão yêu cầu, hoặc cưỡng bức, hoặc hứa hẹn, hoặc hăm dọa trừng trị, cho nên mỗi lần tiếp cận một cao thủ là lão lại chặn được một loại tình được.

Linh được đó, dĩ nhiên dùng chữa trị thương thế cho y.

Cũng nhờ thế, mười hôm qua, tình trạng của Du thiên Minh khả quan vô cùng.

Và hôm nay, đúng là ngày thứ mười, y chẳng hiểu mình ở tại địa phương nào.

Khi Hoàng hôn xuống Thần Quân dừng xe lại.

Xe vừa dừng, từ xa vọng lại có tiếng vó ngựa rất nhanh. Thoáng mắt, vó ngựa vang lên bên cạnh cỗ xe, rồi có tiếng người hỏi :

— Người mới đến...

Người ấy chưa kịp nói tiếp mấy tiếng là ai bỗng đổi giọng kêu lên :

— Tôn giá là... là Huyết viên thần Quân ?

Dù ai không biết mặt Thần quân chỉ nghe mô tả sơ lược cũng có thể nhận ra lão bởi cương mặt của lão đặc biệt trên giang hồ chẳng có một người nào có gương mặt vuông như lão.

Huyết viên thần Quân trầm giọng đáp :

— Phải! Chính lão phu!

Du thiên Minh không thích chú ý nghe những cuộc đối thoại như thế, vì suốt mười hôm liền, ngày nào y cũng nghe những lời đối đáp như vậy cả. Bất quá một cao thủ nào đó, miễn mộ lão chào hỏi lão, nếu không nữa thì chính lão chặn người ta đề hỏi thuốc.

Người nào đó, cất tiếng hỏi :

— Chẳng hay Thần Quân đến đây có điều chi dạy bảo ?

Huyết Viên thần Quân lạnh lùng :

— Lão phu muốn gặp Cường t a g chủ của quý trang.

Người đó lại hỏi :

— Hàn nguyệt Trang từ bao nhiêu năm nay không hề có dịp vắng lại với cát hạ, giờ đây bỗng dưng cát hạ tìm đến, để tìm gặp Cường trang chủ, chẳng rõ cát hạ có điều chi chỉ giáo ?

Du thiên Minh kinh hãi.

Y thừa hiểu trang chủ Hàn Nguyệt Trang là Cường Nguyệt Hàn một nhân vật có thính danh vọng đại trên giang hồ, được liệt vào đệ nhất lưu, ngang hàng với Thần quân và Thần Đà một nhân vật cực kỳ lợi hại.

Hàn Nguyệt Trang nằm về phía bắc Lục bản Sơn, lãnh vực thì tiếp cận với cư sở của Liệt hòa Thần Đà, song còn đường nối liền hai nơi thì vô cùng hiểm trở, và từ lâu rồi, đôi bên không hề qua lại.

Tuy chẳng phải là thù, song dù ở gần nhau đôi bên cũng chẳng thân nhau lắm.

Cái điều làm cho Du thiên Minh kinh hãi, chính phải y nghe danh hiệu của trang chủ Hàn Nguyệt Trang, bởi y biết rõ Lãnh Diện diêm Vương là con người, lợi hại như thế nào rồi, con người đó không lạ lùng gì đối với y.

Y kinh hãi vì lãnh vực Hàn Nguyệt Trang tiếp cận với cư sở của sư phụ y.

Y không ngờ Thần quân đưa y về Lục bản Sơn, nhưng lại vòng qua hướng Bắc.

Nếu từ hướng Bắc Lục Bàn Sơn, y trở qua hướng Nam là nơi sư phụ y cư trú, thì cũng chẳng xa xôi gì.

Tình trạng của y ngày nay rất khả quan thương thế đã giảm đi bốn năm phần, y có thể cử động được rồi.

Nếu cố gắng một chút y có thể lần hồi tự mình vịn chôn củ, bên cạnh sư phụ và sư nương, theo y đoán thì hiện giờ chắc Từ Tuyết Hồng cũng còn tại đó.

Y ước độ, dù con đường có hiểm trở bao nhiêu, bất quá y vất vả chùng sâu bảy hôm cũng về đến chốn như thường.

Nghĩ đến đó, bất giác y hồi hộp vô cùng.

Rồi y lắng tai nghe hai người bên ngoài đối đáp, tâm tư y đang dao động mạnh với ý nghĩ vừa hiện, y tìm cách thoát ly cỗ xe bằng một giả phải vẽ nhà đề, xem cho biết sự tình như thế nào.

Bên ngoài, Huyết Viên Thần Quân chừng như rất khó chịu trước thái độ lạnh nhạt của đối tượng, song lão cũng cố nhẫn lòng đáp :

— Một đồ đệ của vị bằng hữu lão phu thọ thương nặng, cần phải có thuốc chữa trị ngay, lão phu diện nhờ trang chủ giúp cho một hạt sen trăm năm, cho hẳn mau bình phục.

Người đó đáp liền :

— Thần Quân cũng phải biết chứ, vật đó quý như thế nào chứ ? Hai mươi năm về trước đây, Trang chủ được may mắn tìm được bảy hạt, người tran trọng như sanh mạng, nếu Thần quân yêu cầu tặng cho một hạt, chẳng hóa ra Thần Quân muốn làm khó cho người sao ?

Huyết viên Thần Quân nổi giận :

— Người chẳng phải là Cường Trang chủ, sao lại biết được lãnh diện diêm Vương từ khước lời yêu cầu của lão phu ? Lão phu hỏi người, người có bằng lòng thông báo cho Trang chủ người hay không ?

Người đó cũng nổi giận :

— Tại hạ không thông báo, tại cái hạ sẽ làm gì chứ ?

Một tiếng bóp thăm vang lên, tiếng bóp do chiếc roi ngựa chạm vào vật gì đó.

Tiếp theo một tiếng rú thăm vang lên, rồi có người rơi xuống đất kêu bịt một tiếng.

Du thiên Minh không cần nhìn, cũng hiểu ngay là Huyết Viên Thần quân dùng roi ngựa quật ngã đối thoại từ lưng ngựa xuống đường.

Rồi cỗ xe lại phẳng phàng chuyển bánh lướt tới.

Thay vì sợ rắc rối xảy ra, Du thiên Minh trái lại càng mừng và mong cho việc đó bé xé to. bởi họ càng xung đột là y càng có cơ hội thoát thân.

Có điều, y hết sức khó nghĩ, là làm sao giải khai huyết đao cho mình ?

Vừa lúc đó có tiếng người la hét, tiếng ngựa hí vang rền từ bốn phía vọng đến.

Cỗ xe đang chạy trên con đường lát đá bằng, bánh xe lăn kết kết, nghe rộn rinh.

Khí tiếng người la hét, tiếng ngựa hí vang lên rất gần, đến lượt Huyết Viên thần Quân quát to.

X

CHƯƠNG XXIX

HẠT SEN TRĂM NĂM

Huyết viên Thần quân quát lên như sấm, chấn động cả không gian càng một lúc cỗ xe dừng lại.

Tiếng quát của Thần Quân dứt, cỗ xe dừng thì tiếng hét la tiếng ngựa hí bốn phía cũng dừng luôn.

Tịch tịch trăm xuống quanh vùng, không ai tưởng là nơi đó vừa có huyền nào.

Không gian trầm đọng, lòng Du thiên Minh cũng trầm đọng.

Y nghĩ :

Sự tình sẽ diễn tiến như thế nào ? Hòa hay chiến ? Nếu có

có chiến là cái may hi hữu cho chàng. Bằng song phương hòa, là hy vọng Lục bàn Sơn tan biến.

Đành rằng có chiến, chưa hẳn là một dịp may cho y bởi trước tiên, y phải giải huyết cho y, có giải huyết rồi, mới tính đến việc hoạt động.

Bỗng một tràng cười lạnh từ xa xa vọng đến.

Tràng cười lạnh nghe chói tai vô cùng, đầy mỉa mai đầy thách thức, đầy khinh miệt.

Tràng cười lạnh nào phải hướng về phía Du Thiên Minh, song y cảm thấy khó chịu quá, dường như có ai đâm mạnh vào màn tai y.

Bất giác, y giật mình và đoán ngay là kẻ đối đầu của Huyết Viên Thần Quân sắp xuất hiện.

Tràng cười dứt, tiếng chân người vang lên, thoát đầu rất nhỏ dần dần lớn lên.

Con ngựa kéo cỗ xe vụt hí lên vang rền.

Và, Huyết viên Thần Quân cất tiếng :

— Cường trang chủ Hàn Nguyệt Trang có cái lỗi tiếp khách đáng được truyền tụng đấy !

Du thiên Minh hỏi :

— Lãnh Diện diêm Vương Cường Nguyệt Hàn đã đến rồi sao ?

Liên theo đó, tràng cười lạnh lại vang lên, lớn hơn lần trước tỏ người nào đó đã đến gần.

Rồi một giọng âm trầm tiếp nối :

— Huyết viên Thần Quân ! Nếu người định giờ thối ngồng cuồng tại Hàn Nguyệt Trang, thì đúng là người gặp vận đen rồi đó !

Huyết viên Thần quân cười vang :

— Cường trang Chủ nghe lão phu nói đây ! Lão phu có người đồ đệ của vị lão từ đang thọ thượng nghị, nằm trong xe, định yêu cầu Trang chủ ặng cho một hạt sen trăm năm, giúp cho hẳn qua cơn nguy hiểm. Bởi có việc cần lão phu yêu cầu còn như chấp

thuận hay không, là quyền của trang chủ, sao lại mở miệng nói những tiếng ác khó nghe.

Cường Nguyệt Hàn hừ một tiếng.

— Lời yêu cầu của người hợp lý quá ! Người phải biết, hạt sen, trăm năm, có giá trị như thế nào và lại nào phải ta có hằng tháng hằng ngày ? Giả như tất cả những người trong vũ lâm tới đây, mỗi người đòi một hạt như người, thì ta làm sao có đủ số cung cấp ? Đừng mong ước chuyện xa vời, ta chẳng có đâu !

Trái với thái độ ngày thường, Thần Quân không hề phần nộ lão giữ bình tĩnh, diêm một nụ cười thốt :

— Cường trang chủ nói thế chứ sự việc hôm nay đâu có thể tạo thành tiền lệ cho bất kỳ ai cũng có quyền đến Hàn Nguyệt Trang đòi hỏi hạt sen lâu năm ? Tình hình của lão phu không thể xem như một hoàn cảnh thường, bởi người thọ thượng nghị là một nhân vật hữu danh thiết trọng Trang chủ không nỡ khước từ.

Du thiên Minh nhếch nụ cười khờ:

Một nhân vật hữu danh ?

Bất quá, Thần Quân chỉ có thể giới thiệu y là đồ đệ của Liệt hỏa thần Đà, mà Đà là đồ đệ thì làm sao có thân phận như chính sư phụ của y ?

Giả như y có thực tài đi nữa, thì miễn cưỡng lắm, y chỉ được lọt vào đệ tam lưu, đệ tứ lưu và còn lâu lắm mới leo lên hàng thượng lưu nổi !

Tại sao Thần Quân dám bịa cái chuyện đó trước mặt Lãnh diện diêm Vương, trang chủ một trang viện lớn ?

Vừa cười khờ, y vừa toan tính cách ly khai cỗ xe, nếu song phương bắt đầu xuất thủ.

Y nhóm mình, đưa tay tới trước, mở cái nắp che lộ trống ăm thông đến chỗ phu xe ngồi.

Rồi y nhìn ra ngoài.

Đúng lúc, Huyết Viên Thần Quân từ trên chỗ ngồi, nhảy xuống đất.

Cường Nguyệt Hàn có thân hình ốm khô như que củi gương mặt chỉ còn lớp da bọc xương, bao chiều gù xương đầu lồi rõ rệt. Lão da đó lại xám đen, trông như da xác chết.

Không ai mà tìm được một hạt máu trên con người đó tuy vậy lão là một con người còn sống nhăn, sống đứng vững như mọi người sống.

Khoảng cách giữa song phương độ bốn năm thước.

Đứng yên rồi, Thần quân cất tiếng :

— Người khoan đi, hãy nghe ta nói lại lịch của người bị thọ thương.

Bây giờ, lão không còn khách khí nữa, đối tượng đã xưng hô làm sao, lão trả đũa y như vậy.

Cường Nguyệt Hàn gạt đầu :

— Người cứ nói.

Huyết Viên Thần quân lắc đầu :

— Nói, dĩ nhiên là ta phải nói rồi, nhưng chỉ nói cho mỗi một mình, người nghe mà thôi, bất cứ ai cũng chẳng được nghe câu chuyện mà ta sắp nói với người. Ta phải giữ trọn vẹn cái sự bí mật !

Du thiên Minh lấy làm lạ, thăm hỏi chẳng biết lão sẽ nói gì với với Trang chủ.

Nói về lại lịch của y, mà lão cho là một bí mật cần phải giữ kín ?

Lại lịch y của y như thế nào ?

Nhưng, y chợt nhớ lại, Huyết viên Thần Quân có tuyệt chiêu họ địch bất ngờ, biết đâu lão chẳng lừa gạt Cường Trang chủ để họ thọ đoạn ?

Y lại nghĩ, chắc gì Thần quân gạt nổi Cường trang chủ để cường đoạt hạt sen lâu năm ?

Cường Nguyệt Hàn bật cười khinh khách :

— Thần quân ! Ta có còn là trẻ nít lên ba, lên năm nữa đâu mà người mong lừa gạt chứ ? Người muốn ta lại gần áp tai vào miệng người để người bắt chợt ám toán à ?

Huyết viên Thần Quân lắc đầu :

— Cường trang chủ ! Người đừng đa nghi. Nếu không dám tin nơi người thì làm sao xứng đáng là cao thủ ? Nếu người sợ ta ám toán, thì ta bằng lòng để cho người nắm vào mạch môn của ta đó !

Quả nhiên, lão đưa tay ra.

Cường Nguyệt Hàn không do dự, chụp cổ tay của Huyết Viên Thần Quân liền.

Du thiên Minh kinh hãi vô cùng, nhưng Huyết viên Thần Quân thản nhiên như thường.

Lão hỏi :

— Trang chủ yên tâm chưa ?

Cường Nguyệt Hàn gạt đầu :

— Người cứ nói đi !

Huyết viên Thần Quân chồm đầu tới, thì nắm lấy cổ tay của Cường Nguyệt Hàn.

Dĩ nhiên, ngoài họ ra chẳng một ai nghe lọt.

Cường Nguyệt Hàn biến sắc hấp tấp hỏi :

— Thật vậy à ?

Huyết Viên Thần Quân thà :

— Nếu ta nói ngos, xin trời chu đất diệt !

Cường Nguyệt Hàn sống sờ một chút, đáp :

— Nếu vậy, xin Thần Quân vào trong, rồi tự nhiên sẽ có hạt sen lâu năm kính tặng.

Huyết viên Thần Quân mỉm cười :

— Cường trang chủ khẳng khái như vậy, lão phu tưởng người đó sẽ cảm kích phi thường !

Cường Nguyệt Hàn cười khò :

— Việc nhỏ mọn, tại hạ nào dám mong có sự đền đáp !

Họ lại trở về lối đối xử khách sáo với nhau.

Trang chủ buông tay Thần quân, Thần Quân nhảy về chiếc xe. Trang chủ cũng nhảy vọt theo, cả hai cùng lên ngồi tại chỗ dành cho phu xe, Thần Quân ra rồi, con ngựa vọt tới.

Du thiên Minh hết sức kỳ quái.

Y tiêm hồi, chẳng biết Huyết viên Thần Quân nói gì với Trang chủ, mà Trang chủ lại đổi thái độ nhanh chóng.

Hạt sen lâu năm có giá trị hơn viên ngọc liền thành, Trang chủ đã khước từ trao tặng, dù có phải giao đấu, một còn một mất cũng cam, thế mà chỉ nghe Huyết viên Thần Quân nói mấy câu lại sẵn sàng hứa đưa.

Y không còn hiểu nữa.

Nhưng, sự tình đã như vậy rồi, y còn tìm hiểu làm chi nữa? dù sao thì có được hạt sen đó, y sa chông lãnh mệnh, chứ có hại chi đâu?

Xe chạy được một lúc, vào công trang, đến khoảng đất trống dành cho người trong Trang quần ngựa được vào, rồi dừng lại trước một ngôi nhà to lớn.

Huyết Viên Thần Quân bước xuống xe, hoành ra hông mở cửa đi Du Thiên Minh xuống.

Lão có vẻ khoan khoái vô cùng, mà Du thiên Minh cũng cảm khái hào ý của lão vô tường.

Dù sao, y cũng phải công nhận là Thần Quân chăm sóc cho y hết sức là chu đáo, bắt buộc cả sự việc gây bất mãn cho một số người.

Hàn Nguyệt Trang, đúng là một nơi hoàn toàn khác biệt, không mấy mai giống bất cứ một trang viên nào khắp bốn phương trời từ Quan Nội và Quan Ngoại.

Ở những Trang viên khác, ít nhất cũng có một giếng nước trong trên giếng nước có cầu gỗ, sơn màu lòe lẹt, có năm mười kim hoa một vài thềm cỏ.

Nhưng Hàn Nguyệt Trang chẳng có giếng nước, chẳng có cầu, chẳng có hoa, cỏ.

Mút tám mắt chỉ thấy toàn là đá trắng, nơi nào cũng đá, đá khô khan ban ngày, đá lạnh lùng về đêm.

— Đá, chẳng phải loại đá thường, chẳng rõ Cường Hàn Nguyệt tìm tận nơi đâu, manu vẽ đây, Trang sức đá toàn một màu đen chiếm phần lớn diện tích, chen lộn với đá đen, cũng có

một vài tảng đá hồng, và thỉnh thoảng có mấy vuông đá vân ngũ sắc.

Ngoài những tảng đá, chẳng có chi khác hơn là những chồi cây khô, có cây còn trơ cành trụi, có cây chỉ còn thân còi.

Có một vài cây đã mục, nhưng chủ nhân không buồn dọn, chứng như thích dùng những cây mục đó làm cảnh cho khung lạnh của trang viên.

Trời!

Đặt một nếp sống giữa khung cảnh chết như thế này, phỏng còn ai chịu nổi từ tháng này qua năm khác?

Cho nên Trang chủ có cái tên là Cường Nguyệt Hàn, kể ra công chẳng lạ gì với một con người như vậy, hài lòng với trang viên Hàn Nguyệt.

Khung cảnh không sinh khí, thì trang viên lấy tên Hàn Nguyệt là phải!

Cường Nguyệt Hàn gương tròn đôi mắt xanh biếc, lạnh lùng nhìn Du thiên Minh.

Lão nhìn rất chăm chú.

Du thiên Minh cố trấn định tâm thần dưới cái nhìn của lão Trang chủ, song vẫn cảm thấy xốn xang, bức rút y cũng chẳng hiểu tại sao mình xốn xang, bức rút như vậy.

Nhưng, Cường Nguyệt Hàn chỉ nhìn thôi, chứ chẳng nói năng gì.

Tất cả đều vào đại sảnh.

Đến lúc đó Cường Nguyệt Hàn mới cất tiếng:

— Thần Quân à, muốn uống hạt sen lâu năm, tất phải có vài món dâng được, những món đó phải tươi, phải có màu, tìm cho đủ mấy món đó, phải mất ít nhất năm bảy hôm!

Huyết viên Thần Quân gật đầu:

— Chẳng sao, Cường Trang chủ, bất quá tại hạ phải lưu lại đây mấy hôm, phiền nhiều quý trang. Chẳng lẽ Trang chủ không muốn lưu khách?

Cường Nguyệt Hàn cười gượng:

—Tự nhiên là tại hạ sẵn sàng tiếp đãi, có điều, tại hạ xin nói rõ điều này, chỉ sợ Thần quân bất mãn thôi !

Huyết viên Thần Quân điềm nhiên :

— Trang chủ cứ cho biết, đừng ngại chi cả !

Cường Nguyệt Hàn trầm giọng :

—Sinh hoạt trong tể trang, tại hạ không muốn ai được biết, do xin hai vị đừng loạ động, bất cứ việc gì nếu cần đến, xin cứ hỏi chứ đừng tự tung tự tác.

Huyết viên Thần Quân mỉm cười :

—Cường Trang chủ cứ yên trí.Bọn tại hạ chẳng đến đòi quá hiếu kỳ mà sanh tánh tò mò. Chỉ xin trang chủ cấp cho một gian phòng, bọn tại hạ xin ở luôn trong gian phòng đó cho đến ngày xong việc. Trang chủ có đồng ý như vậy chăng ?

Cường trang chủ đáp nhanh :

— Nếu được vậy, thì các vị ở bay lâu cũng chẳng sao !

Lão chấp hai tay lại, vỗ mấy lượt.

Tức khắc, một gã đại hán bước vào.

Cường nguyệt Hàn phân phó !

— Đưa hai vị quý khách này đến Tiều Thủy các, và cần thận phục thị nhé..!

Bên ngoài còn có một gã đại hán khác, cả hai cúi đầu lãnh lịnh rồi dẫn đường Huyết viên Thần Quân và Du thiên Minh đến tòa Tiều Thủy các ngay.

Tiều Thủy các ở giữa một cái hồ, hồ rộng độ vài mẫu vuông nơi bờ hồ, có một chiếc tiều thuyền, hai đại hán đưa Thần quân và Du thiên Minh xuống thuyền, mở gài cột, gáy chèo liền.

Thần Quân mỉm cười thất :

— Như vậy, đúng là lão phu bị giam lỏng rồi ! Bất chùng quanh đều là nước, mà nước là chất lỏng, lão phu lại ở giữa nước !

Hai đại hán chẳng nói năng gì, gương mặt lạnh như tiền cứ thản nhiên chèo thuyền.

Khoảnh khắc sau, thuyền đến tòa tiều các.

Thuyền cập bến cả bốn người bước lên.

Trên bờ có bốn người khác, phục sức theo hàng gia đình, đứng xuôi tay chờ lịnh.

Hai đại hán lập lại lịnh của trang chủ cho chúng nghe, chúng luôn luôn vâng, luôn luôn gật đầu.

Hai đại hán dạy qua, nghiêng mình chào Thần Quân và Du thiên Minh, đoạn trở lại thuyền vào bờ.

Huyết Viên Thần Quân đã quan sát chớp nhoáng tòa tiều các.

Đó là một tòa kiến trúc gồm bốn tầng, rất đẹp mà bên trong lại trần thiết vô cùng hoa lệ.

Được ngụ tạm tại đó, là sung sướng lắm rồi, bất quá có điều bất tiện là chẳng có thuyền, không làm sao xê dịch k ỏi tòa tiều các được.

Nhưng Huyết Viên Thần Quân không cảm thấy khó chịu lắm, bởi lão đã đáp ứng với Cường trang chủ rồi, không bước đi đâu cả, ngoại khu vực tiều các, hơn nữa bất quá lão ăn nhàn trong một thời gian ngắn rồi lại ra đi, thì có chi đâu khó khăn, không chịu đựng nổi ?

Lão đã đáp ứng rồi, dù cho Cường Nguyệt Hàn có buông lỏng, lão quyết định chẳng di hoang tro g trang, bởi lão rất trọng danh dự, lão phải giữ lời hứa.

Cường Nguyệt Hàn không xét đến điều đó, lại đem lão giam lỏng tại đây, như vậy kể ra cũng hẹp hòi !

Dù Cường Nguyệt Hàn có trọng khách, có thành thực đến đâu, sự dè dặt quá độ của lão cũng phải làm kém giảm hảo ý đó phần nào.

Tuy nhiên Thần Quân không lấy làm điều, vì đang lúc lão cần nhờ nơi người.

Giả như trang chủ có ép buộc điều gì quá đáng hơn, Thần Quân vẫn phải chịu như thường.

Chỉ có Du thiên Minh là khó chịu thôi.

Bị giam lỏng ở nơi này, y thấy hy vọng thoát ly, lên về Lục Bàn Sơn, tan biến mất.

Sự tình đã như thế rồi, y chỉ còn biết than thầm, chẳng làm sao hơn.

Bốn tên trang đinh, phục thị Huyết Viên Thần quân và Du thiên Minh hết sức chu đáo.

Đêm đó, vào phòng, tuy nệm ấm, chăn êm, Du thiên Minh không thể nào chợp mắt được.

— Niêm kia nổi họ ngỗng ngang, xáo trộn tâm tư y, làm lúc y cũng cố gương nhắm mắt, định ngủ một lúc, cho vơi nhẹ phần nào vất vả trên dặm đường dài, song vừa nhắm mắt lại là thấy hình ảnh Từ Tuyết Hồng hiện ra, hình ảnh đó mang đến cho y một dao động mạnh, bắt buộc y phải mở mắt như trốn chạy một áp lực tình thân.

Rồi y bước xuống giường đến bên cửa sổ, mở tung cửa ra, nhìn ngoài mặt hồ.

Trăng sáng chiếu mặt nước, gió nhẹ đùa, mặt nước lung linh, những mảnh trăng chớp ngời cạnh tuyền đẹp, nhưng đẹp u buồn, càng gợi niềm sầu man mác nơi y.

Du thiên Minh thở dài.

Bỗng, có tiếng hỏi từ phía sau lưng y vọng đến :

— Tại sao Du công lữ hờ dài ?

Du thiên Minh giật mình, nếu y không kịp vịn song cửa, hẳn phải ngã xuống rồi.

Người phía hậu lại cất tiếng :

— Thật tội lỗi quá, mạo muội mà đến đây, đến bất ngờ, làm cho Du công từ giật mình.

Âm thanh đó, chẳng có vẻ gì ác lạnh, Du thiên Minh qua phút giây kinh hoàng, lấy lại bình tĩnh, quay mình lại.

Y kinh ngạc thêm lần nữa.

Người phía hậu y, chẳng phải ai xa lạ, chính là Trang chủ Hàn Nguyệt Trang.

Dù sao, cũng là con nhà võ, chỉ nghe người hỏi một câu ngắn

lại giật mình suốt ngã, Du thiên Minh cũng thấy hồ thẹn phần nào. Y đáp ứng hỏi :

— Tại hạ cứ tưởng là ai ! Chẳng hay trang chủ đến đây, có điều chỉ cần cho tại hạ biết ?

Cường nguyệt Hàn đúng với cái tên của lão, lạnh như văng trắng gương mặt âm trầm, chừng như lão cố gương làm hiền để lấy lòng Du thiên Minh, song với gương mặt đó, đủ lão tỏ vẻ ôn nhu đến đâu, thật khó có người cảm xúc nổi.

Lão thốt :

— Những vật dần được, sẽ hiệp với hạt sen lâu năm, tại hạ đã cho người đi tìm rồi, phần tại hạ thì cũng có biết qua y lý, ý muốn trước hết chuần mạch Du công từ xem sao...

Vừa rồi, Du thiên Minh có hỏi ý nơi Huyết viên Thần Quân, đã cho biết nên đối đáp với Cường Nguyệt Hàn như thế nào nếu trang chủ bất chợt hỏi đến y.

Song, Huyết Viên Thần Quân chẳng nói làm sao cả.

Rồi bây giờ, đúng như y dự liệu, Cường Nguyệt Hàn lại đến. Y phải nói sao đây ? Khước từ hay đề cho lão xem mạch ?

Y thăm nghĩ, trang chủ tìm cách lấy lòng y và có lẽ vì Thần quân đã tiết lộ thân thế lai lịch của y, nên trang chủ mới xử dụ với y như vậy.

Y tạo nên một vẻ thân nhiên đáp :

— Trang chủ dành quá nhiều thanh tình như vậy, thật tại hạ áy náy vô cùng !

Cường Nguyệt Hàn nói thêm mấy tiếng khách sáo nữa, đoạn cầm tay Du thiên Minh đặt ba ngón tay nơi mạch môn của y, nghe một lúc, rồi thốt :

— Tương thọ của công tử rất trầm trọng. Tuy vậy, sau khi uống hạt sen trăm năm của tại hạ, nhất định trong ba hôm công tử sẽ khởi phục nguyên trạng.

Như vậy, là trong vòng mười hôm nữa Du thiên Minh sẽ hoạt động được như thường.

Y vẻ càng cao hứng, hấp tấp đáp :

— Đa tạ trang chủ quả chiếu cổ tại hạ !

Cường Nguyệt Hàn đứng lên, đi tới đi lui vào trong phòng, chừng như lão muốn nói điều chi đó, song còn đắn đo, chưa dám mở miệng.

Du Thiên Minh tiếp :

— Trang chủ khăng khái tặng hạt sen quý, tại hạ chẳng biết làm sao đáp đền cho xứng ăn trọng. Giả như Trang chủ có điều chi muốn nói xin cứ nói, đừng ngại gì cả.

Cường Nguyệt Hàn điểm một nụ cười âm trầm, thốt :

— Lão phu có một việc cần, muốn thỉnh được lệnh tôn tương trợ !

Du Thiên Minh sững sờ.

Y tự hỏi, Trang chủ Hàn Nguyệt Trang có sự gì của người tương trợ ?

Lão đề cập đến phụ thân y, nhưng phụ thân y là ai ? Y chỉ là một kẻ đơn côi, nào có biết cha mẹ là ai ? Cha mẹ còn sống hay đã chết rồi ?

Lão hỏi như vậy y làm sao hồi đáp :

Du thiên Minh lại nghĩ rất có thể Huyết viên thân Quân đã bị chuyện làm sao đó. Cường Nguyệt Hàn tin bằng lời, cứ tưởng là y có cha, có mẹ, và cha mẹ y hẳn phải là những nhân vật siêu việt trong vũ lâm.

Vốn tính thuần hậu, Du thiên Minh không muốn đối đáp hồ đồ sợ Cường Nguyệt Hàn lại càng nuôi thêm ảo vọng, vì y cho rằng đó là ảo vọng không hơn không kém, bởi y nào có cha, có mẹ mà hồng tương trợ lão ta ?

Phải khó khăn lắm, y mới thốt được mấy tiếng !

— Thì ra... là thế ! Chỉ vì... gia phụ...

Y không quen nói dối, bây giờ bắt buộc phải nói phớt qua một sự không thật, y thấy gương mặt lão sao.

Rồi gì quá ngưng, y không tiếp nổi được nữa.

Nhưng Cường Nguyệt Hàn không chú ý đến thần thái của Du thiên Minh, thần nhiên nở một nụ cười ve vuốt, tiếp :

— Phải ! Phải ! Công tử nói đúng ! Tự nhiên, người như lệnh tôn, phải có chỗ khác thường, cho nên lão phu không hề dám thỉnh cầu một điều chi cả. Bất quá lão phu mong mỗi sau này, trước mặt người, nếu thấy tiện công tử nói giúp lão phu một vài lời. Có vậy thôi !

Du thiên Minh lấy làm lạ, nghĩ thì dù sao Cường Nguyệt Hàn cũng là một nhân vật thượng lưu trong vũ lâm, với lai lịch đó, lão còn ngán ai trên giang hồ ?

Thế tại sao đề cập đến cái người mà lão cho rằng phụ thân của y thì lão lại có vẻ khùng khấp phi thường ?

Vậy phụ thân y là ai ?

Y bực tức, chẳng hiểu Huyết viên thân Quân đã bị chuyện như thế nào, mà tạo được một niềm tin vững mạnh nơi sao !

Sự tình đã như vậy rồi, Du thiên Minh cứ tạm thôi đây đưa cho qua việc, sau này hẳn hay.

Y hàm hồ đáp :

— Trang chủ nói thế... tại hạ xin vâng, và sẽ tùy tiện nói giúp. Nhưng, chẳng hay việc trang chủ định nhờ gia phụ tiếp trợ đó là việc chi ?

Cường Nguyệt Hàn nhếch nụ cười khờ :

— Chẳng đâu chi, công tử, lão phu tập luyện một môn công âm nhu, nửa năm trước đây, vì sơ suất, nên vận khí nghịch hành...

Du thiên Minh kinh hãi, hỏi gấp :

— Trang chủ gặp trường hợp tẩu quả nhập ma ? Nếu vậy thì...

Phạm ai làm vào cảnh đó, nếu nặng thì thần thể cứng đờ không phương cử động được. Còn nhẹ, thì bán thân bất toại.

Nhưng Cường Nguyệt Hàn xem ra, vẫn còn linh hoạt như thường, lão chẳng tỏ lộ một điểm gì chứng tỏ là lão đang ở trong tình trạng tẩu hỏa nhập ma.

Cường Nguyệt Hàn cười gượng :

— May thay, lão phu phúc giác kịp thời, nên điều động lưỡng chân khí trở lại kinh thiếu dương nơi tay, bế trụ tại hai huyệt kiêu

giáo và thiên giáo, nhờ thấy, lão phu tránh được cái nạn tầu hỏa nhập ma.

Du thiên Minh ọ lên một tiếng :

— Nếu trang chủ không có nội lực cao thâm, thì nhất định không làm được việc đó, và chắc chắn là đã thọ hại rồi.

Cường Nguyệt Hàn tiếp :

— Công tử đừng quá khen lão phu ! Sự việc đã xảy ra một năm qua rồi, và trong một năm qua chẳng có ngày nào là lão phu không nghĩ cách đem lương chân khí đó ra khỏi chỗ bế trụ. Nhưng lão phu không làm sao thực hiện được ý muốn. Giờ đây cánh tay tả của lão phu cầm như hư phế rồi. Lão phu cũng từng hỏi ý nơi các cao thủ về lâm, những cao thủ đều cho rằng trên thế gian này, chỉ có hai người giải cứu được lão phu mà thôi.

Du thiên Minh trở mặt, hỏi :

— Hai người đó là ai ?

Cường Nguyệt Hàn đáp :

— Tịch Đại Tiên sanh và linh tôn.

Người mà Cường Nguyệt Hàn ám chỉ là ai ?

Du thiên Minh bắt buộc phải đáp hàm hồ cho xuôi câu chuyện :

— Đã thế, tại hạ xin...

Bỗng y kêu lên :

— Mà khoan ! Đã chắc gì gia phụ là được việc đó? Chỉ sợ các vị cao thủ kia nghĩ sai chăng? Thiết tưởng, trên đời này ngoài Tịch đại tiên sanh ra, còn ai có vũ công cao đến mức độ có thể làm một việc mà bao nhiêu cao thủ khác không làm nổi ?

Cường Nguyệt Hàn gật đầu :

— Vậy mà có, công tử ! Và người đó là linh tôn. Chưa chắc gì Tịch Đại Tiên sanh có vũ công cao hơn linh tôn !

Du thiên Minh thoáng biến sắc, hỏi gấp :

— Trang chủ nói sao ? Gia phụ là ai mà có vũ công cao siêu như thế ?

Hỏi như thế, có khác nào thú nhận là mình chẳng hiểu lai lịch của mình ?

Hoặc giả, đối tượng có thể ngờ rằng mình phủ nhận lai lịch để thoả thích lời thỉnh cầu, hay vì một lý do nào khác.

Cường Nguyệt Hàn sững sờ trước câu hỏi của Du Thiên Minh.

Lão chẳng biết đối đáp làm sao với y trước thái độ khó hiểu đó.

Lâu lắm, lão mới thốt :

— Công tử... muốn nói...

Nhưng rồi lão cũng chẳng nói gì được thêm cho tròn câu, đúng theo ý nghĩ của lão.

Du thiên Minh hấp tấp tiếp :

— Tại hạ muốn hỏi Trang chủ, chẳng hay Trang chủ ngộ nhận người nào là phụ thân của tại hạ ! Xin trang chủ cứ thực tỏ cho tại hạ biết.

Lãnh diện diêm Vương Cường Nguyệt Hàn vốn là tay lão luyện giang hồ, từng gặp nhiều cảnh trí trái ngang, từng gặp nhiều trường hợp khúc chiết, song bình sanh chưa hề thấy một sự tình nào có nhiều uẩn như thế này.

Tuy nhiên, đã lỡ nói ra phần đầu, thì lão phải tiếp luôn phần cuối.

Lão hỏi :

— Thế ra, công tử chẳng phải là linh lang của Đông Phương bá Chủ ?

Du thiên Minh vừa tức giận vừa buồn cười.

Y tức giận vì Đông phương Bá chủ là một nhân vật thượng đỉnh trong vũ lâm, song lão lại thuộc về tà phái.

Thịnh danh của lão rất to lớn trên giang hồ, phẩm ai được thân cận lão, cộng tự cho mình có vinh hạnh hơn người, huống là con của lão ?

Nếu có kẻ bị ngộ nhận là con của Đông phương bá Chủ, kẻ đó cũng làm ngơ cho thiên hạ lắm, bởi thiên hạ càng lắm kẻ đó càng được nể nang hơn.

Nhưng, Du thiên Minh không thích cái vinh hạnh đó, vì y ố kỵ

con người của Đông Phương bá chủ, một con người có quá nhiều hành vi đáng bị.

Cho nên, dù thực sự y biết rõ mình là con, y cũng phủ nhận như thường, phủ nhận sự liên hệ cho, được thời gian nào hay thời gian ấy.

Giờ đây, lại bị người ngộ nhận, thì khi nào y lại chịu bỏ qua mà không cải chính? Tự nhiên y phải tức giận vì sự ngộ nhận phi lý đó.

Y buồn cười cho Cường Trang chủ không chịu xét suy cứ tin Huyết viên Thần quân bằng lời, rồi đặt kỳ vọng nơi y.

Y hấp tấp phản trần:

— Trang chủ làm rồi! Hoàn toàn làm đó trang chủ! Tại hạ chẳng có may mai quan hệ với Đông phương bá chủ!

Cường Nguyệt Hàn biến sắc, lùi lại một bước:

— Nhưng Huyết viên Thần Quân đã nói...

Du thiên Minh chặn lời:

Thần quân bịa chuyện đấy!

Cường Nguyệt Hàn chưa đủ tin, áp ứng:

Thầy Quân nói rằng cát hạ họ Đông Phương, chứ chẳng phải họ Du...

Du thiên Minh bật cười ha hả:

— Từ ngày biết đi, biết đứng, biết nói năng, tại hạ chỉ biết mình là Du thiên Minh, họ Du chứ có phải họ Đông phương đâu? Mà dù cho tại hạ có là họ Đông phương đi nữa, thì trên thế gian có biết bao nhiêu người mang họ đó? Chẳng lẽ tất cả những người có họ Đông phương đều có liên hệ với Đông phương bá chủ sao? Thực ra, thuở thiếu thời, tôi được cha mẹ nuôi nhốt tại hướng Đông, vào lúc bình minh vừa lên, hai người liền đặt cho tại hạ cái tên tạm là Đông phương Bạch, chính cha mẹ nuôi tại hạ cũng chẳng biết cha mẹ ruột của tại hạ là ai kia mà? Thấy cái tên Đông phương Bạch mơ hồ quá, sư phó và sư nương tại hạ mới đổi lại là Du thiên Minh. Từ đó đến nay, cái tên Đông phương Bạch được xóa bỏ, và tại hạ mang tên Du thiên Minh đến ngày này.

Cường Nguyệt Hàn sững sờ một lúc lâu rồi hỏi:

— Thế ra, lĩnh sư là ai?...

Du thiên Minh đáp:

— Nói danh hiệu ra, tại hạ chắc chắn Trang chủ thừa hiểu gia sư là ai. Gia sư, cũng trang chủ chia đôi sơn hà tại vùng Lục bản Sơn này, một hùng cứ phương Nam, một bá chủ phương Bắc. Gia sư chính là Liệt Hòa Thần Đà!

Quang mặt của Lãnh điện diêu Vương Cường Nguyệt Hàn đã khoanh tròn, giờ đây lại càng khó nhìn hơn!

Lão chấp tay sau lưng, đi tới đi lui một lúc, vừa đi vừa lầm nhảm:

— Đáng hận! Đáng hận!

Du thiên Minh thấy cần phải giải thích cho rõ ràng hơn:

— Tại hạ chẳng hiểu, Huyết viên Thần Quân đã nói gì với trang chủ như thế nào, nhưng sự thực là sao, tại hạ xin nói là vậy dù sự phủ nhận của tại hạ có làm trang chủ bất mãn. Mong trang chủ lượng thứ cho!

Cường Nguyệt Hàn dừng chân lại, nhìn y một lúc lâu, đoạn thốt:

— Lão phu khen cát hạ là bậc chánh nhân quân tử, dù sự tình như thế nào, lão phu cũng khâm phục tác phong của cát hạ. Bất quá, hạt sen lâu năm kia... quý báu vô cùng... cát hạ...

Du thiên Minh không đợi nghe hết câu cũng đoán ra cái ý của đối phương rồi.

— Đã biết được ý tứ của đối phương, thì đương nhiên y phải có thái độ thích đáng, để giữ danh diện của mình, y cao giọng tiếp:

Trang chủ yên trí. Tại hạ chẳng bao giờ chịu nhận những cái gì mà thiên hạ miễn cưỡng cung cấp, huống hồ phải dấn người vào chỗ khó, bức người trong trường hợp chẳng đáng dừng! Chẳng bao giờ tại hạ cưỡng bách bất kỳ ai làm một việc không muốn làm! Giả như trang chủ thấy khó khăn, thì hãy xem như sự tình chẳng hề dấn ra vậy thôi!

Cường Nguyệt Hàn dậm chân :

— Lão phu biết, chẳng bao giờ cắt hạ cường bách lão phu để đoạt một vật rất quý báu của lão phu. Nhưng, Huyết viên lão tộc... lão ta... lão ta... hừ !..

Lời nói đó chứng tỏ trang chủ họ Cường ngăn sự Huyết Viên Thần Quân rõ rệt.

Càng ngăn sự hơn nữa, là con người chỉ có hai tay, mà trang chủ thì cầm như mất cánh tay tả rồi !

Đã ngăn sự, thì làm sao từ chối ?

Nếu từ chối, tất phải từ chối ngay lúc gặp nhau trên đường chứ đã hứa với người ta rồi, lại mời người ta vào trang, bây giờ ăn nói làm sao cho xuôi ?

Tặng hạt sen quý, là điều đáng tiếc, không tặng hạt sen quý là ngàn muôn rắc rối kể nổi xảy ra, liên miên chẳng biết đến khi nào chấm dứt, bởi oán gia khi đã kết rồi, thì vĩnh viễn khó cởi mở.

Trang chủ không thể phủ nhận lời hứa, mà cũng không đánh tặng, không một vật quý báu có giá trị hơn ngọc liên thành.

Bỗng dưng, lão bị dồn vào cảnh khó xử.

Du thiên Minh cảm thấy thương hại cho lão vô cùng. Y nghĩ, nên cho lão biết là tự y đến tìm Huyết Viên Thần Quân, khuyên giải Thần Quân đừng quá tha thiết vì y mà mất hòa khí đối với chủ nhân.

Còn như Thần quân có chịu nghe lời y mà bỏ qua, thì điều đó y không dám hy vọng lắm.

Bất quá, y chỉ làm những gì có thể làm, tránh được sự bất hòa giữa nhau, được đến đâu hay đến đó.

Bỗng, tình cơ xúc động, Du Thiên Minh gọi gấp trang chủ :

— Tại hạ có phương pháp này, có thể giải quyết được trường hợp, trang chủ ạ !

Cường Nguyệt Hàn hừ một tiếng :

— Phương pháp lưỡng toàn ? Phương pháp đó như thế nào ?

Du thiên Minh nhận ra, cái vẻ cung kính ban sơ do ban chủ dành cho y, đã tan biến mất, bây giờ thì thay vì y là một khách quý, y chỉ

còn là một chúng ngại vật trước con mắt trang chủ. Có thể trang chủ đang tìm mọi cách vứt cái chúng ngại vật đó, càng sớm càng tốt cho đỡ phiền phức, bận tâm tư.

Y buồn cười về sự thay đổi thái độ của Cường Nguyệt Hàn vô cùng.

Nhưng đã có độ lượng quân tử, thì khi nào Du Thiên Minh xem đó là điều quan trọng ?

Cả q qua, thể tình xu phụng lợi lộc là điều rất thông thường, và Cường Nguyệt Hàn chưa phải là thánh, nên vẫn còn bị cái thông lệ đó chi phối như mọi người.

Y trầm tư một chút :

— Trang chủ ạ, Trang chủ cứ đưa tại hạ ra khỏi trang ngay trong đêm nay, am thầm đưa tại hạ đi, đừng cho Huyết viên Thần Quân hay biết. Tại hạ đi rồi, lão ấy chẳng còn dờn hỏi trang chủ cấp hạt sen lâu năm cho lão làm gì nữa.

Cường Nguyệt Hàn nở ngay nụ cười tươi, dù nụ cười giống miếu trên gương mặt lạnh lùng.

Nhưng nụ cười vụt tắt, đoạn lão lắc đầu, thờ dãi buông nhẹ :

— Không được đâu ! Tại hạ mất cái hạ, tự nhiên Huyết viên Thần Quân sẽ nghĩ ngờ là lão phu tặc hiện một mưu toan gì đó. Lão ấy sẽ chẳng chịu bỏ qua cho lão phu đâu, và rất có thể lão sẽ phong hỏa thiêu rụi Hàn Nguyệt Trang của lão phu đấy !

Du thiên Minh tiếp :

— Nếu trang chủ ngại, tại hạ sẽ lưu lại một phong thư, giải thích sự ly khai của tại hạ. Trang chủ không biết chứ, thực ra thì tại hạ cũng muốn ly khai lão ta từ lâu rồi. Bây giờ nếu Trang chủ giúp tại hạ được toại nguyện, thì song phương lưỡng toàn kỳ ngộ, đó.

Cường Nguyệt Hàn lại đi tới đi lui, chốc chốc đưa tay vỗ trán. Rồi lão nghiêng mình lắng tai nghe từng tiếng động bên ngoài tiêu các.

Cuối cùng, lão gật gù :

— Tốt ! Tốt !

Du thiên Minh không đợi lão phục, sẵn giấy bút mực trên bàn, y viết vội mấy dòng chữ, lưu lại cho Huyết Viên Thần Quân.

Viết xong, y xếp mảnh thư, bỏ vào bì, niêm phong lại.

Trong khi y viết, Cường Nguyệt Hàn đứng bên cạnh theo dõi từng chữ, xem y có viết chữ nào có hại đến lão chăng.

Bì thư niêm xong, Du Thiên Minh đặt trên bàn, Cường nguyệt Hàn gật đầu tiếu :

— B y giờ, lão phu đưa cất hạ đi được rồi ?

Du Thiên Minh nhìn lão thỉnh cầu một điều cuối cùng :

— Trang chủ giúp luôn cho tại hạ một con ngựa, nếu được ngựa hay thì càng tốt. Tại hạ cần ly khai Huyết Viên Thần Quân gấp !

— Cường Nguyệt Hàn có thể trả măn trăm ngàn tinh nguyên của Du Thiên Minh, miễn sao lão đừng mất hạt sen quý là được đi.

Thì, một con ngựa, dù là ngựa hay, có đáng giá là bao mà bảo từ chối ?

Lão gật đầu đoạn vòng tay qua ôm ngang hông Du Thiên Minh, nhảy vọt qua cửa sổ.

X

CHƯƠNG XXX

TÌNH NÀO KHÔNG ĐAU

Du Thiên Minh bất giác kinh hãi.

Tòa tiêu các kiến tạo ngay giữa hồ, ra khỏi tiêu các là rơi xuống mặt nước ngay.

Càng là Cường Hàn Nguyệt chẳng biết điều đó sao, lại hấp tấp, vội vàng mang y vọt qua cửa sổ ?

Nếu rơi xuống nước, đừng nói chỉ là phải chết ngộp, chỉ một cái tiếng của hai thi thể cùng rơi sẽ làm kinh động đến Huyết viên Thần Quân, Thần Quân sẽ chẳng khi nào mà để cho Trang chủ mang.

y đi như vậy.

Quá kinh hãi. Du thiên Minh suýt vọt miệng kêu lên.

Song, Cường Nguyệt Hàn đã đoán được ý nghĩ của y, vội bảo :

— Đừng lên tiếng ! Cứ bình tĩnh, chẳng sao đâu !

Du thiên Minh vừa hé miệng liền ngậm lại.

Y hé miệng chẳng những không phát thoại được, khỏi làm kinh động người trong tiêu các, mà còn có cái lợi là nước không vào miệng y.

Bởi, Trang chủ ra ngoài rồi, phòng mình luôn xuống nước mang theo y.

Đến lúc đó, y mới phát giác ra Cường Nguyệt Hàn đã luyện thủy công khá cao. Thành ra, y sợ chết ngộp, chỉ là sợ hãi.

Du thiên Minh sợ hãi thật sự.

Bởi khi nào trang chủ dìm dìm y dưới nước, khi thương thể của y trầm trọng như vậy ?

Nhảy xuống mặt hồ rồi, cả hai không chìm, trái lại trang chủ chạy thoăn thoắt trên mặt nước, bắt quả chân lão chạm mặt nước, bật kêu lách cách khê thối.

Du thiên Minh kêu lên :

— Trang chủ luyện được môn công Thủy thượng Phi ?

Cường Nguyệt Hàn lắc đầu :

— Làm gì lão phu luyện được môn công đó ? Thật sự, lão phu cũng biết thủy công, song ở mức độ tầm thường thôi. Sở dĩ lão phu chạy được như thế này mà không chìm, là vì dưới nước có cọc, đóng dài từ bờ hồ vào tiêu các, lão phu chỉ chạm chân trên đầu cọc lấy đà vọt đi thôi !

Du thiên Minh nhìn xuống chân trang chủ, thấy mỗi cái nhảy độ ba thước, nhưng cũng phải cứ nhảy tới thẳng một đường, mà trái lại loanh qua ư, khi rẽ sang tả, khi quẹo sang hữu.

Như vậy, những chiếc cọc trồng dưới nước hẳn phải theo đúng một họa đồ, và người lướt trên đó, phải hiểu rành một quy pháp riêng biệt.

Nhảy hụt, hoặc mà nhảy sai chiều hướng, là phải rơi xuống hồ ngay.

Điều khó khăn hơn nữa, là đầu cọc ở dưới mực nước, thoáng nhìn qua, chẳng làm sao trông thấy rõ,

Cho nên, muốn lướt trên cọc, từ bờ hồ đến tiêu các, hay ngược lại, phải hiểu rành họa đồ.

Ngoài cách đó ra, chỉ còn dùng thuyền mà thôi, chứ chẳng làm sao khác được.

Không lâu lắm, Cường Nguyệt Hàn và Du Thiên Minh đã đến bờ hồ.

Cường Nguyệt Hàn buồm Du Thiên Minh cho y đứng xuống rồi đi xuống tận cửa trang.

Lão hú vọng một tiếng dài.

Tiếng hú dứt, hai trang hán từ trong bóng tối chạy đến.

Lão ra lệnh !

— Mang cấp đến đây một con ngựa !

Hai trang hán vâng một tiếng, rồi chạy đi liền.

Không lâu lắm, họ trở lại với một con tuấn mã.

Du Thiên Minh tiếp nhận chiếc roi ngựa do một trang hán trao cho, cố gắng leo lên lưng ngựa.

Vì công lực chưa dồi dào như cũ, lên lưng ngựa rồi, y thử vận khí xem mình có thể vượt nổi đoạn đường chẳng, vừa vận khí, bất giác y thấy đầu choáng mắt hoa, trời đất như đảo lộn, cơ hồ muốn rơi trở lại mặt đất.

Y chụp lấy cương ngựa, ghì lại, giữ cho mình khỏi rơi.

Cương ngựa theo tay y ghì, bị kéo thẳng, con ngựa tưởng y ra lệnh khởi hành, liền cất bốn vó phóng đi.

Trang chủ không một lời tiễn biệt Du Thiên Minh cũng chẳng thốt một tiếng cảm ơn, song phương không dùng cái sáo giang hồ trong phút giây này, bởi họ cùng gấp như nhau, hơn nữa họ đã làm một cuộc đời chác với nhau.

Một bên, khỏi mất hạt sen quý, một bên lại được thoát ly, chẳng ai nợ ai, thì cần gì phải khấp mình trong khuôn khổ?

Ngựa cứ cái gió chạy đi, Du thiên Minh đã mặc nó chạy sao thì chạy, y không còn đủ sức kềm chế nó nổi, bất quá y chỉ giữ mình sao cho khỏi rơi xuống đường là được rồi.

Cũng may, ngựa vốn là loại quý của Cường nguyệt Hàn trong ngàn tuyến trăm, trăm tuyến chắc, chực chờ một nó lại quen xông lướt đường dài, nên Du thiên Minh khỏi cần quan tâm đến nó lắm.

Phải mất một thời gian lâu, Du thiên Minh mới quen cái xốc xáo trên lưng ngựa, và y trấn định tâm thần dần dần.

Ngựa chạy nhanh, gió lồng ngược chiều mạnh như bão, phải khó khăn lắm Du thiên Minh mới ngẩng mặt nhìn ra, nhận định phương hướng.

Y thấy ngựa chạy đúng về hướng Nam, vội thở phào, khoan khoái.

Yên trí với lộ trình rồi, y nắm sấp xuống lưng ngựa, để mặc nó dong ruổi.

Hình thế Lục bàn Sơn, vô cùng hiểm trở, quanh một vùng rộng lớn hầu như chẳng có lối đi rõ rệt, nhưng Cường Nguyệt Hàn đã chọn cho Du thiên Minh một con ngựa quen vùng, nhờ vậy, nó chạy rất nhanh, chạy dề dàng không lạc lối.

Khi trời sáng rõ, Du thiên Minh đến một khúc quanh nơi góc núi nơi đó có tiếng suối chảy róc róc, suối từ vách núi xiềng xiềng quanh theo những mỏ đá chầy dài, mặt suối phản chiếu ánh dương quang lấp lánh.

Nguồn suối chảy về một cái đầm nhỏ, mặt đầm rộng độ trượng trùn.

Con ngựa dừng lại cạnh đầm, thò cổ xuống uống nước.

Du thiên Minh tuột xuống, khoát nước rửa mặt rồi nằm dài trên bờ đầm, duỗi thẳng tay chân nghỉ mệt.

Y nhìn ra chung quanh, thấy trăm ngàn ngọn núi to nhỏ cao thấp bất đồng, trập trùng hiểm trở, nhận thấy muốn vượt đoạn đường tới hẳn không phải dễ dàng.

Nếu chỉ khó khăn thôi, thì chẳng nói làm chi, bởi vì khó khăn

như thế nào, cuối cùng rồi y cũng có thể vượt nổi.

Nhưng, y cho rằng, không thể vượt qua nổi đoạn đường có những ngọn núi đứng sừng, có những hồ sâu thăm thẳm, nơi nào cũng lợp đá lờm chờm, người đi, chưa chắc bước vững chân huống hồ ngựa? Mà dù ngựa đi được, với thương thể hiện tại, đã chắc gì y kèm vững thân mình khỏi rơi tuột xuống đá?

Rơi trên đá nhọn, là cảm như phải tán mạng một cách oan uổng.

Y lắc đầu, trầm nghĩ, như thế này thì y phải bỏ ngựa, rồi một mình cố bò tới, bò được thước đất nào, hay thước đất đó.

Y thấy rõ, ít nhất cũng phải qua hằng mười ngọn núi mới về đến gia cư của sư phụ và sư nương.

Vượt qua hơn mười ngọn núi đó, đối với y, còn khó hơn lên trời.

Vượt qua bao nhiêu ngọn núi đó nếu trong tình trạng bình thường y phải mất ít nhất cũng mười ngày!

Nhưng hiện tại, y mang thương thể trầm trọng, thì làm sao về đến nơi đúng thời gian mong muốn?

Bò từ thước đất, muốn về đến nơi, ít ra, y phải trải qua một tháng dài.

Y lắc đầu, thở dài.

Song, đã quyết về đến nơi, và về đến đâu, chẳng lẽ bỏ dở ý định đó?

Và lại bỏ dở rồi y phải đi về đâu?

Hơn nữa, biết đâu trong giờ phút này, sư phụ đang tranh chấp về một việc chi đó với Đông phương bá chủ, mà Đông phương bá chủ là một đại ma đầu lợi hại phi thường, trong cuộc tranh chấp đó, sư phụ y an nguy như thế nào?

Ngoài ra Từ Tuyết Hồng hiện đang có mặt tại gia cư, y lại nên nao gập lại nằng.

Bằng mọi giá, y phải về đến nơi mới được về chậm còn hơn là chẳng về, ví dù có chết dọc đường vì kiệt sức hay vì một tai nạn nào y cũng cam tâm.

Du thiên Minh quyết định rồi, vụt đứng dậy, lên lưng ngựa giục ngựa chạy đi.

Từ nơi này đi tới, con ngựa không chạy mau như trước.

Chiều lại, Du thiên Minh đến một địa điểm gần như thủy tận sơn cùng, người đi còn không thể lọt, huống hồ là ngựa?

Bất giác, Du Thiên Minh thở dài, một lúc lâu, y vỗ tay lên đầu ngựa t.đ :

— Đa tạ người nhé ! Người chở ta đến đây, người đã làm ơn cho ta ao. Chúng ta phải phân ly nhau tại đây, thôi người trở lại đi về mặc ta một mình tiến tới.

Y cố gắng dùng lực, kéo đầu ngựa quay lại, rồi đập lên mình nó một chưởng nhẹ.

Con ngựa nà lên một tiếng dài, theo đường cũ chạy trở lại.

Trải qua một đêm một ngày, vất vả trên con đường núi Du thiên Minh dù có muốn ngán ý người để quên tặc tại cũng nghe cái dỏi gạo thét ầm ầm bên trong.

Cho con ngựa chạy đi rồi, y quơ vờ mấy ngọn cỏ non, mấy đợt cây non loại nào ăn được, bỏ vào miệng nhai, rồi y tìm đến một tảng đá, nằm dài trên đó, định ngủ một giấc.

Nhưng, tâm tư đảo động, già đi đêm rừng núi lạnh lùng y cố tìm giấc ngủ, song không thể nào chợp mắt.

Mãi về khuya, mới một quả y chập chờn trong cảnh mộng lung, nửa tỉnh nửa ngủ.

Bỗng, y thấy trước mặt một điểm sáng như đốm lửa, như ngọn đèn chơm chớp.

Y giương mắt tròn mắt nhìn kỹ, thấy đốm sáng đó di động.

Hiện nhiên, có người cầm đèn, đang đi trên một lối mòn nào đó, quen thuộc cho người ấy nhưng không quen thuộc với Du thiên Minh.

Bất giác, Du thiên Minh giật mình.

Ý nghĩ đầu tiên chớp hiện nơi tâm tư y, là rất có thể Huyết viên T ân quân đã phát hiện ra sự ly khai của y rồi cấp tốc lên đường, theo dõi đến đây.

Nhưng, nếu đúng như vậy, thì hẳn Huyết viên Thần Quân phải đi vòng vòng theo chân núi mà tìm y, chứ khi nào lão lại tưởng là với thương thế trăm trọng, y dám mạo hiểm vào sâu vùng núi, vượt qua các đỉnh chập chồng.

Dù sao, Du Thiên Minh cũng không muốn ai phát hiện y trong lúc này, nên cấp tốc đi xuống, kìm lặng đá, rồi vòng ra phía hậu, thu mình ẩn nấp.

Trong khi đó, diêm sàng từ từ tiến tới gần.

Đúng như y ước đoán, một người đi tới, tay cầm mỗi lửa.

Bởi còn xa xa, Du thiên Minh không trông rõ mặt mày người đó như thế nào.

Khoảng cách giữa nhau chỉ còn độ hai mươi trượng.

Người đó cứ đi tới càng phút càng gần, và đã đến lúc Du thiên Minh thấy rõ ràng, nhưng chỉ thấy hình dáng thôi, chứ mặt mày thì bị tóc buông xòa phủ che.

Người đó, là một nữ nhân.

Du thiên Minh hết sức nghi hoặc.

Nữ nhân nào đang đêm tại chốn núi sâu, xuất hiện một mình như thế này? Một sơn dân, hay một hình ma, bóng quỷ?

Có thể là một sơn dân, bởi nếu là quỷ ma thì làm gì có lửa!

Mà nếu là sơn dân, thì vội gì phải xê dịch giữa đêm, nơi chốn hoang vu?

Còn cách Du Thiên Minh độ bảy tám trượng, người đó đột nhiên dừng chân.

Du Thiên Minh kinh hãi, chưa hiểu được ý tứ người đó như thế nào hay là người đó đã phát hiện ra y?

Nữ nhân dừng chân lại rồi chuyển mình đưa lưng về phía Du thiên Minh.

Nhìn vào lưng của nữ nhân, bất giác Du thiên Minh giật bắn mình.

Trời! Nơi đó, có cắm một thanh chủy thủ, chủy thủ dài bao

nhiều, y không thể hiểu được, phần cán ló ra ngoài, độ hai tấc thôi.

Quanh chỗ chủy thủ cắm vào, dấu máu còn rõ máu đã ngả màu đen, chứng tỏ nữ nhân bị đâm đã lâu rồi, nhưng vẫn mang thương thế như vậy đến bây giờ.

Du thiên Minh xuất thân từ danh môn, lẽ nào chẳng hiểu một vết thương như vậy, nguy hại đến đâu nhất là nơi lưng cũng như nơi ngực, nơi nào cũng là yếu nhược cả, một mũi chủy thủ đâm vào mà nạn nhân vẫn chịu đựng được như thường, chừng như chẳng hề hay biết chi cả.

Người bị đâm, nếu không có một phần nội lực thiên sinh, thì làm gì chịu nổi?

Bình sinh, y chưa hề nghe nói có một người nào chịu đựng được như vậy, chứ đừng nói là chính mắt trong thấy.

Và bây giờ, y đã thấy tận mắt!

Y vô cùng kinh khiếp, toàn cất tiếng gọi. Nhưng cất tiếng gọi, y phải nói như thế nào, khi cả hai không hề quen biết nhau?

Du thiên Minh vừa hoang mang, vừa khẩn cấp, chưa biết có nên lên tiếng hay không, thì nữ nhân đã gọi to:

— Nữ nhi!... Nữ nhi!

Giọng nói của nữ nhân vang lên lạnh lạnh, giữa đêm dài, nơi hoang vu, nghe ghê rợn phi thường.

Giọng nói lại kéo dài, như bất tận, điều đó chứng tỏ khi phát âm nữ nhân dùng công lực chuyên đi, và công lực đó hẳn phải vô cùng thâm hậu.

Bỗng từ xa, có tiếng người vọng lại.

— Đến đây rồi! Đến đây rồi!

Du thiên Minh run mình như chạm phải điện.

Y nhận ra, âm thanh thứ hai, chính là của Từ Tuyết Hồng!

Sao nàng lại ở đây, trong phút giây này? Nữ nhân kia gọi con gái, mà nàng lại lên tiếng, thế thì nữ nhân là mẫu thân nàng sao?

Nàng còn mầu thân chẳng :

Bất giác, y đứng lên, nhìn ra phía có tiếng đáp lại nữ nhân nhưng y đứng lên rồi, lại ngã xuống, một phần vì tình trạng sức khỏe phần khác vì xúc động mãnh liệt.

Vừa lúc đó, có tiếng chân người chạy đến, một thiếu nữ hiện ra tay có cầm một mũi lửa.

Thiếu nữ chính là Từ Tuyết Hồng.

Du thiên Minh nghe con tim đập mạnh, suýt voi lồng ngực nhảy ra ngoài.

Từ Tuyết Hồng vừa đến nơi, liền cất giọng ai oán hỏi :

— Đi suốt ngày, suốt đêm, đi mãi, cuối cùng rồi chúng ta đi đến đâu đây ?

Nữ n'ân đó đáp :

— Nữ nhi, mẹ sẽ đưa nữ nhi đến Miêu Cương để về quê quán của mẹ con ta, nơi đó sẽ có thủy tú, sơn kỳ, có hoa thơm, có cỏ...

Nữ n'ân chưa dứt câu, Từ Tuyết Hồng dậm chân găt :

— Mẹ cứ nói như thế mãi, nói ngày, nói đêm, nghe chán quá ! Con không chịu về Miêu Cương đâu !

Đã đóng vai con gái bất đắc dĩ của nữ nhân, Từ Tuyết Hồng buồn bã, thì phải theo lời, tuy nhiên nàng gọi nữ nhân là mẹ, nghe như miễn cưỡng vô cùng !

Nữ nhân giật mình, đưa bàn tay gầy guộc ra, nhưng không phải để chụp Từ Tuyết Hồng, mà là để vén những lọn tóc loà xoà trước mặt.

Du Thiên Minh bây giờ mới trông rõ được mặt mày của nữ nhân.

Gương mặt đó quá dị phi thường, thoạt trông ai cũng tưởng nữ nhân là một con quỷ hiện hình, chứ chẳng phải là người sống, như tất cả mọi người.

Y bỗng nhớ lại, có thấy gương mặt đó một lần, tại Thiên nhất Bao, lúc Từ Tuyết Hồng đi y về đó để tìm xe cớ y đến Lạc Bàn Sơn.

Nữ nhân, chính là Hằng Nga người thiếu phụ điên tại Thiên Nhất Bao có vũ công rất cao, từng giao thủ mấy lần với Huyết Viên Thần Quân, cũng vì bà ta can thiệp bất ngờ mà Thần Quân phải để Lôi Tam chạy thoát.

Chính y cũng có thấy bà ta, mà Thần Quân cũng từng đã gặp đến bà trong cuộc hành trình vừa qua, với cái giọng vô cùng uất hận.

Nhưng bà ấy là Hằng Nga thì tại sao Từ tuyết Hồng lại nhận bà là mẹ ?

Du thiên Minh nghĩ mãi, song làm sao y biết được nguyên ủy sự tình ?

Y cũng không biết được thân chủ thủ tiễn còn cầm nơi lưng Hằng Nga do Lôi Tam lưu lại, trải qua mấy ngày, vết thương chùng như đã giảm thuyên, nhưng mũi chủ thủ vẫn còn tại chỗ.

Ngày đó, Lôi Tam đoạt cho kỳ được quyền Tam bửu chân Kinh song vũ công của Hằng Nga rất cao, y chẳng làm sao chế ngự nổi bà ta bất quá chỉ phóng một mũi chủ thủ nơi lưng bà.

Bị mũi chủ thủ phóng trúng lưng, Hằng Nga ngã nhào, lăn từ đầu thang đến cuối thang rồi cứ phía trước mặt chạy mãi.

Từ đó, Lôi Tam mất hết bà ta, và hy vọng đoạt quyền Chân kinh tiêu tan như mây khói.

Tuy nhiên, trong khi ai ai cũng lưỡng lự quyền Chân Kinh còn tại Miêu Cương, thì chỉ có một mình Lôi Tam biết được quyền sách quý đã được mang về Trung Nguyên, và do Hằng Nga lưu giữ.

Bởi biết như vậy, dù mất cơ hội chiếm đoạt, Lôi Tam vẫn không bỏ ý định, và trên con đường lánh nạn, y nghĩ mãi về Hằng Nga nếu hay ra bà ở nơi nào, y quyết tìm đến nơi đó dùng mọi thủ đoạn để chiếm quyền sách.

Hằng Nga sau đó, gặp Tuyết Hồng, nghe nàng tự xưng là con gái bà ta, bà ta cao hứng phi thường.

Niềm cao hứng đến với bà đột ngột quá, khiến cơn điên tam lãng

đi qua một thời gian, vụt phát động trở lại, do đó hơn mười ngày rồi, bà đưa Từ Tuyết Hồng đi loanh quanh trong vùng núi non hiểm trở chưa ra khỏi được.

Suốt mười hôm, bà cứ nói tới nói lui cái ý định của bà, đưa Từ Tuyết Hồng về Miêu Cương.

Thoạt đầu, Từ Tuyết Hồng còn cười được với những lời nói và hành động điên dại của bà rồi đã dần dần cảm thấy bức. Thỉnh thoảng, nàng hân hộc gắt gỏng với bà song việc gì rồi cũng qua.

Lần này thì Từ Tuyết Hồng chừng như chống đối khí quyết liệt cái việc cùng về Miêu Cương cho nên Hằng Nga giết mình, sừng sờ nhìn nàng một lúc.

Bồng, bà lắc đầu, thốt :

— Không ! Người không phải là con gái ta !

Đến lượt Từ Tuyết Hồng giết mình, niềm sợ hãi hiện lên gương mặt.

Mấy hôm nay, Hằng Nga tuy điên, song vẫn chiều chuộng nàng vô cùng, nàng bảo sao, bà ta làm vậy, nàng còn lợi dụng bà ta có vũ công cao đỉnh bụng nếu gặp kẻ tử đối đầu, hoặc kẻ nào trêu vào nàng thì nhất định bảo bà ta hạ sát kẻ đó ngay.

Cứ đây, bỗng nhiên bà ta phủ nhận nàng làm cho nàng kinh hãi lên, hấp tấp đáp :

— Con đây mà, con là con gái của mẹ đây mà ! Sao mẹ nói thế ?

Hằng Nga cười là là :

— Nếu người là con gái của ta thì tại sao người chẳng chịu về miêu cương với ta ! Nơi đó, là quê hương của ta, nơi đó có rất nhiều cảnh đẹp, tại sao người không đi theo ta ?..

Từ Tuyết Hồng chột lưỡi :

Dù cho có về Miêu Cương, hay đi đâu cũng vậy, ít nhất cũng phải nghỉ ngơi, ít nhất cũng phải tìm cách ra khỏi vùng núi non này chứ cứ đi loanh quanh mãi đi không ngừng ngày cũng như đêm không hề ra khỏi nơi này thì còn đi đâu nữa ?

Hằng Nga cười lớn :

— Thế à ? Người là con gái ta à ? Ta cao hứng quá, ta muốn quên mất điều đó ! Vậy con hãy dẫn lộ đi, mẹ theo con !

Nói được một câu như thế, ta Hằng Nga tỉnh hẳn cơn điên rồi.

Từ Tuyết Hồng hết sức mừng rỡ, reo lên :

— Hay lắm ! Hay lắm đó mẹ :

Bồng, cô người gọi nàng :

— Từ cô nương !

Từ Tuyết Hồng giết mình, ngẩng đầu lên, thấy bóng người đứng sau tảng đá.

Trong thoáng thoắt, nàng chưa nhận người đó là ai, nàng kinh hãi suýt nhảy dựng lên.

Người gọi nàng, dĩ nhiên là Du Thiên Minh, y gọi tiếp :

— Từ cô nương ! Tại hạ đây, cô nương ! Tại hạ là Du Thiên Minh đây !

Giả như y không xưng tên ra, thì Từ Tuyết Hồng không đến đời quá sợ hãi, y xưng tên ra rồi, nàng rung rẩy cả thân hình.

Ngày gặp nhau, Từ Tuyết Hồng nhận ra Du Thiên Minh là một trang thiếu niên tài tuấn, tướng mạo khôi ngô.

Giờ đây, con người trước mắt lại xưng là Du thiên Minh, con người gầy hơn que củi, có thể ngọn gió nhẹ quét qua cũng đủ làm cho y phải ngã nhào.

Hướng chỉ trong thâm tâm, Từ Tuyết Hồng cho là Du thiên Minh đã chết rồi, không chết vì thương thế cũng chết nơi tay bọn Trường Bạch Tam Ma.

Thế tại sao y có mặt tại Lục Bàn Sơn ?

Tại sao y ra thân thể đó ? Thương thế của y chưa thuyên giảm à ?

Y còn sống, hay đó là một hồn ma bóng quỷ ?

Nàng không tin người trước mắt là Du Thiên Minh, cô dẫn cơn kinh khiếp, hấp tấp hỏi :

— Người... người là ai ?

Du thiên Minh rời tang đá, đi vòng quanh ra phía trước, từ từ bước tới.

Nhưng, vừa hoành qua đầu tang đá, y cảm thấy một đạo kinh lực quét tới trước mặt.

Lúc đó, công lực của Du thiên Minh không hơn một thành, thì làm sao y nghinh đón nổi đạo kinh phong đó ?

Kinh phong cuốn tới, chạm phải y, y ngã ngửa ra phía hậu, nằm dài.

Không may, đầu y lại chạm vào một khối đá, cái chạm đó làm cho y thấy đủ ba mươi sáu ngọn đèn.

Kinh phong lướt qua mặt y, làm cho y ngạt thở luôn, đồng thời y nhận ra có bàn tay chụp nơi ngực y.

Qua phút giây đau đớn Du thiên Minh trấn định tâm thần nhìn thấy người chụp ngực mình, chính là Hằng Nga và đạo kinh phong do đường nhiên cũng do bà phóng tới.

Bà há miệng bày hai hàm răng trắng đã rít từng tiếng :

— Người là ai ? Tại sao người dọa khiếp con gái ta ?

Du thiên Minh trước hết phải trấn tĩnh, cho đỡ mệt, bởi tâm thần bị dao động mạnh liệt qua cái ngã vừa rồi, đoạn y đáp ứng :

— Tại hạ... Bà... bà buông tay ra đi... tại hạ là Du thiên Minh đây !

Tay không tưởng người đó chính là Du thiên Minh, song thấy Hằng Nga xuất thủ quét ngã y Từ Tuyết Hồng hoảng sợ quá nhay vọt đến tới bên cạnh y, chừng đó nàng mới nhận ra đúng là y.

Nhận ra được Du thiên Minh Từ tuyết Hồng càng kinh hãi hấp tấp hỏi :

Du ca ? Trời Du ca đây sao ?...Làm sao Du đại ca đến nơi này được ?

Hằng Nga chụp ngực y, đề hơi nặng tay một chút, làm cho y nghe thở đã không thở nổi thì còn nói nặng chi được ?

Y đưa tay chỉ Hằng Nga.

Từ Tuyết Hồng hiểu ý vội chạy qua Hằng Nga :

— Mẹ ! Buông tay ra đi mẹ ! Bả hữu của con đó !

Hằng Nga sửng sốt, nhưng cũng lỏng mấy ngón tay.

Vì tâm trí không thanh tỉnh, muốn buông tay là buông ngay, Hằng Nga bất chấp buông như vậy Du thiên Minh sẽ ngã xuống một lượt nữa.

Từ Tuyết Hồng biết mình sơ xuất, đáng lý phải chạy tới hững sau lưng Du thiên Minh rồi mới bao Hằng Nga buông tay, vì Hằng Nga đã dựng đứng Du thiên Minh lên, đẩy tới kéo lui, làm cho y tắc lư như cây trúc gốc. Bả Hằng Nga buông nhanh như vậy, Du thiên Minh ngã là cái chắc.

Nàng hấp tấp chạy tới, cúi mình lòn tay dưới lưng y, nâng y lên.

Du thiên Minh bị Hằng Nga làm chấn động toàn thân, khí lực tiêu tan, không còn đứng vững nữa. Y phải tựa mình vào mình Từ tuyết Hồng.

Từ tuyết Hồng đưa tay vỗ nhẹ nhẹ nơi lưng y, như an ủi như xoa dịu niềm đau.

Một lúc lâu, Du thiên Minh mới thở được điều hòa như cũ, y đáp ứng hỏi :

— Từ cô nương... cô nương... cùng ba ấy...

Từ tuyết Hồng đoán biết là Du thiên Minh muốn hỏi gì rồi, vội chặn lời :

— Sự tình dài giòng lắm. Du đại ca ! Đừng hỏi gì hết, khi nào tiện tôi sẽ thuật cho ngài.

Nàng hỏi lại :

— Còn đại ca ? Tôi cứ tưởng là đại ca đã chết rồi ! Đại ca..

Du thiên Minh đáp :

— Tại hạ... nếu không nhờ cô nương đến Lục bản Sơn, báo tin cho gia sư, thì... tại hạ đã chết nơi Quan Ngoại rồi !

Y dừng lại một chút, thở mấy hơi cho đỡ mệt, rồi tiếp :

— Lúc cô nương ly khai, thì sư phụ và sư nương tại hạ như

thế nào ? Hai vị có được bình an chăng ?

Tâm tư của Từ Tuyết Hồng rối loạn tơi bời từ lúc chia tay với Du thiên Minh, tao ngộ chồng lên tao ngộ, nàng đã trải qua biết bao hải hùng, nào phải chỉ năm ba câu nói là đủ diễn tả hết những bi thương uất hận ?

Cho nên, nàng không đề cập đến những tao ngộ đó ngay, chỉ lắc đầu, thốt :

— Tôi... tôi cũng chẳng được biết rõ nữa đó, Du đại ca !

Du Thiên Minh nhìn thoáng qua Hằng Nga rồi tiếp :

— Bà ấy có phải là Hằng Nga tại Thiên Nhất Bảo chăng ? Tại sao bà ấy và cô nương bỗng trở thành mẹ con ?

Hằng Nga buông Du Thiên Minh ra rồi đứng bất động một chỗ chừng như bà không lưu ý đến những lời trao đổi giữa Du thiên Minh và Từ tuyết Hồng.

Nhưng, khi Du Thiên Minh buông câu hỏi đó bà rú lên một tiếng dài, lạnh lốt, đoạn cất cao giọng hỏi :

— Người nói gì ? Nàng là con gái của ta, người không biết sao ?

Bà quay đầu nhìn Du Thiên Minh, cái nhìn hung dữ quá, làm cho Du thiên Minh khiếp hãi đến rung người.

Từ tuyết Hồng hỏi :

— Du đại ca đừng hỏi gì cả. Bây giờ đại ca đơn thân độc lực lại mang thương thế như vậy, đại ca định đi đâu ? Xin cho được biết.

Du thiên Minh thở dài :

— Tại hạ muốn về Lục bàn Sơn, để gặp Từ cô nương, giờ gặp cô nương tại đây, tại hạ đoán ra, sự phụ và sự nương hẳn đã gặp gì phiền phức rồi, bởi nếu không thì làm gì cô nương lại phải ly khai và còn quanh quẩn nơi này ? Tại hạ còn biết đi đâu nữa hở hạ nương ? Về Lục bàn sơn, đã chắc gì tại hạ gặp lại sự phụ và sự nương !

Y thốt bao nhiêu tiếng, tiếng nói phát ra phều phào, nghe như

tiếng gió, chứng tỏ y không còn một điểm khí lực nào.

Dù vậy, Từ tuyết Hồng vẫn thấy y có vẻ tha thiết với nàng vô cùng. Nàng hết sức cảm kích.

Nàng thường hành động theo nhiệm tánh, muốn gì là làm ngay, không cần suy nghĩ hành động đó có xúc phạm đến ai.

Cho nên, tại Thiên Nhất Bảo, những người chung quanh nàng đều xu phục nàng, cứ một mực cúi đầu dâng dạ, phải quấy bắt cần.

Nào có ai đối xử thành thật với nàng đâu ?

Nàng yêu Lâm hạo Sanh, Lâm hạo Sanh lại hồ hững với nàng, chẳng những thế y còn chống đối nàng trong nhiều việc, làm nàng rất bực.

Mãi đến nay nàng mới thấy một nam nhân đối xử thiết tha thành khẩn với nàng, tự nhiên nàng phải cảm động.

Nàng nhìn Du thiên Minh, ánh mắt ngời niềm triu mến dịu giọng thốt :

— Du đại ca ! Thương thế của đại ca quá nặng...

Bỗng nàng day lại Hằng Nga, gọi :

— Mẹ ơi ! Thương thế của Du đại ca nặng lắm, vô công của mẹ rất cao, nội lực thâm hậu, mẹ có thể chữa trị cho Du đại ca chăng hở mẹ !

Hằng Nga hỏi :

— Chữa trị làm sao ?

Hằng Nga từ ngày học được những môn công thần bí, bất quá vô tình mà học được, rồi vì điên điên đại đại, bà có biết là mình đạt đến mức độ cao thâm nào ? Đã chẳng biết sức học của mình đến đâu, thì làm gì biết được cách thức chữa trị thương thế ?

Nếu ai không biết tình trạng của bà, hẳn phải cho rằng bà thoái thác giúp đỡ.

Từ tuyết Hồng dặm chân :

— Thì mẹ cứ chuyển công lực vào lưng đại ca, nội huyết Linh

Đài, công lực đó sẽ chuyển khắp người đại ca, thương thế sẽ lui !
Hằng Nga chẳng hiểu được gì cả, chớp mắt nhìn Từ Tuyết Hồng.

Du thiên Minh hấp tấp thốt !

— Thôi đi, cô nương ! Đừng cưỡng bức bà ấy làm cái việc bà không thích làm !

Nhưng, Từ tuyết Hồng nào chịu bỏ qua, khoát tay bảo y im lặng :

— Du đại ca đừng nói chỉ cả, để mặc tôi. Đại ca cứ ngồi xuống đi, tôi sẽ chỉ cách thức cho bà ta làm.

Du thiên Minh vâng lời, ngồi xuống ngay.

Y thử vận khí xem sao, và chuẩn bị sẵn sàng, chờ tiếp nhận công lực của Hằng Nga.

Từ tuyết Hồng vẫy tay gọi Hằng Nga :

— Lại đi y, mẹ : Lại ngồi xuống đây !

Hằng Nga cũng vâng lời nàng, bước tới, ngồi xuống. Bà bật cười hi hi, thốt :

— A ! A ! Mẹ biết rồi, ngồi xuống như vậy, là chân khí phải bốc lên. Có đúng thế không con ! Có ngồi xuống, chân khí mới bốc mạnh !

Từ tuyết Hồng lộ vẻ mừng rỡ :

— Phải ! Phải đó mẹ ! Mẹ chuyển chân khí đó ra bàn tay, rồi do bàn tay chuyển sang lưng đại ca, đại ca sẽ tiếp nhận chân khí vào mình. Nhưng mẹ nên chuyển chân khí từ từ nhẹ, nếu chuyển gấp lắm thì đại ca chịu không nổi, phải chết đấy !

Hằng Nga trở mặt :

— Từ từ !

Từ tuyết Hồng gật đầu :

— Phải đó mẹ, phải hết sức chậm, càng chậm càng hay !

Hằng Nga lắc đầu :

— Nếu làm chậm mà bắt mẹ ngồi như thế này, sao cho tiện ? Bởi ngồi xuống, chân khí bốc mạnh và bốc nhanh, mẹ phải dời tư thế mới được.

Rồi bà sửa thế ngồi.

Thế ngồi của bà vô cùng quái dị. Từ Tuyết Hồng bình sinh chưa thấy ai ngồi như vậy để chuyển nội lực.

Du thiên Minh cũng lấy làm lạ, quay đầu nhìn xem bà ngồi như thế nào.

Bà hơi ngả lưng về phía hậu, một chân duỗi ra, một chân hơi co lại, hai tay chéo chữ thập lòng bàn tay ngửa ra, hướng về phía trước.

Tư thế trong buồn cười quá, nhưng Du thiên Minh vừa nhìn qua giật mình kinh hãi liền.

Du Thiên Minh chẳng hiểu rõ, tư thế đó có cái tên ra sao song y từng nghe sư phụ bảo, trong Tam bửu Chân Kinh, có ghi chú nhiều môn công kỳ bí, không giống mấy mai với những môn công của khách giang hồ thường xử dụng.

Bây giờ, y thấy tư thế quái dị của Hằng Nga, liền nghĩ ngay đến Tam bửu chân Kinh, và ngờ rằng đó là một tư thế trong quyền sách quý.

Cứ như lời sư phụ y nói, thì Tam bửu Chân Kinh có ghi đúng sáu mươi bốn cách thức vận chuyển chân khí, học được đủ số đó rồi thì chân khí lưu chuyển khắp châu thân liền liền bất tuyệt, dụng mãi không bao giờ dứt.

Do đó mà người luyện đủ sáu mươi bốn cách thức, trở nên vô địch trong thiên hạ.

Tam bửu chân Kinh ? Y cũng có nghe nói, đã thất lạc hơn trăm năm rồi, và chừng như hiện được chôn giấu tại vùng Miêu Cương.

Mà Hằng Nga là người sanh trưởng tại Miêu Cương, rất có thể quyền Tam bửu Chân Kinh đã về tay bà !

Y muốn hỏi một câu, Hằng Nga đã đặt tay nơi lưng y.

Bà chẳng biết huyết Linh đài nằm ở đâu, Từ Tuyết Hồng phải nắm tay bà đặt lên huyết đài.

Đồng thời, còn một tay, bà nắm tay hữu của y, đặt lòng bàn tay y lên lưng bàn tay bà.

Một đạo lực bắt đầu từ tay bà chuyển sang Du thiên Minh xuyên qua huyết lĩnh đạo, vào cơ thể y liền.

Thoạt đầu, y nghe đau đớn lạ lùng.

— Điều đó cũng chẳng phải lạ gì, bởi chàng y đã mất sức quá nhiều, vì thương thể của y đã đưa qua nhiều ngày, vì đó khác hơn một ngày đêm rồi, mà đạo lực của Hằng Nga, dù có chuyển sang từ từ, nhưng vẫn mạnh như thường, y không thể nào mà chịu nổi.

Chịu đau không nổi, y rú lên một tiếng quái dị.

Từ tuyết Hồng kinh hãi :

— Đại ca thấy sao ?

Nhưng, Du thiên Minh không đáp, bởi đáp lời nàng là phải phân tâm, một điều tối kỵ. vì lúc đó y đang vận khí để mà tiếp nhận lực đạo của Hằng Nga sang, dung hòa hai lực đạo, cho chuyển quanh cơ thể.

Rồi từ đó, công lực của Hằng Nga chuyển sang, dần dần mạnh chày cuộn cuộn, chân khí làm chuyển động khắp cơ thể y, cơ hồ y mất cả tri giác.

Y không còn nghe Từ Tuyết Hồng hỏi han gì nữa.

Một lúc lâu, Du thiên Minh tỉnh lại, nghe đã bớt đau đớn nhiều qua một lúc nữa, cơn đau mất hẳn, y lại cảm thấy công lực của y được khôi phục dần dần.

Lực đạo của Hằng Nga cứ tiếp tục chuyển sang vô hạn.

X

CHƯƠNG XXXI

QUÂN TỬ KHẢ KHÍ

— Du thiên Minh không ước độ nổi được, thời gian qua đã được bao nhiêu lâu rồi, từ lúc tiếp nhận chân khí của Hằng Nga chuyển sang y chỉ cảm thấy công lực được khôi phục lại một phần lớn.

Chân khí tiếp tế một cách dồi dào như vậy, hẳn Hằng Nga cũng

phải tiêu hao công lực quan trọng, Du Thiên Minh nghĩ không nên quá vì mình mà để cho người thiệt hại quá độ, nên mở mắt ra, hít một hơi dài không khí, rồi thì thầm :

— Xin tiên bối ngưng tiếp vận đi, tại hạ nghe khoẻ trong người rất nhiều.

Rồi y tự động đứng lên.

Y vừa đứng lên, bỗng có tiếng bịch vang lên phía sau lưng, y vội quay trở lại, thấy Hằng Nga ngã nhào.

Y hoảng hồn kêu lên :

— Bà, bà làm sao thế ?

Y kịp nhớ lại, Hằng Nga điên điên đại đại, dù có hỏi gì, bà ta cũng chẳng hiểu, nên hướng mắt sang Từ tuyết Hồng.

Từ tuyết Hồng thấy y đứng lên được, vô cùng mừng rỡ, không lưu ý đến Hằng Nga, chỉ chạy tới y hấp tấp hỏi :

Du đại ca đã khoẻ rồi chứ ? Khí sắc vững lên rồi đó ! Bây giờ thì đại ca hoàn toàn khác hẳn lúc mới đến đây vậy !

Nàng cao hứng thấy rõ, nàng vì y mà cao hứng, điều đó làm cho y cảm kích vô cùng.

Y gạt đầu :

— Tại hạ đỡ nhiều rồi, Từ cô nương ! Bây giờ, tại hạ nghe như mình chẳng hề bị thương vậy !

Từ tuyết Hồng cười tươi :

— Không ngờ cái mụ ấy lại giúp được nhiều việc như thế !

Du thiên Minh chợt nhớ lại Hằng Nga, vội chỉ tay về phía bà, hỏi Từ tuyết Hồng :

— Bà ấy làm sao như thế ?

Từ tuyết Hồng không nề quay đầu lại đáp gọn :

Bà ta làm sao, ai biết được ? Nếu đột nhiên bà ta ngã như vậy, có lẽ công lực bà ta hao phí quá nhiều !

Du thiên Minh hoảng hốt, rồi ngay Từ tuyết Hồng, chạy đến cạnh Hằng Nga, cúi mình quan sát.

Ánh mắt hướng chăm chăm vào mặt Hằng Nga, Du thiên Minh biến sắc.

Guơng mặt bà, là guơng mặt chết, chẳng khác nào một lượt đại phủ lên bộ xướng. thoáng trông qua, củ gậy ấy kẹp người rồi hướng chỉ, làn da đỏ tía xum xít, bây giờ bà lại lấm bết động, tại đó, như đã chết rồi ?

Thì, bảo sao Du thiên minh không sợ hãi ?

Du thiên Minh cúi xuống, nâng bà lên, đưa tay thử nghe hơi thở của bà.

Y nhận ra, hơi thở đó quá yếu, hơi thở vừa đủ làm lay động một đường tơ.

Bà còn cách một bước là đến Quỷ môn Quan !

Du Thiên Minh chưa xót vô cùng ! Cũng vì hiệp trợ y mà bà ta ra thân thể đó ! Bà cứu y sống lại, để tự mình đi lẫn vào cõi chết !

Bây giờ, y phải làm gì để cứu Hằng Nga ?

Y quay cầu lại, gọi Từ Tuyết Hồng, đến hỏi ý kiến nàng nhưng Từ Tuyết Hồng đã đến bên cạnh y rồi.

Nàng không đợi Du thiên Minh mở miệng, tâu mảy hỏi trước :

— Du đại ca làm gì thế ?

Du thiên Minh hấp hấp thốt :

— Nội lực của bà ta hoàn toàn đi chuyển sang tại hạ, hiện bà ta lâm nguy, chúng ta phải làm sao cứu tình bà. Từ cô nương có biện pháp nào chăng !

Từ Tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Du đại ca điên rồi phải không ? Cứu bà ấy làm gì ? Cứ để cho bà ấy đi đi ! Bà đã ra đi vĩnh viễn, càng tốt chứ sao !

Du Thiên Minh sững sờ !

— Y không tin là tay mình nghe những tiếng như vậy. Có như thế nào Từ Tuyết Hồng nói một câu vô tình vô nghĩa như thế ?

Lâu lắm, y mới đáp ứng hỏi :

— Từ cô nương, nói gì đi !

Từ Tuyết Hồng thần nhiên như thường.

Đối với nàng, Hằng Nga sống hay chết, chẳng quan hệ gì. Điều

trọng đại, là Du thiên Minh khôi phục công lực, và giờ đây y đã lấy lại bình thường, thì nàng còn mong muốn gì hơn ? Dù sao Du Thiên Minh có nhờ Hằng Nga cứu, dù Hằng Nga vì cứu y mà lâm nguy, nàng cũng bất cần.

Người nàng quan tâm, được sống, còn kẻ kia có chết đi, nàng có bị tổn thất gì mà phải lo ?

Từ tuyết Hồng lại tiếp :

— Đừng quan tâm đến bà ấy. Du đại ca hãy nghĩ đến việc đi tìm sư phụ là hơn.

Nàng thầm nghĩ, nếu cùng Du thiên Minh trở lại Lục bàn sơn nàng sẽ được Liệt Hỏa Thần Đà thu nạp, lão sẽ tưởng là chính nàng ly khai trong mấy hôm nay là ra Quan Ngọa tìm cách cứu y. Thần Đà sẽ cảm kích nàng.

Nàng có biết đâu chính Thần Đà cứu Du thiên Minh, nhờ Huyết Viên Thần Quân mang đi một nơi kín đáo ?

Nàng miễn mang với ý nghĩ đó, không nhận ra thần sắc của Du Thiên Minh biến đổi phi thường, y đứng lên bước đến cạnh nàng, hỏi :

Từ cô nương nói gì ?

Đa nai lượt, y hỏi nàng như thế, hoặc giả y không tin là tại nghe những lời đó, hoặc giả y lấy làm lạ chẳng hiểu tại sao nàng lại nói được những tiếng như vậy.

Y muốn nghe từ Tuyết Hồng xác nhận một lần nữa cho rõ ràng.

Giọng nói của y trầm trọng vô cùng, song Từ tuyết Hồng đứng như không, chẳng hề quan tâm đến.

Nhưng, khi nàng ngẩng mặt lên nhìn y, mới thấy y có thái độ lạ lùng, bất giác nàng giật mình hỏi lại :

— Đại ca làm sao thế ?

Du thiên Minh không đáp, chỉ lặp lại câu hỏi :

— Từ cô nương vừa nói gì ?

Từ Tuyết Hồng tỏ vẻ bức, dậm chân thỉnh thỉnh :

— Du đại ca còn hỏi gì chứ! Tôi đã bảo là đừng lo lắng gì đến bà ta cả, bà ấy ra sao, mặc bà, chúng ta nên tự chiều cổ lấy mình là hơn!

Du thiên minh mở to đôi mắt nhìn nàng.

Y không tưởng là con người mỹ lệ như thế lại vô tình vô nghĩa đến có thể thốt được những lời tàn nhẫn quá?

Lâu lắm y buột miệng thốt dài:

— Bà vì cứu tại hạ nên kiệt lực như vậy, tại hạ nỡ nào bỏ mặc bà trong tình trạng đó? Hử Từ cô nương?

Từ Tuyết Hồng hừ một tiếng:

— Không bỏ mặc bà ta thì làm sao đây! Bà đã sắp chết, bà sẽ chết trong phút giây đây, mình còn dèo bà ta theo, để làm gì cho vướng bận? Có dèo bà ta đi, bắt qua rồi bà cũng chết— chết một nơi khác, như vậy có ích gì? Tại sao không để cho bà ta chết tại nơi này?

Du Thiên Minh than thầm, nhận thấy ngay giữa y và Từ Tuyết Hồng có một cái hố sâu, song phương càng được gần nhau, lại cảm thấy càng cách xa nhau, cái hố sâu đó, không còn hy vọng lấp bằng nổi.

— Hai tâm tánh như vậy, thì không thể dung hòa nhau được rồi.

Y tự hỏi, tại sao mãi đến hôm nay mới phát giác ra điểm đồng to lớn giữa nhau! Tại sao trong lần gặp gỡ đầu tiên, y không nhận xét kỹ!

Y trở mắt nhìn nàng:

Từ Tuyết Hồng lấy làm lạ, hỏi:

— Đại ca làm sao thế?

Du thiên minh cười khổ:

— Không còn biện pháp nào khác nữa sao, Từ cô nương? Bất buột phải bỏ mặc bà ta lại đây sao?

Giả như Từ Tuyết Hồng nói ra một nguyên nhân nào đó, một nguyên nhân chánh đáng, tức tránh cái việc bỏ Hằng Nga tại đây, thì Du Thiên Minh còn có thể thông cảm tâm tình nàng. Bởi, y gần như

có một thành kiến với nàng rồi, và thành kiến đó chỉ phát sanh ngay sau khi Từ tuyết Hồng lập đi lập lại ý định bỏ mặc Hằng Nga với, tình trạng kiệt quệ, cứu từ nhất sinh.

Dù y nhận thấy y và Từ tuyết Hồng, như hai thái cực, dù y cố thành kiến không thuận lợi, với nàng, y cũng khổ thể phải pha cảm tình của y đối với nàng.

Bởi, cảm tình đó rất khác thường, phạm ai đã có cảm tình loại này, chẳng phải một sớm một chiều mà xóa nhòa được.

Y hy vọng, hoặc y nghe lầm, hoặc Từ tuyết Hồng sửa chữa ngay thái độ.

Vì hy vọng như vậy, y mong ước Từ tuyết Hồng đáp một câu nghe được, một câu đủ lạnh nhạt, nhưng đừng quá vô tình, vô nghĩa đến tàn nhẫn quá.

Không ai có quyền cấm ngăn ai thương hay ghét một người nhưng người ta có quyền khinh miệt những kẻ vô ân bạc nghĩa, Từ Tuyết Hồng có lý do bỏ rơi Hằng Nga, nhưng y thì không thể làm vậy.

Nhưng, Từ tuyết Hồng khoát tay:

— Còn phải tưởng ra một biện pháp nào nữa làm chi, hử Du đại ca? Bỏ là bỏ, mình thối mả c làm gì? Để cho bà ta đi luôn, như thế bà sẽ Knoxville vĩnh viễn!

Trời!

Du Thiên Minh càng hy vọng, lại càng thất vọng. Y phải nói gì? Y có thể nói gì nữa chẳng?

Y buột miệng thốt dài.

Rồi y nhẹ giọng than, tiếng than như tiếng rên:

— Thế là bà ta vì cứu tại hạ mà đành chịu với tình trạng đó! Bà ta nhường sự sống cho tại hạ!

Bây giờ, thì Từ tuyết Hồng đã hiểu.

Trước đó, nàng có phát giác ra thần thái khác lạ của Du thiên Minh, song nàng không mấy mai quan tâm, bởi cái tánh của nàng cố định, thiên hạ tùy theo nàng, chứ chẳng bao giờ nàng chấp nhận được là nàng phải tùy theo ai.

Nghe Du Thiên Minh lần đi gần lại mấy lượt, nàng mới chịu hiểu.

— Nàng hiểu đề thêm bực tức, nhưng rồi nàng cười nhẹ, thốt :

— Du đại ca muốn nghĩ ra một biện pháp nào ? Hay là đại ca muốn trả cho bà ấy cái công lực do bà chuyển sang ? Dù đại ca muốn như vậy đi nữa, đại ca cũng bất lực, không thể thực hiện được đâu ?

Du Thiên Minh lại nhếch mày cười thâm, nhận ra là nàng nói đúng.

Bởi muốn chuyển nội lực sang cho một người khác, phải ít nhất cũng phải có công phu tu vi ngang với người đó, nếu không hơn.

Sánh với Hằng Nga, y có nghĩa gì mà mong làm được cái việc đó ?

Thấy y nín lặng Từ Tuyết Hồng buông luôn :

— Giả như chúng ta mang bà đi đến một nơi nào cầu cứu ? Du đại ca thử nhìn xem, bà ta còn sống được mấy phút giây nữa ? Có chắc gì bà ta chỉ trì hoãn chờ đợi đến nơi đến chốn có người cứu được bà chăng ?

Du thiên Minh nhìn xuống Hằng Nga, trông bà ta như người đã chết rồi. Bất quá, ngực bà còn hơi hóp nhẹ, nhưng sự hơi hóp đó mòn dần, mòn dần...

Y lại nhếch mày cười thâm.

Y nhận thấy, hiện tại, không có biện pháp nào làm một cái hữu ích cho Hằng Nga, tuy nhiên y vẫn nghĩ là Từ tuyết Hồng đáng trách với thái độ lạnh nhạt đó.

Dù sự tình chỗ thấy niềm tuyệt vọng rõ rệt đi nữa nàng cũng không nên nói những lời quá cộc lốc, những lời nói chứng tỏ một dã tâm, một sự vô nhân đạo.

Lâu lắm, y thở dài, thốt :

— Dù sao, thì tại họ cũng thấy khó lòng đi quá, Từ Cô nương à ? Vì...

Từ tuyết Hồng gạt ngang :

— Tôi cứ tưởng đại ca là người hào sảng, đung bực hảo hán, ngờ đâu đại ca chỉ là một kẻ già nhân, giả nghĩa, hơn thế lại nhu nhược không quyết đoán chút nào !

Du Thiên Minh giật mình :

— Sao cô hương nói thế ?

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Không nói thế, thì tôi phải nói sao ? Đã biết là không phương cứu sống bà ta, mà lại còn cho là không thể lờ đi, giả như đại ca không lờ đi, thì đại ca sẽ làm gì ? Ít nhất mình cũng phải dứt khoát một trường hợp, để bắt tay sang trường hợp khác chứ ? Cứ lơ lửng như đại ca, thì đi đi đến đến được ?

Du Thiên Minh tái nhợt hết hồn.

Y sững sờ một lúc lâu, lại cười khờ, rồi lắc đầu :

— Tại họ... cũng chẳng biết là mình phải làm sao, song nghĩ đến việc làm hại một người không quen biết với tại họ, thì lòng xoắn xang làm sao !..

Từ tuyết Hồng bật cười :

— Thời đi đại ca, đừng giờ mặt cái giọng từ bi. Hằng Nga là một kẻ điên, dù bà có sống, vì tất sẽ có thù vì gì cho bà. Nhưng người điên như bà, càng chết sớm càng đỡ khổ !

Tuy kuông có lý ở gì dễ phản đối, Du thiên Minh cứ lắc đầu mãi.

Từ Tuyết Hồng dậm chân :

— Du đại ca thực sự muốn gì ? Cứ nói thẳng ra đi ! Tôi hết sức chịu nổi rồi !

Du Thiên Minh cúi mình xuống, đưa ngón tay đặt trước lỗ mũi Hằng Nga, một lúc lâu lắc đầu thốt :

— Thế là xong ! Bà đã chết rồi !

Từ tuyết Hồng đâu còn đứng gần đó mà nghe y nói gì ? Nàng đã bước ra xa, đến một tảng đá ngồi xuống, mặt trầm, niềm uất hận hiện lên rõ rệt.

Du Thiên Minh quay nhìn lại, định gọi nàng đến tiếp tay với y.

ít nhất cũng đào một lỗ huyết vùi lấp thi thể Hằng Nga, song thấy nàng như vậy, y biết có gọi nàng, nàng cũng chẳng đến.

Y nhìn ra chúng quanh, thấy có một tảng đá phân nửa lún vào đất, phân nửa lộ lên trên, y bước tới, định xô tảng đá đó trở lên, bày lộ trong, rồi xem thi hài của Hằng Nga đặt vào đó, cũng được kín đáo lắm.

Y nhìn tảng đá đó, ước độ công lực. Y nghĩ, dù cho Hằng Nga có chuyển chân khí sang cho y, Hằng Nga kiệt quệ, song bất quá y chỉ khôi phục được sáu bảy thanh chứ không làm gì được dao như cũ nữa.

Với phần công lực phục hồi, y không thể nào xô lệch một tảng đá to lớn đó được.

Dần dờ một chút, y muốn gọi Từ Tuyết Hồng tiếp sức nhưng lại thôi.

Cuối cùng y liền xô thử xem sao.

Ngờ đâu, vừa đưa tay, dễ vận công, y cảm thấy lực chuyển cuộn cuộn trong người, lực đạo ra tay, tay đẩy tảng đá, y hé lên một tiếng.

Tảng đá trở lên ngả về một phía.

Từ Tuyết Hồng thoát đầu thấy Du thiên Minh định xô tảng đá, bĩu môi cười thầm, cho rằng y khéo làm chuyện vô ích: Giả như lúc bình thường, không mang trọng tải, đã chắc gì y đẩy nổi một tảng đá to lớn như vậy?

Huống chi thương thế chưa được thuyên giảm hoàn toàn, dù có nhờ Hằng Nga tiếp trợ chân khí? Muốn khôi phục nguyên trạng (t) ra công phải tĩnh dưỡng một thời gian năm bảy năm chứ làm gì y mạnh mẽ liên như cũ?

Ngờ đâu, Du thiên Minh vừa hết lên một tiếng, tảng đá bị lật qua phía khác liền.

Bất giác, nàng kinh hãi, trở mắt nhìn, một phút giây sau, qua cơn sửng sốt, nàng đứng lên chạy đến gần Du thiên Minh.

Du thiên Minh cũng sửng sờ, không tưởng là mình làm được một việc như vậy.

Y nhận thức ra, chẳng những công lực được khôi phục hoàn toàn mà còn dồi dào hơn trước rất nhiều.

Di nhiên y cao hứng phi thường.

Nhưng, niềm cao hứng vừa lên, y bỗng nghe nhói ở tim, vì nhìn xuống thi thể Hằng Nga, xúc động tâm tình, được như thế này y nhờ Hằng Nga tiếp trợ y từ cái chết về cái sống, thì Hằng Nga đau đớn thay tại từ cõi sống đi vào cõi chết!

Y bàng hoàng, xoay người tại đó, chừng Từ tuyết Hồng chạy tới gọi y, y mới giật mình, trở về thực cảnh:

— Du đại ca! Đại ca... thấy sao?... Công lực hiện tại so với trước kia như thế nào? Cao hơn nhiều chứ?

Du Thiên Minh thở dài, gật đầu:

— Đúng vậy, Từ cô nương!

Nàng lại dậm chân thỉnh thịch:

— Trời! Vậy mà đại ca không mừng! Đáng lý ra, đại ca phải lên mới phải chứ!

Du thiên Minh cười, nhưng cười khổ:

— Từ cô nương xem kia! Hằng Nga đã chết! Tại hạ... tại hạ...

Từ Tuyết Hồng nhăn mặt, gắt:

— Bà ấy chết thì mặc bà ấy, chết rồi Du đại ca có làm cho bà sống lại được không? Còn tôi, đại ca không quan tâm chỉ đến tôi cỡ gì nói đến bà ta nữa! Đại ca biết không, tôi vì đại ca gạt chết mấy lượt vậy đó! Giả như tôi có chết, chắc đại ca không đau khổ bằng bà ấy chết! Hừ!

Nàng hừ luôn mấy tiếng, tiếng sau lại nặng hơn tiếng trước.

Nàng chết? Điều đó có can chi đến Du thiên Minh mà nàng kẻ là? Từ lúc tách rời nhau tại Trường Bạch Sơn, bất quá nàng tìm an toàn, xa rời nguy cảnh mà chạy đi, chứ nàng có gì Du Thiên Minh đâu? Nàng chạy đi, tao ngộ như thế nào, thì nàng phải chịu lấy chứ nào phải nàng vì Du Thiên Minh mà gặp nguy nan sau đó đâu, lại kẻ là với y?

Tuy nhiên, nàng vẫn quy trách nhiệm về Du thiên Minh rồi nàng khóc.

Những giọt lệ của nàng, là lệ oán hận, nàng oán hận Du Thiên Minh cực độ, nên khóc to, càng lúc càng to hơn.

Du thiên minh cứ tưởng là nàng vì y nên tạo ngộ làm điều bất hạnh, tự nhiên phải cảm kích pi ái ái này, nên hấp tấp thốt :

— Từ cô nương ! Tại hạ thừa hiểu cô nương vì tại hạ, phải gặp bao nhiêu cảnh gian nguy, tại hạ cảm kích vô cùng, luôn luôn quan tâm đến cô nương, chứ nào dám quên cô nương trong phút giây ngắn ngủi nào đâu ? Cô nương nên hiểu cho tại hạ !

Được thế, Từ tuyết Hồng càng làm giả hơn, nàng cho rằng cơ hội may mắn cho nàng đã đến, nếu bỏ qua thì không làm sao lung lạc Du thiên Minh được.

Nàng vùng vằng, nàng gào lên như cha chết, rồi nàng ngồi phệt xuống đất rên rĩ ?

— Thôi đi, đừng ngộ ngàng chỉ đến tới nữa !...Đại ca tưởng tôi không biết sao, đại ca cho rằng tâm địa của tôi không được tốt, tôi chẳng hề cảm xúc trước cảnh tử vong của thiên hạ, tôi là kẻ thiếu vắng cảm tình, ai chết mặc ai, miễn tôi có lợi thì được ? Hừ vậy mà tôi vẫn có thể vì ai, vào nguy ra tử mấy lượt rồi ? Tôi xem cái chết như không, tôi khinh thường sanh mạng của tôi, đề cuối cùng lại tiếp nhận sự lạnh nhạt, sự rở rúng...

Du thiên Minh bối rối, không biết phải nói sao cho nàng dịu lòng.

Từ tuyết Hồng làm gì chẳng trông thấy thời tiết đã mềm bất quá nàng chỉ đập vài nhát búa nữa, là thành hình món đồ mong muốn.

Nàng không nói nữa, nhưng nàng hành động.
Nói dứt câu, nàng vọt đứng lên, rồi quay mình, rồi bước đi, đi nhanh, đi xa Du thiên Minh.

Du thiên Minh hoảng hốt, gọi to :

— Từ cô nương ? Từ cô nương !...

Y bước gấp theo, với tay nắm cánh tay nàng giữ lại.

Từ tuyết Hồng vùng vằng, vừa vùng vằng vừa kêu lên :

— Buông ! Buông tôi ra ! Để cho tôi đi !

Du Thiên Minh quỳnh quáng :

— Từ cô nương ! nghe lại hạ nói đây nào !

Từ Tuyết Hồng vùng không khỏi nắm tay y, bật khóc, vừa khóc vừa rên rĩ :

— Nghe gì nữa ? Đại ca còn nói gì nữa làm chi ? Đại ca cho tôi là một kẻ xấu xa, đề tiện, một kẻ không nhân, không nghĩa, một kẻ tàn nhẫn ma ! Giữ tôi lại làm chi ? Nói gì nữa với tôi làm chi ? Tôi có xứng đáng nghe lời nói giá trị của đại ca nữa đâu ?

Du Thiên Minh không ngờ Từ Tuyết Hồng nói đúng tư tưởng của y, y sững sờ nhìn nàng một lúc, đoạn lúng túng thốt :

— Từ cô nương... thực ra... vừa rồi... tại hạ có nghĩ như vậy. Nhưng... bây giờ... bây giờ thì...

Nàng đoán mò mà nói, nói để chặn đầu Du thiên Minh, bất ngờ y thú nhận, Từ tuyết Hồng kinh hãi thốt ra y có ý nghĩ như vậy sao ? Nếu y có ý nghĩ như vậy, thì khi nào y chịu tiếp cận mây mai với nàng ?

Không khéo, cái tình cảm y dành cho nàng, mà nàng thấy rõ, sẽ tiêu tan mất !

Như vậy, là nàng mất y, dù không mất người cũng phải mất một ấn tượng tốt đẹp trong tâm tư y...

Nàng thầm nghĩ, tâm cơ cũng khá linh hoạt, nếu không chặn đầu Du thiên Minh thì khi nào nàng biết được y oán trách nàng tàn nhẫn vô lương tâm ?

Nàng không đổi thái độ, cứ vờ luôn như vậy, hăm dọa rồi :

— Đại ca nắm tay tôi, giữ lại làm gì chứ ?

Du thiên Minh nhếch nhếch cười khì :

— Từ cô nương ! Bây giờ thì ... tại hạ nhận ra ... mình nghĩ sai !

Bình sanh Du Thiên Minh không hề hạ mình, thấp giọng đối với y, y cho làm như vậy là khiếp nhược, đề hèn, con người quang

minh chánh trực, nói thế nào, làm thế ấy, làm rồi là nhận trách nhiệm, gánh hậu quả, dù có phải thân bại danh liệt cũng cam.

Y biết phục thiện, nhưng không làm hơn giới hạn phục thiện đề lờn lờn van cầu một sự thư tha phương hại đến phẩm cách của con người.

Hiện tại, Hăng Nga đã chết rồi, y còn hần học, còn thân trách Từ Tuyết Hồng, làm chi nữa? Chung quy, sự việc cũng đã rồi, có làm gì hơn cũng chẳng cứu vãng nổi.

Do đó, y buông mấy tiếng xoa dịu cơn uất tức nơi Từ Tuyết Hồng, y cứ đinh ninh là càng tức uất thật, chứ chẳng phải đóng kịch.

Tuyết Hồng có gian dối có ngoan, tất ấy hiệu quả của thủ đoạn đã đủ rồi, liên tư về hiện thực, thôi đi, thôi!

— Đại ca đáng trách lắm đấy n.é!...Chỉ cố lấy mình, không tưởng nghĩ đến ai cả!

Du Thiên Minh bóp một hơi không nói:

— Từ cô nương, chúng ta mai tang thi thể bà ấy đi, rồi tính chi hảy tính sau.

Tuyết Hồng nói thế, y vẫn hỏi:

— Vừa rồi, cô nương gọi bà ấy là mẹ, tại hạ cứ tìm hiểu mãi, chẳng biết cô nương có ý từ gì? Bây giờ cô nương cho tại hạ hiểu cái đạo lý đó được chăng?

Từ Tuyết Hồng đáp mơ hồ:

— Hăng Nga có một người con gái, vừa sinh ra là nàng mất tích luôn!

Du Thiên Minh ọ lên mặt tiếng:

— Biết đâu nàng ấy chẳng ở trong Thiên nhất Bảo?

Du thiên Minh vô tình mà hỏi như thế, bất quá, thuận miệng mà hỏi, cứ chằng có ý từ riêng tư gì, bởi y hiểu là Hăng Nga từng lưu trú tại Thiên nhất Bảo, như vậy, hẳn cũng sanh con tại Thiên nhất Bảo, sanh con tại, thì đứa con phải ở tại đó, chứ có thất lạc ở nơi nào được?

Du Từ Tuyết Hồng cho rằng đứa con của Hăng Nga thất lạc, thì cũng quanh quẩn ở trong bảo thôi, chứ làm sao lọt ra ngoài được?

Nhưng, câu hỏi đó làm Từ Tuyết Hồng giật mình kinh hãi, lập tức nâng đầu quan:

— Làm gì có việc đó, đại ca? Trong bảo, không ai biết con của Hăng Nga thất lạc tại địa phương nào. Bà ấy tại với tôi, cho tôi là con gái của bà, nếu tôi giải thích, nếu tôi không thừa nhận như vậy, bà giải: tôi ngay!

Du Thiên Minh gật đầu:

— Thưa ra là thế, bà ấy đáng ghét quá!

Từ Tuyết Hồng làm như mình là con người tốt:

— Không nên trách bà ta, đại ca ạ! Bà điên điên khùng khùng, lý trí đâu còn nữa mà biết suy xét về hành động của bà? Dù bà ấy có ác ý với tôi, song bà đã cứu mạng đại ca, công bù với ý, kẻ cũng chẳng thiệt gì cho chúng ta!

Du thiên Minh xử sự theo quân tử, làm sao biết được hành vi của Từ Tuyết Hồng? Nàng chủ trương làm sao, chỉ có nàng biết, nàng nói làm sao Du Thiên Minh tin như vậy bằng lời.

Càng nghe nàng nói, y càng nghĩ là mình đã tưởng quấy vợ nàng quá nhiều, do đó y xoắn xẹo vô cùng.

Y ắp tắc trời:

— Từ cô nương, để tại hạ chôn xác bà ta rồi, mình đến gặp sư phụ và sư nương của tại hạ nhé!

Từ Tuyết Hồng vội miệng kêu lên:

— Sư nương của đại ca...

Nàng vừa buông mấy tiếng, vụt ngưng bật.

Nàng chợt nghĩ ra, sự tình đó có nhiều bí ẩn, nếu nói cho Du thiên Minh biết đại khái như vậy, y sẽ hỏi tới nữa, rồi nàng đối đáp làm sao với y?

Nàng có biết gì hơn những điều nghe thấy vừa qua? Mà bao nhiêu điều nghe thấy đó, có giải thích được gì các bí ẩn bên trong.

Thà rằng không nói ra là hơn :

Nhưng, Du Thiên Minh đã nghĩ ngẫm, giường tròn đôi mắt nhìn nàng :

— Sự nương cù tại hạ làm sao ?

Từ Tuyết Hồng trầm ngâm một chút, đoạn đáp :

Sự nương cù của đại ca...có người nào đó đến tìm bà, bà cũng quen người đó nữa !

Du thiên Minh hoang mang vô cùng.

Từ Tuyết Hồng nói tiếp, y làm sao hiểu nổi ? Tuy nhiên, sự tình có liên quan đến sự nương y. Tự nhiên y phải lo lắng.

Y chỉ biết mình là đứa trẻ đơn côi, nhờ sự nương đem về nuôi dưỡng, lớn lên lại được sự p. y giáo huấn cho cái tình thương của sự nương đối với y chẳng khác tình mẹ thương con. ở ngày hiểu biết sự đời, y luôn luôn nguyện với lòng sẽ làm bất cứ việc gì, để báo đền ơn vô sanh kửu đường đó.

Y nhìn từ Tuyết Hồng một lượt nữa, đoạn trầm giọng hỏi !

— Sự nương tại hạ như thế nào ? Sao cô nương không nói tiếp cho tại hạ biết ?

Từ Tuyết Hồng đáp vu vơ :

— Sự nương của đại ca mù đôi mắt, nào có thấy gì đâu ?

Du thiên Minh gật đầu :

— Sự nương tại hạ mù ngay từ lúc tại hạ còn thơ ấu. Bà thường che chở tại hạ, mỗi khi tại hạ làm lỗi sự phụ tánh nóng như lửa quờ trách vang âm lên, bà liền can thiệp, xin tội cho tại hạ, sự phụ tha ngay.

Y dừng lại một chút, lại hỏi tiếp :

— Cô nương vừa bảo là có người đến tìm sự nương tại hạ chăng hay người đó là ai ai ?

Từ Tuyết Hồng trước đó, định dấu nhem, song đã lỡ tiết lộ một chi tiết rồi, và lại Du Thiên Minh cứ hỏi dồn, nàng không còn dấu nửa được, phải nói ra :

— Người đó là đệ nhất đại ma đầu trong thiên hạ, là Đông Phương Bá Chủ.

Du thiên Minh giật bản mình.

Y nhớ lại, Huyết viên thần Quân đã mạch thăm với trang chủ Hàn Nguyệt Trai, y là con trai của Đông phương bá chủ !

Điều đó, hiện tại: có vẻ khôi hài với y quá ! Bởi có khi nào y tưởng mình là con trai của một lần đại ma đầu ? Mà dù có thật như vậy đi nữa, tại sao lão bo ròi y, đề cho Liệt Hòa Thân Đa nuôi cưỡi q. y ?

Cu thì chẳng biết, điều đáng chú ý là Đông phương Bá chủ hiện có mặt trong vùng phụ cận.

Nhưng lão ấy có liên hệ gì đến sự nương y ? Lão đến tìm sự nương với mục đích gì ?

Tại sao Từ Tuyết Hồng lại dám quả quyết là sự nương y và Đông phương bá Chủ có quen biết nhau ?

Quen biết như thế nào ?

Y lắc đầu hỏi :

— Do đâu, cô nương cho rằng sự nương tại hạ và Đông Phương bá chủ quen biết nhau ? Làm gì có việc đó ?

Từ Tuyết Hồng thừa thông mình đề hiểu sự liên quan giữa Liệt Hòa phu nhân và Đông phương bá chủ có nhiều khúc chiết.

Mà Du thiên Minh thì rất mực tôn kính phu nhân, nếu bây giờ nàng nói ra sự nhận xét của nàng, thì nhất định là Du thiên Minh chẳng bao giờ tin, hơn nữa, y dám nghĩ quấy cho nàng cổ tình bịa xấu cho sự nương y.

Nàng hối hận vì đã lỡ lời.

Nàng không đáp, chỉ hỏi lại :

— Có phải là Du đại ca đã nói, Liệt Hòa tiên bối trở về Lục ban Sơn rồi chăng ? Nếu vậy, chúng ta cứ đi ngay đến đó, việc gì đại ca muốn hiểu, lúc đó sẽ hiểu. Như thế có phải là tiện hơn không ?

Du Thiên Minh thờ dãi.

Y hạn mình không mọc đôi cánh mà bay nhanh về đến nơi.

Y gật đầu, thốt :

— Phải đấy, cô nương, hãy để cho tại hạ chôn xác Hằng Nga rồi mình đi ngay.

Cả hai phụ lục nhau, một người khiêng đầu, một người khiêng chân.

Du Thiên Minh khiêng Hằng Nga, song không nhìn bà, mà lại nhìn Từ Tuyết Hồng.

Còn Từ tuyết Hồng thì cứ dăm dăm nhìn xác Hằng Nga. Chợt nàng nhận ra, làn da của bà nhợt nhạt.

Từ tuyết Hồng kinh hãi, chưa kịp gọi Du Thiên Minh bằng đôi mắt bà chớp chớp, như sắp mở ra.

Hằng Nga còn mấy động đôi mắt, thế là bà chưa chết!

Bây giờ thì Từ tuyết Hồng tin chắc như vậy rồi, nàng phải gắng làm mới giữ miệng khỏi kêu lên kinh khiếp.

Niềm kinh khiếp vì Hằng Nga sống lại không át nổi sự lo ngại Du thiên Minh nếu biết bà sống lại, sẽ tìm mọi cách cứu bà, và như vậy sẽ sanh ra lắm phiền phức sau này.

Chẳng hạn, khi Hằng Nga tỉnh lại rồi, thì nhất định bà ta mang nàng về Miêu cung ngay.

Cho nên, nàng nín lặng, cùng Du thiên Minh khiêng Hằng Nga đặt trong lỗ huyệt.

Chính Từ tuyết Hồng hấp tấp dùng chân bít nhưng đồng đất phủ kín mặt mả Hằng Nga trước, sau đó mới phủ luôn ngọn thân thể của bà ta, vun vun thành một nấm mộ sơ sài.

Đoạn, nàng chạy qua Du thiên Minh bảo:

Mình đi thôi, đại ca!

Nàng không đợi Du thiên Minh nói gì, vừa nói xong là vọt mình chạy trước.

Nàng muốn ly khai nơi đó, càng sớm càng tốt, nàng chạy đi như vậy, Du Thiên Minh hẳn phải chạy theo, nếu nàng đứng lại đó thì thế nào Du Thiên Minh cũng dần dà, nấn ná mãi, như luyện nhót. Hằng Nga, không nỡ đi liền.

Nhưng, Từ tuyết Hồng vừa vọt đi chưa được mấy thước, mà Du thiên Minh cũng chưa nhút động đôi chân, đột nhiên một bóng người

từ xa lao vút đến, rất nhanh.

Người đó, cái giọng khàn khàn khó nghe hỏi:

— Đón đi đâu đấy?

Du Thiên Minh và Từ Tuyết Hồng đều nhận thức người đó không khó khăn gì.

Người đó, chính là Huyết viên Thần Quân.

Du thiên Minh không tưởng là Huyết viên Thần Quân có thể tìm theo y đến đây, gặp lão nơi này là điều ngoài chỗ tưởng của y song y không kinh ngạc, mà chỉ bối rối thôi.

Y không kinh ngạc, song Từ Tuyết Hồng kinh ngạc, nàng sợ hãi, đứng bần.

Nàng biến sắc mặt thấy rõ.

Bất cứ lúc nào, gặp Huyết Viên Thần Quân là Từ Tuyết Hồng phải hãi hùng, kinh khiếp, vì lão đã mục kích quá nhiều những hành vi vô nhân đạo của nàng, trong đó có việc nàng ngược đãi Lâm hạo Sanh và Ngọc Cầm.

Thần Quân có thể giết chết nàng, bởi hành động của nàng hết sức tàn nhẫn, phạm ai có chút lương tâm, cũng phải bất bình.

Song, vì bà, theo đuổi Lô Tam, Thần Quân tạm buông tha cho nàng.

Một lý do khác, khiến Từ Tuyết Hồng vừa kinh hãi vừa phần uất mỗi khi gặp Huyết Viên Thần Quân, là Thiên nhất Bảo sở dĩ bị hủy diệt, nhà tan, người chết, kẻ sống thì ly tán bốn phương trời, vì Thần Quân xuất hiện tìm Lô Tam.

Cao thủ trong bảo sở dĩ, nhưng dĩ không khỏi, đến cả Đại Quái thủ Thang Minh, cũng chẳng dám lưu, cuối cùng cũng chẳng thoát lại phải quay trở về.

Đáp lại thành tình của quý bạn đọc bốn phương đã ủng hộ lâu nay nhà xuất bản **xuân thư**, chúng tôi xin trân trọng giới thiệu hai bộ tiểu thuyết chương :

U LINH YÊU NỮ

Một cốt chuyện ly kỳ rùng rợn và hấp dẫn đưa quý bạn vào sự say mê liên tục.

NGŨ TUYẾT MA VƯƠNG

Nói lên một thể lực hùng tàn do mưu mô huyền bí, ly kỳ gây cho bạn đọc hải hùng kinh khiếp.

Và cũng vẫn lối văn dịch thuật nhẹ nhàng của Thương Lan nhứt định sẽ không làm cho các bạn hối tiếc khi xem qua.

Xin bạn đọc nhớ đón mua.

Lão đã làm cho sự nghiệp của cha nàng tiêu tan, lão lại còn chứng kiến những hành động vô cùng xấu xa và ghê tởm của nàng, và mãi mãi ám nàng, thì còn gì đáng hận hơn, hận nhưng khiếp sợ !

Huyết viên Thần Quân xuất hiện bất ngờ, Du Thiên Minh và Từ Tuyết Hồng cùng sửng sốt, cảm nghĩ của họ bất đồng, nhưng chẳng ai nói được tiếng nào, họ chỉ gương tròn mắt nhìn Thần Quân.

Thần Quân lạnh lùng hỏi :

— Người định đi đâu đó, Du Thiên Minh ?

Du thiên Minh áp ứng :

— Tại hạ...đỉnh...về với gia sư...

Huyết Viên Thần Quân trằm gương mặt, một gương mặt thường ngày đã đáng sợ rồi, bây giờ lại biến đổi, trông càng đáng sợ hơn nữa..

Trên giang hồ, mỗi lần lão trằm gương mặt, là hào kiệt anh hùng thắc thớm lo âu, huống hồ Du thiên Minh hiện tại là người có lỗi ?

— Không cần biết có cái lỗi đó và như thế nào, y dù sao cũng vô lễ đối với lão khi ám thăm trốn lão, ly khai Hận nguyệt Trang.

Tự nhiên, y phải sợ.

Lão i.ét to :

— Trước khi sư phụ người giao người ta, lão ấy nói gì, người chẳng nghe sao ? Hay có nghe nhưng người lại quên rồi :

Du thiên Minh thoáng đỏ mặt :

—Có chứ ! Tại hạ có nghe...Nhưng...tiền bối có biết không, chẳng những Đông phương bá chủ tìm gia sư, mà lão ấy còn chạm vào sự nương của tại hạ nữa ! Dù sao, tại hạ phải về, về gặp mặt gia sư và sư nương, nếu có việc gì không may, thì ít nhất tại hạ cũng được chung cảnh với hai người !

X

CHƯƠNG XXXII CHẾT RỒI LẠI SỐNG

Huyết Viên Thần Quân xì một tiếng :

—Thôi người đi, đừng viện dẫn lý do. Giả như sư phụ người có sơ thất như thế nào, liệu người có mặt rồi cứu vãng được gì chăng ? Hãy theo ta gấp. Nhất định phải rời xa Lục Bàn Sơn, người không thể trở về đó được !

Du thiên Minh hóp một hơi dài không khí, từ từ thốt :

— Tại hạ phải về đó ? Tại hạ không muốn đi đâu cả ?

Huyết viên thần Quân hét lên một tiếng rất to, vung chiếc đầu, tóc rối bông đồng quế nhanh chóng quanh, trông lão như quỷ sứ hiện thân. Lão cao giọng hỏi :

— Người nói gì ? Nói lại cho ta nghe ?

Du Thiên Minh lộ vẻ cương quyết :

— Tại hạ nói là tại hạ không đi đâu hết, bằng mọi giá, tại hạ trở về bên cạnh gia sư và sư nương ?

Huyết Viên Thần Quân rú lên quái dị, rú liên hồi, như cộp dù bị thương, uất hận tràn lòng.

Lão đưa cánh tay dài thòng ra, chụp vào vai Du Thiên Minh.

Biết thế nào Thần Quân cũng phải xuất thủ, Du thiên Minh đã vận chân khí sẵn sàng, do đó, y hụp mình xuống, lúi lúi sau một bước.

Y tránh khỏi cái chụp đó dễ dàng.

Bhái biết, thủ pháp của Huyết viên Thần Quân nhanh vô tưởng, vậy mà chụp hụt Du thiên Minh.

Sự kiện đó diễn ra ngoài chế tượng của lão, tự nhiên lão phải kinh hãi, lão rút tay về, hỏi gấp :

— Người đã uống một hạt sen trăm năm của Cường Nguyệt Hân phải không ? Thương thế của người lành hoàn toàn rồi phải không ?

Du thiên Minh vừa giận vừa buồn cười, hỏi lại :

— Tiền bối đã làm một việc hết sức sợ xuất đấy, dù tại hạ không dám trách phiền, song thâm tâm vẫn phải bất bình. Tại sao tiền bối bảo với Cường Nguyệt Hân, tại hạ là con của Đông phương bá chủ ? Y cứ đeo theo tại hạ, câu tỉnh, nhờ chuyển lời đến Đông Phương bá chủ, dành cho một ưu đãi cho y, bắt buộc tại hạ phải nói thật với y, là tiền bối bịa chuyện, chứ thực sự thì tại hạ chẳng có liên quan gì đến Đông phương bá chủ cả. Traag chủ Cường Nguyệt Trang hận tại hạ không hết, làm gì có việc tặng hạt sen lâu năm ?

Huyết viên Thần Quân bừ một tiếng :

— Ta nói, nếu không có hạt sen lâu năm, thì người nhờ ai cứu cho, mà khôi phục công lực nhanh chóng như thế ?

Du thiên Minh không dấu :

— Tại hạ đến đây, gặp Từ cô nương và Hằng Nga. Hằng Nga đem بدن thân công lực...

Huyết Viên Thần Quân hét lên oang oang, vừa hét vừa nhảy dựng :

— Cái mụ điên đó ở đâu ?

Lão hận Hằng Nga phi thường.

Bối, trong khi lão sắp bắt được Lôi Tam, thì Hằng Nga ngăn chặn.

Nếu không có bà ta, thì lão đã tóm được gã lưu manh làm tăng mạng con gái lão.

Du thiên Minh thở dài :

— Bà ấy đã chết rồi ! Tại hạ và Từ cô nương vừa chân xức bà xong !

Y đưa tay chỉ về ngôi mộ mới.

Huyết viên thả Quan vọt mình đến đó liền. Lão xem ngang qua Từ tuyết Hồng và Du thiên Minh, quét gió vu vu, y phục của cả hai phát rẹt rẹt. Sức lực của kinh phong rất mạnh, đẩy cả hai lùi lại sau mấy bước.

Thần Quan đặt một chân lên năm mộ, đập mạnh, gấn từng tiếng :

— Người cũng chết à ? Tại sao người không chết sớm hơn cho ta nhờ ?

Đất mộ chưa được dể, một cái đập của Huyết viên Thần Quan hẳn phải mạnh, phần đất xấp bị lên nhanh. gia di lão lại đập nhiều lần, năm mộ bẹp rí xuống.

— Du Thiên Minh biết rõ, công lực của Thần Quan rất mạnh, mà y thì không chồn thì thề của Hằng Nga sâu lam y nghĩ, nếu Thần Quan cứ đập mãi như vậy, chắc thì thề của Hằng Nga phải nát như.

Y vội kêu lên :

— Tiên bối ! Tiên bối...

Bỗng, Huyết viên Thần Quan rú lên :

— Mỵ diện ! Người già chết ! Thì ra người già chết !

Du Thiên Minh giật mình, nghĩ tưởng là Huyết viên Thần Quan nhắc nhớ đến người nào đó, chứ chẳng phải lão đã đập đến Hằng Nga.

Y trở mắt nhìn lão, trong khi đó, lão nhảy lùi ra xa đoạn ta quát :

— Lên đây mỵ diện ! Lên đây, chúng ta cùng đồng thủ xem nào !

Du thiên Minh hấp tấp thốt :

— Hằng Nga đã chết rồi !

Huyết viên Thần Quan hét :

— Cầm ! Cầm ! Nếu bà ta chết tại sao có nội lực từ lòng đất bùng lên ? Nội lực đó mạnh đến độ suýt đẩy bật ta nhào trở lại ?

Du thiên Minh biến sắc, sợ hãi cực độ.

Đương nhiên, y không thể hiểu sự tình, bởi chính y và Từ Tuyết Hồng vừa mai táng thi hài của bà ấy.

Y không hiểu, song Từ tuyết Hồng hiểu.

Bởi, lúc họ huyết thi hài của bà ta, nàng đã nhận ra chân khí của bà chưa dứt hẳn, có điều nàng không bám tiết lộ với Du thiên Minh thôi, nàng sợ cho Du thiên Minh biết, y sẽ ngăn chặn nàng với cái xác đó, và y sẽ làm hết mọi cách để cứu cho bà ta tỉnh lại.

Bà ta sống lại, thì bà sẽ bức bách nàng theo bà đi về Miêu Cương.

Bây giờ, nghe Huyết viên thần quân nói như thế, nàng không kinh ngạc như Du Thiên Minh:

Có điều, nàng sợ, vì Hằng Nga sống thực sự rồi !

Thì ra, Hằng Nga chưa chết thật.

Bà nằm bất động, khiến cho Du Thiên Minh và Từ Tuyết Hồng tưởng đâu là bà đã chết rồi, bất quá, chân khí trong người của bà bị bẻ tắt dù ở trên mặt đất, hay ở trong lòng đất cũng thế, chân khí bị bẻ tắt thì bà còn biết ngớt ngớt gì ?

Chân khí đó, qua một lúc, lại được khai thông, và vì bà bị chôn vùi trong đất, nên phải ngột ngạt do đó chân khí mới vận chuyển rồi, không lợi thoát, phải bùng lên, xung mạnh vào Huyết viên Thần quân.

Công may, Thần quân phát giác kịp thời, nhảy vọt ra xa nếu không thì hẳn đã bị bắn tyn như quả cầu rồi !

Thần Quan nhảy ra xa Du thiên Minh và Từ Tuyết Hồng trở mắt nhìn lão rồi nhìn qua năm mộ.

Lớp đất mới được cả hai đắp sơ sài, lúc đó, bỗng nhút nhút vừa nhút nhút, vừa nổi lên, nổi mãi, một lúc sao đột nhiên cả tan ra, kế tiếp có tiếng Hằng Nga rú lên quá đi.

Tiếng rú chưa dứt, những mạch đất rã ra, vọt bắn lên, bay tung tóe, quét gió rào rào, những viên đất bay xa nhất cũng ngoài bảy tám trượng.

Liền theo đó, Hằng Nga từ lòng đất, vọt lên không, cao hơn

bốn năm trước.

— Cái vật đó, chẳng phải do bà ta muốn, bất quá bà vùng vẫy đã ra khỏi lớp đất, lấp trên mình bà, bà vùng vẫy hơi mạnh một chút, đất bay rồi, dư lực vẫn còn, chính lực đó nâng bổng bà lên, chứ nếu bà muốn nhảy thì ít nhất cũng phải lên cao hơn mấy trượng.

Hằng Nga chưa đáp xuống đất, Huyết Viên Thần Đa vội quát to :

— Xem chừng của ta !

Vừa quát, lão vừa lướt tới, tay vung liễn, quét nghiêng lên không trung.

Hằng Nga tuy có nội lực rất mạnh, song về võ công thì bà chẳng biết một chiêu thức nào cả, bởi điện diện không không, bà có biết tập luyện như thế nào, dù có quyền Tam Bửu Chân Kinh trong tay.

Bất quá, bà xem qua một vài hình vẽ trong quyển sách, rồi mở phòng múa may, ngày này, qua ngày khác trong chiếc tháp cao, mấy mươi năm dài, nên thuần thục, rồi khi vung tay, chân kiêu tỳ tam luy ý phát ra vậy thôi.

Cho nên, thân hình còn lơ lửng trên không, thấy Huyết Viên Thần Quân tung chưởng đánh mình, bà chẳng biết làm sao né tránh.

Bà lúng túng, mà chưởng kinh của Thần Quân lại vút đi rất nhanh.

Tự nhiên, bằng cách này hay cách khác, bà phải phản ứng, chứ chẳng lẽ chịu hứng một chưởng đó ?

Con người ta, dù có điện không cũng biết tiếc mạng sống bởi bản năng tự tồn, con thú còn biết tự tồn thay, huống chi những con người ?

Bà phản ứng bằng cách nào ?

Bởi không biết võ công, bà phản ứng quá chậm, chưởng kinh của Huyết viên thần Quân đâu có chờ bà định đoạt được một cách phản ứng ?

Một tiếng bịch vang lên, chưởng kinh chạm trúng bụng Hằng Nga.

Đang d p xuống, Hằng Nga bị trúng một chưởng nơi bụng, bật dôi trở lại trên không.

Huyết viên thần Quân tuy đánh trúng Hằng Nga, song chưởng kinh của lão chạm phải một lực đạo của Hằng Nga bốc ra làm chấn động toàn thân lão, không kềm vững được đôi chân, lão phải chấp choạng lùi lại ba bước mới đứng lại được.

Nhân lúc Hằng Nga từ lỗ huyết vọt lên đỉnh lung một chưởng hạ ngay bà xuất thủ bất ngờ với toàn công phu nội lực, hẳn Thần Quân có ưu thế lắm, và chắc chắn là mình nắm được cái cơ bất thắng rồi.

Nào hay, Hằng Nga chẳng việc gì, bất quá bà ta tộn người trở lại trên không, nhưng phải lão thì bị chấn dộng đến hải huyệt, như vậy là lão chẳng chiếm được mấy mai tiện nghi.

Đánh bất ngờ mà không thắng, khi đối phương sẵn sàng trong tư thế ứng chiến, thì lão làm gì hạ nổi ?

Lao bắt đầu sợ hãi.

Hằng Nga bị tung bổng trở lên trên không, cao hơn sáu bảy thước, vùng vẫy máu tay, quấy chân, rơi xuống giữa một lùm cây nhánh và lá cây, bị bà ta quét tay quét chân, gây lợi, rơi xuống rào rào.

Nhưng Hằng Nga việc gì cả.

Rơi xuống đất rồi, bà đứng vững chân, đảo mắt nhìn ra bốn phía thấy Từ Tuyết Hồng, vội gọi :

— Con ! Con còn ở đây à ? Có phải vừa rồi mẹ ngủ một giấc say không !

Lừ Tuyết Hồng trước sự thật hiển nhiên, Hằng Nga đã sống lại rồi, nàng không còn sợ hãi nữa, nhưng nàng lo, bởi nàng chắc chắn là bà ta sẽ bá nàng theo về Miêu Cương.

Trong tình thế này, nàng dờ cười dờ khóc.

Nhưng, Du thiên Minh trái lại rất hân hoan, kêu lên :

— Thì ra bà chưa chết ! Tại họ cứ tưởng là bà đã tắt thở rồi !

Hằng Nga ngơ ngác :

— Chết ? Ai chết ?

Bồng, bà bật khóc, vừa khóc vừa rên rĩ :

— Chết ! Phải ! Chàng chết rồi ! Huyết chương Đường Hào đã chết rồi !

Huyết viên Thần Quân sôi giận quát lớn :

— Người diễn thật sự người giả diễn ? Lại đây ! Lại đây ! Nhất định cùng người liều một trận sống thác !

Hằng Nga không lưu ý đến thần quân, cứ khóc, cứ kêu.

Từ tuyết Hồng thì thầm bên tai Du thiên Minh :

— Đại ca thấy sao, theo tôi nghĩ thì vũ công của Hằng Nga cao hơn Huyết viên Thần quân đấy !

Nàng thì thầm cổ dè mỗi một mình Du Thiên Minh nghe lọt mà thôi, nhưng Huyết viên Thần vẫn nghe được như thường.

Lão chớp mắt hướng qua nàng, gằn giọng hỏi :

— Ai nói với người như vậy ?

Từ tuyết Hồng giật mình cúi đầu, không dám nói gì nữa.

— Huyết Viên Thần Quân tức nất vô cùng rồi lão chậm chậm bước tới đưa một tay ra, ngón tay cơ hồ chạm chót mũi của Từ Tuyết Hồng.

Từ Tuyết Hồng xanh mặt, lùi lại mấy bước.

Huyết viên thần quân hừ một tiếng :

— Du Thiên Minh ! Tại sao người cùng đi chung với nàng ?

Du thiên minh đáp :

— Tại họ và nàng quen nhau từ lúc còn ở ngoài biên giới, tại họ nhờ, nàng chẳng quản đường xa vạn dặm, đến tận Lục Bàn Sơn báo tin cho sư phụ tại hạ hay, do đó, sư phụ tại hạ mới để Trường Bạch Sơn kịp thời, giải thoát tại hạ khỏi tay của bọn Tam Ma Nàng...

Huyết Viên thần Quân không đợi y nói dứt câu, hét lên một tiếng

quái dị, chặn lời :

— Vô luận sự tình như thế nào, ta nhất định không cho người hiệp chung với nàng !

Lão cương quyết ngăn chặn Du Thiên Minh hòa hợp với Từ Tuyết Hồng trên đường đời, dù với tư cách nào, là lão có cái lý do của lão, lý do đó khiến lão không thể chấp thuận cho Du Thiên Minh đồng hành với Từ Tuyết Hồng, dù nàng có theo bên cạnh y để giúp giết y, chiếu cố đến y, chứ chẳng phải là để gây phiền lụy cho y.

Lý do đó, không ngoài sự nhận xét về con người của Từ Tuyết Hồng :

— Trước con mắt của lão, nàng là một thiếu nữ hết sức bại hoại, nàng vô lương tâm, tàn nhẫn, và độc ác nàng có thể làm được mọi sự hung bạo, không hề biết thương xót cho một ai, nàng là một hồ ly, một độc xà, nàng không còn là con người nữa !

Nhưng Du Thiên Minh làm gì hiểu được ý tứ của lão ?

Cho nên lời nói của lão vừa buông ra, chói cả tai của y, chẳng những y không tiếp nhận nổi, trái lại y còn có cảm tưởng phản ngược.

Y không tiện nói lên cảm tưởng phản ngược đó, bởi dù sao thì Thần Quân cũng là bằng hữu của sư phụ y.

Y chỉ cười lạnh, không đáp.

Huyết viên Thần Quân lại trầm giọng hỏi :

— Ta nói gì, người có nghe chăng ?

Du Thiên Minh điềm nhiên gạt đầu :

— Có nghe tiền bối nói song tại hạ thấy không thần tuân lời !

Huyết Viên Thần Quân nổi giận :

— Tiền tử khá 6 thật ! Người ngu xuẩn quá chẳng biết gì cả ? Ngươi có biết con người nàng như thế nào không ?

Du Thiên Minh cau mày :

— Biết chứ, tiền bối ! Xin tiền bối đừng quan tâm gì đến sự

việc hại của ta !

Huyết viên thân quân hét lên vùng tay đánh một chưởng, chưởng đó quét ngang qua mặt Du Thiên Minh.

Giả như Du thiên Minh không nhờ Hằng Nga chuyển sang phần nội lực dồi dào, thì chắc chắn là y khó tránh được cái chưởng đó.

Nhưng, bây giờ, công lực của y tiến triển quan trọng rồi.

Nếu hững phải một chưởng đó, ít nhất y cũng mất trọn hàm dưới.

Y cấp tốc rùn người thấp xuống, chưởng kinh của Huyết viên Thân Quân lướt ngang qua bên trên đỉnh đầu y.

Hạt chưởng đó, Thân Quân bèn quay nhanh mình, vươn năm ngón tay tạo thành năm móc sắt, chụp qua Từ Tuyết Hồng đồng thời mắng :

— Phải chi đêm đó, ta giết chết người cho xong !

Từ Tuyết Hồng nằm mộng cũng không tưởng nổi là Thân Quân tấn công nàng bất ngờ.

Bất giác, nàng rú lên một tiếng khủng khiếp.

Du thiên Minh giật mình, hét lên một tiếng.

Y định can thiệp cứu nàng, song y chưa nhứt động thân hình, Hằng Nga đã trượt tới.

Bà lướt tới rất nhanh, nội lực bộc ra khắp người, quét gió ào ào.

Bàn tay sắp sửa chạm vào người Từ Tuyết Hồng, bỗng Huyết viên thân Quân nghe gió rít phía sau lưng.

Thay vì kinh hãi, lão lại mỉm g.

Thực sự thì, Thân Quân muốn giết chết Từ Tuyết Hồng, để giải tỏa sự ám ảnh của nàng bên cạnh Du Thiên Minh.

Song, với thân phận của lão, lão không thể hạ thủ trừ diệt được nàng, bất quá trong phút giây nóng giận, lão xuất chiêu đấy thôi.

— Xuất chiêu rồi, lão lại hối hận, nhưng chẳng lẽ rút tay về ?

Trong khi đó, từ phía sau, một kinh lực cuốn tới.

Đạo kinh lực dĩ nhiên là nhắm vào lão.

Mà lão thì đứng trước mặt Từ Tuyết Hồng. Nếu lão dịch bước qua một bên, tránh khỏi đạo kinh lực, thì đương nhiên Từ Tuyết Hồng hững trọn chiêu công đó.

Như vậy, lão khỏi xuất thủ mà Từ tuyết Hồng vẫn phải chết như thường.

Do đó, lão hân hoan ra mặt.

Nghĩ như vậy, lão làm ngay. Kinh lực phía sau vừa vút tới, lập tức lao đảo bộ vọt ra một, xa hơn năm sáu thước.

Lão nhìn mình khi lao chưa chạm chân xuống đất là Từ Tuyết Hồng phải rú lên liền.

Nhưng, lão làm.

Từ tuyết Hồng chẳng hề kêu la một tiếng.

Hằng Nga lao mình tới, như hòn núi bạt gốc, thế mà vừa đến trước mặt Từ Tuyết Hồng, bà trụ bộ lại được như thường.

Chính bà kêu lên :

— Nữ nhi !

Tính sai một thế cờ, Huyết viên Thân Quân kinh hãi.

Chẳng những lão kinh hãi vì sự thất bại trong mưu toan đó, mà lão kinh hãi bởi cái lược của Hằng Nga quét gió mạnh đến độ lão đã vọt ra xa rồi, mà áp lực vẫn còn lan rộng đến lão, bắt buộc lão phải lùi thêm hai bước nữa.

Lược mạnh đi như vậy, Hằng Nga đứng ngay lại dễ dàng, đó là sự kỳ lạ, lão không tưởng nổi. Hơn thế, Từ Tuyết Hồng ở gần bà ta lại chẳng bị áp lực đẩy ngã, còn tẹo ở xa hơn, vẫn bị áp lực đó bức theo !

Như vậy, là nội lực của Hằng Nga đã được xử dụng tùy ý bà ta và như vậy, là bà đã luyện đến mức thành tựu phi thường rồi !

Bình sanh Thân quân chưa hề gặp tay nào lợi hại như thế kể cả Đồng phương bá Chủ và Tịch Đại Nền Sanh !

Từ tuyết Hồng thoát chết, mừng quá, buột miệng gọi :

— Mẹ !

Hằng Nga khoan khoái vô cùng, vội quay mình về hướng Huyết viên Thần Quân đưa tay chỉ, đáp :

— Người !

Bà chỉ tay, buông gọn một tiếng như thế, chẳng rõ bà định nói gì làm gì, song Huyết viên Thần Quân giật mình.

Bà lại tiếp :

— Người muốn làm gì con gái ta ? Người muốn sát hại nó phải không ?

Vốn có ý sợ Hằng Nga, nhưng bản tính quật cường, Thần Quân hừ một tiếng :

— Nàng không phải là con gái của người đâu !

Hằng Nga sững sờ.

Từ Tuyết Hồng biến sắc, hấp tấp nói mấy tiếng bên tai Hằng Nga, bà tin nàng ngay, không còn lưu ý đến câu nói của Thần Quân nữa.

Thực ra, Từ tuyết Hồng lo sợ như thế, cảm như thừa, bởi Hằng Nga đã diễn đại rồi. Lý trí đâu còn để suy nghĩ, bà tin việc gì, là tin chắc, bất cứ sự kiện nào xảy ra, cũng chẳng làm sao lung lạc được niềm tin đó.

Dù Từ Tuyết Hồng không xác định lại, bà ta cũng chẳng tin lời Huyết viên Thần Quân, bấtqua bà sững sờ vì lời nói của Thần Quân trái tại bà thôi.

Bà nhìn lão, quát :

— Người nói nhảm ! Người dám nói nhảm với ta à ?

Thần Quân ngấm đẽ tự chán khí, đồng thời thốt :

— Nàng đó không phải là con gái của người đâu, sự thật như vậy đó ? Con gái của người bị nàng hãm hại, có thể đã chết vì nàng, rồi cũng nên lắm ! Con gái của nhà người hiền妒 lắm, chẳng điều ngoa như nàng này đâu ! Con gái của người tên Ngọc Cẩm, ta có gặp nàng ấy !

Lão vừa dứt tiếng, Hằng Nga rú lên, âm thanh vẫn quát đi như từ lúc nào, rồi bà vội mình lại.

Song, Huyết viên Thần Quân đã chuẩn bị từ trước, thấy bà nhút nhát, lão nhún chân tung người lên không, nghiêng dả vút ra xa đáp xuống ngoài trượng xa.

Chụp huyệt Huyết viên Thần Quân, Hằng Nga dạy lại Từ Tuyết Hồng, gọi :

— Minh đi thôi, con ạ ! Minh về Miêu cung !

Nghे Huyết Viên Thần Quân tiết lộ sự bí mật về Ngọc Cẩm Từ Tuyết Hồng lo sợ cuống cuống, nàng lo sợ chẳng phải vì Hằng Nga nghe như vậy rồi làm khó khăn chỉ cho nàng, mà nàng chỉ nghĩ là Du Thiên Minh sẽ phê phán bất lợi cho nàng.

Nàng khẽ liếc sang Du Thiên Minh, bắt gặp y đang hướng mắt về phía của nàng, ánh mắt của y ngời niềm nghi hoặc, bất giác nàng rợn người, vội cúi đầu xuống, tránh ánh mắt đó, lòng qua vẫn đã khác :

— Chúng ta đi tìm Liệt Hòa tiền bối đi Du đại ca !

Du thiên Minh hấp tấp đáp :

— Phải đó, Từ cô nương, vậy...

Sợ Du thiên Minh nhắc lại câu nói của Huyết Viên Thần Quân Từ tuyết Hồng chặn lời y liền :

— Minh đi cho sớm đi, đại ca, dọc đường đại ca dọc đường đại ca muốn nói gì hãy nói !

Du thiên Minh gật đầu, nhút bước về phía Từ tuyết Hồng, sẵn sàng đi theo nàng.

Huyết Viên Thần quân hét :

Người theo nàng, hay theo ta ?

Du thiên Minh chẳng có chút hảo cảm nào đối với Huyết viên thần Quân cả, do đó, lão càng bám sát y, y càng bức, nghe lão hỏi thế y cau mày đáp :

— Tại họ muốn gặp gia sư và sư nương, nếu tiền bối nhất định ngăn cản thì...

Huyết viên thần Quân quát lớn :

— Sư phụ người không muốn cho người trở về đó người cái kinh sư phụ người tức nhữn là người chống đối ra mắt chẳng lẽ người

không nghe sự phụ người nói gì với ta lúc giao người cho ta sao?

Dù sao thì Du Thiên Minh cũng chẳng nên dùng lời là quyết liệt đối đáp với Huyết Viên Thần Quân, vì cũng biết là Thần Quân vì giữ lời hứa với sự phụ y, nên cố tình ngăn trở, chứ trong việc này, lão có lợi lộc gì mà ngăn chặn y?

Y thay đổi thái độ, buông tiếng thở dài, đáp:

— Xin tiên bối hiểu cho, sở dĩ sự phụ tại hạ không muốn cho tại hạ trở lại Lục Bàn Sơn, là vì lúc đó tại hạ còn mang nặng thương thế, song hiện tại thì tại hạ đã khôi phục công lực hoàn toàn, có thể bảo giờ đây sức khỏe của tại hạ được phục hồi còn dồi dào hơn trước.

Thần Quân xì một tiếng:

— Người đề cập đến công lực của người à? Cái công lực của một con kiến, một con ruồi phải không?

Du Thiên Minh nhếch nhếch cười khờ:

— Dù có đúng như lời tiên bối nói đó, thì, bỏ tại hạ ra, còn có Từ cô nương, còn có Hằng Nga đó chứ? Thiết tưởng cả hai người đó cũng giúp ích được phần nào chứ?

Huyết viên Thần Quân liếc nhìn Hằng Nga, tâm tư phát động một ý niệm.

Thực ra, mặc dù tình hữu nghị giữa Liệt Hòa Thân Đà và Huyết viên Thần quân rất thâm hậu, Thần quân cũng bức dọc về cái việc Thân Đà ủy thác Du thiên Minh cho lão.

Lão không thể từ chối, trong khi biết rõ Đông Phương Bá Chủ tìm Thân Đà để gây sự, Thân Đà phải gặp đủ nhiều lạnh lẽo do đó lão miễn cưỡng nhận lời, cho Thân Đà rảnh tâm trí, đối phó với Đông phương bá chủ.

Cho nên, lão cố tình ngăn chặn Du Thiên Minh trở về Lục Bàn Sơn.

Du Thiên Minh không chịu hiểu nỗi khổ tâm của lão, cứ đòi về đó chờ kỳ được, dù sự đòi hỏi đó có hợp lý đi nữa, song hoàn cảnh không cho phép y có mặt bên cạnh Thần Đà thì làm sao lão dám đề

chơi y ra đi như vậy?

Bây giờ, nghe y nói đến sự tiếp trợ của Hằng Nga và Từ Tuyết Hồng, lão ngâm nghĩ, y cũng có lý tự như vậy.

Hắn nói phải đó, tuấn được một người, càng hay thêm một phần, ít nhất cũng tạo được thánh thể, nhưng, cái số đông này liệu có làm chi nổi Đông phương Bá Chủ chăng? Từ Tuyết Hồng thì đành rằng có năng cũng như chẳng có còn Hằng Nga thì mục ấy có dấu pháp nguy dị nhân dịp này, cứ để cho mục ta giao thủ với Đông phương bá chủ thử xem, biết đâu thể cờ chẳng đảo ngược, ngoài ý tưởng của ta?

Lão cười lạnh, thốt:

— Người có chắc là người đông thì làm được việc chăng? Ngày trước tại Thiên Nhãn Bảo, người đông biết bao nhiêu thể mà chỉ nghe tin là ta sắp đến nơi, bao nhiêu người đều bỏ chạy cả, như vậy thì người có đông cũng chưa hẳn là một ưu thế!

Từ tuyết Hồng biến sắc.

Du Thiên Minh hấp tấp đáp:

— Tại hạ không sợ cường địch. Mà Từ cô nương cũng chẳng sợ gì cường địch!

Y day qua Từ tuyết Hồng hỏi:

— Có đúng như vậy chăng, Từ cô nương?

Dù thực sự sợ hãi phi thường, Từ tuyết Hồng cũng phải làm gan gạt đầu:

— Đương nhiên là đúng!

Du Thiên Minh hướng sang Thần quân tiếp:

— Hằng Nga và Từ cô nương, xưng nhau là mẹ con, chẳng lẽ mẹ bỏ con. Như thế đó, vô luận làm sao, nếu họ động thủ, Từ cô nương sẽ giúp tại hạ, rồi Hằng Nga sẽ giúp Từ cô nương. Còn như Thần quân thì...

Thần quân bừ một tiếng, chặn lại:

— Ta biết rõ ý tứ của người rồi! Người không bảo ta đi theo ta cũng phải đi với các người!

Từ tuyết Hồng kinh hãi, kêu lên :

— Tiền bối đi theo chúng tôi ?

Huyết viên Thần quân lạnh lùng :

— Bhai ta cùng đi với các người. Người sợ gặp Liệt Hỏa Thần Đà mà có mặt ta, thành bất lợi cho người phải không ?

Tự nhiên, Từ tuyết Hồng phải sợ.

Nhưng, bao giờ nàng chịu nhận như vậy, nàng hừ một tiếng gần giọng :

— Tôi sợ gì chứ ?

Thần quân cười lạnh :

— Người sợ ta liết là những hành vi tàn ác của người, bởi người muốn dấu mặt mũi những hành vi đó, không cho không cho Du Thiên Minh biết !

Từ Tuyết Hồng biến sắc mặt đến nhợt nhạt, trông thể thảm vô cùng.

Du Thiên Minh lập tức biện hộ cho nàng.

— Thần quân không hiểu đó thời, chú tại hạ còn sống sót được đây là nhờ nàng chẳng quản nghìn dặm núi rừng, đưa tin về gia sư già sư đến nơi kịp lúc...

Huyết Viên Thần quân cười lạnh mấy tiếng, bỏ qua cái việc đó, giọng :

— Nếu muốn về đó, thì nên đi ngay, chúng ta cùng đi với nhau liền bây giờ, không nên chậm trễ !

Hãng Nga, trở mặt, hỏi :

— Đi đâu !

Huyết viên thần quân đáp :

— Đi tìm Liệt hỏa thần Đà !

Hãng Nga cao giọng :

— Liệt Hỏa thần Đà ? Ai thế ? Ta không đi đâu, ta chỉ muốn trở về Miêu cương thôi.

Bà dạy qua Từ Tuyết Hồng, gọi :

— Đi, con ! Mình về Miêu cương !

Du Thiên Minh cười khò :

— Từ cô nương...

Từ Tuyết Hồng thốt :

— Du đại ca yên trí, tôi có cách.

Nàng nghiêng cái đầu sát bên tai Hãng Nga, chỉ thì thầm mấy tiếng :

Hãng Nga gật đầu mấy lượt.

Sao cùng, bà ta cất tiếng :

— Được rồi, cứ như vậy đi !

Bà rú lên, âm thanh quái dị như lúc nào.

Huyết Viên Thần Quân và Du thiên Minh chẳng hiểu Từ Tuyết Hồng đã nói gì với bà ta, mà bà ta rú lên như vậy. Cả hai nghi ngờ, song Thần Quân thì lo ngại hơn, bởi Hãng Nga hoàn toàn có ác cảm với lão, mà Từ tuyết Hồng lại đang ở vì lão đi theo.

Từ tuyết Hồng vẫy tay gọi Du thiên Minh, khi y đến gần, nàng thấp giọng thốt :

— Du đại ca, chúng ta đi tìm Liệt Hỏa tiền bối, song cái lão thần Quân kia...

Du Thiên Minh hấp tấp chặn lời :

— Từ cô nương, lão ta giao tình rất trọng hậu với gia sư, lão có đi theo cũng là một sự tốt, chẳng có chi đáng ngại đâu.

Từ tuyết Hồng cau mày :

— Đại ca không biết chi hết ! Lĩnh sư gặp sự khó khăn quan trọng lắm, chứ chẳng phải đơn giản đâu nhé !

Du Thiên Minh trở mặt :

— Cô nương nói sao ? Có thể cho tại hạ hiểu những gì cô nương đang nghe thấy chăng ?

Những điều nghe thấy, Từ tuyết Hồng khó nói ra vô cùng Song, Du Thiên Minh lại muốn nghe, thì nàng có nên nói ra chăng ?

Trong khi nàng do dự, Huyết viên Thần quân sốt ruột, gần giọng hỏi :

— Đi hay không đi, hờ Du thiên Minh ?

Du Thiên Minh cũng nóng đi như lửa, nên không hỏi gì Từ Tuyết Hồng nữa, vừa nắm tay nàng vừa đáp Huyết Viên Thần Quân :

— Đi chứ, tiền bối ! Chúng ta đi ngay bây giờ đây !

Rồi y và Từ Tuyết Hồng đi trước, Hăng Nga theo sát bên sau.

Cuối cùng, là Huyết viên Thần quân cách xa họ.

Nhờ Du thiên Minh thuộc đường đi trước, hẳn nội bọn, nên họ đi rất nhanh.

Đối với họ, đường đi dù khó khăn làm sao, họ cũng đi dễ dàng như trên đường bằng phẳng.

Họ đi mãi, không ngừng, đến giờ ngọ hôm sau, họ mới dừng lại nghỉ chân.

Nơi họ dừng chân, là chỗ ra vào một sơn cốc, có ngọn suối trong từ trong cốc chảy ra.

Họ dùng tay vốc nước uống.

Hết khát rồi, Du Thiên Minh chỉ tay về phía trước, thốt :

— Qua khỏi đỉnh núi đó rồi, là đến nơi. Có thể chúng ta đến đó trước khi đêm xuống.

Y nóng vẻ, gập mặt sư phụ, xem sự tình ra sao mà Thần quân cũng nóng chẳng kém y. Có nóng, từ nhiên có lo cho Thần Đà, song nóng lại chẳng làm gì được liền, Thần quân thở dài.

Bây giờ, Du Thiên Minh mới cất tiếng :

— Thần quân và gia sư, vốn là đôi bằng hữu rất thân, chắc thần quân cũng biết nguyên nhân nào khiến Đông Phương bá chủ đến tìm gia sư chứ ?

Từ nhiên Huyết viên Thần Quân hiểu hơn ai hết uẩn khúc sự tình, nhưng dù biết rõ, lão có thể nói ra cho Du Thiên Minh nghe được chăng ?

Lão nhếch nụ cười khờ, không đáp :

Từ Tuyết Hồng vọt chen vào :

— Không phải đâu, đại ca ! Lão đại ma đầu đó đến tìm sư nương của đại ca chứ chẳng phải tìm Liệt hỏa tiên bối !

Du Thiên Minh sững sờ một lúc đoạn, ấp úng :

— Ờ... sư nương... của tại hạ ?

Y không tin là việc như vậy. Bởi, làm gì có sự liên quan giữa sư nương y và Đông phương bá chủ ?

Nhưng, Huyết viên Thần Quân nghe Từ Tuyết Hồng nói thế giật mình biến sắc, hấp tấp gạt ngang :

— Người có biết gì mà nói chứ ?

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Tại sao tôi không biết ? Lúc lão đại ma đầu đến đó, thì tôi đang ở bên cạnh Liệt hỏa phu nhân, chính lão ấy gọi ngay tên tộc của phu nhân nữa kia mà !

Du thiên Minh trở mặt :

— Thật vậy ?

Từ Tuyết Hồng gạt đầu :

— Tôi bịa chuyện làm gì ?

X

CHƯƠNG XXXII

CHA TA LÀ AI

Du Thiên Minh hết sức nghi hoặc !

Y chỉ biết mình là một cô nhi, được Liệt hỏa phu nhân nhặt về Lục Bàn Sơn, nuôi dưỡng từ lúc nhỏ đến khi trưởng thành, y hằng nguyện với lòng một mực hiếu thuận để đáp đền phần nào cái ơn trọng hậu vô sanh hữu đường của phu nhân mà y xem chẳng khác gì mẹ ruột.

Phu nhân thành thực yêu mến y, xem y như con đẻ, dù giữa y và sư nương có mối liên quan mật thiết như vậy, y vẫn không hề biết sư nương có tên tộc như thế nào.

Mà, bình sinh, y cũng chưa từng nghe Liệt Hỏa Thần Đà gọi sư nương y bằng tên tộc.

Nhưng, Đông Phương Bá Chủ làm sao lại biết tên tộc của sư nương y mà gọi ?

Du Thiên Minh muốn không tin lời Từ Tuyết Hồng lắm, song nhìn thần thái của nàng, y biết chắc là nàng chẳng bịa chuyện làm gì.

Có lợi chỉ cho nàng mà nàng phải bịa chứ?

Y hỏi :

— Tên lộc của sư nương lại hạ, như thế nào?

Từ tuyết Hồng đáp gọn :

— Nguyệt Phần !

Nàng tiếp :

— Đông phương bá chủ gọi hai tiếng đó, đến mấy lần Tôi nghe rất rõ !

Du Thiên Minh muốn hơi nữa, nhưng ngại có Huyết viên Thần Quân ở bên cạnh y, y ngại hỏi mãi thì có điều bất tiện, nên im lặng.

Huyết Viên Thần Quân trái lại sợ Từ Tuyết Hồng thổ lộ những điều mà lão cho rằng không nên nói ra trong lúc này, nên giục :

— Thôi, chúng ta đi chứ ? Nghĩ chán như vậy cũng đủ lắm rồi.

Song, Du Thiên Minh chưa chịu đi, y nhắc lại câu hỏi vừa rồi, mà Thần Quân chưa đáp :

— Tiên bối có biết vì nguyên nhân nào, Đông phương bá chủ đến tìm sư phụ của tại hạ chứ ? Tiên bối không chịu tỏ thật cho tại hạ biết, phải không ? Chẳng những thế, tiên bối lại còn ngăn trở tại hạ về đó gặp sư phụ tại hạ nữa ? Tại sao thế, hỡi tiên bối ?

Huyết Viên Thần Quân bị hỏi dồn hai lượt, hơi bối rối một chút :

— Chẳng tại sao cả, chỉ vì sư phụ người không muốn cho người về đó người căn dặn tại như vậy, ta phải làm y như vậy, chứ ta chẳng có ý riêng tư gì.

Du Thiên Minh bước tới một bước, trầm giọng :

— Mà việc gì đã xảy ra, tiên bối cũng nên nói cho tại hạ biết chứ ?

Huyết Viên Thần quân bực :

— Tại sao người cứ hỏi ta mãi ? Trong chốc lát nữa đây, gặp sư phụ người rồi, sẽ mặc sức mà hỏi, không được sao ?

Du Thiên Minh càng nghi hoặc.

Đột nhiên, y quay mình, vọt đi tới rất nhanh.

Từ Tuyết Hồng, Hằng Nga và Huyết viên thần quân không chậm trễ vọt theo sau liền.

Hoàng hôn chưa xuống họ đã vượt qua đỉnh núi phía trước mặt.

Và họ đã thấy khu rừng trúc xa xa, hiện ra xanh xanh nơi triền núi.

Đến bây giờ, Du Thiên Minh mới chắc chắn là công lực của y dồi dào hơn trước rất nhiều, và chân khí do Hằng Nga, chuyển sang rất quan trọng, nhờ thế y chẳng những lành hẳn thương, mà còn gia tăng nội công trên chỗ tương !

Y lướt mình thoăn thoắt, nhẹ nhàng như con yến liệng chẳng nghe một chút nào, mỗi cái nhảy của y ít nhất cũng ba trượng dài.

Độ chừng khoảng cách vừa tầm âm vang, y hú vọng một tiếng, tiếng hú được kéo dài ra, cho âm thanh lâu dứt.

Công lực dồi dào, Du thiên Minh thoát đi rất nhanh, chỉ có Huyết viên Thần Quân và Hằng Nga theo kịp, còn Từ Tuyết Hồng thì rơi lại sau xa.

Nhưng, Hằng Nga đã xem nàng là con, thì khi nào ba bỏ rơi nàng ? Ba phải lùi lại, diu nàng, để cho lát nữa cùng đến nơi một lượt.

Sáu dặm đường trong thoáng mắt đã được bốn người vượt qua, và hiện tại, họ đã đến tận bia rừng trúc rồi.

Vừa lúc đó, Du Thiên Minh trông thấy một bóng người từ trong rừng trúc chạy ra.

Bất giác, Du Thiên Minh giật mình.

Người đó vừa lùn, vừa mập, chạy rất nhanh, trông như một quả cầu lăn lông lốc.

Tuyệt đầu, chưa nhận ra người đó là ai. Du Thiên Minh kinh hãi, song nhìn kỹ lại rồi, y mới biết chính là Liệt Hỏa Thần Đà.

Tức ra, là đệ tử, sống bên cạnh sư tôn hơn mười mấy năm dài, đương nhiên là nhìn thoáng qua Liệt Hỏa Thần Đà, Du Thiên Minh phải nhận ra ngay.

Song, hiện giờ, Thần Đà có vẻ quái dị, đừng nói là Du Thiên Minh, đến cả Huyết Viên Thần Quân vừa trông thấy cũng chẳng nhận ra nổi !

Xưa nay, có bao giờ Thần Đà khom mình, cúi đầu ? Một con người có tánh nóng như lửa, lại cao ngạo phi thường, thì luôn luôn ngẩng cao mặt nhìn đời, dù rước mặt có kẻ tử đối đầu, lâu cũng bất chấp.

Lạ lùng làm sao, bây giờ, lão lại cúi đầu, khom lưng, chiếc lưng gù khom khom, càng phơi lộ, cái gù lên, thành ra đầu của lão thấp xuống quá mức, hơn nữa, thay vì chạy đi, lão lại lùi lùi như tìm một con đường chui xuống đất.

Lão lùi nhanh, thân hình cuốn tròn nhit tới ngưỡng tượng một khối thịt lùn.

Thấy tình trạng của sư phụ làm vậy, Du Thiên Minh hết sức hãi hùng, gọi to :

— Sư phụ !

Thần Đà cứ lùi lùi tới, chẳng rõ lão có nghe tiếng Duthiên Minh gọi hay không, lão chẳng hề ngừng đầu.

Du thiên Minh càng kinh hãi, bước nhanh tới chặn lão lại, đồng thời kêu lên :

— Sư phụ ! Đệ tử đây mà ! Sư phụ làm sao thế ?

Bây giờ, Thần Đà mới dừng chân, rồi ngẩng mặt lên, song chừng như lão cũng chẳng nhận ra Du Thiên Minh, lão lại cúi đầu rồi, sang lối khác, lùi tiếp.

Du Thiên Minh vội tạt bước qua, chặn lại :

Sư phụ ! Sư phụ làm sao thế ?

Đột nhiên, Thần Đà vụt đứng lên, nhìn Du thiên Minh trừng trừng

như lão chụp tay xuống vai y, bóp mạnh :

— Người ! Người trở về đây ?

Câu hỏi của Thần Đà chứng tỏ lão đang hồi bất định tâm thần. Lão vừa hỏi vừa bóp mạnh hơn, Du thiên Minh nghe đau nhói ở vai y nhấn mặt vừa sưng sộp, vừa cất tiếng :

— Đệ tử đây ! Sư phụ hãy tỉnh trí lại đi chứ ! Có việc gì thế, hồ sư phụ ?

Thần Đà lão liên dôi mắt một chút, vụt quát to :

— Ta đã bảo Huyết viên thần Quân đưa người đi nơi khác, tuyệt đối không cho người trở lại Lục Bàn Sơn, sao người còn mò về đây chứ ?

Du Thiên Minh hấp tấp đáp :

— Đệ tử biết sư phụ đang gặp chuyện lo, làm sao đệ tử bỏ đi nơi khác, tìm an nhàn được ?...

Thần Đà gằn giọng :

— Được ! Được ! Ta bảo người đừng trở Lục Bàn Sơn, người cãi lời ta, người trở lại để đưa ta vào cảnh chết ! Được lắm, Du thiên Minh !

Du thiên Minh sững sờ, không biết tại sao sư phụ lại quá trách y như vậy.

Dù y có cãi lời, trở lại đây, điều đó cũng chẳng quan trọng gì cho lắm, có sao sư phụ lại bảo là đưa người vào cảnh chết ?

Y trở lại đây sẽ có nguy hại xảy ra cho sư phụ của y hay chăng ?

Y ấp úng :

— Sư phụ thương thế của đệ tử lành rồi, vả lại đệ tử về đây với mục đích đưa người về đây tiếp trợ sư phụ...

Y đưa ai về ?

Liệt hỏa thần Đà nhìn ra, thấy Huyết Viên Thần quân, vụt hét lớn :

— Người ! Ta nhờ người ngăn chặn Du Thiên Minh, người lại để cho hắn trở về ! Hừ ! Ta không dung thứ cho người được rồi !

Huyết viên Thần Quân lướt tới, phân trần :

— Liệt Hỏa ! Người bình thường mà nghe ta nói đây, ta và Du Thiên Minh trở lại, có mang theo một viên thủ cho người... Ta muốn người đó so tài với cái lão đại ma đầu kia, biết đâu lão chẳng bại ?

Liệt hỏa thần Đà trở mặt, sững sờ một lúc, chừng như tâm tư lảng đi phần nào, jao nhếch vù cười khể, hỏi :

— Viên thủ ? Ai đâu ? Có phải là Tịch Đại Tiên Sanh chăng ?

Rồi không đợi ai nói gì, lão thở dài, tiếp luôn :

— Dù cho cả Tịch Đại Tiên sanh có đến đây cũng vì tất đời phó với lão đại ma đầu đó rồi ?

Huyết viên Thần Quân lắc đầu :

— Không phải Tịch đại tiên sanh đâu !

Thần Quân đưa tay chỉ Hằng Nga :

— Viên thủ của người, là bà ấy !

Liệt Hỏa Thần Đà nhìn ra, thấy Hằng Nga, bất giác lao giật mình.

Lao giật mình, không phải vì hình dáng của Hằng Nga quá dị.

Là một cao thủ trong vũ lâm, lão phải có nhãn lực hơn người, bất cứ lão nhìn vào ánh mắt của ai, là lão suy đoán rất đúng công lực tu vi của người đó cao thâm của người đó như thế nào.

Và, lão thấy ánh mắt của Hằng Nga, ánh mắt đó biểu lộ một công lực cực kỳ thâm hậu, bình sanh lão chưa hề thấy một ánh mắt nào như ánh mắt của Hằng Nga.

Kể cả Tịch Đại tiên Sanh cũng chưa có ánh mắt sáng rực như vậy.

Lão sững sờ một lúc, rồi trầm giọng hỏi :

— Bà ấy là ai ?

Huyết viên Thần Quân đáp :

— Bà ta là người trong Thiên nhất bảo !

Liệt Hỏa Thần Đà thất vọng ra mặt, dù ánh mắt của Hằng Nga vừa tạo hy vọng nơi lão.

Đành rằng Thiên nhất Bảo có linh danh trên giang hồ, nhưng ai từng xuôi ngược trên con đường từ Quan Ngoại vào Trung Nguyên, hay ngược lại từ Trung Nguyên ra Quan Ngoại, đều biết bảo chủ Từ Long một tay khé.

Song Thần Đà còn lạ gì Từ Long ?

Bất quá, Từ Long cũng chỉ là một người có tài tầm thường, Từ Long đối với lão còn kém mấy bậc, thì người trong bảo có nghĩa gì ?

Chẳng lẽ người trong bảo lại lợi hại hơn bảo chủ ?

Thấy cái vô thất vọng của Thần Đà, Thần Quân vội giải thích :

— Bà ta không liên hệ gì đến người trong Thiên nhất Bảo cả, bất quá bà ta bị giam cầm tại đây một thời gian thôi. Chừng như bà ta từ Miêu cương vào Trung Nguyên thì phải. Vũ công của bà ta đặc biệt phi thường, chẳng ai rõ bà ta học nơi bậc đại nhân nào, bởi bà ta diên niên chẳng ai dám tiếp cận cả !

Liệt Hỏa Thần Đà trầm ngâm một chút :

— Bà ta diên ? ...Liệu bà ta đương cự nổi lão đại ma đầu đó chăng ?

Rồi lão thốt nhanh :

— Không được ! Đi là hơn, ta đi, các người cũng đi luôn đừng chờ đợi cái gì gặp lão đại ma đầu đó, ít nhất cũng nên tránh lão trong lúc này !

Huyết Viên Thần Quân kêu lên :

— Đi ? Tại sao lại phải đi ?

Du Thiên Minh hấp tấp đáp :

— Đi làm sao được, hồ sơ phụ ? Sư nương còn trong tay lão ma đầu kia mà ? Nỡ bỏ mặc sư nương, không cứu sao ?

Thần Đà thở dài :

— Cứu ! Cứu ! Làm sao cứu ? Ta đã bảo là nên đi, không thì chết cả lũ, tự vệ không xong, còn toàn cứu được ai ?

Du thiên minh cau mày !

— Nhưng, đã có Hằng Nga kia, tại sao chúng ta không chịu

thực nghiệm xem ?

Liệt hỏa thần Đà lắc đầu :

— Vô ích, chỉ tốn làm cho nhiều người chết oan thôi ! Bà ấy vô can, đừng làm bà ta chết theo, oan uổng lắm !

Du thiên Minh trầm giọng :

— Tại sao sư phụ không thử sức bà ấy xem ?

Liệt hỏa Thần Đà sững sờ.

Du Thiên Minh nói đúng, tại sao lão không thử xem công lực của Hằng Nga như thế nào ?

Liệt Hỏa Thần Đà trầm ngâm một lúc, đoạn nhìn thẳng Hằng Nga thốt :

— Hay tiếp một chiêu của ta xem nào .

Hằng Nga nào biết tiếp chiêu là cái ý tứ gì, bất quá, bà chỉ hiểu là Thần Đà chỉ hướng về bà mà thôi, do đó, bà điềm nhiên chờ Thần Đà làm gì.

Thần Đà thốt xong, vung tay liền.

Bởi có ý thử xem công lực của Hằng Nga như thế nào, Thần Đà xuất thủ với số thành lực quan trọng, lại nhanh .

Song, Hằng Nga đứng yên, chẳng những không phản ứng, đến cái ý phản ứng cũng không, tưởng chừng như chiêu chiêu đó dù nhắm vào bà, nhưng thực sự chẳng phải bà là cái đích.

Bà không phản ứng, vì bà chẳng hiểu thế nào là công, thế nào là thủ, nhưng Thần Đà lại nghĩ khác, lão cho rằng Hằng Nga khinh thường chiêu chiêu của lão.

Thái độ của bà là thái độ một kẻ điên, có ai biết được thái độ một kẻ điên phát huy như thế nào ?

Bà vì điên mà bất động, còn Thần Đà lại nghĩ bà không xem lão ra gì, điều đó làm cho lão thêm tức, lão càng tăng gia công lực càng điều khiển chiêu chiêu nhanh hơn.

Tiếng gió chiêu rút lên, nghe vù đến tận người, thấy Hằng Nga bất động, Du thiên Minh biến sắc, mà Huyết viên thần Quân và Từ Tuyết Hồng cũng biến sắc liền.

Tự nhiên, Hằng Nga phải tránh đủ chiêu chiêu đó.

Bình !

Chương kinh của Thần Đà giáng xuống, đúng đầu vai của Hằng Nga, bà ta chỉ lệch vai theo đà chương giáng một chút, chân không dịch bước, thân mình không nhit động.

Nhưng, vai bà vừa lệch xuống, từ người bà bốc lên một kinh lực mãnh liệt phi thường, kinh lực đó phát ra ngay từ nơi vai bà, xung chạm mạnh vào bàn tay của Liệt Hỏa Thần Đà, làm Thần Đà chấn động toàn thân.

Bất giác Thần Đà kinh hãi, còn bao nhiêu thành lực, lão vận dụng trọn vẹn để chống ngăn kinh lực của Hằng Nga.

Phải chi, Thần Đà đứng già tăng lực đạo thì còn khá, lực đạo của lão già tăng một, kinh lực của Hằng Nga càng mạnh hơn gấp mười lần.

Thần Đà cố ấn bàn tay xuống vai Hằng Nga, bàn tay bị kinh lực của Hằng Nga bốc lên, hất ra ngoài, sức hất quá mạnh, làm chấn động Thần Đà, lão chấp choạng lúi lúi sáu bảy bước, cố gương đứng vững nhưng không tài nào kèm chắc đôi chân, đánh ngã người xuống đất.

Trong khi đó, Hằng Nga điềm nhiên như thường, bà ta trở mặt nhìn Thần Đà, như chẳng hiểu lão vừa làm gì.

Du Thiên Minh hoảng sợ, vội nhảy vội đến cạnh Thần Đà, đứng úc lão đứng lên.

Y hấp tấp hỏi :

— Sư phụ có sao chẳng ?

Lão lắc đầu, chong mắt nhìn Hằng Nga, ánh mắt ngời vẻ kinh hãi.

Huyết viên Thần Quân hỏi :

— Liệt Hỏa ! Người nhận thấy công lực của Hằng Nga như thế nào !

Thần Đà đáp gập :

— Thâm hậu vô tướng ! Vô tướng, Huyết viên !

Thần quân mỉm cười :

— Sánh với lão đại mà đầu đó như thế nào ?

Thần Đà do dự :

— Việc đó thì...thì...

Lão còn biết đáp như thế nào ?

Đánh rằng công lực của Hằng Nga quá cao thâm, trên chỗ tướng của lão, song dù sao thì bà ta là con người diên diên đại đại, còn Đông phương Bá Chủ đã thành danh trên chốn giang hồ hằng mấy mươi năm qua, lắm mưu trí, nhiều tâm cơ, đem một kẻ diên đại, mất lý trí so sánh với một lão gian hùng, thì biết làm sao mà nói được sự hơn kém ?

Du thiên Minh không để lão suy nghĩ lâu, cao giọng thốt :

— Dù sao, sự phụ cũng nên đưa bà ta gặp mặt Đông phương bá chủ, để xem cho biết bên nào hơn, bên nào kém chứ ? Theo đệ tử nhận xét thì vị tạt Đông phương Bá chủ có công lực cao hơn bà ta !

Liệt hỏa thần Đà sùng sờ một lúc, đoạn gật đầu :

— Được ! Các người theo ta ! Minh cứ thực nghiệm xem !

Lão bước đi liền.

Bốn người kia cấp tốc theo sau.

Họ vào bên trong rừng trúc, nhưng vào đến đó rồi, Liệt hỏa thần Đà lại do dự.

Lão dừng chân một chút, những người kia cũng dừng theo, sau đó, chần chừ như quyết định xong, lão bước mạnh vào sâu trong rừng.

Qua khỏi khu rừng, họ nghe tiếng suối chảy róc róc, họ thấy mấy ngôi nhà cỏ hiện ra trước mắt, nhưng họ chẳng phát hiện ra sự gì khác lạ.

Trước mấy ngôi nhà chẳng có một bóng người ! Khung cảnh vắng lặng vô cùng.

Liệt hỏa thần Đà nhếch nụ cười khà !

— Ta...đáng lẽ ta...không...

Du Thiên Minh lo sợ, hấp tấp hỏi :

— Sự phụ làm sao thế ? Sự phụ gặp chuyện gì, đến nỗi quá hấp háng, mất cả bình tĩnh như thế ?

Liệt Hỏa Thần Đà nắm tay Du Thiên Minh, thốt :

— Người không nên bước tới ! Người nào biết được ... sự nương người hiện giờ ở trong tay lão ta, nếu mình khích nộ lão, lão sẽ...

Du Thiên Minh kinh hãi, hỏi :

— Biết sự nương đang bị lão uy hiếp, mình điềm nhiên ở đây được sao, sự phụ ?

Thần Đà đáp :

— DT. nhiên là không thể dễ vậy rồi, song ta hỏi người, mình phải làm sao đây ? Trong chúng ta, có ai đánh thắng nổi lão ta ?

Du Thiên Minh thở dài, quay nhìn lại Từ Tuyết Hồng.

Từ tuyết Hồng thừa thông minh để hiểu ý nghĩa cái nhìn đó, nàng thì thầm bên tai Hằng Nga mấy tiếng.

Hằng Nga gật đầu.

Du Thiên Minh lại hướng qua Liệt Hỏa Thần Đà :

— Sự phụ liệu xem, tất cả chúng ta cùng vào một lượt hay mình ăn cắp đầu dây để một mình Hằng Nga vào trước, dụ dỗ Đông Phương bá chủ ra ngoài ?

Liệt hỏa thần Đà suy nghĩ một lúc.

Quả thật lão ngăn Đông phương bá Chủ, nếu lão vào đó thì nguy cho lão mất.

Tốt hơn, nên để cho Hằng Nga ra mặt trước, rồi cả bọn xem tình hình diễn ra như thế nào, sẽ tùy cơ ứng biến.

Nương, để cho Hằng Nga vào một mình, lộ ra Đông phương bá chủ sát hại bà ta, thì chẳng hóa ra lão xúi xẩy một người vô can gánh vác tai họa cho lão, để Hằng Nga chết oan uổng như vậy, thì lương tâm lão làm sao an ổn ?

Cho đến bây giờ lão vẫn không tin là Hằng Nga thủ thắng nổi Đông phương bá chủ, nên lão do dự mãi.

Còn một điều bất tiện, là nếu Đông Phương Bá Chủ ra bên ngoài, trông thấy Du Thiên Minh, lão ấy sẽ nói lọt ra thân thế của y.

Bằng mọi giá, Liệt Hỏa Thần Đà không muốn có sự việc đó.

Ngẫm nghĩ mãi, Liệt Hỏa Thần Đà nhận thấy, dù sao thì sao vào một lượt cũng được, để một mình Hằng Nga vào trước cũng được, chỉ cần một điều là Du Thiên Minh phải ăn mật, đừng để cho Đồng Phương bá Chủ trông thấy y, hoặc giả y cũng lên tiếng xun xẻo.

Lão người như vậy, là lão biết rõ, tuy là cha, Đồng Phương Bá Chủ chưa hề biết mặt Du thiên Minh, dù có gặp y, lão cũng chẳng biết y là ai, nếu y không xưng tên thì lão làm gì chú ý đến y ?

Cần Liệt hỏa phu nhân đã mù, bà ta có trông thấy ai đâu, mà sợ bà ta nhận ra Du Thiên Minh, nếu y không lên tiếng ?

Bảo Du thiên Minh ăn mật, có thể y không thuận, còn như bảo y ăn mật, chắc chắn là y vâng lời.

Nghĩ như vậy rồi, Liệt Hỏa Thần Đà vội quay qua Du Thiên Minh.

— Có một việc này, người phải nghe lời ta mới được !

Du Thiên Minh lấy làm lạ, hỏi :

— Việc gì, sư phụ cứ nói, có khi nào đệ tử chẳng tuân lệnh sư phụ đâu ?

Liệt hỏa Thần Đà từ từ thốt :

— Ta nghĩ, chúng ta nên cùng vào một lượt, vì ta không nỡ để Hằng Nga vào một mình. Nhưng, người phải y theo điều kiện của ta, có như vậy ta mới chấp thuận cho người cùng đi theo ta !

Du thiên Minh đáp nhanh :

— Đệ tử sẽ y theo sư phụ phân phó, quyết chẳng dám vọng động đâu ?

Liệt hỏa Thần Đà lắc đầu :

— Nào ta có lo sợ gì việc đó ? Người làm gì thì làm, tùy ý, song ta muốn người tuyệt đối không được phát xuất một âm thanh nào ?

Du Thiên Minh trở mặt :

— lại sao hở, sư phụ ?

Liệt hỏa Thần Đà trầm gương mặt :

— Đừng hỏi ta tại sao, ta hỏi người, người có chịu nghe lời ta hay không ? Người chỉ đáp câu hỏi của ta thôi ? Thiết tưởng điều đó cũng chẳng khó khăn gì cho lắm ? Chẳng lẽ người không thể làm vừa lòng ta ?

Tự nhiên, Du Thiên Minh hiểu là phải có một nguyên nhân nào đó rất nặng nề, nên sư phụ mới bảo y như vậy.

Nhưng, làm sao y biết được nguyên nhân đó như thế nào ?

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Thần Đà, Du Thiên Minh miễn cưỡng gật đầu :

— Đệ tử xin vâng, không phát xuất một âm thanh nào cả !

Liệt hỏa Thần Đà tiếp :

— Không phát xuất âm thanh, nghĩa là người không được lên tiếng dù cười, dù nói, dù kêu la, tự mình phát ra hay có ai hỏi cũng thế. Đến cả sư nương người có hỏi, cũng chẳng được mở miệng đáp lời. Ngoài ra, Từ cô nương, Huyết viên Luân quân tuyệt đối không được biểu lộ bằng lời nói hay bằng cử chỉ gì chứng tỏ có Du Thiên Minh bên cạnh. Các vị làm như chẳng có hẳn trong bọn chúng ta vậy ? Các vị nhớ chứ ?

Du thiên Minh biết có hơi lý do, tất sư phụ lại chịu giải thích nên nhìn Từ cô nương gật đầu khoát tay :

Từ cô nương dừng nơi chỉ huyệt nể, cứ y như lời sư phụ tối đã bảo :

Là Thần Đà, bước tới trước mặt Du Thiên Minh, đưa tay vỗ nhẹ lên vai y mấy lượt, đoạn hỏi :

Người sống trong gia đình ta từ nhiều năm qua, người nhận xét ta đối xử với người như thế nào ?

Du thiên Minh giật mình, chẳng hiểu sư phụ có ý tứ gì lại hỏi y như vậy, y hấp tấp kêu lên :

— Sư phụ giáo đường đệ tử nên người, cái ơn đó to lớn bằng

trời bằng biển, đệ tử dù nát thân cũng chưa trả được phần nào nhỏ mọn, sư phụ hỏi như thế là hỏi làm sao ?

Liệt hòa Thân Đà bình tĩnh tiếp :

— Người không nên khẩn trương, dù ta có nói gì đi nữa, dù ta có bảo người làm gì đi nữa, người thấy là kỳ quái cũng đừng lấy làm lạ, bởi ta chỉ muốn lợi ích cho người thôi. Đó là điều ta mong mỗi người minh bạch !

Du Thiên Minh gật đầu :

— Sư phụ yên trí, chẳng bao giờ đệ tử nghĩ hoặc một điều gì cả !

Liệt hòa Thân Đà lại tiếp :

— Bây giờ, ta hỏi người, tại sao ta nhờ Huyết Viên Thân Quân đưa người đi xa Lục Bàn Sơn, mà người còn tìm cách trở về đây ?

Du Thiên Minh cười khẽ :

Đệ tử đã trình bày với sư phụ rồi, bởi nghe sư phụ gặp việc khó khăn, đệ tử không yên lòng, nếu xa rồi sư phụ trong những trường hợp đó, thì đệ tử còn làm người sao được nữa ?

Liệt hòa Thân Đà thở dài, đoạn thốt :

— Thôi, bây giờ chúng ta vào được rồi !

Họ bước đi từ bước một, chậm chậm, nặng nề, tỏ rõ cái vẻ thận trọng phi thường.

Và khoảng cách từ chỗ họ đứng đến ngôi nhà cổ không xa lắm, họ đi chậm cách nào rồi cũng đến nơi.

Họ hầu như nín thở, chứ đừng nói là có ai thốt với ai tiếng khẽ nào.

Nhưng, từ trong nhà, bỗng có người hỏi vọng ra :

— Ai đấy ?

Hai tiếng rất tầm thường, song có cái oai khí to lớn, làm mọi người giật mình, dừng chân lại ngay.

Rồi một tràng cười ha ha tiếp nối vang lên, tràng cười dứt, một câu nói đầy ngọt ngào buông theo !

— Lão Đà, người xa đi rồi, sao còn trở lại, định tìm kiếm phải không ?

Thân Đà vốn ghét những lời gọi ngay cái tặt của lão, chính Du Thiên Minh, cũng không thích nghe ai gọi sư phụ y như vậy, cho nên vào nghe câu đó, y đã sôi giận lên.

Nhưng, Liệt Hòa Thân Đà bình tĩnh thốt :

— Đồng Phương tiên sanh, tại hạ đã đi rồi còn trở lại, là vì... là vì...

Bên trong nhà, một tràng cười lại tiếp tục vang lên, người phát ra tràng cười, hỏi :

— Là vì sao ?...

X

CHƯƠNG XXXIV

CHANG PHẢI TẦM THƯỜNG

Một tiếng vang lên, cánh cửa trúc được mở rộng, một bóng người từ bên trong bước ra.

Du Thiên Minh từng nghe danh Đồng phương Bá Chủ từ lâu lắm rồi, song chưa hề trong thấy lão lần nào.

Cho nên, y nhìn đậm đậm nơi cửa, chờ xem con người xuất hiện có phong độ ra sao.

Và, bây giờ thì có bóng người bước ra, y nhìn người đó, bất giác sửng sốt.

Du Thiên Minh cứ tưởng, đã là một đại ma đầu thì Đồng phương bá chủ phải có một hình dáng cực kỳ hung ác, ai tưởng thấy là phải sợ người.

Nhưng, người vừa bước ra, tác phong trung niên, dung mạo thanh nhã, thần thái ung dung, miệng mỉm cười, vẻ cười rất hòa dịu.

Con người đó, hẳn phải là một bậc quân tử cao khiết, chứ đâu phải là một đại ma đầu, gieo khủng khiếp khắp nơi ?

Do đó, y hoài nghi, hoặc giả một người nào khác, chứ chẳng

phải là Đông phương bá chủ.

Mà ai khác, ở trong nhà sư phụ lúc này được chứ?

Y kinh dị phi thường, song Liệt hỏa Thần Đà đã phân phó y phải hoàn toàn câm lặng, thì đương nhiên y chẳng dám lên tiếng hỏi ai, hỏi sư phụ y hay hỏi Thần quân, hỏi Từ Tuyết Hồng bởi cả ba đều biết mặt Đông phương bá chủ.

Không hỏi được bằng miệng, y lại toan dùng tay ra dấu, nhưng vừa dạy qua một bên, định làm theo ý muốn, nhìn thấy thần sắc của cả ba y đã biết người vừa xuất hiện đó là ai rồi, chẳng cần phải ra dấu nữa.

Cả ba đều lộ vẻ khâm trọng, cả ba đều biến sắc mặt.

Di nhiên, y phải đoán được tại sao họ biến đổi như vậy.

Nhất định là người có vẻ quân tử cao khiết đó, phải là Đông Phương bá chủ chứ chẳng còn ai khác nữa!

Y nghe luồng điện lạnh chạy quanh cơ thể.

Cổ trần định tâm thần, y quay đầu lại nhìn Đông Phương bá chủ càng nhìn lão, y càng nhận thấy lão rất thanh nhã, chẳng có một điểm nào chứng tỏ lão là một đại ma đầu, thủ lãnh tà phái.

Đông phương bá chủ lại cười hỏi:

— Lão Đà, thảo nào mà người chẳng trở lại? Thì ra người đi tìm viện thủ! Ta xin hỏi, hai vị đó là ai?

Hai vị đó, là Hăng Nga và Du Thiên Minh, chứ còn Từ tuyết Hồng và Huyết Viên Thần Quân thì lão đã biết rồi.

Lão đưa mắt nhìn Du Thiên Minh và Hăng Nga.

Ánh mắt của lão sáng rực, nhưng lạnh lùng, Du Thiên Minh giật mình, kinh hãi, không tự chủ được phải lùi lại một bước.

Ánh mắt đó cũng gây một cảm giác rợn rợn như đối với Du Thiên Minh, song bất quá như hai nội lực tiềm tàng, phong diện chạm nhau, cuối cùng làm ba lùi lại.

Bà kêu lên:

— Người là ai?

Đông Phương bá chủ mỉm cười:

— Người! Chính là người! Có phải người đã thọ giáo với bang Hậu chăng?

Bang Hậu là ai?

Đông phương bá chủ thừa hiểu Liệt hỏa Thần Đà trở lại lần này là sở cậy nơi Hăng Nga, chứ chẳng phải nơi Thần Quân, mà cũng chẳng phải nơi Du Thiên Minh.

Đời, lão thừa hiểu, công lực của Thần Quân như thế nào rồi, còn Du Thiên Minh thì chẳng chịu nổi ánh mắt của lão, như vậy lão nào có ngại?

Còn lại một Hăng Nga, mà Hăng Nga là người lạ, chính lão cũng chẳng biết bà là ai.

Nhưng, lão đề cập đến Bang Hậu, hẳn Bang hậu phải là một nhân vật phi thường, và lão hơi gờm môn đệ của Bang Hậu nên mới hỏi như vậy.

Huyết viên Thần Quân và Liệt hỏa Thần Đà từng xuôi ngược giang hồ mấy mươi năm dài, biết hầu hết những nhân vật lừng danh sona cả hai cũng chẳng hề nghe ai nói đến nhân vật mang tên Bang Hậu.

Hăng Nga điềm một nụ cười ngây ngô hỏi:

— Bang hậu là cái gì? Ta chẳng biết Bang hậu nào cả, ta chỉ biết ta là Hăng Nga thôi!

Vỗ kỹ quạt hiện lên nơi gương mặt của Đông Phương Bá Chủ, nhìn thoáng qua Hăng Nga, lão biết ngay bà ta có công lực rất cao.

Nhưng, một người có công lực như vậy, hẳn lão phải hiểu lai lịch chứ?

Tại sao lão không suy đoán ra bà ta là ai? Chính lão mà còn không biết lai lịch một nhân vật trong vũ lâm, thì đúng là một sự quái dị!

Lão không biết cũng phải, bởi Hăng Nga có xuất thân từ môn phái nào đâu?

Bất quá, bà ta bị tù cầm lâu ngày, xem mãi quyền Tam bửu Chấn Kinh mà thành ra có chút nội lực, chứ bà không biết thế nào là chiêu

thức, thế nào là vô công.

Trên thế gian này, ngoài Lời Tam ra, chẳng một ai biết xuất xứ công phu của Hằng Nga.

— Đông Phương Bá Chủ nghĩ hoặc kinh dị thật sự, song bất quá trong thoáng mắt mà thôi, rồi lão lấy lại được bình tĩnh như thường.

Lão bật cười ha ha.

Tiếng cười của lão có oai lực phi thường, người nghe phải giật mình liên, tiếng cười nổi tiếng sau lại có oai lực hơn tiếng trước cuối cùng thì người nghe bị chấn động hoàn toàn tụy mị thính của lão không to lắm.

Huyết Viên Thần Quân, Liệt Hỏa Thần Đà Du thiên Minh nghe như có một áp lực đè nơi ngực, nói gì Từ tuyết Hồng công lực kém nhất, dĩ nhiên nàng cảm thấy ngột thở.

Hằng Nga hét to :

— Hừ ! Người làm gì thế ? Khóc thì khóc, cười thì cười, chứ sao lại phát ra âm thanh quái dị như vậy ? Hay dùng lại ngay !

Đông Phương bá chủ đang mượn tiếng cười để phát huy nội lực tuyệt đỉnh, tiếng cười của lão cũng là một môn công cao diệu bí truyền của lão, môn công đó có công hiệu ngang với Hô Thần Nhập Hồn đại pháp của tà phái, hoặc Sư Tử Hống của Phật môn, hoặc Phạn âm Tam Xướng cũng của Phật gia.

Nếu lão cứ tiếp tục cười, thì những người kém công lực hơn lão sẽ bị dao động mạnh, và cảm thấy bức rức xốn xang vô cùng. Cảm giác bất rút xốn xang đó gia tăng dần dần, sau cùng người bị chấn động sẽ thổ huyết mà chết.

Lúc đó, lão đang xử dụng tiếng cười để chế ngự dần dần đối phương, lão nghĩ, dùng tiếng cười cũng đủ hạ đối phương rồi chẳng cần chỉ phải xuất thủ.

Nhưng, lão nghĩ như vậy, sự tình không diễn tiến như ý muốn của lão, lão vừa cười lên mấy tiếng, Hằng Nga đã quát to lên.

Tiếng quát của Hằng Nga làm lão giật mình kinh hãi.

Hằng Nga quát được như thế, là bà ta chẳng hề bị ảnh hưởng của tiếng cười, điều đó chứng tỏ môn công bí truyền của lão không hiệu lực gì nơi Hằng Nga.

Hơn thế, tiếng quát của Hằng Nga lại làm cho âm thính của lão rối loạn lên, nếu tiếng quát của Hằng Nga làm loạn nội thính của lão, là nội lực của lão bị chấn động rồi, nếu lão mà còn tiếp tục cười nữa, thì chẳng hóa ra lão làm một việc vô ích sao ?

Phạm cao thủ vũ lâm, khi biết mình làm một công việc vô bổ rồi chẳng ai tiếp tục làm mãi, cho tiêu hao công lực mà đối phương vẫn chẳng hề hấn gì.

— Ở đây, Đông Phương Bá Chủ chỉ chú trọng đến Hằng Nga thôi do đó, nhất cử động của lão đều căn theo sự phản ứng nơi Hằng Nga, chứ những người kia đâu đáng để cho lão quan tâm ?

Lão giật mình, vì nhận ra Hằng Nga chẳng phải tay vừa.

Lão ngưng ngay trên cười, rồi nhìn sững Hằng Nga.

Về Đông Phương bá Chủ, lão nhận là từ hơn ba mươi năm nay lần đầu tiên lão mới bị một người phá hủy công phu bí học như vậy.

Song, về Hằng Nga, bà có biết đâu vừa đấu công lực với Đông Phương bá chủ ?

Bất quá, vì bức tức tiếng cười quái dị, bà hét lên vậy thôi nhưng công lực của bà tùy ý mà phát xuất, vô tình bà phá hủy một môn công siêu việt của Đông Phương bá chủ.

Thấy bá chủ ngưng cười, Hằng Nga dần giọng :

— Cười chi mà khó nghe thế, từ nay người đừng cười nữa !

Bà thôi, vô tình vô ý mà thốt, chẳng có một chủ tâm nào. Đông Phương bá chủ bức dọc vô cùng.

Câu nói đó, ngoài Hằng Nga ra ai ai cũng cho rằng người nói lên, nhân lúc chiêm được tiện nghi, xen giờ cái giọng kẻ thắng mà mai kè bại.

Lão hừ một tiếng, hỏi :

— Trời đất bao la, người tài giỏi chẳng hiếm, tôn giá chẳng phải là môn hạ của Bang Hậu, thế thì thuộc môn phái nào? Tôn giá có thể cho lão phu biết chứ?

Hằng Nga chẳng biết đối phương nói gì, hỏi lại:

— Người kị nói cái gì thế?

Đông Phương bá chủ không đáp, từ từ bước tới.

Bọn Huyết Viên Thần Quân đang đứng chung một chỗ với Hằng Nga, thấy Đông Phương bá chủ bước tới, tất cả bốn người đều lùi lại.

Thành ra, tại cục trường chỉ còn có mỗi một Hằng Nga, đối phó với Đông Phương bá chủ.

Bà không buồn nhit chân, mà cũng chẳng để ý đến bốn người kia bỏ bà lùi lại sau.

Bà chong mắt nhìn Đông Phương bá chủ, chờ xem họ định làm gì.

Tuy lùi lại rồi, bọn Huyết viên Thần quân vẫn không tránh khỏi khốn trương.

Họ tự hỏi, Đông phương bá chủ bước tới, là để động thủ với Hằng Nga hay có ý gì khác?

Hằng Nga có thể thủ thắng chăng? Nếu bà thắng, thì mọi sự đều êm xuôi, nhưng bằng bà thất bại, thì đúng là khó khăn cho lắm, cả nếu không nói là nguy hiểm đến bản thân.

Bởi, Đông phương bá chủ sẽ trách cứ họ đã ra mặt phản kháng, lao rớt qua sự viện trợ của Hằng Nga.

Họ lo sợ vì chẳng một ai biết thực lực của Hằng Nga như thế nào nhất là vũ công của bà xuất xứ từ đâu!

Nhưng, sự tình đã như thế này, họ có muốn lùi công không được nữa.

Trong khi đó, Đông Phương bá chủ bước từ bước một tiến tới, mà Hằng Nga thì đứng bất động tại chỗ, trừng mắt nhìn lão.

Thái độ của Hằng Nga làm cho Đông phương bá chủ vừa ngạc nhiên, vừa kinh hãi.

Mấy mươi năm sau này, bất cứ lão đi nơi nào, ai gặp lão

cũng phát run sợ.

Chín Huyết Viên Thần Quân, Liệt hỏa Thần Đà là những tay hữu danh trên giang hồ, gặp lão rồi còn phải cúi đầu thay.

Bằng có Huyết viên Thần Quân, không dám cãi lời lão, từ Quan Nội cấp tốc chạy ra Quan Ngoại gọi Thần Đà về, và Thần Đà do dự mà trước khi đến Hằng Nga và Du Thiên Minh trở lại ngôi nhà.

Bằng có, là Thần Đà bỏ nhà, để mặc Đông phương bá chủ lưu lại trong đó, với Liệt Hỏa phu nhân!

Giờ đây, Hằng Nga không buồn nhit động trước mặt lão.

Dù lão có từ từ bước tới, Hằng Nga vẫn thản nhiên như thường.

Lão nghĩ, Hằng Nga tự thị có công lực hơn lão, hay bà ta chưa biết lợi hại như thế nào?

Nếu bà ta là người trong vũ lâm, thì đương nhiên bà phải biết thân phận và địa vị của lão.

Bà biết vũ công, bà có công lực, hẳn phải là người trong vũ lâm rồi, thế tại sao bà không ngăn lão, mà lại trấn định tinh thần vững như núi, khi lão từ từ bước tới?

Lão muốn đi tiếp gần Hằng Nga, gần trong tầm xuất thế tấn công, song lão nghĩ như vậy, lão lại dừng chân ngoài xa xa.

Giả như không cần thiết, thì lão không nên xuất thủ, bởi xuất thủ mà không thắng nổi thịnh danh của lão tạo tự hơn mấy mươi năm dài còn gì?

Bây giờ, lão lại hoài nghi là mình không thắng nổi Hằng Nga!

Khoảng cách giữa song phương độ sáu thước.

Lão nhìn Hằng Nga điềm nhẹ một nụ cười:

— Quý danh của tôn giá là Hằng Nga? Còn tại hạ thì... tên Bá chủ họ Đông phương!

Đối với một kẻ điên, mà dùng cái giọng khách sáo đó, nghĩ cũng buồn cười!

Song Đông phương bá chủ nào biết được Hằng Nga điên.

Cho nên, những tiếng tôn giá, quý danh đối với Hằng Nga, cảm như ngôn ngữ của một giống dân xa lạ.

Bình sanh, Đông Phương bá chủ không hề phải xưng danh với bất cứ một người nào, bởi trên đời còn ai không biết lão ?

Chỉ có những kẻ vô danh tiểu tốt mới chẳng biết lão, mà những kẻ đó làm gì dám tiếp cận với lão ?

Bây giờ, lão lại xưng danh với Hằng Nga, có thể đây là lần thứ nhất lão xưng danh với người lạ.

Lão sợ đối tượng chưa hiểu ranh lão là một nhân vật phi thường nên định dùng danh hiệu dọa khiếp.

Lão xưng danh lên rồi, đứng lặng xem phản ứng nơi Hằng Nga như thế nào.

Hằng Nga không hề tỏ lộ vẻ gì chứng tỏ là bà kính ngạc, thái độ của bà là thái độ của một người đối diện với một tặc tử, phạm phu, chẳng đáng cho ai lưu ý.

Bà hừ một tiếng :

— Người là Đông Phương bá chủ ? Người chẳng phải là người tốt, người muốn sanh sự với sư phụ bằng hữu còn gái ta ! Có đúng như vậy chăng ?

Tại sao Hằng Nga nói được câu đó ?

Nếu bà nói được như vậy, thì bà đâu có điên ?

Chẳng qua, Từ Tuyết Hồng đã rỉ tai trước với bà rồi, nàng cho bà biết, là có người tên Đông Phương bá Chủ, toan sanh sự với Liệt Hỏa Thần Đà, mà Thần Đà là sư phụ của Du Thiên Minh, và Du Thiên Minh là bằng hữu của nàng.

Hằng Nga nhớ rõ những gì nàng nói, nên lập lại y như vậy.

Đông Phương bá chủ giật mình, sững sờ một giây, chưa kịp đáp Hằng Nga lại tiếp :

— Xem tướng mạo của người, ta nghĩ người chẳng phải là con người hèn, nhưng con gái ta cho ta biết, người đã làm nhiều điều rồi tệ, nó nói là chắc phải đúng với sự thật, Người hãy đi đi, đừng ở đây sanh sự với ai cả !

Đông phương Bá chủ sôi giận. Nhưng buồn cười.

Những lời nói của Hằng Nga vừa rồi, hơn mấy mươi năm qua, lão chưa hề nghe ai nói, mà lão cũng chắc chắn là suốt đời lão, lão chẳng hề nghe một câu nói như vậy ! Bởi làm gì có người dám nói một câu như vậy trước mặt lão ?

Lão bật cười ha ha :

— Người muốn ta đi ?

Hằng Nga đâu có đủ sáng suốt để hiểu ý tứ qua câu hỏi ngược lại của Đông phương bá chủ.

Bà gằn từng tiếng :

— Người điếc rồi sao ? Ta nói gì, người không nghe à ?

Đông phương bá chủ giận quá, thành trầm tĩnh, nhếch một cười mỉa :

— Giả như tại hạ không khờng đi ?

Hằng Nga hét :

— Người không đi, ta sẽ đuổi người đi, đuổi người rời gần nơi này !

Đông phương bá chủ bật cười khanh khách :

— Hay quá ! Hay quá !

Đoạn lão cao giọng :

— Ta không đi, xem người sẽ làm gì !

Lão vứt bỏ cái giọng khách sáo rồi.

Lão khoanh tay trước ngực, đứng bất động.

Hằng Nga đưa tay ra, đẩy trên vai của Đông phương bá chủ.

Vừa đẩy, bà vừa quát to :

— Đi !

Hằng Nga đẩy tay như vậy, nếu không nhắm đầu vai, mà lại nhắm vào một nơi yếu hại nào khác, hẳn Đông phương bá chủ có cách ứng phó rồi.

Nhưng, bà không đẩy nơi nào khác, thì lão cần gì phải phản ứng ?

Lão cười thầm, định bụng sẽ làm cho bà ta khổ sở một phen, lão

đứng yên tại chỗ, bất động mà công không hoàn thủ.

Tuy nhiên, chẳng phải lão khinh thường Hăng Nga đến độ chẳng quan tâm đến bà.

Lão đã ngăm vận khí trước rồi, chân khí đó, lão quy tụ lại nơi đầu vai, khi nấy Hăng Nga đẩy tay về chỗ đó.

Nội lực của lão phải mạnh liệt phi phàm, chẳng những huyết đạo nơi đầu vai được phong bế kiên cố, mà đầu vai lại cứng rắn như sắt đá.

Giả như có một lực đạo nào từ bên ngoài xung chạm, thì từ bên trong đầu vai, có một kinh lực phát huy gấp, đẩy bại lực đạo bên ngoài ngay.

Và Đông Phương Bá Chủ chuẩn bị như thế, nếu lực đạo của Hăng Nga bắn sang, lập tức lão phát huy kinh lực ngăn chặn liền, chắc chắn là Hăng Nga sẽ bị chấn động, lùi lại, nếu không ngã nhào.

Lão thì đã chuẩn bị chu đáo, chuẩn bị với toàn khí lực trong người, còn Hăng Nga trái lại, đẩy tay ra, như vô ý mà đẩy, bình thường mà đẩy, đẩy một vật gì mình không thích, dễ gần, cho vật đó ra xa vậy thôi, tuyệt nhiên không do một ác cảm nào cả.

Đẩy như vậy, thì làm sao mạnh được?

Đương nhiên, bà phải bị kinh lực của Đông phương bá chủ hất dội trở lại.

Nhưng, đẩy tay ra rồi, chạm đến vai Đông phương bá chủ rồi, Hăng Nga không hề bước lùi lại, chứ đừng nói là bị chấn động đến dội ngược.

Đông Phương bá chủ biến sắc mặt cổ vận dụng toàn năng, phát huy chân khí dồn tụ nơi đầu vai, song chẳng tài nào phát xuất nổi kinh lực như ý đã định.

Trong phút giây kinh khiếp, lão cho Hăng Nga có một môn công huyền diệu, phong tỏa huyết đạo của lão ngăn chặn chân khí của lão phát xuất ra ngoài.

Lão hết sức sợ, bình sanh đây là lần đầu tiên lão biết sợ.

Giả như lúc đó, Hăng Nga rút tay về, thì Đông phương Bá Chủ sẽ khó lòng mà ức độ cái mức cao thâm của công lực bà ta.

Nhưng, Hăng Nga nào lý được là mình vô tình đẩy nhẹ, lại làm cho đối phương sững sờ như vậy?

Đẩy tay ra rồi, chạm vai Đông phương Bá chủ, song lão không nhúc nhích, Hăng Nga tưởng là mình dùng lực ít, lập tức gia tăng lực đạo, nói là gia tăng vì bà đẩy hơi mạnh hơn trước, có cố gắng đẩy như vậy, dĩ nhiên bà có dụng lực rồi.

Và cũng vì có dụng lực, nên lực đạo của bà làm kích động sức phản ứng của kinh lực Đông phương bá chủ.

Hai lực đạo chạm nhau, có sự lưu chuyển, huyết đạo của Đông phương bá chủ không còn bị bế tắc nữa, kinh lực của lão phát huy dễ dàng.

Kinh lực phát xuất được rồi, Đông Phương bá chủ lại càng nghĩ hoặc, không hiểu tại sao lại phát xuất được.

Bởi, lão cho là Hăng Nga phong bế huyết đạo đó, khi nào bà giải tỏa? Bà không giải tỏa thì làm sao có sự lưu thông?

Nhưng, lão chỉ nghĩ hoặc trong một phút giây ngắn ngủi thôi và lao thức ngộ ngay nguyên nhân nào làm cho kinh lực của lão bí bế tắc.

Biết được nguyên nhân, lão rất mừng, bật cười ha hả.

Hăng Nga vừa gia tăng lực đạo, bỗng nghe sức chấn dội từ bên trong đầu vai bắn ra.

Như đã biết, Hăng Nga không hề hiểu võ công, cho nên bà không hiểu phải làm thế nào để nắm phần chủ động trong mọi cuộc tương tri, bất quá bà muốn làm sao thì làm, rồi công lực tùy ý mà phát xuất thôi.

Nghe có áp lực chống lại bàn tay bà, bà liền nảy sanh cái ý phản kháng lại. Ý nảy sanh, là công lực phát sanh.

Bà ấn mạnh bàn tay xuống.

Bà ấn xuống mạnh, phản lực từ vai Đông phương bá chủ bốc lên mạnh.

Song phương luân lưu tăng gia công lực, dần dần họ vận dụng công lực đến cực độ, và Đông Phương bá chủ bắt đầu cảm thấy mình không đủ sức ứng phó rồi.

Bây giờ, họ sợ hãi trở lại, sợ hãi còn hơn lúc chưa tương tri với nhau.

Lão cố gắng dồn tụ chân chí nơi đầu vai.

Họ đã nhứt lại gần nhau, khoảng cách chỉ độ còn ba thước.

Bàn tay hữu của Hằng Nga đặt tại đầu vai Đông Phương Bá chủ cả hai đứng lộng như rồng.

Nơi đỉnh đầu của Đông Phương bá chủ, mờ mờ có đạo khí trắng bốc lên.

Chính lúc đạo khí trắng xuất hiện, lực đạo nơi đầu vai lão bốc ra cực kỳ mãnh liệt.

— Giả như lúc đó có ai mà đặt một tảng đá lớn nơi đầu vai lão tảng đá đó sẽ bị lực đạo của lão bắn ra, làm vỡ vụn như cái.

Vậy mà bàn tay của Hằng Nga vẫn còn đặt tại đó, vô luận lão tăng gia chân khí như thế nào, bàn tay đó vẫn nằm lì nơi đầu vai lão.

Đông phương bá Chủ đã tăng gia chân khí đến bốn lần rồi, Hằng Nga vẫn an nhiên như thường, chẳng lộ vẻ gì tỏ ra là bà bị chấn động.

Sự kiện đó làm cho Đông phương bá chủ hết sức hãi hùng, lão càng hãi hùng hơn nữa là nhận thấy Hằng Nga không hề cố gắng chống trả lại lực đạo phi thường của lão.

Bà đứng nguyên tại chỗ, bất động bàn tay đặt lên vai lão, nếu lão vận chân khí bức lên, thì từ bàn tay đó phát sanh lực đạo dồn chân khí của lão trở xuống, lực đạo phát sanh, tự nhiên, theo tiến trình tăng gia của lão dần dần.

— Lần thứ nhất trong đời, Đông phương bá chủ mới gặp phải tay đại kinh địch, mà lại là một người không tên tuổi trên giang hồ.

Lão cố cảm tưởng là công lực của Hằng vô cùng vô tận giả

giả như có tượng tri như vậy suốt ngày đêm, bà ta cũng chẳng tiêu hao chân khí chút nào.

Đầu nội lực không thắng, nếu kéo dài cuộc đấu như vậy, cuối cùng hẳn phải bại, Đông phương bá chủ nghĩ đến việc dùng chiêu thức kỳ diệu, cứu vãn tình hình.

Nghĩ là làm, lập tức lão trầm mình xuống một chút.

Lão trầm mình xuống, bàn tay của Hằng Nga đặt nơi vai lão, cũng xuống theo.

Trầm mình xuống thấp, Đông Phương Bá Chủ có gia tăng công lực, để nhân sự nhứt động bàn tay của Hằng Nga, lực đạo của bà ta phải gián đoạn trong một phần giây, đây hất bàn tay bà trở lên.

Lão đoán mình là thế nào bàn tay của Hằng Nga cũng bị hất mạnh, và thoát khỏi cái áp lực của bà ta rồi, lão sẽ xuất chiêu tấn công lên.

Do đó, chân khí do lão vận dụng tạo nên một sức đẩy mạnh gấp đôi, mạnh như từ bao nhiêu năm qua, lão chưa hề xử dụng quan trọng đến mức độ này.

Lão lại còn ức đoán, nếu bàn tay của Hằng Nga rời khỏi vai lão rồi, thì bà ta phải chơi với, bởi đã mất chỗ chịu, rồi trong khi bà chơi với, lão xuất thủ là cầm chắc thành công.

Bởi, đối với lão bất cứ địch thủ nào, dù có đề phòng kín đáo cũng khó lòng tránh được thủ pháp linh diệu của lão, huống hồ Hằng Nga chơi với là sự đề phòng phải lơ đãng, dù chỉ lơ trong một thoáng mắt?

Một thoáng mắt kém phòng bị của đối phương, là đủ cho lão đắc thủ rồi.

Nhưng, trái với sự ức đoán của lão, thực sự thì Hằng Nga có lợi tay một chút, và nhận cái lợi tay của bà, lão thoát nhanh về phía hậu được như ý muốn, mà Hằng Nga vẫn đứng nguyên tại chỗ, chẳng hề chơi với.

Điều đó không có chi lạ cả.

Bởi, khi hai công lực chọi nhau, mất chỗ chịu, ở một bên thì

bên kia mất thăng bằng, phải cúi tới.

Ở đây, Hằng Nga không hề dùng nội lực, nội lực của bà do ý mà phát sanh, gặp sức phản kháng mà phát sanh, chứ không do một vận dụng nào cả.

Đồng phương bá chủ rút công lực về, sức phản kháng đó mất biến đi, thì công lực của Hằng Nga cũng tiêu tan theo, tự nhiên mà tiêu tan chứ chẳng do bà thu lại.

Bởi phải huy cũng tự nhiên, mà tiêu tan cũng tự nhiên thì làm gì có sự mất thăng bằng. làm gì bà ta phải cúi với ngã cúi tới?

Theo Đồng phương bá chủ tính toán, thì bà ta phải ngã tới và ngã như vậy, bà ta phải ở gần tầm tay của lão hơn giả như lão đánh ra một chưởng, thì chưởng kinh phải trúng đích liền. Hằng Nga không thể nào tránh né kịp.

Phải biết chưởng kinh của lão có thể đập tan một hòn giả sơn, liệu Hằng Nga có đủ sức chịu đựng một chưởng của lão chăng?

Lão vừa thoát ra khỏi áp lực của Hằng Nga, là vùng chưởng đánh tới liền.

Song, Hằng Nga không ngã cúi, khoảng cách vẫn y nguyên hề bị thu hẹp.

Do đó, chưởng kinh của lão phải đi xa hơn mức dự định của lão. Và dĩ nhiên phải làm cho thể công của lão chậm lại được một giây.

Trong cái giây chớp nhoáng đó, lão kịp nhận thấy Hằng Nga không lùi, không tránh mà cũng chẳng hoàn thủ.

Lão hết sức kinh hãi rồi từ kinh hãi, lão nghi ngờ, cuối cùng không dám đánh luôn, đành rút tay về, rồi quát hỏi:

— Tại sao tôn giả không hoàn thủ?

Trong tiếng hỏi, lão ngầm vận dụng công phu, phát huy oai lực, như lão đã làm lúc đầu tiên, bặt: cười vang.

Huyết Viên Thân Quân, Liệt Hỏa Thân Đà, Từ Tuyết Hồng và Du Thiên Minh đứng ngoài vòng chiến, xa hơn hai trượng

nghe tiếng quát của lão, đều giật bản mình, hấp tấp lùi lại mấy bước có gương lâm mới đứng vững lại được.

Đồng Phương bá chủ thấy họ hoàn toàn bị chấn động, hết sức đắc ý, diễm một nụ cười thỏa mãn.

Song, nhìn lại đối phương, đứng cách lão độ năm sáu thước, lại chẳng việc gì.

Hằng Nga vẫn đứng nguyên tại đó, thần sắc chẳng hề biến đổi.

Hằng Nga nhìn Đồng Phương bá chủ, lấy hai ngón tay áp vào lỗ tai bà, đồng thời cất giọng khan khan, ròi:

— Muốn nói gì, thưa mà nói, song người hét la làm chi thế? Ta có điếc đâu mà người cố gào lên chứ?

Bà ngoáy ngoáy ngón tay, rồi buông thỏng cánh tay xuống.

Đồng Phương bá chủ sững sờ!

Bình sanh, lão chưa hề gặp một trường hợp nào làm cho lão phải hoang mang đến độ chẳng còn biết chủ trương như thế nào.

Thực sự, thì Hằng Nga cũng có nghe nhói ở tai, song chỉ nghe nhói thôi, cũng như có người nào đó kề miệng sát bên tai bà hét lên chứ bà chẳng hề bị chấn động.

Bà cứ tưởng, Đồng Phương bá Chủ có cái tật cười to nói lớn, chứ làm sao biết được dụng tâm của lão phát âm để biểu dương lực khí?

Hơn nữa, bà cũng chẳng hiểu là người trên giang hồ thường mượn lời phát âm đo đê đo lường mức độ tu vi của địch.

Lão đã rút tay về, bỏ dở thà công, nhưng tư thế chụp vẫn còn, và bàn tay của lão cũng chẳng cách xa ngực của Hằng Nga cho lắm.

Đã mấy lượt toan áp đảo Hằng Nga, song qua mấy lượt mưu toan không thành tựu Đồng Phương bá chủ nổi giận, đổi tư thế chụp ra tư thế quạt, và lão quạt nhanh bàn tay đó ra liền.

Kinh phong vút lên một tiếng vù, nhằm ngực Hằng Nga cuốn tới.

Chiêu đó có cái tên là Trường giang Tam phá lãng.

Trong chiêu đó, có ba đoạn lực đạo, cả ba đoạn lực đạo cùng cuốn tới, như đợt sóng sau đùa đợt sóng trước tiếp sức cho đợt sóng trước cuốn mạnh hơn, nếu đối phương bị đợt lực đạo trước chạm phải, thì hai đợt lực đạo sau sẽ tiếp nối làm nổi cái việc quét ngã.

Đối phương không tài nào hóa giải nổi cùng một lúc ba đợt lực đạo tay tiếp nối như vậy vì tốc độ quá nhanh nên xem như đồng thời phát xuất.

Hằng Nga lần này thấy bàn tay của Đông Phương Bá Chủ, hay sang, nhắm ngay vào ngực của bà, bà không bắt động như các lần trước, vội rút lên một tiếng quát đi đồng thời nghiêng mình qua một bên.

Nếu người xuất thủ chẳng phải là Đông phương bá chủ, thì Hằng Nga nghiêng người như thế là tránh được thế công của đối phương rồi.

Nhưng đối phương là Đông phương bá chủ, thì thủ pháp phải biến đổi hết sức linh diệu.

Hút một chương đó, đương nhiên tạo phải nương thế biến chiêu tiếp lực liên công ngay.

Lập tức, lão hoành cánh tay, rồi bất thành linh quạt trái một chương thứ hai.

Hằng Nga cấp tốc trầm mình xuống thấp một chút, không còn làm sao lùi lại được nữa.

Chương của đối phương nhắm vào ngực, bà trầm mình xuống chương vẫn chạm trúng người bà, nhưng không trúng chỗ đã nhắm mà lại trúng nơi đầu vai của bà.

Lạ thay, chương chạm vào vai, không kêu một tiếng bịch, mà lại vang lên một tiếng bốp.

Tiếng bốp vang lên rất to, như một quả chùy nặng nề đập xuống một tảng đá lớn gây nên.

Lợn Huyết viên Nhân Quân hết sức khẩn trương.

Cái chạm đó sẽ quyết định cục diện, qua cái chạm đó rồi, thì

họ sẽ biết ngay Hằng Nga thực sự có phải là đối thủ của Đông phương bá chủ hay không.

Bởi, kếm là Hằng Nga phải ngã qua cái chạm đó.

Còn như bị chịu đựng nổi, thì Đông phương bá chủ hẳn chưa đủ sức quét ngã bà.

Nếu Hằng Nga bại, thì quả thật là họ sẽ lâm vào một tình thế vô cùng nguy nan.

Chắc chắn là Đông Phương Bá Chủ sẽ chẳng bao giờ chịu để cho họ yên. Dù lão có ôn hòa đến đâu, cũng phải làm một cái gì trừng trị những kẻ đã dám khinh thường lão, chống lại lão.

Cái gì đó, sẽ là như thế nào, bọn Huyết viên Nhân Quân chịu nổi hay chẳng ?...

Bị cái chạm đó, Hằng Nga run thấp người xuống hơn, thân hình rung rung thấy rõ.

Song, thay vì cổ gương đứng vững tại đó, bà lại lùi ra một bước chẳng phải bà cố ý lùi, dư lực chương kinh của Đông Phương bá chủ bức dồn, bắt buộc bà phải lùi.

Bà vừa lùi, vừa dậm chân giữ vững thế đứng cho khỏi ngã, chân bà dậm quá mạnh, khoảng đất tại cực diện rung rinh, như có cơn địa chấn nhẹ.

Đồng thời gian, bà lại rút lên một tiếng quát đi, hai cánh tay khoa lên thành vòng tròn.

Từ hai cánh tay, hai bàn tay kinh phong phát xuất, kinh phong lan rộng ra bốn phía.

Bà khoát vòng tay, không ra hình thức một chiêu công nào cả, bà khoát tay như một người thường, hai vòng tay từ bên trong mở ra ngoài, ngược chiều nhau kinh phong lan rộng nhanh chóng.

Tuy nhiên, kinh phong đó không ngăn chặn lực đạo của Đông phương bá chủ.

Chiêu công Trường Giang Tam Phá Lãng của lão gồm ba đợt lực đạo, đợt thứ nhất, chạm vào vai Hằng Nga, đợt thứ hai đẩy bà lùi lại, đợt thứ ba tiếp nối, xung mạnh vào vòng kinh phong của bà.

quét văng kinh phong đó thành một lối trống, vút thẳng đến mình bà.

Bùng !

Lực đạo của Đông Phương bá chủ chạm trúng người Hăng Nga, bà không còn đứng vững nữa, ngã ngồi xuống đất.

Tuy ngã, Hăng Nga chẳng hề hấn gì, trừng mắt nhìn Đông phương bá chủ, thần nhiên thốt :

— Công lực của ngươi khá lắm !

Bất cứ ai có theo dõi cuộc đấu, cũng đều cho là Đông Phương bá chủ thắng.

Bọn Huyết Viên Thần quân đều nghĩ như vậy.

Vì, Đông Phương bá chủ dấn ra một chưởng đầu tiên Hăng Nga rùn mình xuống, rồi lùi lại một bước, lùi thêm một bước nữa, cuối cùng thì ngã ngồi.

Còn ai không nghĩ là Hăng Nga bại ?

Bọn Huyết Viên Thần Quân còn nghĩ xa hơn, qua một chưởng đầu tiên Hăng Nga đã bại rồi, làm sao bà ta đương cự nổi với Đông Phương bá chủ lâu dài hơn ?

Chỉ có Đông phương bá chủ là hiểu rõ sự tình.

Lão hiểu rõ là mình không thắng !

Dù đánh trúng đối phương một chưởng, lão vẫn thấy mình chưa nắm được ưu thế.

Lão hiểu rõ, Hăng Nga chưa hề chánh thức hoàn thủ, phản công dù vừa rồi bà ta có vung hai cánh tay ra.

Bà vung như vậy, là vô hình trung mà vung, chứ chẳng phải thực sự đề ngăn chặn thế công của lão.

Tuy nhiên kinh phong từ hai tay của bà cũng phát huy như thường, cũng làm giảm lực đạo của lão được như thường, hơn nữa, lão còn nghe kinh phong đó xung chim lực đạo rất mạnh, làm lão chấn động gì ư nào.

Và, sở dĩ Hăng Nga bị đẩy lùi, và ngã ngồi chẳng phải vì lực đạo của lão gây nên, mà chính là bà ta không hoàn thủ hóa giải thế công.

Một người không phản công, trước bất cứ áp lực nào, lại chẳng bị chấn động đến thoái hậu ?

Bà ta không phản công, lại chỉ ngã ngồi và lùi như vậy, dù chạm phải một chiêu thế của vị thủ lĩnh tà phái, dù biết bà ta công lực dồi dào như thế nào.

Giả như bà ta hoàn thủ, thì liệu Đông Phương bá chủ chịu nổi chăng ?

Như đã biết, chưởng lực của lão có thừa công hiệu đập tan một, hòn giả sơn, song trúng Hăng Nga bà ta chẳng việc gì khác hơn là lùi và ngã nhẹ, đương nhiên Đông Phương bá chủ phải hải hứng, và lão có ngu xuẩn gì mà chẳng hiểu rõ mình chưa nắm được tiên cơ chế ngự đối phương ?

Qua cái chạm đó, một lần nữa, Đông Phương bá chủ phải nhìn nhận công lực của Hăng Nga cao thâm vô tưởng. Chính lão cũng chẳng ước lượng mức cao thâm đó như thế nào !

— Lão nghĩ, nếu có một đối thủ nào đó, dùng chưởng lực ngang với chưởng lực lão phát xuất vừa rồi, mà đánh ngược lại lão, lão có chịu đựng nổi chăng ? Lão chắc hẳn là mình không chịu nổi !

Nhưng, lão đánh sang Hăng Nga, Hăng Nga vẫn chịu nổi !

Thế thì đáng sợ bà ta thật sự !

Hăng Nga đứng lên điềm nhiên thốt :

— Công lực của ngươi khá lắm, đề ta đánh lại ngươi một chưởng, xem có mạnh bằng ngươi chăng !

— Hăng Nga buông câu đó, chẳng khác nào một trề nít hăn học bạn đồng lứa, ngoi thứ ngôn ngữ ngây ngô ra, bà chẳng còn biết ăn nói như thế nào cho ra vẻ người lớn, một phần vì bà điên khùng, phần khác vì bị giam cầm tại Thiên Nhất Bảo quá lâu, bà đâu còn nghe ai đối thoại với nhau mà học được ngôn ngữ giang hồ ?

Và lại, hơn hai mươi năm qua, có ai dùng chưởng lực đánh bà như vậy ?

Bây giờ, bà bị đánh trúng một chưởng, chỉ nghĩ đánh lại một

chưởng, như hai trẻ con đẩy qua, xô lại thôi, chẳng có mấy mai có chỉ tranh chấp như những danh thủ trong vũ lâm.

Đông Phương bá Chủ nghe Hằng Nga định trả đũa, bất giác rợn mình.

Lão còn biết nói sao ? Chẳng lẽ lão từ chối tiếp chưởng ? Chẳng lẽ lão bỏ chạy ?

Mà ngính đón một chưởng lực của Hằng Nga, liệu lão có đủ sức chịu đựng chăng ?

Lão đang nghĩ hoặc về điều đó, bèn lão mất rất nhiều tin tưởng ở sức mình rồi.

Dù sao thì trước mặt bọn Huyết Viên Thần Quân, lão phải giữ danh diện mình, nên nhìn thẳng vào Hằng Nga, lão điềm nhiên thốt :

— Được ! Tại hạ đánh tôn giá một chưởng, thì tôn giá phải trả lại tại hạ một chưởng, như vậy mới công bình ! Tôn giá cứ xuất thủ đi !

X

CHƯƠNG XXXV

TÔI TÀ CẢNH CHỊM HỒNG

Hằng Nga cao hứng vô cùng :

— Phải đó, người nói thế mới đúng là người hiểu đạo lý đó.

Bà vừa thốt, vừa bước tới.

Rồi bất thình lình, bà vươn tay ra, đánh xuống đầu vai Đông Phương bá Chủ.

Bình sanh, đây là lần thứ nhất Đông phương bá chủ khấn trương trước một đối thủ.

Khi bàn tay của Hằng Nga chạm trúng vai của lão, một tiếng bộp vang lên, lão sững sờ.

Lão chẳng nghe một cảm giác nào nơi đầu vai cả.

Chừng như Hằng Nga chẳng hề vận dụng một phần nhỏ công lực nào để phát xuất cái chưởng đó.

Và bất cứ ai trong trường hợp của lão cũng phải sững sờ trước một sự kiện như vậy, một sự kiện lạ lùng, từ nghìn xưa chưa từng có trong vũ lâm.

Bởi, có bao giờ một đấu thủ lại vô nhẹ nơi đầu vai kinh địch khi song phương so tài ?

— Vì không hiểu nổi tại sao Hằng Nga xuất thủ vô lực như thế, Đông Phương bá Chủ lùi lại, nhìn bà, tâm tư nghi hoặc trùng trùng.

Lão có biết đâu Hằng Nga chẳng hiểu mấy mai vũ công :

Bất quá nội lực của bà vô hình trung mà luyện được chứ không biết một chiêu thức nào cả.

— Giả như có ai va chạm đến bà, thì kinh lực, tự nhiên phát sanh mà ngăn chặn, kinh lực của địch mạnh bao nhiêu, thì kinh lực của bà cũng phát sanh mạnh bấy nhiêu, thừa ngăn chặn áp lực của địch.

Còn như bảo bà bằng dưng mà đánh ra, thì chẳng bao giờ bà phải xuất công lực được.

Bởi, bà nào biết cái bí quyết vận dụng chân khí, dù bà có rất thừa chân khí ?

Cho nên, bà đập tay xuống vai của Đông phương bá chủ như một thường nhưn đập tay, chẳng có diễm công lực nào.

Dù là một nhân vật thượng đỉnh trong vũ lâm, Đông phương Bá Chủ cũng chẳng làm sao hiểu nổi nguyên do kỳ lạ, vừa hiện lộ qua cái đập tay của Hằng Nga.

Lùi lại rồi, lão chong mắt nhìn sững bà, chẳng biết phải nói làm sao.

Hằng Nga buông gọng :

— Người đánh ta, ta đánh người, như vậy là hòa rồi, thôi người đi đi !

Đi ?

Đông Phương bá chủ hừ một tiếng :

— Tại sao tại hạ phải đi ?

Hằng Nga trở mắt nhìn lão :

— Không đi ? Phải đó, tại sao ta lại bảo người phải đi ?

Bà quay lại gọi Từ Tuyết Hồng :

— Nữ nhi, tại sao lại phải đuổi lão ấy đi khỏi nơi này ?

Từ tuyết Hồng đáp nhanh :

— Vì lão ta là người xấu xa nhất trên đời này !

Từ Tuyết Hồng nôm nớp lo sợ khi nàng thốt xong câu đó, Đông Phương bá chủ sẽ lướt lối hạ thủ đoạn đối với nàng, cho nên vừa dứt tiếng, nàng nấp lẹ sau lưng Huyết viên Thần Quân và Liệt Hỏa Thần Đà.

Hãng Nga phụ họa lời nói của nàng ngay :

— Phải ! Con ta nói phải, người là một người xấu xa nhất !

Đông Phương bá chủ còn dẫn do cân nhắc tình thế. Hãng Nga đã làm cho lão suy tư trầm trọng, suy tư mãi mà lão cũng chẳng hiểu thực sự Hãng Nga có công lực như thế nào.

Chẳng lẽ bà ta nhân đạo đến độ nhượng cho lão một con đường thoát ?

Dù sao, lão cũng chẳng bao giờ chấp nhận sự kiện trên thế gian này có một người luyện được công lực cao thâm hơn lão, nên lão thốt :

— Muốn cho tại hạ đi, cũng chẳng khó khăn gì.

Hãng Nga trừng mắt :

— Thế người muốn chi ?

Đông phương bá chủ tiếp :

— Tôn giả và tại hạ đấu một chương, xem ai hơn ai kém, nếu tôn giả thắng, tại hạ xin đi liền.

Hãng Nga vẫn nhìn lão thao thao :

— Đấu một chương, là làm như thế nào ?

Đông Phương bá chủ sôi giận :

— Thực sự người có ý tứ gì ? Nếu người không có can đảm đấu chương với ta, thì rút đi cho khỏi bẩn mắt ta !

Hãng Nga cũng giận :

— Người bảo đấu chương, mà người không nói cho mình bạch, ta còn biết người muốn gì ? Ta làm sao đáp ứng ?

Đến lượt Đông phương Bá chủ sửng sờ,

Lão không hiểu nổi được Hãng Nga rồi ! Lão lại nhìn bà ta một lúc bỗng nhiên phát giác ra, có thể Hãng Nga luyện được phần nào công lực, chứ về phương diện võ công, thì bà ta chẳng biết chi cả.

Phát giác ra điều đó, lão hết sức cao hứng, nếu đúng như vậy thì lão cầm chắc cái thắng trong tay.

Lập tức, lão vội trăm trụ khí giận, điềm nhẹ một nụ cười hỏi :

— Thế ra, người chẳng biết cách đấu chương à ?

Hãng Nga lắc đầu !

— Không !

Đông phương bá chủ mỉm cười :

— Được rồi, ta sẽ chỉ điểm cho người. Người hãy đưa tay ra đi !

Hãng Nga đầu còn lý trí mà biết được thế nào là thành thật thế nào là man trá, nghe lão nói thế, liền đưa tay ra.

Bọn Huyết Viên Thần Quân đứng ngoài xa hơn hai trượng hết sức khấn trương.

Du Thiển Minh toan gọi Hãng Nga nhưng vừa mở miệng, y nhớ lại lời khuyển cáo của sư phụ, nên nín lặng.

Thần Quân và Thần Đà cùng một lúc, kêu to :

— Hãng Nga, đừng nghe lời lão ấy !

Hãng Nga sửng sờ.

Bàn tay của bà đã đưa ra rồi, bà giữ nguyên như vậy, không rút về.

Thực ra, lúc đó bà cố rút về cũng chẳng kịp, bởi thủ pháp của Đông phương bá chủ rất nhanh, giả như bà không do dự, cũng chẳng làm sao rút kịp, nói gì bà đề nguyên như thế ?

Vừa thấy Hãng Nga đưa tay ra đồng thời gian tiếng kêu do Thần Đà và Thần quân phát xuất, Đông phương bá chủ đã chụp vào mạch môn của bà.

Cái chụp tay đó, lão áp dụng chiêu thức Thiên Ung Mịch Thực

một chiêu thức trong trường pháp ngoại môn, vừa nhanh vừa chuẩn, dù đối phương là tay thượng đỉnh vũ lâm cũng không tránh khỏi, hà huống Hằng Nga còn sừng sốt ?

Cnạp trúng mạch môn của Hằng Nga rồi. Đông phương bá chủ bóp mạnh mấy ngón tay, ít nhất lão cũng vận đến chín thành công lực.

Sở dĩ lão dùng một số thành lực quan trọng như vậy là vì lão thừa hiểu Hằng Nga có công phu vô cùng thâm hậu.

Nếu là người nào khác ở trong trường hợp Hằng Nga thì cổ tay hẳn bị bóp nát rồi.

Nhưng, đối với Hằng Nga điều đó hữu ích chứ vô hại, bởi chân khí của bà phát sinh là khi nào lực đạo bên ngoài chạm vào mình bà.

Và lực đạo chạm vào bà càng mạnh, thì chân khí càng phát sinh dồi dào.

Tuy nhiên, nếu lực đạo của Đông Phương bá chủ chạm vào một nơi nào khác, thì chân lực của Hằng Nga bốc mạnh, chống lại dễ dàng.

Nhưng, mạch môn là cái cửa chánh của mọi phát nuy, mà Đông Phương bá Chủ lại ấn ngữ tại chỗ đó rồi, chân khí của Hằng Nga có bốc lên vẫn bị bế tắt, do đó một phần chân khí yếu ớt phát huy không đủ đẩy bạt năm ngón tay của Đông Phương bá chủ khỏi cổ tay bà.

Đông phương bá chủ hết sức mừng rỡ.

Huyết viên thần quân gọi lớn :

— Mình là đệ nhất cao thủ trong vũ lâm, tại dùng cái lối man trá để chiếm tiên cơ như vậy, sao cho xứng thân phận chứ ?

Đông Phương Bá Chủ vô chẳng nghe gì cả.

Nếu Huyết Viên Thần Quân có nói gì nặng hơn nữa, lão cũng chẳng cần lưu ý, bởi lão đã có chủ trương rồi.

Chủ trương của lão là làm sao chế ngự được Hằng Nga, rồi sau đó sẽ giết chết bốn người kia.

Lão bất chấp mọi thủ đoạn, miễn làm sao thực hiện được chủ trương đó thôi.

Lão nói một tiếng dài.

Tiếng hú của lão vừa vang lên, bàn tay kia của lão đã đặt nơi ngực Hằng Nga.

Mạch môn bị chế ngự, Hằng Nga không còn vận dụng chân khí nữa được, do đó nội lực kém giảm rất nhiều.

Bàn tay của Đông phương bá chủ đặt nơi ngực bà, ấn mạnh vào lòng bàn tay của lão úp ngay nơi huyệt Hoa cái.

Huyệt hoa cái là cái đờ che ngũ tạng, một yếu huyệt như huyệt Bách hội nơi đỉnh đầu, và mạch môn ở cổ tay.

Nếu đối phương chế ngự được những huyệt đạo đó, thì bất cứ danh thủ nào cũng trở thành bất lực, và sinh mạng đành phó thác cho người.

Hằng Nga vụt kêu lên một tiếng quái dị, như bà đã từng kêu tại Thiên Nhất Bảo.

Toàn thân của bà chấn động mạnh theo tiếng kêu đó.

— Bị chế ngự cùng một lúc ở hai huyệt đạo yếu hại của Hằng Nga còn rung chuyển toàn thân được qua tiếng kêu, đủ biết công lực của bà cực kỳ thâm hậu, giả như người nào khác ở trong tình cảnh đó, chỉ còn có cách mà đứng chờ người, chờ đối phương muốn làm gì thì làm.

Toàn thân rung động mạnh, chân khí phát sinh liên.

Đông phương Bá chủ hết sức kinh hãi, cảm thấy một phần lực dồn lực đạo của lão trở lại, bất giác lão chấn động thân thể vội buông năm ngón ra.

Thế là thủ đoạn đề tiện của lão không giúp lão thành công, ồng chí sự dụng tâm hẳn hị, không xứng đáng thân phận thượng tôn của lão chút nào.

Nhưng mất cái lợi thế đó rồi, Đông phương bá chủ lại càng cố tâm hạ Hằng Nga cho kỳ được.

Dương nhiên, đồng thời gian lão buông tay, bàn tay đặt nơi

ngực Hằng Nga cũng bị chân lực của bà đẩy bật ra ngoài xa.

Tuoát khỏi áp lực của Đông phương bá chủ, Hằng Nga lùi lại liền.

Đông Phương bá chủ cấp tốc vung cả hai tay, đánh tới.

Chưởng phong vút đi, nghe vù vù, cuốn mạnh như bão trong khi Hằng Nga còn chấp choạng đôi chân.

Naur vậy, bà làm sao ngăn chặn nổi hai đạo chưởng phong đó?

Hằng Nga như con diều đứt giây, bị gió cuốn đi, tung bổng lên không, uốn vòng cầu rơi xuống ngoài xa độ bốn trượng.

Đông Phương bá chủ hết sức hân hoan, vừa rút tay về, vừa hú một tiếng dài, đắc chí.

Hằng Nga rơi xuống nơi ven rừng trúc, thân trúc rất cao, bà vướng phải đầu trúc, trúc oằn xuống, oằn gần sát mặt đất bất thành lĩnh bật tung trở lên.

Hằng Nga còn vướng trong cành trúc, bị ngọn trúc vít trở lại trên không trúc vút mạnh, bản bà ta trở về cục diện cũ.

Thân hình bà rơi đúng chỗ Đông phương bá chủ đứng.

Đông phương bá chủ hoảng hốt, vội lùi lại một bước.

Thoạt đầu, lão tưởng chính Hằng Nga nương thế chạm mình vào thân trúc, vọt trở lại, và chắc chắn là bà phải xuất thủ báo thù.

Do đó, lão lại định xuất chiêu nghênh đón, nhưng vừa lùi lại lão vừa nhận ra Hằng Nga thật sự rơi xuống như bị một lực đạo nào bắt đi, chứ chứ chẳng có hình thức chiêu công nào cả.

Bất giác, lão mừng rỡ, vội bước lại chỗ cũ, đưa tay chụp vào cổ chân Hằng Nga.

Bị chưởng phong của Đông Phương bá chủ bắn đi, rơi xuống đầu trúc, bị thân trúc bắt trở lại bà bị chấn động mạnh, nhân cái chấn động mạnh, chân k í lại nhát sanh, phát mãnh liệt, nếu bà rơi ngay xuống đất chỗ sẽ lún thành một hố sâu, đất vỡ vụn ra không thể làm bà thọ thương được.

Nhưng, bà bị Đông Phương bá chủ nắm cổ chân, có lẽ lão ta

định quật bà xuống đất, đầu bà sẽ vỡ như cám.

Bất ngờ, bà vặc mạnh chân đó.

— Chân khí cuộn tuôn trong người bà, qua cái vặc chân mạnh lập tức bốc ra, đẩy bật năm ngón tay của Đông Phương bá chủ.

Lão nghe nhói ở hồ khẩu, biến sắc mặt, buông tay liền.

Nhưng, dư lực của cái vặc chân còn mạnh, đẩy luôn lão lùi lại.

Lão chưa kịp phản ứng, chân của Hằng Nga lại bay sang, vì bà vung vẩy mãnh liệt, chiếc chân vẩy biến thành một ngọn cước chứ thực sự, thì bà có biết phóng cước như thế nào?

Không may cho Đông phương bá chủ, chân Hằng Nga lại chạm đúng hông lão, chân khí của bà còn dồi dào nên trúng ngọn cước đó, bất giác lão bị chấn động mạnh về phía hậu, phải chấp choạng đến sáu bước mới dừng lại được.

Trong lúc chấp choạng, lão vận khí dồn xuống đôi chân, gượng, đầu chân in xuống đất, sâu độ tấc.

Hằng Nga rơi luôn xuống đất, chẳng việc gì, chỗi tay đứng lên liền.

Đông phương bá chủ quay lại, nhìn về phía bọn Liệt Hòa Thân Đà, gương mặt lão hơi tím lại, sát khí bốc bùng lên ánh mắt.

Lão gằn giọng thốt:

— Các ngươi mới được một viện thủ khá lắm!

Liệt Hòa Thân Đà và Huyết Viên Thân Quân vừa mừng vừa sợ.

Cả hai mừng vì thấy sắc diện của Đông phương bá chủ tím lại. Phàm những người luyện được công phu tuyệt đỉnh, khi thọ thương thì sắc mặt tím hân. Cả hai nhận ra, Đông Phương Bá Chủ qua bị Hằng Nga đánh thọ thương, cho nên họ mừng, vì chắc chắn là không dám làm gì họ, khi có Hằng Nga bên cạnh họ.

• Song, cả hai lại sợ, bởi họ thấy ánh mắt của Đông Phương bá chủ gờn nểm oán độc.

Tuy nhiên, Huyết Viên Thần Quân đau đến nỗi quá khiếp hèn tỏ ra mất tinh thần khi lão hăm dọa qua cầu sợi gần đó ?

Thần Quân thốt :

— Đồng phương tiên sanh, dù muốn dù không tiên sanh cũng đã bại rồi, song cái bại này không quan trọng, tiên sanh nên ly khai đi, để tránh cái bại lớn.

Màu tím nơi gương mặt của Đồng phương bá Chủ dần dần dịu lại, lão hừ một tiếng đáp :

— Được rồi ! Ta đi ! Hẹn gặp lại các người ! Một ngày gần đây thôi !

Lão hú vọng một tiếng dài, thân hình vọt lên không nhanh hơn mỗi lên xẹt, phụt chốc mất dạng.

Từ Tuyết Hồng rú lên thất thanh :

— Đừng để cho lão ấy...

Nhưng làm sao nâng ngấn chặn lão được, mà có ai ngăn chặn lão kịp ? Dù có đuổi theo cũng vì tất đuổi kịp ?

Hằng Nga cười tủn tủn, thốt :

— Các người xem lão đã đi rồi đó !

Huyết Viên Thần Quân, Liệt Hỏa Thần Đà, Du Thiên Minh và Từ Tuyết Hồng cùng biến sắc mặt,

Thế công lạ !

Tất cả đều đưa Hằng Nga đến đây, cốt đánh bại Đồng Phương bá chủ, bây giờ lão ấy bại, thoát đi, đáng lẽ họ mừng, song họ không mừng nổi, mà lại sợ.

Họ sợ vì thế nào Đồng Phương Bá Chủ cũng tìm họ, báo thù.

Dù Hằng Nga đánh lão thọ thương, song thương thế đó có đáng kể gì, bất quá lão tỉnh dưỡng trong mấy hôm là khỏi. Với võ công của lão, lão tự chữa trị không khó khăn gì.

Nếu lão tìm họ mà báo thù, thì họ sẽ làm sao ?

Giả như có Hằng Nga luôn luôn bên cạnh họ, điều đó cũng chưa hẳn là một bảo đảm cho họ, vì Hằng Nga chỉ có một lực chế không biết mấy mai vũ công. Như vậy làm sao đối phó với lão ?

Họ chờ người ra đó, xuất thân.

Hằng Nga hừ một tiếng :

— Các người nghĩ gì chứ ?

Huyết viên Thần Quân thở dài :

— Hôm nay bà đuổi được lão ta chạy đi, nhưng rồi ngày mai, ngày kia lão sẽ trở lại, tìm chúng ta !

Hằng Nga hừ một tiếng !

— Lão đến rồi sao ? Sợ lão à ? Lão lại đến thì ta lại đuổi lão đi đã có ta, các người sợ gì ?

Đuổi ?

Huyết Viên Thần quân hừ nhẹ một tiếng ! Lão không nói gì, bởi có nói cũng vô ích. Hằng Nga làm gì biết được tầm quan trọng của sự tình ?

Liệt hỏa Thần Đà vọt đi nhanh như một mũi tên, Dữ Thiên Minh cấp tốc theo liền.

Cả hai hướng về ngôi nhà cỏ.

Nhưng, vào đến bên trong rồi, cả hai chân nghe nặng như có đeo chì, họ đứng sững tại chỗ.

Nhà, vắng lạnh.

Nào có bóng hình Liệt Hỏa phu nhân ? Bà đi đâu ?

Du Thiên Minh sau phút giây kinh hoàng, hỏi gấp :

— Sư phụ ! Sư nương đâu ?

Liệt hỏa Thần Đà làm sao đáp được câu hỏi đó ?

Lão biến sắc mặt đến xanh dợt, lâu lắm, lão lắc đầu thốt :

— Ta... ta không hiểu !

Rồi hai thầy trò rập nhau gọi, gọi to, gọi gấp.

Chẳng có một tiếng đáp, ngoài tiếng vang của âm thanh họ.

Liệt hỏa Thần Đà khẩn trương phi thường báo :

— Chúng ta phân nhau đi tìm !

Cả hai nhảy ra ngoài sân, Liệt Hỏa Thần Đà nắm tay Du Thiên Minh, căn dặn :

— Cần thận nhé ! Giả như người gặp Đồng Phương bá chủ tuyệt đối đừng mở miệng thốt một tiếng nào. Lập tức trở về đây cho ta

biết ngay, hoặc không về đây nữa thì người cũng phải chạy đi, đừng để lão ấy vớ phải người.

Du Thiên Minh hơi bất mãn.

Xưa nay, y quen tánh quật cường, đã biết Đông Phương bá chủ là người gây cảnh xáo trộn trong gia đình sư phụ, y hết sức căm phẫn quyết làm một cái gì trả đũa lại, mới hă, thế mà đi tìm sư nương gặp lại phải chạy đi, thế còn gì là dũng khí?

Chắc hẳn lời dặn dò của Liệt hòa Thần Đà, y khó mà vâng theo rồi.

Song, nhìn sư phụ y thấy thần sắc của sư phụ, vẻ cứng trâm trọng, biết là sư phụ đang khổ sở lắm, y không nỡ cãi lời, nên gặt đầu :

— Sư phụ yên tâm ! Đệ tử xin tuân lời !

Liệt hòa Thần Đà mấp máy môi, định nói tiếp gì đó, nhưng rồi lão nín lặng, chỉ vẫy tay thôi.

Du thiên Minh quay mình, vọt đi liền.

Bỗng Liệt hòa thần Đà gọi :

— Người khoan đi !

Du Thiên Minh dừng chân ngay.

Thần Đà do dự một chút, bảo :

— Gặp sư nương người rồi...

Lão định bảo y, gặp được Liệt Hòa phu nhân lập tức y trở lại, đừng nói năng gì với bà.

Chẳng qua, lão sợ gặp phu nhân rồi, y và phu nhân mắng mắng túi bụi, phu nhân có thể tỏ rõ lại lịch của y, cho y biết.

Chẳng khi nào Liệt hòa Thần Đà muốn điều đó, và lão mong mỗi Du Thiên Minh đừng bao giờ biết được y chính là con trai của Đông Phương bá Chủ.

Lão không ác ý, ngăn chặn phụ tử nhìn nhận nhau, lão chung quy sợ mất Du Thiên Minh thôi, vì lão rất mến thương y.

Song, lão buông ra mấy tiếng đó rồi, chợt thấy mình vô lý nên nín lặng, bỏ dở câu nói.

Bởi, đã bảo y đi tìm sư nương của y, tại sao gặp được người

rồi, y lại không nên nói năng, không nên đánh tiếng ? Như vậy thì còn đi tìm làm chi ?

Đợi một lúc chẳng thấy sư phụ nói gì tiếp, Du Thiên Minh hỏi :

— Gặp sư nương rồi, đệ tử phải làm sao, hờ sư phụ ?

Liệt Hòa Thần Đà né sang một việc khác :

— Người lập tức phóng tín hiệu cho ta biết, ta sẽ đến nơi đó ngay !

Lời nói của lão có lý quá, Du Thiên Minh chẳng nghĩ ngờ chề cạ.

Y trở lại tiếp nhận tín hiệu nơi tay Thần Đà.

Tín hiệu là mũi tên lửa, màu lửa cháy lên, rất đặc biệt, nhìn màu lửa đó, Thần Đà chẳng khi nào lầm với những tên lửa của bất kỳ ai.

Du Thiên Minh thốt :

— Sư phụ cũng thế, nếu gặp sư nương rồi, sư phụ lập tức phóng tín hiệu cho đệ tử biết với !

Du Thiên Minh vừa đi rồi Liệt hòa Thần Đà liền gọi Từ Tuyết Hồng :

— Từ cô nương và Hồng Nga ở đây nhé, xin đừng ly khai nơi này !

Từ Tuyết Hồng vâng một tiếng.

Đi trước, Huyết Viên Thần Quân cũng tham gia cuộc : truy tìm Liệt Hòa phu nhân.

Cả ba sư tử ba tướng, trong thoáng mắt, họ mất dạng trong khu rừng trúc.

Du Thiên Minh chạy về hướng Nam.

Chạy như thế, là do sự phân công của Liệt hòa Thần Đà, chứ Du Thiên Minh nào biết sư nương ở đâu ?

Cho nên, dọc đường, y hết sức lưu ý, vừa chạy, vừa nhìn tả, nhìn hữu.

Một lúc sau, y đã vượt hơn ba dặm đường, nghe có tiếng suối chảy róc rách. Y dừng chân bên bờ suối.

Đứng bên bờ suối, Du Thiên Minh thở dài mãi.

Bỗng, y nghe có tiếng rên nho nhỏ từ bụi cây thấp cạnh tảng đá lớn vọng đến.

Tiếng rên do một người nào đó sức cùng, lực kiệt phát ra mỗi mồn.

Tiếng rên quá nhỏ, Du Thiên Minh tưởng chừng mình nghe lầm, cố gắng nghe kỹ hơn.

Khi biết chắc chắn là tiếng người rên, chứ chẳng phải một âm thanh nào khác mường tượng, Du Thiên Minh vọt mình về phía đó, đồng thời quát khẽ :

— Ai ?

Không có tiếng đáp !

Y hỏi câu đó, cảm như thừa, vì người ta phát ra tiếng rên mỗi mồn một nhọc, thì làm sao có đủ sức mà đáp cho y nghe ?

Y bước tới, vọt cạnh cây, tiến sâu vào trong.

Y trông thấy một người nằm úp mặt xuống đất.

Lưng người đó rung rung, chừng như thọ thương rất nặng song chưa đến nỗi mất mạng.

Du Thiên Minh cúi mình xuống, nâng người đó lên, nhận ra người đó còn nhỏ tuổi, mặt trắng xanh, một gương mặt nhiều xương hơn thịt.

Y cầm tay thiếu niên, nghe mạch.

Mạch nhảy, nhưng rất nhẹ, mạch có thể ngừng chảy bất cứ trong phút giây nào.

Du Thiên Minh sửng sốt. Trong tình cảnh này dù sao y cũng phải làm cái gì để cứu một mạng người.

Lập tức, y đặt tay nơi lưng người đó, vận chân khí chuyển sang cho nạn nhân.

Nạn nhân mở mắt ra, ánh mắt đã mất tinh thần, đương nhiên là chẳng trông rõ được những gì trước mắt.

Vừa chuyển chân khí tiếp trợ cho nạn nhân hồi tỉnh Du Thiên Minh vừa thốt :

— Bằng hữu yên trú tại hạ cứu bằng hữu đây chứ chẳng có ác ý gì cả.

Ấn.. mắt của nạn nhân chớp chớp, đôi môi mấp mấp, Du Thiên Minh lại tiếp :

— Đừng gập, bằng hữu, cố tiếp nhận chân khí của tại hạ, khi nào khỏe rồi, muốn nói gì hãy nói !

Nhưng nạn nhân cũng cố gắng nói mấy tiếng :

— Nhanh...nhanh lên !...Đuổi theo...

Du Thiên Minh chẳng hiểu gì cả, song đã bảo người ta đừng nói gì, thì y còn hỏi làm sao được ?

Y chuyển chân khí sang càng phú càng mạnh.

Nạn nhân lại lí nhí :

— Nhanh lên ! Đuổi theo...đuổi theo Lôi Tam !

Đến lúc đó, Du Thiên Minh quên mất sự dè dặt, vọt hỏi :

— Lôi Tam ?

Nạn nhân thốt, lần này lại nói nhiều hơn.

Lôi Tam !...Hắn đã cướp...cướp...linh bài của...Tịch Đại Tiên Sanh...hắn...hắn...

Du Thiên Minh hết sức kinh hãi.

Nghe nói đến Lôi Tam, y đã kinh hãi rồi, bây giờ nghe được Lôi Tam cướp linh bài của Tịch Đại Tiên Sanh, y càng kinh hãi hơn.

Bởi, sự tình có liên quan trọng đại với tiên sanh, và như vậy là Lôi Tam lại tạo thêm sóng gió trên gia g hồ.

— Rồi Nga my Sơn, hắn đã gây bao nhiêu tội lỗi, làm chấn động quang hử, giờ đây, hắn lại trêu vào Tịch Đại Tiên Sanh một lần nữa, sao khi cần phạm môn quy, phải rời sơn môn, trốn tránh hình phạt.

Y hấp tấp hỏi :

— Thế ra, cái hạ là đệ tử của Tịch đại tiên sanh ?

Nạn nhân đáp qua mệ nhọc :

— Tại hạ...không phải là đệ tử của tiên sanh !...Tại hạ nhận sự ủy thác của tiên sanh. Tại hạ họ Lâm...

Hắn thất đến đó, quang mặt hắn biến đổi đáng sợ.

Du Thiên Minh kinh hãi, tự biết mình không làm sao cứu nạn nhân hoàn toàn tỉnh lại, trong phút giây bối rối, y toan phồng mũi tên tín hiệu lên, cho Liệt Hỏa Thần Đà đến nơi, có sự phụ lại đây rồi, may ra sự phụ có cách cứu mạng thanh niên đó.

Nhưng, y chưa kịp thực hành ý định, một giọng nói từ phía sau lưng vọng đến :

— Bước ra xa xa, bước ra, hắn muốn phác tác đó !

Du Thiên Minh nhận ra đúng là âm thanh của Đông Phương bá chủ.

Bất giác, y biến sắc mặt.

Thế ra, Đông Phương Bá Chủ còn quanh quẩn trong vùng này ?

Và lão đang nói với ai thế ? Lão có ý gì ? Lão đề cập đến ai qua cái tiếng chần đó ?

Tại sao Đông Phương bá chủ nói thế ? Lão ám chỉ ai qua tiếng hần do ? Và phát lực, là phát tác như thế nào ?

Du Thiên Minh dù nghĩ hoặc cũng chẳng dám chậm trễ, sau phút giây kinh ngạc, vội vận khí phủ thân, vọt đi.

Tuyệt đối, y không nên đề cho Đông phương bá chủ phát hiện ra y.

Nhưng, y chưa kịp vọt đi, thanh niên đó lại kêu rú lên một tiếng.

Du Thiên Minh giật bản mình, khựng lại tại chỗ, quên mất là y đang cần ăn một gắp.

Lạ lùng hơn nữa, thanh niên đó sau khi phát xuất một tiếng rú quái dị, vọt đứng lên, rồi múa may quay cuồng, đôi tay của hắn rít gió vu vu, chứng tỏ công lực của hắn cũng khá thâm hậu.

Du Thiên Minh sững sờ.

Tại sao lại có một sự kiện thông thường như vậy ?

Rõ ràng là thanh niên dở chết dở sống, hơi thở đứt đoạn, lại nhẹ như đường tơ nhện trước gió, có thể tắt lịm bất cứ phút giây

giây nào, thế mà hắn vẫn còn khí lực để bật ra một tiếng rú, chính một người bình thường, không hề thọ thương, cũng chẳng phát ra nổi một tiếng rú to lớn như vậy !

Hơn nữa, hắn lại đứng lên, rồi hần vung quyền đánh loạn ra bốn phía.

Như thế hần đâu kiệt sức ?

Tại sao như vậy chứ ?

Du Thiên Minh hề sức lấy làm lạ, đứng ý tại chỗ, quên mất là mình phải làm gì.

Y gương tròn mắt nhìn thanh niên, cố tìm hiểu sự biến đổi nơi hần.

Bất thình lình, thanh niên chồm tới, vung mạnh tay đánh xuống đầu vai của Du Thiên Minh.

Bị đánh bất ngờ, đương nhiên Du Thiên Minh không thể tránh kịp:

Một tiếng bịch vang lên, nắm tay của thanh niên giáng trúng đầu vai y, y nghe nhói toan thân đứng không vững nữa, chập choạng lùi lại mấy bước.

Thanh niên không tiến theo y, cứ đứng nguyên tại chỗ, cứ vung tay đánh, như giao đấu với quỷ.

Chính lúc đó, Đông phương bá chủ xuất hiện, lão chậm chậm bước đến trước mặt thanh niên, lão nhìn hần chăm chú, chừng như lão không thấy Du Thiên Minh ở cách đó độ bốn năm thước.

Nếu Du Thiên Minh chạy đi, thì đúng là một cơ hội tốt cho y song sự kiện vừa diễn ra, hấp dẫn y tột độ, và vì tánh hiếu kỳ bị kích động mạnh, y quên mất sự tính né Đông phương bá chủ im lặng đứng đó nhìn, chờ xem biến chuyển sắp đến.

Thanh niên vừa trông thấy Đông phương bá chủ, liền rú lên một tiếng nữa, rồi vọt mình tới cạnh lão, vận công lực đánh ra một chưởng nhắm, vào ngực lão.

Chẳng rõ hần xuất thủ quá nhanh, hay trong lúc bất ngờ Đông Phương bá chủ không tránh kịp; hoặc giả lão khinh thường, chẳng hề né tránh, một tiếng bịch vang lên, chưởng kinh của thanh niên chạm

chạm đúng ngực lão.

Lão không hề tỏ lộ một vẻ gì là có bị chấn động nhẹ qua cái chạm đó.

Lập tức, lão đưa tay lên, chụp cổ tay thanh niên, đồng thời hét lớn:

— Lâm Hạo Sanh! Nươi không nhện ra ta à?

X

CHƯƠNG XXXVI

PHỤ TỬ TƯƠNG KIẾN

Thanh niên đó, chính là Lâm Hạo Sanh.

Tại sao hắn ở đây, hắn dở sống dở chết, rồi bất tỉnh lịnh lại rú lên, lại đánh Du Thiên Minh, đánh luôn Đông Phương Bá chủ?

Trong khi Du Thiên Minh đứng thờ người tại chỗ, quên mất việc trốn tránh Đông phương Bá chủ, tìm hiểu nguyên do sự tình, Đông phương bá chủ vừa quát hỏi, Lâm Hạo Sanh không đáp, cứ vung tay đánh ra cuồng loạn.

Một tay bị Đông phương bá chủ giữ cứng, còn lại một tay hắn vẫn vung vút hăng say như thường.

Nhưng, có lẽ Đông phương bá chủ đã dùng công lực trấn áp hắn, nên qua một phút giây, hắn bỗng dừng tay, rồi toàn thân bất động.

Hắn không còn nhút nhát nữa Đông phương bá chủ mới nhận ra được gương mặt của hắn bị bao trùm một lớp khí xanh, lớp khí xanh đó càng phút càng dày.

Tranh khí đầy quá, cơ hồ mặt chàng có phủ một lượt sơn màu xanh vậy.

Một con người trong tình trạng đó, đúng là một người chết bởi chỉ có những xác chết mới có màu da mặt như thế.

Nhưng, hắn đâu có chết? Bằng có là hắn còn mở mắt, hắn đứng được, và vừa rồi hắn đánh, hắn đâm vung vút kia mà!

Có thể bảo là công lực của hắn hiện tại, dồi dào hơn lúc bình thường.

Du Thiên Minh bị hắn đánh một quyền nơi đầu vai, liền nghe đau dù y đã tiếp nhận một phần nội lực qua trọng do Hằng Nga chuyển y vẫn bị chấn động như thường.

Dùng tay lại, đứng lặng người. Lâm Hạo Sanh sững sờ một lúc Đồng hân kêu lên:

— Trời! Lão trượng là Đông Phương...

Đông Phương bá chủ mỉm cười:

— Hiếm có! Thật hiếm có! Lão phu cứ nghĩ, căn cơ của người chẳng được vững chắc cho lắm, nên lão phu không thu nhận người làm môn đệ. Bây giờ thì lão phu đã thấy rõ rồi, lão phu đã biết mình lầm rồi. Người có thể cùng Ngọc Cẩm học tập chung, dưới sự chỉ dẫn của lão phu!

Lâm Hạo Sanh trở mặt:

— Tại hạ... tại hạ...

Hắn vừa nói vừa ấp úng, vừa cúi đầu, như soát lại thân thể hắn.

Cũng như hắn có thức ngộ ra là mình khác trước phần nào.

Đông Phương bá chủ bật cười ha ha:

— Bất tất phải quá lo ngại Hạo Sanh! Không lẽ người không thích hội hiệp chung một chỗ với Ngọc Cẩm?

Lâm Hạo Sanh hấp tấp hỏi:

— Tự nhiên là tại hạ thích rồi, song chẳng hay hiện giờ nàng ở đâu?

Đông Phương bá chủ mỉm cười:

— Người cứ đi theo lão phu, rồi người sẽ biết!

Thốt xong, lão buông tay.

Lâm Hạo Sanh lùi lại hai bước, Đông Phương bá chủ vừa quay mình loan đi, hắn vội gọi:

— Hãy khoan, lão tiên bối!

Đông phương bá chủ trầm gương mặt, chừng như lão vụt nhớ ra điều gì, và điều đó làm cho lão không vui.

Lão hỏi :

— Còn việc gì nữa ?

Lâm Hạo Sanh lắc đầu :

— Không có việc gì, chẳng qua.

(Hắn dừng lại một chút, rồi liếp :

— Tại hạ nhớ mang máng là tại hạ có gặp Lôi Tam tại đây. Y cướp đoạt trong tay của tại hạ chiếc lệnh bài do Tích đại tiên sinh trao cho tại hạ. Y đánh tại hạ đến trọng thương, tại hạ ngã tại xuống bên bờ suối, bỏ dần dần dỵ, rồi hôn mê luôn...

Trong khi Lâm hạo sanh từ từ thuật, lại sự tình. Đông phương bá chủ biến sắc mặt đến mấy lượt.

Lập đưa tay ngăn chặn không để hẳn nói liếp, đoạn hỏi :

— Lôi Tam ? Người có gặp hẳn ? Hẳn đâu rồi ?

Lâm hạo Sanh đáp :

— Tại hạ không biết là y đã đi đâu ! Bởi, tại hạ bị y đánh đến hôn mê, làm sao thấy được y đi về phương hướng nào ? Mang trọng thương như vậy, tại hạ chỉ còn chờ chết mà thôi. Song chẳng rõ tại sao, tại hạ lại khôi phục được công lực như hiện giờ. Có phải là tiên bối đã cứu tại hạ chăng ?

Đông Phương Bá chủ cười lên một tiếng :

— Tự nhiên là lão phu đã cứu người, chứ còn ai nữa :

Lâm hạo Sanh nửa tin nửa ngờ, hỏi :

— Tiên bối...tiên bối...cứu tại hạ ? Tại sao tiên bối cứu tại hạ ?

Tiên bối là...

Hắn muốn gởi tiên bối là một đại ma đầu, thủ lãnh tà phái song hẳn không dám nói rõ như vậy, nên nín lặng bỏ dở câu hỏi.

Đông phương bá chủ có thừa cơ trí tự nhiên đoán được hẳn muốn nói gì dù hẳn bỏ dở câu hỏi lão lạnh lùng hỏi lại :

— Người còn nuôi dưỡng ý nghĩ gì khác chứ ? Lão phu người chẳng biết đạo lý gì cả ? Ngươi Cầm đã bái nhận ta làm sư phụ tại sao còn nghi ngờ ?

Lâm Hạo Sanh loay nói gì đó.

Nhưng, Du Thiên Minh đã không chạy đi mà còn đứng đó, đã đứng lại, thì hẳn phải nghe câu chuyện, phải nhận sự tình, gởi Lâm hạo Sanh vào Đông Phương bá chủ.

Y nghe đến đây, không dẫn lòng được nữa.

Chính y đã phát hiện ra Lâm Hạo Sanh trước hết, và lúc y phát hiện, thì Lâm hạo Sanh chỉ còn hơi hớp thở, hẳn đang trong tình trạng cứu tử nhất sanh, sau đó bỗng nhiên hẳn vụt nhảy lên rồi công lực đột nhiên trở lại với hẳn, chứ Đông Phương bá chủ có làm gì đâu mà dám nhận là đã cứu hẳn tính lại ?

Y lúc vì Đông Phương bá Chủ mang trách, cốt dụ dẫn Lâm Hạo Sanh, y quên mất việc mình, vội buột miệng kêu lên :

— Đông Phương tiên sanh ! Tại hạ thiết tưởng, với thân phận của tiên sanh trên giang hồ, tiên sanh phải tỏ ra mình là con người xứng đáng mới phải, tại sao tiên sanh lại mạo nhận là mình đã cứu thanh niên đó ?

Đông Phương bá chủ giật mình day qua Du Thiên Minh hét to :

— Người là ai ?

Du thiên Minh kinh hãi.

Y chợt nhớ lại hiện cảnh, và hối hận là mình đã lỡ lời. Vì bực tức không thể dẫn lòng, đã lỡ hành tung, bây giờ làm sao đây ?

Dù có muốn chạy đi, chắc gì trốn thoát Đông Phương Bá chủ ?

Tuy nhiên, sự việc đã lỡ rồi chẳng còn cách nào cứu vãn được nữa, y miễn cưỡng thốt :

— Tại hạ...

Đông Phương bá chủ hừ một tiếng :

— Ta nhận ra người rồi ! Người là người cùng đi với viện thủ do Liệt hỏa Thân Đà đưa đến. Người tên họ gì, nói ra cho ta biết để có chết cũng không là con quỷ vô danh !

Gương mặt của lão bốc bừng sát khí, trông lão đáng sợ vô cùng.

Du thiên minh rợn người, bất giác mất cả tự chủ, lùi lại mấy bước, y biết rõ mình chưa phải là đối thủ của Đông phương bá chủ. Nếu ngoan cố giao đấu với lão, thì chẳng khác nào tự đưa mình vào tử cảnh.

Biết vậy, nhưng làm sao thoát nguy ? Rồi, giờ đây, y có muốn chạy đi, cũng chẳng còn kịp nữa ?

Còn như phóng tín hiệu lên không, gọi sư phụ y đến, thì cũng như y muốn sư phụ cùng chết với một lượt, một chỗ ?

Trong tình thế này, dù sao thì y cũng phải tự mình đề đối phó với mọi diễn tiến, chẳng thể làm liên lụy đến Liệt Hòa Thần Đà.

Cho nên, lùi lại rồi, y trầm khí, bình tĩnh, đáp :

— Tại hạ là Du Thiên Minh !

Đông Phương bá Chủ giật bản người, sắc mặt biến đổi quá đi.

Đặng, lão bật cười ha hả :

— Thì ra người là Du Thiên minh ? Du Thiên Minh là Đông phương Bạch ?

Đến lượt Du thiên Minh sững sờ thầm nghĩ :

— Tại sao lão biết cái tên củ của ta lúc còn thơ ấu ?

Du Thiên Minh nhìn lão trường trường :

— Cái tên đó có gì khôi hài đâu, sao tiên sanh lại cười ?

Đông phương bá chủ vẫn cười vang :

— Cái tên không khôi hài, cái tên rất đẹp, song vẫn đáng cho ta cười như thường ? Nếu người là Đông phương bạch, thì người biết ta là ai chẳng ?

Du thiên Minh điềm nhiên :

— Tại hạ biết chứ ?

Đông Phương bá chủ trầm giọng :

— Đã biết ta là ai, sao người chưa gọi ?

Du thiên Minh kinh ngạc :

— Gì ? Gì ? Tại hạ gọi là tiên sanh như thế không hợp sao ?

Đông phương bá chủ hừ một tiếng :

— Thì là người chưa biết gì nữa !

Lão hỏi :

— Mầu thân người chẳng nói gì cho người biết à ?

Du Thiên Minh sững sờ, như người đắm trong cơn mộng dài vừa bừng tỉnh.

Lão biết rõ tên y thuộc ấu thơ, là một sự lạ !

Lão đề cập đến mầu thân y, là một điều lạ khác !

Từ bao lâu nay, y chỉ biết mình là một cô nhi, một cô nhi thì làm gì biết cha, biết mẹ là ai ? Một cô nhi thì làm gì có mẹ ở bên cạnh, mà mẹ nói cho nghe việc này việc kia ?

Y có cảm nghĩ là Đông phương bá chủ có quen biết gì với mầu thân y.

Nếu người nào khác hơn Đông Phương bá chủ, hết y câu đó thì nhất định là y phải cật vấn lại cho tận tường.

Nhưng, lão ta là một đại ma đầu, cái danh ác đã vang rền khắp hoàn vũ, mà Du Thiên Minh thì lại là con người chân thực, quang minh, khi nào y lại chịu giao đàm dãi lâu với hạng người y cổ kỵ, khinh miệt ?

Bất quá, y cho rằng Đông phương bá chủ bịa chuyện, để thực hiện một mưu mô nào đó thôi, chứ làm gì biết được mầu thân y, dù có nói đúng cái tên ấu thơ của y.

Y lạnh lùng thất :

— Tại hạ không hiểu tiên sanh muốn nói gì !

Đông Phương bá chủ thờ dài :

— Cũng chẳng đáng trách chi người ! Có trách, là nên trách mầu thân người, mầu thân người có bao giờ nghĩ đến một ngày nào đó, ta và còn có dịp trùng phùng ! Cho nên, bà ta không đã cập đến việc đó là hơn !

Thấy lão ta càng lúc ăn nói càng nham nhở, Du thiên Minh phần nộ, bất chấp nguy hiểm quát to :

— Câm ngay ! Tiên sanh nói chi mà khó nghe quá !

Đông Phương Bá Chủ thờ dài :

— Con ẹ ! Con chưa minh bạch nữa sao ? Ta là phụ thân của con đây !

Du Thiên Minh bất giác sửng sờ.

Rồi y rung rung người chực ngã.

Tại y tiếp thu câu thổ lộ của Đồng Phương bá Chủ, thân thể y như tiếp thu một chuồng kinh có áp lực ngàn cân nặng.

Đồng phương bá chủ lại tiếp luôn :

— Bây giờ, con minh bạch chưa ?

Du thiên Minh vụt kêu lên một tiếng quát đì, đoạn hét :

— Đừng nói vụ vợ tiên sanh !... Tại hạ chỉ là một cô nhi, tại hạ không có cha, không có mẹ, tại hạ chẳng mấy mai, liền hợp với tiên sanh !

Đồng phương Bá Chủ cười khì :

— Đề ta đưa con đến gặp mẫu thân con, rồi mẫu thân con sẽ giảng giải, chứng đó dù muốn dù không, con cũng phải tin !

Du thiên Minh thở gấp :

— Mẫu thân tại hạ là ai ?

Đồng Phương bá chủ trở mặt :

— Con không biết mẫu thân con là ai à ? Phải mà ! Bà ấy nào có nói chi với con đâu ! Tự nhiên con làm sao biết được ! Thế lúc thường, con gọi bà ấy là chi ?

Du thiên Minh sôi giận tức điên. Lão ta cứ gọi y là con mãi, điều đó làm cho y khó chịu hơn là việc lão nhìn nhận y là con.

Nhìn nhận, đó là cái quyền của lão, bởi chẳng ai phiên trách một người nhầm lẫn.

Song, khi chưa nắm được bằng cớ đích xác, lão cứ gọi y là con, thì đúng là lão có xúc phạm, có khinh miệt y rồi, dù tuổi tác của lão cho phép lão xem y như con, như cháu.

Không ! Có thể nào y chịu để cho một đại ma đầu, vô duyên vô cớ, gọi y là con được ?

Nhưng, giận thì giận, song y cũng hết sức lấy làm lạ, tự hỏi tại sao lão cứ đề quyết y là con của lão ?

Lão bằng vào đâu để quả quyết như vậy ?

Dù sao thì niềm tin tưởng không thể đến dễ dàng với Du Thiên Minh được.

Lão ấy còn bảo là sẽ đưa y đến gặp mẫu thân y, lão ấy lại còn trách mẫu thân y khuất lấp một điều hệ trọng.

— Du Thiên Minh tức nhớ lại, Huyết viên Thần Quân từng thổ lộ với Hãn Nguyệt Trang chủ, y là con của Đồng Phương Bá chủ.

Rồi chính sư phụ y cũng không muốn cho y trở về Lục Bàn Sơn trong khi Đồng Phương bá chủ có mặt tại đó.

Tâm tư của y rối loạn lên, y như chẳng còn một chủ ý nào cả.

Y lắc đầu, thất :

— Thật tại hạ chẳng hiểu tiên sanh nói gì ! Tốt hơn, tại hạ xin tiên sanh đừng gọi tại hạ là con, đến cái danh từ hiên diệt tại hạ cũng chẳng thể chấp nhận, nói chỉ là cái lối xưng hô khác !

Đồng Phương Bá Chủ bật cười ha hả :

— Con chưa minh bạch à ? Ta chắc chắn là khi con nghe mẫu thân con giải thích rồi, con sẽ minh bạch. Đi, đi con, đi gặp mẫu thân con ngay bây giờ đây !

Du Thiên Minh không bước, trái lại, y lùi, vừa lùi y vừa buồn rầu :

— Tôi có việc gấp, xin tiên sanh thứ cho vậy ?

Đồng Phương bá chủ nhướng cao đôi mày !

— Con có việc ? Việc gì cũng bỏ đó, gặp mẫu thân con rồi, con muốn tiếp tục làm, sẽ làm !

Du Thiên Minh giạt mình, lùi thêm mấy bước nữa.

Nhưng, Đồng phương bá chủ hứ lên một tiếng dài, quát :

— Đi !

Tiếp theo câu nói, lão nhứt động đôi, thân hình tung bỗng lên không như con chim to vỗ cánh bay cao, rồi từ trên không, đáp xuống ngay chỗ Du Thiên Minh đứng.

Du Thiên Minh kinh hãi, cấp tốc nhảy về phía hậu. xa hơn hai trượng.

Vô ích kinh phong do Đông Phương bá chủ phát ra, phủ xuống đầu y rồi.

Như lần điện chớp lần, Đông Phương bá Chủ đã đến cạnh y, bàn tay lão đã chụp xuống đầu vai y.

Động tác của lão nguy hiểm vô cùng, Du Thiên Minh vốn là tay khá vẫn không nhận định kịp.

Bất giác, y cảm thấy đầu vai bỗng nhiên nặng xuống, rồi toàn thân bất động.

Y vừa sợ vừa giận, cao giọng hét :

— Tiên sanh...

Nhưng, một ma lực phát sanh, ma lực đó chế ngự y hoàn toàn, y không làm sao phản kháng nổi.

Đông Phương bá chủ phần hận, không dùng tiếng con gọi Du Thiên Minh nữa, lão trầm giọng :

— Người không muốn đi theo ta, đó là quyền của người, nhưng ta hỏi người, người chẳng muốn hiểu rõ lai lịch thân thế của người sao ?

Trên thế gian này, có cô nhi nào lại không thiết tha muốn biết lai lịch của mình ?

Du Thiên Minh thừa nhận mình là một cô nhi, đương nhiên y phải có ý đó, như ngàn muôn cô nhi khác chứ ?

Song, y chưa nói gì chỉ nhếch miệng cười khờ.

Đông Phương Bá Chủ cười vang tiếp :

— Thấy bà ấy rồi, nhất định là người phải mình bạch ! Vả, đến lúc đó nếu người không thích theo về với ta, thì ta hứa với người là không cưỡng bách người, ta cũng không cưỡng bách huynh đệ của người. Nhưng, trước khi người ly khai, ta phải nói đến sự lao ngộ của huynh đệ người, cho người biết !

Lại một điều bí mật nữa !

Bây giờ, lão lại nói là Du Thiên Minh còn anh em chi đó !

Y càng rối loạn tâm tư. Một lúc lâu, y hỏi :

— Tiên sanh nói gì ? Tại hạ còn huynh đệ ?

Đông Phương bá chủ gật đầu :

— Bàì, người còn một đứa em, ta đang tìm nó đây ! Nhất định là ta phải tìm ra nó.

Lão bật cười khoái trá trước viễn ảnh một cuộc đoàn tụ, cao giọng tiếp :

— Ha ha ? Ba cha con chúng ta, sẽ sum họp dưới một mái nhà ?

Du Thiên Minh cố gắng vùng vẫy nhưng, chẳng làm sao thoát khỏi áp lực Đông Phương bá chủ.

Y thở dài.

Đông phương bá chủ đưa tay kia nắm lấy cánh tay y, đoạn day qua Lâm Hạo Sanh.

Lâm Hạo Sanh chớp chớp đôi mắt, từ từ lùi lại.

Đông phương bá chủ bật cười ha hả !

— Người không cần chạy trốn. Ta gặp Đông Phương Bạch rồi, dù người có van lạy ta, ta cũng chẳng thu nhận người làm môn đệ ?

Lão đình ninh là Lâm Hạo Sanh tha thiết mong được lão chấp nhận làm môn đệ, ngoài cái việc được lão truyền dạy vũ công bản lại còn sớm hôm gần gũi Ngọc Cẩm, và nghe lão nói như vậy, hẳn Lâm Hạo Sanh thất vọng lắm.

Ngồi đầu, Lâm Hạo Sanh lại lộ vẻ mường tỏ phi thường, hấp tấp thốt :

— Đa tạ tiên bối ?

Đông phương bá chủ hừ một tiếng mắng :

— Trên đời này, còn ai ngu xuẩn hơn người chẳng ? Ta có hảo ý đối với người, người lại có thái độ phủ phàng với ta như thế à ? Người có biết không, người thọ thương trăm trọng, từ đâu chạy đến đây, ngã xuống, hôn mê mấy hôm rồi, nhờ khí đất bốc lên, người tỉnh lại. Người đừng tưởng là mình bình phục mà làm. Thực sự khí đất có làm cho người tăng gia công lực, song ngược lại cũng làm cho người thoát tỉnh, thoát mê, nếu không chữa trị, người sẽ điên cuồng

đó. Ta vì Ngọc Cầm, nên xuống phước chỉ điểm cho người, phải dung hòa chân khí của người và phần địa khí đã xâm nhập vào người, khi nào dung hợp hai loại khí đó, người sẽ tránh khỏi tai hại, ngoài ra lại được cái lợi là công lực gia tăng gấp bội. Từ nay, và luôn luôn như vậy, cứ mỗi ngày người phải hành công đều tức độ nửa khắc thời gian, không nên gián đoạn, dù là một ngày. Ta bảo cho như vậy, làm hay không làm, tùy người!

Lâm Hạo Sanh thốt xong mấy tiếng đã tạ, loan đi ngay, song nghe Đồng phương bá chủ nói như thế, hân giết mình, khựng lại đó chú ý lắng tai.

Khi lão dứt lời, hân nghiêm sắc mặt, khẽ nghiêng mình thốt:

— Đa tạ tiên bối chỉ điểm! Tại hạ xin ghi ơn trọng!

Đồng Phương bá chủ vẫy tay:

— Cứ đi!

Một đạo kinh lực từ tay lão vút ra, Lâm Hạo Sanh bị đạo kinh lực đẩy bật và phía hậu hơn sáu bảy bước.

Hân gương đứng vững rồi quay mình, bước đi luôn, không ngừng thêm một tiếng nào nữa.

Đồng Phương bá chủ nhìn theo bóng Lâm Hạo Sanh một lúc lâu, lão thở dài thốt:

— Người phải học với ta, nếu không thì sau này phải nhượng bộ hân! Hân sẽ trở nên một cao thủ lợi hại nhất trong vòng một năm thời!

Du Thiên Minh cau mày hỏi:

— Tiên sanh nói rằng, hân nhờ địa khí tiếp trợ, sự tình đó như thế nào, chẳng hay tiên sanh có thể giải thích cho tại hạ hiểu được chăng?

Đồng phương bá chủ thốt:

— Linh Chi, gồm mười hai phạm, ngoại trừ Zhong Chi. Tuyệt chi và các chi khác, còn có địa chi, người học vũ dù năm mạng cũng chẳng mơ được tiếp trợ. Địa chi do một linh huyết trong lòng đất

phát sanh, đứng trăm năm thì có giá trị vô cùng. Lâm Hạo Sanh ngã xuống may mắn úp mặt ngay nơi Địa chi sanh trưởng, sức ảm trong người hân, thu hút địa chi lên xâm nhập vào cơ thể hân. Nếu hân gia công luyện tập trong một năm, cái kết quả đó sẽ bằng sự thành công của một người khác, tập luyện trong vòng mười năm, hai mươi năm.

Du Thiên Minh sững sờ, một lúc lâu, v lại hỏi:

— Buông thả cho hân, tiên sanh không có ý nào hãm hại hân chứ?

Y hỏi câu đó, chẳng qua y không tin nổi Đồng Phương Bá chủ có hảo ý đối với một thanh niên, vừa bắt phục lao lại vừa có triển vọng trở thành một cao thủ trong tương lai, và khi hân trở nên bậc đại tài rồi, có thể Lâm Hạo Sanh đó sẽ đối lập mãnh liệt với lão.

Hơn nữa, con người của lão chẳng khi nào lại cao hứng trước cái may của ai, và sẵn sàng chỉ điểm cho người khác biết lợi dụng cái may đó.

Bình sanh, lão có bao giờ làm phượng tiện cho ai đâu? Mỗi một hành động của lão đều nằm trong mục tiêu lợi kỷ, hại nhân, điều đó trên giang hồ còn ai chẳng?

Cho nên, tại giờ, Du Thiên Minh thấy lão vừa phóng thích Lâm Hạo Sanh, lại chỉ điểm cách vận công điều tức hòa hợp chân khí và địa khí như vậy, y phải nghi ngờ.

Vốn tính thẳng thắn, y không ngăn gì Đồng phương Bá chủ nghĩ hoặc làm sao, y hỏi ngay làm vậy.

— Giả như có một điểm nào đó, làm cho y có thể tin được là Đồng phương bá chủ thành thật giúp cho Lâm Hạo Sanh, thì chẳng hóa ra lời truyền thuyết về lão trên giang hồ, không được hoàn toàn đúng, và như vậy, y vẫn có thể thân cận với lão, bất quá lão chỉ là một nhân vật thuộc tà phái, mà tiếp cận với một nhân vật thuộc tà phái thì đã sao? Miễn y giữ mình đứng đề nhiệm cái ý tà của lão là được rồi. Huống chi, y chỉ tiếp cận tạm thời mà!

Y chỉ cần xa lánh những ma đầu, nhưng người trong tà phái không hẳn tất cả đều là ma đầu ?

Đồng Phương bá Chủ có thể tỏ ra chưa hẳn là đại ma đầu, thì y cũng có thể tùy thời, tùy việc, tiếp cận với lão.

Đồng Phương bá chủ cười khò :

— Người thông minh, lẽ nào người chẳng hiểu người xưa đã bảo đường có dài, ngựa mới tỏ rõ cái tài của nó, gầy người lâu, mới biết rõ cái chân giá trị của người đó. Ta nói tốt cho ta, điều đó có ích gì ? Giả như ta nói rằng, ta không hề nuôi cái ý hãm hại Lâm Hạo sanh hay một người nào khác, người có thể tin liền ta chăng ? Hỏi mà không tin được, thì hỏi làm gì chứ ?

Du Thiên Minh thở phào, cái ấn tượng đối với Đồng Phương bá chủ ngày nào còn hằn rõ nơi tâm tự y, giờ đây, có lưu mờ phần nào để nhường chỗ cho một mỹ cảm thành hình.

Đồng Phương bá chủ giục :

— Thời chúng ta đi !

Lão vừa thốt vừa bước đi liền,

Du Thiên Minh còn bị lão nắm chắc cổ tay, tự nhiên không đứng lại được, phải đi theo lão.

Họ đi không nhanh lắm, chốc chốc Đồng Phương bá chủ lại nhìn y làm y khó chịu vô cùng.

Đi độ bốnห้า dặm đường, bỗng Đồng Phương Bá Chủ hú lên một tiếng dài, rồi gia tăng tốc lực phóng mình vút đi như bay.

Bất buộc Du Thiên Minh cũng phải vận dụng toàn lực chạy theo.

Gió đưa hai bên tai nghe vù vù, gió tạt vào mặt rất bỏng lén, Du Thiên Minh cơ hồ không thở nổi, đôi mắt chỉ mở ra hì hì.

Lục Bàn Sơn không phải là vùng xa lạ gì đối với Du Thiên Minh song chạy ngang qua nơi nào, y cũng chẳng nhận ra được, vì tốc độ hết sức nhanh, hơn nữa y không mở tròn mắt, nên chẳng trông thấy chi cả.

Chạy như thế, độ nửa khắc t.ời gian Đồng Phương bá chủ dừng chân lại.

Bây giờ, Du Thiên Minh mới mở rộng mắt, y vừa mở mắt, vầng sáng trắng chiếu đến, làm y hoa lén.

Tại ra, trước mặt y, là mặt đầm, nước đầm phản ánh dương quang đập vào mắt, trong lúc bắt đầu y phải chóa mắt.

Nhìn mặt đầm, y lắc đầu, lè lưỡi :

— Thuật khinh công của tiên sanh quá cao, trong thời gian ngắn có thể vượt một khoảng đường dài như thế này ! Từ đây trở về chỗ cũ, cách ít nhất cũng trên ba mươi dặm !

Đồng Phương bá chủ đặc ý.

Lão không mong muốn gì hơn là có dịp, lão thí thố tài năng đã cho Du Thiên Minh phải khâm phục lão.

Lão hỏi :

— Người biết nơi này à ?

Du Thiên Minh gật đầu :

— Biết chứ ? Hơn mười mấy năm nay sống tại Lục Bàn Sơn tại hạ từng đi khắp nơi, nhất là nơi này, tại hạ thường đến đây lắm.

Đồng Phương bá chủ dẫn Du Thiên Minh đi đến một lúc nửa, đến trước một tảng đá lớn, tảng đá hình tròn độ 5m, đứng sừng sững như chiếc trụ.

Du Thiên Minh nghĩ, chiếc trụ đá này hẳn che khuất một hang động chi đây.

Đứng trước trụ đá, Đồng Phương bá chủ phất ống tay áo đầu tay áo chạm vào trụ đá, kêu một tiếng soạt.

Liền theo đó, Đồng Phương bá chủ giạt tay về.

Theo đó tay, tảng đá, văng ra, xa đến bảy tám thước.

Du Thiên Minh hết sức sợ hãi nhận ra, công phu của lão cao diệu p. i thường.

Tảng đá ước lượng trên ngàn cân nặng, nếu dùng tay xô ngã thì chẳng có chi đáng nói.

Với công lực hiện tại, y cũng có thể dùng tay đẩy ngã, nói chi

là lão.

Song, lão không làm thế, lão lại dùng ống tay áo đánh bất lạng đá, đều đó thì thiết tưởng chẳng phải bất cứ ai mà cũng làm được.

Dù không thích Đông Phương bá Chủ Du Thiên Minh lúc đó cũng phải khâm phục lão, sự khâm phục con nhà võ đối với con nhà võ trên bình diện tài năng.

Đúng như y dự đoán, tảng đá che khuất cửa động.

Nơi đây, vẫn còn thuộc về Lục bàn sơn, mà Lục bàn sơn thì lạ gì đối với y?

Thế mà suốt mười mấy năm dài, y có đi khắp các nơi, duy có nơi này, thì y chưa hề đặt chân đến.

Y trở mặt nhìn miệng động.

Đông Phương bá chủ, một lượt nữa, thì thổ công lực, nhìn ánh mắt của Du Thiên Minh, biết là y vô cùng khâm phục lão, lão rất hài lòng.

Lão thốt:

— Người bước vào đi! Bà ấy đang ở trong đó chờ người!

Du Thiên Minh không đợi lão giục lần thứ hai, bước qua cửa động ngay.

Y không do dự bởi y chắc chắn là Đông Phương Bá chủ chẳng hề lừa y.

Lừa y đến đây làm gì, trong khi lão có thể sát hại y bất cứ tại đâu, và bất cứ lúc nào?

Giả như cho rằng lão tìm chỗ vắng vẻ, để hạ sát y, thì nếu lão giết y trước mặt người khác, dù người là sư phụ của y, liệu người khác đó sẽ làm gì được lão mà ngăn?

Lão cũng chẳng sợ miệng tiếng sát nhân, vì lão có thể chết một vai người, cái danh đại ma đầu vẫn còn được gán cho lão mãi mãi kia mà, qua những hành động trong dĩ vãng,

Y đi vào động được mấy bước, lòng động dần dần tối lại, phải dò chân từng bước mới khỏi ngã.

Đông Phương bá chủ theo sát bên sau y.

Qua một khúc quanh, lòng động trở nên sáng mờ mờ, rồi sáng rõ, cuối cùng thì họ đến một tiểu sơn cốc, nằm ngay giữa lòng núi.

Sơn cốc có cỏ, có hoa, có cây, một cảnh trí đẹp vô cùng Du Thiên Minh chẳng rõ Đào Nguyên cạp như thế nào, chứ nơi đây đối với y đúng là một cảnh trí mỹ lệ phi thường.

Vừa đến sơn cốc, một nữ nhân từ xa xa chạy đến.

Du Thiên Minh thấy, bóng nữ nhân, bất giác xúc động tâm tình, hồi hộp nhìn.

Nương, khi nữ nhân đến nơi, y thật vọng ra mặt bởi y trông đợi nhìn thấy một thiếu phụ, còn nữ nhân thì quá trẻ, tuổi chưa được hai mươi.

Thiếu nữ cũng lộ vẻ thất vọng như Du Thiên Minh.

Đông Phương bá chủ bước tới trăm giong rồi:

— Ngọc Cẩm ta truyền cho người bốn câu khẩu quyết, người có luyện chưa?

Thiếu nữ, chính là Ngọc Cẩm cúi đầu đáp:

— Dạ từ... đã luyện rồi!

Đông Phương Bá Chủ cau mày:

— Người nói đối bốn câu khẩu quyết của ta, là căn bản công phu của môn này, người nào thông minh cũng phải mất ba tháng mới luyện xong. Người làm gì luyện được nhanh như thế chứ? Tập luyện không lo, lại cứ chạy rong khắp sơn cốc, thì còn mong gì thành tựu?

Ngọc Cẩm kinh hãi, rùng rùng giọng:

— Sư nương nghe tiếng động bên ngoài, nên bảo đệ tử chạy ra xem...

Đông Phương bá chủ hừ một tiếng, rồi đưa tay chỉ Du Thiên Minh, bảo với nàng:

— Người nhìn hân, người có biết hân là ai không?

Ngọc Cẩm ấp úng:

— Từ xa, đệ tử thấy mừng tượng Hạo Sanh ca...

Đông Phương bá chủ lại hừ một tiếng, không nói gì trong khi đó

Du Thiên Minh cho Ngọc Cầm biết là y có gặp Lâm Hạo Sanh và Lâm Hạo Sanh đã được kỳ ngộ, trong vòng một năm hẳn sẽ trở nên một cao thủ trên giang hồ.

Ngọc Cầm thở ra, hỏi mãi về Lâm Hạo Sanh, và không dấu Du Thiên Minh, nàng tha thiết mong gặp lại Lâm Hạo Sanh trong ngày rất gần. Nhưng Đông Phương bá chủ lại hạn định ngày gặp gỡ nhau phải ngoài ba năm, để cho nàng có thừa thời gian học thành tài.

Du Thiên Minh khuyên nàng nên yên tâm lo học tập, ba năm tuy dài, nhưng thoáng mắt là trôi qua, chẳng việc gì mà nàng phải mong mong nao nức...

Đông Phương bá chủ đến lúc đó lão mới nghiêm giọng mà quát nàng :

— Ta đã hứa ba năm, ta cho người gặp lại Lâm Hạo Sanh. Bây giờ thì người cứ chuyên tâm luyện tập. Người phải biết, hiện tại người đang luyện một công tuyệt đỉnh, cần phải giữ tâm trí bình tĩnh mới chóng thành ngược lại người cứ lo nghĩ xa vời, phân tâm, tán ý, rất có thể người lâm vào cảnh tẩu hỏa nhập ma, chừng đó ăn năn thì đã muộn !

Ngọc Cầm cúi đầu, không đáp.

Đông Phương bá chủ tiếp :

— Người có biết thanh niên này là ai chăng ?

Lão đưa tay chỉ Du Thiên Minh, trong khi Ngọc Cầm ngẩng đầu lên.

Nàng lắc đầu :

Lão mỉm cười :

— Con trai của ta đây, nó tên là Đông phương Bạch !

Ngọc Cầm giật bắp mình kêu lên :

— A ?

X

CHƯƠNG XXXVII

NHÂN TÂM ĐẠI BIẾN

Du Thiên Minh hấp tấp viết :

— Cô nương đừng tin lời tiên sanh, tại họ chỉ biết mình là một cô nhi, nhờ Liệt Hòa Thần Đà nuôi dưỡng từ thuở nhỏ thôi.

Bây giờ, Ngọc Cầm mới nhận ra thanh niên trước mặt là Du Thiên Minh, đệ tử của Liệt Hòa Thần Đà.

Ngày trước, khi Huyết Viên Thần Quân đưa nàng và Lâm Hạo Sanh đến Lục Bàn sơn, giao cho Liệt Hòa Thần Đà, thì Thần Quân có nhắc nhở đến Du Thiên Minh, nhờ đó nàng mới liệu y là con người chân thành, có nhân cách đáng quý.

Đông phương bá chủ lại gọi y là Đông phương Bạch, rồi còn bảo rằng y là con trai của lão, điều đó dĩ nhiên phải làm cho nàng hoang mang, song hoang mang thì hoang mang, chứ làm sao nàng dám hỏi sư phụ về việc đó ?

Lão nhìn nhận, Du Thiên Minh lại phủ nhận, trước sau gì cũng có sự tranh biện giữa họ, và đến lúc đó thì nàng sẽ hiểu, vội gì phải hỏi ngay từ bây giờ ?

Trước hết, nàng phải giữ cho tròn lễ, nên nàng cúi đầu chào Du Thiên Minh.

Chào ?

Phải gọi y là chi đây ? Đương nhiên nàng có thể dùng hai tiếng đại ca.

Nhưng gọi Đông phương đại ca thì không ổn, bởi Du Thiên Minh đã phủ nhận rồi kia mà !

Con gọi Du đại ca thì sư phụ sẽ nổi giận.

Gọi làm sao đây ?

Nàng buông trống :

— Thì ra, chính đại ca ! Từ lâu, tại hảng ngưỡng mộ phẩm cách của đại ca !

Đồng phương bá chủ thấy Du Thiên Minh phủ nhận, mỉm cười hỏi :

— Đã bằng lòng theo ta đến đây, người còn không tin lời ta nữa à ?

Lão dầy sang Ngọc Cầm hỏi :

— Sư nương của người hiện giờ ở đâu ?

Ngọc Cầm đáp :

— Sư nương đang tĩnh tọa ở phía hậu sơn.

Đồng phương bá chủ bảo :

— Đi mời sư nương người đến đây, và cho sư nương người hay là có Đồng phương Bạch đến. Người nhớ điều sư nương người cần thận nhé ! Hai con mắt bà đã mù, hẳn người biết rõ, nghe Đồng phương bạch đến, hẳn bà phải xúc động mà hấp tấp bước đi, rất có thể vấp ngã đấy !

Ngọc Cầm vâng một tiếng, quay mình bước đi liền.

Du Thiên Minh nhìn sang Đồng Phương Bá Chủ một lúc, rồi trầm giọng hỏi :

Tiên sanh định cho tại hạ hội kiến với ai đây ?

Đồng phương bá chủ điềm nhiên điềm một nụ cười :

— Cấp làm chi ? Rồi người sẽ biết ! Bất qua người chờ trong mấy phút giây thôi !

Du Thiên Minh hết sức nghi hoặc.

Đề dờ nên nào phần nào. Du Thiên Minh đi tới đi lui, chốc chốc lại nhìn về phía Ngọc Cầm đi khuất.

Không lâu lắm, y nghe tiếng nói của một nữ nhân từ xa vọng lại :

— Ở đâu ? Hẳn ở đâu ?

Nhập ra âm thanh của nữ nhân, bất giác Du Thiên Minh sửng sốt.

Bất cứ trong trường hợp nào, trừ ra chàng mang tật diếc thính đính, nghe âm thanh đó, y chẳng nhận ngay ra người phát xuất. Dù xa cách nhau bao nhiêu năm trời, chẳng khi nào y quên được âm thanh đó.

Và y nhận ra người vừa hỏi mấy tiếng ngắn ngủi, chính là sư nương y, là Liệt Hòa phu nhân.

Qua phút giây sửng sờ, y nhảy dựng lên, cao giọng gọi qua xúc động

— Sư nương !

Y quay nhanh người đối diện với Đồng Phương bá chủ, quắc mắt nhìn trừng trừng lão, gần từng tiếng :

— Tiên sanh đã làm gì sư nương tại hạ ?

Đồng phương bá chủ điềm nhiên như thường.

Lão khoát một vòng tay, rồi chỉ Liệt Hòa phu nhân mỉm cười, đáp :

— Thì người cứ nhìn đó, tức khắc biết ta có làm gì bà ấy hay không !

Ngọc Cầm dịu phu nhân, từ từ bước tới.

Du Thiên Minh vội chạy đến cạnh phu nhân, kêu lên :

— Sư nương !

Phu nhân dừng nhanh chân lại, ngơ ngác nhìn quanh, lắng nghe tiếng gọi, nhận định chỗ đứng của Du Thiên Minh.

Bà đưa cánh tay quờ quạng, Du Thiên Minh vội chụp nhanh tay bà.

— Bàn tay của bà rung rung, chứng tỏ bà đang bị kích động mạnh niềm kích động dâng lên, cùng với sự cao hứng vô cùng phi thường.

Lâu lắm, khi sóng lòng lắng dịu, bà hỏi :

— Làm sao con biết ta ở đây mà tìm đến ?

Bà chỉ gọi y là con như ngày nào mà bà thường đã gọi chàng, song bà chưa dám xưng là mẹ, mà chỉ xưng cái tiếng ta nhạt nhẽo.

Bà gọi y là con, y chẳng lấy làm lạ, phải chi bà xưng là mẹ, thì có lẽ y kinh ngạc lắm.

— Y thở một hơi dài trong không khí, để dẫn cơn xúc động, đáp :

— Động... Đồng Phương bá Chủ đưa đệ tử đến đây !

Du Thiên Minh nhìn mình là phụ nhân phải sống sót khi nghe y cho biết là Đông Phương Bá chủ đưa y đến đây, song trái lại, bà lại vẻ hân hoan, vừa cười vừa hỏi :

-- Thế là cả hai đã... gặp nhau rồi ?

Du Thiên Minh từ mắt, không rõ phụ nhân nói thế là có ý tứ gì.

Y chỉ đáp :

— Gặp nhau rồi sư nương !

Phụ nhân gật đầu :

— Vậy là hay lắm ! Từ lâu, ta chờ đợi con...

Du Thiên Minh hỏi hộp chặn lời :

— Sư nương chờ đợi đệ tử việc gì ?

Y cảm thấy trời đất xoay vần, cơ hồ không đứng vững chân nữa.

Trong khi đó, phụ nhân tiếp :

— Con ! Đừng gọi ta là sư nương nữa ! Ta là...

Bà nghẹn ngào, cổ tiếp nổi mấy tiếng cuối cùng :

— Mẹ của con đây, con à !

Du Thiên Minh lùi lại mấy bước, gương tròn mặt nhìn bà.

Nhưng, phụ nhân chồm lên, chụp trúng vai y, nếu y bước lùi thêm một bước, hẳn bà chụp lựt và phải ngã xấp xuống rồi.

Du Thiên Minh bàng hoàng, ngờ ngẩn, dù từ bao lâu nay, y thực tâm thực ý kính mến sư nương, y xem bà như mẹ, song hiện tại lui y không dám tin sự thật là như vậy !

Khi nào y tin được sư nương là mẹ ruột của y đâu ?

Bởi, cơ khi nào bà đề cập đến thân thế của y cũng như của bà ? Trên thế gian này, có ai nuôi dưỡng một đứa con từ tấm bé đến trưởng thành, mà không chịu nhận là con ruột ?

Có cái gì ngăn trở bà, không cho bà nhìn nhận y ngay từ trước lâu ?

Và nếu đúng như vậy, tại sao sư phụ y cũng giấu y luôn ?

Y lắc đầu, mặc dù phụ nhân không thể thấy cái lắc đầu của y, y thốt :

— Không ! Không phải vậy đâu, sư nương ! Không thể có việc như vậy !

Phụ nhân ngẩng mặt lên, đôi tròng mắt trắng đã mờ to, từ nơi đó, hai giòng lệ nóng trào ra.

Bà cất giọng rung rung hỏi :

— Tại sao lại không phải, hở con ? Con không hy vọng rằng sư nương của con là mẹ ruột của con ? Con không thích như vậy sao ?

Du Thiên Minh hấp tấp thốt :

— Đệ tử không bao giờ có ý tưởng đó, sư nương ! Sư nương cũng hiểu, từ lâu, đệ tử chỉ biết mình là một cô nhi, giả như có một người mẹ như sư nương, thì con chỉ phúc hạnh cho đệ tử bằng ?...

Phụ nhân tiếp :

— Con không phải là cô nhi, bất quá mẹ giấu con ngay từ thuở con còn nhỏ, mẹ không muốn cho con biết thân thế lai lịch của mình sớm. Chứ thực ra, phụ thân con là một nhân vật có thành danh to lớn trên giang hồ...

Du Thiên Minh hỏi gấp :

— Phụ thân của đệ tử là ai hở sư nương ?

Phụ nhân khoát tay !

— Đừng gọi hai tiếng sư nương nữa, con ! Hãy gọi là mẫu thân và từ nay cũng bỏ luôn cái tên của Du Thiên Minh đi ! Phụ thân, của con là Đông Phương Bá Chủ đó, và cái tên thân của con là Đông Phương Bạch. Mấy năm qua, mẹ dùng cái tên giả để gọi con, chẳng qua mẹ muốn giữ kín lai lịch và thân thế của con thôi !

Năm mộng, Du Thiên Minh cũng không tưởng nổi là sư nương y thất lộ sự tình như vậy.

Y sửng sờ như người như tượng gỗ :

Đợi lâu mà chẳng nghe Du Thiên Minh nói gì, phụ nhân lại hỏi :

Con có nghe mẹ nói chỉ không ?

Du Thiên Minh hết sức bối rối.

Đáng lẽ, biết được mẹ mình là ai, y phải hân hoan, phải xúc động.

Nhưng, y chỉ sững sờ, là vì y không tin được sự thật như vậy.

Sự thật đến với y quá đột ngột, y chưa dọn mình đón tiếp một phát giắc quan trọng, đương nhiên y phôi hoang mang, thành ra niềm hân hoan chưa hiện lộ nổi.

Tuy nhiên, y vẫn giữ lễ, xưng hô cũ :

— Đệ tử có nghe, sư nương ạ !

Y đáp, giọng y bình thản quá, y chẳng hiểu tại sao y lại bình tĩnh như thế.

Nhưng, rồi y thức ngộ ra sự bình tĩnh đó do nơi quyết tâm của y mà có. Y quyết tâm không tin gì cả, dù ai nói gì, dù chính cả sư nương y nói, y cũng không tin.

Y nhất định không tin mình là con của Đông phương bá chủ.

Phu nhân bảo :

— Con ! Gọi mẹ đi, gọi cho mẹ nghe !

Du Thiên Minh gọi :

— Sư nương !

Phu nhân lắc đầu :

— Không ! Phải gọi là mẹ mới đúng, con ơi !

Du Thiên Minh thử gọi :

— Sư nương ! Trước là sư nương, hiện tại cũng sư nương, và mãi mãi vẫn là sư nương ! Sư nương đừng nói chỉ nửa, đệ tử chỉ là một cô nhi, cho mẹ đệ tử là ai chẳng một người, nào biết được ! Vĩnh viễn không một ai biết được !

Liệt Hòa phu nhân xúc động khi gặp lại Du Thiên Minh, bà khóc bảy giờ nghe y nói thế, tâm tư bà càng bị kích động mạnh bà khóc muốn lệ thấm trào ra như suối.

Bà thốt qua nước mắt :

— Con ! Con hãy tin ta : Nếu phụ thân con chẳng phải là Đông phương bá chủ, thì làm sao con mang cái tên Đông Phương Bạch từ

thuở nhỏ ? Con còn nhớ cái tên đó chứ ? Mai đến sau này, ta mới đổi tên khác cho con...

Du Thiên Minh cau mày :

— Đệ tử còn nhớ chứ ! Đệ tử lại còn nhớ đến một việc, lúc đó, đệ tử có hỏi sư nương, tại sao đệ tử lại mang cái tên Đông phương Bạch, thì sư nương cười mà đáp là khi gặp đệ tử, phương đông vừa rạng trăng, sư nương gọi như vậy để ghi lại thời gian. Bởi đó chẳng phải là một cái tên, nên sau này sư nương và sư phụ mới đặt cho đệ tử cái tên Du Thiên Minh mang đến giờ. Như vậy cái tên Đông phương Bạch, chẳng liên quan gì đến Đông phương bá chủ cả !

Phu nhân lắc đầu !

— Sự thật thì ta dối với con lúc đó. Con hãy bình tĩnh, nghe ta thuật lại sự tình.

Đáng lý ra, phu nhân tiếp tục xưng mẹ, song, vì Du Thiên Minh khẳng khái khước từ, không chịu nhận bà là mẹ, cũng như chẳng nhìn Đông phương bá chủ là cha, nên bà hơi ngượng ngùng, do đó bà phải xưng ta.

Chỉ khi nào Du Thiên Minh thật sự tin lời bà, thì bà mới mạnh miệng mà xưng mẹ, thỏa thích mà xưng mẹ.

Du Thiên Minh toan cao giọng từ chối, không muốn nghe bà nói gì nữa về cái việc nhận cha nhận mẹ, song nhìn thần sắc của bà y thương cảm quá chừng, bất giác buột miệng mà thở dài, thốt :

— Được ! Sư nương cứ thuật !

Bà kéo tay Du Thiên Minh :

— Con ngồi xuống đi, ngồi bên cạnh ta đây. Ta sẽ từ từ thuật lại sự tình, một sự tình bắt đầu từ trước cách đây đã hai mươi năm...

Rồi bà thuật, đại khái không ngoài cái việc bà và Đông phương bá chủ yêu nhau, bà có mang với lão, sau khi sinh ra y, thì mẹ con bị lao trục xuất, phần hận quá, bà toan quyền sinh may gặp Liệt hòa Thân Đà giải cứu, đưa về Lục bản sơn...

Tuy ngồi bên cạnh phu nhân, tuy phu nhân thốt từ từ, Du Thiên Minh vẫn quyết tâm không nghe câu chuyện. nên bà nói chỉ mặc ba cú nghĩ ngợi viên vồng đầu đầu...

Nhưng, y làm sao không nghe được chứ?

Đất quá, y không chú ý lắm, tiếng nghe được, tiếng không, tuy nhiên dần dần ánh thiếu kỳ bị kích động, vì câu chuyện có vẻ lạ lùng, phu nhân nói lên những chi tiết mà y chưa hề hiểu biết, y bắt đầu quan tâm, rồi cuối cùng thì thực sự lắng nghe.

Càng nghe rồi, là phải tin, dù rằng lúc đầu tin ít. Dần dần niềm tin lớn mạnh, sau rồi y phải tin, tin hoàn toàn.

Vốn tính hiền thuận, từ xưa nay, y xem sư nương như mẹ, y tất lòng tôn kính bà, bà lại một mực yêu thương y, thì làm gì bà lừa gạt y?

Hơn mười năm qua, y tin tưởng nơi bà, hôm nay có lý nào y lại mất niềm tin đối với bà?

Y lắng tai nghe, không hề rời mắt bà một tiếng nào, song y bắt đầu chuyện kích động mạnh bàn tay y nắm chặt tay bà, bàn tay đó càng phút càng bóp mạnh tay bà.

Thoạt lại sự tình một lúc lâu, phu nhân thở dài, thốt:

— Mẹ không bao giờ tưởng là có ngày phu nhân con trở lại tìm mẹ, tìm con cho nên mẹ giấu kín việc đó với con! Ngờ đâu phụ thân con đã hỏi thăm, mẹ phải cho con biết lại lịch và thân thế cũ con!

Bà đã nói rõ sự tình cho Du Thiên Minh biết, thì bà có quyền xưng mẹ, bà không còn ngại ngùng nữa, còn như Du Thiên Minh có tin bà mà nhìn mẹ, nhận cha thì điều đó do y.

Du Thiên Minh hất sức bối rồi.

Con người, ai không muốn biết lai lịch và thân thế mình, nhất là con người lại thoát thai từ một cô nhi?

Đang là Du Thiên Minh phải xúc động vô cùng, nhưng thay vì xúc động y lại bối rồi, bởi y có thành kiến quá nặng với Đông phương bà chủ và y khó chấp nhận sự liên hệ giữa y và lão ta, dù y tin lời Liệt Hòa phu nhân.

Trên thế gian này, y có thể phủ nhận lời nói của bất cứ ai, song y không thể không tin lời sư nương của y được.

Trong những phút giây đầu tiên y nghĩ ngợi, y tranh biện song bây giờ thì y nhận thấy rằng không tin lời là bà phạm tội bất kính.

Tại bất kính, đối với sư nương, vốn đã nặng lắm rồi, giả như sư nương lại là mẹ ruột của y, thì cái tội đó sẽ lớn lao đến đâu, nếu có cộng thêm cái tội bất hiếu?

Trong khi bối rối, chưa biết phải có thái độ nào, Liệt Hòa phu nhân rung rung giọng kêu lên:

— Con! Con hãy gọi đi, chỉ gọi một tiếng thôi, cũng đủ rồi, con!

Bà bảo y gọi bà là mẹ dù bà đã xưng như vậy rồi, bà cũng chưa cho là đủ.

Cái tiếng mẹ thập thò nơi vạt hầu của Du Thiên Minh y muốn hát nó ra, như hát hơi, song nó cứ vướng víu nơi đó mãi, thành thử trái cổ của y cũng thập thò như vậy.

Thực sự, chẳng phải Du Thiên Minh không muốn gọi sư nương của y là mẹ từ lâu rồi, y chẳng xem bà như mẹ ruột sao?

Bây giờ bà muốn thay đổi một danh từ, phỏng có gì khó khăn cho y lắm đâu mà y phải ngần ngại.

Dù gọi là sư nương, dù gọi là mẹ, cảm tình của y đối với sư nương cũng vẫn thế thôi, giảm thì đương nhiên là không giảm, mà tăng thì cảm tình đó đã quá tràn đầy rồi, như vậy gọi bà danh từ nào cũng chẳng có gì thay đổi cả.

Trên thế gian này có cô nhi nào không xem người nuôi dưỡng mình từ thuở ấu thơ như cha sinh mẹ đẻ?

Trừ ra những gã vong ân bội nghĩa thì khác.

Song, Du Thiên Minh không gọi được.

Bởi gọi phu nhân là mẹ là đương nhiên nhận Đông Phương bà chủ là cha.

Và nhìn nhận một lão đại ma đầu là cha thì nhất định là y không làm được cái việc đó rồi.

AI thì cho rằng mọi sự liên quan đến vị thủ lãnh tà phái là một vinh dự, còn Du Thiên Minh thì trái lại xem như một ô nhục hơn lao.

Một ô nhục mà con nhà võ xuất thân từ chánh phái chẳng ai lại chịu tự trọng jên đâu.

Ít nhất, cái cảm nghĩ trong hiện tại của Du Thiên Minh là thế.

Liệt hỏa phu nhân không nghe Du Thiên minh nói gì, lại càng thêm thâm, bà gọi tiếp :

— Sao con ? Cái tiếng đó khó khăn lắm sao mà con không nói lên được chứ ? Hay là con không tin lời mẹ ?

Du Thiên Minh thấp giọng :

— Không phải ! Đệ tử chẳng phải không tin sư nương, song... đệ tử còn một vài nghi vấn !

Phu nhân hấp tấp bảo :

— Con cứ nói !

Du Thiên Minh quay đầu, nhìn thoáng qua Đông Phương bá chủ thấy lão chớp mắt sau lưng, đứng lặng tại chỗ, mặt ngừng lên không.

Thần thái của lão an tường, phiêu nhiên vô cùng.

Đừng nói là hai mươi năm về trước, lúc lão đang độ huyết khí phương cương, ngay bây giờ đây đã tuổi rồi, lão vẫn còn phong độ phi phàm.

Sau khi Đông Phương bá Chủ buông thả Lâm hạo sanh rồi, Du thiên Minh không còn giữ ấn tượng quá sâu đậm đối với lão nữa, y đã có phân nào thân phục lão và do đó, hào cảm phát sanh.

Nhưng, nghe sư nương y thuật lại đoạn đời dĩ vãng, y lại sanh hận.

Nhìn thoáng qua Đông phương bá chủ, y lại quay đầu về phu nhân. Trầm giọng hỏi :

— Có điều, đệ tử không minh bạch, là năm xưa, lão ta tàn nhẫn đến độ phụ phàng sư nương, đánh đuổi sư nương rồi bỏ gia đình lưu lạc khổ sở, vất vả đến độ lấy trời làm màn, lấy đất làm chiếu, lão thần

nhĩn bỏ mặc sư nương, cơ cực suốt hai mươi năm dài. Rồi bỗng nhiên lão lại tìm sư nương ! Lão ta có âm mưu đen tối gì, sư nương biết chăng ?

Liệt Hỏa phu nhân giật mình :

— Vệc đó thì...

Cính bà cũng chẳng nghĩ đến điểm đó.

Đang khi bà còn nhan sắc, lão lại phụ phàng, mãi đến hai mươi năm sau, lão trở, lão tìm bà, tìm đúng lúc bà vừa là người tàn phế, vừa già nua, nhan sắc tàn phai.

Lão có thể nổi lại duyên tình với bà khi bà ở trong cảnh huống đó chăng ?

Bà còn gì khả dĩ hấp dẫn một con người phụ phàng, quay trở lại với bà chăng ?

Thế thì, lão tìm bà với mục đích gì ?

Bà cũng chưa nghĩ đến điều đó, chứ đừng nói là bà có hiểu hay không hiểu.

Cờ đây, Du Thiên Minh hỏi thế, bà phải đáp làm sao ?

Bà nín lặng.

Du Thiên Minh tiếp :

— Tội lỗi ngày trước của lão, đối với sư nương, sư nương có thể thứ tha chăng ? Tội lỗi đó, nhân đạo cũng lên án, lẽ giáo cũng lên án, phàm con người chân chính không ai không lên án. Sư nương có thể bỏ đi được à ?

Liệt hỏa phu nhân sùng sờ.

Thì ra, bà cũng chưa nghĩ đến sự việc đó !

— Hai mươi năm qua, bà luôn luôn đau khổ, bà nhớ đến khung cảnh sum họp năm xưa mà buồn nhớ, mà sầu thương, bà tìm quên lãng trong công việc ngày, bà nhờ sự bầu bạn của Liệt Hỏa Thần Đà, mà phối pha hình bóng cũ. Bà âm thầm nuôi con, nương tựa vào tình mẫu tử để sống lây lất qua ngày, dù bà đau hận cái tình mẫu tử, để đem cái tình sư nương thay thế vào đó.

Bà cố tưởng, như vậy rồi cũng xong, nước về xuôi, luôn luôn

đồ ra biển, có bao giờ chảy về nguồn?

Tôi, dĩ vãng phải là dĩ vãng, chẳng khi nào dĩ vãng lại đón chân tương lai để chào mĩa mai con người trong cuộc.

Quên! Bà cứ tưởng là tất cả đã chìm trong quên lãng.

Như...g...

Cái gì nằm dưới lớp tro tàn, bỗng nhiên bùng lên, khi Đông Phương bá chủ xuất hiện.

Trong dĩ vãng, Đông Phương bá chủ đã đối xử với bà quá tàn nhẫn, đáng lý ra bà chẳng bao giờ tha thứ được lão, và không nên băng lòng đi theo lão như vậy.

Bà đã không một lời nặng nhẹ, ngoài một mũi kiếm mà bà đã phóng sang lão trước đó mấy hôm, phóng ra mũi kiếm đó bà định ninh là jạo thọ hương, vì bà có sờ trúng máu vết thương.

Bà biết đâu, đó là một loại máu thú, mà lão là trang bị nơi mình để lừa bà?

Lão trang bị như thế, là vì trước khi đến đây, lão chưa hiểu bà đã mù đôi mắt. Và khi lão biết được là bà không có: trông thấy chỉ cả, thì lão tìm cách cho bà sờ trúng máu, để tạo niềm tin.

Niềm tin đó, nếu có nơi tâm tư của phu nhân, là tội lỗi ngày xưa của lão nhẹ đi một phần.

Đam kiếm trúng Đông Phương Bá Chủ phu nhân hối hận, rồi vì sự hối hận đó, bà có thể quên hết tội lỗi của lão sao?

Bây giờ, Du Thiên minh hỏi như vậy, bà sống sờ, chẳng biết phải đáp làm sao.

Đông Phương Bá Chủ dịu giọng gọi:

— Nguyệt phần cứ thuật lại sự việc của yêu nữ Kim lan Hoa cho con nó biết đi!

Du Thiên Minh lấy làm lạ.

Tánh hiếu kỳ bị kích động, y quên mất phần đối việc lão gọi y là con, y hỏi gấp:

— Kim lan Hoa là ai?

Liệt Hòa phu nhân thở dài:

—Kim Lan hoa là một nữ nhân mỹ lệ phi thường. Mỹ lệ đến nỗi bất cứ nam nhân nào gặp bà ta, đang hồi thanh xuân, cũng phải mê mẩn tâm thần.

Đông Phương bá chủ tiếp lời bà, trong âm thanh của lão có ẩn ước niềm hối hận:

— Phải đấy, Bạch con! Và cha cũng chẳng phải là thánh thần gì, cha cũng chẳng phải là một chánh nhân quảa lữ, cha xuất thân từ ta phải, cho nên vừa trông thấy Kim Lanhoa, là cha mê một ngay do đó, cha nể tâm phụ phàng mẹ con, c a trục xuất mẹ con của con để vui cùng duyên mới.

Lão trầm buồn ra mặt gọi phu nhân:

— Nguyệt Phần tha thứ cho Đông Phương bá chủ này, rồi chứ?

Nguyệt Phần đỏ lẹ rờn rờn, rung rung giọng đáp:

— Phải! Đông Phương ca! Tiểu muội tha thứ cho Đông Phương ca từ lâu! Tiểu muội biết, chẳng phải do chính cái ý Đông phương ca chán chê tiểu muội mà tưởng bỏ mẹ con tiểu muội. Sự tình ngày trước, do Kim Lan hoa mà ra, yêu nữ mê hoặc Đông Phương ca nên, mới có cảnh chia ly giữa chúng ta...

Du Thiên Minh nghe con tim đập mạnh, trong nhất thời y chẳng biết phải nói như thế nào cho hợp với tình hình.

Y cười nhếch mép cười khờ hỏi:

— Kim Lan hoa...Kim Lan hoa...!

Hỏi dễ mà thôi, trong cơn bối rối, bắt buộc phải nói một vài lời chứ còn Kim Lan hoa là ai, bà ấy sống hay chết sự tình do có liên quan gì đến y?

Ngay như hiện tại, sự nương cửa tự xưng là mẹ của y, y lại chưa dám nhìn nhận, tưởng hồ một Kim Lan hoa xa xôi nào đó, có nghĩa gì đối với y mà y phải tội?

Nhưng, y buột miệng hỏi một câu tối nghĩa, không ai hiểu y muốn gì, mà chính y cũng chẳng biết là mình muốn gì qua câu hỏi vớ vẩn như vậy. Đông phương bá chủ lại gạt mình thoảng biến sắc.

Nguyệt Phần nào thấy được sự biến đổi thần sắc của Đông Phương bá chủ.

Ngọc Cẩm là người ngoài cuộc, không lưu ý đến câu chuyện giữa ba người, nên cũng chẳng thấy sự biến đổi nơi Đông Phương bá chủ.

Đông Phương Bá chủ trong phút giây sau, lấy lại bình thường đáp :

— Kim Lan Hoa là con gái của giáo chủ Thiên Nữ Giáo tại Miêu Cương... Nàng... Nàng đã chết rồi !

Nguyệt Phần tiếp tục Đông phương bá chủ :

— Yêu nữ chết rồi, cha của con mới đến Lục bản sơn tìm mẹ, cha của con dù sao cũng còn nhớ đến mẹ !

Du Thiên Minh lắc đầu, mặc dù sự nương của y đã mờ, y đối thoại với bà mà lắc đầu là làm một việc quá thừa :

— Đệ tử không hiểu nổi ! Thực tại đệ tử không hiểu nổi, sự nương của đệ tử có nắm mộng chăng ?

Nguyệt Phần cười khẽ :

— Bạch con ! Dù con nghĩ như thế nào, cũng chẳng có gì đáng trách con cả ! Con đã bị kích động quá mạnh, sự liên lạc với con quá đột ngột, bây giờ con nên bình tĩnh lại, rồi con suy nghĩ kỹ càng có thể con sẽ hiểu ?

Đúng vậy, tâm tư của Du Thiên Minh rối loạn như cuộn tơ xáo trộn.

Y muốn suy nghĩ, cũng chẳng làm sao suy nghĩ nổi, trước bao nhiêu tiết lộ đập dồn, do Liệt Hỏa phu nhân, rồi do Đông Phương bá chủ.

Ít nhất cũng phải có một thời gian cho y dẫn đo, cân nhắc, suy lường.

Cho nên, nghe phu nhân nói thế, y gật đầu :

— Phải đó, đệ tử cần suy nghĩ.

Y tiếp tục :

— Đệ tử cần được yên lặng, một mình một chỗ, suy nghĩ cho thấu đáo.

Nguyệt Phần lộ vẻ thông khổ vô cùng :

— Đến... mẹ... con cũng chẳng cho mẹ ở gần con nữa sao ?...

Du Thiên Minh cười thầm :

— Không phải vậy đâu... sự nương ! Đệ tử chẳng bao giờ muốn rời xa sự nương, đệ tử... muốn... được hoàn toàn an tĩnh để suy nghĩ sự tình...

Bỗng, y hỏi !

— Sự nương có tất cả mấy người con ? Còn đệ tử, có anh em chi nữa chăng ?...

Y hỏi, nhưng phần câu hỏi ra làm hai ý.

Hỏi về con của sự nương, tức nhiên là y không muốn nhìn nhận mình là con bà.

Hỏi về anh em của y, chứng tỏ y muốn đứng riêng hẳn một vị trí cái vị trí đó không liên quan gì đến sự nương, hoặc các con của sự nương, nếu có.

— Hỏi như vậy, là nghĩ rằng có thể sự nương y biết rõ thân thế của y, cái thân thế không lệ thuộc vào Đông Phương bá chủ và bà.

Cái thân thế của y, là một gia đình nào đó, vì một lý do gì bỏ rơi y, và sự nương phải hiểu rõ mới nhận y đem về Lục bản Sơn nuôi dưỡng đến nay...

Câu hỏi, bỗng ra, càng đào hố sâu cái hố giữa y và Nguyệt Phần cái hố đó chỉ h bà và Đông phương bá chủ đang cố gắng đắp lại cho bằng.

Y không phủ nhận những gì sự nương vừa nói, y chỉ hỏi một câu như vậy, thì bao nhiêu công trình của Nguyệt Phần cũng như của Đông phương Bá chủ sụp đổ, và cả hai bắt đầu làm lại, nếu chẳng muốn bỏ luôn...

Nguyệt Phần sửng sốt...

Bà day đầu nhìn lại Đông phương bá chủ bất quá bà tưởng tượng cái hướng mà day đầu, chứ bà làm sao nhìn được ?

Đông Phương bá chủ hấp tấp đáp :

— Cha ăn ở với Kim Lan Hoa, sanh được một đứa con...

Du Thiên Minh mở gút, lao tại thắt chặt cái gút.

Chẳng rõ nghĩ sao, nghe Đông Phương bá chủ có một đứa con vợ Kim Lan Hoa, Nguyệt Phấn lại nhăn nhó mặt mày như đau khổ phi thường.

Di nhiên thần sắc của bà biến đổi, bà kêu lên, tiếng kêu nghe ai oán quá chừng.

Đình sanh, Du Thiên Minh chưa hề nghe giọng ai oán của sự nương lặn nào cả.

Bà rung rung giọng thốt :

— Con của yêu nữ, không thể là huynh đệ với con ta được !
Đông Phương bá chủ khoát một vòng tay :

— Nhưng, chúng nó vẫn là anh em mà, Nguyệt Phấn ! Chúng nó cùng một cha sanh ra mà ! Huống chi, đứa bé đó ngay từ lúc vừa sanh đã tự khai cha mẹ. Sự tình có nhiều uẩn khúc, rồi ngu ca sẽ thuật hết cho Nguyệt Phấn hiểu !

Nguyệt Phấn tỏ rõ thái độ cố chấp, lắc đầu :

— Không ! Ta nhất định không ! Ta chẳng biết gì cả, ta chỉ có mỗi một mình Bạch nhi đây thôi ! Con ta chẳng bao giờ là huynh đệ của cái thứ giống giống yêu nữ !

Bà cảm hận, không dùng hai tiếng tiểu muội tự xưng với Mao nữa. Bà dùng hai cái tiếng ta, để chứng minh sự quyết liệt của bà.

Đông phương bá chủ cau đôi mày, rồi nhướng lên cao, rồi lật lười.

Chừng như lão bực dọc vô cùng. Có thể là lão thăm trách Nguyệt Phấn quá hẹp hòi.

Nhưng, lão có biết đâu, muốn cho một nữ nhân nhìn nhận con của tình địch ngang với con mình, là một điều hết sức khó khăn, cần phải tế nhị lắm mới đạt được kết quả.

Con giống cánh, giống thứ là một việc, con tình địch là một việc khác, chẳng nữ nhân nào lại chấp nhận một trường hợp trái ngược được.

Lão cố gắng gương điểm một nụ cười, thốt :

— Nguyệt Phấn ơi nếu hiền muội mà biết được những tao ngộ của đứa trẻ đó, thì ngu ca chắc chắn là hiền muội sẽ tha thứ cho hẳn ngay.

Nguyệt phấn vẫn lắc đầu :

— Không ! Nhất định không ! Ta không bao giờ dung thứ yêu nữ Kim Lan Hoa, tự nhiên ta cũng không thể dung thứ cho giọt máu huyết của yêu nữ !

Đông Phương bá Chủ hơi trầm giọng một chút, rồi từ từ tiếp :

— Nguyệt Phấn cũng nên hiểu, Kim Lan Hoa là con gái của giáo chủ Thiên Nữ Giáo, trong giáo đó, người ta chỉ trọng nữ, và khinh nam, nếu Kim Lan Hoa sanh nữ, thì chẳng nói làm chi, giả như nàng sanh nam, thì nàng phải quật chết đứa đó đó ngay chứ chẳng hề nuôi dưỡng. Mà, đứa bé ngu ca, nói đây, lại là một đứa bé trai...

Do theo định ý thì Nguyệt Phấn quyết định chẳng bao giờ chịu nhìn nhận con trai của Kim Lan Hoa là huynh đệ của Du Thiên Minh.

Song bản tính của bà rất nhân từ, nghe Đông Phương bá chủ dẫn giải cái tập kỳ quái gần như vô nhân đạo của Thiên Nữ giáo, bà cũng động lòng phần nào.

Đã động lòng, thì sự cố chấp phải dịu lại...

Bà ả lên một tiếng.

Tiếng ả của bà được vẽ xốt thương.

Du Thiên Minh cũng cảm thấy lạnh người khi biết được tập quán tàn nhẫn của Thiên Nữ giáo.

Nhưng tại sao lại Miêu Cương sao mà ác độc thế ? Ác độc đến độ không dung được một người khác giống, dù người đó do máu mủ của họ cấu thành ?

Đông Phương bá chủ cười khờ :

— Nguyệt phấn nghĩ xem, dù sao nó cũng là con của ngu ca, khi nào ngu ca lại để cho Kim Lan Hoa quật chết nó ? Cho nên thừa đức nàng hiền mẹ vì sanh sản, ngu ca bố đứa bé trao cho một y sư du

phương bất ngờ có mặt trong vùng. Ngu ca căn dặn lão ta, tìm mọi cách đưa đứa bé rời khỏi Miêu Cương, vào Trung Nguyên càng vào sâu lãnh thổ Trung Nguyên càng tốt.

Tuy đã mấy lượt quả quyết không nhìn nhận Kim lan Hoa và con trai của bà ấy, song nghe Đông Phương Bá Chủ cho biết đứa bé ấy đã khổ ngay từ lúc lọt lòng mẹ, bà xúc động tâm linh, xót xa cho nó vô cùng.

Bà hỏi gấp :

— Rồi sau lại, đứa bé ra sao ?

Đông Phương bá chủ tiếp :

— Ngay hôm sau, ngu ca đi tìm vị y sư du phương, ngu ca cứ tưởng là y sư còn quanh quẩn trong vùng, nên định giục y rời Miêu Cương gấp, đồng thời hỏi y cho biết, khi rời Trung Nguyên, y sẽ ở tại địa phương nào. Nhưng, vị y sư đó đã lên đường về Trung Thổ rồi, về từ lúc nhận lãnh cửa Lẽ. Ngu ca chỉ biết mang máng y sư họ Lôi. Suốt hai mươi năm qua, ngu ca gia công tìm vị y sư, nhưng Trung Nguyên rộng lớn bao la, có núi cao, rừng thâm, sông dài, đông lớn, tìm tung tích một người có quắc nãi tìm kim nơi đây biên ải...

Nguyệt Phấn lại hỏi :

— Đứa bé năm nay được hai mươi tuổi ?

Đông phương bá chủ gật đầu :

— Khá! Mà đến sau này, ngu ca nghe mang máng là nó may mắn được Tịch đại Tiên sanh thu nhận làm cô đệ.

Nguyệt phen cau mày :

— Lúc Đông phương ca biết được nó ở tại Nga my Sơn thì nó được bao nhiêu tuổi ?

Đông Phương bá Chủ bà chủ đáp :

Đang lúc nó được mười hai tuổi.

Du Thiên Minh hết sức lay lăm lại, hỏi gấp :

— Tiên sanh nói sao ?

Đông phương bá chủ bà chủ lại hỏi đi hỏi lại về vấn đề này, nhưng Đông Phương Bá Chủ phát giác những gì

bà ta không thích.

Song Du Thiên Minh quyết tìm hiểu và thiếu niên đó nên bất chấp cái khoát tay của lão chẳng những không im lặng lại còn cao giọng hỏi thêm :

— Không ! Tại hạ không im được ! Tại hạ muốn biết đứa bé đó là ai hiện giờ ! Hẳn là ai, tiên sanh phải nói cho tại hạ rõ !

Đông Phương bá chủ thở dài :

— Cha biết con đã đoán ra nó ai là rồi !

Mặc cho lão gọi y là con và xưng cha, cũng như sư nương gọi y là con và xưng mẹ, nhưng y chưa chịu gọi hai người là mẹ là cha và xưng con.

Dù y có phản đối cách nào, cả hai cũng cứ dùng cái xưng hô như vậy, thì y còn làm sao được ?

Nếu quyết liệt phản kháng, thì y sợ làm đau lòng sư nương do đó y lờ đi, tùy họ muốn gọi, muốn xưng làm sao cũng được có điều y chưa đáp ứng lời gọi và xưng đó thôi.

Y nhếch nụ cười nhạt tít :

— Dù hẳn là ai, hẳn có đúng là người tại hạ ước đoán cũng chẳng quan hệ gì đối với tại hạ ! Dù hẳn là Lôi Tam, điều đó cũng chẳng quan hệ luôn, đối với tại hạ !

Rồi y lùi lại mấy bước.

Đông Phương Bá Chủ lại thở dài :

— Đúng ! Nó là Lôi Tam, nó là đệ tử của Tịch đại Tiên sanh.

Lão trầm giọng tiếp :

— Nó cần liên quan với con chứ ! Con và nó là huynh đệ mà !

Du Thiên Minh lắc đầu :

— Không !

Y buông một cộc lốc một tiếng không, chứng tỏ sự quyết liệt của y, quyết liệt phủ nhận sự liên hệ do Đông phương Bá Chủ vừa gán cho.

Mà y cũng quyết liệt phụ nhận cái thân thể do Đông Phương Bá chủ và Nguyệt phần vừa khoác lên đầu y.

Nhưng, Đông phương bá chủ không lưu ý đến thái độ của Du Thiên Minh, lão tự lẩm nhẩm :

— Năm nó lên bảy tuổi, thì vị y sư vào núi Nga My hái thuốc. Lao ta gặp Tịch đại tiên sanh, nhân lão ta đi hái thuốc mà vẫn mang nó theo như thường, nên Tịch Đại Tiên Sanh mới thấy nó. Tiên sanh nhận ra, nó là một đứa bé thông minh đỉnh ngộ, nên thương lượng với y sư thu nhận nó làm đệ tử. Tiên sanh không biết lai lịch của nó, nếu biết được nó là con của ai, có thể Tiên sanh chẳng thu nhận...

Nguyệt phần lo lắng :

— Đông Phương ca và Tịch đại tiên sanh không thuận với nhau, triều muội nghĩ sự tình này rất khó giải quyết !

Đông Phương Bá chủ tiếp :

— Một thời gian sau, ngu ca gặp vị y sư, lão dẫn ngu ca đến Nga My Sơn tìm Tịch Đại Tiên Sanh. Nghe ngu ca trần tình xong, Tịch Đại Tiên Sanh vô cùng kinh ngạc. Lúc đó, Lôi Tam đã được Tiên Sanh chỉ dạy hết sức chu đáo, võ công của nó tiến triển phi thường, dù nó còn nhỏ tuổi, song đã tỏ ra là bản lĩnh bất phàm. Tiên sanh vô cùng khó nghĩ. Đúng ra, thì tiên sanh phải trao trả nó lại cho ngu ca. Nhưng, tiên sanh đã truyền thọ cho nó tất cả những môn bí học, nếu trục xuất nó ra khỏi sơn môn, thì những bí học đó sẽ phải bị phơi biến ra khắp vũ lâm, điều đó mà tất cả các môn phái ở trên chốn giang hồ đều cổ kỵ. Tiên sanh suy nghĩ mãi, cuối cùng mới thương nghị với ngu ca dùng cho Lôi Tam biết gì hết, cứ để yên cho nó như vậy, nó tiếp tục học nghệ với tiên sanh, để sau này trở nên thành một nhân vật thượng thặng trên giang hồ. Tiên sanh băng vào một sự thông minh của nó, mà đoán định là sau này nó sẽ có một địa vị trong vũ lâm Trung Thổ. Nó sẽ là con người hữu dụng...

Du Thiên Minh cười nhạt :

— Đúng vậy ! Hắn là con người hữu dụng, hắn có những hành động đáng ngợi khen !

Nguyệt Phần cau mày :

— Bạch con ! Con đã học ai, học từ lúc nào, cái giọng mỉa mai đó hử con ?

Du Thiên Minh hấp tấp đáp :

— Sư nương không biết, chứ...

Đông phương bá chủ chặn lại :

— Nó chẳng bao giờ biết lai lịch, thân thế của nó, ngu ca và Tịch đại Tiên sanh không hề tiết lộ cho nó biết. Phải tiên sanh có chủ trương riêng biệt, muốn tạo một đả đệ sau này sẽ nổi tiếng, làm rạng rỡ sơn môn, nên tận tâm truyền dạy võ công, chẳng hề đắn đo, cân nhắc, mặc dù tiên sanh bất hòa với ngu ca. Do đó, ngu ca phải giữ đúng lời giao ước với tiên sanh, không thể bặt chợt nhìn nhận nó !

Lão tỏ dài rồi tiếp :

— Như vậy, sự tình không còn biến đổi được nữa, Tịch Đại Tiên Sanh cứ truyền dạy võ công, còn ngu ca thì cứ lờ đi, cho nó học tập. Ngu ca nhận thấy, Tiên sanh giáo dưỡng nó cũng hết sức chu đáo, nên an lòng để cho nó lưu lại Nga My Sơn học nghệ. Nhờ đâu, khi nó trưởng thành, nó lại yêu con gái của tiên sanh !

Nguyệt Phần kêu lên :

— Làm sao Tịch Đại tiên sanh chấp nhận một cuộc hôn nhân như vậy ? Nó là giọt máu của Đông Phương ca, mà Tịch Đại tiên Sanh không thuận với Đông phương ca...

Đông Phương bá chủ cười khờ :

— Dĩ nhiên, Tịch Đại tiên sanh không chấp thuận tác hợp cho nó và con gái thành vợ thề thốt. Nhưng, nàng ấy lại yêu nó tha thiết, tưởng chừng trên thế gian không có một mảnh lọc nào chia rẽ cả hai được. Rồi cái gì phải đến, đã đến, Tịch Đại tiên sanh thôi giận cực độ, muốn chữa trị tội nặng nề Lôi Tam, bắt buộc nó phải đánh trượng thương các bạn đồng môn, thoát chạy...

Du Thiên Minh không muốn chen lời vào câu chuyện làm gì song

nghe đến đây, v bực quá, hừ một tiếng hỏi :

— Tiên Sanh nói như thế là Lôi Tam chẳng có một lỗi nhỏ nào ?

Đồng phương bá chủ không do dự :

— Cha nghĩ như vậy đó, Bạch con ! Cha nghĩ, nếu nó chẳng phải là con của cha, của Kim lan Hoa thì nhất định Tịch đại tiên sanh tác thành cho nó kết hôn với con gái lão ta rồi !

Du Thiên Minh cười lạnh :

— Hay quá ! Nếu tại Quan Ngoại tại hạ không ngăn trở hân duỗi theo một thiêu nữ, thì làm sao tại hạ bị hân ám toán ?

Nguyệt Phấn kinh hãi :

— Bạch con ! Thế ra, con bị thương là do hân ?

Du Thiên Minh nghiêng rặng :

— Trên đời này, chỉ có Lôi Tam mới có can đảm phạm vào mười tội không tha thứ. Ở đây từ sư nương biết, con gái của Huyết Viên Thần Quân, một bằng hữu thân nhất của sư phụ, cũng bị hân xâm phạm tiết hạnh, đến nỗi nàng thẹn mà chết. Hân là một đâm lặc, hân là một kẻ hung tàn, bạo ngược, không tưởng nổi !

Du Thiên Minh bị kích động mãnh liệt, không tiếp tục nói gì được nữa.

Nguyệt Phấn chụp tay y, rung rung giọng hỏi :

— Hân hiện giờ ở đâu ? Đáng sợ thật ! Mà nghĩ cho cùng, cùng chẳng có gì đáng trách, bởi, mẹ sao thì con vậy, yếu nữ Kim lan Hoa dĩ nhiên nếu sanh con, tại phải sanh nó yếu nghiệt !

Du Thiên Minh tiếp :

— Giờ đây, toàn thể hào kiệt vũ lâm trong thiên hạ đều có ý trừ diệt hân, cho nên hân ẩn tránh nơi này một lúc, nơi khác một t an gian, chẳng ai biết thực sự hân ở đâu, do đó chúng ai làm gì được hân !

Đồng phương bá chủ thở dài :

— Phạm là con người, đang lúc huyết khí thịnh vượng, nếu bị

người đời ruồng rẫy, tất dám làm liều Lôi Tam chưa phải là con người bại hoại ngay từ lúc đầu, song đời bức dồn quá, đời cứ cho nó là kẻ bại hoại, nó cũng dám làm con người bại hoại luôn, và càng bại hoại hơn những kẻ thực sự bại hoại, bởi nó bại (oại) để báo thù chứ chẳng phải bại hoại để thù lợi ! Tưởng chúng ta cũng nên thử lượng cái thế bất khả kháng của nó !

Du Thiên Minh hừ một tiếng :

— Tại sao lúc đầu tiên, hân hành động bại hoại ? Tại hân bại hoại ngay từ lúc đầu, nên thiên hạ mới phê phán cho hân như vậy chứ ? Nào ai bức bách hân phải bại hoại đâu ? Dù con người có phạm tội lớn lao thế nào, cũng có thể hối đầu, hối tội, nếu hân biết sám hối thì thiên hạ đâu nuôi dưỡng mãi cái tâm quyết trừ diệt hân ?

Đồng Phương bá chủ khoát tay :

— Thôi bỏ việc đó đi, bây giờ chúng ta nên nói đến việc của chúng ta. Cha, là cha của con, thì Lôi Tam là em của con. Con mình bạch như vậy là đủ !

Du Thiên Minh làm gì chấp nhận nỗi hai sự kiện đó ?

Đồng Phương bá chủ là cha ? Nhất định không !

Lôi Tam là em ? Nhất định không !

Y lắc đầu, cao giọng :

— Đừng mơ tưởng điều đó tiên sanh ! Dù phải chết, tại hạ cũng chẳng thừa nhận như vậy !

Đồng phương bá chủ cau đôi mày, gằn từng tiếng :

— Cái ý của con ra sao ? Có một người cha như cha, con nhục phải không ?

Du Thiên minh ngẩng mặt lên không cười nhẹ :

— Tiên sanh tự hiểu lấy !

Nguyệt Phấn hấp tấp kêu lên :

— Bạch con ! Sao con ăn nói với cha con bằng giọng đó ?

X

CHƯƠNG XXXVIII NỤ CƯỜI ẨM ĐẠM

Đồ hết sức kính trọng sư nương, dù biết là bà đang xúc động mạnh liệt, Du Thiên Minh cũng không chịu dành một chút cảm tình nhỏ nhen nào cho Đồng phương bá chủ.

Y cao giọng đáp :

— Đệ tử không có cha! Thà đệ tử không có cha, hơn là phải chấp nhận mẫu người như lão ta là cha ! Sư nương và lão nói suông như thế, chẳng lẽ đệ tử phải tin ngay ?

Nguyệt Phần biến sắc mặt trắng nhợt rung rung giọng mà hỏi :

— Chứ con muốn nghe ai nói, mới chịu tin ?

Đu Thiên Minh đáp như thế, y càng chẳng hiểu tại sao y huýt miệng đáp như vậy.

Sư nương đá h là mà đôi mắt, chứ bà ta có diếc đâu ?

Bà không diếc, tại sao y lại phải to giọng thốt với bà ? Như vậy là vô là lăm rồi !

Nương, đã lỡ, y không làm sao cứu vãn được, thì cũng phải đề lễ luôn.

Và lại, y đã g bắt bình cực độ, nếu không la lớn lên, chắc y phải cuồng tợn mất !

Y lại hét :

— Đệ tử không cần ai nói cả, tin được, đệ tử tin, hay không tin được, ai nói gì mặc ai, chẳng bao giờ đệ tử để cho lọt vào tai !

Bỗng xong một tiếng quát liệt, Du Thiên Minh tung bằng người lên không, vọt ra ngoài xa cục diện.

Y chọn thái độ dứt khoát rồi, y nhất định ly khai nơi này, dù tạm thời sư nương là điều làm cho y đau đớn lắm.

Nguyệt phần hoang mang kêu lên :

— Bạch con ! Dừng lại đó, con đừng bỏ đi đâu !

Bà không thấy y hành động như thế nào, song y vừa dùng câu nói, kế tiếp có tiếng y phục quét gió vang lên, bà biết ngay là y bỏ đi nên vội gọi lại.

Bà gọi, bà muốn gọi to, song bà xúc động quá chừng, thành tiếng gọi chỉ vang lên rất khẽ.

Chẳng rõ Du Thiên Minh có nghe tiếng bà gọi hay không, y cứ chạy đi.

Hơn nữa, y đã quyết tâm bỏ đi, thì dù có nghe bà gọi, y cũng chạy đi như thường.

Bà gọi tiếp :

— Bạch con ! Giả như sư phụ con nói, con tin hay không tin ?

Du Thiên Minh đã đi xa, ngoài bảy tám trượng rồi, song y vẫn nghe rõ câu hỏi của sư nương.

Y giật mình, không đề ý đến bước chân, vấp phải một rễ cây, suýt ngã nhào.

Tâm tư y dao động mạnh.

Y không lường đến điều đó. Và hiện tại y tự hỏi, nếu sư phụ y xác nhận những gì sư nương đã nói với y, thì y nghĩ sao ?

Từ bao lâu rồi, y vẫn giữ niềm tôn kính đối với sư phụ, niềm tôn kính đó càng ngày càng tăng, chứ không hề giảm, dù lắm lúc Liệt Hòa Thần Đà cũng có làm cho y bức dọc.

Từ bao lâu, y chưa từng cãi lời sư phụ, Thần Đà bảo sao, y nghe vậy.

Nhưng, giờ đây, nếu Thần Đà nhìn nhận sư nương nói đúng sự thật, thì y phải có thái độ nào ?

Y không thể tin lời sư phụ, nhưng đó là những việc gì khác chứ còn cái việc này, liên quan đến lai lịch, thân thế y, và sẽ ảnh hưởng to lớn đến tương lai y, bởi nếu y chỉ là đệ tử của Liệt hòa Thần Đà, thì chánh phải xem trọng y, còn như y trở thành giọt máu của Đồng phương bá Chủ, sự xem trọng của khách giang hồ đối với y, có còn nữa chăng ?

Hơn thế, nhìn nhận Đồng Phương Bá Chủ rồi, đã muốn dù không

Du Thiên Minh cũng phải xếp mình về cánh cửa lao, rồi lao sẽ đưa vào con đường nào ?

Tiếp nối với lao, hành động bất chánh, gây uất hận cho toàn thể hào kiệt vũ lâm chăng ?

Y sẽ đâm chân lên dấu vết của Lôi Tam chăng ?

Gì thì không biết chứ nhất định là L. ộc hòa Thần Đà chẳng hề gởi gắm với y.

Điều đó kho. nghĩ cho y, là sự nương nãi thế, thì đường nhiên Thần Đà cũng nói thế.

Có lẽ sự thực là thế nên sự nương nãi dám vận dĩa một chứng nhân được y tôn kính trọn vẹn ?

Cái chủ ý của Du Thiên Minh, là tuyệt đối chẳng hề tin tưởng vào bất cứ ai, dù người đó có oai vọng như thế nào.

Nhưng, nếu người đó, là sự phụ y, thì tương hợp hoàn toàn đời khác.

Y có thể không tin ai, nhưng y phải tin sự phụ ?

Do đó, chủ ý của y không còn vững chắc nữa.

Trời ? Nhìn nhận Đông phương bá chủ là phụ thân, là một điều khó khăn cho Du Thiên Minh rồi.

Hướng chỉ, qua sự nhìn nhận đó, y còn phải nhìn nhận luôn Lôi Tam là huynh đệ ?

Cùng một lúc, y phải nhìn nhận hai người bại hoại nhất đời là thân nhân ?

Du Thiên Minh chưa biết phải đáp lời như thế nào với sự nương nãi Đông Phương bá chủ cất tiếng :

— Đừng gọi hân nữa. Nguyệt phẫn ư ? Đề tự nhiên vậy rồi hân sẽ minh bạch. Khi nào hân minh bạch, hân trở lại tìm chúng ta. Bây giờ gọi hân, phỏng có ích gì ? không khéo, hân lại tưởng là chúng ta uy hiếp hân, cường bức hân ?

Du Thiên Minh khó chịu vô cùng, không thể đứng lại đó nghe những lời phản ngược với tư tưởng của y quá chừng.

Y lập tức tung bỗng người lên không, vọt tới rồi dảo xuống

đi vọt mình đi, cổ vận dụng tốc lực chạy nhanh, càng xa gấp, càng vọt.

Chạy như vậy một lúc, chẳng rõ được bao xa, bỗng Du Thiên Minh nghe một tiếng hú cao vút, vọng dẫn tại y. Tiếng hú lạnh lạnh làm y giữ mình, bất giác y dừng chân lại.

Vừa lúc, một bóng người lướt tới, y chưa kịp nhận ra là ai người đó gọi ta :

— Du đại ca đó phải không ? Đại ca có việc gì không ?

Du Thiên Minh nhận ra chính Từ Tuyết Hồng.

Y chưa kịp nói gì, bỗng nửa não xuống đất.

Thì ra, vì muốn chạy đi, chạy nhanh để xa gấp sơn cốc của Đông Phương bá chủ, dùng sức quá nhiều, gia dĩ tâm thần bị kích động quá mạnh qua sự việc vừa rồi, kể đó lại dừng chân đột ngột y mất thăng bằng, tinh thần lại dao động phi thường, cảm thấy trời đất quay cuồng, tự nhiên phải ngã.

Tuy vậy, y chưa mất tri giác, thân hình, vừa chao chao y đưa hạ tay ra, như đón Từ Tuyết Hồng, đồng thời kêu lên :

— Đờ...đờ ngu huynh...

Từ Tuyết Hồng kinh hãi, cấp tốc vọt mình tới, đứng lúc hướng kịp Du Thiên minh.

Y ngã mình vào nãng, đầu tựa lên vai nãng.

Y ngã hơi mạnh, làm Từ Tuyết Hồng mất thăng bằng phải chấp choạng lúi lúi mấy bước mới đứng vững.

— Nãng nhìn sang, thấy sắc mặt của Du Thiên Minh biến dần như màu đất, đôi mắt của y trợn ngược lên, y có cái vẻ một coi người nốc rượu quá nhiều, say không còn biết trời đất nào nữa.

Du Thiên Minh hoàn toàn bất lực, thân hình mềm nhũn tựa vào nãng.

Nãng nào biết được y bị kích động mãnh liệt nên ra thân thể đó, cứ tưởng là y thọ thương rất nặng, lại chạy chết, nên khí lực phải kiệt quệ.

Nãng hấp tấp gọi y.

— Du đại ca ! Đại ca có sao không ? Đại ca tao ngộ chừng gì.

Bất quá, Du Thiên Minh bị khích thích quá độ nên hên mê phải ngã, nên chỉ một phút giây sau, y tỉnh lại nhìn Từ Tuyết Hồng, nhẹ giọng đáp :

— Đừng lo sợ, Tuyết Hồng ! Ngu huynh chẳng sao cả !

Từ Tuyết Hồng thấy Du Thiên Minh tỉnh lại và nói năng được, bất giác thở phào, như trúc cái gì nặng nề đang đè nơi tâm tư.

Nàng hấp tấp hỏi :

— Đại ca làm sao thế ? Thần sắc của đại ca trông khiếp quá ! Đại ca có bị tà thuật gì hãm hại chăng ?

Bây giờ, Du Thiên Minh gần như khôi phục trạng thái bình thường rồi, chẳng còn đang sợ nữa.

Tuy nhiên, trong những ngày qua y gặp tai nạn đập dồn, hơn của nhiều sự việc làm dao động tâm thần, khí lực quá tiêu hao, gương mặt vẫn còn trắng nhợt.

Y lắc đầu :

— Làm gì là thuật hãm hại nổi ngu huynh ? Sự tình dài dòng lắm hiền muội ạ.

Rồi y hỏi :

— Còn hiền muội ? Tại sao hiền muội lại đến đây ? Hiền muội bang chạy đi, định chạy về đâu thế ? Tại sao lại chạy ? Hiền muội có thấy sự phụ của ngu huynh chăng ?

Từ Tuyết Hồng cũng lắc đầu :

Tiểu muội không gặp Thần Đà tiền bối đâu cả ! Tiểu muội ở cùng Hằng Nga ở trong khu rừng, chờ đợi lâu quá, chẳng thấy ai trở về, thành số ruột, nên phải chạy đi tìm. Vừa chạy đến đây là gặp đại ca.

Du Thiên Minh hỏi :

Hằng Nga đâu ?

Từ Tuyết Hồng đưa tay về phía hậu :

— Bà ta ở đó !

Du Thiên Minh nhìn theo hướng tay của nàng.

Hằng Nga đang đứng lặng người như pho tượng gỗ dựa một thân cây.

Y thấp giọng thốt :

— Ngu huynh cần gấp gấp gia sư, chúng ta lập tức đi tìm người !

Từ Tuyết Hồng giật mình :

— Đại ca đã gặp sư nương rồi chứ ?

— Câu hỏi đó, nàng hỏi bất quá, trong lúc vô tâm, hỏi đề có hỏi vậy thôi, ngoài cái việc đó ra, còn có việc nào khác thành hẳn vấn đề ?

Và lại, Du Thiên Minh có gặp hay không gặp sư nương y, điều đó có quan hệ gì đến nàng ?

Nhưng, nàng vô tâm mà hỏi, Du Thiên Minh lại đau lòng vô cùng.

Y thở dài mấy lượt, rồi đáp :

— Tuyết Hồng ạ, ngu huynh đã nói, sự tình dài dòng lắm, hiền muội đừng hỏi gì nữa, hãy lo tìm gấp gia sư, gặp được người rồi, ngu huynh sẽ nói cho cả gia sư và hiền muội nghe, thiết tưởng cũng chẳng muộn đâu !

Y nắm tay Từ Tuyết Hồng, định cùng nhau đi tìm Liệt hỏa Thần Đà, nhưng y có biết Thần Đà ở đâu mà tìm ?

Do đó cả hai đi loay quanh mãi.

Đi như vậy một lúc, Từ Tuyết Hồng dừng chân lại, cười nhẹ hỏi :

— Tìm Thần Đà tiền bối, mà đại ca cứ nắm tay tôi, đi quanh quẩn như thế này, thì làm sao gặp người được ? Tôi còn nhớ, lúc đại ca và Thần Đà chia tay, Thần Đà có trao cho đại ca một mũi tên tín hiệu phân phó đại ca, khi nào cần lập tức rời với người, thì cứ phóng mũi tên lên không, lập tức người đến nơi. Bây giờ đại ca đã gặp phu nhân rồi sao đại ca chưa phóng tên, lại tìm quanh tìm quẩn, vừa phí công vừa vô ích ?

— Vì quá lo nghĩ về sự việc xảy ra dồn dập Du Thiên Minh

quên mất điều đó.

Bây giờ, Từ Tuyết Hồng nhắc lại, y mới nhớ ra, y kêu ọ lên một tiếng, rồi lập tức lấy mũi tên trong mình ra, phóng nhanh lên không trung.

Mũi tên lao vút lên không, nổ một tiếng một vầng lửa tím hiện ra, lâu lắm mới tắt.

Phóng mũi tên rồi, Du Thiên Minh bước đến một tảng đá, ngồi xuống, hai tay ôm đầu, ra vẻ khổ sở vô cùng.

Từ Tuyết Hồng chẳng hiểu nổi sự gì đã xảy ra cho Du Thiên Minh tuy nhiên nàng ước đoán sự đó hẳn phải quan trọng lắm, nên y mới có vẻ suy nghĩ trầm trọng như vậy.

Nàng bước tới ngồi xuống cạnh y, thấp giọng hỏi :

— Đại ca có sự gì lo nghĩ ? Tại sao đại ca không nói ra cho tôi biết với ? Phàm những điều gì, chất chứa trong lòng càng giữ mãi càng thêm khó chịu, có nói ra thì tâm tư vui nhẹ đi phần nào, hay là đại ca không muốn cho tôi biết ? Hoặc giả có một duyên cớ gì, bắt buộc đại ca phải giữ bí mật, đối với bất kỳ ai ?

Giọng nói của nàng hiền dịu quá, giọng nói đó bình sinh nàng chưa từng dùng với ai bao giờ, kể cả với phụ thân nàng.

Du Thiên Minh buông tay, ngẩng đầu lên hai bàn tay y nắm nhẹ cánh tay nàng, mỉm cười khổ, thốt :

— Tuyết Hồng ơi ! Nếu quá thật ngu huynh là... là...

Y bỏ lửng câu nói tại đó.

Rồi y lại cười, nụ cười âm trầm làm sao ! Y mượn cái vẻ âm trầm để kết thúc câu nói.

Từ Tuyết Hồng hết sức nghi hoặc hỏi gấp :

— Là sao ? Hử Du đại ca ? Tại sao Du đại ca không nói tiếp ?

Du Thiên Minh lắc đầu.

Y làm sao nói tiếp được ? Chính y không muốn nghĩ đến việc đó, thì làm sao y đề cập đến ? Bởi không thể không nghĩ, nên y khổ sở như thế này, nói ra rồi y khổ sở đến đâu ?

Chẳng nói làm chi đến việc nhận Đông Phương bá chủ làm cha,

chỉ nghĩ đến việc y và Lôi Tam huynh đệ đồng cha khác mẹ, cũng đủ làm cho y tan nát lòng rồi.

Giả như có thể giết được Lôi Tam, thì Du Thiên Minh không ngần ngại mà hạ thủ, trong tương lai bất cứ phút giây nào.

Lôi Tam đã hơn một lần, toan sát hại y, và nếu không may mắn gặp Từ Tuyết Hồng, nàng lại nhờ Hằng Nga chữa trị cho y thì liệu trong phút giây này, y còn sống sót được chăng ?

Dù rằng y có về Lục Bân Sơn trước khi chết, đã chắc gì Liệt Hòa Thiên Đà có đủ thời gian chữa trị cho y, trong khi Thiên Đà còn bận đối phó với Đông Phương Bá Chủ :

Như thế, y làm sao nhìn nhận Lôi Tam là huynh đệ ?

Đã không nhìn nhận được, thì y còn nói ra làm gì cho Từ Tuyết Hồng nghe ?

Nếu y có hỏi nàng, trong trường hợp đó, y phải thái độ nào đối với, Lôi Tam, hẳn nàng cũng không tán thành cho y nhìn nhận con người bại hoại nhất đời.

Bởi, chính nàng suýt bị hãm cưỡng hiếp kia mà !

Không nói ra được, lại phải nghĩ mãi đến sự việc đó, Du Thiên Minh uất hận vô cùng niềm uất hận khích động y mãnh liệt phát rung người lên, thân sắc biến đổi lạ lùng.

Từ Tuyết Hồng nhìn y, hết sức sợ hãi :

Nhưng, nàng trấn định tâm thần, dịu giọng hỏi :

— Du đại ca ! Việc gì đã xảy ra cho đại ca ? Tôi tha thiết muốn biết, biết để san sẻ niềm khổ đau với đại ca, tại sao đại ca cứ giấu mãi ?

Nàng thở dài, cúi thấp đầu một chút, tiếp nối với giọng u buồn :

— Tôi cứ tưởng là đại ca có việc chi, cũng không ngần ngại tỏ cho tôi biết, ngờ đâu... Ngờ đâu đại ca vẫn xem tôi như người xa lạ...

Du Thiên Minh nhìn nàng, ánh mắt ngời niềm triu mến một lúc lâu, y thốt :

— Hiền muội đừng nói thế. Đương nhiên là ngu huynh phải nói

cho hiền muội nghe, chỉ vì lòng ngu huynh đang rối loạn, chẳng biết phải bắt đầu câu chuyện ở đoạn nào mà kể ra cho hiền muội hiểu !

Phải ! Y dấu làm chi với Từ Tuyết Hồng ?

Đối với y trên thế gian này, có còn ai thân thiết với y hơn Từ Tuyết Hồng, như Từ Tuyết Hồng, hiện tại nàng là bằng hữu duy nhất của y, nàng là hồng phần tri kỷ :

Từ tuyết Hồng ngẩng mặt lên, đôi mắt nàng ướt ướt.

Nàng dịu giọng thốt :

— Thong thả nói, đại ca ! Miền đại ca đừng dấu tiểu muội thôi !

Du Thiên Minh cười thêm :

— Ngu huynh đâu có ý dấu diếm hiền muội ?

Rồi y trầm giọng liếp :

— Ngu huynh đã gặp Đông Phương bá chủ !

Từ tuyết Hồng kinh hãi, chưa kịp nói gì, bỗng một đao kinh phong quét ngang bên trên đầu cả hai.

Thoảng mắt Huyết Viên Thần Quân d.p xuống trước mặt họ.

Lão nghe rõ câu của Du Thiên Minh. Chân vừa chạm đất, lão hỏi nhanh :

— Sao ? Người đã gặp Đông Phương bá chủ ?

Du Thiên Minh chưa kịp đáp, Liệt hỏa Thần Đà từ xa lao vút đến nơi, lão cũng nghe lọt câu hỏi, gã tại của Thần quân, lão biến sắc, hỏi :

— Người đã gặp Đông Phương bá chủ rồi à ?

Du Thiên Minh thở dài :

— Đệ tử đã gặp lão ấy. Tại sao sư phụ ..

Y muốn hỏi : tại sao sư phụ có vẻ sợ hãi lão ấy như thế ?

Song y không tiếp tục nói câu nói, bởi Liệt hỏa thần Đà nóng nảy thành tanh, vừa dậm chân, vừa hét :

— Ta bảo người như thế nào ? Người quên à ? Sao gặp lão ấy, người không bỏ chạy ?

Du Thiên Minh cười khờ :

— Đệ tử làm sao quên được lời sư phụ phân phó ? Nhưng gặp lão rồi, đệ tử có muốn chạy công chẳng chạy được ! Bởi vì đệ tử phải đi theo lão để gặp một người khác. Không thể không đi theo lão, sư phụ à !

Liệt hỏa Thần Đà cùng Huyết Viên Thần Quân biến sắc, Thần Quân hỏi gấp :

— Lão đưa người đi gặp ai ?

Du Thiên Minh không đáp, chỉ đưa mắt nhìn sư phụ.

Liệt Hỏa Thần Đà rung người lên, giọng lão rung theo, khó nghe vô cùng :

— Lão đưa người đi gặp ai ?

Đến lượt Du Thiên Minh rung người, y bị kích động mãnh liệt trước khi nói cho Thần Đà và Thần Quân biết Đông Phương bá chủ đưa y đi gặp ai.

Thần Đà và Thần Quân gương tròn mắt nhìn y trừng trừng.

Lấy lại bình tĩnh, Du Thiên Minh thốt :

— Lão đưa đệ tử đi gặp sư nương !

Thần Đà và Thần Quân như dấm chân lên đồng than hồng, cả hai cùng nhảy dựng lên, cùng bật người về phía hậu, cách y hơn hai thước.

Rồi cả hai cùng nhìn nhau, thần sắc biến đổi quái dị.

Thần Đà bị dao động mạnh hơn, hơi thở dồn dập, trạng thái đó của sư phụ, bình sanh Du Thiên Minh chưa hề thấy.

Mãi một lúc lâu, Thần Đà mới nói được, song âm thanh qua nhò chừng như ào chẳng còn một điểm khí lực nào trong người.

Lão hỏi :

— Như vậy là... là... người đã minh bạch rồi ?

Chưa gặp sư phụ, Du Thiên Minh còn một niềm hy vọng, dù là rất nhỏ, rất mong manh, song vẫn là hy vọng.

Hy vọng đó, là sư phụ y sẽ phủ nhận những gì sư nương y nói với y, những gì Đông Phương bá chủ đã quả quyết với y.

Nhưng, gặp Thần Đà rồi, câu hỏi đầu tiên của lão là như thế ! Đáng lẽ chính y phải mở miệng hỏi sư phụ trước, ngờ đâu Thần Đà lại hỏi trước.

Còn nghĩ ngờ gì nữa ?

Sư phụ hỏi như vậy, có khác nào gián tiếp xác nhận ?

Mình bạch ? Mình bạch sự gì ? Nếu không là sự đó ?

Y trở mặt, há hốc mồm, chẳng biết nói gì, mà có gì cũng chẳng thể nói thành lời !

Rồi toàn thân y phát lạnh, lạnh đến rung.

Một lúc lâu, y mới cất tiếng, không phải đáp lời sư phụ mà lại hỏi lại :

— Như vậy, là những gì họ nói đầu có sự thật ?

Câu đó, y đắn đo lâu lắm, y cân nhắc, rất kỹ mới thốt lên :

Thần Đà chưa đáp, y rít lên hỏi tiếp :

— Những việc đó đều có thật ?

Thần Quân đột nhiên quay đầu, nhìn về hướng ngược, như không muốn trông thấy ai, như chẳng muốn nghe ai nói gì.

Muốn chính Thần Đà cũng có ý tránh né vấn đề đó.

Nhưng, Thần Quân thì bước ra ngoài vòng được, chứ lão làm sao tránh né ?

Bất buộc, lão phải giữ nguyên tư thế đối diện với Du Thiên Minh.

Đến lúc Du Thiên Minh hỏi đến một lần thứ ba, lão mới gạt đầu :

— Họ nói đúng sự thật !

Du Thiên Minh giật mình như bị làn sét đánh trúng bất ngờ, nhưng chỉ trong phút giây ngắn ngủi thôi, một ý niệm mai mỉa chán chường như chợt hiện trong tâm tư, y buồn cười hơn là chua xót.

Y nghĩ, sự việc khôi hài cực độ !

Y tưởng chừng mình vừa xem xong một màn kịch hoạt kê.

Trong khi đi đường với Huyết Viên Thần quân, y có biết Thần Quân từng đối với người quen, tỏ cho họ rõ y là con trai của Đông

Đông phương Bá chủ. Song, khi nào y tin như vậy ? Ý cho là Thần Quân bịa chuyện buồn cười.

Bây giờ, thì sự đáng buồn cười đó, lại là sự thật.

Một sự thật, đã được ba người xác nhận, không kể Huyết Viên Thần Quân. Và sự xác nhận có giá trị nhất, là của chính sư phụ.

Du Thiên Minh không muốn cười, song y không dẫn lòng được, bật cười to, cười cuồng dại, bất chấp cười như thế là vô lễ đối với sư phụ, y ngẩng mặt lên không mà cười.

Tiếng cười của y giống như tiếng rú của Hắc Nga, cũng ghê rợn lạnh lùng như tiếng rú của Hắc Nga, có điều kéo dài, dài qua chừng như vô tận.

Cuối cùng thì tiếng cười của y còn vang lên khẹt khẹt như khi kêu.

Cười mãi y phải kiệt sức, nhưng y không chịu ngưng cười, cười không được nữa, y kêu khẹt khẹt...

Từ Tuyết Hồng kinh hãi, hấp tấp gọi y :

— Du đại ca ! Đại ca điên rồi sao ?

Du Thiên Minh cứ khẹt khẹt như thường, gương mặt vì khí lực kiệt, biến thành xanh, gân trăn nổi vòng.

Huyết Viên Thần Quân nở giận, bước tới, quát :

— Người cười gì chứ ? Có chỉ vui mà người cười ? Còn cười nữa, người đừng trách ta đấy !

Bàn tay của lão đưa cao, chực chờ tát vào mặt Du Thiên Minh, nếu y không ngưng cười.

Nhưng, Du Thiên Minh bất chấp sự uy hiếp của Huyết viên Thần Quân. Y vẫn cười, dù cười không còn thành tiếng nữa.

Thần quân lập tức phất bàn tay.

Song, bàn tay đó chưa kịp đập vào mặt Du Thiên Minh.

Liệt Hỏa Thần Đà gọi to :

— Đừng đánh hắn !

Vừa gọi, Thần Đà vừa đưa nhanh tay ra, chụp bàn tay của Thần Quân, giữ lại.

Thần quân định tránh cái chụp đó, bỏ dở cái tát, rút tay về.

Chạm một chút, bàn tay của Thần Đà chụp trúng tay áo của Thần Quân.

Một người chụp nhanh, một người rút tay nhanh, ống tay áo rách toạt một đường.

Huyết Viên thần Quân biến sắc, hét :

— Lão Đà, ngươi định làm gì chứ ?

Liệt hỏa thần Đà lắc đầu, gương mặt lão hiện lộ niềm đau khổ trầm trọng.

Lão rung rung giọng thất :

— Đề mặc hân. Hân cứ cười, khi nào kiệt lực thì hân ngưng cười. Hân phải cười để vui đi những gì ứ đọng trong tâm tư hân.

Huyết Viên thần Quân sững sờ, không hiểu nổi ý tứ của hai thầy trò Thần Đà.

Rồi Du Thiên Minh nín cười. Từ Tuyết Hồng đứng cạnh y chụp tay y, lắc lắc :

— Đại ca ! Việc gì thế, đại ca ?

Đương nhiên, nàng chưa hiểu được gì khiến cho Du Thiên Minh dao động tâm thần mạnh liệt như vậy.

Sắc mặt của Du Thiên Minh, nhợt nhạt quá, phải một lúc lâu y mới bình tĩnh trở lại, y thở dài, nhìn Từ Tuyết Hồng ánh mắt ngời niềm đau khổ, y nỉ giọng thất :

— Sự tình dài dòng lắm, Tuyết Hồng ơi !

Từ tuyết Hồng giật :
Tuyết Hồng giật :

— Dù sao, đại ca cũng phải cho tôi biết ! Nói đi đại ca, việc gì đã làm cho đại ca dao động tâm tư quá độ được như vậy ?

Du Thiên Minh gật đầu :

— Tự nhiên ngu huynh phải nói cho hiên muội biết. Đi, hiên muội, chúng ta đi lại nơi kia, ngu huynh sẽ nói cho niên muội nghe !

Y nắm tay Từ tuyết Hồng, kéo đi.

Cử chỉ đó, chứng tỏ là trên thế gian này, chẳng còn biết

tin tưởng nơi ai nữa, kể cả sư phụ của y.

Hiện tại, sư nương cũng lác ròi, sư phụ lại về phe của sư nương, tất cả đều muốn dồn y về Đông Phương bá chủ, đề rồi y phải đứng ngang hàng với Lôi Tam, một con người mà y ghê tởm nhất đời.

Tất cả như xui đuổi y, tất cả không còn đồng tình với y nữa trừ Từ tuyết Hồng.

Nàng là bằng hữu duy nhất, nàng là hồng phần tri kỷ, nàng là người thân duy nhất, nếu y không đem niềm tâm sự thổ lộ với nàng, thì y nói với ai ?

Mà bất cứ niềm tâm sự nào, nếu nói ra được mới vui nhẹ sầu đau, cho nên y cần phải nói dù Từ Tuyết Hồng không đòi nghe, y cũng nói cho nàng nghe.

Cả hai nắm tay nhau, bước đi, không buồn nhìn Liệt Hỏa Thần Đà và Huyết viên Thần Quân.

Cả hai bước đi, Hằng Nga cũng bước đi, bà ta theo sau họ, như một tên hộ vệ trung thành, theo sau để sẵn sàng can thiệp nếu họ bị uy hiếp.

Liệt Hỏa Thần Đà và Huyết Viên Thần Quân bất động lại chỗ.

Khi Du Thiên Minh và Từ tuyết Hồng cách xa đi, bấy tâm trạng bằng Liệt Hỏa Thần Đà gọi to :

— Du Thiên Minh !

Du Thiên Minh giật mình, nhận ra tiếng gọi của sư phụ có vẻ kỳ quái.

Bất giác y dừng chân lại.

Y dừng lại đó, nhưng không quay mình đứng lặng chờ nghe sư phụ muốn bảo gì.

Liệt Hỏa thần Đà cũng không bước tới, đứng nguyên tại chỗ hỏi :

— Người định đi đâu ?

Du Thiên Minh buống gọn :

— Đệ tử chưa phải biết đi đâu !

Liệt hòa Thần Đà cao giọng :

— Ta là sư phụ của người, người không ở với ta, lại còn muốn đi đâu nữa ?

Du Thiên Minh xúc động vô cùng.

Ấn nghĩa của sư phụ qua bao nhiêu năm dài thảng rộng, đã tạo nên một ấn tượng đậm đà nơi tâm khảm của y.

Huống chi, y là một cô gái, ngoài tình nghĩa của sư phụ và sư nương, y có gì để sưởi ấm lòng qua chuỗi ngày dài của cuộc đời chưa có định hướng ?

Sư nương đã ra đi, còn sư phụ, y nỗ lực ly khai sư phụ ?

Sư nương chưa bạc đãi y mà ?

Sự tình kia, nếu có diễn ra từ trước, diễn bây giờ, và còn diễn ra mãi mãi ở trong tương lai, nào có phải do sư phụ muốn đâu ?

Y nỗ lực gián tiếp oán hận sư phụ mà bỏ đi như thế cho đành !

Bất quá, Thần Đà chỉ có một cái lỗi, nếu có thể cho đó là một cái lỗi.

Lỗi, là từ bao lâu nay, sư phụ giấu y việc đó.

Dù sư phụ có giấu y, chẳng qua cũng là một việc tốt cho y chứ nào phải giấu như vậy là sư phụ thu hoạch lợi ích gì cho cá nhân người ?

Bởi, cái thân thế, cái lai lịch đó, hiện giờ, chính y cũng không muốn thừa nhận, từ trước kia, Thần Đà nói thật cho y biết làm chi ? Chẳng lẽ bây giờ y không thừa nhận, mà trước kia y có thể thừa nhận sao ?

Bất quá, y có biết được sự tình sớm hơn, thì đã chuẩn bị đối phó với trường hợp khi nào trường hợp đến với y.

Cần nhắc cho cùng, y nhận ra sư phụ cũng không đáng trách lắm.

Và lại, đã là đệ tử, y có thể trách cứ sư phụ được chăng ?

Nhưng, y nhếch nhếch cười khờ !

Có thể còn là đệ tử, còn là sư phụ chăng ?

Bây giờ, dù y không thừa nhận, y cũng vẫn là con của Đông Phương bá chủ, anh em ruột một cha khác mẹ với Lôi Tam !

Mĩa mai quá !

Là con của Đông Phương bá chủ, thì đâu còn là đệ tử của Liệt hòa Thần Đà ?

Y thốt lên ý tưởng đó :

— Con của Đông Phương bá chủ có còn là đệ tử của Liệt Hòa Thần Đà nữa chăng ?

Từ Tuyết Hồng nhảy dựng lên, trợn mắt há mồm.

Câu nói của Du Thiên Minh như một tràng sét đập bất ngờ vào tai nàng.

Trong vũ trụ, bất luận là chánh phái hay tà phái, ai ai cũng trọng kính sư tôn, tội phản tông phái là một tội hết sức lớn lao, lớn hơn cả mười tội bất xa.

Mà Du Thiên Minh dám công khai nói lên ý nghĩ đó, bảo sao Từ Tuyết Hồng không kinh hãi ?

Y nói thế, có khác nào y phủ nhận sư môn, chẳng những phủ nhận sư môn, mà còn bội phản trượng trọng, vì quay về với Đông Phương bá chủ rồi, y sẽ là người của Đông Phương bá chủ, y không còn dính dấp đến Liệt hòa Thần Đà nữa !

Lại sao có việc lạ lùng như thế ?

Con người của Du Thiên Minh có thể hành động như vậy được sao ? Tuột là một sự trên chỗ tưởng tượng của Từ Tuyết Hồng.

Nàng kinh ngạc phi thường, không dân lòng được, nàng cứ lên một tiếng hải hùng, như tự mình gặp phải một tai họa lớn.

Nàng dinh ninh là Liệt Hòa Thần Đà sẽ lớn tiếng mắng Du Thiên Minh rất có thể Thần Đà sẽ xuất thủ trừng trị tên phản đồ công nên.

Ngồi đầu, sự tình không diễn tiến như nàng nghĩ.

Liệt Hòa Thần Đà chỉ nhếch nhếch cười khờ :

— Thế là người muốn đi tìm phụ thân người ? Người muốn theo về với phụ thân người ?

Liệt Hòa Thân Đà làm sao hiểu nổi lòng dạ của Du Thiên Minh ?

Chính điều đó làm cho y đau khổ vô cùng !

Tôi ra, chung quanh y, ai cũng hiểu tâm y cả ! Chẳng một ai thông cảm cho y cả.

Lượn Từ Tuyết Hồng cũng thế, nàng là chỗ nương tựa tinh thần của y, chỗ nương tựa duy nhất, nàng cũng kêu rú lên như vậy, lúc nào nàng cũng chẳng hiểu y !

Cái khổ, không nơi thổ lộ, cái uất, không thể trút vào đâu, khổ và uất không phát tiết được, cứ dồn ứ càng phát càng nhiều trong lòng, thì con người tránh sao được điên điên ?

— Du Thiên Minh vội ngẩng mặt lên không bật cười cuồng đại !

Y phải cười, cười càng lớn càng có lợi, y cần cười để phát tiết những ứ đọng dập dồn.

— Không ai chịu hiểu nổi cho y, thì y còn thổ lộ với ai ?

Y cười cuồng đại, cười quái dị, bởi cười cũng là một cách phát tiết sự uất phiền.

Từ Tuyết Hồng vô cùng nghi hoặc, cao giọng hỏi :

— Du đại ca ! Đại ca vừa nói chi thế ? Phụ thân của đại ca ?

A ?

Du Thiên Minh cười một lúc, rồi ngưng trọng thần sắc nhìn nàng.

Cuối cùng y nhếch nhếch cười thắm, đáp :

— Phụ thân của ngu huynh ? Hiền muội có tưởng nổi chăng Phụ thân của ngu huynh, là Đông Phương bá chủ !

Từ Tuyết Hồng cấp tốc lùi lại mấy bước, trở mặt nhìn Du Thiên Minh.

— Nàng không tin là tại mình vừa nghe một câu nói như thế.

Trời !

Đông Phương Bá Chủ là con người gia kinh khủng cho nàng.

một con người đáng sợ nhất, nàng chẳng muốn thấy mặt nàng chẳng muốn nghe ai nói đến tên lão ta.

Thấy mặt lão, là nàng suýt hôn mê, nghe đến tên lão là nàng phải nhúc nhích đầu.

Một con người mà nàng cố tránh, bây giờ sự thực như thế người thân nhất của nàng là con trai lão !

Nếu sự thật như vậy, thì rất có thể là nàng mất luôn Du Thiên Minh, và mất người thân duy nhất của nàng, nàng sẽ trở nên đơn độc như ngày nào !

Nàng há hốc mồm, giương tròn mắt nhìn Du Thiên Minh một lúc lâu, lại lắc đầu.

Nàng không muốn tin sự thật là như thế, hay nàng đau xót cho số kiếp trầm luân ?

Du Thiên Minh đau khổ phi thường, hướng sang nàng, tiếp luôn :

— Tuyết Hồng ơi ! Hiền muội khỏi phải lắc đầu ! Sự thật hiển nhiên rồi, ngu huynh là con trai của Đông Phương Bá chủ ! Chẳng phải chỉ một người nói như vậy, mà có đến ba người cùng nói như vậy nữa ! Đông phương bá chủ nói, ngu huynh không tin ! Sư nương nói, ngu huynh còn ngại ngùng. Sư phụ nói, làm sao ngu huynh còn mơ hồ nữa ? Hừ Tuyết Hồng, làm sao ngu huynh không tin lời sư phụ ?

Trông khi Du Thiên Minh d.p. Từ Tuyết Hồng đang dẫn do sự tình.

Trên thế gian này, nếu có một cái gì không thể đo lường được cái đó là đo lòng dạ con người.

Và, việc khó đo lường hơn nữa, là lòng dạ của nữ nhân !

Hướng chỉ nữ nhân đó, lại là một Từ Tuyết Hồng, thì có lẽ thánh cũng chẳng làm sao đo lường lòng dạ của nàng nổi !

Nàng hơn vớ sau ngày Từ Long chết, nàng gặp Du Thiên Minh biết được Du Thiên Minh là đồ đệ của Liệt Hòa Thân Đà.

Nàng cũng hiểu, Thân Đà là một nhân vật thượng đỉnh trong võ lâm, nếu được Thân Đà che chở, thì nàng còn lo ngại gì ?

Do đó, nàng sẵn sàng giúp Du Thiên Minh, vượt ngàn dặm dài từ Quan Ngoại vào tận Lục bàn Sơn báo tin, cốt lấy lòng cả hai thầy trò họ, nhau đổ nường tựa cho qua cơn nguy.

Đứng trong hàng ngũ Liệt hòa Thân Đà và Du Thiên Minh đương nhiên nàng phải đối lập với Đông phương bá chủ, chứ thực ra Đông Phương bá Chủ cũng chẳng có làm gì khổ đốn cho nàng.

Nếu nàng có thành kiến với lão, chẳng qua là một thành kiến phụ họa, một cảm nghĩ gián tiếp, bởi bất quá nàng cũng biết là Đông Phương bá chủ đứng đầu tà phái, nghịch lại chánh phái. Chỉ có thế thôi !

Tóm lược, nàng có mặt bên cạnh Du Thiên Minh chẳng qua vì lợi hơn vì cảm tình, vì nhân nghĩa.

Phàm con người vì lợi, thì nơi nào có nhiều lợi, tất nơi đó đáng nương tựa hơn.

Về với Liệt hòa Thân Đà nàng cảm thấy dựa vào một cái gốc to, có thể bảo đảm an toàn cho nàng ít nhất cũng trong một thời gian ngắn.

Nhưng đem Thân Đà so sánh với Đông Phương bá chủ, nàng nhận ra có sự sai biệt rất xa.

Tựa vào Thân Đà, sao cho bằng tựa vào Đông Phương bá chủ ?

Tựa vào Đông Phương Bá Chủ, là cảm như nàng trở thành bất khả xâm phạm rồi.

Chỉ bởi, trên giang hồ còn ai dám đem vào Đông Phương Bá Chủ ?

Và lại, Đông phương bá chủ cũng chẳng có ác cảm với nàng, thì tại sao nàng không thể nương tựa vào lão ?

Nương tựa qua sự liên hệ giữa lão và Du Thiên Minh, nàng là bằng hữu của Du Thiên Minh, lão yêu thương con lão, thì hẳn lão cũng che chở, bảo bọc bằng hữu của con lão chứ ?

Nghĩ như vậy rồi, Từ Tuyết Hồng không còn thấy Đông phương bá chủ đáng sợ nữa.

Nàng không còn nghe nhức đầu khi có người đề cập đến tên lão nữa.

Và, nàng đổi thái độ ngay.

Nàng mỉm cười, chứ không còn kinh hãi như trước.

Trong niềm hân hoan đó, nàng quay mặt lại, nhìn Du Thiên Minh. Nàng mỉm cười, tưởng chừng có thể nhảy nhót lên, múa may quay cuồng như trẻ nít.

Trong khi nàng từ kinh hãi, trở lại hân hoan, trong khi nàng cao hứng, thì Du Thiên Minh cảm thấy lạnh ngắt lòng.

Càng tan nát lòng hơn, khi ý nhận ra Từ Tuyết Hồng hân hoan trước sự tiết lộ của y.

Y sửng sốt, nghĩ người nhìn nàng như nhìn một quái tượng, lâu lắm, y mới hỏi :

- Tuyết Hồng cao hứng lắm à ?

Từ Tuyết Hồng không do dự đáp nhanh :

— Cao hứng chứ, đại ca ! Chẳng lẽ đại ca...

Chợt, nàng ngưng bật câu nói.

Nàng nhận thấy gương mặt Du Thiên Minh tràn đầy vẻ thống khổ.

Nàng hiểu liền ! Du Thiên Minh không muốn nhìn nhận sự liên hệ đó.

Vốn giào hoạt, nàng thay đổi chủ ý ngay :

— Đại ca không cao hứng sao ? Trên thế gian, có ai biết được thân thế lai lịch mình, mà không vui mừng ? Huống chi mình cứ định mình là một cô nhi ?

Du Thiên Minh đưa cao hai tay, khoát một vòng, tỏ vẻ chán ngán :

— Nhưng... biết được thân thế và lai lịch rồi, ngu huynh cảm thấy cả vòm trời tương lai sụp đổ ! Ngu huynh là con của Đông Phương bá chủ ! Đấng sinh thành ngu huynh, là một thủ lãnh tà phái là người mà hào kiệt vô lâm đều cho là một lão đại ma đầu !

Y tức uất-phẫn thường, rít tiếp :

— Trời ! Ngu huynh là con trai một lão đại ma đầu !

Từ Tuyết Hồng hấp tấp thốt :

— Đại ca / Đại ca suy nghĩ lại ! Lĩnh tôn là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ ! Biết đâu, cái danh đại ma đầu chẳng do những kẻ ganh tỵ đổ ky gán cho...

Du Thiên Minh lắc đầu :

— Ngươi huynh cần chi nghe ai nói ? Ngươi huynh cũng hiểu, nếu giang hồ gán cho cái danh đó, là con người phải xứng với cái danh đó. Không đâu Tuyết Hồng a, cái thiom đệ nhất cao thủ vũ lâm không xóa bỏ được cái nhor của đại ma đầu !

Từ Tuyết Hồng cổ thuyết phục :

— Dù sao thì sao, lĩnh tôn vẫn là lĩnh tôn, lĩnh tôn vẫn là phụ thân của Du đại ca, chẳng lẽ con không nhìn cha ? Chẳng lẽ biết được cha rồi, đại ca vì truyền thuyết giang hồ, mà không về với cha ? Căn cha, đại ca trau dồi thêm tài nghệ kẻ ra cũng được nhiều điều lợi lắm chứ, vừa tránh được cái tiếng bất hiếu lại vừa luyện tập thành tài.

Du Thiên Minh giạt mình, trở mặt nhìn sừng Từ Tuyết Hồng.

Y có thiếu đao chẳng, sự thay đổi nơi lòng nàng thiếu nữ chỉ biết có lợi mà bất chấp hiệp khí giang hồ ?

Từ Tuyết Hồng nhận thấy ánh mắt của Du Thiên Minh quá dị phi thường.

Qua ánh mắt đó, Du Thiên Minh xem nàng như người xa lạ.

Nàng không khỏi dao động tâm tư, hết sức lo ngại hỏi :

— Đại ca làm sao thế ?

Một lúc lâu, Du Thiên Minh trầm định tâm thần, hỏi lại nàng :

— Nhưng gì Tuyết Hồng vừa nói, có phải là do lòng thành mà hiền muội thốt lên chẳng ?

Ta Tuyết Hồng biết ngay là Du Thiên Minh không tác động lý luận của nàng.

Lập tức, nàng thay đổi thái độ, dấu ý niệm tha thiết của nàng, vờ làm ra vẻ thần nhiên rùn vai đáp :

— Du đại ca biết chứ, việc đó nào có can chi đến tôi ? Bao

Du Thiên Minh không đáp câu hỏi, chỉ nhếch nụ cười khở, rồi buông gọn :

— Thân Đa tiề, bối đa minh bạch rồi, tại hạ không cần giải thích !

Lần đầu tiên, mà cũng là mãi mãi như vậy từ nay về sau nếu còn gặp nhau, Du Thiên Minh bỏ hai tiếng sư phụ.

Huyết viên Thần Quân giạt mình, sừng sốt.

Rồi lao dấy lại, nhìn Liệt hỏa Thần Đa.

Liệt hỏa Thần Đa chấn động loạn thần, như vừa bị một làn sét đập mạnh vào đầu.

Tuy nhiên, lão không có vĩa gì kinh hải qua phút giây chấn động lão rủ người hết sức tiêu tụy.

Lão từ từ gạt đầu, đưa ánh mắt mơ màng, hướng qua Huyết viên Thần quân thốt :

— Ta minh bạch rồi, Huyết viên / Người đừng quan tâm đến vấn đề của ta và hân nữa !

Huyết Viên Thần Quân trở mặt, một lúc sau, lão mới gằn từng tiếng :

— Tốt ! Tốt ! Ta sẽ không bao giờ quan tâm đến việc gì giữ thầy trò người nữa !

Lão nhìn thẳng vào mặt Du Thiên Minh nhấn mạnh :

— Du Thiên Minh / Hôm nay, ta mới biết người !

Liệt hỏa Thần Đa hấp tấp thốt :

— Đùng, Huyết Viên / Người đừng hồ đồ !

Huyết viên Thần Quân bật cười quái dị :

— Ta không quan tâm đến sự vĩa quĩa hai người thì thôi, ta muốn nói gì ta cứ nói, ai ngăn cấm được ta !

Nếu là lúc nào, hân Liệt Hỏa Thần Đa phải tranh luận một phen này lửa với Huyết viên Thần Quân.

Song, cái tâm nóng nảy của thuở nào, hiện tại như nguội lạnh a. nguội lạnh đến độ lão không buồn mở miệng, dù chỉ nói thêm một lời.

Nói làm gì nữa ?

Nàng cao hứng, vì v tìm được thân sanh phụ mẫu, nàng cao hứng vì từ đây Du Thiên Minh được tròn đạo hiếu.

Nàng cao hứng cho Du Thiên Minh, nhưng nàng cũng mượn cái cao hứng của y, làm bình phong, che khuất cái cao hứng của nàng.

Du Thiên Minh ngẩng mặt lên không, buông tiếng thở dài :

— Thôi ra, chẳng có ai ! Chẳng còn ai chung một cảm nghĩ với ngu huynh ! Chẳng có ai cảm thấy khó chịu hộ ngu huynh !

Giọng nói của y buồn thảm quá, một giọng nói buông trôi buông cả báo hoài, buông cả tương lai...

Liệt Hỏa Thần Đà cũng thở dài :

— Thiên Minh ! Ta biết được tâm tư của người !

X

CHƯƠNG XXXIX

CHA CON BA NGƯỜI

Du Thiên Minh quay mình, hướng mặt về Liệt hỏa thần Đà, quỳ xuống, lạy ba lạy :

— Sư phụ ! Kể từ hôm nay, không còn cái tiếng xưng hô ngày cũ nữa ! Con xin lạy sư phụ ba lạy, lần cuối cùng, và từ biệt sư phụ...

Y vừa lạy, vừa thối y cổ thu hết can đảm nói thành câu rõ ràng song có cái gì ngăn chặn nơi yết hầu, thành ra âm thanh khó nghe phần nào.

Liệt hỏa Thần Đà đứng lặng người tại chỗ, con người của lão như hóa đá bất ngờ.

Miệng lão há ra, song lão không nói được tiếng nào.

Lão không nói được, Huyết Viên Thần Quân đứng một bên lão, khẽ ồ một tiếng :

Tiếng hét dứt âm vang, gương mặt của lão đỏ lên, lửa giận đã bốc bùng, lão cao giọng hỏi :

— Du Thiên Minh ! Người nói thế là có ý tứ gì ?

qua tôi đã cập đến đại nghĩa mà một con người không thể bỏ qua bởi đại nghĩa đó, phát sanh từ thiên luân, phàm làm người ai ai cũng phải tôn trọng. Tùy đại ca, bởi Đông Phương Bá Chủ chẳng có liên quan gì đến tôi cả, đại ca muốn nhìn, hay không muốn nhìn người là phụ thân, đó là việc riêng của đại ca mà !

Du Thiên Minh từ từ nhứt mình tới cạnh nàng, buông từng tiếng :

— Tuyết Hồng, có phải là sau khi biết được thân thế lai lịch của ngu huynh rồi, thay vì khó chịu, Tuyết Hồng lại cao hứng ? Đúng vậy chăng ?

Đột nhiên, trong tâm tư của Từ Tuyết Hồng, niềm ác cảm phát sanh đối với Du Thiên Minh.

Niềm ác cảm đó, xoa tan những thân thiết giữa nhau qua bao nhiêu ngày chung sống với nhau, những thân thiết thành thật của Du Thiên Minh, nhưng quy tạo của nàng.

Tuy rằng ngẫu tạo, giờ đây cũng tan biến mất, vì niềm ác cảm vừa thành hình.

— Tuy nhiên nàng không thể biểu lộ niềm ác cảm đó ở trong lúc này, bởi nàng còn nuôi kỳ vọng nơi Du Thiên Minh, nàng còn mơ hoài nơi sự liên hệ giữa Du Thiên Minh và Đông Phương Bá chủ.

Nếu Du Thiên Minh thừa nhận sự liên hệ đó, thì có lợi nàng vô cùng.

Nàng đại gì biểu lộ ác cảm với y ?

! Nàng đáp, đáp cho Du Thiên Minh, chứ chẳng phải cho nàng mặc dù chính nàng muốn sự việc được diễn tiến thuận lợi cho nàng :

— Phải, cao hứng chứ, đại ca :

Nàng đáp, đúng với đạo nghĩa.

Bởi, trên thế gian này, có người con nào phủ nhận người cha nàng cao hứng vì Du Thiên Minh từ thân phận một cô nhi, nghèo khổ trở thành một thiếu niên, có cha, có mẹ, mà cha mẹ lại là bậc danh vọng đương thời.

Sự tình đã diễn tiến như vậy rồi, chẳng còn cách nào cứu vãn được !

Hai mươi năm qua !

Đã hai mươi năm qua rồi, từ ngày Liệt hòa Thần Đà cứu nạn Nguyệt Phấn tại bờ Bắc đại Giang, hai mươi năm chung sống với nhau, ngoài thì tuy theo danh nghĩa vợ chồng, song trong thì chẳng khác nào huynh muội, suốt thời gian dài như thế, chẳng khi nào Thần Đà làm điều chi trái ý bà.

Đáp lại, Nguyệt Phấn cũng dành trọn sự tôn kính đối với lão.

Suốt hai mươi năm dài, họ không hề thất lễ với nhau.

Dù chẳng phải thực sự là vợ chồng, song tình nghĩa nào chỉ phát sanh song song với ân ái.

Họ xem nhau như huynh muội, họ vẫn mãi thương kính trọng nhau được như thường.

Trung gian còn có Du Thiên Minh, với cái tên Đông phương Bạch khi Nguyệt Phấn về tại Lục bản Sơn. Sau đó một thời gian, Nguyệt Phấn mới đổi lại là Du Thiên Minh, để quên đi dĩ vãng đau buồn mà công ngụ cái ý với Liệt hòa Thần Đà là từ nay mọi liên hệ với Đông Phương bá chủ không còn nữa.

Du Thiên Minh lớn lên dưới ánh mắt của Liệt hòa Thần Đà, nhiều đêm, lão ngồi nơi đầu giường, canh chừng cho y ngủ, lúc y còn nhỏ, ..

Lão xem y như con, lão truyền dạy võ công với trọn lòng của một người cha hơn là một sư phụ.

Giờ đây, tất cả chẳng còn gì !

Nguyệt Phấn trở về với Đông Phương bá Chủ !

Du Thiên minh cộng ly khai luôn, dù y có về với mẹ, hay y chọn cái sống luân lạc giữa giòng đời, sự ly khai vẫn là ly khai !

Lão cũng mất luôn tâm đồ đệ thân như con ruột !

Hai mươi năm, cảm như giấc mộng dài, tỉnh mộng rồi lão rơi vào cảnh cô độc !

Có đáng thương cho lão chăng ?

Điều duy nhất còn lại cho lão, là chút thanh danh trên chốn giang hồ, nhưng thanh danh đó có thành nguồn an ủi cho lão chăng ?

Huyết viên Thần còn muốn nói gì thêm, song thấy Liệt hòa thần Đà ủ rũ đến thăm nài, lão phải chừa xớt vô cùng.

Rồi những gì lão muốn nói ra, lão dồn ép xuống tận đáy lòng để chia sẻ nỗi buồn đau của bệnh...

Liệt Hòa Thần Đà từ từ bước tới, lão đi, đi mãi đi đến cuối đường rẽ qua lối khác, khuất dạng.

Huyết viên Thần Quân nhanh chân bước theo.

Lão định bước theo Liệt hòa thần Đà chăng ?

Bước được mấy bước, đột nhiên lão dừng chân lại, rồi lao thỏ dãi rồi lao quay mình, đi về phía ngược chiều với Liệt Hòa Thần Đà.

Lần này thì lão đi rất nhanh, và đi luôn.

Du Thiên Minh thử người lại chờ.

Y bất động, nhưng y vẫn thấy Liệt Hòa Thần Đà chậm chậm rời sự trường, dần dần xa cực trường, đến lúc khuất dạng.

— Bất giác đôi giòng lệ từ từ trào xuống mí, lăn dài xuống má.

- Lệ, là lệ lắm, có lệ lắm nào lại không chảy xuống mạnh giòng ?

Với những ý niệm mới mẻ vừa hiện lên trong tâm tư Từ Tuyết Hồng như con người mới mẻ, nàng tự hỏi Du Thiên Minh có tâm sự gì nặng nề đến độ không chịu nổi như vậy.

Đang lúc nàng cao hứng với viễn ảnh có một chỗ tựa nương vững chắc hơn chỗ Liệt hòa Thần Đà, đáng lẽ là Du Thiên Minh cũng phải cao hứng như nàng vì đã có một người cha thừa sức mang lại an toàn cho y bất cứ nơi nào mà y đặt gót chân, thì y lại khổ sở.

Nàng bực, nàng định hỏi.

Nhưng, nàng không dám hỏi, nàng sợ làm phật lòng Du Thiên Minh.

Muốn nương tựa với người cha đương nhiên là nàng phải mua chuộc người con, phải lung lạc người con.

Do đó, nàng dè dặt con tức bực.

Thực ra thì, mẹo nhận là con của Hằng Nga, Từ Tuyết Hồng chỉ lợi dụng công lực phù thủy của bà. Bà có thể bảo vệ nàng trong bất cứ trường hợp khó khăn nào.

— Nhưng, Hằng Nga không còn có đủ sức suốt, thì sự nương tựa đó không đủ đảm bảo nàng được vô sự mãi mãi. Già đi Hằng Nga chẳng có chút thịnh danh nào trên giang hồ, như vậy còn ai ngăn búa, nọc gươm đến cái việc nhân ngạn bà rồi phải nhờ luôn nàng ?

Chứ như, nương tựa vào Đông Phương bá chủ, thì lại khác hoàn toàn khác.

Trên giang hồ, còn ai chẳng sợ lão ta ? Còn ai dám chạm những người được lão chấp thuận vào vòng thân thích ?

Cho nên, Từ Tuyết Hồng nghĩ, tuyệt đối không nên ly khai Du Thiên Minh.

Nàng thở dài, cố dè dặt niềm phiền uất, dịu giọng hỏi :

— Du đại ca ! Tại sao đại ca khóc ?

Du Thiên Minh vốn là con người cường trực, phàm gặp việc gì chỉ biểu lộ tâm tình bằng cử chỉ, chứ không khéo nói như người khác.

Bí tương trước cảnh chia ly với sư phụ, y chỉ biết khóc mà thôi.

Khóc, nếu để một mình y khóc, thì bất quá trong một thời gian ngắn, y lắng dịu nguồn lòng, rồi ngoai niềm thống khổ.

— Nếu để y tư quên dần dần, thì cuối cùng y phải lãng đi.

Nhưng, Từ Tuyết Hồng lại lên tiếng.

Nàng tưởng là lên tiếng để an ủi y, ngờ đâu nàng khuấy thêm mạch máu, y bị kích động mạnh, bật khóc lớn.

Y khóc dữ dội hơn trước, tiếng khóc ào ào, lệ dề rào rào lồng ngực phồng lên, xẹp xuống nhanh hơn...

Y khóc, Từ Tuyết Hồng thay vì xao xuyến, kinh hoàng, nàng lại bị thêm. Nàng vừa bực mà cũng vừa buồn cười.

Rồi nàng nghĩ, tốt hơn đừng khuyên giải, để mặc tình y khóc, khóc mãi rồi cũng phải nín.

Nàng bước đi, đến một cội cây ngồi xuống.

Trong khi nàng ngồi tại cội cây, Du Thiên Minh cứ khóc. Khóc mãi rồi y cũng phải nín. Nín rồi y đảo đôi mắt đỏ ngầu, đôi mắt sưng lên, tìm Từ Tuyết Hồng.

Y vừa đảo mắt vừa gọi :

— Tuyết Hồng !

Nghe gọi, Từ Tuyết Hồng quay lưng về phía Du Thiên Minh tránh nhìn y.

Du Thiên Minh thở dài, từ từ bước đến cạnh nàng.

Tuy quay mặt nhìn về hướng khác, Từ Tuyết Hồng vẫn biết là Du Thiên Minh đi về phía nàng.

Tiếng chân của y càng phớt càng nghe gần, song nàng không quay lại.

Thoạt đầu, nàng nghe tiếng chân, đâm lo, sợ Du Thiên Minh phản uất rồi bỏ đi luôn.

Và như vậy nàng phải chạy theo, gọi y, nếu thế thì á quá !

Nhưng tiếng chân càng phớt càng nghe gần, nàng biết rõ là Du Thiên Minh đi về phía nàng.

Do đó, nàng làm giả tỏ vẻ thân nhiên, lơ lửng, không quan tâm đến sự tình.

Thì nàng đã chẳng nói, sự việc đó, chỉ liên hệ giữa Du Thiên Minh và Đông Phương bá chủ, chứ nàng có quyền lợi gì mà chen vào ?

Nàng chen vào với tư cách chi ?

Du Thiên Minh đã đến sát bên lưng nàng.

Nàng vẫn vỗ luôn, như chẳng hay biết chi cả, còn Du Thiên Minh thì đứng lặng tại chỗ đó, chưa cất tiếng gọi nàng.

Lâu lắm, Du Thiên Minh cất tiếng khàn khàn, âm thanh y có phần nào lạc giọng vì y đã khóc quá nhiều.

Y hỏi :

— Tuyết Hồng giận ngu huynh sao ?

Từ tuyết Hồng đang suy tính, làm sao dụ dỗ Du Thiên Minh, để cho cả hai mãi mãi ở bên nhau.

Ngày nào Du Thiên Minh chưa xa nàng, thì ngày đó nàng còn hy vọng nương tựa Đồng phương Bá chủ.

Nàng nghĩ, trước hết nàng không nên làm phật ý của Du Thiên Minh.

Nàng đã một lần thất bại với Lâm Hạo Sanh rồi.

Sở dĩ nàng để mất Lâm Hạo Sanh là vì nàng quá cố chấp, quá ích kỷ, nàng tỏ rõ sự độc tôn quá, nàng làm cho Lâm Hạo Sanh đâm bực, rồi hẳn phải tìm cách xa nàng dần dần, cuối cùng hẳn lại lưu ý đến Ngọc Cẩm.

Nàng không giữ ý thức để mất Lâm Hạo Sanh, nàng vô tình đẩy Hạo Sanh về Ngọc Cẩm, bây giờ Lâm Hạo Sanh đã bị vòng tay Ngọc Cẩm giữ chặt, nàng còn hy vọng gì giành lại người xưa ?

Mất Lâm Hạo Sanh may mắn thay, nàng lại gặp Du Thiên Minh thì khi nào nàng lại để mất luôn y ?

Nàng thở dài, rồi cất giọng u buồn, đáp :

— Tôi giận ai, hở đại ca ? Tôi chỉ giận tôi, tôi không chia sẻ niềm đau, nỗi khổ với đại ca, tôi đang trách lầm, đại ca ơi !

Du Thiên Minh là người quân tử, mà quân tử thì trẻ nít cũng có thể khinh khi, huống hồ một thiếu nữ điêu ngoa, giảo hoạt như Từ Tuyết Hồng.

Bởi có cái tâm chánh trực, Du thiên Minh không hề tưởng là trên thế gian lại có những người hiểm trá giảo quyết đến độ chực dịp lừa thiên hạ, chẳng bỏ một dịp nào.

Đối với kẻ knác, y còn không tin là hiểm trá giảo quyết, thì đối với Từ tuyết Hồng, đương nhiên chẳng khi nào y tưởng là nàng có n. ững suy tính để ripen cả.

Cho nên, những gì Từ Tuyết Hồng nói, y cho rằng nàng

muốn tốt cho y mà nói ra, chứ chẳng phải muốn lợi cho riêng nàng.

Bởi quá tin nàng, y không phát hiện ra sự thay đổi nơi thái độ của nàng.

Nghe nàng nói thế, Du Thiên Minh hết sức cảm động, y đã ngưng khóc rồi, bây giờ khóc trở lại.

Trước đó, y khó chỗ thân thể, khóc vì đau buồn, từ hận uất tức nhưng giờ đây, y khóc vì xúc cảm.

Y khóc âm thầm, không ồn ạt như trước, y vừa dỗ lệ vừa đưa tay xoa lên mái tóc xanh đen của nàng, dịu giọng thốt :

— Tuyết Hồng ơi ! Ngu huynh nông nổi quá ! Đáng lý ra, ngu huynh không nên k. ớc, vừa rồi ngu huynh đã làm một việc hết sức nông nổi !

Tuyết Hồng Từ mắng thăm, nhưng vờ lạnh lùng hỏi :

— Đại ca biết vậy à ?

Dùng giọng lạnh để ngu cái ý trách k. ếu Du Thiên Minh, trách được rồi, nàng khoan khoái vô cùng, dứt câu nói ngắn ngủi, nàng ngẩng mặt lên.

Du Thiên Minh tiếp :

— Trước đây, ngu huynh nghĩ rằng trời đất tuy rộng bao la song chẳng có một nơi nào cho ngu huynh dung thân ! Nhận loại đồng như cát sa mạc, song chẳng có một người nào thông cảm ngu huynh. Do đó, ngu huynh hơn đau, hận, tủi, ngu huynh khóc cho số kiếp cô đơn, khóc cho tương lai phải mãi mãi dấn thân trên con đường luân lạc...

Từ Tuyết Hồng chớp mắt :

— Rồi bây giờ ?

Du Thiên Minh còn nhòa mắt vì lệ, vẫn cố giấu một nụ cười :

— Giờ đây, trong giòng nhân loại, ngu huynh nhận ra, còn có Tuyết Hồng, có Tuyết Hồng bên cạnh, thì nơi nào chẳng là nơi dung thân của ngu huynh ? Nơi nào cũng thế, có Tuyết Hồng bên cạnh ngu huynh nơi đó là thiên đường vậy ! Thiên đường của chúng ta.

Từ Tuyết Hồng hấp tấp hỏi :

— Một tôi, nào có đủ chi đâu đại ca ? Còn mẹ, còn cha nữa chứ ?

Nàng kéo Du Thiên Minh trở về gần Đông phương bá chủ, gần Nguyệt Phấn, y đang ru xa một bước, nàng kéo gần lại hai bước.

Du Thiên Minh dậm chân :

— Đừng ! Tuyết Hồng ! Đừng nhắc đến họ nữa !

Từ Tuyết Hồng thất vọng.

Dương nhiên, nàng phải giận, nàng trầm giọng hỏi :

— Du đại ca nói sao thế ? Họ là cha sanh, mẹ đẻ, họ là trời, là đất của mình, họ nuôi dưỡng lớn lên, mong mình thành người hữu dụng giữa giòng đời, không nói chi Đông phương liên bối, chỉ nói đến linh đường, qua bao nhiêu tháng rộng năm dài, vất vả vì đại ca, lo lắng cho đại ca. Giờ đây, đại ca đã biết ai là cha, ai là mẹ, lại đi phủ nhận hai đấng sanh thành, như vậy thì còn làm người được chăng ? Dù sau này, đại ca có là bậc hữu dụng đi nữa, thiên hạ còn ai dám tin tưởng nơi đại ca ? Một con người mất gốc, dù sao cũng bị đời khinh rẻ.

Nàng vịn vào đạo nghĩa, nàng dựa vào sự hiểu thảo mà trách cứ Du Thiên Minh, nghe ra rất có lý, nhưng Du Thiên Minh có biết chăng, nàng chỉ vì tư lợi mà nói ?

Du Thiên Minh biến sắc mặt trắng nhợt, trông thê thảm vô cùng.

Mãi một lúc lâu, y mới trấn định tâm thần, cất giọng u buồn thốt :

— Về sự nương, ngu huynh chẳng nói làm chi, nhưng về Đông phương bá chủ...

Từ Tuyết Hồng chặn lại ngay :

— Thì đã sao ? Đừng nói là Đông Phương bá chủ, cho dù là Đông Phương yêu tinh, Đông Phương quỷ quái, người vẫn là cha, người có xấu xa, có bại hoại, cũng vẫn là cha. Người luôn luôn là đấng sanh thành, chẳng lẽ vì một vài hành vi nào đó của người, mà

đại ca lại phủ nhận ơn sanh dưỡng ? Nói như đại ca, thì trên thế gian này nững kẻ xấu xa không còn là cha mẹ nữa sao ? Và tất cả con cái trên đời đều chối bỏ mẹ cha, nếu mẹ cha có hành vi xấu xa ? Tôi hết sức lấy làm lạ tại sao đại ca có thể xem lịnh tôn như kẻ thù !

Nàng chuyển sang giai đoạn quyết liệt, nên mới dám dùng lời lẽ cứng rắn với Du Thiên Minh.

Nàng quyết đánh một canh bạc liều, và sự việc sẽ được quyết định dứt ki oát trong canh bạc này.

Du Thiên Minh lùi lại mấy bước, gương mặt lộ vẻ thối khờ phi thường.

Sau cùng, y diềm ng cười khờ khạo :

— Tuyết Hồng ơi ! Ngu huynh chỉ muốn tìm một nơi hoang vắng nào đó, quanh năm suốt tháng chẳng thấy một bóng người, chúng ta cùng sống bên nhau, chúng ta không phải lo nghĩ, chúng ta không bị buộc ràng với nghi thức của thế nhân. Thiết tưởng, chúng ta cũng hạnh phúc lắm chứ !

Từ Tuyết Hồng nhìn Du Thiên Minh một thoáng, đoạn trầm giọng thốt :

— Đại ca nói thế, là theo cái ý nong nân của đại ca, chứ con người có cha, có mẹ, ai lại nờ bỏ cha mẹ quanh bâu mà tìm một nơi xa xôi hoang vắng, chôn chặc cuộc đời trong kiếp sống âm thầm ? Đại ca có làm điều chi đến đời phải hổ thẹn mà không dám chen mình giữa giòng đời, trước bao hiều sau lập thân ?

Nàng dừng lại một chút, rồi lộ vẻ u buồn tiếp :

— Đại ca có mẹ, lại bỏ mẹ mà đi còn tôi, vô phúc khổ côi mẹ từ lúc còn trong nôi, dù tôi có muốn gặp người trông mộm, cũng chẳng biết hình dáng người như thế nào mà mơ tưởng...

Du Thiên Minh đưa nhanh tay bịt miệng nàng.

Từ tuyết Hồng không nói gì nữa.

Một lúc lâu, Du Thiên Minh buông nhẹ tiếng thở dài thốt :

— Tuyết Hồng ! Hiền muội nói phải ! Ngu huynh... làm sao quên

được công ơn của mẹ?... Không, không thể quên được Tuyết Hồng ạ! Nếu mà ngu huynh ly khai người, như ngu huynh vừa nói đó, thì chắc chắn là người đau khổ vô cùng, người đau khổ suốt đời! Ngu huynh không thể đầu độc chuỗi ngày tàn của mẹ đau Tuyết Hồng ơi!

Từ Tuyết Hồng mừng thầm, song không hề niềm vui quá lộ liễu nâng thờ phào, đáp:

— Tôi biết, đại ca là con người tốt! Thế nào rồi đại ca cũng suy nghĩ lại!

Du Thiên Minh đã lấy quyết định.

Tuy nhiên, thay vì nhẹ nhàng, khoan khoái, y nghe tâm tư trầm động hơn trước nhiều.

Bởi sự quyết định đó phản ngược bản tánh y.

Quyết định đó, do đạo lý mà hình thành, còn tâm nguyện thì lại khác.

Bởi, làm sao y chấp nhận với niềm coi mở, một liên hệ mật thiết với Đồng Phương bá chủ?

Cái đạo lý bắt nguồn từ ân nghĩa của sư nương, nay sư nương đã trở thành mẹ, thì dù muốn dù không Du Thiên Minh cũng phải có cha có cha là phải nhìn cha!

Nghĩ đến cái việc gọi Đồng phương bá chủ là cha y nghe lòng đau nhói lên.

Nhưng, tâm tư y có xáo trộn như thế nào mặc y, điều đó Từ Tuyết Hồng chẳng mấy mai quan tâm sự ước muốn của nàng thành tựu rồi nàng cứ theo đà thành tựu đó đi tới mãi để đạt đến kết quả cuối cùng.

Nàng hỏi:

— Lệnh tôn và và lệnh đường hiện giờ ở đâu đại ca?

Đáng lý nàng phải gọi là bá phụ và bà mẫu mới đúng song nàng chưa tin chắc là mình lung lạc được Du Thiên Minh trọn vẹn, nên còn dè dặt.

Du Thiên Minh cười khẽ:

Hai người ở trong một sơn cốc, lúc ngu huynh ly khai, lòng rối loạn lên, không còn lưu ý sơn cốc ở tại chốn nào. Ngu huynh tưởng... có thể...

Từ Tuyết Hồng tức uất hừ một tiếng:

— Đại ca tưởng gì? Họ ở đâu mà cũng không nhớ được nữa à?

Du Thiên Minh không ngờ là Từ Tuyết Hồng trách nặng y như vậy, hết sức lấy là:

— Nhớ? Tại sao ngu huynh phải nhớ?

Từ Tuyết Hồng trầm giọng:

— Đại ca nói dễ nghe chưa? Chỗ ở của cha mẹ mình mà, chắc phải chỗ ở của người đứng kẻ lạ chi sao? Làm con mà không nhớ được chỗ ở của cha mẹ thì còn nói làm sao được nữa chứ? Thế mà đại ca lại còn hỏi, tại sao lại phải nhớ!

Du Thiên Minh sững sờ.

Dù sao, y cũng phải nhìn nhận là Từ Tuyết Hồng có lý.

Nhưng, tâm tư của y trầm trọng cực độ, sau một lúc, y thở dài thốt:

Họ là cha, là mẹ của ngu huynh, ngu huynh nghĩ là thế nào với họ cũng tìm ngu huynh, chỉ sợ mình không trốn thoát họ, chứ lo gì không gặp họ!

Y nghĩ như sự việc gặp cha, gặp mẹ, là một điều miễn cưỡng, cha mẹ tìm y thì tìm, chứ y cần gì tìm cha mẹ?

Dù cha mẹ không tìm y, cũng chẳng sao mà, cho nên y có biết nay cũng biết chỗ ở của cha mẹ, cũng chẳng quan hệ gì.

Từ Tuyết Hồng hừ lạnh:

— Nhưng, hiện tại thì đại ca không gặp họ! Mà không gặp họ, là đại ca thiếu sót bản phận làm con!

Du Thiên Minh lại thở dài, nhìn ra bốn phía rồi thốt:

— Tuy vậy ngu huynh còn nhớ mang máng phương hướng Tuyết Hồng ạ. Mỉu đi thôi.

Từ Tuyết Hồng cao hứng trở lại lần.

Nàng đưa tay vẫy Hằng Nga.

Hằng Nga như cái may do nàng điều động, thấy nàng vẫy tay

bước theo ngay. Bà đi phía sau như một tên vệ sĩ.

Trong khi đi, Từ tuyết Hồng suy nghĩ miên man.

Nàng sắp xếp sẵn những câu nói đề khi gặp Đông phương bá chủ, nàng không còn ngưng nghĩ lung tung.

Và, đương nhiên, nàng phải nói làm sao cho Đông phương bá chủ chấp nhận nàng trong vòng thân mật, qua trung gian của Du Thiên Minh.

Muốn được mãn nguyện ngay từ bây giờ, nàng phải tỏ ra vô cùng thân thiết với Du Thiên Minh.

Trước hết, Du Thiên Minh sẽ lưu luyến nàng hơn, dù Đông phương bá chủ có từ khước nàng, Du Thiên Minh sẽ can thiệp cho nàng bởi y không thể thiếu vắng nàng.

Sau đó nếu Đông phương bá chủ thấy nàng thân mật với con trai lão, lão phải có cảm tình với nàng, và lão sẽ không từ khước tiếp đón nàng trong vòng thân thiết.

Nghĩ sao, là làm ngay vậy.

Từ tuyết Hồng bước tới, sai bên Du Thiên Minh, nắm cánh tay y, ngã đầu vai y, với tư thế đó, cả hai tiến tới.

Du Thiên Minh nhắm mắt, cũng chẳng khám phá ra cái ý đen tối của Từ Tuyết Hồng.

Y cho rằng sở dĩ nàng tỏ vẻ quyến luyến với y, là vì nàng có cảm tình sâu nặng với y, chứ không may mai về tư lợi.

Nhưng đi quanh co được một lúc, Du Thiên Minh lại dừng chân.

Từ Tuyết Hồng kinh dị, hỏi :

— Tại sao lại dừng, Du đại ca ?

Du Thiên Minh cười khờ :

— Quên mất phương hướng rồi !

Từ Tuyết Hồng muốn tái cho y mấy tát tay, song nàng trầm tĩnh khí xuống, đề nghị :

— Lệnh tôn và lệnh đường đang ở trong vùng núi rừng này, nếu mình không nhớ chỗ ở của hai vị, thì mình cũng có thể gọi họ lên, hẳn hai vị cũng nghe lọt chứ ?

Du Thiên Minh sáng mắt lên :

— Phải ! Phải !

Nàng, y chưa kịp cất tiếng gọi, bỗng Hằng Nga vội kêu lên :

— Người lại đến nữa à ?

Bất giác, cả hai qua đầu nhìn lại sau, thấy Đông phương bá chủ đang đứng lại đầu con đường rẽ.

Cả hai vô cùng kinh ngạc, song mỗi người có một ý niệm riêng.

Đông phương bá chủ phát hiện ra Hằng Nga, chừng như có vẻ khâm trọng. Hằng Nga gương tròn mặt nhìn lão.

Là một con người loạn óc, Hằng Nga không có một kỷ ức minh mẫn như người thường, việc gì xảy đến cho bà, rồi là bà quên mất.

Riêng về Đông phương bá chủ, sở dĩ bà còn giữ ấn tượng là vì trong những người bà gặp gỡ, từng giao đấu với bà, lão ta có công lực cao hơn hết, đã làm bà chấn động, chính cái điểm đặc biệt đó khiến bà nhớ dai.

Bây giờ, gặp lão, bà nhận ra liền, cho nên bà kêu lên kinh ngạc.

Từ tuyết Hồng trước đó, chỉ sợ gặp Đông phương bá chủ thôi, nàng lo âu, bây giờ gặp lão, tự nhiên nàng mừng.

Nàng mừng, song Du Thiên Minh không mừng, dù y đang đi tìm lão.

— Gặp được lão, Du Thiên Minh khó chịu vô cùng, y nhớ lại trước đây khi mà y ly khai Nguyệt Phấn, Đông Phương Bá Chủ có nói với bà, đừng gọi y làm gì, bởi sớm muộn gì, y cũng quay trở lại.

Và bây giờ, y đã trở lại, và trở lại rất sớm !

Hiện tại, chẳng khác nào có một cuộc đấu trí giữa Du Thiên Minh và Đông phương bá chủ.

Nếu chàng trở lại sớm, thì đương nhiên là, y phải thua cuộc. Con người, trong lứa tuổi phương cương huyết khí, có ai không bực

tức khi thua cuộc ?

Huống chi, y thua cuộc với một người mà y cố kỵ nhất trên đời ?

Từ Tuyết Hồng cao hứng quá, sợ Hằng Nga xuất thủ gây trở ngại cho mưu đồ của nàng, vội gọi to :

— Mẹ ơi đừng động thủ với Đông phương tiên sanh ! Cũng là người nhà cả, đó mẹ !

Hằng Nga đảo ánh mắt lão liên, chẳng hiểu gì cả.

Tuy nhiên, Từ Tuyết Hồng báo sao bả tâm vậy. Bà như cái máy, do nàng điều khiển.

— Bà đứng nguyên tại chỗ, không làm gì khác hơn là nhìn nhìn người này rồi nhìn người khác, hết nhìn người bà lại nhìn cảnh vật.

Bà dật động, song Đông phương bá chủ lại bị dao động mạnh trong tâm tư.

Rồi lão nhìn Từ Tuyết Hồng, thấy nàng nép sát mình vào Du Thiên Minh, tuy trước mặt lão, nàng không dám gả dựa đầu lên vai Du Thiên Minh như trước, nàng vẫn cố tạo vẻ thân mật rõ rệt lên hơn đã gieo một ấn tượng nơi lão.

Thoạt tiên, Đông phương bá chủ lấy làm lạ về mấy tiếng người nhà do nàng thốt :

Bởi chính nàng đã cố vẽ cho Hằng Nga xuất thủ đối phó với lão trước đây không lâu mai.

Nhìn thoáng Du Thiên Minh và Từ Tuyết Hồng bên cạnh nhau lâu đã hiểu, tại sao nàng nói mấy tiếng người nhà.

Nàng dù gian hoạt, vẫn là gian non, còn lão, đương nhiên phải là gian già, nàng làm gì lại qua mắt lão được ?

Lão bật cười ha hả, hỏi :

— Vị cô nương này...

Từ Tuyết Hồng đáp n. anh :

— Tôi là Từ Tuyết Hồng, Đông phương tiên bối a !

Đông P.ương bá chủ liếc sang Hằng Nga, rồi hỏi tiếp :

— Từ cô nương là con của bà ấy ?

Từ Tuyết Hồng bối rối :

— Sự tình dài dòng lắm, tiên bối. Hiện tại, không tiện nói ra !

Đông Phương bá Chủ gật đầu !

— Được ! Từ cô nương còn nhỏ tuổi, thế mà đã có cơ linh mẫn như vậy, lẽ cũng đáng khen lắm !

Đông phương bá chủ khen, Từ Tuyết Hồng khoan khoái vô cùng.

Nàng càng tin tưởng là lão sẽ thu nhận nàng làm đệ tử,

Nhưng, lão không nói gì thêm nữa, về việc của nàng, lão cất tiếng gọi :

— Đông phương Bạch !

Lão không chấp nhận ba tiếng Du Thiên Minh cũng như Du Thiên Minh không chấp nhận ba tiếng Đông phương Bạch.

Du Thiên Minh chỉ ư nhẹ một tiếng, chứ chẳng hỏi đi hỏi lại gì.

Đông Phương bá chủ mỉm cười :

— Ta thấy người bất bình, cau cau có có mặt mày như vậy chắc là lão Đà có nói chi với người rồi chứ ?

Du Thiên Minh như lần trước, chỉ ư một tiếng nhẹ.

Đông Phương bá chủ cười lớn :

— Đương nhiên là người không thể tiếp nhận một chuyện biến phi thường như vậy, vì trong lứa tuổi của người, ai ai cũng phải bị kích động dễ dàng và mãnh liệt. Song với thời gian, cái gì rồi cũng sẽ đầu vào đấy, bây giờ người chưa chịu nhìn nhận ta, ta cũng chẳng trách người.

Du Thiên Minh thở phào.

Bởi, nếu bây giờ Đông Phương Bá Chủ bức bách y phải gọi lão ta là phụ thân, thì y có khước từ như trước được chăng ?

Lão khoan hạn cho y được ngày nào, là để chịu cho y ngày đó.

Y cười khờ, dường trống không :

— Lời nói đó, có lý !

Gọi là phụ thân, thì chẳng bao giờ y mở miệng được trong phút giây này, song gọi là tiền bối, hoặc tiền sanh thì y thấy ngượng hơn nữa...

Do đó, y đáp trổng !

Đông phương bá chủ tiếp :

— Ta đã cho người đi tìm Lôi Tam, không bao lâu nữa nó sẽ về đây. chừng đó, bà cha con ta liền thủ rồi, đương nhiên sẽ trở thành vô địch trong thiên hạ.

Du Thiên Minh cau mày :

— Lão nhân đừng bức bách y, tôi... thái quá.

Y dùng cái tiếng tỏ, rất hợp với hoàn cảnh của y. Xung là vắng bối, tiền sanh cũng không ổn, mà xưng là con, thì lại càng khó khăn hơn, cho nên y chọn tiếng tôi Đông Phương bá chủ có hiệu như thế nào cũng được.

Cái tiếng lão nhân cũng hợp lắm, vừa gồm tiền bối mà cũng vừa gồm trưởng thượng, nếu muốn hiểu trài ra là phụ thân, cũng được như thường.

Đông phương bá chủ mỉm cười :

— Ta có bức bách chi người đâu ? Dù sao thì Lôi Tam cũng là anh em với người, tuy có khác biệt chút ít, song vẫn là anh em với nhau.

Du Thiên Minh thở ra.

— Y nhìn nhận Đông Phương bá Chủ có lý, cái việc mà y và Lôi Tam trở thành anh em, nào phải là lão bức bách y ? Là đương nhiên là vậy do kia mà, Đông phương bá chủ chẳng phải là phụ thân của y và Lôi Tam sao ? Con một cha, là anh em rồi, chứ gì nữa ?

Đông Phương bá chủ nhìn y một lúc, đoạn lạnh lùng hỏi :

— Trừ ra, trên giang hồ, ai ai cũng có một thành kiến như nhau đó sao ? Ai ai cũng có thành kiến không tốt đẹp với gia đình của Đông Phương bá chủ sao ? Người lập nhiệm thành kiến đó đó

với ta, đối với Lôi Tam chẳng phải do thiên tính đầu, mà chính là ảnh hưởng của lão Đà gây nên đó ! Còn gì vô lý bằng việc quơ dũa cả nắm ? Con trai Đông phương bá chủ nào phải nhất thiết bại hoại ?

Du Thiên Minh lạnh lùng :

— Tôi nghĩ rằng, như gì mà mr Lôi Tam đã làm, lão nhân biết rõ !

Đông Phương bá chủ gạt đầu :

— Ta phải biết chứ ! Tất cả đều bắt nguồn từ sự từ khước tác thành hôn nhân giữa Lôi Tam và con gái Tịch đại tiên sanh. Giả như Tiên sanh tác hợp cho đúng, thì Lôi Tam làm gì phần vất đến có thể gây tai họa cho bao nhiêu người ? Tuy hành động là của Lôi Tam song nguyên nhân do Tịch đại tiên sanh. Lão ấy phải lãnh một phần trách nhiệm.

Du Thiên Minh kêu lên :

— Tại sao Tịch Đại Tiên Sanh phải gả con gái cho Lôi Tam ?

Đông phương bá chủ cao giọng :

— Tại sao lão ấy không có thể gả con gái cho Lôi Tam ? Trong hàng đệ tử của lão, chỉ có Lôi Tam là kẻ lỏi lạc nhất, và thông minh đỉnh ngộ, tuấn tú khôi ngô nhất, võ công lại cao nhất, Lôi Tam có thừa tư cách làm con rể của lão. Chẳng qua, lão khước từ tác hợp cho Lôi Tam sánh duyên cùng với con gái lão, là vì Lôi Tam mang giống máu của ta thôi ! Như vậy là vô lý ! Hoàn toàn vô lý !

Du thiên Minh cười khò :

— Cái lý do từ khước của Tịch đại Tiên sanh, nghĩ ra cũng đã lắm rồi !

Đông phương bá chủ bật cười hắc hắc :

— Mà thôi. Đông phương Bạch a, chúng ta bỏ qua việc đó đi. Hãy nghĩ đến tương lai. Bà cha con chúng ta hiệp sức lại, thì có loại không ức chế nổi toàn vũ lâm ? Chúng trở thành những tay vô địch trong thiên hạ, chúng ta sẽ là những nhân vật bất hủ hưởng thọ sự

Kính ngưỡng của mọi người, trong hiện tại, trong tương lai mãi mãi.

Càng nghe lão nói, Du Thiên Minh càng biến sắc mặt.

Những gì lão nói, chẳng thích hợp thính giác của y, trước cũng thế, bây giờ cũng thế, sau này vẫn thế !

Trời ! Một con người như vậy, mà là phụ thân của y ?

Có sự thể như vậy được sao ?

Nhưng, đó là sự thật !

Và trước sự thật ai ai cũng phải cúi đầu...

— Bỗng, từ xa xa, có tiếng chân người vọng lại, tiếng chân có vẻ gấp gáp, tiếng chân người vang lên rầm rập, tiếng chân đó, cũng phải của một người, mà là của một số đông, ít nhất cũng năm sáu người.

Không lâu lắm, một đoàn người xuất hiện nơi khúc quanh con đường núi.

Mọi người quay nhìn về phía đó...

X

CHƯƠNG XL

THANH KHÍ TƯƠNG ĐỒNG

Hai người đó, cơ thể vóc thấp nhỏ, đi đồng hết sức nhanh, họ mặc y phục đen, thể thức nguy dị.

Họ đến nơi, nghiêng mình trước mặt Đông Phương bá chủ làm lễ rồi thối.

— May mắn cho chúng tôi, đã làm tròn sứ mạng do Đông Phương tiên sanh giao phó !

Theo sau hai người đó, còn có hai người khác nữa, một nam một nữ, thuộc hạng thiếu nữ đó, cả hai tay trong tay, gương mặt họ lộ rõ vẻ nghi hoặc, thần sắc không ổn định được chút nào.

Hai thiếu niên nam nữ đó, chẳng phải là người khác lạ nào, họ chính là Lôi Tam và Tịch Linh.

Cửa hết.

Sau lưng Lôi Tam và Tịch Linh, còn hai người, một có thân vóc mập, mặt đầy thịt, thịt quá nhiều không đủ chỗ phát triển, dồn ngũ quan vào một nơi, như tập trung lại, thành ra dung mạo của y trông khôi hài qua chừng.

Người kia là một lão nhân, vân áo màu tro.

Troàng thấy Du Thiên Minh và Từ Tuyết Hồng, Lôi Tam biến sắc.

Phía trước có người, phía sau cũng có người, tình hình đó cho thấy rõ Lôi Tam bị bức bách mà đến đây, chứ chẳng thể là cam tâm tình nguyện.

Tuy nhiên, hắn vẫn quên tánh ngạo nghễ, nhìn Du Thiên Minh thân nhiên đến cao hãnh.

Du Thiên Minh hừ một tiếng, quay mặt về hướng khác. Y không buồn liếc sang Lôi Tam đen nửa mặt.

Lôi Tam thì chưa biết nguyên nhân bị bốn người kia bức bách đến đây, gặp Đông Phương bá chủ nên chưa cảm ngại gì rõ rệt về cuộc hội họp này, song Du Thiên Minh thì đã được Đông Phương bá chủ cho biết trước.

— Dù cho Du Thiên Minh có chấp nhận hay không chấp nhận, sự thực đã hiện nhiên trước mắt, trong phút chốc nữa, sẽ có cuộc phản trần và cứu cánh của cuộc phản trần, là sự sum họp, sự đoàn viên.

Chà con ba người !

Nhìn cha, Du Thiên Minh chưa dứt khoát mọi ý niệm, giờ lại sắp sửa có cuộc nhìn nhận đệ huynh !

Tự nhiên y phải bất mãn trước sự thể diễn tiến quá dồn dập.

Cho nên, y chẳng muốn trông mặt ai cả, y quay đầu nhìn ra tận phương trời xa.

Về phần Lôi Tam và Tịch Linh, sau khi rời nhà Tam ma Trường Bạch, xuôi về Giang Nam, bất chợt gặp bốn người này.

Họ cho hẳn biết là Đông Phương bá chủ muốn gặp họ.

— Khác với Du Thiên Minh, thay vì miễn cưỡng đến hội với Đông Phương Bá Chủ theo lời thỉnh cầu, hân lại thẳng thắn khước

Tuy mạng tiếng là con người bại hoại, cái rắm của hân chưa đến đời bại hoại, hân hết sức đố kỵ Đông Phương Bá Chủ, nghe đề cập đến tên lão, là hân cảm thấy khó chịu ngay.

Hân không đi, bốn người kia lại bức mãi, song phương phải đồng thủ, Lôi Tam và Tịch Linh bại, cả hai bất buộc phải theo họ đến đây.

Bình sanh, Lôi Tam chưa hề trông thấy Đông Phương Bá Chủ lần nào, dù lão có đến Nga my sơn mấy lượt, hân bận học tập ở phía sau động nên chẳng hề gặp mặt lão ta.

Hân không có cảm giác nào khi đến mặt lão, hân chỉ sững sờ gặp Từ Tuyết Hồng và Du Thiên minh tại đây thôi.

Hân làm sao hiểu được nguyên nhân sự có mặt của Du Thiên Minh và Từ Tuyết Hồng tại đây ?

Bất quá, hân chỉ biết Du Thiên Minh là đệ tử của Liệt hỏa Thần Đà, mà Thần Đà là bằng hữu của Tịch Đại tiên sanh, bất cứ cuộc tiếp cận của hân với Du Thiên Minh trong trường hợp nào, cũng làm cho hân liên tưởng đến Tịch Đại tiên sanh, và điều đó làm cho hân không thoải mái tâm tình cho lắm.

Du Thiên Minh quay mặt nơi khác rồi, Lôi Tam mới nhìn sang Đông phương Bá chủ.

Hân lấy làm lạ trước cái dáng dấp hiền hòa, nhân hậu của Đông Phương bá chủ, người mà giang hồ cho là một đại ác ma, người thủ lãnh tà phái, có vũ công cao tuyệt trong thiên hạ vũ lâm.

Hân cứ đinh ninh lão ta phải có dung mạo cực kỳ hung dữ có như thế mới xứng với ác danh do hào kiệt hắc bạch lưỡng đạo gán cho.

Không ! Người và ác danh hoàn toàn tương phản.

Do đó, niềm kính phục phát sanh lên.

Hân nghĩ, phàm người có vũ công cao tuyệt, luôn luôn có phong thái khác thường, dù cái tâm có ác, dung mạo không quá ác, bởi họ

che dấu kín đáo được cái ác của họ.

Rời nhân bản lĩnh tuyệt cao đó, họ được mọi người nể nang, tuy ai ai cũng oán ghét, họ ngang nhiên xuôi ngược trên giòng đời chẳng ngần sợ ai đến đời phải găm đầu, cũi mặt.

Như hân, ngày nay, sở dĩ hân ăn trốn tiệt nhân, là vì cái tai của hân chưa đủ chế ngự mọi sự phản đối, hân phải nghĩ đến an toàn tránh mọi cuộc tranh chấp...

Khi nào hân có một tài nghệ ngang Đông phương bá chủ, thì nơi đâu mà hân chẳng ở được, làm gì phải lặn lội khắp bốn phương trời, tìm nơi hoang vắng mà sống những ngày tàn, sống như kẻ trộm, tránh luật pháp, luật ?

Nghĩ đến cảnh ngộ, bất giác Lôi Tam thì ở dài :

Đông phương bá chủ cất giọng hòa dịu, gọi :

— Lôi Tam !

Lôi Tam trầm gương mặt :

— Tôn giá có phải là Đông phương tiên sanh chăng ?

Vẫn với giọng hiền dịu đó, Đông phương bá chủ không đáp, chỉ hỏi lại :

— Sao người lại gọi ta là Đông phương tiên sanh ?

Lôi Tam sửng sờ.

Qua phút giây kinh ngạc, hân hỏi :

— Thế tại hạ phải gọi thế nào ?

Hân biết ngay sự tình còn nhiều uẩn khúc, nếu Đông phương bá chủ hỏi hân như vậy, hân phải có một nguyên nhân.

Và, biết đâu nguyên nhân đó chẳng liên quan đến việc lão cho người đi tìm hân ?

Chắc chắn nguyên nhân đó phải quan trọng lắm !

Song, dù thông minh đến đâu, hân cũng chẳng suy đoán được sự tình.

Bất quá, nghĩ xa hơn, hân cho rằng Đông phương bá chủ có ý định thu nhận hân làm đệ tử thôi !

Hân thấy thích với ý nghĩ đó, và hân hy vọng ý nghĩ đó sẽ thành sự thực, dù hân không rõ là thu nhận hân làm đồ đệ, Đông phương

Bá chủ có lợi gì ?

Riêng về hân, thì hân sẽ có lợi nhiều.

Trước hết, hân học nghệ với lão, sau nữa, hân có nơi nương tựa vì làm môn đệ của lão rồi, hân không sợ hãi kiệt giang hồ vắng lịnh Tịch đại tiên sanh, truy nã hân.

Chạm đến hân là đương nhiên chạm vào Đông phương Bá Chủ, điều đó, có ai dám làm ?

Đến cả Tịch Đại Tiên Sanh cũng còn phải kiêng nể lão ta kia mà !

Hân hỏi rồi, hồi hộp chờ nghe Đông phương bá chủ đáp:

Đông phương bá chủ hớp một dài không khí, thay vì đáp, trầm giọng hỏi lại.

Cả hai, người này hỏi, người kia, cuộc đối thoại của họ gồm toàn những câu hỏi, họ thay phiên nhau mà hỏi nhau chẳng ai đáp lời ai.

Trong cái giọng trầm trầm, Đông phương bá chủ không dấu niềm xúc động:

— Tam con ! Cha đây con / Phụ thân của con là Đông phương bá chủ đây ! Như vậy đó, con phải gọi như thế nào ?

Lời Tam như từ cung trời rơi xuống.

Hân thờ người trong sủng sớt, mặt gương tròn, mồm há hốc khôn ghiết phải nói như thế nào.

Mà dù có gì để nói ra, hân cũng chẳng làm sao mở miệng được

Đầu phải hân không biết cái tiếng thích hợp để xưng hô mà chỉ vì sự tình ngoài chỗ tưởng của hân.

Năm mộng, hân cũng không thể tưởng nổi có một sự tình như vậy !

Trong khi hân chỉ ước mơ được Đông phương bá chủ nhận hân làm đồ đệ, thì Đông Phương Bá Chủ lại đi xa hơn, lão xưng là phụ thân hân !

Phụ tử, hân phải thân thiết hơn sư đệ !

Sư tôn có những việc đầu dê từ, sư tôn có những tuyệt kỹ vì dè dặt mà không truyền cho đệ tử.

Chứ phụ tử thì không !

Cha không có cái gì đầu dê con cái cả !

Trừ ra, đứa con bị từ bỏ, mà đã bị từ bỏ rồi, đến một thuật môn cha cũng chẳng truyền cho con, nói chi đến bí học ?

Nhất định là làm con Đông phương bá chủ, có lợi nhiều hơn làm đệ tử lão.

Tình phụ tử là một bảo đảm vô giá.

Sự bảo đảm đó còn hữu hiệu hơn cái chiêu bài sư tôn và đệ tử.

Ngoài ra, đang từ một kẻ không lại lịch, không thân thế Lôi Tam lại biết rõ nguồn cội của hân.

Còn chi đáng mừng hơn ?

Tất cả những niềm hoan hỉ đó, đột nhiên đến với hân, bảo sao hân không sung sướng bằng hoàng như người năm mộng ?

Đông phương bá chủ nhìn hân, bật cười ha hả, hỏi:

— Sao ? Tam con ? Con há rộng miệng ra như vậy đó, mà chẳng nói được một tiếng nào à ? Con có nghe cha nói chi đó chăng ?

Chính Tịch Linh cũng sung sướng như Lôi Tam.

Song, nàng làn người ngoài cuộc nên mau lấy lại bình tĩnh hơn nàng gọi Lôi tam nhắc :

— Sư ca ơi, tiên sanh nói sư ca là con của tiên sanh đấy. Sư ca xưng hô người như thế nào, cứ nói đi !

Lôi tam tuy mừng, song không tin là sự tình quả thật như vậy. hân quay nhìn Tịch Linh, cười khà :

— Ngụ huynh...ngụ huynh là con lão ? Làm gì có việc đó, sư muội ? Sư muội nghĩ sao, ngụ huynh phải đáp như thế nào ?

Đông phương bá chủ mỉm cười :

— Con kinh ngạc cũng phải, vì con chưa biết lai lịch của mình. Con không khác gì đại ca Đông phương Bạch của, nó cũng kinh ngạc

như con, khi cha gọi nó là con ! Cả hai đúng là một đôi huynh đệ
lánh khé giống nhau quá !

Lời tam tự hỏi :

— Đồng Phương Bạch là ai ? Hay là cái gã Du Thiên Minh
kia ?

Hắn chưa hề biết Du Thiên Minh còn có một cái tên riêng là
Đồng phương Bạch. Chính cái tên này mới nói lên sự liên hệ giữa
Đồng Phương bá chủ và Du Thiên Minh.

Huynh đệ với Du Thiên Minh ?

Sao lại có việc như vậy ?

Lời Tam giương tròn mắt, hỏi :

— Tiên sanh nói chi ?

Đồng Phương Bá Chủ đưa tay chỉ Du Thiên Minh, tiếp :

— Nó là đại ca của con đó. Con và nó, là huynh đệ với
nhau, cha đây là cha của cả hai, bất quá, các con đồng cha khác
mẹ.

Lời Tam sững sờ.

Nhưng hắn chỉ sững sờ một phút giây ngẩn ngơ thôi, lấy lại bình
tĩnh rồi, hắn cười lên cao giọng thốt :

— Hay ! Hay quá ! Thế thì hay quá ! Thích thú vô cùng !

Đồng Phương bá Chủ gật đầu :

— Đương nhiên là thích thú rồi ! Chúng ta cha con ba người, từ
nay sẽ mãi mãi ở bên nhau, cha con chúng ta sẽ là một khối chặt chẽ
vĩnh viễn chẳng xa rời nhau nữa !

Lời Tam nhìn Đồng Phương bá chủ, rồi nhìn sang Du Thiên
Minh.

Y chưa gọi Đồng phương bá chủ là phụ thân, dù thực sự y cũng
muốn gọi như vậy lắm, y hỏi :

— Hắn là Du Thiên Minh mà, sao lại gọi hắn Đồng Phương
Bạch ?

Đồng Phương bá chủ cười nhẹ :

— Cái tên Đồng phương Bạch do mẫu thân nó đặt ra lúc sanh
nó, sau này nó theo về với Liệt Hòa Thần Đà, cái tên đó không còn

dùng nữa, và đổi lại là Du Thiên Minh. Trên giang hồ, người ta
chỉ biết nó là Du Thiên Minh chỉ có cha mới gọi nó là Đồng phương
Bạch. Sau này khi ba cha con chúng ta đoàn tụ rồi, nó sẽ bỏ cái tên
Du Thiên Minh tạm bợ đó, mà chỉ dùng cái tên cũ là Đồng Phương
Bạch, để cho giang hồ biết nó là giòng dõi của cha.

Lời Tam trầm ngâm một lúc.

Hắn tự hỏi, tại sao bỗng nhiên hắn trở thành con trai của Đồng
phương bá chủ. Du Thiên Minh, có cái tên là Đồng phương Bạch còn
hắn, cái tên cũ ngày nào của hắn là gì ? Chắc chắn là không phải
Lời Tam rồi.

Nhưng, hắn không phải dấn đo do dự như Du Thiên Minh, trái lại
hắn mừng, việc gì rồi sau này hắn cũng sẽ hiểu, cần chi phải suy tư
cho mệt ?

Hắn nghĩ, trước hết hãy tiếp nhận sự tình, rồi sau đó, muốn làm
gì sẽ làm.

Một cái lợi quá lớn đang ở trong tầm tay, cái lợi đó, là điều ước
vọng của hầu hết hào kiệt giang hồ, cái lợi được Đồng phương Bá
chủ chấp nhận vào vòng thân mật.

Bỗng nhiên, một cái lợi phi thường đến với hắn, khi nào hắn bỏ
rơi ?

Hắn bước tới, vừa quỳ xuống vừa lạy, vừa cung kính thốt :

— Con bất hiếu là Lời Tam, xin lạy mừng thân phụ đại
nhân !

Đồng Phương Bá Chủ bật cười ha hả, đưa tay nâng hắn đứng
lên.

Tịch Linh hoảng hốt kêu lên :

— Sư ca !

Đồng Phương bá chủ nhìn sang nàng.

Lão bất nam gọi Lời Tam là có ý tứ như thế nào, nên trầm
giọng thốt :

— Cô nương yên trí. Lợi lộc của Lời Tam, lệnh tôn đã hiểu từ
lâu !

Tịch Linh giật mình :

— Có thể như vậy sao ?

Chẳng những Tịch Linh nghĩ hoặc, mà chính Lôi Tam cũng nghĩ hoặc

Nàng hỏi, Lôi Tam cũng muốn hỏi như vậy.

Đông Phương bà chủ điềm nhiên :

— Tại sao lại không có thể ? Tịch Đại Tiên Sanh còn sống kia mà, giả như mà cô nương có nghĩ hoặc, thì trong một dịp nào đó, cô nương cứ hỏi lại linh tôn, chứ nào phải lão phu bịa chuyện không có nhân chứng. Lão phu cũng cho cô nương biết luôn trong khi linh tôn dốc lòng truyền dạy võ công cho Lôi Tam thì một hôm, người biết được sự tình, điều đó khiến cho người khó nghĩ vô cùng...

Lão dừng lại, bỏ lửng câu nói.

Rồi, lão nhìn Lôi Tam.

Lôi Tam có ý nghĩ rất lạ lùng, dù hiện tại, cổ Tịch Linh bản cảnh, hẳn vẫn không ngoài ý niệm hận đối với Tịch Đại Tiên Sanh.

Hắn cho rằng, sở dĩ hắn bước vào con đường bại hoại, là do Tịch Đại Tiên Sanh dồn hắn trong cảnh cùng.

Giờ đây, hắn nghe Đông Phương bà chủ nói thế hẳn nhiên từ ngày biết được lai lịch hắn, Tịch Đại Tiên Sanh khó chịu lắm sự khó chịu đó lão ta mang nặng đến bây giờ, có lẽ lão hối hận đã thu nhận hắn làm đồ đệ cũng nên.

Biết lão khó chịu trong thời gian qua, Lôi Tam khoan khoái cực độ

Lão làm cho hắn khổ, lão cũng chẳng vui sướng gì !

— Miên mang với niệm khoan khoái đó. Lôi Tam đã quên hẳn Tịch Linh đang có mặt ở bên cạnh hắn, Hắn điềm một nụ cười, làm nhăm :

— Được lắm ! Cho lão khổ thêm, khổ chồng lên khổ, vậy lão mới sống mất ra ỷ

Tịch Linh trừng mắt nhìn Lôi Tam, vẻ bất bình thoáng lộ trong ánh mắt đó, song nàng cố dằn lòng không nói một tiếng nào.

Chẳng rõ Lôi Tam có hiểu là nàng bất bình hay không, hẳn nhìn nàng mỉm cười :

Nụ cười của hắn có cái nghĩa bảo ngăm với nàng, nếu phụ thân nàng không ngăn trở, thì cả hai đã nên duyên vợ chồng rồi, cả hai đâu còn phải vất vả bôn ba tìm nơi hoang vắng ẩn tránh người đời ?

Mà sự ngăn trở của Tịch Đại Tiên Sanh, phải có một phần nào, thân thể lai lịch của hắn.

Đông Phương Bà Chủ tiếp :

— Lúc cha đến Nga my Sơn, nếu lão đã cho cha mang con đi, thì võ học của lão truyền cho con đó, sẽ bị phổ biến ra ngoài, khi nào lão chấp nhận như vậy ? Cho nên, lão yêu cầu cha, đừng đề cập đến việc đó với con, và lão hứa sẽ hết lòng giáo huấn con cho thành người hữu dụng. Cha thấy lão thành khẩn quá, nên ưng thuận để con ở lại, với điều kiện là lão không vì cái lễ con là con của cha, mà kỳ thị con. Nếu lão không giữ đúng điều kiện đó, cha sẽ cho con biết lai lịch.

Lôi Tam gật đầu :

— Thực ra thì sự phụ con không hề khinh miệt con, nhưng ngôn ngữ bí hiểm, bạn đồng môn của con hẳn cầu được truyền, người không truyền cho họ, mà lại truyền cho con.

Đông Phương Bà Chủ hừ một tiếng :

— Con còn nói là lão không kỳ thị con nữa sao ? Nếu lão không kỳ thị con vì thân thể và lai lịch của con, thì tại sao lão lại từ khước việc hôn nhân giữa con và con gái lão ? Con là đệ tử đặc ý nhất của lão kia mà ?

Tịch Linh thở dài :

— Thì ra là thế ! Thì ra là thế ! Thảo nào /...

Đông phương Bà chủ trầm giọng :

— Phải đấy, chỉ vì thế mà thôi, chứ chẳng có lý do nào khác. Lão không muốn gả con cho Lôi Tam, thì thôi cũng được đi nhưng tại sao lão truyền học đi khắp sông hồ, yêu cầu hào kiệt võ lâm bài cho được Lôi Tam, giải gian về lão ? Lời lão cam kết với lão

phụ ngày trước, lão ta quên đi rồi sao ? Đương nhiên, lão phu không còn dấu thân thế của Lôi Tam nữa, bởi chính lão đã hủy diệt điều kiện.

Bây giờ thì Lôi Tam càng tin chắc mình là con của Đông phương bá chủ. Ý cao hứng vô cùng.

Niềm cao hứng lên cao, sự xúc động nổi tiếp, bất giác hân khóc rống.

Đông phương bá chủ nắm tay hắn, vật vạt mãi, tỏ rõ sự khoan khoái cao độ của lão.

Rồi lão nhìn sang Tịch Linh thốt :

— Tịch cô nương ! Lôi Tam và cô nương, trời đất sanh ra là để kết thành đôi, ngày nay cả hai sum hợp nhau rồi, lẽ thì lão phu không nên phê phán lệnh tôn trước mặt cô nương, nhưng nếu lão phu nín lặng, thì làm sao Lôi Tam nó biết được nguyên do sự từ khước của Tịch đại tiên sanh ? Chính lão ấy chia duyên rẽ tình của Lôi Tam và cô nương vậy !

Lôi Tam khích động phi thường :

— Sư muội có nghe gia phụ nói đó chẳng ? Chính sư phó phụ phàng ngu ca, chứ ngu ca không hề phản nghịch ! Bằng có là từ bao rầu này, ngu ca mới tìm cách trốn tránh người, chứ nào dám có một thái độ chống đối đâu ?

Tịch Linh bối rối vô cùng.

Nàng đã yêu Lôi Tam, nàng đã hiến thân cho hắn rồi, hắn từ khi lời Nga my Sơn, có làm nhiều điều bại hoại, biết vậy mà nàng vẫn yêu, vì yêu nên tha thứ tất cả cho hắn, vì yêu mà nàng cam nguyện cùng hắn sống chung cái kiếp luân lạc bốn phương trời, chia xớt niềm đau nỗi khổ với hắn.

Như thế đủ thấy tình nàng sâu đậm.

Và điều đó chứng tỏ nàng rộng lượng, khoan dung, không như phụ thân nàng quá cố chấp và chỉ bảo trì một thiên kiến.

Vì cái thiên kiến đó, tình duyên của nàng phải trắc trở.

Và sự trắc trở này duy nhất do sự kỳ thị của Tịch Đại Tiên sanh đối với Lôi Tam mà thành nên.

Nàng kinh ngạc trước các điều do Đông phương bá chủ, tuy nàng cũ g thấy là Đông Phương bá chủ có lý, nhưng lời lão vừa thốt đó, chẳng phải khó khăn tiếp nhận.

Bên tình, bên hiếu, nàng tựa hẳn về bên nào ?

Cái lý đưa nàng về cánh Đông Phương Bá Chủ và Lôi Tam, nhưng cái đạo làm người còn trì níu nàng về phía Tịch Đại Tiên sanh.

Trong trường hợp đó, nàng còn nói được tiếng nào ?

Lôi Tam nắm lấy tay nàng, dịu giọng thốt :

Bước lối làm lẽ gia phụ đi, sư muội !

Tịch Linh thoáng đỏ mặt.

Tuy vậy, nàng cúi đầu bước tới, nghiêng mình vái Đông phương bá chủ.

Nàng cũng có xưng hô Đông Phương Bá Chủ, song tiếng xưng hô đó như thế nào, chẳng ai nghe rõ, bởi nàng thấp giọng quá, gần như nàng chỉ mấp máy môi thôi.

Đông phương bá chủ cũng biết là nàng gọi lão ta bằng da h từ gì, lão vội khoát tay, bảo nàng đứng lên, không muốn nàng làm trọng lễ.

Lão trầm giọng thốt :

— Lão phu chẳng phải là gỗ đá, khờ khạo tình cảm như lệnh tôn, con không nên quá thủ lễ.

Lão bật cười ha hả :

— Hôm nay chẳng những phụ tử trùng phùng, mà chồng vợ cũng sum hợp, cả mấy cha con chúng ta đều cao hứng ! Rồi đây lão phu sẽ đem cái việc hôn nhân của các con truyền bá khắp sông hồ, cho thiên hạ vô cùng biết rằng Lôi Tam và Tịch Linh là đôi phu thê tương đắc !

Tịch Linh lại một phen đỏ mặt.

Một cảm giác êm dịu từ từ len vào người nàng, chuyển khắp thân thể, nàng tưởng chừng mình đang đứng trên một vầng mây và vầng mây đó từ từ lên cao.

Lôi Tam khoan khoái cực độ reo lên :

— Có gia gia chủ trì, thì danh chánh ngôn thuận rồi ! Tuy nhiên mình cũng phải ngồi đến Tịch đại Tiên Sanh, lão ấy có thể sanh sự với chúng ta lắm, gia gia à !

Đông phương bá chủ bật cười ròn :

— Đã có cha, con còn sợ gì chứ ? Chẳng lẽ cha sợ lão ta sao ?

Lão suy nghĩ một chút, đoạn tiếp :

— Cha nghĩ, ngày nay con đã về với cha rồi, thì nên bỏ cái tên Lôi Tam tâm thường đó đi. Cha thay cho mẹ con, đặt tên con lại là Đông phương Lôi. Đông phương là họ của cha, còn Lôi là họ của vị y sư du phương, lấy họ của vị y sư ấy làm tên con, để ghi nhớ công đức của người bảo dưỡng con từ lúc con vừa rời bụng mẹ.

Lão lại cười, rồi hỏi :

— Con thấy thế nào ?

Lôi Tam cúi lạy một lượt nữa :

— Hay lắm, gia gia.

Bắt đầu từ phút giây đó, Lôi Tam trở thành Đông Phương Lôi.

Còn Du Thiên Minh ?

Phải đến thời gian nào, y mới chịu khoát cái tên Đông phương Bạch ?

Đông Phương bá chủ đặc ý vỗ cùng :

— Đứng lên con, không lẽ mỗi lần con cao hứng, lại mỗi lần lay cha như vậy sao ?

Đoạn lão nghiêm giọng :

— Hãy bước tới, làm lễ với huynh trưởng con kia !

Du Thiên Minh đứng cách đó xa xa, nghe Đông Phương Bá chủ và Lôi Tam nói chuyện rất tương đắc, sự tương đắc đó bốc lên một hương vị rất khó ngửi cho y, y cảm thấy buồn nôn.

Đông Phương Lôi bước đến gần Du Thiên Minh khoát tay :

— Bật tắt !

Đông phương bá chủ trầm gương mặt :

— Con nói thế là nghĩa gì, Bạch con ? Nó là em của con, nó đến chào mừng con, để nhận anh nhìn em, sao con khước từ ? Con không muốn chấp nhận một huyết thống à ?

Du Thiên Minh nhún mắt, không đáp.

Đông phương Lôi quay nhìn Đông phương bá chủ :

— Gia gia ơi, trước đây, tại Quan Ngoại, con có đánh trọng thương đại ca !

Bị Đông Phương Lôi gọi là đại ca, Du Thiên Minh sôi giận.

Y chưa kịp nói gì, Đông phương bá chủ cất tiếng :

— Việc qua rồi, đừng nhắc lại, chẳng qua hai con chưa biết là anh em với nhau, nên mới có sự xung đột như vậy. Ngày nay thì hoàn cảnh đã khác rồi, như y việc như vậy sẽ không còn tái diễn nữa đâu. Quên đi việc cũ, chuẩn bị việc sắp đến.

Đông Phương Lôi mỉm cười, nhìn sang Từ Tuyết Hồng, thốt :

— Từ cô nương cũng bỏ qua việc cũ, cho tại họ chứ ?

Lòng còn căm hận Đông Phương Lôi cũng cực, song trong tình thế này, nếu nàng không biết dẫn lòng, thì còn gì ngu ngốc bằng ?

Nàng miễn cưỡng nở một nụ cười :

— Ngày trước, vì chẳng biết nhau, tự nhiên chúng ra phải có những hành động kém suy nghĩ. Cái gì đã qua, để cho qua đi, Đông phương huynh bắt tác nhắc lại làm chi !

Du Thiên Minh hừ một tiếng :

— Tuyết Hồng ! Sao hiền muội lại...

Y muốn trách Từ Tuyết Hồng sao quá hấp tấp, nhưng kịp nghĩ lại tách như thế là không tiện, nên bỏ lửng câu nói.

Rồi y thở dài.

Y thấy rõ, Từ Tuyết Hồng toàn bỏ rơi y rồi. Bỏ rơi, chẳng phải nàng tìm cách xa y, bỏ rơi là nàng bắt đầu phục hợp với cái xã hội của

Đông Phương bá Chủ, cái xã hội mà y ghét nhất.
 Trong phút giây, y nhận ra trên thế gian này, y là con người cô
 độc nhất.

Vũ trụ bao la, y không có một chỗ đứng.

Nhân loại muôn trùng, y chẳng có một người thân!

Y cũng biết, chẳng phải trên đời này không có một ai hiểu cho
 y.

Ít nhất, cũng có Liệt Hỏa Thần Đà.

Đáng lẽ ra, y không chạy trốn Thần Đà, song ngày nay, thân thể
 đã hiện lộ rồi, còn ở lại bên cạnh Thần Đà ngày nào, là y làm liên
 lụy đến thanh danh của sư phó ngày đó.

Bởi, y là đồ đệ của lão, một lần đồ đệ có mang trong người giống
 máu của Đông phương bá chủ, giống máu của đại ác ma, của thủ lãnh
 tà phái!

Một cô nhi đang sống kiếp đơn độc, chưa tạo nên sự nghiệp, có
 nơi nương tựa tinh thần, dù muốn dù không cũng phải bị thương cho
 thân thể.

Niềm bị thương đó tạo nên một hy vọng, tuy biết rằng một hy
 vọng hào huyền, là một ngày nào đó, bỗng nhiên biết được lai lịch
 thân thể, rồi hân hoan trở về mai ấm gia đình...

Cho nên, cô nhi nào biết được mình có người thân mà chẳng
 thích thú?

Nhưng, Du thiên Minh thì lại khác.

Trước đây, y cam phận cục cô, nương tựa nơi sư phụ, và sư
 nương.

Giả như y có mơ màng về nguồn gốc, bất quá cũng thôi thường
 của người đời, nhục sự thì y không thiết tha lắm.

Biết được thân thế, cũng tốt, không biết, cũng chẳng sao, bởi
 khi y trở thành cô nhi, là cha mẹ y đã phủ nhận cái tình thiêng liêng
 máu mủ rồi.

Cha mẹ đã xem con như người dưng, nước lã, cha mẹ đánh tồng
 bỏ rơi con, khi con còn măng sữa, thì mẹ về cái nơi phủ phàng
 đó mà làm gì?

Rồi, cái ấm thay, tự nhiên mà y lại biết được lai lịch của
 mình.

Và, người sinh ra y, chính là người mà y ó kị nhất trên đời.

Nhìn nhận một người, y đã bức lắm rồi.

Qua trung gian của người đó, y bắt buộc phải nhìn thêm một
 người nữa, mà cũng là người y ó kị không kém người trước.

Nhìn nhận một người, y bức một.

Nhìn nhận hai người, y bức hai!

Y càng bức hơn khi thấy Từ Tuyết Hồng dần dần xa rời y.

Y bỏ lửng câu nói, nhìn sững Từ tuyết Hồng một lúc, đoạn từ từ
 bước đi.

Từ Tuyết Hồng hoang mang vô cùng.

Đề thực hiện chủ trương gần gũi Đông Phương Bá Chủ, nàng
 phải khó khăn lắm mới thuyết phục Du Thiên Minh trở về đây, gặp
 lão.

Trong khi Đông phương bá chủ chưa có thái độ rõ rệt với nàng
 thì Lôi Tam hiện giờ là Đông Phương Lôi, cùng Tịch Linh đến
 nơi.

Tịch Linh xuất hiện, Đông phương bá chủ chừng như quên mất
 sự có mặt của Từ Tuyết Hồng. Lão chỉ săn sóc Tịch Linh, cùng Tịch
 Linh đàm thoại thân mật, lại sẵn sàng tác hợp cho Tịch Linh và Đông
 phương Lôi thành đôi bạn với nhau, sẵn sàng chấp nhận Tịch Linh
 vào vòng thân mật của lão.

Còn Từ Tuyết Hồng, nàng mong mỏi điều đó, lại bị lão lừa đi,
 khi nàng có công đưa Du Thiên Minh về với lão.

Người có công, lâu rồi đi.

Người không công, mà có lẽ công không thích, lão lại vô
 vạ!

Tự nhiên nàng phải tức, tức mà chẳng biết nói làm sao!

Chưa biết phải làm sao, nàng lại thấy Du Thiên Minh từ từ rời
 xa cục trường, bất giác nàng khẩn trương lên, dậm chân thỉnh thịch,
 gọi:

— Du đại ca! Đại ca đi đâu đấy?

Du Thiên Minh dừng chân lại, trầm buồn thất :

— Tuyết Hồng, đề cho ngu huynh tìm về tỉnh một lúc. Hiền muội cứ ở đây, trong chốc lát ngu huynh sẽ trở lại.

Y nhếch miệng cười khờ, tiếp :

— Hiền muội cũng biết chứ, ngu huynh sẽ trở lại, nếu không trở lại đây thì còn đi đâu nữa ?

Từ tuyết Hồng muốn nói chỉ đó, song Đông Phương bá chủ trầm giọng bảo :

— Đề cho hân di, cô nương. Hân sẽ trở lại, đừng ngăn trở hân làm gì !

Từ Tuyết Hồng sững sờ.

Nàng nhìn qua Đông Phương bá chủ, thấy thần sắc của lão nghiêm nghị phi thường, thần sắc đó khác hẳn với lúc lão cùng Đông Phương Lợi và Tịch Linh đàm đạo.

Lão có hai thái độ rõ rệt, Từ tuyết Hồng nhận ra như vậy.

Đối với Du Thiên Minh và nàng, lão nghiêm lạnh vô cùng.

Đối với Đông Phương Lợi và Tịch Linh, thì lão cười cười nói nói oang oang, cười mở vô tường.

Điều nhận xét đó làm cho nàng vừa thất vọng vừa kinh hãi. Tự nhiên, nàng nín lặng, chẳng dám gọi Du Thiên Minh nữa.

Du Thiên Minh lại được đi, từ từ bước, xa dần, xa dần.

Dù ý đi chậm đến đâu, cuối cùng rồi cũng rời xa cuối cùng rồi tăng nhanh đến nơi khúc quanh con đường mòn.

Còn lại một mình Từ tuyết Hồng bả đầu nghĩ đến hoàn cảnh của nàng.

Hiện tại, nàng như người đi trong đêm tối, không một điểm sáng rọi đường.

Nàng thấy không còn hy vọng thân cận Đông Phương Bá Chủ nữa rồi.

Nàng toan bước về phía Hắc Nga, con người duy nhất nàng có thể nhờ cậy trong lúc này.

Nhưng, chưa kịp bước đi, nàng nghe Đông phương bá chủ gọi :

— Từ cô nương ! Bước lại đây !

Nàng giật mình, kinh hãi, ngẩng mặt lên, thấy Đông phương bá chủ quắc mắt nhìn nàng tỉnh quang sáng rực về nàng.

Nàng sợ qua độ, thay vì bước tới, nàng lại lùi.

Nàng lùi ba bước, là đến cạnh Hắc Nga.

Nàng chụp bàn tay Hắc Nga, nắm cứng.

Đông Phương bá Chủ cười lạnh hỏi :

— Lão phu gọi cô nương đến đây, sao cô nương không đến ?

Từ tuyết Hồng đã hiểu, Đông phương bá chủ không có một hảo ý nào đối với nàng. Do đó, nàng cương quyết từ chối :

— Đến đó cũng thế, đứng đây cũng thế, giả như tiên sanh có điều chỉ cần phân phó. Xin cứ nói, tôi đứng đây vẫn nghe rõ như thường.

Đông phương Bá Chủ lại cười lạnh :

— Công đực, vậy lão phu cho cô nương biết, cô nương không nên đeo mãi một bên mình Đông Phương Bạch nữa, cô nương không xứng đáng !

Từ Tuyết Hồng nghe như tiếng sét nổ bên tai.

Lời nói của Đông phương bá chủ còn tàn nhẫn hơn nhất đao của tên giám sát.

Từ Tuyết Hồng sôi giận cực độ.

Sôi giận vì bao nhiêu oan tính, sụp đổ hoàn toàn.

Sôi giận vì tiện, trước mặt Tịch Linh, trước mặt Đông phương Lợi, người đã từng có những cử chỉ suồng sã đối với nàng. Đông Phương bá Chủ không còn lời nào dịu êm hơn đề khước từ nàng sao ?

Lời nói của lão như ngọn lửa đỏ tấp vào mặt nàng.

Lời nói đó phủ lên đầu nàng, như một thùng phân đỏ ụp xuống nàng.

Nàng biến sắc mặt xanh dờn, vì giận quá, thất không thành câu :

— Tiên sanh... tiên sanh...

Nàng cũng muốn dùng cái tiếng người, xưng hô với lão, song dù sao nàng cũng phải nghĩ đến sự sanh tồn của bản thân, bởi dù sao

Đông phương bá chủ vẫn là con người đáng sợ.

Đông phương bá chủ lại cười lạnh mấy tiếng, rồi tiếp :

— Đi ! Cô nương nên rút đi ! Và luôn luôn ghi nhớ điều này, đừng bao giờ mà bám sát theo bên cạnh Đông Phương Bạch. Đó là lời lão phu cảnh cáo cô nương. Dù cho người mẫu thân giả tạo của cô nương có tận tâm tận lực che chở, cô nương chẳng thoát chết được với lão phu, nếu cô nương xem thường lời cảnh cáo hôm nay ! Cô nương không xứng đáng ở bên cạnh Đông Phương Bạch !

Từ tuyệt Hồng còn một điềm hy vọng cuối cùng, và niềm hy vọng đó. Đông phương bá chủ không thể dùng bất cứ quyền uy, áp lực nào, phá tan được.

Nàng dằn lòng, nhẫn nhục, đáp gọn :

— Điều bắt buộc của tiên sanh, chẳng phải do một lời mà đủ tiên sanh hẳn đã hiểu !

Giả như nàng không theo Du Thiên Minh, trái lại Du Thiên Minh không thể xa rời nàng, thì sao chứ ?

Điềm hy vọng cuối cùng của nàng, là sự quyến luyến của Du Thiên minh dành cho nàng.

Đông Phương bá chủ lạnh lùng :

— Điều đó..

Nhưng lão ngưng câu nói.

— Dù lão không ngưng câu nói, lão cũng chẳng nói tiếp tục được.

Bởi, một tràng cười quái dị vang lên, lẫn át cả tiếng nói của lão.

Phải biết, công lực tu vi của Đông Phương bá chủ cực kỳ hùng hậu, dù đang lúc bình thường lão thốt thành lời, lời nói của lão cũng sang sảng như chuông gió, lão không cần dụng công, cái công phu đó cũng vẫn tùy tiện mà phát sanh.

Cho nên, âm thanh của lão vừa oai mà cũng vừa rền dội.

Song, tràng cười lẫn át nổi âm thanh của lão, thì người phát

ra hàng cười không kém công lực đối với lão, trái lại còn có phần hùng hậu hơn, bởi có hùng hậu mới có thể lấn át âm thanh của lão.

Đông Phương Bá Chủ giật mình :

Lão nhìn ra, thấy Hằng Nga từ từ bước về phía lão.

Bà ta trầm gương mặt ốm của người điên, gần từng tiếng !

— Ngươi nói sao ? Con gái ta không xứng ? Không xứng ở điềm nào ?

Đông Phương bá chủ lòng biết vũ công của Hằng Nga như thế nào rồi, nhưng dù sao thì bà ta cũng chỉ là một người điên, mà nói chuyện với người điên thì phiền phức vô cùng, do đó lão không muốn đáp lời bà, lão dạy qua Đông phương Lôi, nháy mắt ra hiệu.

Vốn tính giao hoạt, tâm cơ linh mẫn, Đông Phương Lôi hội ý ngay.

Hắn vội quay mình, bước đi.

Hắn vòng ra phía hậu Hằng Nga.

Trong khi đó, Hằng Nga cứ khoa chân múa tay, nhìn thẳng về Đông Phương Bá Chủ, cất giọng lạnh lạnh :

— Con gái ta không xứng đáng ? Nó không xứng đáng ở điềm nào chứ ? Cho người biết, nó rất xứng đáng, xứng đáng ở mọi phương diện !

Đông Phương Bá Chủ vẫn im lặng.

Nhưng lão ngẫm vận khí, dồn vào bàn tay hữu.

Hằng Nga lại bật cười vang :

— Ta nói có đúng không chứ ?

Đông Phương bá chủ cười lớn :

— Thật vậy à ?

Lão thốt với cái vẻ ung dung quá, Hằng Nga mất cả lý trí, chẳng nhận ra đã đành, mà đến Từ Tuyệt Hồng cũng chẳng thấy là lão có ý gì xuất thủ cả.

Song, thốt xong ba tiếng đó, bất thành lời, lão đưa tay hữu ra.

Lão ngưng tụ nội gia chân lực nơi bàn tay sẵn rồi, lão đưa tay ra là kinh đạo phát huy ngay, kinh đạo phải mãnh liệt phi thường.

Một tiếng vút rít lên kinh đạo bay sang Hằng Nga, như gió cuốn kinh đạo quét đi, bốc cát bụi quuyền theo, tưởng chừng có thể hút trọn một hòn núi mà quảng xa.

Từ tuyết Hồng đứng bên cạnh Hằng Nga, khấp hải ra mặt.

Cát, bụi, theo kinh đạo lao vút tới, tay là những vật thể mọn, song do một công lực phi thường bắn tới, nếu nàng chạm vào người chắc chắn phải thọ thương. giả như cát bụi đó chạm vào yếu huyệt thì lại càng tai hại cho nàng hơn nữa.

Nàng không dám đứng nguyên tại chỗ, cấp tốc nhảy tọt qua một bên, xa rời Hằng Nga.

Trong khi nàng tách xa Hằng Nga, thì Đông phương bá chủ đã lướt sang, tiếp cận Hằng Nga rồi.

Sự tình diễn tiến nhanh quá, Từ Tuyết Hồng có muốn kêu lên cũng chẳng còn kịp nữa.

Một tiếng bình vàng lên, chuông kinh của Đông Phương bá chủ chạm trổ g. khoảng giữa ngực và bụng Hằng Nga.

Đánh ra chuông đó, Đông hương bá Chủ vận dụng công lực bình sanh, cái mãnh vô tướng. Đá tảng đá cũng phải vỡ tan, hà huống thân thể con người?

Nhưng, chuông kinh vừa chạm vào mình Hằng Nga, chân khí người bà lập tức tự động vận tụ tại chỗ bị chạm, tự nhiên mà vận trong tự chủ Hằng Nga không hề điều chuyển như tất cả mọi người.

Chân khí vận tụ lại chỗ bị chạm đương nhiên phải phát sanh một phản lực.

Phản lực đó, phát động, làm chấn động bà; tay của Đông phương bá chủ, sức chấn động mạnh đến độ lão nghe rung chuyển toàn thân.

Không thể đứng vững tại chỗ, Đông phương bá chủ đảo đảo người lùi lại hai bước.

Vừa lúc đó, Đông Phương Lôi từ phía sau lưng Hằng Nga lướt tới.

Hắn lướt tới, không phải đề tấn công, mà chỉ đề rút thanh chủ thủ của cầm nơi lưng bà.

Thanh chủ thủ đó, chính hần lao vút vào lưng bà ngày trước bà có đề y như vậy, nhờ công lực của bà nắm hậu, vết thương không thành hạ bà, và tự nhiên rồi nó lành lại, thanh chủ thủ vẫn dính liền vào da thịt cho đến bây giờ.

Dù muốn dù không, thanh chủ thủ đó cầm như một bộ phận liền vào cơ thể của bà rồi, nếu rút nó ra, tức là rút một bộ phận của cơ thể bà.

Có thanh chủ thủ tại đó, Hằng Nga chẳng việc gì, thanh chủ thủ được rút đi, chỗ đó phải bị rách ra, lét thịt vết thương phá miệng, mở lại, mau vọt ra.

Hằng Nga chịu làm sao nổi?

Độc thật!

Hành động đó, độc gấp trăm, gấp ngàn lần cái việc xuất phát một chiêu thức và chiêu thức đó trúng phải cái nhọc.

Huống chi, chân khí của Hằng Nga đã vận tụ nơi phía trước ngực nghìn đôn chuông kinh của Đông phương Bá chủ?

Như vậy là nơi phía hậu của bà ta mất, cả sức hộ vệ rồi.

Nếu Đông Phương Lôi rút được thanh chủ thủ ra khỏi mình Hằng Nga, thì đúng là một sự trạng vô cùng nguy hại cho bà ta.

Nhưng, làm sao Hằng Nga đề phòng được sự kiện đó, trong khi bà bận đối phó với Đông Phương bá chủ ở mặt trước?

Đông phương Lôi vọt mình tới, chụp tay vào chuôi chủ thủ, rồi nhanh như chớp nhảy lùi lại.

Một tiếng «sy» vang lên, thanh chủ thủ theo tay hắn thoát ra ngoài, từ nơi đó, một vòi máu bắn ra.

Đông Phương Lôi dù nhảy nhanh như vậy, vẫn không tránh khỏi vòi máu bắn trúng, đầu, mặt và mình của hắn nhuộm máu đỏ người.

Hằng Nga đến lúc đó mới giật mình, vội hoành tay về phía sau ý chừng muốn từ lưng xem mình bị thương ở chỗ nào.

Nơi từng bị chạm vì Đông phương Lôi vừa rút thanh chủy thủ chân khí của bà lập tức vận tụ nơi đó.

Chân khí càng dồn nơi đó, máu càng vọt ra nhiều.

Nếu là một cao thủ khác trong trường hợp của bà, hẳn họ điều động chân khí ngăn chặn máu chảy rồi.

Nhưng bà, đâu có biết cách điều động chân khí, muốn phát ra thì phát muốn thu về thì thu, muốn gom tụ nơi nào tùy theo cái ý của bà mà gom tụ?

Không khác hẳn mọi người.

Bà hoàn toàn không điều động được chân khí theo ý muốn.

Chân khí đó, cứ có, khi nào bà bị đánh, bị chạm, và chân khí, tự nhiên phát sanh rồi dồn tụ tại nơi bị đánh, bị chạm, để phát huy một phần lực kinh hồn.

Nếu chẳng ai chạm đến mình bà, thì bà chẳng có một điểm nhỏ chân khí bà hư một người thường, chẳng biết vũ công.

Cho nên khi bà vùng tay, đánh ai, hay hất chân đá ai, người đó chẳng hề hấn chi cả.

Và, một nhân vật phi thường như Đông Phương Bá Chủ, chạm vào mình bà, vẫn bị chấn đại dễ dàng.

Cho nên, bà không làm sao ngăn chặn cho máu ngừng chảy thành ra máu càng phút càng chảy nhiều.

Bà mất máu nhiều, sức phải suy, cuối cùng rồi bà lao đảo người quạng đứng một cách rất khó khăn.

Máu cứ việc mà chảy, thoát đầu chảy mạnh, chảy một lúc, yếu dần.

Máu trong người Hằng Nga đã cạn...

X

CHƯƠNG XII

CÁI CHẾT CỦA HẰNG NGÀ

Đông phương Lôi đưa tay áo lau nhanh máu nơi mặt, nơi đầu rồi vội mạnh đến cạnh Đông phương bá chủ hỏi:

— Gia gia, con làm như vậy, có được chăng?

Từ lúc học thành vũ công đến nay, suốt thời gian ngang dọc khắp sông hồ, Đông Phương Bá Chủ chưa hề thất bại một lần nào, bỗng nhiên trong mấy hôm gần đây, Hằng Nga xuất hiện, lão đã mấy lần bị bà ta làm chấn động, lão đã mấy lần khiếp hãi trước bà ta.

Thì đương nhiên, lão không muốn con người đó còn tồn tại trên thế gian này, để bất thời ngăn trở mọi hành động của lão.

Hằng Nga đã trở thành một chướng ngại vật của lão, trên con đường tranh thủ ngôi bá chủ vũ lâm.

Một Tịch Đại Tiên Sanh đã là trở lực lớn lao cho lão rồi.

Bây giờ lại thêm một Hằng Nga nữa.

Với hai chướng ngại vật đó, lão cảm thấy con đường tiến của lão phải chậm lại.

Và chính điều đó làm cho lão bất mãn vô cùng.

Dù Hằng Nga không hẳn chống đối với lão trong công cuộc lão thực hiện dã tâm, bà cũng vẫn là một chướng ngại vật.

Bà không theo đuổi lão, chống đối lão thường xuyên, song chừng như có một tiêu xảo tiền định, nơi nào lão muốn hoành hành là y như nơi đó, có Hằng Nga xuất hiện.

Xem ra, Hằng Nga còn gây khó khăn cho lão hơn Tịch Đại Tiên Sanh nhiều.

Thì, nếu Hằng Nga được diệt trừ sớm, lão đương nhiên phải mừng.

Cho nên thấy Đông phương Lôi vừa hạ thủ đoạn là thành công lão khoan khoái phi thường, lão bật cười ha hả:

— Được lắm, Lôi con! Được lắm! Đáng khen con đó!

Rồi lão nhìn Tịch Linh, đoạn dạy qua Đông phương Lôi tiếp:

— Thôi, mình đi Lôi con!

Lão vẫy tay.

Đông phương Lôi nắm tay Tịch Linh, cùng bước theo lão.

Một cha, một con, một dâu, cùng tiến bước đều đều, người nào cũng có nụ cười tươi nơi vầng môi.

Sau khi Đồng phương bá chủ và Đồng Phương Lôi, Tịch Linh đi xa rồi, Từ Tuyết Hồng mới bình tĩnh trở lại.

Lúc đó, nàng mới chạy đến Hằng Nga.

Hằng Nga vẫn còn đứng sững tại chỗ, máu ở vết thương sau lưng bà ngưng chảy, song bọt máu sùi ra.

Bà đang quơ quơ đôi tay, chừng như muốn chụp cái gì, vì quơ tay thân bình dao động, bà lao đảo mấy lượt rồi ngã nhào, kêu một tiếng bịch !

Vốn có thân hình gầy dẹt, thời gian bị giam hãm tại Thiên Nhất Bào đã làm cho bà mất hẳn nhân dạng, giờ đây, thân hình bà lại nhuộm loang lổ máu hồng, máu ướt còn tươi màu máu khô trông thật thảm qua.

Nhìn bà trong tình trạng đó, Từ Tuyết Hồng run mình.

Hiện tại, bà chỉ là một bộ xương, bên ngoài có bọc một lượt da cần cỗi. Trước đó, thì còn có một số lượng máu, phồng lượt da rộng chẳng đến đâu.

Số lượng máu đó đã chảy đến giọt cuối cùng thân hình bà xuống lượt da biến màu xám xịt, thoáng nhìn qua nếu không để ý đến tay chân là những bộ phận của con người, thì chẳng ai cho rằng đó là một thi thể người được !

Từ Tuyết Hồng cúi thấp xuống, sát bên bà.

Đôi môi bà còn mấp máy một âm thanh nho nhỏ phát ra, chẳng biết đó là tiếng bà rên, hay bà muốn nói gì.

Bà ra thân thể đó, Từ Tuyết Hồng còn nói gì được ? Bà nghe còn hiểu gì được mà nàng nói ?

Lúc còn đầy đủ khí lực, bà vẫn không hiểu chi nhiều, thì lúc thọ thương trăm trọng như vậy, bà lại càng không hiểu ! Dù bà còn đầy trí, bà vẫn không nghe gì đâu, con người mất quá nhiều máu hẳn phải mê mang, nếu chưa mê mang thì tại cũng ừ.

Từ Tuyết Hồng thấy rõ, lần này thì Hằng Nga không sống nổi rồi.

Lần trước bà cũng chết, song chết vì khí lực kiệt huệ, chứ chẳng vì thương thế.

Lần này bà bất tỉnh vì vết thương quá mạnh, máu ra hết, như thế bà làm gì sống sót được ?

Không thể có sự hồi sinh như trước trừ ra có một nhiệm màu nào đó, cứu vãn tình hình..

Đối với Hằng Nga, thực sự mà nói Từ Tuyết Hồng chẳng có chút tình cảm nào.

Từ lúc cả hai ở bên nhau, nàng luôn luôn lợi dụng bà, bà đã giúp nàng rất nhiều việc, nàng vẫn không biết ơn bà, và còn dự định tiếp tục lợi dụng bà hơn nữa.

Thì, bây giờ Hằng Nga sắp bước qua ngưỡng cửa Quỷ Môn Quang nàng đương nhiên là chẳng chút lưu luyến.

Nàng cúi xuống, nhìn thoáng qua Hằng Nga, nhận thấy không còn một điểm nhỏ hy vọng, liền đứng lên.

Đứng lên, là chuẩn bị ly khai nơi đó.

Bỗng, nàng nghe một câu nói phát xuất từ cửa miệng Hằng Nga. Nàng giật mình, tưởng là Quỷ nhập tràng mượn xác Hằng Nga để dọa khiếp nàng.

Câu nói đó, như thế này :

— Người là ai ? Tại sao người lại ở đây ? Tại sao ta ở đây ?

Từ Tuyết Hồng toan chạy, song nghĩ sao chẳng rõ, nàng lưu lại dậm vào tay đứng lại.

Rồi nàng nhìn Hằng Nga, hết sức lạ lùng.

Hằng Nga muốn nói chi qua câu đó ?

Nàng muốn đáp, nhưng đáp như thế nào ? Hằng Nga nói trong mê mang, hay bà còn tỉnh mà nói ?

Nếu bà ta mê mang, thì nàng đáp làm gì ?

Xuân Thu

Cơ Sở Ấn Loát và Phát Hành Đồ Loại Sách, Tiểu Thuyết, Tự Điển Thông Dụng
Phục Vụ Công Đồng Người Việt Tại Hoa Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1978
P.O. Box 720065, Houston, Texas 77272 U.S.A. (713) 498-1474

HĂNG NGA chưa chết, tay bà còn cựa cạy được, bà ấn tay xuống mặt đất, như tìm cách chờ dậy.

Làm sao bà đứng nổi ?

— Nếu là ai khác, trong tình cảnh đó, hẳn xúc động tâm tư chạy đến hoặc đỡ bà, hoặc làm một cái gì, giúp bà nhưng Từ Tuyết Hồng vẫn vô tâm, khi nào nàng biết bị thương cho bất kỳ ai ?

Hăng Nga cố gương chờ dậy, nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ lạnh lùng cười, rồi thốt :

— Chết đến nơi rồi đó, bà ạ ! Nằm yên đi để cho khỏe người rồi chết, gương chờ dậy làm chi cho nhọc, trước sau gì cũng phải chết !

Hăng Nga từ từ nhắm mắt lại, từ từ tiếp :

— Ta sắp chết sao ? Cô nương là ai ? Ta có làm gì mà cô nương hăm hại ta suốt chết ?

Rồi bà mở một thở một lúc tiếp nối :

— Không ! Cô nương không hăm hại ta. Người hăm hại ta chính Từ Long, bảo chủ Thiên Nhất Bảo Từ Long ! Cô nương ơi, cô nương hãy nhớ cái tên đó nhé, cô nương hãy tìm cho được Đường Hào Huyết Cường Đường Hào, báo cáo cho y biết là ta chết nơi tay Từ Long !

Từ Tuyết Hồng sửng sờ.

Nàng không tưởng là một người điên, trước phi chết nói được một câu như vậy.

Hăng Nga điên suốt hai mươi năm qua, điên từ ngày bị Từ Long bắt từ Miêu Cương, mang về Thiên Nhất Bảo, điên đúng khoảng tuổi của Ngọc Cam.

Mãi đến bảy giờ, bà mới tỉnh hẳn cơn điên suốt hai mươi là bốn mùa thay đổi !

Bà tỉnh lại, việc đầu tiên là nhắc đến tai họa của bà. Bà chỉ nhớ có mỗi một việc đó thôi, bởi việc đó xảy ra trước khi bà điên, còn những gì trong thời gian điên, bà làm sao biết được ?

Cho nên bà nhắc đến Đường Hào vì bà chưa biết Đường hào đã chết.

Đường Hào đã g chết với Từ Long tại Thiên Nhất Bao trong khi bà còn điên loạn.

Biết rằng Hằng Nga không còn điên trước khi chết, lại nghe nhắc đến cha, dù sao Từ Tuyết Hồng cũng động niệm cảm khái.

Nàng không muốn nói lên một lời nào, có thương tổn đến Hằng Nga.

Hằng Nga thở một một lúc nữa, rồi tiếp :

- Cô nương ? Nếu cô nương đáp ứng ta mang tin đến Đường Hào, thì...ta sẽ tặng cô nương một vật.

Từ Tuyết Hồng mỉm cười.

Một người điên suốt hai mươi năm dài lại bị giam cầm suốt thời gian đó không tiếp cận với một ai ngoài đời thì có gì quý giá mà tặng nàng ?

Một đứa bé tra lên bà cũng không thể bị dụ hoặc vì lời hứa đó.

Nàng hỏi :

- Bà tặng gì đây ?

Hằng Nga đáp :

- Vật đó do một bậc đế nhân tại Miêu Cương tặng ta lúc tặng vật đế nhân đó có cho biết là vật đó rất hữu dụng. Người dặn ta hết lòng gìn giữ, và ta đã y lời, giữ mãi đến ngày nay. Vật đó, hiện ở trong mình ta.

Từ Tuyết Hồng đồng tâm hỏi :

- Có phải vật đó là một quyển sách bằng lụa thêu ?

Hằng Nga trở mặt nhìn nàng :

- Sao cô nương biết ?

Từ Tuyết Hồng hừ một tiếng :

- Bà quên sao, vật đó từng bị người cướp giật ! Lôi Tam đã phóng mũi cày thủ vào lưng bà, bà từ trên tháp cao lộn xuống theo thang mà rơi xuống, rồi Lôi Tam truy nã bà khắp nơi...

Nàng nhìn bà, hỏi :

- Thế ra vật đó, Lôi Tam không đoạt được sao ? Và hiện giờ bà còn giữ trong mình à ?

Hằng Nga đã hoàn toàn tin trí.

Naug, sự việc gì xảy ra trong cơn điên loạn, một cơn điên kéo dài suốt hai mươi năm, bà không hiểu được.

Hiện tại, bà như chẳng biết là mình đã đi quá lâu như vậy. Bà mừng tưởng mình mới ngày nào, bị Từ Long bắt đi, rồi bây giờ phải chịu chết.

Bà không ý thức thời gian dài, qua trong cơn điên loạn.

Cho nên, trước những diết lộ của Từ Tuyết Hồng bà như từ cung trời rơi xuống.

Bà sững sờ, nhìn nàng.

Còn Từ Tuyết Hồng nàng chẳng hiểu sự tình ra sao, sau khi Hằng Nga bỏ chạy, Lôi Tam đuổi theo.

Tuy nhiên, nàng định ninh là quyền Tam bừa chân Kinh không thể có nơi mình Hằng Nga.

Mà dù cho có đi nữa, quyền sách đó hẳn cũng bị người đoạt mất rồi, không Lôi Tam thì cũng là một người khác.

Bởi, định ninh như vậy, nên nàng chẳng hề hỏi Hằng Nga để lấy quyển sách đó. Từ lúc Hằng Nga chịu nhận nàng là con gái của bà ta.

Bây giờ, nghe bà ta nói là sẽ tặng vật, nàng lại hỏi bà ta kinh ngạc.

Thế thì đúng là vật đó đang ở trong mình bà sao ?

Thực sự như vậy sao ?

Hằng Nga càng phứt càng mỉm cười hơn nữa, nhưng bà ta cố gắng nói tiếp :

- Cô nương... ta không hiểu... cô nương nói thế... là có ý từ

gi. Quyền sách đó vẫn còn trên mình ta đây, nào có ai đoạt được đâu ? Nếu cô nương đáp ứng lời là...ta...

Từ Tuyết Hồng bất giác động tâm, tuy nhiên nàng không quyết là quyền tam bửu Chân Kinh còn trong người Hằng Nga.

Nàng lại cúi xuống, mở khay áo Hằng Nga, phần ngực bày ra quyền sách nằm ngay ngực.

Một cơn gió thoảng qua những trang lụa mỏng lật lên theo gió. Từ Tuyết Hồng thấy nhiều hình vẽ trên những trang giấy đó hình một người, hình hai người, mỗi hình có một động tác khác biệt.

Nàng sáng mắt lên.

Từ lúc ly khai Thiên Nhất Bảo biến thành cảnh điêu tàn. Từ Tuyết Hồng luôn luôn lưu ý tìm một chỗ nương tựa, tạm thời trong những tháng ngày đơn độc.

Nàng định nương tựa nơi Liệt hỏa Thần Đà, sau đó lại chuyển ý sang Hằng Nga, rồi muốn theo về với Đông Phương Ba Chủ bị hất hủi nên quay trở lại Hằng Nga.

Cái trạm cuối của nàng là Hằng Nga, sau Hằng Nga, nàng không còn ai khác, ít nhất trong hiện tại là thế.

Nhưng, Hằng Nga sắp chết chắc chắn là Hằng Nga phải chết với vết thương nơi lưng.

Hằng Nga chết, nàng sẽ làm sao ?

Nàng trở lại cảnh bơ vơ, luan lạc khắp bốn phương trời ? Khi đó, nàng lại bị bao nhiêu hành động xấu xa của ngay qua, ám ảnh nàng.

Nàng thấy rõ, mình bị định mạng dồn vào cảnh cùng.

Bỗng nhiên, một quyền bí lục vũ công cấp sáu, lại về tay.

Tam bửu chân Kinh chuyên dạy cách luyện khí công, mà khí công là một môn học cao nhất trong vũ học.

Luyện được môn công võ thượng đó rồi, đương nhiên trở thành vô địch trong thiên hạ.

Luyện được môn công đó, nàng còn ngần sợ ai nữa ? Nàng còn cần gì tìm nơi nương tựa ?

Thì ra, trời chưa dứt bỏ nàng nên khiến cho nàng bỗng nhiên mà được một quyền sách quý trọng khi hầu hết hào kiệt giang hồ mơ ước và cất công lặn lội từ Trung Thổ đến tận Miêu Cương tìm kiếm.

Cũng có rất nhiều người bỏ mình trong công cuộc truy tìm quyền Tam bửu chân Kinh.

Riêng nàng không phí chút công lao, không hề mơ ước mà vẫn được sách như thường.

Nàng sung sướng quá, rung ngời lên.

Nàng mừng quá, quên mất việc nhặt quyền sách cất vào mình, thờ người đứng tại chỗ, mãi một lúc lâu.

May thay cho nàng, trong thời khắc sùng sờ đó chẳng có một người nào xuất hiện tại chỗ.

Sau khi định thần, nàng đưa tay áo lau mồ hôi trán rồi cúi mình xuống, nhặt quyền Tam Bửu chân Kinh.

Nắm quyền sách trong tay rồi, nàng nhìn Hằng Nga, thấy bà ta đã chết.

Hơi thở của Hằng Nga đã tắt.

Nhưng đôi mắt của bà mở rộng, đôi mắt đó trừng trừng thẳng vào mặt Từ Tuyết Hồng. Đôi mắt đó mở ra rất lớn, cho dù lúc bà ta còn sống, đang lúc kinh ngạc phi thường, chưa chắc gì bà mở rộng như vậy.

Đôi mắt mở to biểu hiện một ý niệm mong cầu người đối thoại đáp ứng lời thỉnh nguyện.

Có sự đáp ứng rồi đôi mắt đó mới nhắm lại.

Nhưng, Hằng Nga hơi rồi lập đi, lập lại câu hỏi đến mấy lượt Từ Tuyết Hồng chưa đáp.

Bà phải ra đi, đi vì lý do, đôi mắt vẫn còn chờ.

Có một sự đáp ứng nơi Từ Tuyết Hồng.

Đừng ai mong ở Từ Tuyết Hồng một biểu lộ nhân đạo. Đừng ai tưởng là trong một phút giây nào trọn cuộc đời nàng, nàng có hối hận một điều gì.

Nhặt quyền kinh rồi, cất dấu quyền kinh xong xuôi, nàng có

chân đá lặn thì thề Hằng Nga.

Nàng đá rất mạnh, thì thề Hằng Nga không kịp lặn nữa, bị tung lên, bắn ra xa hơn hai trượng.

Nơi thì thề rơi xuống là một triền núi, thì thề Hằng Nga đến lúc đó mới lặn tròn...

Từ Tuyết Hồng lập tức rời chỗ đó, đi ngay.

— Đối với mọi sự việc vừa diễn biến, từ lúc Du Thiên Minh rời đi, Đông Phương Bá Chủ hết hủi nàng Đông Phương Lôi rất nhanh chủ thủ, Hằng Nga chết, Từ Tuyết Hồng hoàn toàn trấn định tâm thần.

Song, còn một việc khiến cho nàng hồi hộp, làm cho nàng suy nghĩ...

— Đó là việc... Quyền Tam Bưu Chân Kinh hiện ở trong mình nàng.

Với sự hiện diện của quyền sách quý, nhiều ý niệm phát sanh nơi tâm tư nàng.

Nhiều viễn tượng cũng bắt đầu hiện lộ xa xa, nơi cuối đường tương lai của nàng...

Thật là cả một trời mộng ảo, và mộng ảo dễ thành sự thực, bởi nàng có quyền sách quý trong tay, nàng sẽ trở thành vô địch!

Tâm tư miên mang, nàng cứ chạy, nhắm con đường trước mặt mà chạy.

Vừa chạy, nàng cũng vừa suy nghĩ, tiếp nối theo những gì đã suy nghĩ.

Suy nghĩ đã mà suy nghĩ những nghĩ nàng suy nghĩ, chưa chắc sẽ mang lại một ích lợi thiết thực cho nàng.

Điều ích lợi thiết thực, là ly khai địa điểm đó, càng sớm càng tốt, càng xa càng hay.

Khi ly khai xa rồi, khi có một khoảng cách an toàn rồi, nàng sẽ cập nhắc đến những việc phải làm sau đó.

Nàng không muốn cho ai trông thấy nàng có can dự đến những gì đã xảy ra tại chỗ.

Bị gán buộc vào vụ, là chấp nhận mọi phiền lụy.

Tuy chưa phải là một con người gian hoạt phi thường, ở Đông Phương bá chủ, Từ Tuyết Hồng cũng thừa hiểu là Đông phương Lôi luôn luôn tha thiết chiếm đoạt được quyền Tam Bưu Chân Kinh.

Đáng lý ra, hần và Đông phương bá chủ phải ở lại đó, chờ xem Hằng Nga sống chết thế nào.

Giả như Hằng Nga chết, Đông Phương Lôi lục soát khắp mình bà, tìm quyền bí lục vũ công.

Nhưng, hai cha con họ lại dương dương đắc ý bỏ đi.

Đông Phương Lôi quên mất một việc quan trọng như vậy, kể cũng lạ.

Song biết đâu sau khi bỏ đi rồi, hần thức ngộ chỗ sơ xuất của hần rồi trở lại?

Hần trở lại, Đông P. ương bá chủ cũng phải trở lại, nếu nàng còn lớn vồn tại đó, họ sẽ hỏi nàng về quyền sách, khi họ không tìm được trên mình Hằng Nga.

Một nàng, chống cự làm sao nổi cả hai cha con?

Đông phương Lôi thừa sức hạ nàng, thêm Đông Phương Bá chủ nữa, nàng dù có nhiệm mưu tiếp trợ, cũng vị tất thoát khỏi tay họ.

Do đó, nàng cần chạy nhanh, để khi cha con Đông phương Bá chủ bất ngờ trở lại nàng đã đi xa rồi.

Ngoài ra, nàng còn sợ Du Thiên Minh bắt thần trở lại tìm nàng.

Hiện tại, nàng không còn mong vọng gì nơi Du Thiên Minh nữa thì nàng còn đề cho ý gặp mặt làm gì? Biết đâu, qua một vài câu chuyện, ý sẽ hiểu rõ tình hình, và ý sẽ trở ngại thả này, thế nọ gây phiền phức cho nàng?

Nàng hiệp đoàn cùng Du Thiên Minh, vì lợi chứ suyệt nhiên không gì cảm tình.

Có quyền Tam Bưu Chân Kinh trong tay, là một điều đại lợi. có khi nào nàng đem chia cái lợi đó cho ai, kể cả Du Thiên Minh?

Nàng cố chạy nhanh, chẳng qua để tránh cha con Đông Phương Bá Chủ tránh Du Thiên Minh.

Chứ ngoại nhân thì có ai biết rõ sự tình mà hòng gây khó khăn cho nàng.

Từ Tuyết Hồng gia tăng tốc độ chạy mãi.

— Không lâu lắm, nàng đã vượt qua một ngọn núi, nàng cũng chẳng biết là mình chạy về đâu và giờ đây đã đến địa phương nào, chỉ thấy trước mặt có một sơn cốc, cực kỳ thanh tịnh và u nhã, nơi đó có hai mặt nước, từ mỏm đá treo, chảy xuống, giống hai bức lụa dài.

Hai mặt nước đó, trên cao nhỏ, xuống dưới thấp nở rộng ra rồi hiệp lại thành một con suối trong mát.

Nàng dừng chân lại tại sơn cốc đó.

Nàng nghĩ, nếu nàng lẫn quần tại Lục Bàn Sơn, để luyện công thì thật là bất tiện, bởi nơi đây, chẳng những có mặt Liệt Hỏa Thần Đà mà Đông Phương bá chủ cũng thường xuất hiện.

— Nhưng, sơn cốc này có vẻ thanh tịnh vô cùng, nàng thấy thích ngay, bỏ đi thì ừm, mà ở lại thì không được an toàn cho lắm.

Nàng do dự, cuối cùng lại nghĩ, có lẽ Đông Phương bá chủ sẽ chẳng nghĩ ngờ là nàng dám lưu lại Lục Bàn Sơn, ở ngay bên cạnh lão.

Mà Liệt Hỏa Thần Đà thì trong lúc này đang có nhiều việc lo, chắc cũng chẳng dư công đâu mà dạo quanh quần để bắt chột gặp nàng.

Dù lão có gặp nàng đi nữa, cũng chẳng có chi hại cho nàng bởi Thần Đà không có ác ý đối với nàng.

Chẳng qua, nàng không muốn gặp lại lão thôi.

Trong khi nàng đắn đo, chưa biết nên tạm thời ẩn náu tại sơn cốc này hay không hay phải tìm một nơi nào khác, xa xôi, thì Đông Phương bá chủ và Đông phương Lôi vừa đi vừa chuyện trò.

Hai cha con của họ rất tâm đầu ý hợp, họ nhắc lại với nhau những chuyện xa xưa, những chuyện vừa qua, Đông Phương Lôi bề

cập đến những lần hôn gặp Hằng Nga.

Bỗng hần giật mình, nhắc đến Hằng Nga là hần nhớ ngay quyền Tam Bửu chân Kinh.

Lập tức, hẳn đem việc đó bàn với Đông Phương bá chủ.

Đông Phương Bá Chủ khần trương ra mặt, vội dẫn Đông phương Lôi và Tịch Linh về sơn động gấp.

Khi họ về đến nơi, thì đêm đã xuống rồi Đông phương bá chủ lục Ngọc Cẩm tìm nhanh những bao thuốc, mỗi lửa, đoạn cả bốn người cùng trở lại chỗ cũ, tìm xem Hằng Nga có chết, còn nằm đó hay sống và bỏ đi nơi khác rồi.

Xác Hằng Nga còn nằm lại chỗ, nhưng quyền Tam Bửu chân kinh không có trên xác bà.

Đông phương Lôi ngờ ngay chính Từ Tuyết Hồng đã nhặt quyền sách đó.

Lúc đêm đã xuống sâu rồi, Đông phương Lôi cùng ba người kia vẫn chịu khó đi quanh vùng, tìm Từ Tuyết Hồng, nhưng họ không gặp nàng.

Đông phương Lôi và Đông phương bá chủ cho rằng nàng đã đi xa, chứ chẳng khi nào nàng dám ở quanh quần vùng Lục Bàn Sơn.

Họ có biết đâu, Từ Tuyết Hồng đang ở trong sơn cốc, cách sơn động của họ không xa lắm, và nàng đã quyết định ở rầu tại đó để luyện công.

Thành thử, họ lưu ý tìm nàng khắp bốn phương trời.

Trong sơn cốc, có một cái động nhỏ, rộng độ ba trượng tròn, muốn vào sơn động, phải đi theo một khe núi vừa đủ một người đi.

Nơi đó thanh vắng vô cùng, nếu nàng không chú ý mặt rá ngoài thì chẳng ai biết là trong sơn động có người ở.

Bên ngoài có suối, hần có cá, và chung quanh là núi, rừng tự nhiên có thú, có chim, có trái cây, nàng còn lo gì không có thức ăn.

Ở tại một nơi thanh vắng như vậy, nàng không còn sợ hãi ai.

ai tìm đến quấy nhiễu nàng.

Quyết tâm rồi, nàng ở lại sơn động luyện tập.

Nàng nghỉ đến một ngày nào đó, luyện môn khí công ghi trên Tam bửu chân kinh, trở thành vô địch trong thiên hạ, bắt giặc nàng hững hờ phi thường.

X

Du Thiên Minh ly khai bọn Đông Phương bá chủ và Từ Tuyết Hồng rồi, làm từ đi tới.

Y bước đi lòng rối loạn như tờ vò.

Thoạt đầu y bước chậm chậm, cứ như thế một lúc, độ chừng cũng khá xa, y bắt đầu phóng chân chạy gấp.

Y chạy mãi, chẳng nghĩ mình chạy đi đâu, dù đến nơi nào cũng được, miễn là nơi đó thuộc một thế giới khác biệt, xa hẳn với thế giới y đang sống giữa bao nhiêu đau buồn tủi, đơn độc cá xác thân lẫn tâm hồn.

Y tìm một thế giới nào cũng được không cần là thiên đàng bất chấp cả địa ngục, miễn nơi đó y không còn là con trai của Đông Phương Bá Chủ là được rồi.

Y chỉ muốn, y là y, đơn độc là y chẳng mấy mai liên quan với bất cứ một người nào.

— Chạy mãi rồi cũng mệt Du Thiên Minh chẳng rõ mình chạy đã được bao nhiêu dặm đường, giờ thì y dừng chân lại, nhìn quanh.

Y nhếch mày cười khờ.

Thì ra y chưa đến một thế giới nào xa xôi, khác biệt cả.

Y còn ở tại nơi rất quen thuộc, lạc qua cái nơi có một châu vi quá rộng lớn mà thôi.

Chẳng rõ tại sao, bỗng nhiên y phần hận.

Phần hận vô cớ, không sao phát tiết y vận công lực vào tay nắm thân cây gần đó, đánh ra một chưởng.

Một tiếng rắc vang lên, tiếp theo là một tiếng ầm thân cây to độ ba vòng tay gãy, tềnh ngả xuống.

Đánh ra được một chưởng, Du Thiên Minh thấy há hển phần nào.

Một lúc lâu, tâm tư lắng dịu y lo nghĩ đến tương lai.

Bây giờ, y phải đi về đâu?

Y ngẩng mặt nhìn lên nền không, bỗng tiếng thở dài. Bỗng, y giật mình.

Một người, bán nam bán nữ, có giọng nói âm dương, chẳng rõ xuất hiện từ lúc nào phía sau lưng y, cất tiếng gọi:

— Người kia! Đi theo ta! Chủ nhân ta đang tìm người!

Du Thiên Minh quay nhanh mình lại, trông thấy người gọi y, bất giác giật mình giật nửa.

Con người đó sao mà xấu xí thế? Là nam? Hay là nữ? Giọng nói là nam, mà hình dáng là nữ.

Còn một người nữa, đứng cạnh người gọi y, cũng có hình dáng nam chẳng nam, nữ chẳng nữ, cũng xấu xí như người kia.

Cả hai cũng có một gương mặt như nhau, dài như mặt ngựa, da sần sùi nổi hạt to bằng đầu ngón chân.

Cả hai lại mặc áo màu, một đỏ một xanh, cổ, tay, chân đều có mang những lục lạc nhỏ màu vàng.

Trông họ Du Thiên Minh buồn cười quá.

Y nhìn họ một lúc, rồi hỏi:

— Tại họ có biết chủ nhân các vị là ai đâu? Đã không biết nhau thì gặp nhau làm gì? Tại họ không đi đâu!

Hai người đó đã xấu xí như vậy, lại trằm gương mặt xem càng xấu xí hơn.

Một người hỏi:

— Người to gan lắm đấy nhé, chủ nhân ta Lao người đến gõ, tại sao người dám trái lệnh?

Du Thiên Minh chẳng phải là con người nóng tính, động mỗi chút là mỗi phát tác, giả như trước kia, y gặp cái cảnh như vậy, y chỉ cười lạnh, rồi bỏ đi, không buồn tranh chấp.

Nhưng, từ mấy hôm nay, tâm tư của y rối loạn, chẳng phút giây

nào y được tỉnh trí, phiên muốn chất chồng lên phiên muốn, và y đang lúc phần uất phi thường, qua phần uất mới tung chương đâm vào thân cây cno nà.

Tâm tành của y nếu không đổi khác thì ít ra hiện tại đã mất bình thường do đó y dễ sanh bực.

Đang lúc bực, lại bị hai người người xa lạ bỗng cùng từ đâu đến quấy nhiễu y, bảo sao y không nổi càu ?

Y hét lớn :

— Cút ! Ta không muốn nghe các người nói nhảm !

Hai người đó, cùng đưa mắt nhìn nhau, đoạ bất thành linh xoay ngược bàn tay.

Từ nơi ban tay của mỗi người, một đạo chương phong bay vút tới Du Thiên Minh.

Thực ra, Du Thiên Minh không hề phòng bị hai người bán nam bán nữ xấu xí đó, dù cho ai ở trong trường hợp y cũng khinh thường như y, bởi con người có chút nhân dạng như vậy làm gì có tài có nghệ, cũng nói là tài nghệ cao.

Giả như họ có sức mạnh, thì cái sức mạnh đó bất quá như sức mạnh thô bạo của một con trâu, một con tuồng một sức mạnh không huấn luyện đúng phương pháp, một sức mạnh không đi đôi với thông minh, mần tuệ thì có gì đáng sợ ?

Trong khi Du Thiên Minh khinh thường, không phòng bị, thì họ lại xuất thủ.

Họ xuất thủ bất ngờ, lại nhanh, lại mạnh đúng là một sự trên chỗ tuởng của Du Thiên Minh.

Chương phong vút đi rồi họ cùng rú lên một tiếng quái dị đoạn một đo tà, một đo hữu, cả hai cùng lướt tới, tiến công.

Tuy nhiên, Du Thiên Minh cũng phát giác kịp thời hành động của họ.

Nghe tiếng gió chương rít lên, y thoáng giật mình, vội nhất bước qua một bên, tránh hai đạo chương phong, đồng thời vận khí cho.

Thấy người đó lướt tới, y cấp tốc lùi nhanh hơn năm bước.

Họ lướt tới, cùng vung cả hai tay, đánh mạnh!

Song, Du Thiên Minh đã bỏ vị trí cũ rồi, thành ra họ đánh vào khoảng không.

Nếu là cao thủ, trong trường hợp đó, họ phải ấn chân trụ bộ, thu tay về, chuẩn bị đánh tiếp.

Nhưng, lạ lùng làm sao đánh hụt mục tiêu, họ không trụ bộ, không thu tay, trái lại họ còn chơi với chấp chôn như sắp ngã chúi tới.

Du Thiên Minh trông bộ tịch họ, buồn cười hết sức.

Y lấy làm lạ tự hỏi, thủ pháp của họ cũng khá mảnh liệt, tại sao thân pháp của họ lại quá vụng về như vậy.

Bỗng, chàng lại giật mình.

Hai người đó, cuối cùng nhào xuống thật sự, song nhào để lấy thế chứ chẳng phải nằm tuôn.

Hai tay chới dất lấy đà, họ bật ngược người lên không, bốn chân cùng đá thốc tới Du Thiên Minh.

Trong tư thế đó, đương nhiên họ cũng vào thượng bộ của Du Thiên Minh và cái đích là gương mặt của y.

Du Thiên Minh lại lùi thêm mấy bước nữa, ngửa mình về sau.

Lần này, y phản ứng hơi chậm nên tránh được cho thượng bộ, song một người đã hụt mặt y, vội xuống một chân, quét ngang qua trúng nơi hông y.

Chân từ bên trên vòng xuống, quét ngang qua, đà chân đương nhiên trả nhẹ lên, do đó Du Thiên Minh hứng ngọn cước, thân hình bị tung chệnh lên.

Cũng may cho Du Thiên Minh, đó là ngọn cước p. y. bất quá đối phương vót vác lại phần nào sau khi hụt ngọn cước chánh, giả dĩ y cũng lùi lại rồi, ngọn cước chỉ lướt qua, chạm nhẹ vào mình y.

Y chẳng đến nỗi thọ thương, song y giật mình nhận thấy công lực của đó, phương khá mạnh, dù chỉ chạm nhẹ vào mình y, mà cước lực vẫn nẩy tung y được như thường.

Chứ nếu ngọn cước đó là châu chánh, và trúng vào mình y như thế ít nhất y cũng bị gãy mấy thanh sườn.

Y chưa đáp xuống, người kia đã vọt mình theo hòm sắn.

Y không khỏi kinh hãi, vội kêu lên :

— Hai người muốn gì chứ ? Tại sao bỗng nhiên lại sanh sự với ta ?

Vừa quát hỏi, Du Thiên Minh vừa lộn người một vòng đáp xuống ngoài xa xa.

Nhưng, hai người đó không nói một tiếng nào, thấy y vừa đáp xuống, cùng một nhào tới.

— Người đứng gần tới trước, người đứng xa tới sau, tuy có trước có sau, song thân pháp họ nhanh quá, xem như đồng thời đi động.

Lặn nẩy trong tay mỗi người có một món vũ khí.

Vũ khí của họ hết sức kỳ quái, bình sanh Du Thiên Minh chưa từng thấy.

Tự nhiên y chẳng biết vũ khí đó.

— Vũ khí của họ, thân giống kiếm, nhưng nơi xống kiếm, có những móc câu, kiếp chớp lên, màu xanh lam, chứng tỏ vũ khí có tầm độc.

Họ lướt tới, song họ không vung vũ khí tấn công trái lại chong mũi vũ khí ngay, yêu huyết của Du Thiên Minh đoạn liệt :

— Không được nhút nhát ! Cái lời chửi ta, đừng trách chúng ta vô tình đây !

Một vũ khí chong thẳng vào yết hầu còn một mũi kia thì chong ngay ngực.

Vũ khí, đã dị thường, chiêu thức cũng dị thường, Du Thiên Minh bất giác sửng sờ, không còn biết sao hóa giải thoát khỏi sự uy hiếp của đối phương.

Do đó y không dám vọng động.

Y nhìn họ, hớp một hơi dài không khí, hỏi :

— Hai người muốn gì ?

Hai người đó diêm một nụ cười.

Họ xấu xí quá, họ cười trông như quỷ mếu, họ chỉ đáp gọn :

— Người theo chúng ta, đến gặp chủ nhân chúng ta !

Du Thiên Minh thăm kêu khở.

Họ đã xấu xí như vậy, thì chủ nhân của họ như thế nào, là nam hay nữ, hay bán nam bán nữ như họ ?

Chủ nhân có đáng người đề lýng, hay cũng xấu xí như họ ?

Chủ nhân thuộc hạng người quang minh, chánh đại, hay chỉ là một kẻ cực ác cùng hung ?

Tuy nhiều y nhận thấy, dù sao thì sao, không thể không đi theo họ, nếu y còn muốn sống.

Y gạt đầu :

— Được rồi, ta chịu đi theo các người !

Hai người đó tỏ lộ niềm cao hứng ngay.

Một người vọt đi trước dẫn đường, người kia bảo Du Thiên Minh chạy theo, còn chính hân thì đoạn hậu.

Người đi sau trầm giọng bảo :

— Đừng tìm cách lên trốn đấy nhé, cho người biết, nếu người mạnh mẽ như thế nào, thì ta giết người ngay !

Du Thiên Minh cười lạnh :

— Các người yên trí. Ta là chánh nhân quân tử, đã chấp thuận đi theo các người rồi, thì chẳng bao giờ đổi ý đâu !

Rồi y hỏi :

— Chủ nhân các người tên họ là chi ?

Người đi sau hừ một tiếng :

— Người không biết tên họ của chủ nhân ta à ? Kỳ thật Du Thiên Minh cười thật ! Trên thế gian này lại có người không biết tên chủ nhân ta à ai, thì đúng là một sự kiện khó hiểu thật !

Du Thiên Minh trố mắt :

— Chủ nhân của người, chẳng phải là vua, là chúa mà bảo hàng, dân thiên hạ ai ai cũng phải biết tên biệt họ ? Chủ nhân của người

Đó là đặc danh vọng, đối với ta, bất quá chỉ là một người xa đường, nhiên là ta không biết họ biết tên, có chỉ đáng buồn cười, đáng cho là kỳ quái chứ?

Người đó đưa tay gãi da đầu :

— Người nói nghe có lý, C o gười biết, chủ nhân ta là Kim lan Hoa đó ! Người có nghe thiên hạ nói đến tên họ chủ nhân ta lần nào chưa ?

Du Thiên Minh giật mình.

Cái tên đó, y có nghe Đông phương bá chủ nhắc đến, với sự nương của y.

Nhưng, Đông Phương bá Chủ cho rằng bà ấy đã chết rồi.

Bây giờ lại có một Kim lan Hoa khác.

Thế là Đông phương bá chủ nói sai ? Hay thực sự thì có hai gười khác biệt, song lại trùng họ trùng tên.

— Nghĩ đến cái trường hợp mà Đông phương Bá Chủ nói sai, cốt bịa chuyện để lừa sư nương y, và lừa luôn cả y, y sôi giận liền, và cảm thấy Đông phương bá chủ đáng khinh miệt, một con người như vậy, bảo y nhận là cha, thì làm thế nào y nhận được chứ ?

Nhưng, nếu Đông phương bá chủ nói sai, và Kim lan hoa còn sống, thì Du Thiên Minh có nên theo hai người này, đến đó hội hiệp với bà ta chăng ?

Y lại nghĩ, xưa kia, sở dĩ Đông Phương Bá chủ bắt hủi mẹ con y là vì lão bị Kim lan Hoa dụ hoặc.

Thì, dù muốn dù không, Kim Lan Hoa vẫn là nguyên nhân của mọi niềm thống khổ mà sư nương y cam chịu đựng suốt hai mươi năm dài.

Kim lan Hoa phải chịu trách nhiệm cho sự đổ vỡ hoàn toàn của cuộc đời sư nương y.

Một con người như vậy, không thể nào Du Thiên Minh kính phục được.

Trái lại y cảm thấy hận, vô cùng.

Đã hận thì sao y đến đó gặp bà ta ?

Bất giác, y dừng chân.

Người đi sau gắt :

— Sao người đứng lại đó ? Đã bằng lòng đi theo chúng ta, thì người không được dỗi ý !

Du Thiên Minh nhếch nhếch nụ cười khổ :

— Ta đã hứa đi là đi, các người yên trí.

Sau khi do dự một chút, chàng quyết định đi theo bọn này, đến đó xem sự tình như thế nào.

Cả ba lại chạy đi, hai người kia kèm hai đầu. Du Thiên Minh ở giữa.

Hai người đó có thuật khinh công rất cao, họ chạy đi rất nhanh. Du Thiên Minh bất buộc phải vận dụng toàn lực mới theo kịp người chạy trước.

Người chạy sau cũng theo sát bên, khoảng cách giữ đều, không vượt lên mà cũng không rơi lại sau xa.

Họ lần lượt qua khỏi mấy ngọn núi, đến một khu rừng.

Rừng rất dày, rộng chiều dài, song lại hẹp chiều ngang. Trong khu rừng đó, có một sơn cốc, vách đá dựng đứng, rừng cây che kín trên vào sơn cốc, chẳng khác nào đi giữa đêm tối.

Du Thiên Minh thấy đã đi lâu, mà hai người đó chưa dừng chân lại nơi nào cả, nóng nảy hỏi :

— Chưa đến nơi sao ?

Người phía trước đáp :

— Sắp đến nơi rồi ! Người nhìn kia, phía trước mặt đó !

Du Thiên Minh ngẩng mặt nhìn về phía trước, chẳng thấy gì khác lạ, ngoài những thân cây to l.

Y lấy làm lạ, toan hỏi, người chạy trước bỗng dừng chân cạnh một thân cây.

Du Thiên Minh đã ý, nhận ra cây đó tương đối lớn hơn các cây khác chung quanh, ít nhất hai người hiệp lại vòng tay mới bao giáp mới.

Người đó đối trước thân cây, cung cung kính kính thốt :

— Trình chủ nhân, người mà chủ nhân muốn gặp đã đến đây rồi !

Du Thiên Minh trở mặt.

Người đó hướng về ai, thối lên câu đó ? Trước mặt y ngoài những thân cây nào có bóng dáng ai đâu ?

Hắn đối thoại với quý chàng ?

Hay Kim lan Hoa có phép ăn thân ?

Y lúc uất cao giọng hét :

— Các người có phải là những kẻ điên không ? Các người lừa ta đến đây để gặp y ở ? Ai ở trước mặt các người mà các người trình báo chứ ? Cho các người biết đừng hòng đỡ trò quỷ vớ ta !

Nhưng y gạt mình nghe một âm thanh nữ nhân từ trong thân cây vọng ra :

— Đưa hắn vào gặp ta !

Người dẫn đường vâng một tiếng xoay mình lại đưa tay vẫy Du thiên Minh :

— Bước lại đây !

Du Thiên Minh động tính hiếu kỳ y không đo dự vội bước tới liền.

Người đó đưa tay ấn vào một chỗ trên thân cây rồi bảo Du Thiên Minh đi vòng ra phía bên kia.

Y làm y lời người đó bảo.

— Thì ra nơi phía đó, có một cánh cửa đã mở ra do người dẫn đường ấn nút cơ quan, cửa là một mảng da cây, nếu đóng, xem liền lạc với da cây, chẳng có một ai biết được là một lỗ, xuất

Đĩ nhiên, thân cây như bông.

Cửa chỉ vừa vặng cho một người chui lọt.

Bên trong cái bụng cây có một nữ nhân đang ngồi xếp bằng.

Nữ nhân trang phục rất hoa lệ.

Du Thiên Minh nhìn nữ nhân đó nhận thấy bà trẻ ở vào lứa tuổi trên dưới bốn mươi diện mạo cực kỳ xinh đẹp.

Y nhìn bà, bà cũng nhìn y. Cả hai không nói một tiếng nào.

Du thiên Minh thêm nghĩ :

— Kim lan Hoa đây, sao ? Tại sao bà ta lại khoét lỗ trong thân cây mà ngồi ? Xem ra, bà chẳng có chút yêu khí nào cả, bà cũng giống như mọi người thường kia mà ?

— Một lúc lâu, nữ nhân cất tiếng hỏi :

— Người là ai ?

Du Thiên Minh bật cười nhạt :

— Bà đã cho người đi tìm tại hạ, gặp tại hạ rồi, bà lại hỏi là ai ! Hỏi như thế, đáng buồn cười quá !

X

CHƯƠNG XLII

KIM LAN HOA

Nữ nhân giương tròn mắt nhìn Du thiên Minh một lúc lâu đoạn từ từ thối :

— Đừng sợ nữa. Người đã đến đây với ta rồi, thì chẳng ai dám quấy nhiễu người nữa đâu !

Du Thiên Minh sững sờ :

— Ai quấy nhiễu tại hạ mà bà nói thế ?

Nữ nhân mỉm cười :

— Ta xem, người và gia gia người đồng một tính khí !

Rồi bà giải thích :

— Tịch Đại Thiên sanh đã gửi thông điệp đi các nơi, yêu cầu hào kiệt bốn phương bắt người, giải giao về cho lão, người còn ăn nói ngang ngạnh với ta nữa à ?

Du Thiên Minh đỏ khốc đỏ cười.

Y trầm giọng đáp :

— Bà làm rồi ! Tịch Đại Thiên Sanh truy nã Lôi Tam chứ nào phải truy nã tại hạ đâu !

Nữ nhân kinh ngạc :

— Còn người chẳng phải là Lôi Tam à ?

Du Thiên Minh dậm chân :

— Phải làm sao được ?

Nữ nhân phiền nộ, gọi to :

— Hai liễu đầu, Đại Kim và Đại Ngân đâu ?

Hai liễu đầu, là hai người bán nam bán nữ đã bức bách Du Thiên Minh đến đây.

Gọi họ là nam cũng được, mà gọi là nữ cũng chẳng sao, bởi họ có nửa phần của mỗi giống.

Du Thiên Minh xem họ làm nam, còn bà này lại thích gọi họ là nữ.

Chẳng qua, Du Thiên Minh hay bà ta cũng thế, chỉ thích cái gì thuộc loại thuộc giống của mỗi người thôi.

Đại Kim và Đại Ngân bước và o, cũng nghiêng mình, cùng cúi

Chủ nhân có điều chi phân phó ?

Nữ nhân quát :

— Ta sai các người đi tìm Lôi Tam, sao người mang đây một người khác ? Tại sao trước khi mang về, các người không hỏi rõ tên họ người ta ?

Đại Kim và Đại Ngân cũng đưa mắt nhìn nhau, có vẻ sợ hãi.

Rồi cả hai cùng đáp :

— Bọn tôi làm sao biết hẳn không phải là Lôi Tam ? Chủ nhân chỉ mô tả hình dung một người, bọn tôi cứ theo hình dung đó mà tìm, gặp người giống là đưa về đây cho chủ nhân, chứ còn biết làm sao hơn ? Huống chi bỗng nhiên mà chặn đường người lạ, hỏi họ, hỏi tên, thì ai người ta chịu nói thật ? Giả như Lôi Tam, mà hẳn lại đầu tên dĩ, thì bọn tôi cũng đành buông trôi, chứ chẳng còn cách nào khác.

Nữ nhân lấy trong mình ra, một bức lụa, rồi trải rộng.

Trên bức lụa, có họa hình Lôi Tam, hình giống người vô cùng.

Dưới hình nơi một góc, có mấy chữ : Nga my chương môn.

Đúng là bức họa du Tịch đại Tiên sanh gởi đi các nơi yêu cầu các phái truy nã Lôi Tam.

Du Thiên Minh nhận ra Lôi Tam có mấy nét giống y, cho nên

Đại Kim và Đại Ngân làm cũng chẳng lạ gì.

Y nhếch nụ cười khờ.

Khí nào y lại muốn nhận huynh nhận đệ với Lôi Tam ? Song hai người giống nhau quá, y có muốn chối bỏ sự liên hệ đó, cũng chẳng phải là việc dễ dàng.

Nữ nhân trải rộng tấm lụa rồi, nhìn hình vẽ một lúc, lại nhìn Du Thiên Minh, rồi cau mày thất :

Đại Kim, Đại Ngân hai người làm rồi, hẳn không phải là người ta muốn tìm.

Hai nàng xấu xí mở to mắt, cùng nhìn nhau, rồi cùng bật cười quái dị :

— Thì ra bọn tôi làm sao ? Vậy xin chủ nhân thứ cho.

Du Thiên Minh đã bị hai nàng làm khờ, bức tức vô cùng, bất buộc phải theo họ về đây, nhưng về đến nơi rồi lại rõ là một việc nhảm lẫn.

Đúng là cái cảnh dở khóc, dở cười !

Nhưng nào đã hết cho đâu !

Bây giờ, lại biết thêm, người tìm Lôi Tam, chính là Kim Lan Hoa !

Mà Kim Lan Hoa là một yêu nữ, chứ nào phải thuộc hàng chánh đại quang minh.

Gặp một người như vậy, đương nhiên y phải đã phòng, sợ bà ta hạ độc thủ bất ngờ.

Nhưng, Kim Lan Hoa không nói gì hơn, trầm ngâm một lúc lâu, bụng nghĩ thờ dãi, xếp tấm lụa lại, cất vào mình, rồi than :

— Muốn tìm cớ được hẳn, kẻ ra cũng khó khăn thay !

Du Thiên Minh định cho bà biết hiện giờ Lôi Tam đã đổi tên lại là Đông phương Lôi, hẳn đang ở cách đây không xa lắm.

Nhưng rồi y lại nghĩ, hơi đầu lo việc người ngoài.

Y nhất quyết không nhớ đến những gì có liên quan với Đông Phương bá Chủ, Đông phương Lôi và Kim Lan Hoa.

Bỗng, Kim lan Hoa ngẩng đầu lên nhìn Du Thiên Minh thốt :

— Tại hạ vì cát hạ có nhều nét giống người trong hình, nên Đại Kim và Đại Ngân mới nhầm lẫn, vậy mong cát hạ hãy thứ lỗi cho bọn ngu xuẩn đó.

Bây giờ, biết mình lầm, hèn nhận quấy, Kim lan Hoa gọi Du Thiên Minh là cát hạ cho tròn cái sáo giàng hồ.

Rồi bà vẫy tay, tiếp :

— Xin cát hạ tự tiện.

Du Thiên Minh sững sờ.

Thái độ của bà ta rất hợp tình hợp lý, thái độ đó chỉ những người cuánh đại quang minh mới có. người trong tà phái chẳng bao giờ như vậy giờ.

Y vừa lui lại vừa hỏi :

Bà có phải là Kim lan hoa tại Miêu cương chăng ?

Nữ nhân mỉm cười :

— Đây có lẽ Đại Kim Đại Ngân đã bép xép với cát hạ. Ta chính là Kim lan Hoa.

Bà là ai, thực ra Du Thiên Minh đã đoán được rồi, bất quá y hỏi là để nghe một xác nhận thôi. Cho nên Kim Lan Hoa vừa ngừng đủ tiếng y quay mình bước đi liền.

Nhưng, Kim lan Hoa gọi giật y lại :

— Khoan đi cát hạ !

Rồi bà hỏi tiếp :

— Trước đây, có lẽ cát hạ cũng có nghe nói đến ta chứ ?

Du Thiên Minh giật mình bị hỏi bất ngờ, chẳng biết phải đáp làm sao.

Kim lan Hoa lại tiếp :

— Ta ở tại Miêu Cương, vô nghiệp, cũng học thành rồi đó, hơn nữa ta vào Trung Nguyên lần này là lần thứ nhất, biết đến ta cũng chẳng có mấy người, cát hạ là còn nhỏ tuổi, tại sao lại biết ta ?

Du Thiên Minh không đầu điểm :

— Tại hạ có nghe một người đề cập đến bà.

Kim lan Hoa hấp tấp hỏi :

— Người đó là ai ? Cát hạ có thể cho ta biết được chăng ?

Vô, không thích nhắc đến Đông Phương Bá Chủ, Du Thiên Minh không đáp câu hỏi, chỉ buông gọn :

— Người bà tìm không phải là tại hạ, vậy tại hạ xin cáo từ !

Kim lan Hoa vội ngăn :

— Thưa thà chứ cát hạ ! Cát hạ phải cho ta biết người nói đến ta là ai.

Du Thiên Minh không đáp, diêm nhiên quay mình bước đi.

Hiện tại, công lực của y vượt tiến, thuật khinh công cao hơn ngày nào gấp bội, vừa thoát đi là rời chỗ cũ khá xa rồi.

Nhưng, dù đi đã xa dù đi rất nhanh, y cảm thấy một đạo kinh phong cuốn tới, sắp chạm đến lưng y.

Lập tức, y đã tự chận khí vào tay hữu đánh trở ra sau một chưởng.

Thủ pháp của y rất nhanh, song không ứng phó kịp với đạo kinh phong từ phía sau vút tới.

Bàn tay y vừa hoành về phía hậu, y bỗng cảm thấy một vật gì chạm vào lòng bàn tay, vật đó vừa mềm vừa trơn vừa lạnh.

Bất giác y giật mình.

Đồng thời gian, trước mắt y một đạo ngân quang loé lên, đạo ngân quang đó tỏa rộng, biến thành chiếc tán chụp xuống đầu y.

Chiếc tán đó có vẻ vừa nhẹ vừa mềm, sờ tay vào nghe lạnh.

Du Thiên Minh chẳng biết là vật gì lại biến hóa kỳ dị như thế.

Cường lực của y rất mạnh, nhưng vẫn bị đạo kinh lực từ phía sau cuốn tới hóa giải dễ dàng, rồi tiếp theo đó một chiếc tán chụp xuống đầu.

Nhanh như chớp, y hợp mình xuống nghiêng đầu qua một bên vọt ra ngoài.

Muộn mắt rồi.

Một thùng lọng bằng dây bạc tròng vào cổ y mà đầu dây dính liền nơi bông cây chổi. Kim lan Hoa đang ngồi.

Du Thiên Minh nổi giận, đưa hai tay nắm đường giây giật mạnh.

Nắm đường giây giết mạnh, Du Thiên Minh hy vọng đường giây một khối tay Kim lan Hoa sau đó y chạy luôn.

Nhưng, đường giây, vừa mềm, trơn, vừa y không thể dụng lực kéo, bất quá y vượt bàn tay ngược về phía v, đường giây không hề nhứt về y được một phần.

Kim lan Hoa hét lớn :

— Đừng vọng động, Từ xưa đến nay, chưa có ai thoát khỏi đường giây của ta. ta chỉ muốn cát hạ một điều mà thôi, ta không có ác ý đâu, cát hạ đáp câu hỏi của ta rồi, cứ an nhiên mà bước đi !

Rồi bà trầm giọng tiếp :

— Người đề cập đến ta, với cát hạ, là ai ?

Du Thiên Minh có tánh khảng khái, giả như Kim lan Hoa dùng lời dịu êm mà hỏi, có thể y sẵn sàng cho bà biết những gì bà muốn biết.

Song bà dùng thủ đoạn uy hiếp, thì khi nào y lại chịu chiều theo ý bà ?

Y cười lạnh, đưa cả hai tay lên nắm đường giây thông lộng quanh cổ vận dụng tâm thanh công lực, kéo ra hai bên.

Y quyết bứt đứt đường giây do đề thoát chạy.

Đường giây rất nhỏ, chỉ bằng sợi tóc thôi, thế mà y không bứt đứt nổi, hơn nữa, đường giây, ăn sâu vào da thịt tay, da thịt cổ làm cho y đau đớn vô cùng.

Bất giác, y kinh hãi với đường giây, đồng thời hét lớn :

— Bà đồ yêu pháp gì cỡi với tại hạ thế ? Bà có buông tha tại hạ chăng ?

Kim lan Hoa cười nhẹ :

— Không phải yêu pháp đâu. Đó là một đường tơ bằng tâm, tuy nhỏ nhưng chắc lắm, ta có thể dùng nhiều đường tơ như vậy, kết thành một mạng lưới, ta có thể bắt cả hổ chước chẳng riêng là người. Ta nhân đạo với cát hạ lắm đó, nên chỉ dùng có một đường tơ thôi, đánh thông lộng để cầm chân cát hạ. Ta cũng cho cát hạ biết luôn, nếu đường đó cắt đứt da thịt, máu sẽ chảy, thì

cát hạ phải nguy đến tánh mạng đấy, bởi nó có tầm mắt loại độc cực kỳ lợi hại. Cho nên, ta cảnh cáo các hạ, thế mà các hạ không chịu nghe lời !

Du Thiên Minh sửng sờ.

Càng mai mà đường tơ chưa siết mạnh, y chỉ nghe đau thôi chứ thực sự thì nó chưa cắn đứt da thịt của y.

Tuy nhiên, y vẫn tìm cách tháo gỡ chiếc thông lộng.

Kim lan Hoa mỉm cười :

— Vô ích, ta đã nói với cát hạ rồi, từ xưa đến nay, chưa một ai thoát khỏi thủ đoạn của ta. Bây giờ, cát hạ cứ cho ta biết con người đã tiết lộ về ta với cát hạ đi, ta sẽ cho cát hạ tự do ra đi.

Du Thiên Minh thoáng biến sắc.

Kim lan Hoa mỉm cười :

— Cát hạ đừng sợ. Tôi hứa câu nói của ta rồi, cát hạ sẽ được tự do. Ta hứa là sẽ không làm gì hại đến cát hạ !

Qua phút giây kinh hãi, Du Thiên Minh lấy lại bình tĩnh, cười lạnh một tiếng đáp :

— Bà đã dùng uy, mà bức tại hạ, khi nào tại hạ chịu nói ? Bà làm người rồi đó, thứ thật với bà, dù bà mang kiếm trên tay, kẻ ngay nơi yết hầu tại hạ, chưa chắc gì tại hạ sợ mà tuân lệnh bà !

Vì muốn chạy thoát, nên lo sợ không chạy được, bây giờ biết rõ là không chạy được nữa, thì còn sợ cái gì ?

Hướng chỉ y có tánh ngang ngược, khi tính khí nổi lên rồi, thì y là con người đề nhất trên thế gian.

Cái tính khí của Du Thiên Minh khiến bà ta nhớ đến một người, và cái vẻ người của y tạo hao giống một người khác nữa, mà hai người kia lại có quan hệ mật thiết với bà.

Bất giác, phát hiện ra điều đó, Kim lan Hoa giật mình, hấp tấp, hỏi :

— Cát hạ... là chi... của lão ấy ?... Tại sao cát hạ giống lão ta như hai giọt nước ? Giống từ sắc diện đến tánh tình ?

Nói là giọt nước, cũng hơi quá đáng, bất quá Du Thiên Minh có những nét phảng phất dáng người của Đông Phương Lôi chứ bảo rằng y hoàn toàn giống Đông phương bá chủ thì không đúng.

Có lẽ bà ta quá xúc động trước sự phát hiện đó, nên nói ra kém suy nghĩ vậy thôi.

Du Thiên Minh cũng giật mình, chẳng rõ Kim lan Hoa nói như thế là có ý tứ gì.

Vốn tính cương cường, dù sao thì sao, y không còn sợ nữa đứng thẳng người, ngạo nghễ nhìn bà.

Bỗng, Kim Lan Hoa buông tiếng thở dài.

Rồi bà vẫy tay.

Đường giấy tờ tháo mối thòng lọng, bay trở lại bà.

Du Thiên Minh dù hận bà, song cũng phải nhìn nhận thủ pháp của bà rất linh diệu. Người đo thủ pháp đó, hẳn phải có vẻ dũng rất cao.

Thư đường giấy rồi bà dịu giọng hỏi:

— Ta thấy cát hạ giống lão ấy, nên muốn biết cát hạ có liên quan gì với lão ấy chăng. Cát hạ đừng ngại gì cả, cứ nói thật cho ta biết!

Lão ấy?

— Là ai? Chẳng lẽ Du Thiên Minh phải suy luận rằng là lão ấy là Đông Phương bá chủ? Mà làm sao y dám quả quyết bà ta đề cập đến Đông phương bá chủ? Còn như câu hỏi đó, hướng về một người nào khác, chẳng phải y, liệu người nào đó, hiểu nổi chăng?

Bà hỏi như thế thì còn ai đáp được?

Du thiên Minh dù có thể đáp được, y vẫn không muốn đáp và y đã nghĩ đến cách thoát đi ngay từ lúc Kim Lan Hoa thu sợi giây về.

Y vờ đứng lặng, suy nghĩ...

— Bỗng, y hú vọng một tiếng dài, nghiêng mình về phía hẻm

vọt xéo lên không, rồi từ trên không, đảo lộn thăm mấy vòng nữa.

Y vẫn chưa cho là mình rời xa nơi đó, chân vừa chấm đất, y lại vọt lên xéo về phía hậu.

Vọt lên đáp xuống như vậy dợt mấy lần, mặt vẫn còn hướng về Kim lan Hoa chứ chưa chịu quay mình.

Sở dĩ y chưa chịu quay mặt là vì y sợ Kim lan Hoa đuổi theo, nên cần chú ý đến bà luôn.

Khi nào, y thoát hẳn khỏi tầm di động của Kim lan Hoa rồi, y mới quay mình lại chạy trốn.

Sau cái vọt thứ ba, y đã cách chỗ cũ độ năm trượng.

Khoảng cách đó kê ra cũng khá xa.

Du thuật khinh công của y có kém Kim lan Hoa phần nào, giả như bà ta muốn đuổi theo y, thì muốn mất mấy giây, không thể bắt liền y kịp.

Y cười nhẹ quay mình lại.

Bất giác, y sừng sờ.

Kim Lan Hoa nhất động thân hình lúc nào sao y chẳng trông thấy?

Bà đang đứng trước mặt y! Bà diêm môi nụ cười, vẻ cười hiền dịu, song Du Thiên Minh cảm thấy như thách thức y.

Bà hỏi:

— Các hạ tên họ là chi?

Du Thiên Minh đáp:

— Tại hạ...

Y do dự một chút, giả như y muốn xưng tên họ, thì chắc chắn là y xưng Du Thiên Minh rồi, chẳng khi nào y xưng Đông Phương Bạch.

Song cuối cùng, y lắc đầu tiếp:

— Tại hạ tên họ gì, điều đó có can chi đến bà mà bà hỏi?

Kim lan Hoa thở dài:

— Ta nhận ra nơi cát hạ phảng phất có những nét người của

lão ấy. Ta hỏi mấy lượt, cát hạ vẫn không chịu nói! Thôi! thì đành vậy!

Thấy bà tha thiết với vấn đề đó quá. Du Thiên Minh bất giác thương hại bà, vội hỏi:

— Bà bảo rằng tại họ giống ai? Bà cứ hỏi mãi mà không chịu nói rõ là người đó là ai, thì tại họ làm sao đáp lại được câu hỏi của bà?

Kim Lan Hoa trầm ngâm một chút:

— Lão đó, là Đông phương bá chủ. Nếu cát hạ là người trong vũ lâm, hẳn cát hạ có nghe danh của lão.

Đã biết trước thế nào Kim Lan Hoa cũng nêu tên họ lão đại mà đầu, Du Thiên Minh vẫn không giữ được bình tĩnh trên vện.

Y gạt mình, tở mắt nhìn Kim Lan Hoa.

Kim Lan Hoa từ từ tiếp:

— Nhất định là cát hạ có quan hệ gì với lão ấy, và sự quan hệ đó phải, mật, thiết lắm! Dù cát hạ không xác nhận, ta cũng biết được như thường!

Đang đứng đối diện với Kim Lan Hoa, Du Thiên Minh vội quay mình.

Liên theo đó, y nghe kinh phong quét ngang bờ vai, và y nhìn ra đã thấy Kim Lan Hoa trước mặt!

Y lại quay người lượt nữa, Kim Lan Hoa vẫn di động đứng áng trước mặt y.

Không làm sao hơn, y trụ bộ, đứng vững tại chỗ.

Kim Lan Hoa gắng từng tiếng:

— Cát hạ là con trai của lão ấy?

Du Thiên Minh sững sờ.

Nhưng y sôi giận, giận đến độ khinh miệt luôn đối tượng, y nghĩ rằng tất cả đều có liên hệ với Đông phương bá chủ, y đâm thù hận với tất cả.

Đông phương bá chủ không được y kính trọng, thì tất cả cũng bị y khinh miệt như thường.

Bởi khinh miệt, y không đáp.

Kim lan Hoa thở dài, bỏ hai tiếng cát hạ, trở lại dùng giọng kẻ trên, tiếp nối:

— Người là con trai của lão, phải không? Tại sao người lại chối mình không phải là Lôi Tam? Hừ! Ta chỉ sợ người chưa rõ thân thế của mình đó thôi! Người...

Du Thiên Minh không còn kiên nhẫn nghe nhiều hơn nữa, hét lớn:

— Tại họ chẳng phải là Lôi Tam Tứ nào hết! Lôi Tam là con của bà và Đông Phương bá chủ, chẳng những tại họ biết rõ như vậy mà tại họ còn biết nhiều điều khác nữa kia. Bà nên hiểu, tại họ chẳng liên quan gì đến bà!

Kim lan Hoa sững sờ, một lúc lâu bà hỏi:

Người không phải là Lôi Tam, song người cũng là con của Đông Phương bá chủ chứ, có đúng vậy chăng?

Một vấn đề mà Du Thiên Minh không thể phủ nhận được rồi! Nhưng, công là một vấn đề mà bằng mọi giá, y không chịu thừa nhận!

Như vậy, y phải đáp làm sao?

Không thể đáp, y chỉ hừ một tiếng, nín lặng luôn.

Kim lan Hoa lại hỏi:

— Hừ! Hừ là nghĩa làm sao? Phải hay không phải?

Du Thiên Minh trầm ngâm một lúc lâu, đoạn ngừng một lần, cương quyết:

— Phải!

Kim lan Hoa giệt bắn mình, lùi lại mấy bước, trở mắt nhìn y một lúc lâu, kêu lên:

— Phải? Người là con của lão ấy?

Con của Đông phương bá chủ, đương nhiên Kim lan Hoa không thể dùng hai tiếng cát hạ xưng hô theo quy củ giang hồ.

Con của Đông phương bá chủ, là hạng người dưới bậc của bà ngang với Lôi Tam!

Bà trầm giọng tiếp nối:

— Thì ra, lão còn có mối tình vụn vặt khác! Thảo nào

eo chẳng bỏ rơi ta !

Du Thiên Minh suy bụng miệng hét lên !

Bỏ rơi bà ?

Chứ không phải bà ta dùng sắc đẹp, dụ hoặc Đông Phương Bá chủ, khiến lão ta mê mẩn đến độ mất cả lý trí rồi đuổi xô hất hủi sự nương y ?

Bà đã nhẫn tâm cướp đoạt tình yêu, rồi bây giờ lại đổ lỗi cho Đông phương bá chủ bỏ rơi bà để chạy theo tiếng gọi của tình yêu vạn trượng ?

Thế thì chính sự nương y dụ hoặc lão, và bà là nạn nhân của sự lường gạt.

Bà bị tình phụ ?

Tuy nhiên, cuối cùng rồi Du Thiên Minh cũng chẳng nói gì.

Bởi, y bất bình phần nào cho sự nương mà cũng là mẹ của y. Đã bị Đông Phương Bá Chủ phụ bạc suốt hai mươi năm dài, đã sống đau khổ trong cô đơn, đáng lẽ mẹ chàng phải hận Đông phương bá chủ lắm chứ ?

Thế mà lão tìm đến, mẹ y vui vẻ theo về với lão, chẳng những dành tâm xa rời Liệt Hòa Thân Đà một cách đột ngột, mà còn tha thứ cho Đông Phương bá chủ dễ dàng, không hề trách cứ một tiếng nào.

Như vậy, y còn lớn tiếng bênh vực làm chi ? Mẹ y đã vui chứ nào có buồn mà y phải bênh vực.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Kim lan Hoa bước tới hỏi :

— Hiện giờ, lão ta lại ở đâu ? Người có thể cho ta biết chứ ?

Du Thiên Minh thoát đầu, không muốn chỉ, nhưng y nghĩ, trước sau gì, Kim Lan Hoa cũng tìm ra, dù y có dấu cũng chẳng ích lợi gì.

Y đáp :

— Người mà bà muốn tìm, chỉ ở quanh vùng Lục Bàn Sơn này, có điều địa điểm chính xác thì tại hạ không được biết

rõ. Nếu bà cần gặp người đó, bà cứ lục soát khắp nơi, hẳn phải gặp.

Ánh mắt của Kim lan Hoa ngời lên quá độ, nhìn Du Thiên Minh một chút, đoạn rồi :

— Chừng như người không cao lừng lắm về liên hệ giữa người và cha người, có phải vậy chăng ? Làm con có ai lại lơ là đến độ lạnh nhạt khi đề cập đến cha mẹ ?

Du Thiên Minh lại hừ một tiếng, chưa kịp nói gì hơn, Kim lan Hoa đưa tay đặt lên vai y, dịu giọng nói :

— Lão ấy đã nói gì về ta với người ?

Du thiên Minh nhìn nghiêng xuống tay bà.

Những ngón tay n huộm móng đỏ, phảng phất một mùi thơm dịu. Nơi cổ tay có chiếc xuyên lẳng vàng, chiếc xuyên cổ vẽ lạ dốt với y, y nhìn chăm chú hơn.

Bằng y biến sắc.

Tôi ! Nào phải là một chiếc xuyên thực sự ?

Thì ra, đó là một con rắn, thân hình rất nhỏ, vắt mình quanh cổ tay bà.

Con rắn màu vàng, óng ánh như vàng thật, nó đang cất cao đầu, đầu nó vuông, miệng nó bằng, chứ không nhọn như các loại rắn khác.

Nó là chiếc lưỡi dài quơ qua quơ lại.

Đúng là một con độc xà.

Loại rắn lạ, càng nhỏ mình, càng độc.

Bàn tay bà ta đặt lên vai Du Thiên Minh, con rắn nơi cổ tay vươn cao cổ, chiếc lưỡi dài lại lè ra, chiếc lưỡi rà sát chốt mũi y.

Y lập tức nhóng cổ, cho chiếc đầu cao hơn một chút, mũi xa lưỡi rắn hơn một chút.

Kim lan Hoa bật cười ha hả :

— Người có lần nào thấy loại rắn độc như Kim Sà của ta đây chăng. Nó có cái tên là Kim luyện Tử trong loài rắn, có tất cả bảy mươi thế độc, nó đứng hàng thứ chín đấy.

Du Thiên Minh thở một hơi dài không khí thốt:

- Bà lấy tay xuống đi bà!

Kim Lan Hoa cười lạnh:

- Người là con của Đông Phương Bá Chủ, vậy mẫu thân của người là ai?

Du Thiên Minh lắc đầu:

- Tại hạ không được biết!

Y đáp như vậy, chẳng phải y ăn nói hồ đồ. Thực ra, y nào có biết mẹ là ai?

Những gì mà y được biết, còn mơ hồ quá, y chưa hoàn toàn tin tưởng kia mà.

Y được biết những gì?

N ông điều y biết, kể ra cũng chẳng chi nhiều.

Đông phương Bá chủ là cha, sư nương là mẹ, sư nương có cái tên tộc là Nguyệt. Phần.

Quá khứ của cả hai, tuyệt nhiên y chẳng hiểu, ngoài cái việc cách đây hai mươi năm. Đông Phương bá chủ bỏ rơi mẹ con y.

Những điều đó quá ít, cho nên y lắc đầu, khi Kim Lan Hoa hỏi đến.

Song, một con người không biết mẹ mình là ai, hẳn là một con người quái dị.

Y đáp như vậy, liệu có ai tin được y chẳng?

Buong tiếng đáp ra rồi, y biết là lời nói của mình không ăn chút nào, dù đó là sự thật.

Kim Lan Hoa cười lạnh:

- Bất cứ cái gì, người cho là không biết, cũng còn nghe được chứ vấn đề đó, nhất định là người phải biết. Và nhất định là người phải nói cho ta biết! Không thể dấu được với ta!

Thốt xong, ba hú khẽ một tiếng gió.

Con Kim luyện từ lập tức tháo mình khỏi cổ tay bà, bỏ lên đầu vai Du Thiên Minh.

Động tác của nó rất nhanh Du Thiên Minh không kịp đề phòng.

Mà dù y có phát giác kịp thời, dù y có muốn đề phòng, cũng chẳng biết phải làm sao!

Y diễm sắc, định lấy tay áo phủi cho nó rơi xuống đất.

Y lại chưa kịp làm gì, Kim Lan Hoa bất thành hình biến nhẹ một ngón tay.

Từ ngón tay bà, một đạo chỉ phong bắn ra chạm ngay vào huyệt Đại mạch nơi hông y.

Y cảm thấy thân hình cứng đờ như hóa gỗ.

Trong khi đó, con Kim Luyện Từ bắt đầu du lịch khắp bờ vai y nó cất cao đầu, nó thè dài chiếc lưỡi đỏ, quơ qua quơ lại, trông lạnh người!

Rồi nó tụt xuống cổ y.

Y nghe vừa lạnh vừa nhẹ, khó chịu hết sức.

Khó chịu quá, y nổi giận, hét to:

- Bà có bắt con rằng về hay không?

Kim Lan Hoa cười nhẹ:

- Ta biết, cha nào con nấy, tự nhiên người có tính quật cường như của người vậy đó. Không ai dọa người nổi! Nhưng cho người biết giả như ta hú gió lên một tiếng nữa, con kim sẽ sẽ chui vào mũi người rồi từ đó nó xoáy lên tận đỉnh đầu người, cắm khoanh trong khối óc người!

Du Thiên Minh lại sợ.

Dù tính khí có quật cường đến đâu, lúc này y cũng chẳng dám nói gì, bất quá y chỉ từ một tiếng rồi nín lặng.

Nếu y cử động được, chắc chắn y cũng chẳng dám làm gì.

Kim Lan Hoa báo:

- Cho ta biết đi, mẫu thân người là ai! Người nói xong rồi ta sẽ thu con rằng về.

Du Thiên Minh cao giọng:

- Tại hạ đã nói là không biết, thì lúc nhiên là tại hạ không biết! Bà bảo tại hạ nói gì nữa?

Kim Lan Hoa lại hú gió một tiếng khẽ.

Con Kim luyện Tử lập tức nhúng cổ lên, là lưỡi rà rà nơi mũi Du Thiên Minh.

Thoạt đầu, nó rà rà bên ngoài, dần dần nó đưa lưỡi vào bên trong lỗ mũi.

Đừng nói là nó có chui hay không chui vào sâu, chỉ nội cái việc nó rà rà như vậy, cũng đủ gây nên nhột nhác có thể làm chết người được!

Du Thiên Minh vẫn cố chịu đựng, không nói gì cả.

Kim lan Hoa trầm lạnh giọng:

— Nếu người ngoan cố, không chịu nói, ta sẽ bảo con Kim Sa chui vào mũi đấy!

Du Thiên Minh vẫn nín lặng.

Kim lan Hoa biến sắc mặt xanh đờn, nhưng bà lại điềm một nụ cười, bà buông gọn:

— Tốt!

Bỗng, vừa lúc đó, hai tiếng vo vo từ xa vọng đến.

Tiếng vo vo phát ra nơi hương cạnh, chẳng phải trước mặt hay sau lưng.

Hai tiếng vo vo đó, chính do ám khí vút đến, ám khí là vật thể rất nhỏ, độ bằng hạt thóc.

Đó là ám khí, thì có ám khí nào lại chẳng vút đi nhanh? Bởi đánh lên chỉ có lợi khí nào đánh nhanh, đánh lác đối phương bất ngờ, nếu đối phương phát giác kịp thời, hẳn ứng biến kịp thời, và ám khí trở thành vô dụng?

Còn nên, trên giang hồ, chỉ những ai có vũ công khác cao mới xử dụng nổi ám khí.

Thủ pháp nhanh, công lực mạnh, mới phóng ám khí đúng theo tốc độ mong muốn, không kể là nó phải chừa.

Ám khí càng nhỏ hình thể, càng chứng tỏ tài nghệ của người xử dụng.

Bởi nó nhỏ quá, nó lại lao đi rất nhanh, nên dù ai phát giác kịp thời cũng không thể nhận định ngay nó là loại ám khí gì.

Một tiếng bóp khẽ vang lên, một hạt ám khí chạm trúng đầu con Kim Xà bắn nó khỏi mình Du Thiên Minh.

Còn hạt ám khí thứ hai, chạm vào hông y, nơi đã bị Kim lan Hoa điềm vào làm cho y tê liệt toàn thân.

Hai hạt ám khí đột nhiên bay đến giải nạn cho Du Thiên Minh Kim Xà vắng đi rất xa, và huyết đạo được giải khai liền.

Lập tức Du Thiên Minh lùi lại mấy bước.

Trong khi y lùi lại, Kim lan Hoa khoát tay lên không, hét con răng.

Đoạn, bà hú lên một tiếng lớn vang tay đó, quăng con Kim xà về phía người phóng ám khí.

Kim Xà lao vút đi, trông như một mũi tên vàng.

Vừa lúc đó, từ trong bụi cỏ, một người đứng lên, Con Kim Xà thoáng mắt đã vút đến nơi.

Dù ngu xuẩn đến đâu Du Thiên Minh cũng biết ngay chính người đó đã cứu nạn cho y.

Một người có bản lĩnh như thế, đương nhiên thừa sức ứng phó với một con răng nhỏ, cần gì Du Thiên Minh phải can thiệp và tiếp trợ?

Tuy vậy, y vẫn cao giọng gọi:

— Cần thận! Răng độc đấy!

Người đó đưa tay lên ngón tay giữa búng nghe chách một tiếng khẽ.

Đầu ngón tay chạm đúng đầu con răng.

Nhưng, tuyet xào hơn nữa, bị búng ngón tay trúng vào đầu đáng lẽ con răng phải bị tung ngược trở lại, song nó chưa bị tung ngược, ngón tay trở của người đó vươn ra, hai ngón kẹp lại giữ cứng con răng như hai gọng kềm.

Cứ theo những người từng nuôi răng, bắt răng thì trên thân mình răng, có một chỗ yếu hại nhất.

Chỗ đó ở vào khoảng tắc thứ bảy do từ đầu đến đuôi.

Răng bị kẹp ở đó rồi, chẳng còn ngo ngoe được nữa cũng như con người bị điềm huyết, tê liệt, không làm sao cử động được.

Người đó dùng hai ngón tay kẹp con răng ở khoảng tấc thứ bảy, và con răng không ra ngoài công lệ của đồng loại nó.

Du Thiên Minh thở phào, hết sức khám phục thủ pháp người đó. Y buột miệng reo lên hoan hô :

— Tuyệt ! Thủ pháp tuyệt diệu !

Nhưng y biến sắc liền.

Người đó, đôi pho với con răng, thân hình còn trong bụi cỏ, cỏ cao, che khuất.

Bất quá, người đó đưa một cánh tay ra, chế ngự con răng, nên Du Thiên Minh chưa trông thấy rõ mặt mày.

Bây giờ, chế ngự con răng xong, người đó từ từ vọt cỏ bước ra đúng lúc Du Thiên Minh hoan hô.

Tiếng hoan hô vừa dứt, y bỗng thấy người đó xuất hiện.

Người đó là ai, khiến cho y phải biến sắc ?

Chẳng phải ai xa lạ, chính là Đông Phương bá Chủ !

Du Thiên Minh đỏ khòc đỏ cười ! Thì ra sự tình diễn tiến quá xấu, y càng cố xa là h con người mà y không muốn thừa nhận liên hệ, thì lại càng gần người đó hơn.

Con người mà y không muốn đề cập đến tên họ, thì giờ đây y mở miệng hoan hô, tán thưởng tài nghệ !

Hơn nữa, chính con người mà y ó kỵ nhất, lại vừa giải nạn cho y.

Ra khỏi bụi cỏ rồi, Đông phương bá chủ nhìn Kim lan Hoa một lúc lâu đoạn thốt :

— Bao nhiêu thời gian qua rồi ! Hôm nay mới gặp nhau !

X

CHƯƠNG XLIII

THÂN BIẾN THÀNH THÙ

Kim lan Hoa bất động tại chỗ.

Mãi một lúc lâu bà mới cất tiếng, trong giọng nói của bà ẩn ước có mĩa mai, có hờn oán, có buồn thương, có thách thức:

—Tù không tưởng là còn sống đến ngày nay, gặp lại người! Người biết tại sao ta thoát chết không ? Chỉ vì cái thủ đoạn của người, không được cao minh lắm ! Cho nên, người muốn mọi điều, kết quả lại là một việc khác !

Đông Phương bá Chủ bật cười ha hả, nhưng tràng cười của lão ngắn ngủi quá, chỉ được kết thành bằng mấy tiếng rất chất chua, lại lực phát ra với vẻ miên cưỡng.

Rồi lão tiếp :

→ Ta biết cái tật của ta, lắm lúc nó phát sinh một cách thường chẳng hiểu tại sao, lòng nhân của ta dấy động, ta dăm ra thương người, ta muốn cho người được toàn thây, chết sung sướng, chết an ổn, do đó, có nhiều điều tiện nghi dành cho người, chứ chẳng phải là thủ đoạn. Mà dù cho có một thủ đoạn nào đi nữa, cái thủ đoạn đó vì ta cố ý cho nó sơ hở, chứ chẳng phải ta kém cao minh đâu !

Kim lan Hoa lạnh lùng :

— Ta cũng tin như vậy, song người nên biết là cơ hội vĩnh viễn xa rời người, cơ hội đó phải trở về ta và khi ta hạ thủ đoạn rồi có thể là ta không dành cho người một cái chết an toàn đâu ! Ta sẽ hành động khác người !

Đông Phương Bá chủ lại cười, cũng miên cưỡng như trước :

—Ta cứ chờ xem, cơ hội sẽ đến với người, hay vĩnh viễn người mang niềm tuyệt vọng chờ ngày về chốn cửu tuyền.

Bỗng, lão cất tiếng gọi to :

Đại Kim Đại Ngân ! Hai người đâu ? Có còn nhận ra lão phu nữa chăng ?

Hai con người xấu xí cứng một loạt bước tới, nghiêng mình trước Đông phương bá chủ cùng cất tiếng :

— Tham kiến...

Cả hai chỉ thấy, được hai tiếng đó, thân hình còn hơi nghiêng trong cái thế hành lễ, bất thành lĩnh Đông phương bá chủ vẫy ống tay áo.

Một đạo tụ phong vút ra, lao thẳng đến hai nàng, cuốn cả hai quăng về phía hậu.

Tụ phong quăng hai nàng vào mình Kim Lan Hoa.

Đồng thời gian, lão đưa tay hữu lên cao, quạt cùn kim xà xuống tầng đã gần đó, đoạn lao nhún chân tung bằng người lên không tít trên cao, đập không khí vọt lóe, lướt ngang đầu Kim Lan Hoa và Đại Kim Đại Ngân đang dồn vào nhau thành một đống.

Khi dùng pháp thiên cân trụ, lão hạ người xuống ngay phía sau lưng Kim Lan Hoa, đưa vội tay ra, diềm nhanh vào huyết Linh Đài của bà.

Bao nhiêu động tác phức tạp, lão chỉ diễn ra trong một cái thoáng mắt.

Thần pháp linh diệu đến độ đó, kể ra trên giang hồ, chẳng có mấy người luyện tập ma thần tụ được như lão !

Con người đó hẳn là bậc kỳ tài, rất tiếc lão đem cái tài phục vụ cho một cá nhân giàu thành kiến, thành ra cá nhân đó thay vì được đời ca tụng, lại gặt hái những căm thù !

Đến cả những người thân nhất của lão cũng không tránh khỏi một vài thủ đoạn bất chánh của lão, thì nói chỉ là những người ngoài ?

Hành động bất chánh của lão trở thành một tập quán, do đó dù lão muốn thực sự đối xử tốt với một người nào, sự đối xử lại do tập quán mà chuyển lệch cái đích, chung quy rồi lão vẫn làm ác như thường.

Kim Lan Hoa dù có bản lĩnh cao tuyệt, song lúc đó bà bận đón Đại Kim Đại Ngân, lúc bà đưa hai tay ra hứng hai nàng xấu xí đó, thì Đông Phương Bá Chủ đã đến sau lưng bà rồi, và lão đang diềm tay vào yếu huyệt của bà, bà không còn phản ứng kịp thời được.

Đương nhiên bà phải bị lão chế ngự.

Lão bật cười khảnh khảnh, lần này tiếng cười không còn miễn cưỡng nữa, tiếng cười đượm vẻ đắc ý, cao ngạo phi thường.

Lão thốt :

— Người thấy đó, cơ hội chưa nở lỵ khai ta ! Cơ hội vẫn còn đến với ta như thường !

Kim Lan Hoa thở một hơi dài không khí, đứng lặng tại chỗ không làm một cử động nhỏ nào.

Phạm con người bị chế ngự nơi huyết đạo đó, thì dù muốn không cũng trở thành một dụng cụ của đối phương, đối phương muốn xử dụng c ch nào tùy ý.

Đừng mong phần kháng, bởi sinh mạng đã nằm trong tay đối phương rồi.

Huyết Linh Đài, liên lạc thẳng đến con tim, cho nên có người gọi là Nhân Tâm Huyết.

Có thể bảo đó là một tử huyết, nếu người diềm dùng công lực mạnh một chút, người bị diềm tằng mạng ngay.

Đông phương bá chủ lại cười, cười một lúc rồi tiếp :

— Năm xưa, giao đấu với ta, ngươi luôn luôn bại. Giờ đây, lại đấu với ta, ngươi vẫn bại !

Kim Lan Hoa thoáng biến sắc mặt.

Chừng như bình sinh bà chưa hề nghe Đông phương bá chủ nói với bà một câu như vậy.

Lão đã nói thế hẳn nhiên lão có dụng ý gì, và cái dụng ý đó chắc chắn là không có lợi cho bà.

Tuy nhiên, bà vẫn giữ sự trầm tĩnh, từ từ buông Đại Kim và Đại Ngân ra, rồi bà hỏi :

— Hai người còn nhờ đường trở lại Miêu cung chăng ?

Hai xú nữ, ngó ngẩn nhìn nhau, không biết phải đáp làm sao.

Chúng trầm ngâm một chút, rồi hỏi lại :

— Tại sao chủ nhân không đưa bọn tôi về, mà lại bảo chúng tôi mình trở về ?

Kim Lan Hoa bị Đông Phương bá chủ chế ngự, tánh mạng bà do lão định đoạt, hai xú nữ ngu xuẩn đó chẳng trông thấy gì cả nên mới buột miệng hỏi như vậy.

Bảo bà ta đưa chúng về ? Bà làm sao tùy tiện đưa đi trong khi bà mất cả tự do hành động ?

Vì chúng ngu xuẩn, Đông phương bá chủ lợi dụng chúng, làm chúng ngại vật Kim Jan Hoa vì gặp chúng ngại, nên không còn đủ thời gian phản ứng.

Cả như, lúc cả hai bị tự phong của Đông Phương bá chủ cuốn tới, quăng chúng vào mình bà, mà bà không cần quan tâm đến chúng, bà có thể chống trả lại thế công bất ngờ của lão.

Nhưng, làm sao bà không nghĩ đến sự an toàn của chúng, dù sao thì chúng cũng là những kẻ tùy sai của bà, tuy ngu song trung thành ?

Nếu để cho chúng bị tự phong quăng đi trọn đà, chắc chắn là lúc rơi xuống, chúng phải bị thương.

Bà không nỡ để chúng bị thương, nên hứng chặn lại. do đó hai tay bà bận, tâm trí bà bận, thành ra Đông Phương bá chủ đắc thủ dễ dàng.

Đứng bên ngoài, theo dõi mọi diễn tiến của song phương, Du Thiên Minh thấy rõ chỗ dụng âm của Đông Phương Bá chủ.

Càng thấy rõ, y càng ở kỳ Đông phương bá chủ, con người đó chỉ có gây kinh tâm cho y qua mỗi lần gặp gỡ thôi, chứ tuyệt nhiên không gieo được một sự kính phục nhỏ mọn nào nơi y cả.

Y loay quay mình rời khỏi nơi đó.

Chợt y nghe Đại Kim và Đại Ngân khóc rống lên.

Một nàng vừa khóc vừa gào :

— Chủ nhân nỡ bỏ chúng tôi sao ? Chủ nhân không đưa đi, làm sao chúng tôi biết đường mà trở về ?

Nàng kia tiếp :

— Không biết đường thì làm sao về đến nhà ? Rồi chúng tôi phải bơ vơ, bất cứ ai trên đời này cũng có thể lấn hiếp chúng tôi trong cảnh bơ vơ, chúng tôi còn nương tựa vào ai đã khỏi bị người đời hiếp đáp ?

Thực ra, vũ công của chúng khá cao, dù làm vào cảnh bơ vơ, vì tất chúng kém ai, mà sợ có kẻ hiếp đáp ?

— Bất quá, chúng là những con người quá ngu xuẩn, có tài mà không biết xử dụng cái tài đó cả mà tự vệ, từ đó, quau tanh ý lại vào người, nhất nhất việc gì cũng do chủ nhân đề mà định đoạt.

Chúng chẳng phải tự lo, tự nghĩ gì cả.

Gờ đây, bỗng nhiên chủ nhân bảo chúng tự mình trở lại Miêu Cương, chúng có cái cảm giác như bị chủ nhân ruồng bỏ, chủ nhân chúng vất ra đường như vất một vật, vô dụng.

Chúng cảm thấy lạc lõng, chúng hoảng sợ.

Dù rằng điều sợ hãi của chúng ta quá vu mờ hồ, song hận thấy từ nay mất chỗ tựa nương rồi, từ nay phải tự lo, tự nghĩ, chúng hoang mang ngay.

Nghe chúng khóc. Du Thiên Minh bất nhẫn vô cùng.

Y không muốn chen vào sự tình, nhưng lại quá bị thương cho hai xú nữ, không dẫn được sự tức uất, y tưởng về Đông phương bá chủ, đưa tay chỉ thẳng vào mặt lão Lỗ :

— Muốn giao đấu với người ta, ít nhất tiên sanh cũng phải có một thái độ quang minh chánh đại, tiên sanh cũng phải đương trường động thủ, có như vậy mới xứng đáng là bậc hào hùng. Tại sao tiên sanh âm toán ? Hành động đó, có phải là đã tiện không ?

Đông phương bá chủ không tưởng là Du Thiên Minh dám có thái độ đó với lão.

Lẽ thứ nhất, y là con của lão dù y thừa nhận hay không thừa nhận sự thực y vẫn là giọt máu của lão.

Lẽ thứ hai, lão vừa cứu mạng y, thoát bàn tay độc ác của Kim Jan Hoa.

Dù không kể cái tình, y cũng phải nghĩ đến cái ơn, có sao y phải nhận tất cả ?

Y định đối lập với lão mãi mãi à ?

Bị mắng bất ngờ, Đông Phương bá Chủ phát câu, quát lên :

— Người nói nhảm nhí gì đó ?

Du Thiên Minh lạnh lùng :

— Nếu giỏi, tiên sanh buông tay đi, sau đó, muốn động thủ với bà ấy, cứ động thủ, quang minh chánh đại mà động thủ, đừng dùng cái lối mờ ám như vừa rồi. Thắng người một cách mờ ám, là hèn !

Đông phương bá chủ cười lạnh :

— Tiêu súc sanh ! Người đang nằm mộng phải không ? Nếu vào rồi ta không tặng người hai viên sỏi đó, liệu người có còn sống sót được với mẹ ấy chăng ?

Du Thiên Minh cao giọng :

— Tại hạ nào mong tiên sanh cứu mạng ? Tiên sanh không cần phải làm cái việc đó, tại hạ chẳng khi nào ghi ơn !

Đông Phương bá chủ nổi giận :

— Cút ngay !

Chẳng những Du Thiên Minh không bước đi xa, trái lại y càng đến gần hơn.

Đông Phương Bá Chủ quát to, y cũng hét lớn :

— Tiên sanh buông tay xuống !

Lúc đó, gương mặt của Kim lan Hoa trắng nhợt. Bà đứng lặng tại chỗ.

Đôi mắt bà mở trừng, hết nhìn Du Thiên Minh, lại quay đầu và phía hậu nhìn Đông Phương bá chủ.

Bà không hiểu nổi sự tình.

Đã nhận là con của Đông Phương bá chủ, tại sao Du Thiên Minh xưng là tại hạ, và gọi lão là tiên sanh ?

Vì lý do gì. Du Thiên Minh lại tiếp trợ bà, thay vì oán hận bà ?

Bà đã dốt xử quá đáng vừa ý kia mà ?

Điều đó, cũng chẳng có chi lạ lùng, bởi bà ta thuộc tà phái, mà con người trong tà phái thì luôn luôn hành động cho lợi ích của riêng họ, chẳng khi nào xa kỷ, vị tha.

Bà là sao hiệu được tư cách của một chánh nhân quân tử ?

Dù Du Thiên Minh còn nhỏ tuổi, y cũng là người trong chánh

phái, y nhiệm gương cao khiết cương trực Liệt hỏa Thần đà, và thấy bất bình là y can thiệp ngay, chẳng cần gì sự can thiệp đó có đem lại lợi ích nào cho y, hay cho y một thiệt hại nào.

Thực ra, chẳng phải Du Thiên Minh có cái ý tiếp trợ cho Kim lan Hoa.

Bất quá, y bất mãn về hành động của Đông phương bá chủ, y lên tiếng phản đối, y chống cự lại lao ra.

Và trong trường hợp đó, Kim lan Hoa là người đứng giữa, vô tình trung hướng sự can thiệp đó.

Ngoài ra, Du Thiên minh còn bị kích động tột quật cường đã bất mãn Đông Phương bá chủ rồi, khi nào y chịu tuân lời Đông phương bá chủ, dù lão là phụ thân y ?

Trái lại, y còn muốn Đông phương Bá chủ phải chiều theo chủ ý của y là khác !

Còn như Đông phương bá chủ và Kim lan Hoa cố ăn oán gì với nhau, y chẳng biết mấy mòi.

Bởi không biết chi cả, nên y can thiệp y cho là Đông phương bá chủ dùng thủ đoạn lên hạ, không xứng đáng với tư cách bậc đại anh hùng, y can thiệp liền.

Y có biết đâu, Đông Phương Bá chủ đã chờ cái dịp này từ nhiều năm rồi ?

Chờ cái dịp không chế được Kim lan Hoa.

Bây giờ, dịp đó đã đến và lão cũng đắc thủ rồi.

— Lão dám giở thủ đoạn dè hèn, dè chờ đợi được Kim Lan Hoa bả, chấp giăng hồ mai, mĩ, thì khi nào lão đã được dịp rồi bỏ dịp ?

Không thể bỏ dịp lại bị Du Thiên Minh ngăn trở, tự nhiên lão phải giận.

Quát đuổi Du Thiên Minh, y không bỏ đi, trái lại y còn ra lệnh cho lão buông tha Kim lan Hoa Đông phương bá chủ phần nô cực độ gầm lên như sấm :

— Người có chịu cút đi không ?

Liền theo đó, lão trầm cán tay xuống.

Lão trắm tay hơi mạnh, bàn tay xuống, ống tay áo bị giật lên.

Một tiếng phác vang khà, rồi một tiếng vút tiếp nổi, một luồng tự phong bay ra, cuốn tới Du Thiên Minh.

Tự phong bay đi rất nhanh Du Thiên Minh cảm thấy một áp lực đang cuốn dồn đến mặt.

Y thấy rõ Đông phương bá chủ hăm hăm nổi giận, biết thế nào lão cũng phát tác, cho nên y đã giới bị ngay từ phút giây đầu.

Luồng tự phong do Đông phương bá chủ đánh ra không làm cho y hoảng hốt.

Y không lấy làm lạ về sự xuất thủ của Đông phương bá chủ mà y chỉ kinh dị chừng nhiều tại sao, Đông phương bá chủ dùng lực rất ít để đánh ra đạo tự phong đó.

Y định ninh là Đông phương bá chủ phải sát diệt y, trước con mắt của lão, y chỉ là một đứa con nết nghịch, luôn luôn chống đối. Tự nhiên, lão phải đánh mạnh, mà một nhân vật như y, khi đánh mạnh, cái áp lực sẽ to lớn vô cùng, áp lực đó thừa đầy bật một hòn núi.

Thế tại sao tự phong của lão quá nhẹ?

Du Thiên Minh ước độ, lão chỉ dùng chừng ba thành công lực, phát xuất luồng tự phong đó.

Nghĩ là nghĩ, dù nghĩ như thế nào Du Thiên Minh cũng phải nhớ đến sanh mạng.

Chưa phản công, thì y phải né tránh.

Lập tức, y lùi về phía hậu cách độ sáu bảy thước.

Ngoài khoảng cách đó, tự phong của Đông Phương bá chủ không thể quét đến.

Lùi lại, không phải để tránh chiêu công của đối phương, mà cũng chẳng phải để tránh cuộc động thủ.

Không! Không khi nào y chịu nhận một sự hòa giải, chứ đừng nói chính y phát động sự hòa giải đó.

Lùi lại rồi, lập tức y vận khí, dẫn bộ nhanh như chớp, vọt

mình đến phía hậu của Đông phương bá chủ.

— Chấn vừa chạm đất, y nhún khà, lấy đà tung bằng người lên, uốn câu vòng đáp xuống, đồng thời song chưởng cùng đánh tới.

— Cái đích của song chưởng, là lưng của Đông Phương Bá chủ.

Đông phương bá chủ không tưởng là Du Thiên Minh phản ứng quyết liệt như vậy.

Bất giác, lão kêu lên:

— Người định...

Nhưng, lão không kịp nói gì thêm, chưởng kinh của Du Thiên Minh đã đến sát bên lưng lão rồi.

Bỏ câu nói, lão vung nhanh tay, đánh trả về phía hậu một chưởng.

Hai tiếng bịch vang lên.

Tay hữu của Đông phương bá chủ còn ấn nơi lưng Kim lan Hoa lao dùng tay tả nghiêng đón chiêu công của Du Thiên Minh.

Du Thiên Minh lại xuất phát cùng một lúc cả hai tay.

Tay tả của Đông Phương bá Chủ hoành vể sau, chạm tay tả của y.

Thừa bàn tay hữu, bàn tay đó không gặp được sự ngăn chặn đi trọn đà.

Và bàn tay đó chạm trúng lưng đối phương.

Dù công lực cao thâm, trúng một chưởng do Du thiên Minh dùng hết sức bình sanh đánh ra, Đông Phương bá chủ, phải bị chấn động phần nào.

Về phần Kim lan Hoa, bị Đông phương bá chủ chế ngự, không phút giây nào bà không chờ chờ cái dịp may để giải tỏa áp lực đó.

Bây giờ, lão bị chưởng kinh của Du thiên minh gây chấn động chính là lúc thuận tiện cho Kim lan Hoa.

Nhanh như chớp, bà hụp mình xuống thấp.

Thực ra, chẳng phải cái may hoàn toàn đến với bà do sự can

thiếp của Du Thiên Minh.

Cái may đó, đúng là do Đông phương bá chủ tuy ấn tay nơi lưng bà, song lão không phát xuất một điểm khí lực nào, bất quá lão đặt hờ như vậy thôi.

Cho nên Kim lan Hoa hợp mình xuống, bàn tay của lão như trượt ngược lên, sai lệch chỗ yếu nhược.

Vừa hợp mình xuống, Kim lan Hoa vừa xoay nhanh quạ, đồng thời vung cả đôi tay, đánh mạnh vào bụng Đông Phương Bá Chủ.

Còn Du Thiên Minh, tay chạm tay Đông Phương Bá Chủ, tay kia chạm lưng rồi, đã vọt của y vẫn còn, y nhào người lới trước.

Nhưng, y chợt cảm thấy một sự khác thường.

Trên giang hồ, chẳng phải bất cứ ai cũng dám chạm chưởng với Đông phương bá chủ. Dù lão chỉ dùng độ ba thành lực, ngăn chặn tay y, y vẫn bị chấn động mạnh.

Còn lâu lắm, y mới là đối thủ của lão.

Y nhào tới định trụ bộ, bất triêu linh y thấy đầu choáng váng mắt hoa lên, chân nhẹ hồng mình nặng chịch, chập choạng một chút rồi ngã xuống.

Ngã như vậy, y vẫn chưa nằm yên được.

Dư lực của cái chạm tay vừa rồi, còn bám sát y, đẩy y lăn đi mấy vòng, sau cùng y ngừng lăn, máu từ miệng vọt ra mấy búng.

Nhưng đồng thời gian Du Thiên Minh bị chưởng kinh của Đông Phương bá chủ chạm trúng, gây thương tổn cho y, thì lão cũng hứng hai chưởng kinh của Kim lan Hoa nơi bụng.

Hai chưởng đó, Kim lan Hoa dùng tất lực bình sanh đánh ra, đương nhiên phải mãnh liệt vô tường.

Đông Phương bá Chủ hự lên một tiếng, chập choạng lùi lại hơn ba bước mới đứng vững.

Kim lan Hoa không chậm trễ, xoay nhanh người lại, đối diện với lão, cùng một lúc lại vung tay ra, từ tay bà một đạo gân quang xẹt tới.

Đạo gân quang đó, đã áp đảo Du Thiên Minh một lần, bảy giờ lại được phát xuất ra, đối với Đông Phương bá Chủ.

— Đạo gân quang tỏa rộng nhanh chóng, phủ trùm xuống đầu lão.

Hứng hai chưởng nơi bụng, của Kim lan Hoa, một cường nơi lưng của Du Thiên Minh, dù Đông phương bá chủ có nội lực cao diệu đến đâu, cũng phải bị chấn động như thường.

Và dĩ nhiên, lão phải thọ thương là cái chắc.

Bị chấn động, lão mất phần nào sự phản ứng linh diệu trong trường hợp này, lão khó mà tránh được màn lưới bạc của Kim Lan Hoa.

Trong khi chiếc lưới phủ nhanh xuống đầu lão vọt miệng phun ra một búng nước.

Nước, chính là máu của lão.

Máu, không phải do thương thế mà trào ra, trái lại chính là do lão vận khí để phun ra để đối phó với màn lưới bạc của Kim Lan Hoa.

Lưới, từ bên trên phủ xuống, máu từ nơi miệng lão vọt lên, máu không phá màn lưới nổi, song vọt với máu, lão đưa công lực ngăn trở phần nào màn lưới, cho nó xuống chậm một chút.

Đoạn, lão hú vọng một tiếng dài, đảo bộ nhảy ra ngoài tầm màn lưới.

Ngày trước, lão từng khốn khổ vì màn lưới bạc của Kim lan Hoa, lão chưa hiểu màn lưới đó lợi hại như thế nào, mãi đến hôm nay lão công chưa nghĩ ra phương pháp gì hóa giải nổi cái tuyệt kỹ của Kim lan Hoa.

Chỉ còn có cách là mỗi lần gặp lưới, là lão tránh ra thôi.

Cho nên, phản ứng đầu tiên của lão, là thấy màn lưới bạc xuất hiện, là lão thoát trần liên, thoát ra ngoài rồi sẽ tìm cách để hoàn thủ.

Lão nhảy ra ngoài, xa vị trí hơn ba trượng. Chưa vững tâm lão nhún chân, nhảy vọt một lần nữa, nói rộng khoảng cách hơn sáu trượng.

Kim lan hoa tó lớn :

Người định chạy đi đâu ? Liệu chạy thoát khỏi tay ta chăng ?

Bà cấp tốc lướt theo liền.

Trong khi bà lướt tới, Đông Phương bá chủ lại tung bổng người lên không, chẳng rõ đề nói rộng khoảng cách hơn, hay để chạy đi hoặc giả phân công lại bà.

Thấy bà vọt mình tới, từ trên không lao vung cả đôi tay, đánh xuống.

Từ tay lao bắn ra hai vầng ngân quang, do nhiều diêm sáng tạo thành.

Hai vầng ngân quang lao vút xuống Kim lan Hoa.

Những diêm sáng đó, là những mũi châm bằng bạc, nhỏ như sợi tóc, lao vung ra hai năm, hiển nhiên số châm bạc phải nhiều, nhiều như hai năm cát.

Tuy châm bạc nhỏ hình thức, song công lực của lao cuốn ải, tạo khí thế mãnh liệt phi thường.

Lao đã thọ thương rồi, vẫn còn tung châm bạc hùng mãnh như vậy, đủ biết công phu tu vi của lão thâm hậu vô tường.

Đã là vợ trong nhiều năm, đương nhiên Kim Lan Hoa thừa hiểu những tuyệt kỹ của lão.

Bà biết rõ, loại châm bạc này rất lợi hại, đừng nói là bị nhiều mũi châm vào người, chỉ cần trúng một mũi thôi, châm bạc len vào gân mạch, theo máu lưu chuyển khắp cơ thể.

Thoạt sợ, người trúng châm chẳng cảm thấy gì lạ.

Nhưng, trong khi lưu chuyển khắp cơ thể đó, biết đau vào một phút giây nào đó, châm bạc lại chạm vào một yếu huyệt ?

Bị chạm vào yếu huyệt, nạn nhân không hẳn phải chết, song có sống cũng sống dật dờ, sống dè dặt thối cái kiêu đầu, mãi đến lúc hơi thở cuối cùng.

Như vậy châm bạc không giết người, nhưng còn đáng sợ hơn là giết người bởi được chết ngay tại phải sướng hơn sống lay lắt, chịu

cái khổ đau vầy vô hành hạ.

Kim lan Hoa vội lặn người sát mặt đất, lộn qua mặt bên, vọt đi khỏi vị trí, tránh hai vầng châm bạc.

Hàng trăm hàng ngàn châm bạc, bắn xuống, phần nào giũm sâu vào đất phần nào cắm vào thân cây, một ít chạm vào da, gây thành những tiếng vang bất đồng.

Không một mũi châm nào chạm vào mình Kim lan Hoa.

Lúc đó, bà đã ở ngoài xa hơn ba trượng.

Thoát ra khỏi vầng châm bạc rồi, Kim Lan Hoa ngẩng đầu nhìn về hướng Đông Phương Bá chủ.

Lão đã rời cực trường ngay từ lúc vung tay.

Hai vầng châm bạc, lao tung ra cốt để ngăn chặn Kim Lan Hoa đuổi theo lão, chứ không cố ý gây thương tổn cho bà.

Đi nhiên, ngăn chặn đối phương xong, là lão biến mất dạng.

Nhận ra Đông phương bá chủ đã thoát đi, bất giác Kim Lan Hoa sửng sờ.

Qua phút giây sửng sờ, bà bực tức, nếu không bị hai vầng châm bạc, thì bà đã theo kịp Đông phương bá chủ rồi.

— Bây giờ, lão đã đi xa, ít nhất cũng cách bà hơn nửa dặm đường.

Thuật khinh công của lão linh diệu phi thường, trên thế gian này, chưa có một nhân vật nào đuổi theo lão kịp, đồng thời gian chờ dừng nơi là khoảng cách mấy phút giây.

Bà làm sao đuổi theo lão ?

Và lại dù có thuật khinh công cao hơn lão, mà dù có chắc chắn là đuổi theo kịp, cũng chẳng đuổi theo được, bởi có biết lao chạy về hướng nào ?

Do đó, bà bỏ qua việc theo lão.

Bà xoay mình lại, thấy Đại Kim và Đại Ngân đang đứng cạnh Du Thiên Minh.

Hai nàng còn đứng đó, chưa khởi hành về Miếu Cương như bà đã bảo.

Và, Du Thiên Minh đang nằm bất động.

Bà từ từ bước tới.

Đại Kim và Đại Ngân cùng kêu lên :

— Hai văng chầm bậc đồ loé lên, trông hết sức ngoạn mục chủ nhân ơi !

Chúng què ngu xuẩn, chẳng biết thế nào là nguy hiểm, cứ tưởng đó là một trò biểu diễn, tạo cái vui mắt cho người xem.

Tuy nhiên, bà còn trách cứ gì bọn ngu xuẩn đến mức độ đó ?

Bà mỉm cười hỏi :

— Hân có sao chẳng ?

Hỏi đã hỏi, đã khỏi đáp một câu đầy ngớ ngẩn của hai nàng quái nữ. Kim Lan Hoa cúi mình xuống, quan sát tình trạng của Du Thiên Minh.

Nơi hai khoé miệng y, máu tươi còn rỉ ra, gương mặt của y trắng nhợt thê thảm.

Bà cầm tay y, nghe mạch.

Nghe một lúc bà cau mày, bảo :

— Hai người đi hân lên !

Đại Kim Đại Ngân vâng lời, mỗi nàng một bên, đỡ Du Thiên Minh đứng dậy.

Thân hình bị dựng đứng, Du Thiên Minh vẫn còn mê mang, đầu ngẹo về một bên.

Trong khi Đại Kim và Đại Ngân đỡ Du Thiên Minh đứng lên, Kim Lan Hoa đảo bộ vòng ra sau lưng y.

Bà hóp một hơi dài không khí, đưa nhanh tay ra, đập nhẹ vào bả vai sau lưng y.

Bảy cái vỗ tay đó rất nhanh, chỉ nghe một loạt tiếng bạch bạch vang khẽ, đầu Du Thiên Minh đang ngẹo bỗng ngừng lên liền.

Đồng thời, y phun ra một búng máu tươi.

Mưa vọt thêm máu. Du Thiên Minh càng lộ vẻ thê thảm vô cùng. Ai nhìn gương mặt y lúc đó mà chẳng chạnh niềm bi thương ?

Y tỉnh lại.

Mở mắt ra, y chỉ thấy Đại Kim và Đại Ngân kèm hai bên Kim Lan Hoa đứng phía sau, y không thấy được.

Y vừa trở gập, vừa thốt :

— Đa tạ các người !... Các người đưa hộ ta đến phía trước kia ta tựa mình vào tảng đá cũng được rồi, các người khỏi phải nâng ta nữa !

Đại Kim và Đại Ngân chưa kịp đáp Kim Lan Hoa bước đến trước mặt y.

— Du Thiên Minh vẫn lặng, không nói thêm được một tiếng nào.

Kim Lan Hoa nhìn y một lúc lâu, đoạn hỏi :

— Người cảm thấy đã đỡ chưa ?

Hiện tại, Du Thiên Minh nghe toàn thân như rã rời, khí lực hầu như tiêu tan trọn vẹn.

Rất có thể y táng mạng ngay lúc chuông kinh của Đông Phương Bà chủ chạm vào người.

Song, Hắc Nga đã chuyển công lực sang cho y, nhờ nội lực tiếp trợ đó, y mới chịu đựng nổi thể phản công của Đông phương bà chủ.

Nếu không có Đại Kim và Đại Ngân phù trợ hai bên, dù y có may mắn sống sót, tự y cũng chẳng làm sao cử động nổi, chứ đừng nói là đứng lên được.

Bản tính quật cường chẳng khi nào y chịu kém, nghe Kim Lan Hoa hỏi thế, y bèn môi đáp :

— Tại họ chẳng sao cả ! Bà và hai nàng đó cứ tự tiện !

Tự tiện, nghĩa là bỏ mặc y với tình trạng đó, cả ba muốn làm gì muốn đi đâu, cứ đi, đừng thương xót chi đến y.

Chừng như Kim Lan Hoa biết trước, Du Thiên Minh sẽ đáp như vậy.

Cho nên, bà không lấy làm lạ, chỉ cười nhẹ, hỏi :

— Nếu chúng ta bỏ đi, người có thể sống được đến ngày mai chăng ?

Du Thiên Minh cũng hiểu như vậy, tuy y đã khôi phục trí giác

song cảm thấy mình chẳng còn một điểm khí lực nào cả.

Hiện tại, nếu chẳng có Đại Kim Đại Ngân nâng đỡ hai bên, thì y không làm sao đứng vững.

Đã không đứng vững được, thì còn mong đi đâu nữa ? Chắc hẳn là y phải nằm tại đây, chờ chết.

Nhưng, y là con người ngang ngạnh, khi nào y lại chịu nhờ ai, nhất là con người trước mặt, dù chưa hẳn là thù, vẫn chẳng phải là thân, hơn nữa y quyết ý không dành cho bà ta một nào cảm nào.

Do đó, y lắc đầu :

— Bà khỏi phải lo. Tại hạ ra sau, mặc tại hạ, không liên quan gì đến bà.

Kim lan Hoa không hề kinh ngạc, sau khi nghe Du Thiên Minh gạt phắt trắng trợn mỹ ý của bà.

Bà có lối nhận xét người rất đúng, tuy mới biết Du Thiên Minh không dây dưa khắc tước giao, bà hiểu rõ tâm tánh y như thế nào rồi.

Cho nên, hỏi một câu, bà không cần đợi nghe Du Thiên Minh đáp bà cũng biết trước y sẽ đáp làm sao.

Bà mỉm cười gợt đầu :

— Được ! Được ! Người muốn vậy, ta vẫn chịu theo vậy, ta không làm gì phiền phức cho người. Có điều, ta lấy làm lạ tại sao người chống đối Đông phương bá chủ, giải vây cho ta !

Du Thiên Minh cố cười lên mấy tiếng :

— Bà làm rồi ! Tại hạ chẳng bao giờ có chủ trương giải cứu bà đâu ! Chẳng qua, tại hạ bất bình về hành động của lão ấy. Lão hèn hạ quá, lợi dụng hai cô nương này, uy hiếp luôn bà. Tại hạ xuất thủ, là để cảnh cáo lão ta, chứ chẳng phải để giúp bà ! Xin bà đừng làm, bất quá bà là người đứng giữa, muốn làm gì lão ấy, tại hạ phải đi ngang qua bà có thể thôi.

Kim lan Hoa ọ lên một tiếng :

— Thì ra là thế !...

Bà đứng lại, trầm ngâm một lúc lâu rồi tiếp :

— Tất ! Như vậy là ta không thọ ơn người, chính Đại Kim và Đại Ngân thọ ơn người ! Chúng nó thọ ơn ta để chúng nó lại đây, cho chúng nó chiếu cố người, trả ơn người !

Du Thiên Minh lắc đầu :

— Tại hạ chẳng làm gì giúp hai cô nương đó cả, sao gọi là ơn được ? Bà cứ mang họ về Miêu Cương, hai đi đâu thì đi. Tại hạ không cần ai chiếu cố cả.

Kim lan Hoa vụt trầm gương mặt :

— Tại sao người ương ngạnh thế ? Người có biết là người đã làm cho ta khó chịu lắm hay không ?

Bà hừ một tiếng rồi tiếp :

— Người chuyên can thiệp vào những sự bất bình, lại chẳng để cho người ta cảm kích, người ta làm một cái gì, đáp lại cho người thế là nghĩa làm sao ? Thái độ đó, rõ rõ tánh cao ngạo của người, nếu người ta biết được như vậy, chẳng ai chịu để cho người can thiệp đâu ! Đừng tưởng mỗi người đều thích được người can thiệp tiếp trợ.

Du Thiên Minh cười lý nhí lặng.

Kim Lan Hoa lại gọi lớn :

— Đại Kim ! Đại Ngân ! Đều hân ngồi xuống đó, rồi cả hai bước lại đây nghe ta phân phó mấy điều !

Thay vì điều cho Du Thiên Minh nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh tăng đó, Đại Kim và Đại Ngân lại buông tay.

Cả hai tướng là Du Thiên Minh chẳng hề thọ thương, cho nên nghĩ không cần phải điều y như điều trên hết.

Do đó, y mất chỗ nương tựa, chênh chênh người qua một bên, rồi ngã nhào.

Đại Kim Đại Ngân sững sờ, đoạn gãi :

— Sao lại ngã ? Đứng lên chứ ? Nếu không thích đứng, cứ ngồi làm gì nằm dài, kỳ quái thế ?

Thương thế trong người bị chấn động mạnh, Du Thiên Minh suýt ngất xỉu, còn khí lực đâu để d p lờ với hai nàng ?

Kim lan Hoa cau mày, đưa tay vẫy Đại Kim và Đại Ngân :

— Mặc trần, hần ngả hần đứng, ngồi gì cứ thả tùy ý hần. Các người bước lại đây !

Cả hai vâng lời, vừa bước đi vừa quay đầu lại nhìn Du Thiên Minh, về kinh dị hiện rõ nơi ánh mắt của họ, họ chẳng hiểu tại sao y lại không đứng nổi.

Du Thiên Minh cố chỗi tay, gấn gượng chờ dậy, xem chủ tớ ba người làm gì.

Họ đưa nhau rời khỏi nơi đó, xa độ bốn năm trượng vòng qua một tảng đá, rồi dừng lại phía sau tảng đá đó.

Du Thiên Minh mơ hồ nghe âm thanh của họ vọng đến tai y song y chẳng nghe rõ từng tiếng một, nên chẳng biết họ nói gì với nhau.

Lúc đó, y cảm thấy toàn thân rã rời, ngồi lên không được bao lâu, chịu đựng không nổi nữa, lại ngã xuống. Lần này thì y danh nằm yên tại đó, chẳng còn làm một cử động nhỏ nào nữa !

Trong tình trạng này, muốn sống Du Thiên Minh phải nhờ người ngoài tiếp trợ, chứ đã không còn một điểm lực khí thì làm sao tự cứu ?

Y nhận ra, Kim lan Hoa đối xử với y chẳng hề có ác ý, nhưng vì có lãnh quát cường, y không thích thấy ai tỏ vẻ thương hại y, do đó y từ khước mọi thiện cảm của bà.

Một điều làm cho y khó chịu hơn, là thiện ý của Kim lan Hoa được biểu hiện sau khi bà biết được y là con của Đông Phương Bá chủ.

Bà thù Đông Phương Bá chủ, nay bà hận lão ta vì một lý do nào đó ? Giả như thù thì chẳng nói làm chi, còn như bực hận, thì niềm uất hận đó sẽ dễ tiêu tan, nếu lão ấy khéo xử sự một chút, cũng như lão đã xử sự với Nguyệt Phấn mẹ y.

Khi một người hận một người, họ còn hy vọng tái hợp với nhau, và hiện tại nếu Kim lan Hoa có dành thiện ý đối với y, chính là dọn đường cho hy vọng đó được thực hiện sớm, mua chuộc một cảm tình của lão.

Như vậy, là Kim lan Hoa thương hại y, vì Đông Phương Bá chủ mà cứu y, chứ chẳng phải chán ghét vì riêng y.

Cái thiện ý đó có tính toán sao ?

Bởi thế, Du Thiên Minh không chấp nhận.

Không chấp nhận, là chịu chết, chết một cách oan uổng trong khi y cần sống để tra cứu nhiều điểm nghi nan...

— Bất giác, y thở dài, rồi nhắm mắt lại, như buông xuôi tất cả, mặc cho sự việc xảy ra, thuận tình cũng được, mà nghịch ý cũng xong...

Không lâu lắm, có tiếng chân người bước về phía y.

Y mở mắt ra, chỉ thấy Đại Kim và Đại Ngân.

Cả hai đến trước mặt y cùng quỳ xuống, cúi gập đầu lạy y ba lạy.

Du Thiên Minh kinh hãi, hấp tấp hỏi :

— Hai vị... làm gì thế ?

Hai nàng đáp :

— Chủ nhân bảo, vừa rồi, công tử cứu bà, mà bà thì cứu bọn tôi như vậy thì, bọn tôi còn sống đây, là n. ở...

Cả hai thốt đến đó, lại đưa tay gãi đầu, nhăn nhó mặt tỏ vẻ khó khăn, chẳng biết phải dứt câu như thế nào.

Du Thiên Minh bực qua, vừa khoát tay vừa hét :

— Đi ! Đi khỏi nơi này ngay ! Đừng ở đây mà chọc tức ta !

— Y không cần giữ lễ độ với nàng như trước, bởi họ ngu ngốc quá, có dùng lời thanh nhã giảng lý với họ, mà vị tất họ nghe lọt ?

Bất ngờ, y hét lên, làm cho cả hai nhớ lại cái đoạn cần phải nói ra, do Kim lan Hoa mớm cho họ.

Y hấp tấp tiếp :

— Như vậy là nhờ... công tử cứu sống chúng tôi, qua trung gian của chủ nhân ! Từ nay chúng tôi xin theo hầu hạ công tử, chẳng tài lý khai chủ cũ, phục thị chủ mới, bất cứ việc gì, công tử giao phó, là chúng tôi sẵn sàng thi hành.

Du Thiên Minh sững sờ.

Chủ nhân của hai người nữ ?

Y muốn bảo :

— Phân phó sự việc cho các người ? Được, ta phân phó các người đi gấp, đứng quanh quần bên ta nửa vịnh viên ly khai ta ! Trở về với chủ các người đi !

Nhưng, nếu phân phó như vậy, có khác nào y thừa nhận là chủ nhân của hai nàng, bởi chỉ có chủ nhân mới phân phó sự việc cho thuộc hạ chứ !

Y lắc đầu, thốt :

— Ta không phải là chủ nhân, các người đi đi, đừng ở lại đây làm gì !

Y ngẩng đầu lên dè dặt gọi Kim Lan Hoa, bảo bà ta lấy mang hai nàng đi nơi khác, y nghĩ rằng họ ngu ngốc vô cùng, nói gì họ cũng chẳng hiểu, thà nói thẳng với Kim Lan Hoa còn hơn.

Nhưng, y ngẩng đầu lên, bất giác sững sờ.

Kim Lan Hoa đã nhanh chân chạy đi, mãi y vừa bắt gặp bà đang rẽ qua một khúc quanh rồi mất dạng luôn !

Đại Kim và Đại Ngân nghe Du Thiên Minh không nhận là chủ nhân của họ, cùng bật khóc.

Họ khóc lớn, khóc thê thảm quá chừng.

Họ khóc, Du Thiên Minh càng bức hơn, dù bức cũng phải nghe họ khóc, họ khóc bao nhiêu lâu, y cũng phải chịu đựng bao nhiêu lâu.

Bởi, y chẳng còn một điểm khí lực nào để ly khai hai nàng. Họ không đi, y cũng không đi được thì đành chịu.

Họ khóc một lúc lâu, rồi cùng thốt với nhau :

— Chúng ta không có chủ nhân, thì còn sống làm chi nữa ?

Rồi cả hai cùng gật đầu nối tiếp :

— Chúng ta nên chết là phải.

Một nàng rút trong mình ra một chiếc vũ khí có hình thức kỳ quái, trao cho nàng kia bảo :

— Người giết ta đi !

Nàng kia trở mặt :

— Ta giết người rồi ai giết ta ?

Nàng trước đáp :

— Thì người tìm một vực thẳm nào đó, nhảy xuống, chẳng lẽ không chết được sao ?

Nàng kia lắc đầu :

— Chết như vậy, làm sao chúng ta chết chung một chỗ ?

Nàng trước suy nghĩ một chút, đoạn đáp :

— Thế thì chúng ta cùng đi tìm một vực thẳm, rồi cùng nhảy xuống đây.

Đoạn cả hai nắm tay nhau, quay mình toan bước đi.

Du Thiên Minh hét lớn :

— Hai người định đi đâu ?

Hai nàng thân nhiên :

— Đi tìm hổ tử tử chứ đi đâu ?

Du Thiên Minh hừ một tiếng :

— Làm gì phải tự tử ?

Đại kim đáp gọn :

— Không có chủ nhân, chúng ta sống làm gì ?

Du thiên Minh đâu có thể để cho hai nàng chết một cách vô lý thế, dù sao y cũng phải tìm cách cho hai nàng bỏ ý định tự tử, cứu vãn sự tình hiện tại, sau đó, hẳn hay.

Y bảo :

— Hai người hãy suy nghĩ kỹ, có ai tìm cái chết một cách vô lý như vậy chứ ?

Hai nàng vụt reo lên :

— Công tử không cho chúng tôi chết ? Thế là công tử chịu nhận mình là chủ nhân !

Cả hai cùng quỳ xuống, lạy ba lạy, đồng thời cao giọng thốt :

— Tham kiến chủ nhân !

X

CHƯƠNG XLIV QUỲ NỮ, NGƯỜI CÂY

Du Thiên Minh đỏ khốc đỏ cười:

Y đành chấp nhận sự tình như vậy, ít nhất cũng tạm trong thời gian này, bởi nếu y từ khước thì hai nàng liều mạng.

Họ đã ngu xuẩn, họ có thể hành động ngu xuẩn, họ chết cũng chẳng quan hệ gì đến y.

Có điều lương tâm y không chấp nhận một sự thân nhiên đến có thể hại mạng người.

Y miễn cưỡng thốt:

— Được rồi! Được rồi! Đừng lay nửa hãy đứng lên đi!

Đại Kim và Đại Ngân dùng ống tay áo lau mặt mày, cùng lên tiếng:

— Chủ nhân đừng lo, chúng tôi phục thị chủ nhân chu đáo lắm. Bây giờ, chủ nhân hãy đi theo chúng tôi...

Đại Kim kêu lên:

— Chắc chủ nhân không đi nổi phải không? Chủ nhân hãy uống vật này đây, uống rồi là đứng lên được liền.

Đại Ngân lập tức lấy trong mình ra một chiếc hộp bằng ngọc trong hộp có vật gì có hình dạng hết sức kỳ quái, vật đó lại nhúc nhích mấy động.

Nàng trao chiếc hộp có vật đó cho Du Thiên Minh bảo:

— Chủ nhân nuốt đi, nuốt vào là khỏe người ngay!

Du Thiên Minh nghe một mùi tanh tươi bốc từ vật đó xông lên mũi, ngạt ngào.

Y nuốt ngon mấy lượt.

Không ngờ nài nỉ, mà cũng không còn sức lực đẩy chiếc hộp ra xa, y cố gồng quay đầu nơi khác.

Đại Kim bất chấp Du Thiên Minh có ưng thuận hay không, chụp ngay vật đó, nhét vội vào miệng y.

Du Thiên Minh cố lắc lắc chiếc đầu cho Đại Kim không nhét vào

miệng được, song Đại Ngân lại chụp đầu y, giữ cứng trong tay.

Không làm sao vùng vẫy được, y đành để cho nàng muốn làm sao đó thì làm.

Một giây sau y nghe miệng nóng quá nóng như có lửa đốt bên trong.

Vừa một vì vùng vẫy, vừa lồm, y suýt mê lên.

Cuối cùng, chui vật đó cũng lọt vào vết hầu xuống đến ngực, nhập vào đan điền.

Đây giờ y nghe nơi đan điền như có lửa đốt.

Nóng quá, y chịu không nổi, lăn lộn một lúc.

Y cũng chẳng hiểu tại sao mình lại có sức lực lăn lộn như vậy.

Bất thình lình y nhảy dựng lên, dãi há mồm thở hồng hộc, y thở ra hơi nóng đến độ bốc khói.

Thấy Du Thiên Minh trở gập, lại đứng lên được, Đại Kim và Đại Ngân cao hứng vô cùng. Cả hai cùng vỗ tay, reo lên:

— Linh nghiệm! Linh nghiệm quá chừng! Chủ nhân vừa nuốt vào bụng là đứng lên được ngay!

Sức nóng từ đan điền lan nhanh chóng ra các kinh các mạch xuyên qua khắp các huyết đạo trong người Du Thiên Minh.

Y cảm thấy toàn thân nóng ran lên, vừa thờ vừa hỏi:

— Sao lại thế này? Tại sao?

Bây giờ, Đại Kim Đại Ngân mới để ý, thấy mặt Du Thiên Minh đỏ rực lên, cả hai kinh hãi, hỏi lại:

— Chủ nhân làm sao thế?

Du Thiên Minh hét:

— Ta hỏi các người, các người lại hỏi ta! Vật gì các người nhét vào miệng ta vừa rồi đó?

Cả hai vừa sợ vừa nghi hoặc, hấp tấp đáp:

— Vật gì, chúng tôi nào có biết? Chủ nhân cứ trao cho chúng tôi, bảo chúng tôi cho chủ nhân nuốt, chủ nhân nói, nuốt vào là chủ nhân đứng lên được ngay!

Thì ra. Kim lan Hoa tìm cách cho Du Thiên Minh uống một loại linh dược nào đó, giúp y khôi phục công lực.

Giả như chính tay bà ta trao cho y, thì chắc chắn là y từ khước rồi. Hẳn bà biết thế, nên thiết kế cho Đại Kim và Đại Ngân lừa y.

Như vậy, bà ta đâu có ác ý với y ?

Nhưng, vật đó là vật gì ? Tại sao y vừa nuốt vào bụng là nghe k'ó chịu vô cùng.

Sức nóng càng phút càng tăng gia, tưởng chừng ngũ tạng của Du Thiên Minh sắp bị cháy khô.

Bất thình lình y hé: một tiếng lớn, đoạn nhún chân nhảy vọt lên cao, cách mặt đất độ bốn năm thước.

Tuy đang cơn khó chịu, y cũng sững sốt tự hỏi mình đã mất hết khí lực, tại sao lại nhảy cao được như thế.

Khi đáp xuống, y nghe chân khí cuộn cuộn trong người, bắt buộc phải cử động mạnh, nếu không thì chân khí đó sẽ quật y ngã nhào.

Y vung tay, đánh ra bốn chưởng rít gió vu vu.

Phải đánh mạnh như vậy, đã phát hết bốn chân khí, đánh ra bốn chưởng rồi, y nhảy vọt tới.

Rồi y phóng chân chạy đi, chạy như chết.

Càng chạy nhanh, y càng nghe khoan khoái, nếu y dừng chân hoặc chạy chậm lại, thì vẫn cảm thấy khó chịu như cũ.

Phía sau, Đại Kim và Đại Ngân vừa chạy theo vừa gọi.

Mặc hai nàng gọi, y cứ chạy, khoảng cách càng phút càng xa. Chạy một lúc Du Thiên Minh quay đầu lại, nhìn xem hai nàng có theo kịp hay không.

Thấy y quay đầu, hai nàng kêu lên thất thanh:

— Căn tuận chủ nhân !

Du Thiên Minh quay mặt trở về phía trước, thấy một cây táo, thân to bằng miệng chén cách y độ trượng.

Với đà chạy của y, chỉ trong thoáng mắt là y đến cây táo rồi.

— Nếu không đứng lại, đương nhiên là y chạm mạnh vào thân cây, mà chạm như vậy, chắc chắn y phải thọ thương, có thể chết được.

Nhưng, chạy với cái đà đó, làm sao y đứng lại kịp ?

Hơn nữa, trong khi đến đó, thì chân vẫn vọt đều ?

Rồi cái gì phải đến đã đến, một tiếng ầm vang lên, toàn thân Du Thiên Minh lao vào cây táo.

Trái táo rơi rụng ào ào, chen lẫn với lá, thân cây oảng tới trước.

Du Thiên Minh lướt mình theo thân cây, ra đến tàng.

Táo không gãy, tự nhiên qua phút giây oảng xuống, nó bật trở lại.

— Trong lúc thân cây bật lên, Du Thiên Minh còn dính nơi tàng.

Thân cây bật trở lên, sức quật lại phải mạnh, nhưng trái táo còn lại bị bắn ngược về phía hậu.

Sức quật của thân cây bắn vọt Du Thiên Minh lên không, cao độ bốn năm trượng.

Du Thiên Minh cảm chắc thế nào cũng chết.

Bởi từ trên một độ cao như vậy, rơi xuống, dù cho y có là mình đồng thân sắt cũng phải vỡ tan, hà huống hồ là bằng xương bằng thịt ?

Y không hy vọng gì hơn là rơi thật chậm, có rơi chậm mới không đến nỗi bị dập mình gãy chân tay...

Muốn rơi chậm, y phải vận chân khí, nâng thân hình lên bớt cái sức nặng của không khí áp xuống, cuốn y theo.

Ngờ đâu, vừa vận khí, y cảm thấy thân hình nhẹ bổng, chẳng những không rơi xuống, mà còn lửng lơ lên cao hơn.

Y hết sức kinh dị.

Đang ở trên không, vận khí làm cho thân hình lên cao hơn nữa, việc đó chỉ có những tay luyện được thuật khinh công đến mức thượng thừa mới làm nổi.

Và bây giờ, chính y cũng làm nổi.

Thế là nghĩa gì? Chẳng lẽ y đã trở thành một tay khinh công siêu thượng?

Tại sao có sự biến đổi quái dị như vậy?

Điều lạ lùng cho y, là trước kia, y chưa phải là tay khinh công có hạng. Rồi mới đó, y lại bị Đông phương bá chủ đánh trọng thương đến nỗi không cử động được.

Sao bỗng nhiên vừa uống vật gì do Đại Kim và Đại Ngân nhét vào miệng, lại có sự thay đổi như thế này?

Đứng lên được, chạy đi được rồi đề khí nâng thân hình lên cao được!

Dù nằm mộng, y cũng không tưởng nổi có sự kiện như thế!

Hiện tại, chỉ có một cách dẫn giải cho trường hợp lạ lùng đó.

Và cách dẫn giải đó bắt nguồn từ vật gì của Kim Lan Hoa trao cho hai nàng xấu xí, bảo họ lừa y nhét vào bụng y.

Sự thay đổi đó, phải là do công hiệu của vật lạ.

Vật đó là vật gì, công hiệu phi thường như vậy?

Du Thiên Minh lo nghĩ mãi về sự đổi thay đó, quên mất đề khí lên tạc.

Quan khí ngưng vận chuyển, thân hình trở nên nặng nề như cũ.

Từ trên cao hơn năm trượng, y rơi xuống. Lần này tự nhiên mà rơi, thân hình phải nặng, và đã rơi phải nhanh.

Đại Kim và Đại Ngân bất giác kêu lên kinh hãi.

Tiếng kêu của hai nàng làm cho Du Thiên Minh bừng tỉnh, lập tức y vận khí, giữ cho thân hình từ từ đáp xuống.

Du Thiên Minh nằm mộng cũng không tưởng nổi sự việc phát sinh như vậy.

Do đó, y không tin tưởng là mình vừa được tiêu trừ thương thế lại vừa tăng gia công lực.

Nhưng, sự thực là vậy rồi, tin hay không tin, vũ công của y hiển nhiên đã tiến triển quan trọng, vượt xa mức bình thường trước đó.

Y đáp xuống đứng vững chân, Đại Kim và Đại Ngân cũng cất tiếng cười vang, cũng chạy tới mừng.

Cả hai reo lên:

Chớ nhân tài quá! Chủ nhân bay nhanh và nhẹ như chim!

Du Thiên Minh cười k ồ:

— Bay? Bay như chim?

Hai nàng lại cười hắc hắc:

— Bay chứ còk gì nữa! Thế chẳng phải vừa rồi chủ nhân bay đó sao? Chủ nhân bay cao quá! Tài quá! Dạy chúng tôi bay đi chủ nhân! Dạy gấp đi!

Du Thiên Minh gãi:

Đừng nói nhảm! Ta cho các người biết, chẳng phải là ta bay đâu! Ta bị ngọn cây quạt mạnh, bắn ta lên không trung đó. Ta là chủ nhân các người, khi nào ta nói dối các người?

Du Thiên Minh nhất định không nhận mình là chủ nhân của hai nàng, song thấy có giải thích cách gì hai nàng cũng chẳng chịu hiểu cho, bắt buộc y phải dùng đến hai tiếng chủ nhân, lấy tư cách chủ nhân bức hai nàng phải nghe y.

Quả nhiên hai nàng không còn hồ đồ nữa.

Bây giờ, Du Thiên Minh nghe nhiệt độ trong mình đã dịu lại rồi.

Song, mỗi cử động tay chân đều phát xuất một chân lực mạnh liệt phi thường.

Chẳng rõ sự tiến bộ đó có làm cho y vui hay không, chỉ thấy y trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu.

Y hiểu, sự biến đổi này rõ rệt phát sinh, là do vật gì đó của Kim Lan Hoa mà chàng đã nuốt vào bụng.

Kim Lan Hoa, cũng như Đông phương bá chủ thuộc tà phái. Y xem tà phái như thù.

Đã không chịu thừa nhận Đông phương bá chủ là phụ thân, Du Thiên Minh lại thọ ơn của Kim Lan Hoa hay sao?

Thọ ơn người, dù muốn dù không cũng đứng về phía của người

đó và như vậy, dù muốn dù không, y cũng có phần nào nương tựa tại phải tuy y không lợi dụng.

Nương tựa tại phải, y có khác nào Đông Phương Lôi đầu ?

Thế ra, y phải đứng chung hàng ngũ với Đông phương Lôi sao ? Thành thử, tránh một nẻo đường, rẽ sang nẻo khác, đề cuối cùng cũng trở lại chỗ cũ !

— Dù sao, thì sự việc cũng đã rồi, y cũng đã nhận vật tặng của Kim Lan Hoa, vật đó biến đổi hình trạng của y, một sự việc cảm như bất khả kháng đối với y, bởi y có muốn rút bỏ sự tiến triển đó ra, đề không còn thọ ơn của Kim Lan Hoa, cũng chẳng được nào.

Bất giác y cau mày, thờ dài.

Đại Kim và Đại Ngân cùng nhìn nhau, đoạn cất tiếng :

Chủ nhân không vui ? Chủ nhân có muốn hai chúng tôi nhảy múa giúp vui chăng ?

— Chúng có vẻ thành thật quá chừng. Chúng tỏ ra quá lo lắng cho chủ nhân, nghĩ cũng đáng thương hại cho cho cái tâm của chúng !

— Du Thiên Minh không biết ăn nói làm sao với chúng.

Rút bỏ chúng ra, thì không đành, mà đeo mang chúng một bên lại vô cùng phiền phức.

Tuy nhiên, chưa quyết định được một thái độ rõ rệt, thì y phải buông trôi, rồi tùy thời, tùy lúc, sẽ xét lại.

Y mỉm cười lắc đầu :

— Không cần !

Y cười, chúng cũng cười theo, chúng khoe :

— Chủ nhân ơi ? Chúng tôi múa khéo lắm, hề múa lân, là người xem phải vui ngay, đang buồn làm sao cũng thấy vui ! Từ nay, bất cứ lúc nào, chủ nhân thấy buồn cứ bảo một tiếng, là chúng tôi sẽ múa. Thấy chúng tôi múa rồi, chủ nhân cao hứng ngay, không còn buồn nữa !

Du Thiên Minh chỉ còn có biết cười, chứ chẳng thể làm gì khác hơn.

Đang lúc bơ vơ, tâm hồn lại chơi vơi, có bên cạnh hai kẻ ngu ngốc, thì đúng là một sự mỉa mai đầy thú vị !

Kiên nhẫn ?

Dù cho là y phải kiên nhẫn, song phải kiên nhẫn đến lúc nào ? Chẳng lẽ trường kỳ kiên nhẫn một cách vô lý như thế này ?

Kiên nhẫn trong hoàn nạn, chờ một ngày nào đó, thoát nạn, cũng được đi.

Kiên nhẫn chịu đựng hai kẻ ngu ngốc, hai kẻ điên có khác nào chịu một hình phạt mà tội án không do mình gây ra ?

Như đã nghĩ từ trước, y muốn cấp tốc ly khai cái thế giới này, nơi mà y bị bắt buộc phải nhìn nhận một người cha đáng thương.

Dù ly khai thế giới này, đề số g với q ý với ma, y cũng khoái hơn.

Đời, ít nhất, quỷ ma đó là quỷ ma thật, chứ chẳng phải thế quỷ ma giả tạo, thứ quỷ ma còn xương, còn thịt, sống giữa giòng đời nhưng lại mất cả hồn tẩm.

Một minh y, ly khai dứt khoát thế giới này đã là một việc khó, giờ đây đềo thêm hai mạng nữa, y phải làm sao ?

Và lại, có chấp nhận cho y ly khai cuộc sống hiện tại chăng ?

Hay chúng là những cái bóng, theo hình đề ám ngược lại hình ? Rồi trong mọi trường hợp, chúng lôi kéo y trở về với cái cảnh mà y toàn ly khai, cố ly khai bằng mọi cách ?

Du Thiên Minh trầm ngâm một lúc lâu, đoạn từ từ thốt với sự bình tĩnh như chẳng hề quan tâm đến những diễn tiến vừa qua :

— Ta biết, các người nhận ta là chủ nhân, chẳng qua cố giúp ta qua cơn nguy. Bây giờ ta được bình an rồi, các người có thể trở về với chủ cũ.

Du Thiên Minh định dụ hoặc chúng bằng cái lối thần nhiên. Nếu y tỏ lộ sự chú trọng đến linh hình, chắc chắn là hai nàng không bao giờ rời xa y, bởi Kim Lan Hoa có thề bảo với chúng là y đang cần dùng chúng, và chúng thọ ơn y cứu nạn phải lo đáp ơn.

Y tiếp :

— Huống chi, ta chẳng phải thực sự là chủ nhân các người, các người đừng xem ta như chủ nhân.

Đại Kim và Đại Ngân sững sờ.

Du Thiên Minh khoát tay :

— Thôi các người đi đi !

Đại Kim và Đại Ngân cùng nhìn nhau, rồi cùng bật khóc.

Chúng vừa khóc, vừa gào :

— Chủ nhân ! Chủ nhân bảo chúng tốt phải đi ! Đi đâu ? Đi tìm cái chết phải không ? Chết, đối với chúng tôi chẳng có nghĩa gì. Muốn chết lúc nào, chúng tôi cũng chết được. Nhưng chúng tôi chết đi, chủ nhân lại ngã, không đứng lên nổi, thì có ai cứu, ai đỡ cho ?

Du Thiên Minh cảm động lắm.

Đã cảm động, thì khi nào y quyết liệt được ? Huống chi, y chưa cần quyết liệt lắm ?

Y dịu giọng, tiếp :

— Cũng được. Vậy các người cứ đi theo ta. Bất quá ta...

Đại Kim và Đại Ngân ngưng khóc, ngưng gào, còn cười tươi, cười trong ngần lệ còn ướt.

Du Thiên Minh tiếp :

— Bản tính của ta, là không thích tiếp xúc với ai, các người theo ta phải tuyệt đối nhớ là đừng bao giờ sanh sự với ai. Có như vậy mới tránh được phiền phức cho ta.

Đại Kim và Đại Ngân hấp tấp đáp :

Được ! Được ! Chúng tôi xin tuân lời chủ nhân. Nhất định chẳng bao giờ dám trái lời chủ nhân.

Du Thiên Minh nhìn trời, nhếch nhếch cười khờ.

Tự thân, chẳng có nơi dung thân, còn mang thêm hai mạng bên mình, thì phải làm sao ?

Y phải làm sao cao ớn ?

Y chấp tay sau lưng, từ từ bước tới.

Đại Kim và Đại Ngân, miệng cười ngón ngón, lảo đảo theo sau chẳng dám thốt một lời nào.

Du Thiên Minh trầm nghĩ, giải giày cho Kim Lan Hoa, y đã xúc nộ Đông phương bị chủ cực độ rồi.

Lão ấy hận y, hận ta oán độc, có lẽ lão không còn toan tính lôi kéo y trở về với lão nữa, ít nhất cũng trong một thời gian.

Giả như lão còn đeo đuôi theo y, thì chỉ là đề báo hận thôi.

Tạm thời, cái việc nhìn nhận cha con kẻ như được xếp lại, y nghe khoan khoái trong lòng vô cùng.

Nhưng, bây giờ y phải làm sao đây ?

Hơn thế, một mình dù có ra sao cũng được, phải đạt đến phương trời nào cũng được.

Đó là phần của y.

Còn Đại Kim và Đại Ngân ?

Y làm sao an trí chúng ?

Trong phút giây, y vụt nhớ đến Liệt hòa Thần Đà, rồi tự hỏi có nên tìm về sư phó chăng.

Nhớ đến sư phó, y không khỏi liên tưởng đến sư nương.

Bây giờ, sư nương không còn là sư nương nữa, mà là mẫu thân của y !

Tuy bất mãn về sự kiện đó, bất mãn vì mọi liên hệ phải qua trung gian một lão đại ma đầu, Du Thiên Minh dù sao cũng là một con người.

Người, ai không bị thiên luân ràng buộc ? Ai có mẹ, không thương mẹ ? Ai có cha, từ bỏ cha ?

Y uốn tránh Đông phương bá chủ, vì chánh ô lá, chứ nào phải coi ô cha ?

Chứ mầu thân y có tội tình gì, mà y cũng ly khai ?

Bất giác niêm cảm khái dâng lên, tràn ngập tâm tư. Man mác tình hoài, y xúc động vô cùng.

Y đứng chân lại mơ màng.

Xử cảnh khó khăn, xử cảnh đến với y quá đột ngột, quá dập dồn. Cùng một lúc, y phải quyết định nhiều thái độ.

Thái độ đối với mỗi người, thái độ đối đương nhiên không duy nhất, bởi mỗi người, mỗi đặt cho y một trường hợp riêng biệt.

Chính những thái độ thích đáng đó, y cần phải có, trong một thời gian ngắn, bởi không quyết định được rõ ràng, y khổ sở làm sao !

Trong mấy hôm nay, nhiều biến cố xảy ra trên chỗ tường tượng của y.

Và, y linh cảm như cơn biến cố đó, chẳng những không giải quyết được, mà còn sinh ra thêm nhiều biến cố khác nữa, chắc chắn là vô cùng quan trọng.

Dù y chân lại đó, suy nghĩ mãi mà cũng chưa thấy cái lối tiến như thế nào, bỗng y nghe một cảm giác lạ phát sinh nơi gương mặt.

Y cảm thấy, mặt mình vừa ngứa, vừa nhột, vừa nhói đau, đau như bị chích.

Bất giác, y đưa tay chà xát mặt, nhưng cứ thế y như vậy, còn để chịu, y càng chà xát càng nghe nhột, ngứa đau.

Rồi cảm giác đó lan tới đầu.

Du Thiên Minh quào mạnh lên làn da đầu, quào chưa đủ, y lại chụp từng lọn tóc, giật giật.

Giật một lúc, y đã bắt nhiều lọn tóc rơi xuống song cảm giác nhột, ngứa, đau chẳng những không giảm mà tăng lên.

Bực tức quá, y đưa tay vô kiếp sọ đầu, tay vô đến đầu, tóc rụng đến đó, chẳng đợi gì y phải giật mạnh như trước mới rụng.

Trong khoảnh khắc, y biến thành một người cơ chiec đầu sỏ bóng.

Khoảng một sợi tóc rụng, kể cả tóc còn, còn dính lại nơi măng da đầu.

Du Thiên Minh bây giờ mới biết sợ, và y sợ quá độ.

Tức rung hết rồi, cảm giác nhột, ngứa đau nơi đầu dần dần giảm xuống, đầu dễ chịu nhưng mặt vẫn còn khó chịu như thường.

Và gương mặt, thì y chẳng biết làm sao hơn.

Bởi, nếu mạnh tay quào, thì còn chỉ gương mặt ?

Không quào được, y cấu véo, nắn bóp cho đỡ phần nào, một lúc sau, y cảm thấy mặt sưng lên.

Nếu sưng, mà sưng đều, thì chẳng nói làm chi, trái lại chỗ cao chỗ thấp u u nặn nặn, không rõ đến thì thôi, càng rõ đến, Du Thiên Minh càng sợ hãi :

Y quay nhanh người lại, đối diện với Đại Kim và Đại Ngân, hét :

— Các người...

Y nghĩ hậu quả là do cái vật do chúng nhét vào miệng y trước đó, và y định phát tác với chúng cho hả.

Nhưng y chưa kịp tiếp nối cho tròn ý, Đại Kim và Đại Ngân rộ lên thất thanh.

Niêm kinh khủng hiện ra trên mặt chúng.

Cuống rú lên, rồi chùn, lùi lại, xa hơn bảy tám bước.

Du Thiên Minh kinh ngạc vô thái độ của chúng, quên hẳn niềm phần nộ của y với hội :

— Các người làm sao thế ?

Thốt lên mấy tiếng đó, y chợt nhận thấy mở miệng rất khó khăn, chữ g như môi dày hơn, cứng hơn.

Và âm thanh cũng hoàn toàn biến đổi, khác trước.

Đại Kim Đại Ngân quên mất người trước mặt là chủ nhân, quát to :

— Người ? Người là ai ?

Chúng ngu xuẩn, thấy một gương mặt lạ, tức nhiên cho là người lạ, chứ làm gì hiểu được chính nhân biến thế ?

Du Thiên Minh không còn định phát tác nữa, y nhếch miệng cười khò :

— Ta là chủ nhân các người, chứ còn ai khác nữa ?

Đại Kim Đại Ngân cùng nhìn nhau, rồi cùng kêu lên :

— Người là chủ nhân của chúng ta ? Khi nào lại có việc đó ? Người là yêu tinh, người hãm hại chủ nhân chúng ta, rồi lại mạo người toàn lừa chúng ta. Cho người biết người hại chủ nhân chúng ta quyết không dung người !

Cả hai cùng lướt tới, khí thế rất mạnh, thân hình rất gió, gió xoáy như trời.

Vừa lướt tới, cả hai lại vung tay, một từ bên tả, một từ bên hữu đánh vào.

Du Thiên Minh rùn thấp mình xuống, đưa song chưởng lên ngăn đón.

Một loạt tiếng bốp vang lên, chưởng kinh song phương chạm nhau.

Du Thiên Minh hiện tại cố công lực rất thâm hậu, nếu y vận dụng toàn lực, đưa hai tay lên, thì chắc chắn hai nàng đó phải bị thương.

Cho nên, y chỉ dùng độ ba bốn thành công lực thôi.

Nhưng ba bốn thành công lực sau khi vũ công liên bộ vượt bậc, cũng tạo nên một sức mạnh hơn gấp mấy lần trước đó, dù y có xuất toàn lực.

Tuy vậy, Đại kim và Đại Ngân cũng không chịu lùi.

Cả hai bị chặn dọi về phía hậu, xa ngoài mấy thước, rồi ngã nhào.

Cả hai cùng đứng lên cao giọng thốt :

— Yêu tinh lợi hại thật !

Du Thiên Minh đỡ khóc, đỡ cười, trằm gương mặt tức dẫu :

— Ta không phải là yêu tinh !

Y vừa đáp vừa bước tới.

Đại Kim và Đại Ngân vừa lùi, lùi mãi, đôi chân như độn phóng chạy.

Đồng thời, cả hai gào lên :

— Người không phải là chủ nhân người sát hại chủ nhân rồi mạo nhận ! Chúng ta chạy đi tìm chủ nhân cũ, để báo thù cho chủ

nhân mới. Người đừng chạy đi đâu nhé, cứ ở đây, chờ chủ của chúng ta đến, trị tội người !

Rồi cả hai chạy đi liền.

Du Thiên Minh lập tức đuổi theo.

Nhưng chạy được năm sáu dặm đường, y dừng chân lại, bỏ mặc chúng đi đâu thì đi.

Vì, y vừa nghĩ đến hoàn cảnh của mình.

Y không phải là chủ nhân của chúng, chúng đeo đuổi theo một bên, y đuổi thả nào chúng cũng không đi. Bây giờ, y không đuổi chúng lại chạy đi.

Như vậy, y không còn bị chúng quấy nhiễu nữa.

Như vậy, là hết khổ cho y, còn gì khoan khoái hơn ?

Tại sao y lại ngăn chặn chúng ? Huống chi, chúng chạy đi là để tìm Kim Lan Hoa ?

Dù chúng trở lại cũng chẳng sao, trái lại càng có lợi cho y, vì chúng trở lại là phải có Kim Lan Hoa cùng đi theo với chúng.

Nếu chưa gặp Kim Lan Hoa, chẳng khi nào chúng trở lại.

Hiện tại, y đang cần gặp Kim Lan Hoa để hỏi về cái vật bà ta cho y nuốt vào bụng.

Du Thiên Minh dừng chân, Đại Kim Đại Ngân cứ chạy, chạy với công lực bình sinh.

Khoảnh khắc sau, chúng khuất dạng nơi khúc quanh đường.

Du Thiên Minh đang cần gặp Kim Lan Hoa, dẫu là y phải đứng đó chờ hai nàng trở lại.

Nhưng, không chúng khuất dạng rồi, y quay mình chạy về hướng ngược chiều.

Y đã cách xa nơi cũ trên năm sáu dặm rồi.

Rồi y dừng chân.

Bây giờ, Du Thiên Minh mới suy nghĩ đến những gì vừa xảy ra.

Y hết sức kỳ quái, chẳng hiểu tại sao bỗng nhiên Đại Kim và Đại Ngân lại không nhận ra y.

Đã vậy, hai nàng lại còn gọi y là quý là yêu.

Y nhớ lại, mới đó, gương mặt vừa nhỏ, vừa ngúa, vừa đau nhức như có cái gì nện chích chích vào.

Không lẽ những ngứa ngáy, nhột nhột, đau nhức đó lại biến đổi gương mặt y đến không còn nhận ra được.

Đề chắc chắn hơn, y đưa tay sờ lại khắp mặt mình.

Nhưng, gương mặt đó đâu còn tròn trịa, trơn bóng như trước. Tay y sờ đến đâu lại gặp đến đó những u năn lớn có nhỏ có, lại nhám nhúa, có thể găm ghêc lăm.

Cái cảm giác toàn diện là gương mặt đó như lớn hơn trước tại sao lớn hơn, thì y chẳng hiểu nổi, bởi nếu là sưng thì y phải đau đến mõi khi sờ, nắn.

Không, y nhận mạnh tay cách nào, cũng chẳng ngại đau.

Bất giác, y sững sờ.

Y hận lúc này không có một mảnh gương để soi thử gương mặt mình biến đổi như thế nào.

Tuy nhiên, qua xúc giác, y mang máng nhận thấy có thể gương mặt mình đáng sợ lắm.

Bởi đáng sợ nên Đại Kim và Đại Ngân, mới gọi là yêu tinh và chúng chạy vắt và lên cò, tìm chủ cũ, báo cáo sự tình.

Y nghĩ người tại đó một lúc, rồi ồ ồ bước từng bước một về phía trước mặt.

Y đi chẳng biết được bao lâu, bỗng nghe có tiếng nước chảy róc rách đâu đây.

Y liền chuyển hướng về phía có tiếng nước chảy.

Một lúc sau, y đến bên cạnh một cái đầm. Đến đó rồi, tự nhiên y đứng chân lại.

Đầm có rất nhiều cá.

Lúc êm tĩnh, cá lặn mặt nước, đớp bọt. Nghe tiếng động, tất cả đều lặn xuống đáy sâu.

Mặt đầm vì bị cá dao động, nên sanh sóng lăn tăn. Sóng nhỏ chỉ một, thoang sau sóng tan dần rồi biến mất.

Chợt, Du Thiên Minh nghĩ ra mặt đầm có thể dùng làm gương soi mặt.

Cấp tốc, y đưa mặt ra khỏi bờ, nhìn xuống mặt đầm.

Mặt nước phản ánh một gương mặt cực kỳ quái dị. Du Thiên Minh vô cù g kinh hãi, cấp tốc lùi xa bờ mấy bước.

Y chết lặng trong lòng.

Lâu lắm, y cũng chưa có can đảm trở lại bờ đầm, nhìn vào nước lướt nữa.

Y không còn trách Đại Kim và Đại Ngân tại sao hai nàng gọi y là yêu tinh, bởi chính y cũng thấy mình sợ mình, hoảng hốt hai nàng.

Y cũng chẳng trách Kim Lan Hoa, dù y biết rõ sự cải biến này do cái vật gì nhảy nhua mềm nhũn của bà ta, và Đại Kim Đại Ngân vâng lệnh bà ta nhét vào miệng y.

Dù sự việc có do nguyên nhân nào, Du Thiên Minh cũng đã biến đổi thành con người hoàn toàn khác trước.

Đang có dụng mao khôi ngô, tuấn tú, vụt biến thành một kẻ đáng sợ, dĩ nhiên Du Thiên Minh cũng cảm thấy bất mãn vô cùng.

Song, trong trường hợp này, sự kiện đó có thể được xem như một cái may cho y.

Muốn tránh mặt người đời, tìm một nơi xa vắng nào đó, ẩn náu để cho đừng ai gặp y, y lại chưa biết mình phải đến lặn phương nào.

Kể cả thế ngoại càng khôn, kể cả cõi chết mặc dù y chưa muốn chết, y cũng có thể đến nơi.

Nhưng, bây giờ với sự biến đổi này, y không cần phải đi đâu nữa.

Bởi với gương mặt này, y đâu còn là Du Thiên Minh hay Đông Phương Bạch nữa?

Trước con mắt của bất cứ ai từng quen biết y, đều không thể nhận ra y.

Và Đông Phương bá chủ có muốn tìm y mà báo hận cũng chẳng

biết được y ở tận phương trời nào.

Cái điều làm cho Du Thiên Minh khoan khoái nhất, là y không còn là con trai của Đồng phương bá chủ nữa.

Đù cho ai có mách với lão, chính y với gương mặt này, là Du Thiên Minh ngày trước, chắc chắn Đồng phương bá chủ không tin.

Nếu lão không tin, khi nào lão lại đeo đuổi theo y, tạo phiền phức cho y?

Cho nên, y xem đây là một cái may cho y, chứ chẳng phải là họa.

Thà xấu xí mà không còn là con của Đồng Phương bá chủ, hơn là tuần tá khôi ngô mà phải nhào nặn lại là cha!

Thoạt đầu, y còn luyến tiếc dùng mạo ngày nào, nên cười khò.

Dần dần khoái cảm dâng lên, giọng cười cũng khoan khoái theo mất dần cái vẻ khò.

Cuối cùng, thì giọng cười vang lên ha hả.

Con người đột nhiên biến đổi, vũ công đột nhiên được vượt tiến hai sự kiện đó đáp đúng cái tâm nguyện hiện tại của Du Thiên Minh.

Trong niềm hoan hỉ đó, Du thiên Minh bước đi nhằm hướng trước mặt mà đi.

— Du Thiên Minh đi mãi, chốc chốc y lại cười, mỗi lần mà y cười âm thanh vang dội to lớn, cười để phát tiết những gì mà y ẩn chứa chứa từ lâu, cười để phát tiết cho hết những u uẩn đó đây, chuẩn bị sống một cuộc đời sống mới với con người hoàn toàn đổi mới.

Có lúc y bước nhanh, gần như chạy, có lúc y bước chậm người du ngoạn cảnh.

Y đi như thế, độ chừng vượt một khoảng đường dài độ bốn năm mươi dặm, y dừng chân lại.

Bây giờ, y đi về đâu?

Y không mục đích, không chủ trương, thì còn biết về đâu?

Điều mà Du Thiên Minh cố tránh ít nhất cũng trong hiện tại là y gặp người đời, và đến nơi nào không có dăm, có sáu.

Gặp người đời, y sẽ bị phiền nhiễu với gương mặt quái dị này. A! lại cũng chú ý đến y và biết đâu qua sự chú ý đó, y không bực, rồi sanh chuyện với người ta!

Còn như gặp dăm, gặp sáu, soi mặt lại một vài lần, y sẽ tỏm mình hơn, rất có thể vì quá tỏm mà y mất nghị lực dọn con đường tiến thủ.

Do đó, y còn quanh quẩn mãi trong vùng núi non hoang vắng, sầm uất.

Sang ngày thứ hai, vào giờ ngọ, Du Thiên Minh ngồi trên tảng đá hai tay ôm đầu.

Tảng đá, nằm dựa một bên đường, con đường cực kỳ thanh tịnh.

Có lẽ lâu rồi lâu, mới có một vài bóng người đi qua.

Quá mệt nhọc, vừa ngồi xuống tay ôm đầu Du Thiên Minh cúi mặt thờ phỉ phỉ không buồn nhìn ra trên đường, xem có động tịnh chi chằng.

Không lâu lắm, bỗng y nghe tiếng chân đầu đây vang lên.

Du Thiên Minh không muốn gặp bất cứ ai trong lúc này, nên vừa nghe tiếng chân, nghĩ ngay là liếng chân người chứ không phải chân thú, toan đứng lên rồi nơi đó.

Tiếng chân bước nghe rất gấp. Du Thiên Minh vừa dợm chân đứng lên, tiếng chân đã nghe rất gần.

Đúng là tiếng chân người, mà không chỉ là một người.

Lánh đi nơi khác không kịp, Du Thiên Minh đánh ngồi lại đó tay ôm đầu kỹ, con cổ không để ai chú ý đến y.

Y của Du Thiên Minh muốn tránh người, song cái ý của những kẻ sắp đến kia, lại muốn tìm người.

Thì y làm sao tránh được ?

Tiếng chân dồn gán, cuối cùng tiếng chân ngừng lại.

Những người nào đó, dừng chân trước mặt y. Một người kêu lên với niềm khoan khoái :

— A ! Có người đây rồi ! Có người đang ngồi trên tảng đá, chúng ta thử hỏi xem sao !

Một người khác cất giọng lạnh lạnh hỏi :

— Dám xin cái họ cho biết. Liệt hòa Thần đã đang ở tại đâu trong vùng Lục bàn Sơn này ?

Du Thiên Minh đã quyết định không tiếp xúc với bất kỳ ai, ít nhất cũng trong lúc này.

Nhưng họ đã đề cập đến sư phụ y, điều đó có thể nào y làm được ?

Y biết rõ, nếu y ngẩng đầu lên, những người kia sẽ thấy bộ mặt đáng óm của y, và họ sẽ kinh hoàng và có thể chạy đi mất.

Đã không muốn tiếp xúc với ai, nếu họ có chạy đi thì càng hay chứ sao ?

Song, y háo hức muốn hiểu họ là những ai, tìm Liệt Hòa Thần đã đề làm gì.

Do đó, y cố dấu mắt vừa nhit mình đưa lưng lại, vừa hỏi :

— Hai vị hỏi Liệt hòa Thần đã đề làm gì ?

Cả hai cùng cười.

Rồi một người tốt :

— Người xem đó, có đáng buồn cười không ? Hòa thượng này cũng thích đùa đấy. Minh hỏi y, y lại hỏi mình ?

Họ xem y như một hòa thượng !

Người kia hừ một tiếng hỏi tiếp :

— Tại sao hòa thượng không chịu đáp câu hỏi của bọn ta ? Cái lão tặc đã từ đó, ở tại địa phương nào trong vùng này ?

Họ gọi Du Thiên Minh là hòa thượng, y chỉ buồn cười, chứ không giận.

Họ gọi sư phụ y là lão tặc, là Đà tử, y không còn nhẫn nhịn được nữa.

Lập tức, y quay mình lại đối diện với hai người đó, quát to

— Các vị là ai, sao lại mở miệng là khinh thị người ?

Y quay mình lại, vừa quát hỏi, vừa nhìn hai người đó.

Hai người đó, một cao một thấp, vận y phục chệch-xem ra cũng là những tay có võ công khá.

Họ thấy mặt Du Thiên Minh, bất giác sửng sờ, há hốc mồm tròn mắt.

Cả hai sửng sốt nhìn y chăm chăm.

Du Thiên Minh trầm giọng :

— Hai vị định làm gì tại hạ mà nhìn chăm chú thế ?

Y chỉ tay ra trước mặt.

Cả hai hoảng hồn, lùi lại mấy bước, líu lưỡi hỏi :

— Người...người...là người hay quý ?

Du Thiên Minh từ từ đứng lên :

— Tại hạ không là người, mà cũng chẳng là quý ?

Cả hai lại càng líu lưỡi hơn, lí nhí khó nghe và cùng :

Thế...thế thì...người...người là gì ?

Du thiên Minh cười khờ đáp :

— Tại hạ là Sơn quý mặc Khách, tuy là quý nhưng không phải quý. Các vị từ g nghe nói tại hạ chẳng ?

Cái tên nghe đáng sợ quá chừng.

Sơn quý, nhưng không phải quý ! Không quý là gì ?

Cả hai sửng sốt một lúc, rồi chẳng hiểu họ nghĩ sao, bất thành hình quay mình chạy đi.

Họ chưa chạy được bao xa, Du Thiên Minh đã khí, nhún nhảy đổi chân, thân hình tung bông lên không, uốn cầu vòng vọt tới, đáp xuống chân đầu cả hai.

Đồng thời, y trầm giọng bảo :

— Khoan đi, các vị. Tại hạ muốn hỏi điều này !

Người có thân vóc cao, cái gan cũng lớn hơn người thấp, rút soạt thanh đao ra khỏi vỏ vung tay, chém tới một nhát.

Với công lực vượt tiền phi thường hiện tại. Du Thiên Minh nào có xem nhất đao đó ra quái gì.

Đợi thanh đao đến gần, y đưa hai ngón tay ra, hứng thanh đao kẹp cứng.

Bàn tay kia đưa lên, bàn tay vừa chớp thanh đao đã nằm gọn trong tay y.

Y cười lạnh hỏi :

— Tại hạ đã nói, tại hạ là sơn quỷ, tức nhiên có công lực phi thường, sao các vị còn muốn động thủ ?

Một tay cầm đao, hai ngón tay kẹp đao Du Thiên Minh vừa gác bàn tay này, vừa nhứt động hai ngón bàn tay kia thanh đao gãy làm ba đoạn.

Người cao vóc biến sắc mặt.

Tiến, thì vô phương thủ thắng, lùi lại chẳng dám lùi. Hân thủ người đứng tại chỗ như tượng gỗ.

Còn người lùn thấp, kếm can đảm để ngã xuống từ lâu, ngã rồi không phương chờ dậy.

X

CHƯƠNG XLV

TẠI NHẬT NGUYỆT TRANG

Du Thiên Minh bật cười ha ha.

Y đưa tay vỗ lên đầu gã cao, ba lượt. Y vỗ tay xuống, không hề dùng một điểm công lực nhỏ. Nhưng ba cái vỗ đó, lại nhắm vào yếu huyệt của gã cao.

Gã cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa lên, cơ hồ hôn mê luôn.

Hân rên rĩ, tha thiết kêu k ề.

— Dung tha cho ! Dung tha cho !

Du Thiên Minh ung dung bước đến một cội cây ngồi xuống đó rồi hỏi :

— Ta muốn biết, các vị tìm Liệt hòa Thân Đà để làm gì ? Nói

thật đi nói xong là ta dung tha khỏi cần phải kêu xin !

Biết được Du Thiên Minh không có sát hại, cả hai hy vọng trở lại, sinh khí bắt đầu hiện lên gương mặt, người lùn thấp trước tiên, nhồi nhồi mình, gượng đứng lên.

Cả hai, chẳng phải không thức thối vùi, nếu có thắng thối trong cử động, chẳng qua vì mất bình tĩnh, quá sợ hãi thời khi tâm thần trấn định rồi, họ biết rõ đối phương chẳng phải là Sơn Quỷ, chẳng là phải yếu tính.

Đối phương là một cao nhân, một dị khách, đối phương vẫn một con người bất quá dung mạo cổ quái.

Người đối với người, dù người có hung bạo dữ đến đâu vẫn là người.

Tự nhiên, người không đáng sợ lắm. Bởi còn có thể dùng đao lý mà giáng giải nhau cho nghe.

Cả hai đã xem Du Thiên Minh là bậc cao nhân và đã là cao nhân hẳn phải cao tuổi.

Du Thiên Minh có dung mạo đó làm gì họ biết được y ở vào lứa tuổi nào ?

Cả hai cùng thốt gấp :

— Tiên bối có điều chi phân phó xin cứ chỉ giáo. Chúng tôi sẵn sàng tuân theo.

Du Thiên Minh diễm nhiên lặp lại câu hỏi :

— Các vị tìm Liệt Hòa Thân Đà để làm gì ?

Cả hai cùng nhìn nhau gã cao đáp :

— Bọn tại hạ... vâng lệnh... tìm Liệt Hòa Thân Đà mời dự lễ.

Du Thiên Minh lấy làm lạ.

Y trầm nghĩ :

Dự lễ ? Lễ gì ? Lễ khai diễn ở đâu ? Ai mà sai chúng đến đây ?...

Y hỏi gấp :

— Lễ gì ?

Cả hai cùng nhìn nhau.

Chừng như họ hết sức kỳ quái, tại sao Du Thiên Minh lại hỏi họ một câu như vậy.

Chúng đồng thanh đáp :

— Tiên bối không hiểu à ? Quang cảnh huy hoàng đó, sự tình trọng đại đó, khắp giang hồ, không ai không hay biết ! Tại sao tiên bối chẳng hay biết ?

Du Thiên Minh cau mày :

— Nhưng, ta không biết thì sao ? Các vị cứ nói đi !

Cả hai tiếp :

— Cuộc lễ đó, là lễ thành hôn của con trai thứ của Đông phương Bá chủ, Đông Phương Lôi công tử cưới vợ !

Cả hai nhắc đến Đông Phương bá chủ, ánh mắt họ sáng lên, gương mặt họ tươi lên, như cơ một sức sống mới mẽ chuyển khắp thân thể họ.

Họ đang ưa tắn, nhắc đến Đông Phương bá chủ họ cảm thấy hồi xuân ngay, hồi xuân một cách mạnh liệt.

Họ vui tươi lên, hy vọng bùng mạnh.

Trái lại Du Thiên Minh như bị sét đánh ngang đầu, hai cái tên Đông phương bá chủ và Đông phương Lôi vang lên, đúng là hai tiếng sét vang lên.

Y sống sót một lúc, trong lúc sững sờ y còn nói gì được nữa ?

Cả lùn thấp liếp :

— Đó là điều quan trọng nhất trong vũ lâm, tự nhiên cũng nhiệt náo nhất. Tiên bối có biết, Đông Phương Lôi công tử, cưới thiếu nữ nào chăng ? Ái nữ của Tịch Đại Tiên Sanh đấy !

Dừng lại một chút, gả tiếp :

Đông Phương bá chủ từng sai người thỉnh Tịch Đại Tiên Sanh đến mấy lượt, song Tiên Sanh lạnh mặt. Trên giang hồ, người ta ức đoán là trong ngày đại lễ, Tịch đại Tiên Sanh sẽ xuất hiện.

Cả lại dừng, dừng một chút rồi tiếp :

— Nhưng, người ta nghĩ Tịch Đại Tiên Sanh sẽ xuất hiện, không phải để dự lễ, mà là để khai diễn một trường hồ đấu long tranh !

Du Thiên Minh thăm kêu khổ.

Trước đó chàng có nghe Đông phương bá chủ hoạch định kế sách đó. Y cứ tưởng là lão nói rồi bỏ qua, ngờ đầu lão thực hiện kế sách đó.

Người cao liếp nói :

— Đông Phương Tiên Sanh và Tịch Đại Tiên Sanh là hai cao thủ tuyệt đại ở trong vũ lâm ngày nay, nếu mà họ gặp nhau, cùng khai diễn một trường tranh đấu, thì khỏi phải nói, cuộc chiến đó hẳn phải kinh thiên động địa rồi ! Cho nên, khách giang hồ cho là một dịp mai đề học hỏi và vũ công, ai ai cũng quyết có mặt trong ngày đại lễ, để dự khán hai vị anh tuấn thi triển tài năng, hầu mở rộng tầm mắt. Nhưng kẻ không được mời, còn tìm trăm phương ngàn cách để có mặt, hưởng chi người được mời ? Và lại, được mời là một vinh dự lớn lao. Hôm nay bọn tại hạ đến đây tìm Liệt hỏa Thân Đà, không ngoài mục đích đạt giấy mời của Đông phương bá chủ.

Du Thiên Minh cau mày :

— Hơn lễ sẽ cử hành tại địa phương nào ?

Cả hai tranh nhau đáp :

Trong Nhật Nguyệt Trang, tại Trung điều sơn. Hai vị trang Nhật Nguyệt Trang, vốn là bằng hữu của Đông phương bá chủ, nên sẵn sàng cho mượn khung cảnh để cử hành hôn lễ ! Hơn nữa trong toàn lãnh Trng Nguyệt, chẳng có nơi nào có khí phái tốt đẹp, hùng vượng bằng Nhật Nguyệt Trang. Ngoài ra, chỉ có nơi đó mới đủ chỗ chứa tận khách trên ngàn người.

Du Thiên Minh thốt :

— Liệt hỏa Thân Đà không thích những nơi náo nhậy náo, các vị không cần thỉnh người.

Cả hai sững sờ :

— Nhưng...

Du Thiên Minh không hề cho họ nói gì, tiếp luôn :

— Nhưng làm sao ? Các vị không nên làm một việc vô ích !
Liệt hỏa thân Đà không đến, thì Sơn quý Mộc Khách đến, thiết tưởng cũng được chứ ?

Cả hai bối rối ra mặt.

Một lúc lâu, họ lấy lại bình tĩnh thôi :

— Tiên bối... nói đùa đây thôi, nếu bọn tại hạ không đến gặp Liệt hỏa Thân Đà, thì...

Du Thiên Minh phần nỡ :

— Các vị đừng nói chi nữa. Hãy đưa đường cho ta đến Nhật Nguyệt Trang ngay.

Y buông giọng trầm, tỏ lộ ý chỉ cương quyết.

Cả hai biến sắc mặt như màu đất, họ còn làm sao dám tranh biện với y ?

Không thể trái lệnh, họ gật đầu nhanh, hấp tấp đáp :

— Vâng ! Vâng !

Đoạn, họ quay mình bước đi.

Du Thiên Minh đứng lên, đi theo liền.

Cả hai đi trước, không hề dám quay đầu lại.

Du Thiên Minh vừa đi, vừa suy nghĩ. Từ Lục Bàn Sơn đến Nhật Nguyệt Trang đường xa hơn ba trăm dặm. Đi suốt khoảng đường dài như thế, với gương mặt quá dị, thì làm sao tránh được nhiều người chú ý, thiên hạ càng chú ý đến y, thì y càng gặp nhiều phiền phức, chắc chắn là những phiền phức đó chẳng đem lại một lợi ích mấy mai nào cho y rồi.

Tự nhiên, y phải tìm cách tránh những phiền phức có thể xảy ra cho y.

Và như vậy, không gì hơn là bao mặt.

Nghĩ, là làm.

Lập tức, y vói tay tới, giật đứt một chéo áo của người, cao.

Người cao tưởng đâu y trách cứ hẳn sao có bước chậm, sợ hãi cuống cuống vội đề kni, thoát đi như bay.

Cả ba, hai trước một sau, họ đi đứng một ngày, mới ra khỏi vùng núi hoang vu, hiểm tuấn.

Trước mặt họ, có con đường nhỏ, con đường đó thông ra đến quan lộ.

Bây giờ cả hai mới dừng chân, quay đầu lại, hỏi Du Thiên Minh :

Tiên bối có muốn bọn tại hạ tìm ngựa chăng ?

Du Thiên Minh không muốn chương bộ một kính tởm với người đời, cạo xé áo người cao bao mặt.

Bất cứ việc gì, nếu tránh được gặp gỡ khách bộ hành thì nên làm.

Đi ngựa có khác nào đi chân, bất quá có nhanh hơn phần nào, nhẹ hơn phần nào, song vận lộ liễu như thường.

Nghe người cao hỏi như thế, y đáp :

— Nếu phía trước có xóm có chợ, thì chúng ta đến đó tìm thuê một cỗ xe.

Cả hai gật đầu rồi tiếp tục đi tới.

Một khắc thời gian sau hoàng hôn xuống, đêm sắp về.

Họ đến một tiểu trấn. Hai người đo, chưa lo đến cái ăn, đã lo thuê xe rồi.

Xe được thuê xong, Du Thiên Minh không cho nghỉ ngơi, luôn đem đi ngay.

Cả hai dù bất mãn song chẳng dám nói năng chi hết.

Cả hai, ngồi phía trước, giữ việc đánh xe Du Thiên Minh một mình, ngồi trong xe vừa dẫu được chân tướng, vừa được tự do suy tư.

Xe, chẳng phải xe thuê rồi, bởi không có phu xe đi theo. Thế thì cả hai dùng thủ đoạn nào, đoạt được cỗ xe đó ?

Cỗ xe thuộc loại dành cho nữ nhân xử dụng hoa lệ vô cùng.

Trong xe thoáng mùi phấn sáp chừng như đang có người ở trong xe, lúc hai gã kia đến cướp đoạt.

Mùi phấn sáp làm cho Du Thiên Minh nhớ đến Từ tuyết Hồng...

Nhớ đến nàng, y thấy lòng se lại...

Bây giờ, nàng ở trong tay Đông Phương bá chủ, lão ấy sẽ dành số phận nào cho nàng ?

Lao an tuí nàng ở đâu ?

Trong cuộc hôn lễ của Đông Phương Lôi và Tịch Linh tại Nhật Nguyệt Trang nàng sẽ có mặt chăng ?

Giả như đến đó, y gặp nàng, y cho nàng biết y là Du Thiên Minh biến dạng, nàng có tin chăng ?

Không tin, chắc chắn là nàng phải kinh tởm rồi.

Còn như nàng tin là sự thật, nàng sẽ có thái độ gì ? Nàng sẽ phải nhận cái tình ngày trước, hay vẫn còn lưu luyến với y như xưa ?

Du Thiên Minh không dám hy vọng nàng còn giữ thái độ của ngày nào đối với y, bởi hiện tại y có khác chi một con quỷ ? Trên thế gian này có ai thích làm bạn với quỷ ? Nhất là một thiếu nữ có nhan sắc, đang yêu đời ?...

Du Thiên Minh miên mang với trăm ngàn ý niệm phức tạp dâng lên, xáo trộn tâm tư mãnh liệt.

Một ý nghĩ chợt hiện, y định thét bảo hai người kia dừng ngay xe lại, y không còn muốn đến Nhật Nguyệt Trang nữa.

Y tránh mặt Từ Tuyết Hồng sợ chuốc lấy một mẻ bàng qua cay chua.

Nhưng, y không mở miệng thét gọi hai người ngồi nơi phía trước.

Cái sợ chuốc mẻ bàng, không lẫn át nổi ý muốn gặp lại nàng. Điều mâu thuẫn đó làm cho y do dự, cuối cùng rồi bỏ luôn ý định.

Không dừng xe lại, là phải đến Nhật Nguyệt Trang.

Nếu phải đến đó, thì ngay từ bây giờ Du Thiên Minh phải nghĩ ra trước những gì có thể xảy ra tại đó, đồng thời cũng nghĩ cách đối phó với sự tình.

Mặc dù chưa phải là sự thật, mà chỉ là những suy diễn thôi, y không thể không đặt những giả thuyết dưới mọi khía cạnh bất cứ dui

với giả thuyết nào y cũng phải hoạch định sẵn một giải pháp cụ, như vậy, y mới kịp trở tay với Đông Phương bá chủ.

Cứ như lời hai người ngồi phía trước xe đã nói với y, thì thế nào Tịch đại Tiên Sanh cũng có mặt trong ngày hôn lễ.

Tiên sanh không đến thì chẳng nói làm chi, Tiên sanh đến rồi, liệu có đương đầu nổi với Đông Phương bá Chủ chăng ?

Chắc chắn trong hàng tấn khách, có rất nhiều viện thủ của Đông Phương bá chủ. Còn Tịch đại tiên sanh, đơn độc lực, làm sao đối phó với lão ma đầu ?

Đành rằng trong hàng tấn khách, cũng có một số người thuộc chánh phái, liệu những người đó có đủ can đảm đứng sau lưng Tịch Đại Tiên sanh chống lại Đông Phương bá chủ chăng.

Bởi, đừng tưởng là bất cứ vị hào kiệt anh hùng nào cũng có hiệp khí cũng sẵn sàng phục vụ cho chánh nghĩa.

Không, con người còn thờ không khí chung dưới trần gian là vẫn còn tham vọng và tham vọng thì muốn đổi vẫn phục vụ cá nhân.

Do đó, lợi đề thu hút người, hại thì chẳng ai năng khái xông vào và san sát.

Cho nên tiếng là anh hùng, hào kiệt, một phần lớn chỉ được an phận đề thọ hưởng.

Du Thiên Minh nhận xét như vậy không khỏi lo ngại cho Tịch đại tiên sanh !

Nghĩ cũng oái oăm thay !

Đông Phương Bá Chủ là đáng sanh ra y, y lại luôn luôn muốn hại cho lão trất lại muốn lợi cho người khác.

Chẳng qua lòng của y quá cuánh đáng, chẳng bao giờ y chấp nhận những gì thuộc về tà.

Đen bạc sanh thành của y, thuộc về tà, y cũng phải nhận nổi, mà xem như kẻ thù !

Y lấy ngay quyết, nếu giữa buổi lễ thành hôn của Đông Phương Lôi và Tịch Linh, Tịch đại Tiên sanh qua cơn mê, Đông Phương bá chủ sanh sự thì y sẽ đứng về phía Tịch đại tiên sanh.

Bây giờ, y có ra mặt chống đối Đông phương bá chủ, kẻ cạo chẳng còn gì trở ngại nữa.

Ngày trước nếu y chống đối, thì giang hồ còn có thể chê trách y bất hiếu.

Ngày nay, y hoàn toàn là một con người khác biệt, y hành động với tư cách của người khác biệt, y đâu còn là Du Thiên Minh hay Đông Phương Bạch nữa, mà sợ thiên hạ cười chế ?

Xe cứ chạy, Du Thiên Minh cứ suy tư hai người kia vẫn im lặng như thường.

Qua ngày sau, vào lúc hoàng hôn, xe dừng lại.

Một người bên vệ đường, cất tiếng hỏi :

— Các người vắng tình Đông phương Tiên sinh thỉnh Liệt hòa Thần Đà, chẳng hay có thỉnh người được chăng ?

Hai người trên xe đáp :

— Không thỉnh được Liệt hòa Thần Đà, song lại thỉnh được một cao thủ khác. Các người hãy bước tránh ra.

Người bên đường hừ một tiếng :

— Các người nói thế mà nghe được à ? Bọn ta tránh đi đâu ? Phải biết, bần phận của bọn ta là ở đây, nghênh đón rân khách, ai vào phải cho bọn ta biết tên biết hiệu mới được ?

Hai người ngồi phía trước xe chưa kịp đáp, Du Thiên Minh đã mở cửa xe, bước xuống đường.

Y đã cẩn thận bao mặt với chéo áo của người cao, đo y giết đứt trước đó.

Y ung dung bước tới người chặn lối, người ấy đang đứng thẳng mình, chăm chú nhìn y.

Hai bên đường đi, có hai hàng cây, một hàng gồm toàn cổ tùng một hàng là những cây bàng, cổ tùng lá xanh, bàng lá đỏ, hai màu phản ánh nhau trông đẹp mắt vô cùng.

Xa xa tận đầu đường, một bức tường cao ngăn chặn.

Tường đủ cao, vẫn không cheo khuất được nhà ngang nhà dọc bên trong, có dãy xây lầu, có dãy trệt.

Dãy nhà nào cũng huy hoàng, trang lệ chúnó tỏ nơi đây là

chốn thừa bạc, dư vàng, con người chỉ cần phung phí, quanh năm suốt tháng vận dụng khoai óc tìm cách tiêu phí số vàng tích trữ như con.

Dương nhiên, Du Thiên Minh phải biết đó là một cơ sở có dã tâm trên giang hồ.

Đó là Nhật Nguyệt Trang cái đích cuộc hành trình của, y mà cũng là nơi sắp khai diễn một trận so tài không tiền khoáng hậu giữa chánh và tà.

Nhưng, kiến trúc gần Du Thiên Minh nhất, là hai tòa thạch đình to lớn phi thường.

Trong mỗi tòa thạch đình, có độ trên dưới ba mươi người, vận đồng phục chẹt, một toàn màu hồng, một toàn màu đen.

Nhưng người đó, chỉ nhìn thoáng qua, Du Thiên Minh cũng hiểu là cao thủ của Nhật Nguyệt Trang.

Du Thiên Minh xuống xe rồi, có hai người bước tới trước mặt y vòng tay cung kính hỏi :

— Cao danh quý lãnh cát hạ là chi ? Cát hạ đến tậ tang có việc gì ?

Du Thiên Minh không buồn đáp lời chúng, nhưng thấy chúng hết sức ân cần, nói năng lễ độ, thành ra, y cũng phải giữ lễ độ, bắt buộc đáp câu hỏi của chúng.

Song, đáp làm sao được ? Có nên nói tên họ thật của mình chăng ?

Chắc chắn là y không thể làm cái việc đó rồi.

Suy nghĩ một chút y bịa :

— Tại hạ họ Bạch, vì là con thứ ba trong gia đình, nên lấy tên Tam !

Có lẽ giọng nói của y không được tự nhiên lắm cho nên hai cao thủ đối diện với y, có vẻ nghi ngờ.

Chúng nhìn nhau một thoáng, đoạn một người cất tiếng hỏi :

— Thì ra các hạ là Bạch Tam Tiên sinh ! Bọn tại hạ từ lâu ngưỡng mộ oai danh của tiên sinh, mai hôm nay mới được hân hạnh gặp mặt ? Chẳng hay Bạch Tam tiên sinh có thể lấy vươg

khăn bao mặt kia xuống giường ? Cho bọn tại hạ được chiêm ngưỡng dung nhan bậc kỳ tài.

Nương mộ từ lâu !

Cái sao đó, khiến Du Thiên Minh quá dỗi buồn cười.

Tức dầy một phút hồi, làm gì trên giang hồ có một cao thủ tên là Bạch Tam, mà họ ngưỡng mộ oai danh ?

Du Thiên Minh lắc đầu :

— Điều đó, các vị miễn cho tại hạ đi thôi !

Hai cao thủ cương quyết cười hỏi :

— Trong tệ trạng đang có điều vui, hào kiệt bốn phương đến chúc mừng, do đó rất kỳ có người nào ác ý đến đây sanh sự. Các vị đã không nói rõ tên họ thật, thì cũng chẳng sao. Nhưng, các vị lại không chịu cho thấy chân diện mạo, thì quả thật đó là điều khó xử cho bọn tại hạ vậy !

Cả hai vẫn giữ thái độ cung cung kính kính. Du Thiên Minh không biết làm sao hơn.

Chứ phải chỉ họ thôi ư, vô lễ thì y còn có thể viện dẫn lý do đó cưỡng lại sự dãi hỏi đó.

Họ lại hòa dịu, họ nghiêm cung thì y phải thủ lễ.

Thủ lễ, là phải cho họ thấy mặt thật của y.

Y dãn đo một chút, rồi thốt :

— Gương mặt của tại hạ kỳ quái lắm, ai nhìn cũng phải sợ ngay. Các vị không tin, cứ hỏi hai người kia thì hiểu. Cho nên... cho nên, không xem là hơn !

Y đưa tay chỉ về hướng hai người kia, họ còn ngồi trên xe.

Họ giữa mình, không đợi hai cao thủ hỏi, lập tức ứng tiếng :

— Phải ! Gương mặt tiên sanh đáng sợ lắm. Không nên xem là hơn !

Nhưng, hai cao thủ điềm nhiên điềm một nụ cười, đoạn thốt :

— Cao nhân quái khách, tất phải có dị tướng, kỳ hình, bởi đó là

lẽ hằng, bởi tạo hóa muốn vậy. Tuy nhiên nếu là con người thì dù có hình dạng kỳ quái thế nào, công vẫn là người nào phải quý mà yêu tình đầu mà phải sợ.

Du Thiên Minh thở dài :

— Các vị không tin tại hạ ! Được rồi các vị muốn xem gương mặt thật của tại hạ, công được ! Chẳng đâu làm gì !

Y đưa tay gạt vuông vãi xuống.

Hai cao thủ Nhật Nguyệt Trang bất giác sửng sốt. Họ đang cười đó, trông thấy mặt y, cả hai cùng trở mặt, há hốc mồm lướt bất động như bị lệ cứng lại bất ngờ.

Họ không nói làm gì được đã đành, đến lúc trấn định tâm thần cũng chẳng hiểu phải làm sao.

Chẳng những hai cao thủ đó sửng sốt, đến cả hơn hai mươi người đen đỏ trong hai tòa thạch đình cũng sửng sốt luôn.

Thời gian lúc đó về chiều, thái dương chênh vè Tây ánh nắng chiếu chênh chênh nơi gương mặt quái dị của Du Thiên Minh càng làm cho gương mặt y thêm quái dị.

Mặt u nần, ánh nắng chiếu xiêng, chỗ đen, chỗ lồi, chỗ lõm trông không còn một điểm nhân diện.

Giả như y dùng nói tiếng người, y chỉ âm ờ đối đáp với bao nhiêu cao thủ thạch đình, thì chắc hẳn họ chẳng bao giờ tin y là một con người, họ sẽ cho y là một quái vật !

— Thấy thần sắc của bọn họ Du Thiên Minh chỉ nhếch nụ cười khò.

Y buông luôn chiếc khăn trùm bao mặt, trăm giọng thốt :

Tại hạ chẳng qua đường dài, mang tặc lòng thành d n dầy mềng chủ nhân, mong các vị không cự tuyệt, cho tại hạ được vào bái kiến, trình lời chúc tụng...

Hai cao thủ đối thoại với y và những người kia đến lúc đó, thờ phào mấy tiếng, trút hết niềm kính khố.

Hai cao thủ lùi lại một bước, nghiêng mình đ p :

— Đương nhiên, bọn tại hạ viện lý do nào dễ cự tuyệt ? Bạch tạng hừ hay theo bọn tại hạ !

Cả hai quay mình liền.

Du Thiên Minh vừa đi theo sau họ, vừa hỏi :

— Đồng phương Tiên sanh cùng... tấn lang và lân giai nhân đã đến đây rồi chứ ?

Hai cao thủ gật đầu :

— Các vị ấy đã có mặt tại tề trang từ lâu !

Du Thiên Minh lại hỏi tiếp :

— Hai vị trang chủ của các vị, tại hạ từng nghe danh và hết sức ngưỡng mộ, lòng hằng mơ vọng có một ngày nào đó, được bãi kiến tôn dung. Chẳng hay hai vị có thể tình tại hạ, đưa tại hạ đến gặp hai trang chủ chăng ?

Cả hai đáp gấp :

— Trang chủ có phân phó, bọn tại hạ chuyên tâm nghinh tiếp tân khách bốn phương, còn trang chủ thì không muốn tiếp kiến bất kỳ ai...

Họ ặt lưỡi, tỏ vẻ khó khăn đoạn tiếp :

— Riêng về trường hợp của Bạch băng hữu thi... chắc chắn là phải có ngoại lệ rồi ! Dù sau, bọn tại hạ cũng phải dành cho Bạch băng hữu một sự cố xử đặc biệt !

Du Thiên Minh đem mặt cười thâm trầm nhẩm :

— Thì ra, càng xấu xí, càng được ưu đãi hơn !

Hai cao thủ nghe câu đó, tự hỏi có nên khóc hay nên cười.

Cả hai lộ lúng túng :

— Cát họ nói phải !

Du Thiên Minh lại hỏi :

— Đồng phương bá chủ cùng đôi tân nhân Đồng Phương Lôi và Tịch cô nương cùng ở chung nhau một chỗ chứ ?

Hai cao thủ lại nhìn nhau đáp :

Điêu đó, bọn tại hạ không được rõ lắm, song có thể là như vậy. Ngoài ba người đó, còn có Đồng phương phu nhân và một vị tiểu cô nương nữa, cùng đến đây với họ.

Du Thiên Minh biết ngay, Đồng Phương phu nhân là ai rồi.

Mà y cũng thừa hiểu vị tiểu cô nương đó là ai luôn. Hiểu như

vậy, lòng y rối loạn lên tìm gặp mạnh.

Cổ lẳng đũa cơn trào lòng y hỏi :

Vị tiểu cô nương đó, họ Từ phát không ?

Hai cao thủ sững sờ :

— Bọn tại hạ cũng không rõ tên họ vị tiểu cô nương đó là chỉ song nghe, Tịch cô nương gọi là Cẩm muội..

Thì ra, Du Thiên Minh đoán lầm vị tiểu cô nương.

Nàng chẳng phải là Từ Tuyết Hồng, nàng là Ngọc Cẩm !

Y hấp tấp hỏi :

— Không, tại hạ không hỏi đến Cẩm cô nương nào đó tại hạ chỉ muốn biết về một cô nương khác, cô nương đó tên Từ Tuyết Hồng !

Hai cao thủ lắc đầu :

— Nếu thế, bọn tại hạ chẳng được rõ rồi, bởi bọn tại hạ chẳng thấy cô nương nào khác, ngoài hai người đó. Có lẽ vị cô nương đó cát họ đề cập, không cùng đi với Đồng Phương Tiên Sanh đến đây chăng ?

Hồi hộp về sự có mặt của Từ Tuyết Hồng, bây giờ y nghe nói là nàng không đến đây, Du Thiên Minh càng rối loạn tâm tư hơn.

Thế ra sau lúc chia tay nàng đi đâu ?

Y định ninh là Đồng Phương bá chủ đã đưa nàng về bí động của lão, hoặc do hảo cảm, hoặc do ác cảm, điều đó y chưa hiểu, được song y chắc chắn như vậy.

Nhưng nghe hai cao thủ này cho biết là Từ Tuyết Hồng không có mặt tại Nhậ Nguyệt Trang, thế thì nàng hiện tại ở đâu ?

Đồng phương bá chủ không đưa nàng về động ? Hay hiện tại nàng ở trong động của lão, song lão không cho nàng đi theo dự cuộc hôn lễ này ?

Không gặp Từ Tuyết Hồng hôm nay, Du Thiên Minh ước độ là vĩnh viễn y và nàng chẳng thể gặp lại nhau rồi.

Bởi, phần y, y còn biết nàng ở nơi nào mà tìm ?

Còn nàng, dù có ý tìm y, nàng cũng không thể tìm được, vì Du Thiên Minh ngày trước với gương mặt tuấn tú khôi ngô, đã biến

thế rồi, ngày nay Du Thiên Minh là một con người xấu xí, đáng tởm nhứt trần đời.

Gặp lại y, nàng phải tránh xa, tránh ngay từ lúc thoáng trông thấy, thì y còn làm sao tiếp cận nàng để phân trần giải thích.

Đừng nói là chỉ một mình Từ Tuyết Hồng không nhận ra Du Thiên Minh, đến cả sư phó y, sư nương y, Đông phương Bá chủ hoặc bất cứ người nào khác, như Huyết Viên Thần Quân Đông phương Lôi chẳng một ai nhận ra y nữa.

Như vậy, trong tâm tư của mọi người, Du Thiên Minh ngày trước đã chết rồi, bây giờ, nếu y còn lấy cái tên đó mà xưng ra, thì đúng là một Du Thiên Minh khác, từng tên họ nhưng khác người.

Có lẽ y phải dùng luôn cái tên giả là Bạch Tam cũng nên.

Y quên đi một điều.

Thực sự, chẳng phải tất cả mọi người đều không nhận ra y nữa.

Bởi, có một người đương nhiên nhận ra y. Người nhận ra y chính là người đã tạo cho y cái gương mặt quái dị đó.

Và người đó, là Kim lan Hoa.

Và y cũng quên đi một điều khác.

Tại sao Kim lan Hoa có cái ý biến thể y ? Làm như vậy, hẳn bà có một mưu đồ gì, và việc biến thể y, chỉ là một giai đoạn trong mưu đồ đó.

Dù sao, thì bây giờ biết ra Từ Tuyết Hồng vắng mặt tại Nhật Nguyệt Trang. Du Thiên Minh thất vọng vô cùng.

Thất vọng, là chán nản, y găm đầu lúi lúi bước theo hai cao thủ vào trang.

Không lâu lắm hai cao thủ đó đưa Du Thiên Minh đến một tòa nhà, lối kiến trúc cực kỳ hoa lệ.

Bất cứ tòa nhà lớn nào cũng có một gian đại sảnh, họ bước lên thềm, vào đại sảnh.

Trong đại sảnh những hàng ghế sắp thẳng hai bên, nơi khoảng giữa, có hai chiếc ghế đặc biệt hơn, bên trên có lót da hổ, một đen, một trắng.

— Ghế lớn, da hổ phải rộng, tìm được một con hổ to, có lớp da đó, kẻ cũng làm công phu càng rừng vượt núi mới gặp.

Hai cao thủ quay lại, thốt :

— Cảm phiền các hạ ở đây chờ, bọn tại hạ xin vào thông báo với nhị vị trang chủ.

Du Thiên Minh gật đầu, tùy tiện chọn một chiếc ghế trong hai hàng ghế đó, ngồi xuống.

Hai cao thủ bước ra, có bọn trang đình bước vào, lo việc tiếp khách.

Ngồi tại đó, Du Thiên Minh suy nghĩ về hai vị trang chủ Nhật Nguyệt Trang.

Cứ theo lời truyền thuyết trên giang hồ, thì hai trang chủ đồng bào huynh đệ song sinh, từ nhỏ cùng mẹ, hình dáng cử động ngôn từ, đều giống nhau.

Có thể bảo là trừ hai đấng sanh thành của họ, chẳng một ai phân biệt người nào anh, người nào em.

Nhưng, nếu thiên hạ băng vào một đặc điểm nào đó trên thân thể của họ, để phân biệt, thì ngược lại cũng phải có một sự kiện giúp thiên hạ phân biệt hai anh em.

Sự kiện đó, là biểu hiện tâm tư của sở thích.

Hai anh em cùng học võ, nhưng không học chung một môn.

Một người chuyên tập dương cương, người kia lại khổ luyện âm nhu.

Giao đấu riêng rẽ, thì cả hai đều có khuyết điểm thuần cương hay thuần nhu cũng thế, hay thì có hay, song cái hay nào cũng có sơ hở.

Khi họ liên thủ với nhau, thì dấu pháp hết sức chắc chắn, cương và nhu bổ túc lẫn nhau, tạo nên sự âm dương điều hòa, vừa kín đáo vừa lợi hại.

Rời nhau, họ chẳng đáng kể, hiệp nhau, họ tạo thành một lực lượng có thể chống đối với Đông Phương Bá chủ hoặc Tịch Đại Tiên Sanh.

Đông Phương bá Chủ chọn Nhật Nguyệt Trang làm địa điểm cử hành hôn lễ cho Đông Phương Lôi và Tịch Linh, đương nhiên Đông Phương bá chủ và hai vị trang chủ có cấu kết với nhau.

Họ gồm ba người, đề ứng phó với một Tịch Đại Tiên Sanh.

Chẳng rõ Tịch đại Tiên sanh nghĩ sao, Du Thiên Minh nhận thấy nếu như Tiên sanh đến đây, và thực sự có xảy ra cuộc chiến, hẳn Tiên sanh khó thủ thắng vô cùng.

Mà biết đâu, Tiên sanh lại không chuốc lấy thảm bại trước ba người đó.

Tịch đại Tiên Sanh vốn tính cao ngạo, bị khiêu khích là chấp nhận cuộc đấu ngay, chẳng khi nào dấn đo, cân nhắc thực lực song phương trước khi quyết định.

Du Thiên Minh người đó suy nghĩ miên man, niệm kia nỗi nọ Juan phiên hiện lên, mâu thuẫn nhau đến độ y thần thờ, chẳng rõ ngẫm như thế được bao lâu, y bỗng nghe tiếng nhạc đàn đây vọng đến.

Y chợt tỉnh, lắng nghe.

Trước kia, y được nhiều người cho biết, anh em trang chủ Nhật Nguyệt Trang rất thích nghỉ ngơi, bất cứ ra hay vào trong trang trại, cũng phải có đoàn tùy tùng gồm bọn hầu, kiện và nhạc công, tuy không tiền hô hậu ứng, song luôn luôn có đàn cổ trống đưa đường.

Giờ đây, nghe tiếng nhạc y thầm nghĩ có lẽ họ đến.

Họ đến đủ hai người, hay chỉ một người?

Và họ đến thật, họ đến đủ đôi, họ có thân hình cao lớn, tuổi vào trạc trên dưới bốn mươi, dung mạo như nhau, người nào cũng có oai nghi lẫm liệt.

Tất cả những gì nơi họ, đều giống nhau, trừ chiếc áo, một người vận áo thêu vàng, người kia vận áo thêu bạc.

Họ vừa vào khách sảnh, Du Thiên Minh đứng lên liến.

Y cung kính vòng tay lự giới thiệu:

— Tại hạ, là Bạch Tam, không trình mà đến, mong nhị vị xá cho cái tội mạo muội.

Cả hai vòng tay đáp là:

Một người thốt:

— Bạch bằng hữu bất tử, phải thắc mắc và điều nhỏ mọn đó? Vì hôn lễ của Đông Phương công tử muốn tiếp đón hào kiệt anh hùng khắp bốn phương đến mừng Đông phương Tiên sanh chọn tệ trang, tuy phương tiện cho việc cử hành, song cũng là một vinh hạnh cho anh em tại hạ. Giả như trọng việc tiếp nghinh tân khách, có sự chỉ khiêm khuyết, xin Bạch bằng hữu bỏ qua đi cho, bởi trong trọng chiểu người phục dịch, thành khó chu toàn mọi mặt.

Họ có thái độ ôn nhu, khả kiết quá chừng.

Du Thiên Minh có ý nghĩ tốt đẹp với họ ngay. Y nhận ra không có điểm gì chứng tỏ họ là người của tà phái.

Những con người như vậy, sao lại có thể tiếp cận một đại ma đầu như Đông phương bá chủ?

Như thế, chẳng hóa ra đáng tiếc lắm sao?

Vốn tính trung hậu, Du Thiên Minh nghĩ như thế nào, là nói như thế ấy, không quanh co, không dọ dẫm, đón sau rào trước, y nghiêm giọng vào đề liền:

— Tại hạ có mấy lời, muốn tỏ bày cùng hai vị trang chủ. Thực ra thì tại hạ cảm thấy bất tiện giải bày, song không nói được thì lại càng khó chịu...

Hai trang chủ, lớn là Đinh Cương nhỏ là Đinh Nhu, lúc đó đã ngồi xuống ghế rồi.

Cả hai cùng nhìn nhau, cùng thốt:

— Bạch bằng hữu có điều chi phân phó, xin cứ nói.

Du Thiên Minh trang trọng tiếp:

— Trong vũ lâm, quý Trang có thanh danh rất trọng hào kiệt khắp nơi đều ngưỡng mộ. Hai vị lại không phải là người trong tà phái uy tín của hai vị rất lớn trên giang hồ. Chẳng lẽ hai vị không biết rõ như thế sao? Nhưng hai vị chừng như không bảo tồn danh

đó, uy tín đó, nên tiếp cận với mẫu người của Đông phương bá chủ. Hai vị chẳng ngại là dầm lên bùn, chân phải vấy bùn sao ?

Y dừng lại một chút, rồi gần từng tiếng tiếp liền :

— Cái việc hai chấp nhận cho Đông phương bá chủ mượn quý trang làm địa điểm cử hành hôn lễ cho con trai lão, nghiêng đón khách giang hồ, làm cho hầu hết những người trong chánh phái đều kinh ngạc !

Y thốt lên mấy tiếng đầu, anh em họ Đinh đã biến sắc mặt rồi.

Khi y dứt câu, anh em họ Đinh càng biến sắc mặt hơn, trông không khiếp phi thường.

Đinh Cương hừ một tiếng lạnh lùng hỏi :

— Cát hạ từ xa đến, với tư cách một tên khách, rượu mừng chưa uống, lại dám nói những lời như vậy, thử hỏi có quá phận chăng ?

Du Thiên Minh trông thấy thần sắc của đối tượng, biết là mình đã nói vào khoảng không, lời nói chẳng lọt vào tai họ, lời nói đó dĩ nhiên nghịch tai họ rồi, và như vậy những gì diễn tiến tiếp nối giữa họ và y sẽ không thuận lợi là cái chắc.

Y nhếch miệng cười khờ tiếp :

— Các vị nên hiểu cho, tại hạ dùng lời này nói ra cái ý thẳng, giả các vị không thể tiếp nhận, thì hãy cảm như tại hạ chẳng nói gì !

Một tràng cười sang sảng vang lên, từ nơi một khung cửa hồng đại sảnh, vọng đến, tiếp theo đó, là một câu nói âm thanh vang vọng không kém:

Du Thiên Minh nhận ra ngay, chính là âm thanh của Đông phương Bá Chủ.

Lão thốt :

— Nghe nói có vị cao nhân họ Bạch vừa đến, chẳng rõ vị cao nhân đó là ai ?

Câu nói vừa buông dứt, Đông phương bá chủ bước vào.

Lão quát đôi mắt sáng lạnh lùng nhìn trừng trừng Du Thiên Minh.

Dù biết trước đến đây là phải chạm mặt lão, gặp lão rồi, Du Thiên Minh cũng không giữ nổi bình tĩnh. Y nghe tim đập mạnh hơn, mau sôi động hơn.

Nhưng, chợt nhớ lại là chẳng thể nào lão nhận ra được mình, Du Thiên Minh trấn định tinh thần ngay.

Y cứ thản nhiên ngồi đó, trong khi anh em họ Đinh đứng lên, chào.

Đông phương bá chủ từ từ bước đến gần y, ung dung hỏi :

— Bằng hữu đón Nhật Nguyệt Trang, trong thời gian này, chẳng sợ bị nhảm cái ô trọc như bằng hữu đã cảnh cáo nhĩ vị Trang chỗ sặc ?

Du Thiên Minh biết ngay, lão ta đã nghe lão được những gì y đã nói với anh em họ Đinh.

Nhưng lão nghe được, thì mặc lão, y có sợ gì ? Thái độ của y đối với Đông phương bá chủ, không vì thế mà thay đổi.

Hiện tại, cũng như lúc đầu, từ ngày biết lão cũng như trong thời gian chưa gặp lão, Du Thiên Minh luôn luôn khinh miệt lão.

Bởi cái tánh của y ở kỳ bọn người trong tà phái như thù, dù là người thân cũng phủ nhận như thường.

Về phương diện đạo nghĩa, lão là cha của Du Thiên Minh song về phương diện công lý, lão là người có lợi đối với nhân loại.

Y lúc nào cũng cương trực, thẳng tắn, cho nên không vì tư mà công cho nên y chẳng thể đứng chung trong hàng ngũ của lão được.

Cũng vì ý niệm đó, oán ghét Đồ g Phương lại hơn.

Y từ từ đáp :

— Tại hạ nghe tin, tôn giá định cử hành hôn lễ cho linh công tử, và nàng dâu lại là con gái yêu dấu của Tịch Đại Tiên Sanh, tại hạ nghĩ rằng, Tịch Đại tiên Sanh thế nào cũng đến đây, và nếu Tịch đại tiên Sanh đến đây, hẳn phải có một trường nhiệt cáo. Vì muốn xem trường nhiệt nào đó, tại hạ mới đến trang viện này. Chứ chẳng

phải đến với cái ý xu phụng thừa nghĩ tên giả, mong tên giả hiểu cho như vậy. Tên giả thấy đó, dần dần để xem trường nhiệt nào thì làm gì tại hạ nhiệm được ở trước, như những kẻ thừa nghĩ tên giả?

Lúc y đáp, Đông phương bá chủ đã ngồi xuống ghế, đối diện với y.

Trong khi y thất lão ta nhìn chăm chú vào y.

Tuy hết sức bình tĩnh Du Thiên Minh cũng cảm lo, chẳng rõ Đông phương bá chủ có nhận ra ý chăng?

Nhưng, y không phải lo ngại lâu, bởi những gì lão ta nói sau đó chứng tỏ lão không nhận ra y được.

Đông Phương Bá Chủ gật đầu, suy nghĩ một lúc lâu, đoạn hỏi:

— Đến đây để xem nhiệt nào, kẻ ra cũng là một chủ ý rất hay song chẳng biết khi trường nhiệt nào khai diễn ra rồi, cát hạ sẽ tọa thị bằng quan hay tham gia cái nhiệt nào đó? Và nếu cát hạ tham gia, cát hạ sẽ đứng vào cánh nào?

Du Thiên Minh cười nhẹ:

— Tại hạ chưa có thể hồi đáp dứt khoát câu hỏi đó, bởi tại hạ còn chờ xem tình hình như thế nào?

Đông Phương bá Chủ quạt trái bàn tay, chiếc bình trà trên bàn bị bàn tay lão hất rơi xuống nền, vỡ tung, bật thành một tiếng soảng.

Đoạn lão trầm giọng hỏi:

— Được lắm. Khi cuộc lễ khai diễn, lão phu sẽ thỉnh cát hạ ngồi trên!

Bỗng, lão đổi thái độ, bật cười lạnh mấy tiếng, đoạn tiếp:

— Là đại trượng phu, là nam tử hán, dĩ không đổi tên, và không đổi họ, tại sao các hạ lại dùng một tên giả, để thông báo với bọn loạn phu?

Du Thiên Minh nhếch nhếch cười khờ.

Y trầm nghĩ:

— Ta làm sao nói được tên thật của ta? Nào tên thật rồi, có khác nào là mặc nhiên chấp nhận đồng chung hàng ngũ với lão?

Y bình tĩnh đáp:

— Đông Phương Tiên Sanh đã lầm rồi đó mà! Tại hạ họ gì, tên chi, phải nói lên, tên họ đó, khi nào tại hạ lại điếm? và lại, có gì bắt buộc tại hạ phải dấu tên họ thật, bịa ra một tên họ giả?

Đông Phương bá chủ đứng cao đôi mày:

— Đã thế, tại sao cát hạ dùng vuồn khăn bao mặt?

Lúc đó, Du Thiên Minh đã bao mặt trở lại rồi.

Y cười nhẹ:

— Chỉ vì tại hạ có một gương mặt xấu xí quá, nên không thích để lộ trước mặt người đời. Ai nhìn vào gương mặt của tại hạ tất phải khủng khiếp. Cho nên, tại hạ phải dấu đi.

Đông Phương bá chủ cười lớn một tiếng:

— Nói như cát hạ, là có ý khinh người! Bởi, đến đây rồi là phải cho nhau thấy mặt thật chứ? Chẳng lẽ hạng người như lão phu và nhị vị trang chủ lại không trần được tâm hồn trước một gương mặt xấu xí hoặc hung dữ?

Du Thiên Minh cười lạnh:

— Tại hạ nào có ý khinh miệt ai? Tiên sanh muốn thế, tại hạ phải vâng theo, có điều mong tiên sanh và nhị vị trang chủ đừng vì gương mặt của tại hạ mà rờ rúng con người.

Y đưa tay giặt vuồn khăn xuống.

Anh em họ Đinh kêu lên một tiếng hải hùng, đứng dậy liền.

Hai trang chủ từng gặp biết bao nhiêu nhân vật kỳ hình, quái dạng, song bình sanh chưa hề thấy một ai có diện mạo đáng khiếp như thế.

Nhưng họ là những nhân vật thượng đỉnh, qua phút giây sững sờ họ lấy lại bình thường nhanh chóng.

Họ cùng ngồi xuống.

Nhưng, Đông phương bá chủ biến sắc mặt trắng nhợt. Lão kinh hãi hơn anh em họ Đinh gấp mấy lần.

Thực ra, chẳng phải gương mặt của Du Thiên Minh làm cho lão kinh khiếp cực độ.

Chừng như lão có óc đoán một nguyên nhân ẩn bí nào quanh việc xuất hiện của Du Thiên Minh tại đây.

Du Thiên Minh đảo mắt nhìn quanh ba người một lượt, đoạn hỏi :

— Các vị có thấy là tại hạ nói thật hay chẳng ?

Trong thâm tâm, chàng rất lo ngại, song chàng bộ mặt xấu xí ra rồi. Đông phương bá chủ vẫn im lặng với vẻ sững sờ, điều đó chứng tỏ lão không nhận ra y, y thở phào nhẹ nhõm niềm lo ngại tiêu tan, y mỉm một nụ cười.

Đông phương bá chủ cũng lấy lại bình tĩnh rồi, cũng cười, cười mấy tiếng cho khỏi khí bối rở nhạt, đoạn lão hỏi :

— Các hạ có dùng ngọc khuyển khiếp thật, song chẳng hay dùng ngọc đó, có từ lúc cat hạ mới sanh, hay mai đến sau này, bất thành linh mã có, do một chứng bệnh, hay do một nguyên nhân nào khác ?

Du Thiên Minh thăm phục cái trí xét đoán của Đông phương bá chủ.

Quả thật lão có kiến thức hơn người.

Y không đáp câu hỏi đó.

Đông phương bá chủ lại tiếp :

— Có phải là Bạch Tiên sanh từ Miêu Cương đến đây ? Vùng nào tại đó ?

Lão k ông hỏi Du thiên Minh có phải là người Miêu Cương hay không, mà chỉ hỏi y có phải từ Miêu Cương đến hay không, và từ vùng nào tại Miêu Cương đến đây.

Hỏi như vậy, là lão khẳng định Du Thiên Minh dù là người Miêu Cương, dù là người Hán, cũng từ Miêu Cương đến.

Du Thiên Minh giật mình.

Y giật mình vì hiện tượng.

Liên tưởng đó, qua sự trung gian của Kim Lan Hoa, Y là người Hán, Kim Lan Hoa lại từ Miêu Cương đến. Y lại ăn phải một vật gì do Kim Lan Hoa từ Miêu Cương mang đến, nên biến thế như vậy.

Đông Phương bá chủ nghĩ ngợi ?

Dù sao thì lão cũng là tuồng phau của Kim Lan Hoa, có thể lão biết ít nhiều về bí thuật của người Miêu Cương, qua Kim Lan Hoa.

X

CHƯƠNG XLVI

HAI ĐẠI CAO THỦ

Suy qua câu nói của Đông Phương Bá chủ, Du Thiên Minh đoán là chừng như lão đã biết chàng có uống một thứ thuốc gì đó, nên thân hình biến đổi quái dị như vậy.

Và thứ thuốc chàng đã uống, phải xuất xứ từ Miêu Cương.

Hiệu được điều đó, Đông Phương bá chủ đương nhiên phải nghĩ ngợi lại lịch chàng.

Chàng đối đáp làm sao với lão bây giờ, cho thích hợp với hoàn cảnh.

Bỗng, Đông phương bá chủ đứng lên, đôi mắt bắn tinh quang sáng rực hỏi :

— Bạch tiên sanh, cho phép lao phu hỏi câu này nhé ! Bạch tiên sinh có liên quan thế nào với Kim Lan Hoa ?

Câu hỏi buột ra, đột ngột qua chừng.

Du Thiên Minh sững sờ. Chàng định chắc là Đông Phương bá chủ đã hiểu lại lịch chàng rồi.

Đề cao cảnh giác, chàng cũng đứng lên theo lão. Đứng, đề đối phó với mọi tấn công bất ngờ của lão.

Chàng vừa đứng lên Đông phương bá chủ bật cười dài, cười một lúc, lão đưa tay ra, năm ngón tay như móc câu, chụp xuống đầu vai chàng.

Lao chụp rất nhanh.

— Nhưng, Du Thiên Minh có chuẩn bị trước thấy lao nhứt động cánh tay, chàng cũng nhứt động đôi chân, khi năm ngón tay áp xuống hàng đã lách mình sang một bên.

Chàng vừa lách mình sang một bên, tránh cái chụp của Đông Phương Bá chủ phía trước mặt, bất thình lình từ phía sau lưng chàng hai đạo kinh phong quét tới, kêu vù vù.

— Dù ngu xuẩn, chàng cũng biết hai đạo kinh phong đó chẳng phải do của Đông Phương Bá Chủ phát xuất, bởi lẽ rất dễ hiểu là lao đang đối diện với chàng, làm gì lao có thể từ phía hậu đánh tới.

Giả như lao có tài biến chiêu nguy dị, lao cũng không thể đánh theo cái lối uốn cầu vòng như vậy được.

Chàng hiểu ngay, hai đạo kinh phong đó hẳn là do nhị vị trang chủ đánh ra.

Chàng lâm vào cảnh lưỡng đầu thọ địch, mà địch lại gồm những tuyệt đỉnh vô lâm.

Một cảnh hết sức nguy hiểm.

Cấp tốc, chàng hạ tay chân khí, nhún chân tung mình lên không đồng thời gian chàng đánh trả lại hai chiêu.

Đúng như chàng dự đoán, hai đạo kinh phong tập kích chàng thành linh, do anh em Đinh Cương Đinh Nhu phát ra.

Đánh trả lại hai chiêu, Du Thiên Minh không biết rõ là chiêu phong của chàng có thể ngăn chặn được kinh đạo của đối phương chăng?

Chàng hoài nghi điều đó, bởi chàng chỉ có mỗi một mình, đối phương lại là hai anh em, thuộc hạng cao thủ tuyệt đỉnh. Hai chọi một dù sao cũng lợi thế hơn. Hai tay đó lại thuộc hàng tuyệt đỉnh, thì cái lợi phải lớn hơn nhiều.

Đành rằng Du Thiên Minh biết công lực của chàng đại tiên, song tiến đến mức độ nào, làm sao chàng hiểu rõ được?

Có thể chàng nghiêng chiến với Đông phương bá chủ chăng?

Có thể chàng đối phó với anh em họ Đinh chăng?

Dù sao, đánh trả hai chiêu đó, là bắt buộc phải lâm, lâm mà không hy vọng chiếm được thắng lợi. Lâm đã phát huy bản năng tự vệ vậy thôi.

Điều cần yếu, là chàng thoát khỏi cái cảnh lưỡng đầu thọ địch, chẳng tung mình lên không được rồi, thì chẳng còn đáng ngại nữa dù hai chiêu kinh đó có ngăn chặn được hay không lực đạo của đối phương, cũng chẳng quan trọng lắm.

Chàng không tha thiết đến cái thắng, chàng chỉ tha thiết đến sự an toàn của mình.

Bất quá, chàng ngăn trở phần nào cái thế nhanh của đối phương.

Họ chậm lại là chàng khỏi nguy rồi.

Chàng còn lơ lửng trên không, hai tiếng bình bình vang lên, tuy không quay đầu nhìn lại, chàng cũng thừa hiểu tiếng động đó do kinh lực của chàng và hai anh em họ Đinh chạm nhau, gây nên.

Kinh lực chạm rồi, chàng không nghe mình bị chấn động, chàng mẫn thắm, lực đạo của mình cũng chẳng đến nỗi nào kém yếu.

Đồng thời gian, chàng nghe anh em họ Đinh hự lên, tiếng hự vang lên không lớn lắm.

Chàng đã lên-đàn trịnh nhạ rồi.

Đeo tay nơi đó, chàng nhìn xuống. Chàng nhận thấy hai anh em họ Đinh cùng lui lại một bước, họ phải cố gượng lắm mới đứng vững thân tình hơi sức bối rối.

Du Thiên Minh, mà dù cho ai ở trong hoàn cảnh chàng cũng thế phải vui mừng.

Một chọi hai, một thắng, hai bại, hai lại là ni-ưng cao thủ tuyệt đỉnh, như vậy còn ai không mừng?

Phân minh, công lực của chàng trên hẳn anh em họ Đinh, cả hai liền tâu mà còn bại hướng hồ một người?

Tuy nhiên sự kiện đó đem cho Du Thiên Minh hết sức hân hoan bởi chàng nhận ra, công lực của chàng hiện tại đã triển quan trọng,

trên hân anh em họ Đinh ít nhất cũng một bậc.

Bây giờ, chỉ còn so với Đồng phương Bá chủ sau đó chàng mới ý thức rõ rệt mức tiến bộ của chàng như thế nào.

Nhưng, so với Đồng phương bá chủ, chẳng khác nào làm một việc liều.

Chàng còn lạ gì tai nghê của lão ta ?

Dù sao đi nữa, chắc chắn là lão phải xuất thủ, công tiếp, vừa đề vừa hân cho anh em họ Đinh, vừa đề hạ gặp chàng, bởi có khi nào lão đề cho chàng bực an khi lão hoài nghi chàng là người của Kim Lan Hoa sai phái đến đây ?

Đồng Phương bá chủ ngừng mắt nhìn lên trính nhà, bật cười ha hả, rồi :

— Bạch Tiên sanh ! Tiên Sanh định làm một thương lượng quân tử p ải không ?

Thương lượng quân tử là một gã trộm, vào nhà người rình rập chọn cái chỗ ngồi trên trính là tiện lợi nhất.

Lão gọi chàng là thương lượng quân tử, cốt khích nộ chàng chàng nhảy xuống, lão sẽ xuất thủ dễ dàng.

Song, Du Thiên Minh không lưu ý đến những gì nhỏ nhặt cứ đi ngay vào đề chánh.

Chàng trầm giọng thốt :

— Cứ theo lời truyền thuyết, thì thiên hạ anh hùng từ bốn phương đổ dồn về đây, do chia vui với Đồng phương bá chủ nhân ngày hoàn hôn lễ cho lệnh công tử. Khách đến, chủ phải thành thật đãi khách mở phải chứ ? Có đâu dùng cái lối vũ phu tiếp đón kẻ có lòng đến đây, chúc lành ?

Anh em họ Đinh đỏ mặt.

Đồng phương bá chủ điềm nhiên :

Bất cứ tại nơi nào, đều có nhiều lối nghinh đón tân khách. Sự thành thật chỉ dành để cho hạng khách thành thật, và các l ỗ bạo phải dành cho bọn người mượn có chút mánh để dọ thăm nội tình. Các hạ đến đây lại lịch bất minh, tự nhiên người rong trang phải tìm hiểu, muốn tìm hiểu tất phải sanh sự. Các hạ còn lạ chi điều đó ?

Du Thiên Minh bật cười dài :

— Thế nào là lại lịch minh bạch ? Thế nào là bất minh ? Dám hỏi Đồng phương Tiên sanh, lại lịch của Tiên sanh có minh bạch chẳng ?

Đồng phương bá chủ biến sắc mặt :

— Các hạ ăn nói mà cả khiêm cung từ tốn, mở miệng ra là thốt loạn những lời si nhục đối tượng ! Chẳng lẽ các hạ định chiếm mãi cái trính nhà đó, làm giang sơn riêng biệt đề cho Kim Lan Hoa đến ?

Du Thiên Minh lạnh lùng :

— Tại hạ không hiểu nổi tiên sanh muốn nói gì !

Chàng gần từng tiếng, liếp nối :

— Tiên sanh đề cập đến một người mà bình sanh tại hạ chưa biết mặt, hoặc có nghe a nói đến tên !

Đồng phương bá chủ nhường cao đôi mày :

— Thật vậy ?

Vừa lúc đó, có tiếng chân người bước gấp, từ phía ngoài vọng đến.

Tương mắt, bốn năm người xuất hiện trước cửa sảnh đường.

Mấy người đó không chờ thông báo mà cũng không lên tiếng, vừa thở hổ hênh vừa chạy vào, tình hình có vẻ khẩn trương cực độ.

Đồng phương bá chủ và anh em Đinh trang chủ chưa kịp hỏi gì, mấy người đó cùng hấp thốt một lượt :

— Nhị vị trang chủ ! Tịch Đại Tiên Sanh đến ! Tịch Đại Tiên Sanh đến !

Họ lặp lại bốn tiếng Tịch Đại Tiên Sanh luôn mấy lần, chừng như họ sợ anh em họ Đinh không nghe kịp.

Nhưng, Đinh Cương và Đinh Nhu quát to :

— Làm cái gì kêu lên như trời sắp nghiêng, đất sắp sụp đổ ? Tịch đại Tiên sanh có đến đây, thì đã sao ? Sự việc đó của không

phải là ngoài sở liệu của chúng ta mà? Hơn thế chúng ta cũng phải rất nhiều người, mới thỉnh Tịch đại tiên sanh?

Hai anh em nói đến đoạn cuối, lại cất cao giọng, cốt để âm thanh truyền đi xa, càng xa càng hay.

Nghe tin Tịch đại tiên sanh đã đến, Du Thiên Minh buông rèm từ trên trính đáp xuống.

Đồng Phương bá chủ vô hình trung, lùi lại hai bước.

Song, lão không xuất thủ tấn công chàng.

Giữa bầu không khí ngưng đọng tại đại sảnh, Du thiên Minh đứng lặng như trời.

Trên gương mặt mỗi người, đều có vẻ khần trương, song mỗi người có một ý nghĩ riêng biệt.

Mọi dằn tiến như cùng xảy ra một lúc.

Bốn năm đại hán vào báo tin, anh em họ Đinh quả trách Du Thiên Minh đáp xuống, Đồng phương bá chủ lùi lại, bên ngoài, một bóng người tiến vào.

Một người có thân vóc vừa cao, vừa ốm xuất hiện nơi ngưỡng cửa đại sảnh.

Người đó, là một lão nhân, vận chiếc áo màu tro.

Người đó chính là Tịch đại Tiên sanh.

Tịch đại tiên sanh xuất hiện quá nhanh ngoài chỗ tưởng tượng của mọi người, nên ai ai cũng sửng sốt.

Họ sửng sốt vì thân pháp của tiên sanh, chứ chẳng phải chính vì sự có mặt của tiên sanh.

Bởi họ thừa hiểu, tiên nhân tiên sanh cũng đến Nhật Nguyệt, Trang hoặc sớm, hoặc muộn, thế thôi.

Tiên sanh có dung mạo hết sức kỳ quái, gương mặt của Tiên Sanh ngày thường, vốn đã dài, bây giờ, trông còn dài hơn. Và, một người có gương mặt quá dài dù sao thì cũng có cái vẻ khó mà nhìn.

Lão đứng tại khung cửa đại sảnh, bật cười hắc hắc.

Lão cười đúng ba tiếng rồi ngừng. Giọng cười nghe lạnh làm sao.

Ba tiếng cười đó, vang lên, như ba nhát búa bổ xuống đầu người trông đại sảnh.

Hoặc già, cũng có thể ví với ba thùng nước lạnh dội xuống đầu người.

Đồng Phương bá chủ dù là một thủ lãnh tà phái, anh em họ Đinh dù là những trang chủ có thỉnh danh hiền hách, cũng phải bị chấn động như thường.

Qua cơn chấn động, họ lại nghe rộn người.

Dương nhiên họ phải biến sắc mặt.

Đáng lý ra, anh em họ Đinh đang ngồi. Phải đứng lên, nghinh tiếp vị thủ lãnh chánh phái.

Song, họ bị chấn động, họ rộn người, thành ra họ cứng mình như tượng gỗ, không nhút nhít được.

Tịch đại Tiên Sanh quắc ánh mắt sáng lạnh nhìn quanh bốn phía trong gian đại sảnh ánh mắt của tiên sanh không dừng lại nơi Đồng phương Bá chủ hay Đinh Cương Đinh Nhu.

Nhìn quanh một vòng, như để kiểm điểm qua những người hiện diện, Tịch Đại Tiên Sanh mới quay lại Đồng Phương bá chủ, từ từ gọi :

— Đồng Phương tiên sanh !

Bây giờ, Đồng Phương bá chủ đã lấy lại bình thường, bật cười ba ba mấy tiếng.

Tịch đại tiên Sanh cười, Đồng phương bá chủ cũng cười.

Tiếng cười trả bao giờ cũng biểu lộ một oai lực mạnh hơn, cho nên Đồng phương bá chủ phải vận dụng chân khí luồng vào tiếng cười tỏ rõ cái oai hùng.

Anh em họ Đinh nghe tiếng cười, lại giật mình lo sợ, dù tiếng cười do người cùng một cánh phát ra.

Đinh cương và Đinh Nhu, thực ra họ lợi hại là khi nào cùng liên thủ, cương bổ nhu, nhu bổ cương, cương và nhu hòa hợp mới tạo được sự kín đáo vào oai khí mạnh.

Rằng lẽ ra, họ chỉ tâm thường, do đó họ kén xa Du Thiên Minh.

Phàm giao đấu, tự mình chống đối với địch, đấu chí mới kiên cường, chứ chờ mong ở một bề túc, một viện trợ, thì làm sao nắm chắc cái cơ thắng lợi ?

Giao đấu, mà nuôi tính thân ý lại, có khác nào miên cường chí trí ? Có miên cường, là sớm muộn gì cũng phải bại, bởi vừa vào cuộc đấu là chờ mong viện trợ, mất cả ý chí quyết thắng, mất cả tự tin rồi.

Điều đó rất tai hại cho con nhà võ.

Và cũng chính là nhược điểm của anh em họ Đinh vậy.

Mãi một lúc lâu, sau khi Đông phương bá chủ dứt tiếng cười anh em họ Đinh mới hoàn hồn như người chợt tỉnh cơn mê, cùng nhau thốt :

— Xin mời Tịch đại tiên sanh ngồi !

Nhưng, Tịch đại tiên sanh không nhìn sang anh em họ Đinh nữa mắt chừng như Tiên Sanh không nghe hai anh em họ nói gì.

Điều đó làm cho Đinh Cương và Đinh Như hết sức bối rối. Song họ còn biết làm sao hơn, bởi họ nào phải là đối thủ của Tịch đại tiên Sanh mà hồng dám nói gì ?

— Đông Phương Bá Chủ cười trả xong ba tiếng, trăm giọng thốt :

— Thì ra, Tịch huynh cũng đến đây ! Tịch huynh đến, là hay lắm, không còn chi hay hơn ! Chỉ là tại hạ đã sai phải nhiều người, tìm Tịch huynh khắp bốn phương trời, quyết mình cho được Tịch huynh, dự cuộc lễ long trọng do tại hạ tổ chức. Giả như Tịch huynh vắng mặt, thì thật là một điều thiếu sót làm cho tại hạ ân hận suốt đời !

Gương mặt lạnh như tiền, Tịch đại tiên sanh hừ nhẹ một tiếng rồi im lặng.

Làm như chẳng hiểu cái ý tứ của Tịch đại tiên sanh, Đông phương bá chủ hỏi tiếp :

— Tại sao Tịch huynh đến đây một mình ? Còn tôn phụ nhào còn các vị đệ tử ? Đáng lẽ tất cả phải có mặt trong ngày nhiệt náo chứ.

Tịch Đại Tiên Sanh chưa nói gì, từ từ bước vào đại sảnh.

Tiên sanh bước tới, ung dung hòa hoãn, như một người thường bước đi, chẳng có vẻ gì nguy dị, chứng tỏ có vận dụng một tuyệt kỹ nào.

Song, chiếc áo rộng màu tro bạc kêu thành tiếng bùng bùng, như một vật gì rỗng tuếch có gió luồng vào, vang lên, rền rền mãi.

Đi nhiên chiếc áo phải phồng lên, áo đã rộng bị phồng lên, trông càng rộng hơn nhiều.

Tiên sanh chỉ bước tới ba bước thôi, cất tiếng gọi :

— Đông Phương tiên sanh !

Tịch đại Tiên sanh đến đây với dụng ý gì, chẳng cần tiên sanh phải nêu lên, tại đại sảnh ai ai cũng thừa hiểu, và có thể loan trang viện này, ai ai cũng thừa hiểu.

Nhưng, Đông Phương Bá Chủ là một jao hồ ly, vờ chẳng hiểu chi hết.

Lão nhướng cau đôi mày, hỏi :

— Tịch huynh có điều chi chỉ giáo ?

Bất cứ ai ở trong địa vị của Tịch đại Tiên Sanh cũng phải phần uất trước thái độ phớt tỉnh của Đông Phương Bá chủ.

Và Tịch đại tiên Sanh người trong cuộc, đương nhiên phải phần uất hơn.

Song, Tiên sanh bình tĩnh như thường.

Tiên sanh điểm một nụ cười lạnh hỏi lại :

— Theo lời truyền thuyết trên giang hồ, thì Lôi Tam hiền có mặt tại Nhật Nguyệt Trang, điều đó có đúng sự thật chăng ?

Hỏi đến sự tình trong Nhật Nguyệt Trang, là nói ngay nơi nhị vị trang chủ.

Tịch đại Tiên Sanh nêu câu hỏi đó hướng về ai ?

Hai vị trang chủ, hay Đông phương bá chủ ?

Cũng có thể hiểu là câu hỏi hướng về Đông Phương bá chủ bởi Lôi Tam là con của jao ta, nhị vị trang chủ bất quá là người chứa

chấp mà thôi. Có một người cha, thì người con đáp thay được rồi. Khi nào người cha vắng mặt, thì nhị trang chủ mới tiếp nhận trực tiếp cuộc đối thoại.

Câu hỏi của Tịch Đại Tiên Sanh hàm chứa một ý nghĩa rất tế nhị.

Hỏi như thế, là tiên Sanh gián tiếp bảo với đối tượng, việc hoàn thành hôn sự tại đây, lão không hề hay biết, cũng như lão không hề nghĩ đến.

Lão chỉ muốn biết, thực sự Lôi Tam có mặt tại đây hay không ?

Tiên Sanh có quyền hỏi như vậy, bởi Lôi Tam là đồ đệ của tiên sanh.

Sư phó, có quyền chiếu cố đến đệ tử, dù bằng một thái độ nào.

Trước hết, tiên sanh phải nắm vững cái đạo lý đúng theo quy củ giang hồ.

Đông Phương bá chủ vốn, là con cáo già, làm gì chẳng biết sách lược của đối phương ?

Và cính lão đáp lời, thay lời thay cho nhị vị trang chủ :

— Tịch huynh, và Lôi Tam là một cái tên của thuở nào, hiện tại thì cha con của lão phu đã được trùng phùng rồi, cái tên đó đương nhiên phải được hủy bỏ ! Tuy nhiên để kỷ niệm thời gian nó lưu lạc ngoài vòng tay âu yếm của cha mẹ để ghi ơn người đã nuôi dưỡng nó thời thơ ấu, tiểu đệ cho nó mang cái họ của gia đình, còn cái tên thì dùng họ của vị khách thượng mà cũng là y sư du phương ngày trước. No giờ đây là Đông phương Lôi, chứ chẳng còn là Lôi Tam.

Tịch đại Tiên sanh cười lạnh :

— Đông Phương Lôi ? Với cái tên đó, nó còn là đệ tử của lão phu nữa chẳng ? Nó có công nhận phần nghịch sư môn chẳng ?

Một câu hỏi, rất hiểm hóc !

Hiềm trong vũ lâm, bất luận chánh phái hay tà phái, hành động

bại hoại như thế nào, mỗi người đều cố phe phái của mình, tấn thường hoan nghênh. Tà phái bên vực là phải, chánh phái ủng hộ chánh phái.

Nhưng, dù là chánh phái, dù là tà phái chẳng ai bên vực, ủng hộ một phần đồ.

là phải cũng như chánh phái, chẳng bao giờ dung tha một người phản bội sư môn.

Trong vũ lâm, những kẻ vong sư, bội môn chẳng bao giờ được người đời tiếp cận.

Giang hồ, xem kẻ đó, như con chó ghê.

Tịch đại tiên Sanh muốn dồn Đông Phương bá chủ vào cái thế chẳng động đùng.

Cái thế của sự thừa nhận Lôi Tam là phản đồ, bởi còn ai không biết hành vi của Lôi Tam ?

Còn như Đông Phương Bá chủ phủ nhận, tại sao Lôi Tam lại rời bỏ Nga my Sơn ?

Đông Phương bá chủ không hề nao núng, điềm nhẹ một nụ cười thân nhiên đáp :

— Tịch huynh nói thế, tiểu đệ e không được thông rồi đó! Con trai của tiểu đệ dù ngu xuẩn đến đâu, dù cuồng bạo đến đâu, nó chẳng bao giờ học cái thói vong sư bội môn. Nó không thể là một phản đồ, như Tịch huynh đã nghĩ ! Nó từng thiết tha phân trần với tiểu đệ, là lúc nào nó cũng mên phục, kính trọng Tịch huynh. Nếu Tịch huynh không quyết lết đuôi nó khỏi sơn môn, thì chẳng bao giờ nó dám ly khai một nơi đã chứng kiến sự thành người và thành tài của nó ! Chẳng khi nào nó dám phụ công ơn giáo dưỡng !

Đáp một câu hỏi hiểm hóc, Đông phương bá chủ bằng một xảo ngữ, đổ trút trách nhiệm lên đầu Tịch đại tiên Sanh, tự mình rút khỏi ngã bí dễ dàng.

Lão đúng là một con người gian hoạt xứng đáng cho bọn tà phái suy tôn làm thủ lãnh.

Chánh với tà, muôn đời tranh chấp, giành cái đạo lý giữa thế

giàu. Giờ đây, hai đại diện c ánh tà cũng giành cái đạo lý đó. Họ chưa dùng vũ lực mà giành, họ dùng luận điệu mà chiếm tiên cơ.

Và, chừng như thương thương thì, người ngay, lý trực cho nên lý luận của chính họ giờ cũng kém sắc bén hơn của ta.

Bởi, ta có cái lối nguy hiểm rất khéo, mà chính thì chẳng bao giờ lập luận khi không nắm vững chứng minh.

Tuy nhiên, chẳng phải Đông phương bá chủ giới nguy hiểm rồi hẳn được Tịch đại tiên sanh vào lũng túng.

Trước khi đến đây, tiên sanh có chuẩn bị rồi, tiên sanh thừa hiểu đối tượng như thế nào, thì làm gì lại phải bối rối với xáo ngữ của Đông phương bá chủ?

Tiên sanh cười dài.

Cười một lúc, lão nói :

— Thì ra, Đông Phương Tiên Sanh cũng biết cái đạo sư môn là trọng ! Tại Lôi Tam không ra mặt nghênh đón sư phó nó ?

Đông phương Bá chủ sẽ đáp như thế nào ?

Anh em họ Đinh hết sức sợ hãi, chờ nghe ý kiến của Đông phương Bá Chủ.

Bởi, giữ đúng đạo nghĩa sư môn. Đông phương Lôi, tức Lôi Tam phải ra mặt chào hỏi Tịch Đại tiên sanh, dù rằng ngày nay hắn đã về với Đông phương bá chủ.

Tịch Đại tiên Sanh hận Đông Phương Lôi vô cùng, giả như hắn xuất hiện, tiên sanh tấn công ngay thì sao ? Tài nghệ của tiên sanh, đương nhiên anh em họ biết rõ như thế nào.

Nếu Đông Phương bá chủ can thiệp, thì sao cho khỏi một trường ác chiến xảy ra ? Rồi, ai thắng, ai bại ? Đã đến đây Tịch đại tiên sanh phải có tự tin chứ ?

Còn như Đông phương Lôi không xuất hiện, Đông phương bá chủ phải đối đáp làm sao với Tiên sanh ?

Hai anh em họ Đinh gương mặt mắt nhìn Đông Phương bá chủ chờ nghe lão đáp.

M. Du Thiên Minh cũng nóng biết lão đáp như thế nào.

Chàng cảm thấy tình thế biến chuyển dần dần đến chỗ gay cấn độ.

Đông Phương Bá chủ điềm nhiên điềm một nụ cười, thốt :

— Tịch huynh trách cứ cũng phải. Tiểu tử dù sao cũng không tránh khỏi cái tội vô lễ đối với Tịch huynh !

bằng, lão cao giọng gọi :

— Lôi nhi, Tịch huynh đã đến đây rồi, sao con không xuất hiện mừng đón sư tôn ?

Câu gọi chưa dứt âm vang, Đông phương Lôi đã đáp :

— Gia gia, con ra đó ngay bây giờ !

Đông Phương Lôi xuất hiện, là Tịch Đại Tiên sanh hạ thủ lập tức !

Bởi nghĩ như vậy, Đinh Cương Đinh Nhu cũng xanh mặt, cùng kêu lên :

— Đông phương tiên sanh...

Nhưng, Đông phương bá chủ khoát tay bảo anh em họ Đinh đừng nói tiếp.

Bức rèm bên trong lại động Đông phương Lôi bước ra.

Hắn từ từ tiến tới, không vội mà cũng không quá chậm.

Không vội là do sự sắp đặt của Đông phương bá chủ, có mặt lão Tịch Đại tiên sanh dám làm gì mà phải vội đề phòng ra cho con lão sợ hãi ?

Không chậm rãi là dù sao thì Đông phương Lôi cũng từng thọ ơn giáo dưỡng của Tịch Đại tiên sanh. Nếu sư tôn đến, Đông phương Lôi hùa dài ra chào, thì lỗi đạo sư tôn.

Đông Phương Lôi vừa xuất hiện xa xa, Tịch Đại Tiên Sanh đã quát mắt bốn tinh quang sáng rực về phía hắn.

Du Thiên Minh nhìn ánh mắt của tiên sanh, cũng thấy rợn người.

Chàng vốn tính ghét Đông phương Lôi, chẳng khi nào chàng có

một mỹ cảm nhỏ đối với hân, song trước tình thế này, chàng không khỏi lo sợ cho Đông phương Lôi.

Chẳng phải sự việc của chàng, chàng vẫn đỡ đỡ hơi lạnh.

Trong khi đó, Đông phương Lôi từ từ tiến tới, càng gần, càng gần.

Nhìn kỹ, tất thấy thần sắc hân trấn định phi thường.

Thực ra, thì trong tâm tâm hân vẫn lo sợ lắm chứ, song cố giả giả hân tác chủ, thì dù sao cái nguy cũng kém giảm, nếu không nói là hoàn toàn an ổn cho hân.

Gọi Đông phương Lôi ra đây, tiếng là chào mừng Tịch đại tiên sanh, song có khác nào dè chạm mặt tiên sanh?

Lão an bày như thế nào, lại dám khiêu khích Tịch Đại Tiên sanh?

Du Thiên Minh thăm hỏi, chẳng rõ Đông Phương bá chủ chủ trương như thế nào.

Không khí trong đại sảnh căng thẳng cực độ, người nào cũng lộ vẻ khẩn trương phi thường.

Chừng như ai ai cũng cố nén hơi thở.

Đông phương Lôi bước tới tiền bố, năm bước nữa, còn cách Tịch Đại tiên sanh độ sáu bảy thước, liền dừng chân lại.

Tịch đại tiên Sanh không nói một tiếng nào, đến lúc Đông phương Lôi dừng chân, lão mới cười ạnh mấy tiếng hắc hắc.

Dừng lại rồi, Đông phương Lôi từ từ quỳ xuống thốt:

— Đệ tử là Đông phương Lôi xin bái kiến sư phụ!

Hân làm lễ, Tịch Đại tiên Sanh đứng yên, không hề làm cử động nào, song chiếc áo rộng của lão không có gió mà rung rinh.

Chiếc áo đó, từ từ phồng lên, đôi tay áo của lão cũng phồng lên như có gió lồng bên trong.

Đông phương Lôi thốt xong, Đông Phương bá chủ bật cười ha hả, tiếp liền:

— Lôi con! Con nên hành lễ hai lượt, mới phải đó! Một lễ dành cho sư phụ, một lễ khác dành cho nhạc phụ!

Giả như Đông phương bá chủ đừng nói lên câu đó, có lẽ Tịch

Đại Tiên Sanh còn giữ được bình tĩnh lâu hơn mà chưa vội xuất thủ.

Nhưng, câu nói đó buông ra rồi, có khác nào mũi tên đã rời đường giây cung kéo thẳng.

Tên đã bắn ra, cuộc diện mờ mịt, khí giận dồn chứa từ lâu bốc bùng nơi âm trí Tịch đại tiên sanh.

Tiên sanh hét lên một tiếng lớn, cổ tay nhích động, bàn tay phất qua, lấy tư thế ngựa lồng đưa về phía trước.

Lòng bàn tay hướng thẳng, Đông phương Lôi, bàn tay đó chớp một chút.

Lão xuất thủ nhanh, với đầy đủ oai lực, khoảng cách tại gần, Đông phương Lôi làm sao tránh khỏi chướng gông kinh đó chụp xuống đầu?

Trên thế gian này, có ai tránh được một chưởng kinh của Tịch đại tiên sanh huống hồ Đông phương Lôi, một môn đệ của lão, chỉ là đồ đệ của lão?

Anh em Đinh Cương, Đinh Nưu rú lên.

Du Thiên Minh giục mình đối thủ người thấp xuống.

Tất cả ba người cảm chắc là Đông phương Lôi phải tâng mạng dưới bàn tay Tịch đại tiên Sanh.

Nhưng, họ quên, Đông phương bá chủ có mặt tại cực trường, lão thì chứng cho con trai ra mặt, hân lão tự lượng sức mình, bảo vệ nổi cho con trai.

Và thấy Đông phương Lôi bị uy hiếp, đương nhiên lão phải can thiệp, chứ khi nào lão lại để cho hân bị hại?

Ngoài ra, cuộc diện này chính do lão a, bày, hân lão đã có một chủ trương ứng phó mọi diễn tiến.

Bất quá anh em họ Đinh cũng như mọi người, không ai biết được lão an bày như thế nào.

Bàn tay Tịch đại tiên Sanh phất lên, Đông phương Lôi vẫn còn quỳ ở chỗ bất động.

Giáo từ tay áo Tịch đại tiên sanh phất ra lan rộng nhanh chóng khắp đại sảnh.

Kỳ quái thay trong lĩnh hình đó, Đông Phương Bá Chủ còn trầm tĩnh như thường.

Ài nhìn vào cuộc, không khỏi ngỡ rằng lão an nhiên chứng kiến cho ngoại nhân giết con trai của lão.

Chính Tịch đại Tiên sanh cũng phải lấy làm lạ. Lão định nghĩ, lão xuất thủ uy hiếp Đông Phương Lôi, thì Đông Phương Bá chủ phải tấn công lão ngay, để giải nguy cho con. Do đó, lão vừa phóng tự phong vút đến Đông phương Lôi, vừa chuẩn bị ứng phó với Đông Phương bá chủ.

Nhưng Đông phương Bá chủ bất động !

— Sự kiện đó hoàn toàn ngoài sở liệu của Tịch Đại Tiên sanh.

Tịch đại Tiên Sanh tuy kỳ quái về thái độ của Đông phương bá chủ, biết chắc thế nào bá chủ cũng can thiệp.

Lão hy vọng, trước khi bá chủ xuất thủ, thì lão đã hạ Đông phương Lôi được rồi.

Đến lúc đó, thì lão yên trí giao đấu với bá chủ.

Nghĩ như thế, lão vừa công vừa thủ, công Đông phương Lôi và phòng Đông Phương Bá Chủ lập kích.

Vừa lúc đó, một giọng nói trong trẻo vang lên :

— Gia gia !

Tiếp theo tiếng kêu, một bóng người từ phía sau bức màn, lao vút ra.

Âm thanh đó, đúng là của một nữ nhân, và bóng người vừa xuất hiện, hẳn phải là một nữ nhân.

Gọi lên hai tiếng gia, nữ nhân không vọt thẳng đến Tịch đại tiên Sanh mà lại nhào về phía Đông phương Lôi.

Trong trường hợp đó, nếu có người gọi lên như vậy hẳn có ý tứ rõ rệt, hoặc lo sợ cho người bị đánh, hoặc ngăn chặn người đánh.

Đã ngăn chặn người đánh, nữ nhân còn muốn che chở cho người đánh. Và lại nữ nhân lại gọi người đánh với hai tiếng gia gia, hẳn nhiên nàng có liên hệ với cả hai rồi.

Ờ, nữ nhân không ai khác hơn là Tịch Linh.

Nhận ra, chính là con gái của tiên sanh, nếu Tiên Sanh cứ tiếp tục điều khiển luồng tự phong đánh toi, thì Tịch Linh cũng phải chịu chung số phận với Đông phương Lôi.

Tiên sanh bắt buộc phải thu tay về.

Và luồng tự phong tan biến ngay.

Vì thu tay quá gấp trong lúc lão vận dụng toàn lực xuất chiêu, lão bị chấn động mạnh, toàn thân rung chuyển xương chạm vào nhau kêu rất rất !

Thừa dịp đó, Đông phương Lôi hợp mình xuống, lăn nhanh mấy vòng, đến sau lưng Đông phương bá chủ vọt đứng lên.

Đứng lên rồi, hắn mới lấy lại thần sắc bình thường. Hắn thở gấp mấy lượt mới nghe khoé trong người.

Tuy vừa rồi y giữ bình tĩnh ngoài mặt, bất quá y tận tường nơi sự an bày của Đông Phương Bá Chủ, chứ thật ra hắn sợ vô cớ g.

Mãi đến bây giờ, mồ hôi của hắn mới đổ ra ướt cả đầu. Hắn suýt mất mạng dưới tự phong của Tịch đại tiên sanh.

Đông Phương Lôi thoát đi, Tịch Linh cũng đứng lên, gọi tiếp :

— Gia gia ! Gia gia đã đến !

Nàng xuất niệm gọi lão, không phải vì mừng lão mà xuất hiệ mà chỉ vì muốn giải cứu Đông phương Lôi thôi !

Lão muốn diệt trừ một tên đại gian đại ác, song con gái lão lại cứu tên đó !

Lão cảm thấy một áp lực nặng ngàn cân đè lên ngực.

Lão tưởng chừng không thở nổi, nói gì là mở miệng thốt tiếng nào !

Lão nhìn trừng trừng Tịch Linh, hai tay nắm chắc lại, cánh tay rung-rung thấy rõ, chừng đó lão đang kiềm hãm nên n kín n động bành trướng mạnh liệt trong người.

Bình sanh từng gặp nhiều hiểm nguy, từng gặp việc nan giải song lão chưa lần nào bị bắt buộc phải thủ thủ như lần này.

Tiền Lôi là phải lược qua xác chết của con gái lão cô nỡ làm điều đó chăng ?

Lão chịu đựng sự dao động trong tâm tư qua một lúc, sau cùng lão bật cười khanh khách.

Tiếng cười co về mỗi mặt, như nhận bại trước một trái ngang bởi con gái lão đương nhiên chen vào vụ chẳng khác nào nàng đưa ra một điều kiện mà lão phải chấp nhận bằng mọi giá, kể cả cái việc lão hy sinh danh dự.

Bởi, bỏ qua sự việc hôm nay, để mặc cho con Đông phương bá chủ tùy nghi bố trí. là lão từ bỏ thính danh tạo tự suốt mấy mươi năm dài.

Rồi lão từ từ thốt :

— Thì ra, quả thật là người có mặt tại Nhật Nguyệt Sơn Trang !

Lão nói thế, là lão đã nghi ngờ từ trước. Tịch Linh ở tại đây, song dù sao thì cũng chỉ là sự nghi ngờ thôi.

Bây giờ, lão đối diện với sự thật !

Tịch Linh cúi đầu đáp nhẹ :

— Con đến đây lâu rồi, gia gia !

Tịch đại Tiên Sanh gần từng tiếng một :

— Người hay trở về Nga My, trước đi, từ ngày người ra đi mẹ người trông nhớ đến người mai. Và đó gấp cho mẹ con gấp nhau ta thành toán các việc ở đây xong rồi, sẽ về sau.

Lão không xưng cha, không gọi con lão dùng hai tiếng ta và người như vậy là lão cảm phần quá độ, song lão không tiện phát tác trong lúc này.

Bây giờ, lão đã lấy lại bình tĩnh hoàn toàn thần sắc trấn định, có điều nghiêm lạnh hơn bất cứ lúc nào trước kia, lão nói chuyện với con :

Tuy nhiên, câu của lão có hàm súc một cái gai khiến người, bất cứ ai ai cũng khó kháng cự, nói chỉ đến Tịch Linh là con ?

Nhưng, Tịch Linh thở dài, rồi lắc đầu, đáp :

— Con không thể trở về Nga My Sơn trong lúc này được đâu !

gia gia ! Con cũng biết là mẹ đang trông chờ con, mà chính con cũng muốn gặp mẹ. Song hoàn cảnh chưa cho phép con nghĩ ngay đến việc mẫu tử trùng phùng...

Tịch Đại Tiên Sanh thoáng biến sắc, sự nghiêm khắc phút chốc vượt giới hạn thận trọng, trong ánh mắt của lão ngời lên sát khí.

Nếu cần giết nàng, lão chẳng ngần ngại hạ thủ.

Lão trầm giọng hỏi :

— Tại sao ?

Tịch Linh cũng biết, mình từ chối về Nga my Sơn là khích nộ phụ thân. Song nàng còn làm sao hơn ?

Nàng rung rung giọng giải thích :

— Gia gia cũng biết, con và Lôi ca ca đã... Ngày nay, thân thế của Lôi ca ca đã minh bạch rồi, huống chi phụ thân của Lôi ca ca lại ưng thuận ra mặt tác hợp cho cả hai được thành hôn chánh thức, hôn lễ được truyền bá khắp sông hồ, hào kiệt anh hùng đã đến đây chúc mừng... Như vậy, còn làm sao vắng mặt được ?

Những lời lẽ đó, chẳng phải do Tịch Linh nghĩ ra, mà chính là Đông Phương Bá chủ mớm cho nàng, cốt ý khích nộ Tịch đại Tiên sanh.

Nếu Tịch đại Tiên sanh mất bình tĩnh, Đông Phương bá chủ có lợi vô cùng.

Lợi cho cuộc chiến hôm nay, nếu có, lợi cho tư thế trên giang hồ sau này nếu sự tình được truyền thuyết đi khắp nơi, bởi phần nộ rồi, Tịch Đại Tiên Sanh phải có những ngou từ, cử động phi phàn.

Yếu Đông phương Lôi, dĩ nhiên Tịch Linh không thể cãi lời cha chông, dù thái độ của nàng có trái ngược với đạo làm con.

Tịch đại Tiên sanh rung người thấy rõ.

Ài ở trong trường hợp của Tịch Sanh, hẳn phải khó khăn lắm được, và phát tác lập tức.

Song tiên sanh cố trấn định tâm thần, trầm giọng hỏi :

— Vậy là người quên cha, quên mẹ ?

Tịch Linh nghe nói ở con tim, không biết phải đối đáp làm sao !

Nhưng, Đông phương bá chủ có dự đoán những câu hỏi khó, mà Tịch Đại Tiên Sanh có thể nêu lên, lão đã sắp sẵn những câu đáp. Nàng đã đâm lao, phải theo lao, sau phút giây suy nghĩ, nàng v theo sự sắp xếp của cha chồng, đáp:

— Không đâu, gia gia ! Con làm sao quên được hai đồng sanh thành ? Nhưng con biết nghĩ việc vợ chồng của con đã được danh chánh ngôn thuận rồi, hẳn cha mẹ cũng vui mà lượng thứ cho con !

Tịch đại Tiên sanh sững sờ !

Tịch Linh làm gì ứ ứ đáp trôi chảy như thế được ? Có là Đông phương bá chủ đã tiên liệu sự việc xảy ra như thế nào, nên có huấn luyện nàng trước, để phòng một cuộc đối thoại giữa nàng và phụ thân nàng.

Nghĩ như thế, tiên sanh hết sức phẫn nộ, điều mà bình sanh chẳng bao giờ có, đối với giọt máu duy nhất của Tiên sanh.

Song, kẻ dùng được Tiên sanh chú ý hơn, phải là Đông phương bá chủ. Bởi Bá Chủ là người đầu nạo thì Tiên sanh giận con làm gì ?

Tiên sanh lạnh lùng nhìn qua Đông Phương bá chủ thốt:

— Lão phu nghĩ là trong trường hợp khẩn yếu, lão phu và Tiên sanh không thể không động thủ với nhau ! Tại ra, lão phu nghĩ làm !

Tiên Sanh nghĩ làm ?

Nghĩa là song phương không động thủ ? Và Tịch Đại Tiên Sanh bỏ đi ?

Song phương không động thủ, Tiên Sanh lại bỏ đi, thế thì còn gì danh dự Đông phương bá chủ ?

Tịch Đại tiên sanh đến đây, là cảm chắc phải động thủ rồi, và đã đến, tức nhiên không sợ.

Quần hùng trên giang hồ, cũng nghĩ như vậy.

Đã không sợ mà đến Tiên sanh đến rồi lại bỏ đi, cuộc chiến

không xảy ra, nào phải do Tiên sanh muốn ?

Không có cuộc chiến, là phải do Đông phương bá chủ rồi ! Điều đó có nghĩa là Đông Phương bá Chủ sợ tiên sanh !

Trong vô lam đương thời, thủ lĩnh chánh phái là Tịch đại tiên Sanh, thủ lĩnh tà phái là Đông phương bá chủ.

Luận về cả hai, giang hồ thấy rõ ai chánh ai tà, song rất khó biết ai hơn ai kém về võ công ?

Bảy giờ, Đông Phương Bá Chủ không ngại mặt đối phó với Tịch đại tiên sanh đã cho Tịch Linh đối đáp, làm cho Tiên sanh bị con gái bắt dồn vào cảnh khó xử, phải bỏ đi.

Như vậy có khác nào Đông phương bá chủ dùng thủ đoạn đuổi khéo Tịch đại tiên Sanh ?

Đuổi khéo tiên sanh rời khỏi nơi này, để tránh cho cuộc chiến đừng xảy ra, điều đó có nghĩa là lão sợ một cuộc chiến với tiên sanh rồi !

Nếu trên giang hồ biết là lão sợ Tịch đại tiên Sanh, thì danh dự của lão phải tổn thương quan trọng ?

Vô luận như thế nào, Đông phương bá chủ cũng không thể để cho người đời lầm tưởng là lão ngán sợ Tịch Đại tiên sanh.

Vô luận như thế nào, lão cũng phải khai chiến với Tịch đại tiên sanh.

Về phần Tịch đại tiên Sanh vì muốn có cuộc chiến, nên mới đến đây, song nhận thấy Đông phương bá chủ có ý tránh né động thủ với tiên sanh, bằng cách là lão ta đưa Tịch Linh ra đối chiếu với tiên sanh bắt buộc tiên sanh phải bỏ đi.

Do đó, tiên sanh dùng lời nói khích, dồn Bá chủ vào cái thế chẳng động được.

Thực ra, thì tiên sanh đoán đúng tâm ý của Đông Phương bá chủ.

Nghe Tịch đại tiên sanh thốt như vậy, Đông phương bá chủ thoáng biến sắc mặt.

Chỉ một câu nói của tiên sanh thôi, Đông phương bá chủ bắt

bắt buộc phải thay đổi kế hoạch toàn diện, và con cờ Tịch Linh cảm như thất thế rồi.

Lão bật cười ha hả, cao giọng đáp :

— Tịch huynh nói sai ! Cái điều mà Tịch huynh vừa nêu ra, lão phu chờ nghe từ lâu, mãi đến hôm nay mới được nghe đó !

Tịch đại tiên sanh cười lạnh :

— Nghe dễ làm gì ? Nghe cũng thế, không nghe cũng thế, bởi chúng ta chung quy vẫn không động thủ với nhau ! Và chung quy lão phu thất vọng như thường !

Đông phương bá chủ lại cười lớn :

— Tịch huynh không thất vọng đâu ! Trên giang hồ người ta chỉ biết Tịch đại tiên sanh và Đông phương bá chủ là hai tay kinh địch, song chưa ai phân biệt được sự hơn kém giữa chúng ta. Lão phu từng nghĩ, phải có một ngày nào đó, phải xóa, tan sự mơ hồ nơi mọi người. Và cái ngày đó đã đến, chính là hôm nay ! Lão phu khi nào bỏ qua cơ hội ? Yên trí đi Tịch huynh ! Chẳng bao giờ Tịch huynh thất vọng !

Lão gạt gù tiếp :

— Chúng ta, là nhận vật thượng đỉnh trong vũ lâm, thì cái cuộc trao đổi một vài chiêu này, hẳn là một đại sự ! Khách giang hồ truyền thuyết với nhau như một giai thoại !

Tịch đại tiên sanh thấy Đông phương bá chủ nói quá nhiều, nói cả ứng lời mà người học võ chừa chánh không nên nói để tránh mang tiếng là khoe khoang, biết ngay lão muốn kéo dài thời gian để thực hiện một mưu đồ nào đó.

Biết là biết đại khái như vậy thôi, chứ làm sao thấu đáo được tâm ý của lão ta ?

Tiên sanh hừ một tiếng :

— Thế à ! Quả trọng như thế sao ?

Đông Phương bá chủ cao giọng :

— Đương nhiên là vậy rồi đó !

Lão đáp luôn :

— Cho nên, để có một khung cảnh xứng đáng với sự việc trọng

đại này, lão phu đã nghĩ chúng ta đến chốn vô trường của nhật nguyệt sơn Trang, cùng phân tài cao thấp. Nơi đó có dòng đủ hào kiệt giang hồ, họ sẽ giám định sự họ của chúng ta.

Tịch đại tiên Sanh giạt miệng.

Tuy niềm tự tin mãnh liệt, tiên sanh cảm thấy, thắng được Đông phương Bá chủ chẳng phải là việc dễ dàng. Cũng có thể là tiên sanh bại nơi tay lão.

Đánh nhau riêng một chỗ, có bại thì tiên sanh thoát đi tìm cơ hội khác phục thù.

Đánh nhau trước mặt đông người, nếu bại thì làm sao ? Thoát đi đành là thoát chết, song danh dự tiêu tan, bởi có đông người chứng kiến, sự việc sẽ được truyền đi rất nhanh ra khắp nơi...

Cái nhục sẽ được toàn thê vô lẫm biết sớm một chiều.

Bại là một cái nhục, thoát đi là một cái nhục khác.

Nếu bại, chắc chắn tiên sanh không thể thoát đi được rồi. Và không thoát đi, là phải chết tại chỗ.

Tiên sanh cũng thừa hiểu, Đông Phương bá chủ không hy vọng gì trở thắng trước tiên sanh.

Lão ta không thích giao đấu trước đông người, cũng như tiên sanh lão cũng sợ những bất lợi như tiên sanh !

Thế thì tại sao lão muốn song phương giao đấu tại Diên Vô trường có đông người chứng kiến ?

Hẳn là lão có một âm mưu gì ? Bằng vào âm mưu đó, lão cảm chắc cái thắng trong tay, nên mới dám đề nghị như vậy !

Tuy nhiên Tịch Đại Tiên Sanh sợ gì mà không dám chấp nhận ?

Tiên sanh gạt đầu :

— Được ! Chúng ta sẽ đến đó !

Trước khi đấu vũ công, họ đấu khí, đấu trí với nhau, họ dùng công lực phát huy âm thịnh, cốt thị oai với đối phương, họ vận dụng trí óc, đã phá những thách thức, những hăm dọa của đối phương cốt ác tính thân chiến đấu của nhau.

Người nào kém là phải khiếp, khiếp là phải bại.

Hiện tại hào kiệt giang hồ đã đến Nhật nguyệt rạng hầu như đủ mặt song không ai vào đại sảnh, họ tụ tập quanh đó, hoặc gần hoặc xa, và ai ai cũng hồi hộp khi biết được Tịch đại tiên sanh chấp thuận một cuộc so tài tại diễn võ trường.

X

CHƯƠNG XLVII

NGÀN NĂM MỘT THUỞ

Có tiếng người ồn ào vang lên từ bốn phía, tiếng ồn ào nhỏ dần, nhỏ dần.

Cuối cùng, bên ngoài đại sảnh, không còn một tiếng động nhỏ nào.

Thì ra, quần hùng chờ chờ bên ngoài, biết rõ thế nào cũng có cuộc so tài giữa hai vị thủ lãnh chánh phái và tà phái, nên lũ lượt kéo nhau đến trước diễn võ trường, chọn chỗ tốt, chứng kiến một cuộc chiến mà họ hằng mong ước từ lâu.

Bọn cao thủ thuộc Nhật Nguyệt trang ai có phận sự túc trực tại đại sảnh, thì chờ cùng đi theo với chủ, ai không phận sự cũng theo quần hùng đi trước.

— Nghe tiếng người ồn ào ở ngoài, Tịch đại tiên sanh mỉm cười, thốt :

— Hào kiệt vũ lâm đến diễn võ trường đó chắc !

Đông phương bá chủ gật đầu :

— Họ là những tân khách từ muôn phương đến, dự hôn lễ của Lại Nại ! Dĩ nhiên, họ không thể bỏ qua cuộc đua vui của hai chúng ta ?

Lão day qua anh em họ Đinh tiếp :

— Phiên nhị vị trang chủ dẫn đường !

Đoạn lão day tại Du Thiên Minh.

Đồng thời gian Tịch đại tiên sanh cũng nhìn chàng.

Cả hai thừa hiểu, Du Thiên Minh có khí thái đó, hẳn phải có bản lĩnh phi phàm.

Biết là thế: vậy thôi, chứ chẳng hoàn toàn thay đổi dung mạo họ còn biết làm sao được lại lịch của chàng ?

Giả như Du Thiên Minh giúp bên này, thì bên kia hẳn phải gặp khó khăn không ít.

Cho nên, cả hai đều muốn biết, chàng là thân hay là thù của họ.

Nếu thân là họ vững tâm, nếu thù thì họ sẽ lưu ý đến chàng, để phòng chàng can thiệp bất ngờ giúp bên kia !

Chàng biết vậy lắm, nên ngẩng cao mặt thản nhiên, thốt :

— Nếu các vị cùng kéo nhau đi hết, thì lại họ cũng nên đến đó xem qua !

Đông Phương bá chủ cười vuốt :

— Nếu Bạch băng hữu thấy thích, Xin cứ đến !

Du Thiên Minh gật đầu, đi theo sau anh em họ Đinh.

Có mấy người trong bọn tân khách, trông thấy Du Thiên Minh hết sức lấy làm lạ, tự hỏi chàng là ai lại có mặt nơi đây !

Họ cũng tự hỏi, chàng có mặt tại đây với tư cách viên thủ của Tịch Đại tiên Sảnh, hay của Đông phương bá chủ.

Tịch Đại tiên sanh cùng Đông phương bá chủ ung dung bước, song song nhau, chẳng khác nào đôi cổ hươu thắm giao sau nhiều năm cách biệt gặp lại nhau, ai ai cũng mỉm một nụ cười.

Song, người ngoài nào ai biết được, mỗi vị có một trận bão trong lòng, và họ đang mang trận bão đó theo mình đến Diễn võ trường ?

Họ ung dung bước đi, song bước chân nhẹ nhàng, thân hình phiêu phiêu phưởng phưởng, chừng như họ không dụng lực, họ đi chuyển hết sức nhanh, chẳng khác con thuyền xuôi theo dòng nước cuốn.

Đã có một số người đến Diễn võ Trường trước, lại còn có một số người theo sau, phía trước chẳng có một tiếng huýt sáo nào. Phía sau, cũng chẳng một ai thì thầm bàn tán với người bên cạnh.

Không lâu lắm, họ đến nơi.

Diễn võ trường của Nhật Nguyệt Trang được lát bằng những tảng đá to, mỗi tảng đá ít nhất cũng đo được hai thước vuông dĩ nhiên mặt phía trên phải bằng phẳng.

Địa điểm chiếm độ ba mẫu.

Hiện tại, quanh diễn võ trường, người vây vòng trong vòng ngoài đông không thể đếm.

Tuy bao quanh sân trường, quần hùng vẫn chưa lối vào trung ương. Đinh Cương và Đinh Nhu hướng dẫn nhị vị cao thủ vào tận trung ương.

Du Thiên Minh không tiện đi theo, dừng chân tại bên ngoài.

Chàng dừng lại đó, nhưng người thấy chàng có hình dạng quái dị đều kinh hãi, tề lui ra xa xa, nhường cho chàng trọn một khoảng rộng.

Chàng mặc cho ai nhìn, ai tránh, ai thì thăm, cứ tran nhien tìm chỗ ngồi xuống.

Không một ai dám nhìn chàng lâu. Họ liếc qua chàng rồi quay mặt hướng về phía khác ngay.

Thấy quần hùng gồm chàng như gò m quỳ sứ, Du Thiên Minh nhếch nh cười khò.

Nhưng một ý niệm phát sanh, thay vì chàng thu hình cho nhỏ bé cốt né tránh để làm đầu để cho quần hùng thì thầm, chàng lại ngẩng cao đầu, lên để ai muốn nhìn càng cứ nhìn bằng thích.

Vào đến trung tâm sân trường, Đinh Cương và Đinh Nhu dừng ch.

Tịch đại Tiên sanh và Đông Phương Bá chủ đang đi sát bên nhau, lại tách xa nhau, mỗi người bước về một phía, mỗi người bước đi độ năm thước, mới dừng lại. Thành ra, khoảng cách giữa họ, độ mười thước.

Nói là bước, chứ thực ra họ chỉ quay mình rồi chẳng thấy họ đi chuyển cách nào, mỗi người ở một phía.

Thần pháp của họ ngụy dị vô tướng, những cao thủ đứng gần vẫn chẳng nhận ra lập cái nhất độ của họ.

Cường như họ vừa quay mình, đất tự chuyển động đưa họ đang ra xa, chứ tự họ không cần xô dịch.

Chưa đồng thủ, họ đã hiển lộng thân pháp huyền diệu rồi, quần hùng hết sức thần phục.

Quanh sân trường mỗi người một tiếng, hoặc thở dài, hoặc tạt nước, nhiều người cùng phát ra một lượt không khí trở nên ồn phẩn nào.

Đinh Cương và Đinh Nhu vừa nhìn ra bốn phía, vừa đưa cao hai tay lên.

Quần hùng im thin thít.

Không gian trầm lặng nặng nề, ngàn cặp mắt hướng về anh em họ Đinh chờ nghe.

Thấy mọi người chú ý, lắng tay nghe, anh em họ Đinh mỗi người hướng về một phía, cùng cất tiếng một lượt:

— Các vị không phụ lòng hoài vọng của anh em tại hạ, chẳng quản đường xa để đây họp mặt, uống chén rượu mừng, tề trang nhỏ hẹp, lại nhiều người phục dịch, thành ra sự tiếp đãi không được chu đáo cho lắm, thiết tưởng các vị cũng thể tình mà lượng thứ cho anh em tại hạ. Trong dịp này, có một nhị vị cao thủ vô lâm, là Tịch đại Tiên Sanh và Đông Phương Tiên sanh, nhị vị tiên sanh có cái hứng mượn Diễn võ Trường của tề trang làm địa điểm ăn uống vũ công với nhau. A h em tại hạ nghĩ, đây là một cơ hội ngàn năm một thuở cho chúng ta thưởng thức tài nghệ của nhị vị, giúp chúng ta mở rộng kiến văn. Tưởng các vị cũng như anh em tại hạ, vô cùng hân hoan, mục kiến một cuộc sơ rai không liên k oán hận này, vậy mong các vị giữ cho sự im lặng tuyệt đối, để cho nhị vị Tiên Sanh được thanh tâm tam thần, cầu tài triển tận sở năng!

Thốt đến đoạn cuối, anh em họ Đinh nhìn về Du Thiên Minh.

Họ biết rõ, tuy quần hùng quy tụ rất đông, song chắc chắn chẳng một ai dám gây huyền não trong khi Tịch đại tiên Sanh và Đông Phương Bá Chủ giao thủ.

Nếu có người sanh sự, người đó chỉ là Du Thiên Minh, người duy nhất có can đảm gây nhiều loạn tại cục trường.

Cho nên hai anh hướng về chàng, vừa yêu cầu mà cũng vừa cảnh cáo.

Du Thiên Minh, dưới cái tên giả Bạch Thái điềm nhiên chờ nghe họ nói gì thêm.

Đinh Cương và Đinh Nhu dừng lại một chút, đoạn tiếp nói :

— Giả như có ai tự cố tâm phá hoại trật của buổi họp hôm nay, thì người đó phải chịu nhận một trách nhiệm trước toàn thể anh hùng hào kiệt hiện diện, chẳng những anh em của tại hạ có bổn phận hồi tội, mà quần hùng cũng không thể đứng thứ 1

Sự hăm dọa đi liền theo lời cảnh cáo !

Đinh Cương và Đinh Nhu thối xong, phi thân nhảy vọt ra ngoài nhường cục diện cho hai vị cao thủ.

Bây giờ, Tịch đại Tiên sanh và Đông Phương bá chủ từ từ quay mình lại, đối diện với nhau.

Đông phương bá chủ cất tiếng trước :

— Tịch huynh nương tay cho lão phu nhé !

Tịch Đại Tiên Sanh ừ một tiếng :

— Đông phương tiên sanh phát chiêu trước đi !

Đông phương bá chủ bật cười hà hà :

— Lão phu là chủ, Tịch huynh là khách. Cái đạo lý là chủ phải nhường cho khách phát chiêu trước, song Tịch huynh đã dạy như thế, thì... cung kính bất như phụng mạng, lão phu xin vờ p. ép vậy !

Lập tức, lão rùn mình xuống thấp một chút, đưa một ngón tay ra.

Nhường cho người phát chiêu trước, là Tịch Đại Tiên Sanh phải có chuẩn bị rồi.

Cho nên lão không hoang mang.

Tiên sanh ngay ánh mắt nhìn chăm chú Đông phương Bá Chủ.

không bỏ sót một cử động nhỏ nào của đối phương.

Bàn tay của Đông Phương bá chủ đánh ra, xống tay hướng ngoại quét qua như một lưỡi búa, chương khí ào ào phát sanh tiếng gió vu vu.

Xống bàn tay nhắm ngực Tịch sanh, chắc tới.

Tịch đại tiên sanh hú vọng một tiếng dài, đoạn búng ngón tay giữa, chỉ phong vút đi, nghiêng đón bàn tay địch.

Một đạo chỉ phong bắn vào xống tay địch, lại nhằm đúng ba yếu huyệt nơi một khuỷu kinh rất nhỏ, nếu không phải là một bậc kỳ nhân nhất định không phản công với cách đó nổi.

Nếu Đông Phương bá chủ cứ đánh tới, chắc chắn huyết đạo sẽ bị đâm trúng, và bàn tay đó sẽ trở thành vô dụng, rất có thể sự chấn động sẽ làm cho lão bỏ cuộc luôn.

Không chậm trễ, lão cũng hú vọng một tiếng dài thu tay về, biến chiêu ngay, thoạt trông, là ảo biến chuyển thành quyền, nhưng không, bàn tay vừa nắm lại, lão búng ngón giữa ra phóng một đạo chỉ phong. —

Quần hùng theo dõi mọi động tác của song phương. Cả hai đều được nở rộng trên giang hồ, trong vũ lâm người ta ví cả hai như Thái Sơn, Bắc đẩu.

Ài ai cũng biết, võ công của họ rất cao, song chưa biết được tài nghệ của họ cao đến mức độ nào, và hiểu sự thì ai tài ba hơn ai.

Bởi dù sao, cũng phải có sự hơn kém giữa nhau, chứ không thể là đồng tài đồng sức.

Từ mấy mươi năm rồi, họ chưa hề so tài qua một lần, nên sự hơn kém chưa phân định rõ rệt.

Mãi đến hôm nay họ mới gặp nhau.

Họ giao thủ thì ai ai cũng tranh tuấn, đề giữ thính danh của mình.

Di nhiên, cuộc chiến này phải quyết liệt, và kẻ bại hẳn không còn đường mặt với giang hồ, nếu không chết được cũng phải tìm nơi ẩn tích mai danh.

Cho nên quần hùng hồi hộp theo dõi.

Hai đạo chỉ phong sắp sửa chạm nhau.

Một tiếng bịch vang lên, chấn động cả diễn võ Trường. Một tiếng bịch vang như tiếng trống, nhưng không rền, mà lại chát chúa làm tất cả mọi người giật mình biến sắc.

Chỉ một tiếng chạm của hai chỉ phong còn làm cho mọi người hải hùng như vậy. thì lâu tiếng chạm của chưởng phong còn ghê gớm đến đâu!

Tuy nhiên, Tịch Đại Tiên sanh và Đông phương bá chủ chỉ dùng độ bốn năm thành lực thôi đấy!

Trong cuộc, hai đấu thủ đối giật mình. Cả hai nhận ra phương quả có công lực cao thâm. Song chẳng ai biết được cái mức cao thâm thực sự của đối phương như thế nào.

— Cả hai cùng bị chấn động như nhau, nhưng họ không đã cho mất một phút giây, đồng thời gian, cả hai cùng đưa tay hữu lên cao.

Họ đưa tay hữu lên, không phải để tiếp tục xuất chiêu, bất quá để làm gì, rồi lập tức họ vung tay tả.

Liên theo đó, song phương, cùng thấy có chuẩn bị chu đáo, họ tại bỏ dở thế công, lùi lại.

Song phương động tác, rạp nhau, bên này như bên kia, tuy là một cuộc tử chiến, nhưng công khác nào họ biểu diễn một trò vui cho nhiều người xem.

Họ là hai người, họ cử động trùng hợp, giống như một người đứng trước một tấm gương lớn. Múa may, cái bóng trong gương rạp y như vậy.

Cả hai lùi lại, gương mặt nhìn nhau, rồi họ lùi thêm xa hơn một chút.

Bước chân ấn trên nền đá, đá nứt, mờ. bước chân phát động tiếng rạo rạo, nghe rợn người.

— Đột nhiên, Đông Phương Bá Chủ nhào hốt về phía trước.

Mường tượng lão không đứng vững, nên ngã chúi về phía

Tịch Đại tiên sanh.

Thận hình Đông phương bá chủ vừa nghiêng Tịch Đại Tiên Sanh liền cử cao tay lên đánh một chưởng xuống đỉnh đầu lão.

Tiên Sanh biết rõ nhất định không phải vì trượt chân mà lão ngã. Lão cố ý ngã, để tiện việc một mưu mô gì.

Do đó, Tiên sanh xuất thủ trước và đỡ phòng vừa phá vỡ âm mưu của lão.

Nhưng chưởng kinh của Tiên sanh giáng xuống khoảng không, trong khi đó, Đông Phương Bá Chủ đã đến sát bên chân Tiên Sanh rồi.

Biết nguy. Tiên sanh vội đề tay cấn khí, ấn nhẹ đầu bàn chân, lấy đá tung bằng thân hình lên không.

Đông phương Bá chủ với thân pháp tuyệt đẹp, uốn mình đứng dậy, đồng thời đánh thốc lên một chưởng, theo liền Tịch Đại tiên Sanh.

— Chạm một chút, Tiên Sanh ở trên không, soạt một chân, đập được vào không khí, chuyển mình sang qua một bên, thành ra chưởng phong của Đông phương Bá Chủ lại bay vút vào khế bằng tay?

Chưởng phong có vút vào, khoảng trống, đều đó không cần thiết lắm. Bởi Đông phương bá chủ có một dụng ý khác.

Tại ra, lão ngã chúi người, vội đến chân Tịch Đại Tiên Sanh, bắt buộc Tiên Sanh phải tung bằng thân hình lên không, rồi sau đó, lão vừa đứng dậy, vừa vịn được chân khí, huy động tay áo hất những đá vụn đã do cả hai dẫm chân lên nền sân, làm vỡ nền thành mảnh nhỏ.

Lão lại phát ống tay áo, tung số đá vụn vút đó theo Tịch Đại Tiên sanh.

Dù một vài mảnh đá vụn có chạm vào người Tiên Sanh, cũng không thể nào gây thương tổn cho Tiên Sanh được bởi quanh mình Tiên Sanh, những huyết đạo đã được phòng vệ kín đáo.

— Song cần gì đến cái việc Tiên Sanh có bị thương hay không?

Nếu một mảnh đá nào mà chạm vào người, là Tiên Sanh bại rồi.

Một loại đá bay lên, jam thế nào Tiên sanh tránh khỏi tất cả hàng trăm mảnh.

Quần hùng hồi hộp, chờ xem Tịch Đại tiên sanh sẽ ứng phó như thế nào.

Trên không, Tịch đại tiên sanh xoay nhanh mình, rũ hai tay áo xuống.

Hai tay áo phồng ra, hai tay áo phát sanh một sức hút mãnh liệt hút trọn số đá vụn về bên trong.

— Đá vụn bay chen nhau mà chui vào tay áo, chạm lách cách, chạm mạnh đến độ mảnh lớn vỡ nhỏ, mảnh nhỏ nát thành bụi

Mảnh lớn, mảnh nhỏ, bụi tất cả đều bị hút vào tay áo.

Trong thoáng mắt, văng đá vụn như bị quét sạch.

— Rồi lao từ từ mà đáp xuống. Lúc đó, nếu mà Đông Phương Bá Chủ tiến tới, xuất chiêu, thì đúng là một dịp thuận tiện nhất. Song chẳng biết nghĩ sao, thay vì tiến tới, Đông phương bá chủ lùi lại.

Tịch Đại Tiên Sanh vừa chăm chắm trên nền sâu, liền vung tay.

Cánh tay áo hứng trọn một số đá vụn, phát lên, bao nhiêu mảnh lớn, nhỏ, luôn cả bụi, bay vút ra ngoài, cuốn theo Đông phương bá chủ.

Có lẽ đã đoán trước Tiên sanh vung tay bắn đá, nên Đông Phương Bá Chủ mới chịu bỏ vị trí, tạt ra xa, lao nghĩ rằng bỏ lỡ cơ hội tiến công đã tránh văng bụi đá, còn có lợi hơn là mạo hiểm đứng lại.

Cũng như Tịch đại tiên sanh nghĩ, nếu một mảnh đá chạm người lão là lão bị xem như bại trận rồi.

Cao thủ, ăn chứng vũ công, chỉ chạm nhẹ là dừng tay không cần đánh nhau trí mạng.

Bại là mất danh dự, mất danh dự, dù có sống, cũng cảm

như thêu, bởi cao thủ vũ lâm xem danh dự trọng hơn sanh mạng. Do đó, lão không mạo hiểm làm cái việc cầu may, mà chỉ giữ lấy phần chắc.

Tự phong của Tịch đại Tiên Sanh vút đi rất nhanh, cuốn đá vụn da-bụi ào ào, song Đông phương bá chủ chỉ cần chuyển mình, soạt chân nhảy qua một bên là tránh khỏi.

Mảnh đá, bụi đá không trúng Đông Phương bá chủ lao đi xa ngoài mấy trượng nữa.

Một số người đứng về phía đó, hoảng hồn, vội xô đẩy nhau, né tránh.

Đông Phương bá chủ nhìn Tịch đại Tiên sanh, điềm một nụ cười thối :

— Công phu của Tịch huynh tuyệt diệu !

Tịch Đại Tiên Sanh lạnh lùng đáp :

— Cát họ công chẳng kém gì !

Bây giờ, cả hai đứng yên, cùng nhìn nhau, chưa một ai xuất thủ công tiếp.

Quần hùng theo dõi từng diễn tiến, thấy cả hai tạm nghỉ tay, bất giác tập nhau reo hò vang dậy.

Đằng reo hò kéo dài một lúc, chợt im bặt.

Ngàn người như một hồi hộp trở lại như lúc đầu bởi Tịch Đại Tiên sanh đã nhút động thân hình.

Cuộc chiến song phương tiếp tục.

Đúng hơn Tịch đại Tiên Sanh đưa tay hữu lên, cánh tay áo theo đà, phát tới.

Lúc tay áo của Tiên sanh phát ra, quần hùng còn reo hò khi tay áo vừa thắng rồi quần hùng im bặt.

Do đó, thật đầu không ai nghe tiếng gió của ống tay áo như thế nào. Mãi đến sau, họ mới nghe tiếng vũ vũ ầm ầm ai ai cũng cảm thấy chấn động đôi tai.

Tay áo của Tiên sanh vừa thắng vừa phồng trông như một ống đồng rỗng lòng to lớn từ trong ống đồng đó gió thổi ra thành ngọn gió ... mng chân khí theo tròng mờ mờ như khói.

Nghẹn gió chân khí đó, vút thẳng đến ngực Đông Phương Bá Chủ.

Đông phương bá chủ tất ngay nụ cười, ngưng trọng thần sắc vừa lùi lại, vừa bước nhanh qua một bên.

Đông phương bá chủ vừa di động thân pháp, Tịch Đại Tiên sanh bước theo liền, bức cận lão.

Tiên sanh vẫn giữ nguyên chiêu thức đó.

Đông Phương bá chủ lùi đi một trượng, bất thành hình đứng lại, đoạt khoát tay chụp vào ống tay áo của tiên sanh.

Cái chụp của lão rất tầm thường, bất quá chỉ nhanh thôi.

Không ai nhận ra chỗ huyền diệu của cái chụp tay đó, nên tất cả đều lấy làm lạ, tự hỏi lão ta có ý tứ gì, lấy một chiêu thức thông thường, đối phó lại một chiêu kỳ ảo của Tịch đại tiên sanh!

Như vậy, làm sao lão hóa giải nổi chiêu công của Tiên sanh?

Họ không nhận thức được cái hay của Đông phương bá chủ cũng chẳng là gì. Bởi ở xa, họ chỉ dùng mắt, mắt không thấy được, thì làm sao hiểu?

Tịch đại Tiên Sanh ở gần, ngoài cái thấy, lão còn cái nghe.

Bàn tay Đông Phương bá chủ chớp lên, tiên sanh nghe có tiếng cách cách phát xuất từ mấy ngón tay của lão.

Bất giác tiên sanh giật mình.

Tiên sanh từng nghe Đông phương bá chủ có học được Ngũ âm chỉ Pháp, của vũ học Miêu Cương.

Đó là một trong bảy môn công kỹ diệu vùng Quan Ngoại.

Có thể hiện tại lão đang thi triển môn công đó.

Giả như lão chụp trúng tay áo của tiên sanh, giật đứt một mảnh nhỏ, như vậy là lão chiếm được phần thắng rồi.

Đông phương bá chủ cũng nghĩ như vậy, lão ước đoán nếu chụp tay áo của tiên sanh, hẳn tiên sanh phải giật tay áo về cho khác.

trúng. Trong khi đó, lão cũng giật tay lại, đồng thời vận dụng chỉ lực xé tẽ một mảng tay áo của Tiên sanh.

Thực tình mà nói, Tịch Đại Tiên sanh không tài nào tránh kịp cái chụp tay của Đông Phương bá chủ.

Nhưng, Tiên sanh không làm đúng như sự dự đoán của lão. Lão giật tay về. Thay vì lùi lại hay giật tay áo, Tiên sanh lướt theo.

Đông Phương Bá chủ không thể ngờ được Tịch Đại Tiên Sanh dám liều như vậy.

Bởi, theo đà giật tay của lão, Tiên sanh lướt tới, thì có khác nào Tiên sanh nhập nội?

Mà nhập nội thì làm sao tránh được trường hợp đòn đối đòn song phương đồng quy ư tận?

Trong cái liều này, Tiên Sanh hơi thất thế, bởi từ ngoài mà lướt vào, Tiên Sanh ở trong cái thế động, mà động là mất thăng bằng.

Trong khi đó, Đông phương bá chủ đứng một chỗ, với tư thế trầm tĩnh, bộ vị phải vững hơn.

Nếu Đông phương bá chủ xuất chiêu, chắc chắn là lão chiếm tiện cơ ngay.

Song lão không xuất chiêu được kịp thời, vì lão không lường là sự việc diễn tiến như thế!

Lão còn sững sờ! Tịch Đại tiên sanh đã đến gần.

Bàn tay của tiên sanh chớp lên, bay vọt đến ngực lão.

Đông phương bá chủ kinh hãi rú lên một tiếng rú, mình thấp xuống, lặn người nhảy qua một bên.

Nhưng lão phản ứng chậm một chút, bàn tay của Tiên sanh đập trúng đầu vai của lão.

Vai, không phải là nơi yếu nhược, vai có sức chịu đựng vững hơn mọi chỗ, dù chưởng lực của Tịch Đại Tiên Sanh có mạnh đến đâu cũng không gây nổi một thương tổn nào cho Đông phương bá chủ vốn có công phu thâm hậu.

Bất quá cái chưởng đó đầy bại. Đông Phương bá chủ xa hơn

một chút nữa thôi.

Nhưng, tay lão vẫn còn nắm chắc tay áo của Tiên sanh, tay áo vốn dài, nhờ vậy, lúc lão nhẩy ra ngoài, lão kéo tay áo theo, vươn thẳng chịu không nổi sức kéo của lão, phải đứt một mảng.

Tịch Đại Tiên Sanh biết rõ, Đông Phương Bá Chủ sau khi đứng vững rồi, sẽ đưa mảng tay áo lấp, thanh minh với quần hùng, là song phương cùng thất thế, nếu lão đã bị Tiên Sanh đánh nơi đầu vai, thì bù lại lão cũng giật được một mảng tay áo của Tiên Sanh.

Như thế là hòa, không ai hơn ai kém.

Một ý nghĩ phát sanh, Tiên sanh hú vọng một tiếng dài, vội chệnh chệnh người lên, không uốn cầu vòng đến Đông phương bá chủ.

Thoáng mắt, Tiên sanh đã theo kịp lão.

— Cả hai còn ở trên không, cách mặt nền độ sáu bảy thước.

Bắt kịp được Đông phương bá chủ rồi, Tiên sanh ập dụng tuyệt kỹ « Tiệt Tiệt Thăng Thiên » co quắp mình lại, bung lên không, rớt từ trên không, vương tuồng mình trở lại, đồng thời dùng pháp Thiên Căn Trụ, buông mình xuống, chân đạp mạnh vào mặt Đông phương bá chủ.

Đông Phương Bá Chủ lại một phen kinh hãi, cũng dùng pháp Thiên Căn Trụ, để đáp nhanh xuống, tránh được cái đạp của Tiên Sanh.

Tuy nhiên, bàn chân của tịch đại, Tiên Sanh cũng phốt qua một tóc lão.

Dư lực của cái đạp đó, làm bật tung một tóc của lão, tóc xỏa ra liền.

Có mấy lọn tóc bị đứt bay tung tóe.

Tranh đã gấp, tóc nhien có phần nào bối rối, gia dĩ tóc xỏa tóc đứt bay tứ tung, Đông Phương bá chủ lúc đó trông có vẻ xốc xếch thảm vô cùng.

Lúc đó, lão chỉ cố tránh pho khỏi cái đạp của tịch đại Tiên

sanh, không kịp tưởng đến tình hình lúc đáp xuống, nên như thế nào.

Từ trên cao sáu bảy thước, lại xuống gấp không kịp đề phòng lúc xuống, để tránh cái chạm mạnh với nền, thành ra lão không giữ vững chân, để chệch chạm mạnh nên, bật kêu bình một tiếng, mất thăng bằng lao ngã nhào.

Trong trường hợp đó, rõ ràng là tịch đại tiên sanh thắng lợi rồi.

Có thể Tiên Sanh ngưng ngay cuộc đấu, bởi sự hơn kém đã được phân định. Song tiên sanh chưa kịp lấy chủ ý nên ngưng hay nên tiếp tục, thì Đông Phương bá chủ đã phản công.

Vừa nhào xuống, Đông phương bá chủ lặn một vòng, thuận thế dôi chân đạp xuống nền, uốn mình bung lên như con tôm vượt mười ngón tay cong lại như mười móc câu, chụp vào dạ dưới của tịch đại Tiên Sanh.

Một người từ bên dưới tung mình lên không nhờ lấy đà nơi nền sân, đương nhiên khí thế phải mãnh liệt hơn một người lơ lửng giữa không không, chẳng thể bám víu nơi nào.

Vừa nắm được ưu thế, tịch đại tiên sanh thấy nguy Tiên Sanh phải thêm phục Đông Phương Bá Chủ có phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, chuyển nguy thành an trong thoáng mắt.

Rơi xuống mạnh như thế, lão vẫn quật khởi thế phản công, dồn đối phương đang từ cái thăng vào thế nguy trong phút giây, kể ra Đông phương Bá chủ quả có thực xứng đáng là một thủ lĩnh, dù là thủ lĩnh tà phái!

Tịch đại tiên sanh trong tình hình đó, tự nghĩ khó tránh được va chạm thực sự giữa song phương bởi Tiên Sanh chẳng còn cách nào khác hơn là phải xuất chiêu nghênh đón song chiêu của Đông phương Bá Chủ!

Không thể chậm trễ, vừa từ bên trên đáp xuống Tiên Sanh vội đưa song chiêu xuống.

Nhưng một ý niệm phát sanh song chiêu vừa đưa xuống bất tỉnh chuyển hướng, Tiên Sanh đẩy ra phía mặt chiêu lực ập vào

không khí, tạo cho Tiên Sanh một cái đà vừa đủ bật đội thân hình về phía hậu.

Thế là thay vì xuống thẳng để nghênh đón song chương của Đông phương bá chủ, Tiên sanh rẽ ngang, nhường cho Đông phương bát chủ bắn vọt người lên không, vượt khỏi người Tiên Sanh rất xa.

Sở dĩ Tịch đại Tiên sanh thay đổi chủ ý, là vì Tiên sanh nghĩ hai lĩnh vực chạm nhau, tất mỗi người phải bị chấn động ngược trở lại.

Liên Sanh đội trở lại, là thân hình bị tung bổng lên không như củ.

Đông Phương bá chủ đội trở lại, là rơi xuống nền.

Rơi xuống nền, lão có bàn đạp để vọt trở lên không tiếp tục xuất chiêu, còn Tiên sanh thì vẫn lơ lửng mãi, không có nơi bám víu.

Nay vậy, Tiên Sanh vẫn còn ở trong cái thế bất lợi có mãi.

Giao đấu với nhân vật thượng đỉnh cỡ Đông phương bá chủ, mỗi một phút giây chậm phản ứng là cảm như mất mạng cho nên Tịch Đại tiên sanh chú hết tâm thần vào mỗi động tác của địch, vậy mà Tiên sanh có thể cân nhắc lợi hại được, nghĩ rằng phục vụ cũng, không hề là vị thủ lãnh của chánh phái.

X

CHƯƠNG XLVIII

TRẢ KIỂM CHO TA

Song chương của Đông phương bá chủ tung vào khoảng không.

Đánh không trúng đích, điều đó không cần thiết lắm bởi dù ở cùng thế, chẳng phải mỗi lần xuất chiêu là đều thủ.

Đánh song chương đó, Đông Phương Bá chủ phải tung người lên tào.

Nếu song chương trúng đích thì sức va chạm sẽ trả lão về mặt đất.

Song chương hụt đích, dĩ nhiên không có sự đụng chạm phản lực không phát sanh, lão vọt mình lên cao hơn.

Gia dĩ, lão dùng sức quá mạnh, thành lão vượt cao hơn Tịch Đại Tiên sanh.

Vọt lên không trọn đà rồi, lão tụt độ cách mặt đất ít nhất cũng ba trượng.

Trong khi đó, Tịch đại tiên Sanh đảo lộn thân hình một vòng lầy thế buông mình xuống.

Hiện tại, vị trí của cả hai hoán chuyển hoàn toàn.

Đông phương bá chủ, từ dưới đất vọt lên cao, Tịch Đại tiên sanh từ trên cao đáp xuống đất.

Bản ý của Đông Phương Bá Chủ là định đánh bại Tịch đại tiên sanh tiên sanh lên không chẳng cho đáp xuống.

Ngờ đâu, ý định đó bất thành, mà lão lại phải lững trên cao, còn Tiên sanh ung dung ở dưới đất.

Tức uất quá độ, lão hét lên một tiếng lớn.

Quần hùng theo dõi cuộc đấu chẳng hiểu nổi cả hai làm gì, cứ giao chuyển nhau, kẻ lên, người xuống.

Tuy nhiên họ thăm phục thuật khinh công của cả hai quả đã đạt đến mức vô thượng.

— Hét lên được một tiếng rồi, lão vừa hạ thấp xuống vừa nhìn.

Bất giác lão rợn người, vọt tung mình lên cao trở lại.

Thì ra, bên dưới Tịch đại Tiên sanh vững chân như bàn thạch Tiên Sanh hơi run mình thấp một chút, chuẩn bị sẵn sàng nếu mà Đông Phương bá chủ xuống vừa tầm, là Tiên sanh công lên ngay.

Lão không đáp xuống tiên sanh không xuất chiêu cứ giữ nguyên tư thế đó, bất động.

Tuy có thuật khinh công cao, lên hay xuống tùy ý, Đông Phương Bá chủ vẫn lúng túng nào.

Bởi dù sao thì lơ lửng ở trên không cũng bất ổn hơn, đứng trên đất.

Hơn nữa, có lẽ lơ lửng mãi ở trên không?

Một người đứng trên mặt đất, chẳng cần vận dụng công phu gì cả như vậy là rất khỏe.

Còn người lơ lửng trên không, phải dùng khí liên tục chân lực phải hao nhiều.

Và lại, sức người có hạn, Đông phương bá chủ lơ lửng mãi trên không được sao.

Cũng có lúc lão phải đáp xuống, mà đáp xuống là bị Tịch đại tiên sinh chụp trúng ngay, vì tiên sinh đang chờ phát xuất chiêu Song quân tà Hạ.

Đông Phương bá chủ nhìn qua tư thế của Tịch Đại Tiên sinh biết ngay Tiên sinh sẽ phát ra được chiêu đó, một chiêu cực kỳ lợi hại, trong tình thế của lão, lão không thể nào mà tránh khỏi.

Lão hết sức bối rối.

Trong phút giây, lão chợt có ý nghĩ nếu cứ giữ danh dự mãi, thì không làm sao thoát khỏi cơn nguy.

Bất buộc lão bất chấp quy cũ giang hồ, miễn sao được an toàn là đủ.

Lão đưa bàn tay hữu mở nơi hông, lấy ra một nắm châm nhỏ bằng lông đuôi trâu. loại châm có tâm độc trúng nhẹ vào da đối phương là mũi châm theo mạch máu vào tận tim.

Mũi châm đó, thực ra không cần vào đến tận tim mới gây cái chết cho địch.

Trong lúc lưu hành theo giòng máu, xuyên qua yếu huyết, cũng gây được cái chết như thương.

Luận về thân phận trên giang hồ, Đông phương Bá chủ không nên dùng ám khí.

Nhưng, lão là một nhân vật thuộc tà phái, tất nhiên lão phải có một phương tiện phòng thân, kể cả những phương tiện hèn hạ, bất thường sử dụng đến để chiếm phần thắng trước đối thủ, bất chấp

danh dự, bất chấp quy cũ giang hồ.

Tuy nhiên, lão rất thận trọng, nếu không gặp trường hợp bất khả kháng nhất định lão không kinh dùng.

Và hiện tại, trường hợp đó đã đến rồi, lão lấy ám khí ra thử sản nơi tay.

Huống chi, trước khi giao đấu, sông phương không hề nêu lên điều kiện nào về việc sử dụng vũ khí, thì Đông Phương bá chủ có thể phóng ám khí như thường, bất quá hành động đó không được quanh mình vậy thôi, và dù lão có thắng, cũng không vinh hạnh lắm.

Song cần gì mình bạch với không mình bạch ! Miễn sao lão thoát nạn.

Giả như họ được Tịch Đại Tiên Sinh rồi, lão trở thành một nhân vật độc tôn, trên giang hồ còn ai dám dè nghi lão nữa ?

Quyết định xong, lão từ từ buông mình đáp xuống.

Tịch đại Tiên Sinh hú vọng một tiếng dài. Tiếng hú đó, phát ra để cảnh cáo Đông phương bá chủ đề phòng, Tiên Sinh sắp xuất chiêu.

Là con người chánh đại quang minh, Tiên sinh không hề chịu đánh lén.

Bên trên, Đông Phương Bá Chủ cũng hú lên một tiếng.

Đồng thời gian, dưới đánh chuông lên, trên tung độc châm xuống.

Chuông phong vút lên vô hình, và lại hợp lý không ai nói gì Tịch đại tiên sinh được.

Châm độc bay xuống hữu tình, ngân quang chớp chớp, quần hùng thấy rõ, ai ai cũng bất bình trước thủ đoạn âm mưu của Đông phương bá chủ.

Ngàn người như một, hết sức phẫn nộ, cùng rạp nhau hét lên vang dội phản đối hành động hèn hạ đó.

Như người sôi giận hơn hết, chính là Tịch Đại Tiên sinh.

Văng ngàn chầm tỏa rộng, bao phủ khắp mình Tịch đại tiên sanh nhằm thượng bộ, trung bộ, hạ bộ bắn vào.

Chương lục của tiên sanh bất quá chỉ ngăn chặn được số chầm phần trên. Còn lại phần giữa và phần dưới thì sao?

Và phần chầm công vào trung bộ, tiên sanh cũng có thể dùng tay áo ngạnh đón, nhưng cái khó cho tiên sanh là làm sao đối phó với số chầm công vào hạ bộ.

Châm, tuy từ bên trên bắn xuống, song được phóng ra trong cái đà chênh chênh, nên mới có thể công vào hạ bộ cùng một lúc.

Dù Tịch đại Tiên Sanh giải trừ được hai phần, cuối cùng, Tịch Đại tiên sanh vẫn phải chịu để trọn phần dưới làm cái đích cho độc chầm.

Châm bay đi nhanh quá, Tịch Đại Tiên Sanh không làm sao lùi lại kịp.

Vừa lúc đó, một bóng người, từ vòng ngoài diễn vô trường bay vút vào trung tâm.

Trong khi đó Tịch đại Tiên sanh dùng chương phong đẩy bật một số chầm lên không, Tiên Sanh lại phát luôn hai ống tay áo.

Một sức hút mãnh liệt phát ra từ tay áo thu trọn vẹn số độc chầm vừa bị chương phong đẩy trở lại, cùng với số chầm bắn vào trung bộ.

Đồng thời gian, người vừa xuất hiện, phát chương đẩy số chầm bắn vào hạ bộ của tiên sanh bật trở lên.

Tiên Sanh chỉ quét hai ống tay áo qua một lượt nữa.

Tất số độc chầm đều bị hút vào hai ống tay áo, không còn một mũi nào.

Những mũi độc chầm chen nhau mà chui vào hai ống tay áo đâm chầm nhau, kêu rào rào, dùng mũi chỉ to bằng một lông đuôi trâu.

Tịch đại Tiên sanh không ngờ trong cơn nguy cấp, lại có người xuất hiện cứu mình, thu xong số độc chầm, Tịch Đại quay mình lại

nhận ra, người vừa giúp sức đã phải thân trở về chỗ cũ.

Tiên sanh nhìn theo, thấy người cứu, có hình dáng cực kỳ cổ quái.

Người đó, chính là Du thiên Minh.

Du thiên Minh thân nhiên nhìn tiên sanh, tiên sanh chỉ điểm một nụ cười, chứ không thốt lời cảm tạ.

Trong khi đó, Đông phương bá chủ đã đáp xuống đất rồi.

Đương nhiên, lão sồi giận vô cùng!

Vì sự thể chẳng đáng dừng, lão dùng đến thủ đoạn đe dọa, bắt chấp sự công phần của quân hùng sắp thành công, thì Du thiên Minh can thiệp phá hỏng công việc của lão!

Rồi lão nhìn quanh bắt gặp những ánh mắt bất mãn của mọi người, biết là nhân tâm không thuận với lão.

Lão bị dồn vào chân tường rõ rệt, một liều, hai lại phải liều, dù có ra sau thì ra, nếu không hạ được Tịch Đại Tiên Sanh thì danh dự của lão phải tiêu tan, chỉ có cái thắng mới cứu vãn phần nào tình thế.

Có bao nhiêu ám khí, lão đã sử dụng trọn số rồi còn gì?

Tịch đại Tiên Sanh đang nhìn lão, có lẽ tiên sanh chuẩn bị tuyên bố trước quân hùng, hành động tì bỉ của lão và chứng tích của hành động đó, còn nằm trong tay áo tiên sanh kia!

Không thể đã cho Tịch Đại Tiên sanh có thời gian làm việc đó, Đông Phương bá chủ phát ống tay áo, từ trong tay áo, một đạo ngân quang bay ra.

Đạo ngân quang, chính là một thanh trường kiếm, bằng thép nhuyền, uốn tròn, khi vung lên nó thẳng ra, rắn chắc như bất cứ thanh kiếm nào khác.

Di nhiên, nó rất mỏng, rất dài và hẳn là phải quý.

Trường kiếm xuất hiện, chuôi kiếm nằm gọn trong bàn tay Đông phương bá chủ.

Lão lướt tới, mũi kiếm chong ngay ngực Tịch Đại Tiên Sanh.

Mũi kiếm rung rinh, không nhất định là công vào một nơi nào, bởi có thể công bất cứ nơi nào.

Hầu là một người nào khác, tất phải phất ống tay áo, phóng trả những mũi độc châm, hóa giải chiêu kiếm tu, ột độc của đối phương.

Song, Tịch đại tiên sanh thừa tác phong của một bậc chính nhân quân tử, tuy thế công của Đông phương bá chủ rất cấp bách, Tiên sanh ung dung phất ống tay áo lên, bao nhiêu độc châm bay vọt lên không, rơi xuống bên ngoài cục trường.

Tiên sanh nhất định không phương tiện hèn hạ đó, dù có quyền dùng.

Quần hùng hoan nghinh tinh thần thượng võ của tiên sanh, cùng reo hò tán thưởng.

Đến như người từng phụ họa Đông Phương Bá Chủ, cũng thần phục Tiên sanh luôn.

Đông phương bá chủ, đã thẹn, đã tức, giờ lại dây uất hơn.

Phóng tất cả các mũi châm lên không rồi Tịch đại tiên sanh lại lại.

Hầu Đông Phương bá chủ còn một chút liêm sỉ, hẳn phải dừng tay.

Nhưng không, lão tiên lên theo, giữ nguyên chiêu kiếm.

Tịch Đại tiên sanh nổi giận, không lùi nửa, tiến tới nghênh đón chiêu kiếm.

Quần hùng sợ hãi, lo ngại cho Tiên sanh, bởi trong tay Tiên sanh không có một tác thế, làm sao mà chống trả được đối phương?

Phải biết, kiếm pháp của Đông phương bá chủ được xem như vô địch trên giang hồ!

Ài ai cũng hồi hộp nhìn vào cuộc chiến.

Song phương cùng lướt tới, khi mũi kiếm của Đông Phương bá chủ còn cách ngực độ bốn năm tấc, Tịch đại tiên sanh vọt lumen người xuống.

Mũi kiếm của Đông Phương bá chủ phóng qua, trượt bên trên, sát đầu tiên sanh đâm vào khoảng không.

Đông phương bá chủ kinh hãi, vội trảm cổ tay xuống định dùng thân kiếm đập vào đầu tiên sanh.

Song, muộn mất rồi.

Tiên sanh đã vào sát lao, búng một ngón tay nơi hạ bộ lão.

Một tiếng bịch vang khẽ, Đông Phương bá chủ chấp choạng lùi lại.

Dùng chỉ phong đẩy lui đối phương, tuy không hạ ngay lão ta, ít nhất tiên sanh cũng làm cho lão lẽ liệt trong mấy phút giây. Và với khoảng thời gian đó, tiên sanh thừa sức thủ thắng.

Lập tức, tiên Sanh tiến theo, định dùng chỉ phong đánh rơi kiếm của Đông phương bá chủ.

Tiên Sanh vừa chớp tay, bỗng một mảng lưới bạc do ai đó từ xa quăng tới, chụp xuống thanh trường kiếm của Đông phương bá chủ.

Tiên Sanh giật mình giật tay về đồng thời gian với một câu nói lạnh lùng do người đó phát ra:

— Trả kiếm cho ta!

Câu nói vừa dứt âm vang, một bóng người từ bên ngoài bay vút vào cục trường.

Người đó, là một thiếu phụ trung niên.

Hầu hết hào kiệt giang hồ hiện diện không nhận ra thiếu phụ là ai.

Nhưng, thiếu phụ không phải là người lạ đối với Du Thiên Minh mà cũng chẳng lạ luôn đối với Đông phương bá chủ.

Bởi, bà là Kim Lan Hoa.

Đông phương Bá chủ kinh hãi, toan giật kiếm về, song Kim Lan Hoa nhanh tay hơn, giắc chiếc lưới, nốt thanh kiếm, tung lên không.

Thế là Đông Phương bá Chủ lại có thêm một đối đầu!

Với Du thiên Minh, lão tin tưởng là bại vị trang chủ Nhật

Nguyệt Trang dù sao cũng đã sức đối phó, bất qua trong lần trước. Dù thiên Minh can thiệp, hai vị trạng chủ không phát hiện kịp thời, do đó chàng giải cứu được Tịch đại tiên sinh.

Nhưng, bây giờ thì hai anh em họ Đinh đã lưu ý đến chàng rồi, họ sẽ ngăn cản kịp thời, nếu chàng muốn làm gì tiếp tục Đại tiên sinh.

Do đó, lão chuyên tâm đối phó với Tiên sinh.

Đồng nhiên, Kim lan Hoa lại đến !

Tài nghệ của Kim lan Hoa, lão đã hiểu rồi, nếu bà quyết tâm chống đối, với lão, thì Tịch Đại tiên sinh có một viên thủ đắc lực cả hai bên mình với nhau thì lão cảm chắc cái bại trong tay.

Bởi họ không là bằng hữu, họ chỉ là đồng cứu thủ đương nhiên họ hợp lực với nhau, diệt cứu !

Lão thấy nguy đến nơi rồi, và không khỏi bối rối, lo sợ.

Bối rối rồi, lo sợ, cái tâm bị phân hóa, chân khí mất liên tục, công lực giảm, không kềm chắc chuôi kiếm, nên bị lưỡi gươm, vượt khỏi tay.

Kim Lan Hoa lướt vũ khí của lão rồi, bật cười khàn khàn :

Bà cười vang dội, cô, Đông Phương Bá Chủ lại thán kầu kầu.

Đã lùi rồi, lão còn lùi xa hơn.

Thấy rõ có người lạ vào cuộc Tịch Đại tiên sinh chưa biết dụng ý của người lạ như thế nào, cũng phải đề dặt, lại lại luôn.

Đến lúc thấy chiếc lưới cuốn bay thanh kiếm của Đông phương bá chủ tiên sinh hết sức kinh hãi.

Một người nào khác ở trong trường hợp tiên sinh hẳn phải mạng, bởi chẳng những cõi phương mắt vũ khí không còn lợi hại nữa, mà mình lại còn được người tiếp trợ.

Song Tịch đại tiên sinh không muốn có một người thứ ba nào chen vào việc của tiên sinh và Đông phương bá chủ, dù người thứ ba đó giúp tiên sinh cho tiên sinh.

Một Du thiên Minh đã làm cho Tiên sinh bất mãn rồi, bây giờ

lại thêm một thiếu phụ nữa, thì thật là khó chịu cho Tiên sinh vô cùng.

Giả như Đông Phương Bá Chủ cho rằng Tiên sinh có ước hẹn ngầm với cả hai, thì còn chi danh dự tiên sinh ?

Sự can thiệp của thiếu phụ tuy rằng có lợi cho tiên sinh, song không đẹp cho Tiên sinh chút nào.

Tuy nhiên, tiên sinh phải nhìn nhận thiếu phụ có võ công rất cao, tước được vũ khí của Đông phương bá chủ không phải là việc dễ làm, ba làm được thì tài nghệ của bà ít nhất cũng ngang với Đông phương bá chủ.

Bà là ai ? Bởi ông biết bà là ai, tiên sinh không dám vọng động phải lùi lại, nhìn bà.

Kim lan Hoa thu tấm lưới, nhặt thanh trường kiếm, cuộn tròn lại bỏ vào chiếc bị mang nơi hông.

Quanh hông bà, có đàn bảy tám chiếc bị như vậy, bị kết bằng tơ, không rõ bà dụng gì trong những chiếc bị đó.

Dù không nhận ra Kim lan Hoa, Tịch Đại tiên sinh trông qua tình hình, cũng biết ngay bà có quen biết với Đông phương bá chủ từ trước.

Nàng, biết nhau với tư cách nào, trong mức độ nào ! Hai kẻ thù cũng biết nhau chứ ? Bởi có biết nhau, có tranh chấp với nhau, mới trở thành thù chứ ?

Thiếu phụ là bằng hữu hay thù nhân của Đông Phương Bá Chủ ?

Nếu là bằng hữu sao, bà ta lại đòi kiếm, tước kiếm như vậy ?

Nếu là thù nhân, hẳn sự tình của bà với Đông Phương Bá Chủ không dừng lại ngay ở cái việc đòi kiếm giằng co như vậy đâu !

Quần hùng ở bên ngoài cũng có những suy luận như tiên sinh, và ai ai cũng chờ xem sự kết thúc như thế nào.

Song, người lạ lẫm hơn ai hết, chính là Đông Phương Bá chủ.

Kim Lan Hoa đến không đúng lúc chút nào! Sao bà không đến sớm hoặc đến muộn hơn!

Vốn tính gian hoạt, luôn luôn che giấu nội tâm, qua phút giây kinh hãi, Đồng Phương bá chủ lấy lại bình, đồng thời cũng có một cử động thích ứng.

Lão biết rõ quần hùng đang bàn tán dị nghị rất nhiều về lão, nên cất tiếng cười vang, cốt làm cho tất cả chú ý đến hiện cảnh, quên đi việc vừa qua.

Lão cao giọng thốt:

— Nương tử đã trở lại đó à? Nương tử trở lại rất là đúng lúc!

Lão nói lên hai tiếng nương tử, đề khoa trương một thân tình, và nghe lão gọi thiếu phụ là nương tử, thì còn ai cho bà đối lập của lão nữa đâu?

Quần hùng hết sức hoang mang.

Kim Lan Hoa bật cười khanh khách:

— Đúng lúc lắm sao?

Đồng Phương bá Chủ vừa cười vừa tiến về phía Kim Lan Hoa tiếp:

— Tự nhiên là đúng lúc! Hôm nay, là ngày cử hành hôn lễ cho Lôi Nhi, nương tử là mẹ của nó đương nhiên phải có mặt? Nếu không đúng lúc, thì làm sao từ ngàn dặm xa xôi nương tử đến kịp thời?

Bây giờ, quần hùng mới biết thiếu phụ là mẹ của Đồng Phương Lôi!

Du Thiên Minh cau mày.

Tịch đại tiên cười từ khẽ một tiếng.

Nhưng, Kim Lan Hoa se sầm gương mặt, một nụ cười tái lịm.

Bà cười, Đồng Phương Bá Chủ lo sợ, bà trầm gương mặt lão tại mông. Bởi, ăn ở với nhau đến có con, lão thừa hiểu nụ cười của bà luôn luôn hiểm độc, khi nào bà cười, là bà có sẵn một âm mưu bất lợi cho lão.

Bây giờ, bà không cười nữa, là bà không có âm mưu. Và bà đang thực sự nhớ đến con.

Lão hấp tấp an ủi bà:

— Con nó được lớn khôn như ngày nay, cái công của ta cũng không ít vậy, Nương tử con, biết chứ! Chẳng lẽ trong khi ta khổ tâm thì Nương tử lại nuôi dưỡng oan hận mãi đó đối với ta?

Tịch Đại Tiên Sanh đã minh bạch.

Bởi, ngày thu nhận Đồng Phương Lôi từ tay người khách thương Tiên sanh đã biết, Đồng phương Lôi là con của một nữ nhân trong Thiên Nữ Giáo tại đất Miêu Cương, nữ nhân đó là Kim Lan Hoa.

Như vậy, thiếu phụ này hẳn là Kim Lan Hoa chứ không ai khác nữa.

Sanh con gái, thì nuôi, sanh con trai thì bỏ, do môn quy bắt buộc Kim Lan Hoa không thể phản bội môn quy, nên đành phải xa con chứ lòng người mẹ nào lại chẳng thương con?

Nghe con còn sống, bà xúc động tâm tình, rung rung giọng hỏi:

— Con ở đâu? Cho ta gặp nó đi!

X

CHƯƠNG XLIX

MƯA GIÓ KHÔNG THƯỜNG

Nghe Kim Lan Hoa đòi gặp con, Đồng phương bá chủ hết sức han hoan.

Đã có ý muốn gặp gặp con, mà con lại là con của chung thì dù Kim Lan Hoa không nổi lại tình thâm, cũng không còn là thù nữa.

Lão sợ bà thù, bây giờ bà không thù tự nhiên lão khoan khoái nhẹ nhõm người.

Điều đòi hỏi của Kim Lan Hoa, mang lại một niềm vui cho Đồng Phương bá chủ, còn chứng tỏ môn quý của Thiên Nữ Giáo là hoang

đường, là vô lý.

Bởi, làm mẹ, có khi nào lại không thương con có con nào chẳng đang thương, dù trai hay gái.

Thế tại sao giáo phái đó đặt môn quy khinh trai mà trọng gái ?

Người trong giáo phái, lỡ có con trai, bắt buộc phải giết, hoặc bỏ, là vì tuân theo, môn, chứ có mẹ nào nỡ hủy diệt thiên luận ?

Ngày trước, Đông phương bá chủ và Kim Lan Hoa đã trở thành cừu nhân với nhau là vì ông muốn nuôi con, bà muốn bỏ con.

Bà muốn áp dụng môn quy, xử tử Đông Phương bá chủ. Đông phương bá chủ hay được việc đó, phải nếm thử trước, xõ bà rơi xuống vực sâu.

Lão định ninh là bà đã chết, ngờ đâu bà không chết. Bà còn sống, tức nhiên bà phải thù lão. Bà có càn lĩnh cao, bà có thể giết chết lão đã trả thù.

Do đó, lão hết sức đề phòng.

Bây giờ, bà chịu nhả con, thì đương nhiên niệm oán hận đối với Đông Phương Bá Chủ nhẹ đi phần nào.

Lập tức, lão gọi to :

— Lôi nhi !

Có tiếng đáp rất lớn, vang dội khắp diễn võ trường :

— Con đến ngay !

Một bóng người lao vút đến, đứng bên cạnh Đông phương Bá chủ chính là Đông phương Lôi.

Hắn có phong tư tài mao xuất chúng, già đi hiện tại hẳn ăn mặc sang trọng, ai mà trông thấy hẳn cũng phải trầm trồ, khen ngợi.

Đông phương Bá Chủ đưa tay chỉ Kim Lan Hoa thốt nói với hắn !

— Mẹ con đó ! Sao khi sanh ra con, mẹ con gặp ngay biến, thành

mẫu tử phân cách nhau luôn, mãi đến hôm nay mới được trùng phùng. Con bước tới chào mẹ đi !

Đông Phương Lôi bước tới, kêu lên

— Mẹ !

Có nữ nhân nào không xúc động khi nghe một đứa con xa cách hơn mười mấy năm dài, gọi lên tiếng đó ?

Một tiếng, song hàm súc cả một trời thương !

Kim lan Hoa mở rộng vòng tay, đón tiếp giọt máu mà bà đã tưởng là vùi trong cát bụi từ lâu.

Dù một nữ ma đầu, nữ ma đầu nào cũng là một tờ mẫu, bởi hừm dữ khi nào ăn thịt con ?

Tự nhiên, Kim lan Hoa không cảm được xúc động trào dâng, lệ thương cảm, lệ bi hoài tưởng tràn như suối !

Quần hùng bên ngoài cũng cảm động trước cảnh mẫu tử trùng phùng. Họ im lặng, như hòa mình với người trong cuộc.

Riêng Tích Đại Tiên sanh và Du thiên Minh thì lại khác.

Cả hai không cảm động như mọi người, cả hai vô cùng lạnh lùng.

Bởi, một Đông phương Bá chủ đã gây sóng gió trên giang-hồ, vũ lâm vì lão mà mất cả an ninh trong nhiều năm qua.

Rồi Đông phương Lôi lại theo về với lão ! Hai kẻ bại hoại hiệp nhau, họ sẽ làm chấn động vũ lâm hơn !

Giờ đây, lại thêm một Kim Lan Hoa !

Bà ta là người trong Thiên Nữ giáo, một giáo phái có chủ trương ngược hẳn thiên luận. Như vậy, bà ta cũng là một ma đầu, không bao giờ g kém.

Đã kẻ bại hoại hiệp lại thì đúng là một sự đại bất tường cho vũ lâm !

Không kể Đông phương Lôi, một Đông Phương bá chủ, hay một Kim Lan Hoa, cũng là một đối thủ lợi hại của Tích đại tiên sanh

Huống hồ cả hai cùng hiệp với nhau

Tiên Sanh nghĩ mãi chỉ có một đường pháp giết tiên sanh giải

quyết định hình thời.

Phương pháp đó, là chế ngự Đông phương Lôi, dùng hãn làm phương tiện, tạo áp lực với vợ chồng Đông Phương Bà Chủ dồn họ vào cái thế lưỡng chiểu ngai hư đó.

Nhưng, làm sao mà Tiên Sanh hạ thủ đối với Đông phương Lôi?

Hãn vẫn còn thừa nhận Tiên Sanh là sư phó, thì khi nào Tiên Sanh chấp nhận việc lớn hiệp nhỏ?

Sự việc đã đến thế đó rồi, liên sanh không còn cố chấp tiêu tiết nữa được.

Đứng xa xa cục diện, Tiên Sanh vận chân khí vào hai tay, chờ cơ hội.

Kim Lan Hoa ôm con, khóc một lúc, vuốt ve hãn, hỏi:

— Trong thời gian qua, con có khổ lắm chăng?

[Khẽ, đương nhiên là khổ rồi:

— Không kể thời gian học võ nghệ tại Nga My Sơn, lúc đó liên rất thung dung và nhàn hạ, từ sau ngày phản sư xuống núi, hãn bị bào kiệt quang khí bỏ văng thông điệp của Tịch Đại Tiên sanh, truy nã khẩn cấp, làm cho liên trốn tránh vất vả biết bao!

Song hãn nghĩ, lúc này chẳng phải lúc tỏ bày tâm sự với mẹ, nên miễn cưỡng đáp:

— Chẳng kể gì cho làm mẹ ạ!

Bỗng, từ trên một cây gần đó, có tiếng quát vang lên vọng xuống cục trường, chấn động cả sân điện võ:

— Người làm gì có khổ chứ?

Liên theo đó, một bóng người từ tầng cây lao vút xuống Đông phương Lôi, khí thế nhanh và mạnh vô cùng.

Tịch Đại tiên sanh diệt mình, cảm chắc là Đông phương Lôi thế nào cũng bị người đó vô trúng.

Người đó nhanh Kim Lan Hoa còn nhanh hơn.

Bà đang ôm Đông phương Lôi, thoáng thấy biến vội xô nhẹ hãn

ra ngoài, dạn kéo dài hãn qua một bên.

Người vừa xuất hiện có cầm một thanh trường kiếm, sợ vô không trúng, vươn luôn tay trái đâm xuống một mũi kiếm.

Kiếm đâm vào mình Đông phương Lôi, hãn lại đứng phía trước mặt Kim Lan Hoa, sát lòng bà. Hãn bị bà kéo qua một bên, bày khoảng trống trước ngực bà, di nhần chính bà hứng trọn nhất kiếm liên tục đó.

Kim Lan Hoa kéo Đông phương Lôi sang một bên xong là mũi kiếm đã đến gần rồi, mũi kiếm đó nhắm ngay bụng bà lao vào.

Dù cho bà có thân pháp nhanh đến đâu, cũng không làm sao tránh kịp.

Nhưng, bà đâu có thể chết vì nhất kiếm đó được?

Lập tức, bà hút bụng vào, hút sâu hơn gang tay, bà nghĩ nếu mũi kiếm đó chạm vào, bất quá chỉ fâm lũng xước da thôi, còn như thế nguyên bụng như thường, bà sẽ bị kiếm đâm thấu ruột.

Dung như bà dự đoán, kiếm của người đó nhắm vào Đông phương Lôi, bất quá đâm thủng người hãn, nên cái đó không sâu lắm, bây giờ mất hãn rồi, kiếm vẫn chạm được Kim Lan Hoa, song chạm nhẹ.

Gia di, Kim Lan Hoa lại hút bụng, cái đích bước xê dịch ra xa hơn.

Phải có một sự trầm tĩnh phi thường mới dám liều như Kim Lan Hoa.

Bà vừa hút bụng, mũi kiếm đến liền, đồng thời gian, bà xoay nửa thân trên một phần tư vòng, nhấc bụng cho mũi kiếm đó trượt qua.

Một tiếng soạt vang khe, mũi kiếm rọc tét một mảng áo.

Bà xoay người lại, hơi ngả người về phía hậu, tạo khoảng cách vừa đủ cho một chân đá lên trong thế chệch.

Chân vừa chạm vào thân kiếm kiếm gẩy làm đôi, một đoạn bay đi một đoạn còn lại trong tay người đó.

Bây giờ mọi người mới nhận rõ người đó là ai.

Có tiếng kêu lên :

—Huyết Viên Thần quân !

Phải ! Người đó chính là Huyết viên thần Quân với đôi tay dài như tay vượn.

Kiểm đâm hụt, lại gây, gia dĩ lão bị chấn động mạnh, phải lùi mấy bước.

Vừa đứng vững, lão găm lên, quăng luôn hai đoạn kiếm gây dùng cả hai tay sẽ đủ mười ngón, vừa phóng đủ mười đạo chỉ phong vừa lướt tới.

Đông phương Lôi quá sợ, toàn dùng khối nắm tay của mẹ, chạy đi.

Kim Lan Hoa hú lên :

— Con không sợ gì cả ! Có mẹ đây !

Bà đầy luôn hẳn ra phía hậu, đồng thời hất bàn tay về hướng Huyết viên Thần quân.

Hai ngón tay của bà chỉ thẳng, kinh đạo vút ra nghe vù vù.

Thế đánh của bà gần như đôi đòn. Nếu song phương cùng đắc thủ, thì Huyết viên thần Quân bất lợi hơn.

Bởi chỉ phong của lão vút sang, bề quá trúng vào người bà, làm cho bà bị chấn động nhẹ phần nào thôi chứ không gây tổn thương gì quan trọng.

Trái lại, nếu lão để chỉ phong của Kim lan Hoa chạm trúng thì lão hoàn toàn bị chế ngự. Bởi chỉ phong của bà ta nhắm đúng mạch môn, mà mạch môn là huyết chủ tể của mọi động tác.

Hưởng chí, vũ công của lão còn kém quá, so với Kim Lan Hoa, nếu chịu đựng một cuộc đôi đòn, lão cảm chắc cái bại trong tay.

Kim lan Hoa vừa phản công, Huyết viên thần Quân lập tức rút tay về.

Nhưng, Kim Lan Hoa biến chiêu liền, xoay bàn tay đánh theo một đường, nhằm vào ngực lão.

Trước chiêu chương của Kim lan Hoa, Huyết viên Thần Quân

bất buộc phải lùi.

Mà lại tu làm sao hạ thủ đối với Đông phương Lôi ? Dù muốn dù không, lão cũng phải mạo hiểm lướt tới.

Vừa lúc đó, Đông Phương bá chủ tiến lên, chặn trước mặt Huyết viên thần Quân.

Thần Quân nghĩ, có thể lao lung mình lên không, rồi từ trên không đánh xuống Đông phương Lôi, như vậy là Đông phương bá chủ không ngăn chặn kịp.

Nhưng, nếu lão đánh hụt Đông phương Lôi thì cái nguy sẽ đến với lão liền, bởi có Đông Phương Bá Chủ và Kim lan Hoa kèm hai bên lão.

Lão hết sức tức uất.

Không giết được Đông phương Lôi, thì làm sao lão trả thù cho con gái ?

Sau lúc gặp lão tại Thiên Nhất Bảo, Đông phương Lôi đã trốn khắp bốn phương trời, lão tìm hẩn mãi.

Gần đây, lão nghe Đông phương Lôi, sắp làm lễ thành hôn với Tịch Linh tại Nhật Nguyệt Trang, lão đến nơi liền.

Lão đến đây trước Tịch đại Tiên Sanh, song đợi mãi vẫn không có dịp hạ thủ, lão lại không dám vọng động, vì anh em trang chủ họ Đinh chẳng phải là những tay vừa, ngoài ra còn có Đông phương bá chủ và quần hùng.

Lão không dám khinh địch như lần trước đến Thiên Nhất Bảo.

Bây giờ, có dịp cho lão hạ thủ, bất ngờ Kim Lan hoa can thiệp thành ra lão cũng chẳng làm gì được Đông phương Lôi.

Huyết Viên Thần Quân không dám lướt tới, mà cũng không thể tung mình lên không đứng nguyên tại chỗ, trừng mắt nhìn Đông phương bá chủ.

Đông phương bá chủ cười lạnh :

— Huyết viên Thần quân ! Lão lắm rồi, lão phu không gặp cái họ ! Từ đạo đó đến nay, cái họ...

Bỗng, lão giật mình, bỏ dở câu nói.

Kim Lan Hoa kêu rú lên, kinh hãi. Bà kêu rú lên hẳn phải có một biến cố phi thường.

Lão nhìn về phía bà ta, thấy Đông Phương Lôi vượt khỏi nắm tay của bà, hẳn đang bị Tịch Đại Tiên sanh kéo đi.

Vừa rú lên, Kim Lan Hoa vừa quay mình lại, vung tay tung chiếc lưới bạc theo Tịch Đại tiên sanh.

Lúc đó, tiên sanh đã kéo Đông Phương Lôi khá xa rồi, song khoảng cách vẫn còn trong tầm tay vung lưới của Kim Lan Hoa.

Tiên sanh nhận ra, không thể nào tránh khỏi mạng lưới chụp xuống đầu.

Lập tức lão đặt một tay lên đỉnh đầu Đông phương Lôi, tay kia vẫn nắm cứng tay hắn, chặn nơi mạch môn hãn.

Nếu bàn tay đó hạ xuống, thì chiếc đầu của Đông Phương Lôi phải nát như như cám.

Cứu nguy cho con hơn là giết địch, nếu Kim Lan Hoa cứ tung lưới, dù bắt được Tịch đại tiên Sanh, Đông phương Lôi sẽ không sống được.

Bất buộc bà phải thu hồi chiếc lưới, bởi bà biết rõ Tịch đại Tiên Sanh chỉ làm áp lực thôi, chứ chưa có ý giết Đông Phương Lôi.

Nếu muốn giết hẳn, tiên sanh đã hạ thủ rồi, cần gì phải kéo hẳn ra ngoài xa?

Chiếc lưới được Kim Lan Hoa thu về rồi Tịch đại tiên Sanh vẫn còn đặt tay bên trên đỉnh đầu Đông phương Lôi.

Hắn bị tiên sanh chặn nơi mạch môn, thân mình bất động song lý trí vẫn còn, hẳn hiểu rõ tình hình hết sức sợ hãi.

Đông Phương bá chủ không dám dùng võ lực can thiệp chỉ bước tới, gọi Tịch Đại Tiên sanh, định lấy lý luận phân trần:

— Tịch huynh hành động như thế, e không xứng với thân phận một chánh nhân quân tử đó!

Lão khích:

— Sao Tịch huynh lại có chủ trương giống như Huyết viên thần Quân?

Huyết viên Thần quân dù là một cao thủ, song so với Tịch Đại tiên sanh còn kém mấy bậc.

Huống chi phẩm cách của Thần Quân cũng kém hẳn?

Gép Thần quân cùng hạng với Tịch đại tiên sanh, là gián tiếp sỉ nhục Tiên Sanh.

Cái ý của Đông phương bá chủ là trêu tức Tịch Đại Tiên sanh, Tiên Sanh sợ mất mặt với quần hùng, sẽ buông tha Đông Phương Lôi.

Nhưng, vô tình đây, có móng tay nhọn, Tịch đại tiên sanh cười lạnh:

— Lão phu có chủ trương của lão phu, Huyết Viên Thần Quân có chủ trương của lão, sự việc của Nga My Sơn có liên quan gì đến lão, mà Đông Phương huynh định quơ đũa hết cả nắm chứ?

Đông phương bá chủ nghẹn lời, song vẫn chưa chịu đuối lý, cổ cái:

Đành là giữa Đông Phương Lôi với Tịch huynh, có cái tình thầy trò, song hẳn vẫn là con của lão phu và Kim Lan Hoa, chẳng lẽ cha mẹ không có quyền chiều cổ đến con? Chẳng lẽ trong môn quy Nga My Sơn, có khoản ngăn cấm cha mẹ chiều cổ đến con? Cha mẹ cho con nhập môn rồi, lại không có quyền tưởng nghĩ đến đứa con đó nữa sao?

Câu hỏi đó, kẻ ra cũng độc. Đối phương đã viện dẫn tư cách làm cha, làm mẹ để can thiệp cho con, nếu Tiên Sanh mà phủ nhận tư cách, thì giang hồ sẽ lên án Tiên Sanh hủy diệt thiên luận.

Thật là khó xử.

Sau phút giây suy nghĩ, tiên sanh đáp:

— Ngày trước, cát họ giao hẳn cho lão phu giáo huấn hẳn đã phạm tội, trước hết phải do lão phu chiều môn quy, trừng trị hẳn. Thiết tưởng ai ai cũng phải cho rằng lão phu hành động hợp tình hợp lý. Bất cứ môn phái nào cũng phải xử sự như vậy để bảo tồn thịnh danh. Huống chi người học võ xem trọng môn phái

hơn gia đình ? Bởi môn phái là công, gia đình là tư người có tính thần tượng vô phải trọng khinh tư !

Đông phương bá chủ lại nghen lại.

Kim Lan Hoa cao giọng hỏi :

— Con ta đã phạm tội gì, người có thái độ quyết liệt với nó ?

Lời án của Đông phương Lôi, còn ai không rõ ? Càng qua, Kim Lan Hoa ở tận Miêu Cương, không hề tiếp xúc với hào kiệt Trung Nguyên nên không hay biết những gì Đông phương Lôi đã làm.

Cho nên, bà phát hỏi cho rõ ràng.

Tịch đại Tiên sanh sôi giận, hét lớn :

— Súc sanh xâm phạm đến con gái của lão phu ! Cái tội thương luân bại lý của hần, không thể dung thứ được !

Đông phương bá chủ kêu lên :

— Tịch huynh nói sai rồi !

Tịch đại tiên Sanh hừ một tiếng :

— Sai ? Sai ở điểm nào ?

Đông phương bá chủ phân trần :

— Bọn trẻ yêu nhau, do đôi bên đồng tình, chứ nào phải Đông phương Lôi cưỡng bức ?

Tịch đại Tiên Sanh quát :

— Nói nhảm ! Vô lý quá !

Đông Phương bá Chủ cười nhẹ :

— Lệnh ái đang có mặt kia, sao Tịch huynh không hỏi qua mặt lời ?

Lão cao giọng gọi :

— Tịch cô nương ! Nhờ cô nương giải thích cho lệnh tôn rõ ! Có minh bạch rồi, lệnh tôn mới không giết oan Đông Phương Lôi !

Lão nhân mạnh mấy tiếng cuối cùng, cốt gây xúc động nơi Tịch Linh.

Lòng cú móm nóp lo sợ Tịch Đại Tiên Sanh hạ thủ, giết chết Đông Phương Lôi, Tịch Linh muốn can thiệp cứu hần, song làm sao nàng dám nói gì khi thấy phụ thân sôi giận đến độ mất bình tĩnh ?

Bây giờ, nghe Đông phương bá chủ gọi, nàng không do dự, bước tới ngay.

Đông Phương bá chủ mỉm cái ý cho nàng :

— Cô nương cùng Đông phương Lôi tâm đầu ý hợp, yêu nhau thế mà tiên sanh lệnh tôn cứ đổ tội cho Đông Phương Lôi quyến rũ cưỡng bức cô nương oan giết nó ! Cô nương giải thích cho lệnh tôn hiểu đi, để cứu một mạng người !

Tịch Linh cúi đầu, trầm ngâm một chút, rồi nhìn lên Tịch Đại Tiên sanh, rung rung giọng thất :

— Gia gia ! Chính con yêu Lôi ca ca ! Con tự nguyện theo Lôi ca ca ! Lôi ca ca không có tội gì cả !

Tịch Đại Tiên Sanh hét lên một tiếng, khí uất bốc mạnh, ngăn chặn máu lưu hành, dồn ở lại, trong thoáng mắt, Tiên sanh nghe toàn thân cứng lại, rồi mồ hôi đổ ra lưng hạt lớn, đầm ướt y phục.

Tiên sanh cả sợ, biết là vì quá giận, bị kích động mạnh khí huyết nghịch hành, nếu không kịp thời lắng dịu sự phản nộ, tất làm vào cảnh lâu hỏa nhập ma, nhẹ là tàn phế suốt đời, nặng là chết ngay.

Tiên sanh cố gắng điều vận chân khí trở lại thuận chiều, do đó mồ hôi đổ ra như tắm.

Naug, muốn lấy lại bình thường nào phải dễ làm trong một giây một lát ?

Tiên sanh thử người tại chỗ, không còn hay biết gì về ngoại cảnh thấy thân sắc Tịch Đại Tiên Sanh biến đổi Đông phương bá chủ giết mình rồi lại mấy bước.

Lùi lại rồi lão nhìn chăm chú tiên sanh.

Bỗng lão hiểu. Lão hết sức mừng rỡ, cho là một cơ hội hiếm có !

Trong lúc này, đang nói chỉ là Đông Phương bá chủ dù một kẻ tầm thường cũng đoán ngà được Tịch Đại Tiên Sanh đề dang.

Bởi, Tiên Sanh đâu còn một điểm nhờ khí lực, nào mà phản kháng ?

Biết như vậy rồi, lão có cần chi tiến công bất ngờ ?

Đề được quang minh chánh đại hơn, lão cao giọng gọi cho quần hùng đều nghe :

— Tịch huynh ! Chúng ta vẫn chưa phân cao thấp, bây giờ mình so nhau một chiêu lực xem nào !

Vừa nói, lão vừa xuất thủ, chẳng cần đợi dứt câu.

Cầm chắc là phải trúng, nếu đánh trúng là Tịch Đại Tiên Sanh phải ngã lể, lão ung dung phát chiêu.

Ngờ đâu, bàn tay lão vừa đưa lên, lão nghe một kinh đạo từ phía sau lưng lão cuốn tới.

Biết ngay có biến, lão toan rút chiêu về, đề quay mình đối phó với người đánh lể, song muộn mất rồi.

Một tiếng bịch vang lên.

— Chẳng phải do chiêu lực của lão đánh trúng được Tịch Đại Tiên sanh, mà chính lão hứng trọn một chiêu kinh nơi lưng.

Chiêu kinh đó phát đi, cũng khá mạnh, song không làm cho Đông phương bá chủ thọ thương nổi, bất quá chỉ đẩy lão nhào lớt tới phía trước một chút.

Nhưng chiêu kinh đó cũng gián tiếp phá vỡ chiêu của Đông Phương Bá chủ đánh sang Tịch Đại tiên sanh.

Một bóng người từ ngoài xa bay vút vào cục trường lớt ngang qua lão.

Lão nhìn thoáng qua, nhận ngay chính là quái nhân tự xưng là họ Bạch.

Đúng vậy, người đó chính là Du Thiên Minh, chàng lao vút thân hình, đến thẳng Tịch đại Tiên Sanh.

Đông Phương bá chủ sôi giận, hai lần sắp sửa đắc thủ, đều chàng ngăn chặn đủ cả hai.

Lập tức, lấy tư thế, lao tung lên một ngọn cước.

Du Thiên Minh có thể tránh ngọn cước đó, song tránh thì

nhất thì giờ chàng muốn cứu Tịch đại Tiên sanh kịp lúc nên không dám phí bỏ một phút giây bất buộc chàng phải thẳng đường chạy tới.

Chàng chạy ngay trong tầm ngọn cước của Đông Phương Bá chủ.

Biết thế nào cũng bị ngọn cước chạm trúng chàng già tăng tốc lực vút qua hy vọng ngọn cước phớt nhẹ vào mình chàng.

Đúng như chàng dự đoán.

Một tiếng vù vang lên vừa lúc chàng chạy ngang qua mặt Đông phương bá chủ.

Ngọn cước trúng lưng chàng nhờ chàng chạy nhanh nên chỉ phớt nhẹ thôi.

Nhờ thế chàng chẳng việc gì.

Ngoài ra ngọn cước của Đông phương bá chủ chạm vào lưng chàng như dây chằng tới nhanh hơn.

Vừa đến sát bên Tịch Đại Tiên Sanh, chàng vườn tay bẻ xốc Tiên Sanh lên, rồi chạy luôn, bất chấp quần hùng đang chen chúc đứng phía trước.

Song, quần hùng đã tự động dạt ra hai bên nhường lối chàng không gặp một trở lực nào cả cứ chạy đi, phút chốc đã rời khỏi diện vô trường.

Sở dĩ quần hùng tránh đường là vì họ sợ chàng vọt về hung ác, chứ chẳng phải họ thực sự vì có cảm tình đối với Tịch Đại Tiên Sanh.

Đông phương bá chủ sôi giận, hét lên một tiếng lớn, đuổi theo liền.

Lão đuổi theo Du thiên Minh, chắc gì lão bắt kịp chàng ! Bởi bên ngoài bàn ngoại là một chướng ngại vật lớn lao, thu hẹp ngang chướng ngại đó, hẳn phải lâu lắm.

Hiện tại, bên ngoài đó dao động mãnh liệt với diễn tiến vừa rồi.

Mỗi người một câu, ngàn người cùng thốt, khung cảnh hỗn loạn, huyền ảo phi thường.

Nếu lão đuổi theo, những người phụ họa với lão cũng chạy theo lão, khung cảnh càng hỗn loạn hơn nữa.

Nhưng lão chưa đuổi theo được.

Huyết viên Thần quân đã vội tới, chặn trước mặt lão, nhìn lão với đôi mắt đỏ ngầu.

X

CHƯƠNG L

GIẾT VỢ, ĐUỔI TRÒ

Hai lượt bị Du Thiên Minh phá hoại cơ hội, Đông Phương bá chủ cực kỳ phẫn uất.

— Giờ lại bị Huyết Viên Thần Quân ngăn chặn, dù chưa biết chắc có đuổi theo theo được Du Thiên Minh kịp hay không cũng là một cơ hội, vừa có cơ hội, lại vừa bị phá, lão tức uất huyết chết được.

Hét lên một tiếng lớn, lão vọt mình tới.

Trong khi đó, Huyết viên Thần Quân cũng lao mình về phía lão với tất cả sức mạnh.

Một tiếng binh vang lên, hai thân hình chạm nhau âm hưởng chấn động trọn khu diên vô trường.

Quần hùng xanh mặt nín thở.

— Cả hai chưa ai mà chiêu, bất quá trong lúc vọt vãng một quyết ngộ tử mà một quyết lướt lới, thành chạm nhau, đấu pháp đo, binh sanh chưa có một nhân vật nào mà hiện diện trông thấy !

Luận về thân phận, sự kiện đó làm mất mặt Đông phương bá chủ phần nào, bởi lão được xem như thủ lãnh tà phái, ít nhất lão cũng thừa công lực nghiêng đón đối phương, bằng một chiêu thức nào đó, có đầu đến đôi lúng túng, để cho cho đối phương chạm đến mình ?

Song, hiện tại, lão còn cần chỉ đến cái việc giữ thể diện được nữa ?

Lão đang phần nộ, bất cứ phương tiện nào mang thắng lợi đến cho lão, là lão dùng ngay.

Do đó, lão phải dùng phương pháp kém đẹp, lấy thân hình đè bẹp Trần quân.

Thần Quân rú lên một tiếng lớn, không còn tự chủ được nữa, dùng để cho áp lực của đối phương bắn dội về phía hậu.

Chính Đông phương bá chủ cũng bị chấn động, qua cái chạm đó tung lảo đảo đôi chân khỏi mặt đất, rơi xuống cách vị trí độ thước.

— Huyết Viên Thần quân còn rú lên hai tiếng nữa mới rơi xuống.

Thần Quân rơi xuống, chứ không đáp, điều đó chứng tỏ thương rất nặng.

Rơi xuống rồi lão còn đứng được, nhưng chỉ một giây thôi, thân hình nhũn như thịt không xương, bị một áp lực từ bên trên dồn xuống thụng thành một đống.

Di nhiên, bộ xương của lão đã gãy tụn vụn.

Thế mà lão chưa chết liền, chiếc đầu còn nguyên, lún trong đống thịt, từ mắt trờ lên, còn phờ ra, đôi mắt long lên, chom chớp, một phút sau, ánh mắt lão mới tắt.

Một cái chết thảm, chết rùng rợn, tại cục trường, có hằng ngàn nhân vật, người nào cũng từng bốn Nam lâu Bắc, nghe lắm thấy nhiều, song họ chưa hề mục kích mục một cái chết như vậy !

— Cũng có một số người, có cảm tình với Huyết viên Thần Quân, họ thương xót, họ phẫn uất, nhưng họ dám làm gì, bởi kẻ đã gây ra canh thảm khốc, lại chính là Đông Phương Bá Chủ ?

Huyết viên Thần quân chết, Đông phương bá chủ vẫn chưa hả giận, gương mặt của lão còn xanh dờn, trông đáng sợ.

Không một ai dám thở mạnh, làm gì lại dám nói tiếng nào, là tiếng ầm bộp ?

Có nhiều kẻ muốn tăng bốc lắm chứ, song có ai dám lên tiếng dằn dàu ?

Đông Phương Lôi đã lấy lại bình thường sau cơn sợ hãi cực độ vừa bước tới vừa cao giọng gọi :

Gia gia ! Kẻ thù đã đi rồi, từ nay chúng ta ăn no ngủ kỹ !

Đi ? Hẳn muốn nói đến Huyết viên thần Quân hay là Tịch Đại tiên sanh ?

Theo khẩu khí của hân, thì dĩ có nghĩa là chết.

Một Huyết viên thần Quân chết, chứ Tịch đại Tiên Sanh còn sống cạnh Tiên sanh, còn có Du Thiên Minh, tiểu cha con hân ăn no ngủ kỹ được chăng ?

Đông phương Lôi bước tới Tịch Linh bước theo, nhiều người nổi tiếp, phút chốc có hơn trăm người bao quanh Đông phương bá chủ.

Có kẻ bao vây thốt một câu :

— Đông phương Tiên sanh quả là một bậc kỳ tài trên đời này ! Vũ công của Tiên sanh đã đạt đến mức vô thượng !

Có kẻ đi xa hơn, tán :

— Nếu không là bậc kỳ tài, thì Tiên Sanh đâu đã đánh bại Tịch Đại tiên sanh ? Lão ấy đã chey chết, từ nay còn mặt mũi nào chen đứng giữa giòng đời nữa !

Chạy chết ?

Đông Phương Tiên sanh biết rõ, trong cục diện hôm nay, chính lão mới là kẻ chiến bại, chứ nào phải Tịch Đại Tiên sanh ?

Nếu Tịch đại tiên Sanh chẳng phải là chánh nhân quân tử, thì lão đã mất mạng rồi !

Cho nên, bao nhiêu người thừa phụng, tăng bốc, lão không cao hứng chút nào, trái lại khó chịu hơn !

Lão hiểu, trong số người thừa phụng nịnh hót lão có kẻ không nhận định sự hơn kém giữa lão là Tịch đại tiên sanh, tuy nhiên, lão không muốn kéo dài cái cảnh lằng bặc lão hơn, liền khoát tay, buông gọn :

— Các vị từ xa đến đây, vì hôn lễ của con trai lão phu, xin các vị vào trang, uống chén rượu vui. tạm thời bỏ qua biên cố này, bởi không đáng cho chúng ta bận tâm !

Người nào chưa tăng bốc kịp, lấy làm hối tiếc.

Lão thốt xong bước đi liền.

Lão đi nhanh, nhằm vào vòng người mà bước, gương mặt trăm trăm, không cần bảo ai tránh ra.

Thành thử mọi người bèn lên, hấp tấp nép sang hai bên, nhường rộng 'lối đi cho lão.

Anh em trang chủ trường cần vuốt một câu, lấy lòng Kim Lan Hoa vội thốt :

— Ngoài cái việc linh lang thành thân, còn có sự trùng phùng của phu thê Đông phương Tiên Sanh, cuộc rượu hôm nay hẳn phải vui vẻ lắm !

Họ đình ninh là Kim Lan Hoa sẽ cảm tạ, hảo ý của họ, ngờ đâu bà ta trăm lạnh gương mặt, gạt ngang :

Các người đừng nói nhảm, hãy đề yện cho ta, ta với lão còn món nợ xa xưa, sắp thanh toán trong giây lát đây !

Anh em họ Đình then đồ mặt, song chẳng dám nói gì.

Bây giờ, mọi người đều giải tán, lũ lượt kéo nhau vào trang chờ uống rượu.

Thấy vắng vẻ, Đông phương Bá Chủ gương diềm một nụ cười gọi Kim Lan Hoa !

— Việc cũ nên bỏ qua, còn nhắc lại mãi làm gì chứ ? Ta nghĩ chẳng có gì người phải oán hận ta, bởi chúng ta đã xử sự rất công bình với nhau kia mà !

Kim Lan Hoa hừ một tiếng :

— Công bình ?

Đông phương bá chủ gạt đầu :

— Người định hạ sát ta, ta trả miếng lại người, như vậy là huân rất dễ hiểu ? Còn như việc của con, nay nó đã trưởng thành, lại sắp có vợ đẹp, chúng ta là cha, là mẹ nên mừng cho con, lo tương lai,

cho nó, chứ sao lại cứ thù hằn nhau mãi, bỏ phước bầu phận mình mà con nó cũng buồn theo ?

Kim Lan Hoa hừ một tiếng nữa, to hơn :

— Ta hại người hay không, điều đó chưa rõ rệt hẳn, bất quá người chỉ tưởng tượng mà thôi. Còn người, đã xõ ta xuống vực sâu, đúng là sự thật rồi, nếu mà ta không có số sống lâu, hẳn ta đã rú xương trong lòng đá lạnh sao người độc ác như vậy, lại bảo là huà, là công bằng được à ? Lắm sao ta quên được cái đã tâm của người ?

Đông phương Bá chủ mỉm cười :

— Chứ người không quyết định áp dụng môn quy, Thiên Nữ Giáo, xử ta à ? Nếu ta không hay kịp liệu ta còn sống đến ngày nay chăng ?

Kim Lan Hoa trầm gương mặt.

Đông Phương Bá Chủ thở phào, biết rõ bà ta đang giận, song không động thủ liền, như vậy là còn có thể thương lượng.

Lão gọi Đông phương Lôi giục :

— Lôi nhi ! Van cầu mẹ con đi ! Con cứ đổ lỗi cho cha con cứ bảo với mẹ con rằng, sở dĩ cha có hành động đó, là vì cha muốn bảo toàn sanh mạng cho con ? Chứ riêng cha thì cha có lợi gì ?

Lúc đó họ đã đến tòa tiền viên,

Đông phương Lôi bước tới, quỳ xuống trước mặt Kim Lan Hoa thỏ :

— Mẹ đừng giận gia gia nữa, mẹ ! Mới bất hòa ngày trước, giữa mẹ và gia gia, do con mà có, thì cái tội phải do con gánh chịu. Nếu cần phải chết để cho mẹ và gia gia sum họp với nhau, thì con sẵn sàng chết ngay bây giờ trước mặt mẹ !

Tuy hạn Đông Phương Bá Chủ nở hạ thủ đoạn một cách tàn độc đối với bà, Kim Lan Hoa cũng nhìn nhận là mình có phần nào không phải, bây giờ con trai bà đã lớn rồi, giả như ngày xưa bà giết nó, thì ngày nay, đâu còn ai quỳ trước mặt bà, gọi mẹ tha thiết ?

Lòng bà dịu lại.

Bà nhìn con, bảo :

— Đứng lên đi, Lôi nhi !

Đông Phương bá chủ cười khoái trá, vòng tay trân trọng cảm tạ :

— Lão biết phụ ơn nương tử !

Kim Lan Hoa xì một tiếng :

— Người im đi cho ta nhờ !

Đông phương bá chủ cười hì hì. Niềm cào húng bốc lên đôi mắt lão sáng rực, trong phút giây, lão quên mất cái bại vừa qua.

Chẳng những lão quên cái bại, mà lão còn phách họa một viên ảnh huy hoàng.

Giờ đây, Kim Lan Hoa đã trở lại với lão, vũ công bà chẳng kém lão chút nào, nếu bà trợ giúp lão một tay thì lão còn lo gì một ngày nào đó, không thực hiện nổi cái mộng ngất ngưỡng trên ngôi vị độc tôn trong vũ lâm ?

Lão dạy qua Đông phương Lôi vẫy tay :

— Con hãy đưa mẫu thân con vào phòng nghỉ ngơi, cha còn mấy việc, cần phải thanh toán, xong rồi cha sẽ đến hiệp với mẹ con !

Đông phương Lôi kêu lên :

— Mời gặp mẹ, sao gia gia bỏ đi đâu ? Gia gia cứ ở đây với mẹ có việc gì xin phân phó cho con làm thay cho !

Đông phương bá chủ mỉm cười mắng :

— Tiểu quỷ tưởng ta cũng như người à ? Ta già rồi, đối với mẹ người, nặng nghĩa hơn tình, có cần gì phải quyền uyết tiết thẹn bên nhau như bọn trẻ các người đâu ?

Rồi lão tiếp :

— Cha đi một chút, trở lại ngay, con hãy hầu hạ mẹ, thuật cho mẹ người nghe những buồn vui đã trải qua trên giang hồ, trong khi chờ cha !

Lão ngấm đưa mắt ra hiệu với Đông phương Lôi đoạn bước ra

khỏi tòa tiểu viện.

Đông phương Lôi hội ý, vội đưa cha đi, bước theo ra ngoài.

Đông Phương bá chủ thấp giọng, tốt !

— Mẹ con đã trở về, thì phải có người ra đi !

Đông phương Lôi cũng sốt.

Một người ra đi ? Ai ? Tại sao lại phải ra đi ?

Đông phương bá chủ tiếp :

— Mẹ người có tánh tật đố nặng nề. Con nên giữ ý, đừng bao giờ nói đến người mù mắt đó nhé !

Đông phương Lôi thức ngộ ngay.

Hắn giương tròn mắt hỏi :

— Nếu đại ca trở lại thì sao, gia gia ?

Đông phương bá chủ đáp :

— Hắn trở lại, mẹ con chẳng lưu ý đâu, còn như hắn hỏi mẹ hắn đi đâu vắng- con cứ bảo là bà ấy chờ hắn không được nóng lòng bỏ đi tìm hắn rồi. Bà ấy đi đâu, chẳng ai được biết rõ.

Lão dặn thêm :

— Con nhớ nhé !

Đông Phương Lôi thầm nghĩ, từ ngày ty khai Nga My Sơn, thật ra hắn có làm nhiều điều bại hoại, song chưa có điều bại hoại nào tàn nhẫn bằng mưu định của Đông Phương Bá Chủ !

Thù người, thù cố giết ngay người đó, tuy có ác song nạn nhân không đau khổ !

Chứ, chia rẽ tình mẫu tử, đẩy dọa người tàn tật trong cảnh bơ vơ, thì dù sao cũng tàn độc hơn cái việc sát nhân, người ta không được chết ngay, người ta khổ sở mãi mãi, cho đến ngày nào đó không chịu nổi sự đau khổ mà chết đi.

Hắn nghĩ thế, chứ khi nào hắn nói ra ?

Hắn gật đầu :

— Con không quên đâu, gia gia !

Đông phương bá chủ thoát đi liền.

Lão vượt qua mấy ngôi nhà, đến một tòa tiểu viện, dừng chân lại trước vọng cửa hình vành trăng.

Xuyên qua vọng cửa đó, là đến một sảnh đường trang trí rất thanh nhã.

Lão vào gian sảnh đường.

Nơi đây, có hai người, không ai khác hơn là Nguyệt Phấn Ngọc, Cẩm.

Nguyệt Phấn không thấy gì được, chỉ nghe tiếng động Ngọc Cẩm với năm tay bà, cả hai cùng đứng lên.

Bà hỏi :

— Tôi nghe bên ngoài có sự huyền ảo phi thường, rồi đột nhiên đầu óc lại yếu lạng. Chẳng hay việc gì đã xảy ra, hử Đông phương huynh ?

Đông Phương Bá Chủ làm ra vẻ thần nhiên đáp :

— Chẳng có gì quan trọng, tuy nhiên, việc vừa xảy ra chắc là sẽ làm cho Nguyệt Phấn cao hứng lắm.

Nguyệt Phấn tươi ngay nét mặt :

Đông phương Bạch đã đến rồi à ?

Đông Phương Bá Chủ mỉm cười.

Nhưng trạng thái và cử động của lão qua mỗi câu đối đáp. Nguyệt Phấn không trông thấy, song con người đã có được thói quen rồi, biết rằng mình đối thoại với kẻ mù, vẫn biểu lộ như thường.

Lão tiếp :

— Phải đó ! Nguyệt Phấn đi theo ngu huynh ! Còn Ngọc Cẩm ở lại đây nhé, đừng đi đâu cả ! Chờ ta trở lại.

Ngọc Cẩm cúi đầu nhẹ giọng đáp :

— Dạ từ vâng lời sư phụ !

Đông Phương bá chủ bước tới nắm tay Nguyệt Phấn đưa bà ra ngoài.

Nguyệt Phấn vui tươi ra mặt nói :

— Con nó trở về đây rồi à ? Con nó có mạnh giỏi không Đông Phương huynh ?

Đông Phương Bá chủ đáp nhanh :

— Tự nhiên là nó mạnh giỏi chứ ! Nó là con của ngư huynh, ai mà dám chạm đến nó mà Nguyệt Phấn sợ ? Nhưng, nó cứ ngoan cố lắm. Nguyệt Phấn phải dùng lời khéo, mà khuyên dạy nó mới được !

Nguyệt Phấn gật đầu :

— Đó là bần phận của tiểu muội mà ! Đông Phương huynh yên trí !

Cả hai đi đến một miệng giếng.

Đông phương bá chủ không hề do dự một giây, vung chưởng đánh xuống đầu Nguyệt Phấn.

Nguyệt Phấn không kêu lên được nửa tiếng, thân hình nhùng xuống.

Đông phương bá chủ vươn tay, Nguyệt Phấn rơi xuống đáy giếng.

Lùi lại mấy bước, lão vung chưởng đánh vào một hòn giả sơn.

Hòn giả sơn trước gốc, bay tới, rơi đúng nơi miệng giếng.

Lão chỉ còn cơ chân đá nhẹ vào giả Sơn, miệng giếng được trám kín, không ai tưởng là giả sơn che kín miệng giếng và bên dưới giả sơn, có giếng.

Muốn giữ Kim Lan Hoa, lão phải hy sinh Nguyệt Phấn. Nói là hy sinh cũng không đúng, bởi lão giết Nguyệt Phấn không hề hối tiếc chút nào.

Bằng mọi giá, lão không để cho Kim Lan Hoa còn cái cơ tại đó. Nếu bà ghen hờn là bỏ đi ngay.

Lão nhìn quanh, chẳng thấy một bóng người, nhẹ thở phào, tin chắc là Đông phương Lôi, không một kẻ nào khác biết được hành

động của lão.

Bây giờ, lão lại kiểm điểm sự việc.

Còn hai người nữa có thể hòng lão về sự mất tích của Nguyệt Phấn.

Hai người đó là Ngọc Cầm và Tịch Linh.

Và Tịch Linh lão không lo ngại, bởi dù sao, nàng cũng phải đồng tình với Đông phương Lôi, và nàng sẽ không tiết lộ sự gì, dù nàng biết được sự đó.

Bất quá, nàng bất mãn, cũng chỉ bất mãn âm thầm.

Lão cần gì sự phê phán của nàng, miễn sao nàng đừng phản bội lão là được.

Còn lại Ngọc Cầm.

Lão trở về tòa tiêu viện, vào đại sảnh, nhìn Ngọc Cầm, trầm giọng thốt :

— Sự nương của người có việc cần phải đi xa, việc đó quan trọng lắm, người không nên tiết lộ với bất kỳ ai.

Vốn tính ôn hòa không bao giờ làm gì nghịch ý những người tiếp cận nàng, huống hồ là sư phụ, Ngọc Cầm đáp nhanh :

— Đệ tử hiểu !

Đông phương bá chủ tiếp :

— Mẹ của Lôi Nhi đã trở về đây, bà ấy cũng là sư nương của người, vậy người phải hết lòng tôn kính bà, vũ công của bà cao lắm nếu người gây được thiện cảm nơi bà, người sẽ học nhiều điều hay, có lợi cho người lắm !

Ngọc Cầm gật đầu :

— Đệ tử đa tạ !

Từ ngày đến Nhật Nguyệt trang, không lúc nào Ngọc Cầm không phiên muộn.

Nhìn cảnh âu yếm của Đông Phương Lôi và Tịch Linh, nàng nhớ đến Lâm hạo Sanh nghĩ đến họ Lâm, nàng càng âu sầu buồn bã, trăn lo cho sự an nguy của y, tự hỏi chẳng nhiều hiện giờ y họ lạc ở phương trời nào.

Rồi trong trang tuần bị cuộc lễ huy hoàng, nào đâu đâu cũng

thấy mọi người rộn rịp, nàng càng phiền muộn.

Cái số của thiên hạ sao tươi sáng quá. Còn nàng thì chẳng phút giây nào được an nhàn !

Đồng Phương Bá Chủ bảo nàng cố mua chuộc cảm tình của Kim lan Hoa, nhưng bà ấy có đầu, tự nhiên bà lo liệu cho đầu, chắc gì nhậu rồi, doái tưởng đến nàng ?

Nguyệt Phấn cũng ra đi rồi, nàng hoàn toàn cô độc !

Lừ nay, nàng còn nương tựa vào ai, tìm một an ủi trong những lúc sầu vượn cao ngọan ?

Ngọc Cầm vừa đi theo Đồng phương bá chủ ra ngoài, vừa nghĩ ngôi miên man.

Đang đi, Đồng Phương bá chủ bỗng nhớ đến một việc.

Giả như Du thiên Minh đến đây, không hỏi Đồng phương Lôi, mà chỉ hỏi lão về sự vắng mặt của Nguyệt Phấn thì lão sẽ đối đáp như thế nào ?

Chàng có tin được cái cái lý do vắng mặt của Nguyệt Phấn, như lão đã mớm cho Đồng phương Lôi được chăng ?

Lão cau mày.

Nhưng rồi lão tạm bỏ qua việc đó, bởi lão nghĩ tính khí của Du thiên Minh vô cùng quái dị, chưa chắc gì chàng đẹp tự ai chịu đến đây gặp lão.

Như vậy, việc Du thiên Minh tìm đến lão, không thành vấn đề nữa, ít nhất cũng trong lúc này. Lão cần gì phải lo lắng sớm ?

Lão an tâm trở lại tòa tiền viện, thấy Kim lan Hoa cười nói vui vẻ quá chừng, lão thở phào nhẹ người thấy rõ.

Nhưng, Kim lan Hoa trái lại vụt trầm gương mặt. Jua tay chỉ Ngọc Cầm hỏi lão :

— Nàng nào thế ?

Đồng Phương bá chủ đáp gấp :

— Nữ đệ tử của ngu huynh, nàng nhập môn chưa được bao lâu.

Nàng tên là Ngọc Cầm, có tư chất hơn người.

Lão gọi Ngọc Cầm :

— Bước tới lại mang sự nương người đi.

Ngọc Cầm bước tới, chưa kịp sụp lại, Kim lan Hoa khoát tay trầm giọng :

— Khoan ! Người không cần làm lễ !

Bà nhìn Đồng phương Bá chủ đầy nghi lẫn :

— Phong lưu quá ! Chán van người cầu không thu nhận, lại thu nhận một thiếu nữ ! Người đang khen lắm !

Bà thốt không mấy mai nường, tình, làm Đồng Phương bá Chủ hết sức bối rối.

Lão chẳng biết phải xử trí như thế nào ?

Kim lan Hoa cười lạnh, tiếp :

— Người có hai con trai, nếu chúng lập gia đình là người có thêm hai nàng dâu. Hai con, hai dâu, cộng bốn người, bao nhiêu đó không đủ cho người truyền nghề hay sao, lại còn thu nhận thêm đệ tử ? Người giải thích ta nghe xem ?

Bà quen gọi lão bằng cái tiếng người, dù có mặt Tịch Linh là dâu và Ngọc Cầm là người lạ, bà cũng không cần dè dặt.

Đồng Phương Bá Chủ dậm gịan chứ không dám nói, gương cười gật đầu :

— Nương tử nói phải đấy ! Dạy người ngoài, sao bằng dạy con !

Kim lan Hoa cao giọng :

— Người cho là ta có lý, thì lập tức đuổi nàng khỏi Nhật nguyệt Trang, và vĩnh viễn đừng nói mấy tiếng sư phó đệ tử !

Dù là một nhân vật trong tà phái, Đồng phương Bá chủ rất trọng đạo nghĩa sư đồ, bởi trong vũ lâm, dù chánh hay tà cũng thế, luôn luôn bảo vệ. Đạo nghĩa đó mà họ xem như thiên luân của một đại gia đình, như tình phụ tử trong một tiểu gia đình.

Đáp lại thịnh tình của quý bạn đọc bốn phương đã ủng hộ lâu nay nhà xuất bản **Xuân Thu**, chúng tôi xin trân trọng giới thiệu hai bộ tiểu thuyết chương :

U LINH YÊU NỮ

Một cốt chuyện ly kỳ rừng rợn và hấp dẫn đưa quý bạn vào sự say mê liên tục.

NGŨ TUYỆT MA VƯƠNG

Nói lên một thể lực hùng tàn do mưu mô huyền bí, ly kỳ gây cho bạn đọc hải hùng kinh khiếp.

Và cũng vẫn lối văn dịch thuật nhẹ nhàng của Thương Lan nhứt định sẽ không làm cho các bạn hối tiếc khi xem qua.

Xin bạn đọc nhớ đón mua.

Xuân Thu

Cơ Sở Ấn Loát và Phát Hành Đồ Loại Sách, Tiểu Thuyết, Tờ Báo Thông Dụng
Phục Vụ Cộng Đồng Người Việt Tại Hoa Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1975
P.O. Box 720065, Houston, Texas 77272 U.S.A. (713) 498-1474

Huống chỉ từ ngày nhập môn, Ngọc Cầm chưa hề phạm tội lỗi nào ?

Bây giờ, bỗng nhiên lại bảo trục xuất nàng, thì thật là buộc lão làm một việc trên sức lão.

Lão rấm ngấm một chút, đoạn thốt :

— Điều này...

Kim Lan Hoa trầm xuống mặt, nặng giọng hơn.

— Người nghĩ sao ?

Vốn là con người cao ngạo, Đông Phương bá chủ bị Kim Lan Hoa khuất nạt mãi, tức nhiên phải căm hờn, sự nhường nhịn của lão đã vượt ngoài phạm vi chịu đựng, lão suýt phác tác lên, song nghĩ đến đại cuộc tương lai, lão thấy phải đổi Kim Lan Hoa, cố hời vờ cùng.

Lão cười vuốt, hỏi :

-- Nương tử cần gì phải phân nộ ?

Lão quay sang Ngọc Cầm, tiếp :

— Người có nghe sư nương nói đấy chứ ?

Kim Lan Hoa hừ một tiếng :

— Ta không liên quan gì đến nàng ấy, cái tiếng sư nương không thể dùng được !

Đông phương bá chủ bảo :

— Người lập tức rời khỏi Nhật Nguyệt Trang, từ nay đừng xem ta là sư phụ nữa. Bất cứ đối với ai người không nên xưng là đệ tử của ta !

Thà là hết cho Ngọc Cầm !

Nàng mất luôn cái chỗ nương tựa cuối cùng. Bao nhiêu hy vọng tiêu tan, cơn mộng đã vỡ.

Chấp nhận sự phân cách đau lòng với Lâm Hạo Sanh là đề mong thanh tã, rồi sau đó đôi bên gặp lại nhau.

Thôi, ra. Lâm Hạo Sanh phải lưu lạc tha phương.

Giờ đây, người yêu xa cách, nàng lại bị vất bỏ lên vệ đường, sự học dở dang, mình lại rơi vào cảnh bơ vơ luan lạc!

Bất giác, nàng sững sờ, trước quyết định đột ngột của Đồng phương bá chủ.

Khi ông nghe nàng nói gì, Đồng Phương bá chủ hỏi:

— Người cô nghe nói chẳng?

Thái độ của lão không quyết liệt lắm. Nếu ai tình ý, tất thấy rõ sự miễn cưỡng của lão.

Ngọc Cẩm còn biết làm sao hơn nàng muốn khóc lắm, song khóc mà làm gì? Cô khóc cũng không cứu vãn được sự tình. Và lại nàng cũng không dám khóc.

Bất cứ mọi cảm nghĩ, trong lúc này, nàng đều không dám biểu lộ.

Nàng gật đầu:

Có nghe!

Đồng phương bá chủ quát nhẹ:

— Thế sao người chưa đi!

Ngọc Cẩm giật mình nấp lấp đáp:

— Phải! Phải! Rồi đi!

Nàng muốn xưng hai tiếng đệ tử lần cuối cùng cũng không dám nói.

Nàng quay mình, đến lúc đó lệ thấm mới trao dáng tuông tràn xuống má.

Đề đầu niềm khích động, nàng bước nhanh ra cửa. Ra bên ngoài rồi, nàng lấy tay áo lau lệ.

Bây giờ, nàng đi đâu đây? Đi đâu thì đi, miễn rời khỏi Nhật Nguyệt Trang thì được.

Nàng có gặp nhiều người trong trang, chưa ai biết là nàng

đã bị Đồng phương bá chủ đuổi xỏ, nên vẫn còn được xem trọng nàng.

Đi được một dặm đường, nàng xúc động tâm linh, lại khóc nữa. Càng khóc, nàng càng xót xa cho thân thế, càng nhớ đến Lâm Hạo Sanh.

Khóc được một lúc, nguồn lòng lắng dịu, nàng nhìn ra chung quanh.

Không cảnh tịch mịch vô cùng. Không một tiếng động, không một bóng người.

Ngay lại sắp tàn, hoàng hôn sẽ xuống trong chốc lát nữa đây mà lại một thân một bóng!

Còn cái căn nào khổ hơn cảnh một thiếu nữ đơn độc giữa núi rừng xa lạ, lúc về chiều, không nơi về, không nơi đến?

Vai con chim đập cánh trên tầng cây, những con chim bay xa từ sáng sớm, tìm mồi, bây giờ về tổ, trước khi văng thoi đường khuất dạng phương trời Tây!

Con chim còn có tổ mà về, tại sao nàng không có nhà mà đến?

Thì ra nàng chưa bằng một con chim!

Kiểm điểm lại sự học, nàng chưa thu thập được nhiều gì khả quan. Phần Lâm Hạo Sanh cũng chẳng có vũ công cao siêu gì đó.

Cả hai hiệp sức lại chưa sánh một Từ Tuyết Hồng mà Từ Tuyết Hồng đang chờ đợi họ ở cứ đoạn đường nào.

Trên con đường luan lạc mà nàng vừa dẫm bước trở lại, nàng hết sức lo sợ một cuộc gặp gỡ với Từ Tuyết Hồng rồi!

Hoàng hôn dần dần xuống, không gian nhá nhem tối.

Ngọc Cẩm cứ đi, thản nhiên như kẻ không hồn.

Bỗng có tiếng gọi đầu đây:

— Ngọc Cẩm cô nương! Ngọc Cẩm cô nương!

Ngọc Cẩm như rời xa tấc, cảnh chẳng nghe gì.

Tiếng gọi lại tiếp tục vang lên, mãi, suốt nữa!

Ngọc Cẩm giật mình, đảo mắt nhìn quanh, hỏi:

— Ai gọi tôi đó, phải không ? Ai ? Gọi tôi làm gì ?

Người gọi ứng tiếng tiếp :

— Tại hạ đây, Ngọc Cầm cô nương ! cô nương hãy đến tiếp trợ tại hạ cứu một người !

Ngọc Cầm hỏi tiếp, gấp giọng hơn :

— Ở đâu ?

Nhưng nàng cũng đoán hướng qua âm thanh, bước tới ?

Người đó tiếp :

— Cô nương ! Cáo cô nương biết trước đề khỏi phải sợ. Tại hạ có hình dáng quái dị, trông như quỷ dữ ! Song tại hạ là con người một người rất hiền, chứ không phải quỷ ! Cô nương yên trí, bước lại đây !

Ngọc Cầm hoang mang, tự hỏi, người nào đó, có chắc là không có ác ý với nàng chăng ?

Nàng dừng chân lại, do dự.

Sau cùng nàng cũng đi tới. Phía trước mắt, là một bụi cây rậm rạp, cành thấp lá dày, nàng chẳng trông thấy gì cả.

Người đó, ở trong bụi cây, thốt vọng ra :

— Vết cành lá mà vào, cô nương ! Tại hạ đang ở trong này đây !

Ngọc Cầm làm y theo lời người đó.

Trước mặt nàng thấy một lão nhân, đôi mắt nhắm nghiền.

Nhìn thoáng qua lão nhân, Ngọc Cầm biết ngay lão đang cô chịu đựng một cơn đau hành hạ mãnh liệt.

Sắc mặt của lão nhân biến đổi thoạt đỏ, thoạt trắng, màu sắc thay nhanh chóng.

Nàng nhìn đến người thứ hai bất giác nàng biến sắc, lùi lại mấy bước.

Người đó là một con người ! Nàng không tin được y là một con người !

Nhưng, người đó cất tiếng êm dịu thốt :

— Đừng sợ Ngọc Cầm cô nương ! Tại hạ không phải là người

xa xa lạ đối với cô nương, vì tại hạ biến đổi hình dạng, nên cô nương không nhận ra đó thôi ! Cô nương bước gần lại đây, tiếp trợ tại hạ !

Ngọc Cầm bớt sợ, hỏi :

— Tôi giúp được gì ? Tôi phải làm gì ? Mà các vị đang làm gì đó chứ ? Các vị là ai ?

Người đó, chính là Du Thiên Minh, còn lão nhân, đương nhiên là Tịch đại Tiên Sanh.

Du Thiên Minh thốt :

— Vị lão nhân này là Tịch Đại Tiên Sanh đó, cô nương ơ !

Ngọc Cầm ơ một tiếng ?

Tại Tịch Nhất Bảo, nàng từng nghe nhiều người nói đến Tiên Sanh, ai ai cũng hết sức cung kính khi đề cập đến danh hiệu Tiên Sanh.

Mặc chưa từng thấy mặt, nàng cũng được biết Tiên Sanh là đệ nhất cao thủ trong vũ lâm, nhân vật lừng danh chanh phách.

Nàng kêu lên ?

— Tịch đại Tiên Sanh ? Tiên sanh làm sao thế ?

Du thiên Minh đáp :

— Vì quá phần nề, tiên sanh bị kích động mạnh, chân khí nghịch hành, một mình tại hạ không đủ sức cứu tiên sanh, cô nương hãy giúp một tay !

Ngọc Cầm trở mặt :

— Tôi làm gì giúp được ? Tôi có biết làm gì đâu ?

Du Thiên Minh thốt :

— Cô nương có học võ, dù bản lĩnh chưa cao, ít nhất cô nương cũng biết cách vận khí chứ ?

Ngọc Cầm gật đầu !

— Biết chứ ! Làm ca ca có chỉ điểm tôi phương pháp đó !

X

CHƯƠNG LI

CÁI NGÔI MINH CHỦ

Du Thiên Minh gật đầu :

— Thế là được rồi ! Cô nương đặt bàn tay lên huyệt Hoa Cái của tiên sanh, đoạn vận dụng chân khí chuyển sang được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Bảo một người kém hơn mình, giúp sức mình, là một điều hết sức miễn cưỡng, chẳng qua Du Thiên Minh quá khẩn cấp, không còn cách nào là góp gió làm bão.

Một là khác, là vì chàng quá kiệt quệ rồi, song không dám gián đoạn, dù Ngọc Cầm không làm được việc phi thường, ít nhất nàng cũng duy trì tình trạng, chờ chàng khỏe lại.

Ngọc Cầm y lời, ngồi xuống, xếp bằng tròn, đưa tay ra nhưng còn cách ngực Tiên sanh độ tấc, bàn tay nàng như bị một mãnh lực gì ngăn chặn, không làm sao đưa tới sát hơn.

Nàng kêu lên :

— Tại sao thế này ?

Du Thiên Minh thốt :

— Cô nương cố gắng đi, vận dụng tận chân lực đi !

Ngọc Cầm cắn răng, đẩy mạnh tay tới.

Bàn tay nhút từ từ, từng phần từng phần.

Mồ hôi trán đổ ra thành hạt to, cuối cùng nàng cũng áp được bàn tay nơi huyệt Hoa Cái của tiên sanh.

Nhưng, áp được bàn tay nơi huyệt đạo rồi, nàng kiệt sức không vận khí nổi, trái lại còn thở mạnh.

Thở mạnh thì còn làm được gì ?

Du Thiên Minh hấp tấp bảo :

— Nín thở chứ, cô nương ? Cố gắng vận chân khí, căn cốt củ cô nương tốt lắm, Đồng Phương bá chủ chọn cô nương làm đệ tử thì phải biết ! Cứ y theo phương mà làm, chắc chắn phải có kế quả !

Ngọc Cầm nhếch nụ cười khổ :

Đồng phương Tiên Sanh...đã trục xuất tôi rồi !

Du Thiên Minh sùng sờ.

Nhưng, chàng không hỏi gì thêm, cứ bảo :

— Cứ vận khí đi cô nương ! Việc gì khác, chúng ta đợi lúc thuận tiện sẽ nói đến bây giờ nên lo cứu người trước.

Chàng giao niềm hy vọng cho nàng phần khởi lên :

— Tịch đại tiên sanh tỉnh lại rồi, là cô nương chẳng còn lo ngại gì nữa !

Ngọc Cầm gật đầu, cố vận chân lực.

Bàn tay nàng áp thật sát huyệt Hoa Cái của Tịch đại tiên Sanh.

Từ nơi huyệt đạo, một kinh lực bắn ra, đẩy bàn tay nàng dôi lại.

Nàng cố gắng hơn, ấn mạnh vào. Luồng phản lực Tiên Sanh dần dần tiêu tan.

Không lâu lắm nàng nghe khí huyết của Tịch Đại Tiên Sanh lưu hành rất rõ, rồi, cái luồng luân lưu đó tập trung tại huyệt Lao Cung nơi lòng bàn tay nàng, chuyển sang nàng, như cả hai làm một cuộc trao đổi.

Luồng khí luân lưu đó, chuyển qua, làm nàng sáng khoái vô cùng.

Nhờ thế mà nàng tiếp tục vận khí một lúc nữa, chắc rõ được bao lâu, một lực đạo mãnh liệt bất bình linh bắn từ người tiên Sanh đẩy bật nàng ra xa.

Trong lúc nàng vận khí, mắt nàng nhắm lại. Bây giờ, bị đẩy mạnh nàng giật mình, mở mắt ra.

Nàng thấy Tịch Đại tiên sanh và Du thiên Minh đã đứng lên rồi.

Du Thiên Minh có vẻ mệt mỏi phi thường. Chàng lùi lại mấy bước, tựa mình vào thân cây, thở gấp.

Tịch Đại Tiên Sanh đã khôi phục thân sắc trở lại như thường.

Tiên sanh thở mảy hơi dài, nhìn Ngọc Cầm rồi nhìn sang Du Thiên Minh.

Cũng như Ngọc Cầm, Tịch Đại tiên sanh trước sau không biết lai lịch của Du Thiên Minh vì hiện tại chàng đã trở thành một quái nhân.

Tuy bất động qua cơn nghịch hành của khí huyết, Tiên sanh vẫn còn sáng suốt, hiểu rõ ai cứu mình.

Bây giờ, tỉnh lại rồi. Tiên sanh vòng tay hướng sang Du Thiên Minh thốt :

— Đa tạ cát hạ cứu nạn lão phu !

Du Thiên Minh vừa thở vừa đáp :

— Tiên Sanh đừng khách khí ! Việc nhỏ mọn chẳng đáng quan tâm, vả lại ai ở trong trường hợp tại hạ, cũng phải hành động như vậy !

Tiên sanh nghiêm sắc mặt, hỏi :

— Nếu lão phu không làm thì, chừng như lão phu chưa hẳn hạnh gặp cát hạ lần nào trước đây ?

Du Thiên Minh gật đầu :

— Đúng vậy, Tiên sanh ạ ! Từ lâu tại hạ ngưỡng mộ danh lớn của Tiên Sanh, hận mình không có được duyên may để được bái kiến Tiên sanh, ngờ đâu, lại gặp được Tiên sanh tại Nhật Nguyệt Trang, chưa kịp chào hỏi. Đông Phương Bá Chủ lại gây sự rồi !

Tiên Sanh g lên một tiếng.

Du Thiên Minh đáp :

— Thực ra, một mình tại hạ không đủ sức làm gì cho Tiên Sanh cả ? May thay Ngọc Cầm cô nương đến kịp lúc, cả hai hiệp lực chẳng ngờ lại thành công !

Tịch Đại Tiên Sanh hướng qua Ngọc Cầm vòng tay thốt :

— Đa tạ cô nương cứu mạng !

Ngọc Cầm nắm miệng cũng không tưởng nổi là đã góp công vào một kết quả phi thường và được Tịch đại Tiên Sanh vì đề nhất cao

thủ vũ làm thối lời cảm tạ !

Tự nhiên, nàng cao hứng vô cùng, mặt nàng đỏ lên, nửa vì sung sướng, nửa vì thẹn.

Trong phút giây bối rối, nàng chẳng tìm được lời gì đáp lại tiên sanh.

Nhìn nàng một lúc, Tiên Sanh tiếp hỏi :

— Vừa rồi lão phu nghe vị bằng hữu này nói, cô nương là đệ tử của Đông phương Bá chủ, có đúng vậy không cô nương !

Ngọc Cầm gật đầu :

— Phải. Đông Phương Bá Chủ thu nhận tôi làm đệ tử cách đây không lâu lắm. Nhưng hiện tại người đã trục xuất tôi rồi. Người lại còn cấm tôi không được tiết lộ sự kiện đó.

Du Thiên Minh chen vào, hỏi :

— Tại sao lão ấy trục xuất cô nương ?

Ngọc Cầm thở dài, giọng nàng u buồn :

— Tại sao thì... tôi không được biết rõ, có điều chính Kim lan Hoa đưa ra chủ ý đó. Tuy Đông phương bá chủ thu nhận tôi, song từ ngày đó đến nay, tôi chưa học một môn công nào cả. Người chưa truyền dạy một chiêu, một thức nào, kìa Kim lan Hoa đến người, nghe lời bà ấy, đuổi tôi luôn.

Tịch Đại tiên sanh lại hỏi :

— Linh đường và Linh tôn là ai ?

Làm sao Ngọc Cầm biết được song thân là ai ? Bởi là thân cốt sắt, nàng mới bị người khinh khi, hiếp đáp, bao lâu rồi, nàng từ thiện cho số phận nàng.

Bây giờ nghe Tịch Đại tiên sanh, hỏi nàng xúc động tâm tình bật khóc.

Lâu lắm khi buồn thương lắng dịu, nàng đáp :

— Tôi... tôi là một cô nhi !

Tịch Đại tiên sanh sững sờ, trầm ngâm một lúc, rồi thở dài, thốt :

— Cô nương đã biết, lão phu có một đứa con gái nó, bất hiếu

đến độ bỏ cha, theo người. Trước mặt thiên hạ, nó tuyên bố ưng lấy cái người mà lão phu từ khước ! thật là...

Lão biến sắc mặt.

Ngọc Cầm vội an ủi :

— Tịch cô nương và Đông Phương Lôi xem ra cũng lố đời lắm chứ Tiên sanh ! Tịch cô nương đã yêu Đông phương Lôi, thì tiên sanh cũng nên tác hợp cho họ !

Tịch Đại tiên Sanh lấy lại bình thường thờ dài mấy tiếng, tiếp :

— Cô nương không biết được tâm tính của kẻ làm cha mẹ đối với con cái như thế nào, lão phu xin cô nương đừng nhắc đến cái việc đó nữa. Lòng lão phu đã nguội lạnh đối với mọi sự ở trên đời.

Dừng lại một chút, Tiên Sanh tiếp :

— Tuy nhiên, gặp cô nương rồi...lão phu thay đổi chủ ý...

Ngọc Cầm kinh ngạc :

— Tại sao, tiên sanh ?

Tịch Đại tiên sanh không đáp, chỉ hỏi lại :

— Lão phu muốn đưa cô nương về Nga my sơn chẳng hay nương nghĩ sao ! Căn cơ của cô nương tốt lắm nếu, cô nương thích học võ, thì rất chóng thành tài.

Ngọc Cầm không tưởng là trong cảnh đêm thuyễn, lại được một cái phao từ trên trời rơi xuống, mà cái phao rất lớn, lớn hơn một thành trì.

Du Thiên Minh cao hứng vô cùng, vội giục !

— Bối tạ tiên sanh đi, cô nương ! Đây là dịp may ngàn năm một thuở vậy !

Ngọc Cầm chợt tỉnh cơn say, bỗng giật mình xuống, thốt :

— Mong tiên bối chiếu cố đến phận cô nhi, tôi vô cùng cảm kích !

Đề cho nàng tay đủ lẽ, tiên sanh đỡ nàng đứng lên rồi chạy qua Du Thiên Minh hỏi một câu :

— Đến bây giờ, bằng hữu chưa chịu cho lão phu biết được gương mặt thật sao ?

Du thiên Minh nhếch một nụ cười khờ :

— Gương mặt thật của tại hạ như thế đó, tiên Sanh ạ !

Tịch Đại tiên Sanh trầm ngâm một chút đoạn tiếp :

— Thọ nhân một đại ơn, không ai dám nói đến cái việc đáp đền, bởi tiên nhân có nói, đại đức bất báo. Lão phu không nói chỉ hơn, chỉ hứa với bằng hữu là một ngày nào đó, bằng hữu có cần đến lão phu, xin cứ nhân về Nga My Sơn một lời, lão phu không hề từ khước bất cứ một việc khó khăn nào do bằng hữu phân phó !

Lời hứa của vị thủ lĩnh chánh phái, ngang với giá trị một tuyên ngôn của đẳng quân vương, Du thiên Minh không thể xem thường vội nghiêng mình đáp lễ :

— Tiên sanh dạy quả lời, tại hạ hết sức áy náy !

Tịch đại tiên sanh tiếp :

— Cát hạ cứu thoát lão phu, hẳn Đông phương bá chủ cảm hận lắm ! Cát hạ hãy cẩn thận !

Du thiên Minh cười thầm, thầm nghĩ Tịch Đại tiên sanh có biết đâu, chàng là con trai của Đông Phương Bà chủ ?

Chàng thờ ra mấy lượt đáp :

— Bà ị tiên sanh có lòng lo cho tại hạ. Tự nhiên tại hạ phải biết tránh cái dữ, tìm cái lành. Hướng cũ, với hình dạng này, tại hạ đâu có thích chường mặt giữa giường đời, thì lão ấy có tìm được tại hạ, tưởng cũng không phải là việc dễ dàng ! Bất qua...

Chàng đo dự.

Tịch đại tiên sanh hỏi :

— Bất quá làm sao ?

Du thiên Minh nghiêm giọng :

— Mượn Ngặt Nguyệt trang địa điểm cử hành hôn lễ của Đông Phương Lôi, hẳn Đông phương bá chủ có một mưu đồ gì. Tiên sanh có nghĩ đến điều đó chăng ?

Tiên sanh thờ dài :

— Có nghĩa đến chứ, cát hạ ! Nhưng lão phu cảm thấy mình bất lực có biết mưu đồ của lão, cũng chẳng làm sao được ! Chắc cát hạ cũng lượng xét cho lão phu !

Du thiên Minh biết rõ, vì vướng bận Tịch Linh bên cạnh Đông phương Bá Chủ, nên tiên sanh không thể xuất đầu lộ diện.

Hơn nữa, tiên sanh cao ngạo thành tánh, cái việc tiên sanh nhờ Du Thiên Minh cứu thoát, đưa đi khỏi Nhật Nguyệt Trang có thể được giang hồ dần giải là tiên sanh thâm bại nơi tay Đông phương bá chủ.

Do đó, tiên sanh không muốn tranh chấp cùng Đông Phương bá chủ nữa.

Chàng còn đoán biết, lần này về Nga my sơn, tiên sanh quyết ẩn tích mai tung, sẽ không hề xuất hiện trên giang hồ nữa.

Càng nghĩ đến đại cuộc vô lâm sau này, Du Thiên Minh càng thấy nặng tâm tư.

Chàng trầm giọng thốt :

— Tại Nhật Nguyệt trang, Đông Phương bá chủ sẽ cùng các nhân vật trong tà phái...

Nhưng, Tịch Đại tiên sanh khoát tay, không cho chàng nói tiếp, đoạn quay mình hướng về Ngọc Cẩm, bảo :

— Đi theo lão phu ! Chúng ta về Nga my Sơn !

Thối xong, tiên sanh bước đi liền.

Ngọc Cẩm lập tức heo sau.

Du thiên Minh gọi với :

— Tiên sanh !...

Chàng tiếp gấp :

— Tại hạ quyết định từ đây luôn luôn có mặt trên giang hồ để làm một cái gì cho vô lâm, chứ chưa thực hiện được ý nguyện quy ẩn. Chàng hay tiên sanh có điều chi chỉ giáo chăng ?

Tịch đại tiên sanh dừng chân lại, thở dài, đáp :

— Lão phu thẹn mình chưa bằng cát hạ, làm sao dám bày điều dạy khôn ? Tuy nhiên, cứ theo nhận xét của lão phu, thì chỉ có mấy

vị trong Phật môn mới có thể đương đầu nổi bọn Đông phương Bá chủ và Kim Lan Hoà mà thôi !

Du thiên Minh cười khờ, thăm nghĩ Tịch đại tiên sanh nói như thế có khác nào chẳng nói gì ? Đúng là tiên sanh thoái thác, không muốn can thiệp vào sự việc trên giang hồ nữa.

Nói làm chi đến những người nương mình nơi cửa Phật ? Có mấy ai được tiếp cận các vị đó ? Dù có tiếp cận được với họ, liệu có ai thuyết phục họ sẵn lòng rời chốn thanh tu để dấn thân vào vòng tranh chấp ?

Họ là những người xuất gia, tu đạo, họ chán mùi tục lụy, nhất định họ không can thiệp là cái chắc.

Chàng miễn nói thêm mấy tiếng, dò ý của Tịch đại tiên sanh, song tiên sanh đã dẫn Ngọc Cẩm đi xa rồi.

Chàng muốn chạy theo, nhưng nghĩ lại, có chạy theo cũng vô ích, biết có nói gì cũng không lay chuyển nổi tâm tư Tiên Sanh.

Do đó, chàng đứng tại chỗ, mơ màng...

Rồi chàng đi to, đi mà không biết đi đâu đi một lúc lại dừng chân, dừng chân rồi, đi tới...

Hiện tại, chàng không có một chủ trương rõ rệt.

Chàng cảm thấy mình bơ vơ cô độc vô cùng. Trong vũ trụ bao la chàng nhận ra mình lạc lõng quá !

Chàng tựa mình nơi một thân cây, nhìn bóng tối chung quanh dần dần bao phủ.

Bóng tối là bạn, hôm nay, ngày mai, mãi mãi là bạn của chàng !

Trong khi đó, tại Nhật Nguyệt trang, không khí đã thay đổi hoàn toàn.

Bởi hôn lễ đã bắt đầu từ lúc hoàng hôn vừa xuống.

Toàn trang chìm ngập trong tương bừng náo nhiệt, tiếng nhạc tiếng cười, tiếng nói hòa nhau, vang động cả một vùng, ngàn muôn ngọn đèn ngàn chập bông đêm trổ một địa diện mấy màu vương.

Người ta mừng lẫn lẫn, người ta cũng vội mừng luôn cái chiến thắng.

Người người đều hân hoan, nhưng nhìn kỹ một chút, tất ai cũng thấy phảng phất nơi mặt tảo nường một nét buồn.

Nhưng, càng buồn trong lúc đầu thôi, sau khi uống vài chén rượu men nồng gọi hứng, nàng hòa mình vào cuộc vui chung, vẻ buồn tan biến mất.

Giữa cuộc vui, đột nhiên anh em Trang chủ họ Đinh cũng nháy lên mặt bần đảo mặt nhìn lẫn khách khắp đó đây.

Mọi người đang ăn uống, cười nói ồn ào, đều giật mình.

Giàn khách sạn chứa đựng hàng ngàn người, bỗng nhiên ăm lạng như bãi tha ma, mọi người ngừng bất tiếng cười, tiếng nói cùng hướng mắt về anh em họ Đinh.

Cả hai lấy vẻ trịnh trọng, cao giọng thốt:

— Các vị tề tựu đông đảo hôm nay, làm cho Nhật Nguyệt trang vinh hạnh phi thường, anh em tại hạ vô cùng cảm kích. Tuy nhiên nếu Đông Phương bá chủ không tạm thời lưu ngụ tại nơi đây thì còn lâu lắm tề trang, mới chứng kiến một ngày thịnh hội như vậy. Xem đó đủ biết Đông phương bá chủ đã được hầu hết hào kiệt vô lâm ngưỡng mộ! Trên giang hồ, còn ai không công nhận tiên sanh là đệ nhất cao thủ đương thời!

Mọi người cùng rạp nhau, hoan hô ầm ỹ.

Tiếng hoan hô vang dội, chấn động tòa sảnh đường.

Đúng như anh em họ Đinh đã nói tòa cục trường, ai ai cũng công nhận Đông Phương Bá Chủ có võ học vô song những cao thủ hiện diện còn tán đồng nhận xét đó, nói gì những người tài nghệ tầm thường?

Đợi cho cục trường lắng dịu, anh em họ Đinh chỉnh thần sắc trang nghiêm, tiếp nối:

— Rằng không đầu, rằng không bỏ được, và năm một chỗ chờ chết. Từ nhiều năm qua, trong vô lâm, có biết bao nhiêu môn phái song chưa có một vị minh chủ, để thống lãnh quần hùng. Sở dĩ chưa có minh chủ, là vì ai ai cũng chỉ lo cho chính mình, một kẻ khác là chưa

được người tài đức.

Tại cục trường, phần đông gồm những người từng xuôi ngược khắp sông hồ, kinh nghiệm nhiều, tự nhiên họ đã hiểu Đinh Cương và Đinh Nưu muốn nói gì qua những câu mở màn trịnh trọng đó.

Đi nhiên phải có một số người hân hoan được ra mặt, sẵn sàng hoan hô, tán đồng, nếu có một kẻ nào đó xưng xuất dẫn đầu.

Càng có một số người biến sắc mặt, thầm kêu khổ.

Số người này hiểu rõ, Đinh Cương và Đinh Nưu sẽ nêu lên cái ý để suy tôn Đông Phương Bá Chủ vào ngôi vị Minh Chủ vô lâm.

Từ nhận Đông phương bá chủ là đệ nhất cao thủ vô lâm, là một việc.

Chấp nhận là Minh Chủ Vô Lâm, lại là một việc khác.

Chấp nhận là Minh chủ vô lâm, có khác nào tự mình chối bỏ tự do, cúi đầu khuất phục lão, chịu sự ức chế của lão?

Trở thành minh chủ rồi, lão sẽ ra lệnh này, lệnh nọ, sai khiến họ làm đủ mọi việc, khi nào họ cam tâm với kiếp nô lệ, trong khi họ công là tay hàng, tay bá một phương trời?

Đương nhiên, số người bất mãn, chỉ dám bất mãn trong tâm chứ làm gì họ dám tỏ lộ ra ngoài, cho nên dù không vui, họ cũng cố làm ra vẻ vui.

Anh em họ Đinh ngưng nói một lúc lâu chừng như để dò xem phản ứng ở mọi người.

Họ thấy, tại cục trường, có độ vài trăm nhân vật không hẳn thuộc chánh phái, mà cũng không thuộc tà phái.

Sở dĩ số người đó, từng có lối sống vô câu vô thức, họ đến đây, là do chỗ thân tình đối với anh em họ Đinh.

Anh em họ Đinh giao du rộng, biết nhiều người, cho nên có rất nhiều bằng hữu, rải rác khắp mọi nơi.

Họ đến đây, ngẫu nhiên cũng có, do thiếp mời cũng có.

Trước khi Đông Phương Bá Chủ xuất hiện tại Nhật nguyệt trang có rất nhiều cao thủ trong chánh phái đã đến. Những người thuộc đủ các phái Thanh Thành, Nga My, Tung Sơn, Thái Sơn, Vũ Dương có cả vị cao tăng của phái Thiếu Lâm.

Anh em họ Đinh có đem cái ý suy tôn Đông Phương Bá Chủ làm Minh chủ vũ lâm tỏ cho họ biết họ đều khuyến cáo Đinh Cương Đinh Nhu đừng nên đề xướng việc đó.

Song anh em họ Đinh không nghe lời họ, thành thử họ bỏ đi mà không cần cáo biệt.

Còn hơn hai trăm nhân vật không phân biệt chánh tà kia, họ chưa có thái độ gì, bởi họ không hay biết trước.

Tuy nhiên, rất có thể họ không đồng ý với việc đề xướng của Đinh Cương Đinh Nhu.

Bởi họ không thích bị ràng buộc, họ hành động tùy hứng, có lúc là tà, có lúc là chánh, họ vui buồn bất thường, và bất chấp dư luận vũ lâm.

Họ đến đây, cứ tưởng là đến uống rượu tán lộn, họ không ngờ cuộc hội họp đột nhiên lại biến đổi cả nội tình lẫn sắc thái.

Bây giờ họ biết rồi, họ bức tức, họ hối hận đã đến dự tiệc đề cử cùng phải lâm vào cảnh khó khăn.

Họ không muốn ở lại, song họ cũng không dám ngang nhiên bỏ đi.

Trong khi họ phân vân, Đinh Cương và Đinh Nhu cao giọng tiếp :

Vũ công của Đông Phương bá chủ, mọi người đều kính phục mà hôm nay lại có đông đủ quần hùng, đúng là cái cơ hội rất thuận tiện cho chúng ta suy tôn Tiên sanh vào ngôi vị Minh chủ vũ lâm. Chẳng hay các vị nghĩ thế nào ?

— Anh em, họ Đinh đưa ra một đề nghị một cách quá đột ngột tuy mọi người biết rõ hai Trang chủ trước sau gì cũng nêu lên đề nghị đó, có điều họ không tưởng là hai trang chủ nêu lên quá gấp.

Cho nên phần đông đều sửng sốt.

Nhưng kẻ thừa phụng Đông phương bá chủ hoan hô gấp :

— Đông phương minh chủ ! Minh chủ muôn năm !

Cơ kẻ đi xa hơn, thốt oang oang :

— Xin minh chủ tiếp nhận lễ bái kiến !

Một người nhào tới, mười người nhào tới, bốn trong đại sảnh bên ngoài đại sảnh, chen nhau để lướt đến trước mặt Đông Phương bá chủ.

Chưa ai kịp lay máng, Đinh Cương và Đinh Nhu quát lớn :

— Đừng làm huyên náo lên chứ !

Rồi, nghiêm giọng hơn, họ tiếp :

— Suy tôn một minh chủ, đầu phai là việc tầm thường ? Các vị khinh xuất như vậy, là giảm giá trị của người mà mình suy tôn.

Một người hỏi :

— Thế thì phải làm sao ?

Đinh Cương và Đinh Nhu đồng đáp :

— Uống máu, ăn thê !

Bọn thừa phụng dù có bị cắt đầu ăn thê, cũng vui vẻ như thường hưởng hồ hy sanh một vài giọt máu !

Họ đồng thanh hét lớn :

— Uống máu ăn thê ! Đúng vậy !

Đinh Cương và Đinh Nhu gọi to :

— Mang vào đây !

Họ không nói rõ là mang vật gì, nhưng họ vừa hét tiếng gọi, từ bên ngoài, có mấy tên gia nhân khiêng một chiếc bồn đi vào.

Bồn rất lớn, bằng đồng, đánh sáng ngời.

Số người bắt màn nhìn chiếc bồn, bất giác sửng sốt ! Thử ra việc này có toan tính từ lâu, chứ nếu không thì làm gì bọn gia nhân biết được cái vật đó trang chủ bảo mang đến !

Dù có biết đi nữa, cũng phải chạy đi tìm.

Chức vật đầu lại có sẵn bên ngoài, lại được đánh bóng trước?

Như thế này thì anh em họ Đinh và Đồng Phương bá chủ có chuẩn bị từ lâu.

Cái ý, do Đồng Phương bá chủ phác họa, còn anh em họ Đinh lãnh công việc dàn cảnh.

Sự việc diễn tiến quá dập dờn, bọn người bất mãn càng bối rối hơn.

Họ nghĩ, nếu bây giờ bỏ đi ngay, thì có khác nào ra mặt chống đối thực sự cái việc suy tôn mình chủ?

Như vậy là công khai đối lập với Đồng phương bá chủ! Và chắc chắn là Đồng Phương bá chủ sẽ không dễ yên cho họ.

— Còn như ma ở lại tất phải cắt tay lấy máu hòa đồng với máu của đám người thừa phụng, phát thể trung thành với Minh chủ!

Điều đó, chẳng bao giờ họ muốn làm!

lòng thế cấp bách, họ không thể chần chờ. Họ không hẹn mà đồng, cơ mấy người cùng kêu lên:

— Nhị vị trang chủ!

Lúc đó, Đinh Cương và Đinh Nhu đã nhảy xuống khỏi mặt bàn rồi.

Cả hai bước tới chỗ mấy người vừa gọi, hỏi:

— Các vị có điều chi chỉ giáo?

Nhiều người cùng thốt một lượt:

— Bọn tại hạ có việc khẩn cấp nơi mình, cần phải giải quyết ngay, không thể lưu lại đây chờ cuộc trích máu thể nguyên. Vậy mong nhị vị trang chủ lượng xét cho. Bọn tại hạ xin cáo biệt!

Vài người nói được, nhiều người cùng phụ họa theo, và họ chuẩn bị rời trang.

Đinh Cương Đinh Nhu bật cười ha hả:

— Chúng ta đều là anh hùng, lòng nghĩ sao, miệng nói thế, làm gì phải dấu diếm? Anh em tại hạ xin lỗi một câu, có đúng là các vị không bằng lòng, suy tôn Đồng phương bá Chủ vào ngôi vị Minh chủ

vũ lâm chẳng?

Có tiếng đáp oang oang:

— Đúng vậy! Tại hạ chẳng bao giờ chấp nhận cái việc đề cho người cỡi lên đầu, lặn cõ.

X

CHƯƠNG LII ÔNG MẪU ĂN THÈ

Hai người vừa thốt.

Âm thanh của họ vang to quá, mọi người trong khách sảnh đều nghe rõ.

Ai ai cũng dồn ánh mắt về phía họ.

Hai người đó, tuy có giọng nói sang sảng như chuông, giống, song thân vóc của họ thấp nhỏ, họ vận y phục màu đen, bóng ngời, chẳng rõ y phục của họ được cấu tạo bằng một chất liệu gì kỳ quái như thế.

Đinh Cương và Đinh Nhu lập tức tiến đến gần hai người đó, cùng hỏi:

— Thì ra nhị vị Đáo Chủ Hắc Vân Đáo ngoài khơi Đông Hải? Chẳng hay Đồng phương tiên sanh có khuyết điểm gì mà nhị vị Đáo chủ lại không lán đồng cuộc suy tôn?

Hai người đó, họ Tân, đạo chủ Hắc vân Đáo, ngoài Đông Hải có vũ công vừa nguy dị vừa cao.

— Trên giang hồ, cô cậu được truyền tụng từ Nam Chi Bắc.

— Đồng Hải Thất Đáo, Nga My Nhất Tuyệt.

Nga My nhất tuyệt là chỉ Tịch Đại Tiên Sanh.

Tài nghệ của Tịch Đại tiên Sanh, ai ai cũng biết, còn như công của người trên bày đạo, thì bất quá giang hồ có nghe chứ ít người có thấy.

Cho nên, đem Đồng Hải thất đạo, đặt ngang hàng với Nga My Nhất Tuyệt có phần nào qua đáng.

Hai đảo chủ họ Tân; là những nhân vật trong số cao thủ thượng thặng trên bảy đảo, họ là những người thường tiếp xúc với giang hồ trên mười ba tỉnh Trung Nguyên, nên được biết tiếng hơn những cao thủ khác ngoài đảo.

Người chủ xưởng việc phân phối, là hai vị đảo chủ Hắc vân Đảo thì sự tình chẳng phải tầm thường.

Nhóm ông họ Đông phương bá chủ im thin thít.

Nhóm phân phối chuẩn bị sẵn sàng, để kịp thời ứng phó mọi biến cố.

Và ai ai, trong phe thuận cũng như phe nghịch, chờ xem hai Trang chủ họ Đinh và Đông Phương bá chủ sẽ đối phó như thế nào.

Giả như Đông phương bá chủ lơ đi để mặc cho hai đảo chủ ra vẻ, thì những người phân phối cũng theo hai đảo chủ luôn.

Nếu Đông phương Bá chủ dùng bạo lực ngăn chặn hai đảo chủ họ sẽ tùy cơ quyết định thái độ.

Tân Đại cười lạnh một tiếng :

—Không tán đồng, là không tán đồng, chứ có gì lạ mà trang chủ phải cật vấn ? Bọn tại hạ ung dung ngày tháng, vô câu vô thúc bằng nhiên lại suy tôn một người, đặt trên đầu riện cò, khắp mình chịu lệnh, vĩnh viễn làm nô lệ không lý do, thử hỏi, ai ở vào trường hợp bọn tại hạ lại chịu được à ? Hai vị thích lệ thuộc nơi người, thì cứ thích, cứ lệ thuộc, chẳng ai dư công dị nghị đâu ! Dù cho hai vị có thừa nhận Đông Phương Bá Chủ là cha, là ông, điều đó là quyền của hai vị, xin đừng lời cuốn kẻ khác phải cái lạy ngoại nhân một cách dễ dãi !

Anh em họ Tân, nặng lời sì và anh em họ Đinh làm cho bọn phân phối há hê vô cùng.

Họ muốn cười lên thích thú, song cục diện đã chuyển biến sang giai đoạn nghiêm trọng, không ai dám cười cả.

Bọn ủng hộ vừa phân rã, không tương đối trước mặt Đông Phương Bá Chủ, lại có kẻ buông lung ngoa khí, bắt chấp hậu quả như thế nào.

Tân Đại, Tân Nhi không cần chờ nghe Đinh Cương Đinh Nhu nói gì, ung dung bước đi.

Cả hai đi được mấy bước, bỗng giật mình.

Thì ra, chẳng rõ từ lúc nào các giọng cửa cửa gian khách sảnh đã được đóng kín.

Chẳng những thế nơi vọng cửa chính, tám đôi hán đứng nghiêm xếp thành hàng chữ nhật.

Ai em họ Tân qua phút giây kinh hãi, lấy lại bình tĩnh hét to :

— Hai tên họ Đinh kia, các người có ý tứ gì ?

Họ bắt đầu bỏ cái áo giang hồ, và hoàn toàn đứng trong tư thế đối địch.

Nhưng Đinh Cương vẫn còn giữ lễ độ, trầm giọng đáp :

Hai vị chưa minh bạch sao ? Toàn thể cao thủ vô lâm đều bằng lòng suy tôn Đông phương tiên sanh lên ngôi Minh chủ, chỉ riêng hai vị chống đối, như vậy có khác nào hai vị phản kháng quần hùng ? Hai vị đương nhiên trở thành kẻ địch của tất cả, thì khi nào hai vị được ung dung rời khỏi nơi đây ?

Đi, đành rằng không thích thì đi, nhưng ít nhất cũng viên mãn một lý do nào đó, xuôi thuận một chút để tránh cái họa bất ngờ.

Cho nên ai ai cũng tưởng anh em họ Tân có một biện pháp thỏa đáng.

Nào hay họ buông lời mắng nhiếc thậm lễ, mắng không dành cho anh em họ Đinh một tác tắc dặt lui chân !

Thì bảo sao người ta không phản ứng ?

Ai ai cũng hải hùng, nghĩ đến số phận mình !

Cái chủ ý của Đinh cương Đinh Nhu quá rõ rệt dù cả hai không nêu ra.

Cái ý đó là cả hai nhất định không để cho một kẻ nào phản đối sự việc hôm nay, ly khai Nhật Nguyệt trang.

Tân Đại, Tân Nhi cùng hét lên một tiếng lớn, phất nhẹ bàn tay.

Trong tay mỗi người, hiện lộ một thanh đoản kiếm ánh thép sáng ngời.

Mỗi tay mỗi kiếm, bốn tay hai đôi, kiếm chớp lên, họ xoay lại bốn đạo ngân quang xẹt đến Đinh Cương Đinh Nhu.

Thân pháp nhanh thủ pháp nhanh, chiêu thức nguy dị quần hùng phải thối lui, họ là những tay kiếm phi phàm.

Anh em họ Đinh có chuẩn bị từ trước rồi, vừa thấy ánh kiếm chớp lên, cả hai cùng phất ống tay áo ra.

Tự phong vút đến, nghìn đòn bốn đạo kiếm quang.

Nhưng, ống tay áo dù sao cũng khó ngăn chặn bốn ngọn kiếm báu.

Tân Đại Tân Nhị vươn tay hữu, phóng mũi kiếm vào mặt đối phương, tay tả hoành kiếm lên, không, chém xuống.

Phắc ! Phắc !

— Tay áo và chạm kiếm, tay áo đứt lìa. Trong khi đó, mũi kiếm nơi tay hữu của anh em họ Tân lao vút vào mặt anh em họ Đinh.

Qua một chiêu đầu anh em họ Đinh bị đối phương chém đứt tay áo. Điều đó làm cho mọi người hiện diện vô cùng kinh ngạc.

Họ nghĩ như vậy là anh em trang chủ chỉ có hư danh, chứ không thực tài !

Thế ra, trang chủ Nhật Nguyệt trang chỉ là những kẻ tầm thường sao ?

Bọn người cùng cảnh, thất vọng phần nào.

Mũi kiếm địch chưa đến mặt, Đinh Cương và Đinh Nhu đã uốn ngược nửa thân trên, ngã đầu về phía hậu, miệng tượng tư thế Thiết Bổng Kiêu.

Hai mũi kiếm của Tân Đại Tân Nhị lướt qua, đâm vào khoảng không.

Ngã người về phía hậu Đinh Cương Đinh Nhu bật một chân lên, tung một ngọn cước như trời giáng.

Phóng cước trong trường hợp này, có nhiều hy vọng trúng đích.

Và Đinh Cương Đinh Nhu đã trúng hai đối phương.

Hai tiếng binh vaung lên, gần như đồng thời, Tân Đại và Tân Nhị cùng rú lên một tiếng lớn, thân hình bị tung bổng lên không rồi rơi xuống.

Áp lực của ngọn cước chưa dứt, cả hai lộn người đi mấy vòng mới đứng lại được.

Thần sắc của họ biến đổi dị thường.

Từ thế bại chuyển sang thế thắng, Đinh Cương Đinh Nhu bật cười lạnh thốt :

— Hai vị đã nhiều chưa ? Chẳng những riêng cho một ngày nay thôi, những ai phản đối việc suy tôn Đông Phương liên sanh làm Minh chủ vũ lâm đều không sống sót mà rồi Nhật Nguyệt trang. Bắt đầu từ hôm nay, trong khắp mọi ngõ đường đất nước, bất cứ ai chống lại việc này, đều phải tăng mạng !

Như vậy là rõ rệt lắm rồi, sự việc đã được sắp bày, mọi trở lực trong chương trình xúc tiến, phải được san bằng, dù có phải đi qua nhiều xác chết.

Câu nói hướng về hai đảo chủ, song lại là lời cảnh cáo cho những người hiện diện, cho tất cả giới giang hồ ?

Tân Đại, Tân Nhị cũng hú vọng một tiếng dài, cũng lướt tới.

Những kẻ đứng gần Đinh Cương Đinh Nhu đã tản ra xa từ trước hiện tại quanh họ là một khoảng trống khá rộng, Tân Đại và Tân Nhị lướt tới, không vướng bận ai cả.

Có người nhìn thoáng qua Đông phương bá chủ, xem vào có biểu lộ một phản ứng phần nào chăng.

Nhưng lão vẫn thản nhiên, nụ cười vẫn nở trên môi thần sắc không biến đổi.

Lão ngồi yên trên ghế, xem như sự việc chung quanh không mấy mai liên quan đến mình.

Đinh Cương Đinh Nhu xuất thủ dẫn một đối phương rồi liền rút kiếm cầm tay, khoả lên một vòng, nghinh đón thế công của địch.

Trong thoáng mắt song phương gồm bốn địch thủ trao đổi gần hai mươi chiêu.

Tân Đại Tân Nghị vùng kiếm chém quanh địch, đánh trên đánh dưới chém tả, phạt hữu, thoát từ trước mặt công vào, thoát từ phía đối diện đâm tới.

Đinh Cương Đinh Nhu đầu dựng lại, bình tĩnh ứng phó.

Cuộc chiến ác liệt diễn ra, thế quân bình còn duy trì giữa song phương qua gần bốn mươi chiêu.

Bên ngoài cuộc chiến quần hùng thấy rõ Đinh Cương Đinh Nhu áp dụng chiến thuật giữ khỏe chờ mồi.

Bên ngoài biết như thế, Tân Đại Tân Nghị cũng đã bắt đầu minh bạch.

Minh bạch rồi, họ có phần nào hối hận mình quá nóng nảy, tạo cho gỏi phương một lợi thế rõ rệt.

Nếu cứ đà này xuất thủ mãi, chẳng những không làm gì được đối phương, mà họ còn dần dần kiệt sức, cuối cùng phải chuốc lấy thảm bại.

Bây giờ, kẻ như họ đã lên lưng cọp rồi, không còn xuống được nữa.

Họ phải thay đổi đấu pháp, chuyển thủ, giảm công, chiêu thức phát ra hết sức kín đáo chắc chắn.

Họ cũng chậm thân pháp lại, tránh phạm chân khí.

Nhưng họ thay đổi đấu pháp, cũng chẳng lợi ích gì, họ lợi thế công. Đinh Cương Đinh Nhu càng ung dung hơn, vừa nghiêng chiến vừa cười khêu khích.

Tân Đại Tân Nghị tức uất, quên cả đề dặt đánh gấp, đánh mạnh trở lại như trước.

Bởi tức uất bởi hấp tấp, họ phát xuất chiêu thức quá ồ ạt do đó kém phần kín đáo, khí thế xem thì mạnh, nhưng phần áo diệu hầu như không có.

Chiêu thức của họ đưa ra, dễ lộ sơ hở càng phút càng nhiều đã rồi họ hiểu lĩnh hơn, họ càng trí mạng càng dễ lộ trống rỗng.

Đến lúc này, Đinh Cương và Đinh Nhu mới quật khởi thế phản công.

Cả hai cùng đâm một nụ cười đắc ý, cùng chuẩn bị.

Đường kiếm của họ Đinh bắt đầu loang loáng lên mỗi phút một nhanh, thoát tít họ định áp đảo tinh thần địch bắt buộc địch phải vận dụng trọn vẹn tâm tư ứng phó, không còn suy nghĩ gì khác.

Từ cái thế đầu lung, họ chuyển sang cái thế mỗi người đối diện một địch thủ.

Đồng thời gian chuyển thế, họ nhứt bước tới thu hẹp khoảng cách.

Mũi kiếm theo tay vươn, bay ra, nhắm vào ngực địch trở lao nhanh.

Họ Tân giật mình, vừa công người, hốt ngực, vừa vòng kiếm trong tay tả từ bên trên chặt xuống.

Họ chậm tay một chút.

Kiếm chưa chặt xuống, họ Đinh ngoặt ngược bàn tay, bỏ cái thế đâm vào ngực, chém thốc lên trên, liên trọn cánh tay tả của họ Tân.

Hai cánh tay rơi xuống, nền đất sình, máu từ chỗ đứt vọt thoáng mắt đầm ướt nửa bên người họ Tân.

Mặt xám xịt, họ Tân lao đao thân hình lúi lúi.

Anh em họ Đinh không tiến theo cả hai ung dung dứt kiếm vào vờ, rồi đồng đặc thốt :

— Chặt đứt cánh tay các người, là để alão huấn các người bỏ hẳn cái tánh ngoan cố. Giả như các người chấp thuận cung phụng Đông phương Tiên Sanh lên ngôi Minh Chủ, thì anh em ta Sẵn sàng tha chết cho, mà lại còn cấp cho thuốc trị thương. Nếu các người cứ để cho máu ra mãi, cuối cùng rồi cũng chết uổng mạng !

Vốn tính quật cường, Tân Đại Tân Nghị khi nào tiêu hóa những lời anh em họ Đinh.

Cả hai cùng hết lên, như cốp rỗng phá rừng, cùng cử cao cánh tay hữu.

Đôi mắt của họ cùng quắc sáng niềm phần uất bốc lên thành lửa.

Ái ai cũng tưởng là họ sẽ động thủ, quyết trí mạng đã phục thù.

Không ! Họ không trí mạng với địch. Quân hùng đã đoán sai cái ý của họ.

Tay hữu đưa lên, kiếm chớp theo tay, kiếm không bay tới. Họ quay mũi kiếm nhắm vào ngực họ, họ đâm mạnh.

Họ tự sát !

Kiếm chạm vào ngực, họ cùng rú lên một tiếng, tiếp theo là hai tiếng bịch !

Hai thân xác ngã ngửa tại cục trường, bất động trong vũng máu.

Đinh Cương Đinh Nhu hừ một tiếng, cộc lốc :

— Các người đầu ? Dọn sạch khoảng nền này gấp !

Bảy tám đại hán vàng một tiếng lớn, cùng lướt tới, mang hai xác chết đi liền.

Trong khi đó, một vài đại hán khác mang nước và vải đến, lau sạch máu.

Cửa sảnh đường mở ra, rồi đóng lại.

Quần hùng bị giam lỏng như cũ.

Thấy người được đi tẩn, máu người được lau sạch, mọi người lại im thinh thối. Khàn khàn trở lại khung cảnh bình thường, như chẳng có việc gì xảy ra.

Đinh Nhu trầm giọng thốt :

— Giả như không còn ai muốn dẫm chân lên con đường của hai đảo chủ Hắc vân Đảo, thì chúng ta bắt đầu làm cái việc cắt đứt dây máu ăn thề !

Trong sảnh, ngoài sảnh, tiếng hoan hô vang rập lên chấn động toàn khu trang viện.

Bọn người phản đối còn dám nói gì ? Họ nhìn vào gương Tân

Đại Tân Nhị, họ nghĩ đến số phận mình, họ ước lượng tài nghệ của mình.

Đa số phục họa rồi, thiếu số không thể ngược giềng, và rồi cái việc mà họ bất mãn nhất đời lại dễn ra.

Đinh Cương gọi to :

— Rượu !

Bảy giờ, cửa đại sảnh mở rộng.

Bốn đại hán khiêng một vò rượu lớn vào khách sảnh. Chúng mở nắp vò, đổ hết rượu vào chiếc bồn.

Rượu thuộc loại quý, bốc hương ngọt mùi.

Đinh Cương và Đinh Nhu vò tay.

Hai đại hán mang đều một cuộn lụa hồng, theo lệnh của trang chủ trải rộng ra.

Có kẻ mang tiếp đến đủ bút, mực, thêm một chiếc bàn bằng gỗ đàn hương.

Mực và bút được đặt lên chiếc bàn đó.

Đinh Cương trình tượng thốt :

— Suy tôn, Đồng phương bá chủ vào ngôi vị Minh chủ, là chúng ta làm việc vì đại mà suốt mấy trăm năm qua rồi, vũ lâm không làm nổi, dù chúng ta là con nhà võ, song cái lễ vẫn phải theo văn mao, đúng với đạo nghĩa con người. Cho nên một cuộc chung máu ăn thề phải có bằng danh sách và tuyên ngôn, lưu truyền làm một quy điều ước thúc người trong minh hội. Về việc ghi tên, chúng ta cần có một người có ết bút tên kẻ và Thánh Thủ Thư Sanh đánh được đề cử làm cái việc đó ! Vậy xin mời Thánh Thủ Thư Sanh bước ra.

Một người bước tới.

Người đó tạc độ trên dưới bốn mươi, vóc cao, vận y phục trang nhã tỏ rõ là một văn sĩ phiong lưu.

Điểm một nụ cười, y cất tiếng :

— Trang chủ quá khen. chữ nét bút của tại hạ có gì là đặc biệt đâu ?

Y họ U. tên Phóng, một cái họ rất hiếm trong đời diêm hử,

y từng lui tới trường thi, liên tiếp mấy khoa nhưng kém duyên may với bằng hồ, thành văn còn là bạch diện thư. Sinh ở lúc tuổi dở, già dở trẻ.

Chấn văn, theo võ, nhờ kỳ ngộ mà thành tài, tạo được chút danh trên giang hồ. y chọn cái hiệu là Thánh thủ thư sanu đề gián tiếp khoe mình tài kiếm văn võ.

Đinh Cương mỉm cười :

— U huynh khéo nhún nhường ! Xin văn bút, lưu kỷ ngày thiện hội của vũ lâm đi thôi !

U Phóng chỉ tên.

Lên y đứng đầu danh sách, song cái việc trích máu thì chính anh em Đinh Cương Đinh Nhu làm trước.

Lần lượt, quần hùng hiện diện ghi tên, trích máu, phe thuận sôi sảng làm, phe nghịch miên cưỡng làm.

Phải mất độ nửa ngày trời, việc trích huyết ăn thề mới xong, với số người đông như biển.

Bây giờ, còn lại mười hai người cuối cùng. Mười hai người này nhất định không tham gia minh hội.

Đinh Cương Đinh Nhu vẫn không biết chủ ý của số người đó ẩn ẩn thối :

— Các vị bất tất phải nhường nhau kẻ sau người trước. A trước ai sau cũng thế thôi ! Xin ghi tên, trích máu cho cuộc lễ sớm chấm dứt, bởi mình cò uống máu thề kia mà !

Hai anh em nghiêm giọng tiếp nói :

— Uống máu thề xong, là vĩnh viễn mình tùy thuộc sự thống lãnh của minh chủ !

Mười hai người đó, biến sắc mặt dần dần, một lúc lâu, họ cũng bật cười.

Tiếng cười của họ nghe lạnh rợn vô cùng.

Một lão nhân trong số đó, có thân vóc ốm, thấp, bụng từng từng sưng :

— Đinh trang chủ ! Bọn tại hạ không thừa phục bất cứ ai làm

minh Chủ : Nếu có sự cưỡng bức, thì thà chịu chết chứ không chịu khuất phục !

Tuy thân vóc ốm nhỏ, lão nhân có thần sắc rất dai nghiêm và lừng. Đôi mắt của lão sáng lạnh, ai trông thấy cũng phải giùn mình.

Dám nói vậy thế, lão nhân phải là người có địa vị lớn trên giang hồ. Và tự nhiên quần hùng phải biết rõ lão là ai.

Đúng vậy, phần đông những người hiện diện đều nhận ra lão.

Lão một cao thủ trong phái Điem Thương, tên Phạm Hạc ngoại hiệu Văn Trung Kiếm.

Mười một người kia phụ họa liên.

Phạm huynh nói phải đó ! Chúng ta thà chết chứ không chèn ép ai uy hiếp, cưỡng bách làm một điều trái ý muốn !

Mười một người dám nói lên câu phụ họa đó, hẳn cũng chẳng là những tay vừa.

Hồ là cao thủ của các môn phái hữu danh trên giang hồ, bởi xuất thân lại Trung Nguyên, thính thể của họ khác hơn hai Đảo Chu Hắc Vân Đảo. Do đó hành động của họ cũng không đồng chiều hướng với Hai Đảo Chu, cho nên mãi đến bây giờ họ mới hiện lộ chân tướng.

Đinh Nhu điềm một nụ cười nhảm hiềm hỏi :

— Các vị liệu với một số người như vậy, có thà chống đối, nỗ toàn thề thiên hạ vũ lâm chẳng ? Tại hạ tưởng ! Các vị có phần nào kém sáng suốt đó !

Phạm Hạc cười lạnh :

— Lời nói củ Đinh trang chủ, lão phu không hiểu được cho rõ ràng ! Có phải trang chủ cho rằng, nếu Đông phương ba chủ được các vị thừa phục làm minh chủ, thì Tiên Sanh có quyền bắt buộc toàn thể hảo kiệt vũ lâm phải tuân theo hiệu lệnh của Tiên Sanh chăng ?

Đinh Cương cao giọng :

— Nếu không phải, thì các hạ sẽ làm gì ? Còn như phải, các hạ

có thái độ ra sao ?

Phạm Hạc biến sắc mặt xanh dờn. Niềm phần uất bốc cao cực độ.

Tuy nhiên, vốn tính trầm tĩnh, lão không bạo tào như anh em họ Tân Đại Tân Nhị chỉ cười lạnh, thốt :

— Cái tâm nghĩ như thế nào, tại hạ nói thực ra thế ấy, lại hạ cho rằng, hai vị thừa hiều rồi kia mà, nhưng hai vị muốn nghe tại hạ phải nói lại một lần, lần là duy nhất. Nà Đông phương tiên sanh trở thành Minh chủ, thì cũng chỉ là Minh Chủ là phải mà thôi !

Đinh Nhu cười mỉa :

— Thì ra, các hạ là người trong chánh phái ? Bởi thuộc về chánh phái nên các hạ phân đối ?

Phạm Hạc không nao núng :

— Nhất Địch Thượng, tuy không sinh được với các danh môn đại phái, song từ ngày môn phái được sang lập đến nay, các đệ tử trải mấy đời chưa hề làm một điều gì bại hoại, do đó không thể được liệt vào hàng ngũ tà môn ác đạo. Theo chân là cái chủ trương là là răn mình, nhất định không xu phạm một ai mà rồi phải lưu danh nhờ ngàn thuở !

— Buông ra câu nói đó, Phạm Hạc phần hận trần ông. Qua câu nói đó, tình hình biến chuyển đến độ không còn cứu vãng nữa được.

Một câu nói bất lợi được buông ra, điều đó chứng tỏ Phạm Hạc đã quyết liệt lắm rồi, bất chấp mọi hậu quả, sẵn sàng tiếp nhận mọi phản ứng.

Đinh Cương Đinh Nhu bước tới một bước.

Đông phương bá chủ cười dài, gọi :

— Nhị vị Trang chủ hải bình tĩnh.

Cục trưởng xạo xự vì câu nói của Phạm Hạc. Ai ai cũng cảm thấy là mình bị Phạm Hạc chỉ trích. Tất cả đều bất bình cùng nhau nhào lên, cùng toan phác tác.

Song, Đông phương bá chủ đã can thiệp, họ còn phất tặc, làm gì nữa ?

Họ im lặng, chờ xem chuyển biến của cục diện.

Đông Phương bá chủ đứng lên.

Bọn Phạm Hạc mười hai người nhất tề rút võ khí cầm tay, sẵn sàng ứng phó.

Nhưng, Đông Phương bá chủ ung dung quá thần sắc an nhiên, như không hề quan tâm đến những gì đã xảy ra ở lại cục trường.

Nhìn lão lúc này, có ai lại nghĩ lão là con người hiếu chiến, một con người có cái tâm tàn độc ?

Lão từ từ bước tới càng lúc càng gần phạm Hạc.

Bọn Phạm Hạc lập tức tạo một vòng tròn, lưng dựa vào trung tâm mặt hướng ra ngoài, thành cái thế liên lập, có thể chống trả mọi cuộc tấn công do bất cứ từ phía nào.

Khi Đông Phương bá chủ đến gần, Phạm Hạc chong thanh kiếm ngang ngực, mũi chỉ thẳng ra ngoài.

Hai người đứng hai bên Phạm Hạc cũng đã thủ thế, sẵn sàng phất kiếm.

Nhưng, Đông phương bá chủ bình tĩnh như người vô đối phương chẳng biết ý tứ lão như thế nào.

Lão thốt :

— Sở dĩ anh hùng hào kiệt bốn phương quy tụ về đây hôm nay được đông đảo như thế này, là vì các vị bằng hữu có hảo tâm dự lễ thành hôn của con trai lão. Việc tuyển chọn Minh chủ và làm dâu có, thì cũng do chú ý của nhị vị Trang chủ Nhật nguyệt trang điều đó thực sự ngoài chỗ hiểu biết của lão phu !

Lão đồ tráit mọ sự an bày cho Đinh Cương Đinh Nhu. Lời nói của lão an tồn. Thành thực quá, ai không tin là lão vô can ? Chính Đinh Cương Đinh Nhu bày điều chú lão không hề có tham vọng ngồi trên đầu trên cổ thiên hạ.

Tuy nhiên, bọn Phạm Hạc thừa hiều lão thuộc hạng người mặt miêng guơm lòng, nên ai ai cũng cương nghị không đáp.

Đông Phương Bá Chủ tiếp :

— Ngươi đầu lòng người không phụ lão phu, nhị vị trang chủ vừa đề xướng sự việc, toàn thể hào kiệt vô lâm tán đồng ngay, thành ra tạo phu bị dồn vào cái thế chặng đặng đứng, phải dứng theo ý muốn của các bằng hữu. Giờ đây, chỉ còn các vị, tỏ rõ cái ý phản đối. Hay là các vị cho rằng tài nghệ của lão phu không xứng đáng với trọng trách do hào kiệt anh hùng khắp trong thiên hạ định giao phó ?

Phạm Hạc cười lạnh :

— Tài nghệ của Đông phương tiên sanh, còn ai không biết là cao siêu vô thượng ? Tịch đại tiên sanh còn phải bại trước tiên sanh tuyệt tăng mạng cực trường, huống hồ ai khác ?

Đông phương Bá chủ ọ lên một tiếng :

— Đa tạ các vị quá khen ! Vừa rồi, các vị cho rằng, những người tham gia minh hội, đều thuộc tả đạo bàng môn, như vậy là phạm cách của lão phu còn kém khuyết ? Có phải các vị muốn nói lão phu chỉ đáng liệt vào bọn tả, mà không bao giờ xứng đáng sánh ngang hàng với chánh phái ?

Làm sao Phạm Hạc dám phê phán lão ta một cách công khai ?

Lâu lâu, Phạm Hạc mơ hồ đáp

— Phạm cách của tiên sanh, trong vũ lâm ai ai cũng biết cả rồi lại họ cần gì phải nói rõ !

Đông phương bá chủ mỉm cười

— Cát họ không chịu nói rõ ! Thời cũng được đi. Bây giờ, lão phu xin hỏi một câu...

Dừng lại một chút, lão nghiêm giọng tiếp :

— Các vị không ưng thuận tham gia Minh hội ?

Mười hai người cùng đáp một lượt :

— Không !

Đông phương bá chủ lạnh lùng :

— Các vị không muốn cũng không được ! Chỉ cần...

Thân hình lao chớp lên, bàn tay vương theo, năm ngón sả chạm vào ngực Phạm Hạc.

Lao xuất thủ bất ngờ, động tác lại nhanh, khoảng cách rất gần, dù đang chong kiếm trước ngực, Phạm Hạc có tài thánh công không làm sao phản ứng kịp.

Một tiếng bịch vang lên, năm ngón tay của Đông Phương bá chủ đã đâm thủng áo đối phương, xuyên vào da thịt, làm gãy một đốt xương ngực.

Phạm Hạc rú lên một tiếng xối tay, buồm thông kiếm lên.

Hai người đứng hai bên Phạm Hạc lập tức vung vũ khí giáng xuống đầu Đông phương bá Chủ.

Đông Phương Bá Chủ lùi lại một bước, lùi Phạm Hạc theo. Lão đã rơi vị trí, và hiện tại thì Phạm Hạc thay chỗ đứng của lão nghiêm như trở thành cái đích của đồng bọn.

Hai người đó hoang kinh cấp, tốc thu vũ khí về, sợ chạm người Phạm Hạc.

Đông Phương Bá Chủ cười lớn, hất tay qua một bên, xô luôn Phạm Hạc về phía tả.

Lão xô khá mạnh, Phạm Hạc gần như bị lao vút đi trong lúc đó người bên tả chưa thu trọn phản quan bút về, đầu bút còn lơ lửng ra, thân hình Phạm Hạc lao sang, chạm phải đầu bút, bút xuyên thủng bụng lão ta, lão không kịp kêu lên một tiếng nào thình lình nhún lạt, nhưng vẫn còn dính nơi đầu bút.

Máu từ chỗ bị đâm thủng trào ra, máu vọt từ thất khiếu, phụt chốc toàn thân Phạm Hạc đầm ướt máu nóng.

Không chậm trễ, bọn người còn lại cùng liết lên một tiếng, vù lộng vũ khí nhao tới.

Đông phương bá chủ nhún chân nhảy lên một chiếc bàn.

Đinh Cương, Đinh Nưu, Kim Lan Hoa, Đông phương Lôi, cùng hằng trăm cao thủ, lập tức xông vào.

Đông Phương bá chủ quát to :

— Tất cả lui lại ! Đề mặc tao phụ !

Bên cánh Phạm Hạc, có hai người liêu liếng, vọt tới, lia vũ khí quất ngang chân chiếc bàn, định đánh gãy chân bàn cho bàn đổ xuống. Đồng Phương bá chủ sẽ ngã theo. Tao dịp cho đồng-bạn tấn công.

Nhưng họ đánh giá Đồng Phương Bá Chủ quá thấp.

Chân bàn gãy, mặt bàn nghiêng, Đồng phương Bá Chủ đã lao mình vút xuống, hai cánh tay vươn ra hai bên, áp ngay trên đỉnh đầu hai người đó, trong khi đánh gãy chân bàn rồi, họ chưa kịp thu vũ khí về.

Lao bóp mạnh tay, hai chiếc đầu nát bét.

Xách hai xác người đó, lão quăng ra hai bên, mỗi xác chạm vào đầu một người, người bị chạm ch không nổi áp lực của hai xác chết do Đồng phương Bá Chủ dùng tận lực bình sanh lao đi, đầu họ bị quật ngược về phía hậu, xương cổ gãy, họ chết không kịp ngáp.

Trong một phút, bởi sự việc diễn tiến quá nhanh, trong khoảng thời gian một phút thôi, năm người tăng mạng.

Còn lại bảy người sững sờ lại chỗ.

Nhưng, họ bất động trong một thoáng thoi. Tinh thần cảnh giác bùng lên trở lại. Họ phải phản ứng, bởi cái nguy trước mắt, thụ động cũng chết, quật cường cũng chết. Thà quật cường mà chết còn có danh hơn.

Người cầm phan quen bắt hết chiếc xác của Phạm Hạc còn dính nơi đầu búi, vùng mạnh tay, lướt tới, đồng mọi hét :

— Lão tặc ! Ta liều chết với ngươi !

Hai người nữa, cùng vùng vũ khí xông vào, hiệp lực tấn công.

Đồng phương bá chủ quát to :

— Các ngươi muốn chết lão phu cho chết luôn !

Hai tay cùng phất lên, hai đạo chưởng phóng phát xuất, đẩy bật ba người đó trở lại.

Phất tay như vậy, lão đã tron phần ngực trống trải, quần hàng lo

sơ thay cho lão, bởi đồng thời gian, một người nữa đang phóng một ngọn roi tới.

Có người sợ quá kêu lên, nhưng lão thân nhiên như thường, chỉ ngả người về phía hậu, theo thế Thiết Bàng Kiều, nửa thân dưới đứng, nửa thân trên xuôi theo chiều mặt đất, tạo khoảng không từ ngực trở lên.

Ngọn roi lướt qua, sát ngực lão độ tất trượt luôn về phía hậu.

X

CHƯƠNG LIII

CẢI OAI BẮ ĐẠO

Đám trước một ngọn roi, người đó giết mình, nhưng y biết rõ, nếu thu roi, lui lại, kho thoát được cái nguy, bởi Đồng Phương bá chủ sẽ vùng lên phản công liền, y không tài nào tránh kịp.

Cấp bách phải liều, lập tức y phóng luôn ngọn roi, song chưởng đánh xuống.

Đồng Phương bá Chủ còn trong tư thế Thiết bàng Kiều, phoi tron phần ngực lên trên, song chưởng của người đó giáng xuống có tron một phạm vi rất rộng làm đích.

Nhưng, Đồng phương bá chủ không né tránh trái lại lao bật người lên, đưa ngực hứng hai chưởng của địch.

Hai tiếng bịch, bịch vang lên.

Đồng Phương Bá Chủ đã đứng thẳng mình, còn người đó kêu lớn một tiếng hải hựng, lui lại ba bước rồi ngã xuống.

Thân hựng y nhún lại, chỉ có thở ra chứ không, thở vào.

Trong lúc bất ngờ lại, Đồng Phương Bá chủ, vận tụ chấp khí, phong trụ huyệt đập nơi ngực, toàn thân trở nên cứng rắn như thép.

Song chưởng của người đó chạm đích, chẳng những không làm thương tổn đến lão, trái lại còn bị nội lực của lão bắn dội ngược gây chấn động cho y nặng nề.

Y không thể sống nổi với thương thế đó.

Trong số còn lại, hai người buông vũ khí, bước nhanh ra chiếc bàn, vo tay áo, trích huyết ghi tên vào bức lụa hồng, đoạn lùi lại, đứng nép một bên.

Sau người sống sót, hai đã ly khai, chuyển sang cánh địch còn lại bốn.

Đông Phương Bá chủ nhìn họ bật cười âm trầm:

— Các ngươi nghĩ thế nào thích sống hay chịu chết?

Bốn người cùng nhìn nhau, nhưng vẫn bất động.

Họ bất động, không vì phản kháng, mà vì họ chưa quyết định đời chết.

Từ cái thế đối lập, họ chuyển sang do dự, do dự rồi là ý chí đối lập phải lung lay.

Nếu họ chưa quyết định là vì họ còn giữ chút tự ái, sợ chuốc lấy bề bâng.

Bởi lúc đó, dù họ có sẵn sàng khuất phục Đông phương bá chủ cũng chẳng còn ai hoan nghênh họ nữa.

Bỗng một người buộc miệng thở dài.

Một người khác lập tức kêu lên:

— Sư đệ! Không thể...

Người đó chưa thốt dứt câu, Đông phương bá chủ phất ống tay áo.

Tay áo bay ra, trong tay áo có thành trường kiếm, kiếm vút đến người đó.

Y kinh hãi, hụp thân hình xuống nhào lộn, lặn đi mấy vòng.

Y không lặn ra ngoài, mà lại lặn vào Đông phương bá chủ, một thanh đoản đao trong tay y quét qua, ngang hạ bộ của lão.

Chẳng như Đông phương bá chủ biết trước đối tượng sẽ tấn công lao như thế đó, nên vừa thấy y nhào xuống, là lão nhún chân nhảy vọt lên cao độ, rồi bỏ trống dưới chân nhường cho nhát đao bay qua, đoạn lao đáp xuống.

Lão đáp xuống, đúng lúc người đó vừa lặn tới, chân lão đáp ngay lên mình y.

Gia dĩ lão xuống tên Thiên Can Truy, đôi chân lão đạp rất mạnh, máu trong người của hắn vọt qua Thắt Kiểu bắn thành vòi.

Dĩ nhiên, y cũng khó sống nổi.

Người vừa buông tiếng thở dài, quảng vũ khí xuống, thất sắc:

— Tại hạ bằng lòng tham gia minh hội!

Còn lại hai người cuối cùng.

Họ không hẹn mà đồng, cũng hé vung một tiếng dài càng vung kiếm chong mũi ngay yết hầu đâm mạnh.

Hai tiếng phập vang lên, hai thân hình lao đảo một chút rồi ngã nhao.

Đông Phương bá Chủ cười lạ h, buông gọn:

— Mang tất cả các xác chết, quảng xuống hồ sâu!

Trời tự trong sách đường được lập lại nhanh chóng, bàn ghế được đặt lại đúng chỗ, thẳng hàng, thẳng lối. Vội nào hư hỏng được thay đổi liền.

Đông phương bá chủ cao giọng tuyên bố.

— Các vị mỗi người uống một chén rượu, kể từ hôm nay chúng ta xem như người cùng một nhà!

Uống rượu thôi, anh em họ Đinh khởi đầu.

Uống rượu xong, anh em họ Đinh cũng khởi đầu nêu gương cho toàn thể, lấy măng Đông Phương bá chủ, sau đó họ lui về phương vị.

Rằng Kim lan Hoa bá không trích huyết, không uống rượu, không lấy măng.

Tại Miêu Cương, với thân phận là giáo chủ Thiên nữ giáo, hằng năm bà được mọi người trong bảy mươi hai động lấy măng nên là không hề dao động trước sự qu. phục nhiều người.

Đông Phương Bá Chủ dù là không được xem như thủ lĩnh, là phải song, sự tôn phục đó, chỉ được thừa nhận ngầm, và do

lòng cá nhân một.

Lần đầu tiên, lão mới thấy cảnh tượng hôm nay, tự nhiên lão phải xúc động.

Rồi nghĩ đến tương lai, một tình đưa ra trăm ngàn người tuấn theo, lão cao hứng vô cùng.

Lão bật cười ha hả, cười một lúc lão cao giọng thốt :

— Được các vị quý, giao phó cho trọng trách điều hành mọi hoạt động trông vũ lâm, lão phu vô cùng cảm kích. Lão phu cố gắng hết sức mình, giữ vẹn sự chí công mà phần các vị cũng phải chí thiện. Lão phu mong rằng không ai vượt ra ngoài quy củ. (lão bật hoai uy凛 của mình hội)

Đoạn lão ngừng giọng, tiếp :

— Các vị nên nhớ điều này, lĩnh Minh chủ ban đũa nơi nào là nơi đó phải tuân hành. Trái lại là xử tử, không dung thứ !

Lão tưởng rằng, cảnh cáo trước như vậy, là có nhân, có đức. Lão có biết đâu, lời nói của lão là một hăm dọa ? Vừa mới được suy tôn, là tỏ ra hồng hách rồi.

Nhưng ai bất mãn vì bị bức bách mà tuân phục, lại càng bất mãn.

Những ai đoán giở che mình, dám ra lo sợ.

Chỉ có một số ít hân hoan, bởi từ đây họ sẽ nương thế lực mình chủ đề hoành hành trong đồng đạo. Bù lại họ chỉ cần tăng bốc cấp trên, gây tên nhiệm.

Càng được Minh chủ tín nhiệm, họ càng được trọng dụng, lại càng đề hoành hành đồng đạo !

Đông Phương bá chủ tiếp :

— Minh ước, sẽ do nhị vị Trang chủ soạn thảo, trong một ngày gần đây, sẽ được công bố trên giang hồ. Nhân danh Minh chủ, lão phu bổ dụng nhị vị trang chủ Nhật Nguyệt trang, làm Thiên Địa Đường Chủ. Hai đường chủ chương quản các sự vụ trong Minh hội. Còn các chức vị khác, lão phu lần lượt tuyển chọn người đảm nhiệm sau này.

Thực ra, Đinh Cương và Đinh Nhu có sắp xếp từ trước và họ

đã tự chọn hai chức vị đó rồi chứ nếu không thì khi nào họ đã xuống ra cái việc suy tôn mình cho.

Hai anh em vô cao hứng, tỏ ra rất hân hoan được Minh chủ tín nhiệm tuyệt đối.

Cả hai quỳ lạy tạ ơn, nói mấy tiếng nhún nhường cho mọi người không nghi ngờ.

Họ trình bày trước đại hội, tài nghệ họ chẳng cao siêu chi cho lắm, chỉ sợ không đủ sức làm tròn trọng trách do Minh chủ giao phó do đó nếu họ từ khước được, thì họ không bao giờ dám nhận, và sẵn sàng nhường lại cho người giỏi hơn.

Sở dĩ họ dám nói đến việc nhường chức vị cho người khác là vì họ định ninh Đông Phương Bá Chủ sẽ chẳng bao giờ chấp nhận như vậy, bởi họ là những người có công lớn, mang đến cho lão ngôi vị độc tôn này.

Ngồi đầu, Đông phương bá chủ đứng cao đôi mày, trầm giọng hỏi :

— Thế ra hai vị không bằng lòng nhận chức ?

Đinh cương Đinh Nhu cứ tưởng lão là đóng kịch như họ làm tăng vẻ thật của một trò vờ, một bên thoắt thoắt năm ba phen bên kia lại cường bức mãi.

Có như vậy, quần hùng mới tin được là hai anh em họ khiêm nhượng.

Mà khiêm nhượng là một đức tính, con nhà võ cần phải có đức độ phẩm cách chánh nhân quân tử.

Nhị Đinh đồng đáp :

— Chẳng phải bọn họ không bằng lòng có điều cái trách vụ quá quan trọng, xin minh chủ chọn người có tài đức hơn, đảm nhận trọng trách cho đại sự được thành tựu mỹ mãn.

Đông phương Bá chủ ọ một tiếng lớn :

— Lão phu đã chọn hai vị, bổ nhậm vào chức vị Thiên địa đường chủ, đề chương quản mọi sự việc của Minh Hội, thế mà hai vị cứ cự tuyệt, không tiếp nhận.

Bỗng lão trầm gương mặt, tiếp :

— Lao phu đã nói gì vừa rồi, chẳng lẽ hai vị chống quên như thế ?

Thấy lão trầm gương mặt anh em Đinh Cương Đinh Nhu lấy làm lạ, rồi từ lạ lùng đến hoang mang, sau cùng lại hoài nghi, lo ngại.

Đúng theo sự sắp xếp của hai anh em và Đông phương bá chủ, thì phải có một cuộc đán cảnh thoát như vậy để che mắt quần hùng.

Có lý nào nổi giận thật sự ? Có lý nào lão trở mặt thật sự ?

Tuy nhiên, hai anh em vẫn còn y theo sự sắp xếp trước, cứ tiếp tục vào :

— C.1 vì bọn tại hạ kém đức bất tài, sợ không làm tròn trọng trách được giao phó, xin Minh chủ lượng xét cho !

Ngơ dẫu, Đông Phương Bá Chủ hét to :

— Lao phu đã tuyên bố, ai trại lĩnh mệnh chủ phải bị xử tử không được dung thứ !

Tần sắc lão nghiêm quá, giọng nói lại lạnh lùng, anh em họ Đinh giật mình, rung sợ.

Lão cao giọng, tiếp :

— Vừa được toàn thể vũ lâm đồng đạo suy cử làm Minh chủ, lão phu ba lần đầu tiên, hai vị lại không tuân hành, như vậy chẳng hóa ra ngôi vị Minh chủ là một hư vị sao ? Từ nay lão phu còn làm sao hiệu lệnh người trong minh hội ?

Lão gần từng tiếng, tiếp luôn :

— Bất tuân lệnh Minh chủ, là chết !

Lão bước tới, song chưởng đưa cao, song chưởng nhằm đỉnh đầu Đinh Cương Đinh Nhu, giáng xuống.

Dù có dễ dàng, nhị Đinh không làm sao tránh né kịp Huống hồ cả hai không hề tưởng là lão xuất thủ thật sự !

Quần hùng trở mặt, hồi hộp.

Nhị Đinh cũng trở mặt, sống sờ ! Đến phút giây đó họ vẫn còn nghĩ là Đông phương bá chủ đang kịch.

Khi họ nhận ra trong ánh mắt của lão thoáng hiện một vẻ kỳ dị, họ biết được không còn là một trò đùa nữa, thì muộn lắm rồi.

Họ muốn lùi lại, nhưng làm sao lùi lại ?

Uớp ! Uớp !

Hai tròng lớp lớp vang lên, đầu lâu của nhị Đinh bẹp dí như quả dưa thối bị dầm mạnh.

Máu vọt ra, hai xác thân ngã xuống !

Đông Phương Bá Chủ xử tử thật sự hai hội viên của Minh Hội hai Hội Viên có công to nhất trong cuộc suy tôn lão làm Minh chủ.

Nhị Đinh lại còn hy sinh cho lão rất nhiều, như c.0 mượn Nguyệt Nguyệt Trang làm địa điểm, cử hành hôn lễ của con trai lão tôn hào tiên, đặc, chẳng bị tiệt rụi, nghiêng đụn tàn khách bốn phương buộc gia nhân toàn trang phục diện gia quyến lão, chấp nhận đương đầu với Tịch đại Tiên Sann, khai chiến với c.ánh phải...

Thế mà lão hạ thủ được như thường !

Bào sao quần hùng không xem mặt ? Và hồn lĩnh của Đinh Nhu Đinh Cương sẽ muốn đòi oán hận !

Vì tính sai mọ, thế cơ thân nát, nghiệp tan, thỉnh danh hủy diệt !

Hạ sát Đinh Cương Đinh Nhu, là sự thực hiện của một âm mưu nhị Đinh rằm miệng cũng không thấu đáo nổi cái thâm hiểm tàn độc của Đông Phương bá chủ.

Hai chức vị Thiên đường Chủ và Địa Đường chủ, rất quan trọng, người nhậm chức vị đó, sẽ là đại diện của lão trên khắp sông hồ, khi nào lão lại giao phó cho người ngoài, dù là hai kẻ rất trung thành như Nhị Đinh.

Lão đã sắp xếp cho nhị Đinh vào từ trước, để nhân cái cơ cớ cả hai bất tuân lệnh, lão hạ sát luôn đề lập oa, chứ thực ra lão đã có sẵn hai người, đề đặt vào hai chức vị đó.

Và còn ai làm tín nhiệm hơn người thân của lão ?

Hai người thân hiền nhiên là Đông Phương Lôi và Du Thiên

Minh, hiện tại Du Thiên Minh thất tung, chỉ còn Đồng Phương Lôi ở cạnh lão.

Thì cứ tạm thời dùng Đồng Phương Lôi chờ khi nào Du Thiên Minh trở lại hẳn hay !

Quảng xác nhị Đình ra xa, lão trầm giọng thốt :

— Từ nay, ai muốn bắt tuần lĩnh Minh chủ, hãy nhìn vào gương Đình Cường và Đình Nhu đó !

Lão quát mắt nhìn quanh một vòng, hỏi :

— Trong các vị, có ai bắt phục ?

Mọi người im thin thít.

Lão quát :

— Mang hai xác chết quảng xuống hố ! Nhưng kẻ phản nghịch thì đáng làm mồi cho lang sói !

Bọn trang đinh vắng một tiếng, áp đến mang xác chủ nhân đi liền.

Lão gọi xo :

— Đồng phương Lôi đâu, nghe lệnh !

Đồng phương Lôi bước tới, nghiêng mình :

— Thuộc hạ chờ lệnh !

Hắn không xưng là con, hẳn xưng thuộc hạ, bởi hẳn giờ đây là một nội viên, phụ thân hẳn là minh chủ.

Đồng phương bá chủ nghiêm giọng :

— Bỏn minh chủ chọn người làm Đường Cho Địa Đường, tuy nhiên người còn nhỏ tuổi, không tránh được hần động nông nổi, vậy thì thường nên thỉnh giáo nơi các vị tiền bối, bỏn minh chủ mong người không phụ lòng tín nhiệm, cố gắng làm tròn trách vụ gia phó :

Đồng phương Lôi quỳ lại, nhận chức, thốt :

— Thuộc hạ xin đem hết sức mình, lo cho đại cuộc, cốt sao minh Hội càng ngày càng thịnh vượng, dù có phải chết, cũng vui ! Minh chủ yên tâm !

Đồng Phương Bá Chủ gật đầu :

— Hay lắm ! Còn lại chức vụ Thiên Đường Đường chủ, bỏn

Minh Chủ tạm thời kiêm nhiệm, khi nào chọn được người sẽ bỏ nhiệm !

Lão tuyên mấy cao thủ trong sổ quân hùng, cử làm Phan Đà chỉ, trấn đóng các nơi, quyết định lấy Nhật Nguyệt Trang làm Tổng Đán.

Và nay, ai muốn gia nhập Minh hội, ở địa phương nào, cứ tiếp xúc với Phan Đà cho địa phương đó. Phan Đà chủ sẽ tiến dần lên minh chủ đã được chính thức chấp nhận.

Sau hết, lão hạ lệnh cho năm sáu mươi người, phân nhau đi khắp sông hồ tuyên cáo cho toàn thể vũ lâm đồng đạo biết, phàm ai muốn gia nhập, cứ gia nhập, ai có điều tranh chấp cứ đến Tổng Đán minh chủ sẵn sàng thu xếp hộ.

Cuối cùng, một liệc rượu mới, được dọn lên khách chúc minh Hội thành lập.

Bình minh lên, như đón chào một giai đoạn mới trong cuộc đời của Đồng phương bá chủ.

Nghịệp bá đã thành, nghịệp bá có bận lâu hay không còn tùy ở hành vi của lão !...

Du Thiên Minh quanh quần trong vùng núi hoang vắng tận đêm.

Nhìn về phương Đông, thấy nền trời điểm trắng, bất giác chàng nhớ đến cái tên chàng.

Ngày trước sư nương chàng là Liệt hòa phu nhân, cho chàng biết chàng là con trai Đồng Phương bá chủ, mang cái tên Đồng phương Bạch màu trắng phương đồng khi thất dương sắp trở về cùng vận vật.

Đồng phương, cũng là cái họ của lão đại ma đầu.

Thực sự, chàng mang họ gì ? Du hay Đồng Phương ? Sư nương chàng có bịa chuyện đã gây lòng tin ? Hay đúng là chàng mang họ đó ?

Chàng nhếch nụ cười khờ.

Trời đã sáng rồi, không lẽ đứng một chỗ đó mãi ? Đáo mắt

hình quanh một vòng, chàng từ từ bước tới theo con đường trước mặt.

Đang đi, bỗng chàng nghe tiếng gió ngựa vang lên dập dồn.

Nơi đó, là một ngã ba đường. Chàng không muốn ai phát hiện ra mình, bởi hình dung cổ quái qua chừng, càng chướng mắt, chàng càng làm cho người ta chú ý, thành thử đi đến đâu, hân tưng cũng bị lộ.

Chàng lập tức nấp mình sau một thân cây.

Đoàn người ngựa đến ngã ba, dừng lại. Người trên ngựa vẩy tay chào biệt nhau.

Một số kỵ sĩ ở trong đoàn gồm năm sáu người cưỡi các con ngựa.

Họ gặp tại đây vầy i Truyền mạng lệnh của Đông Phương Minh Chủ xong, trở lại Nhặt Nguyệt Trang ngay i

Đông phương minh Chủ ?

Du Thiên Minh giật mình, hăm nghĩ, hẳn tại Nhặt Nguyệt Trang đã có đại sự xảy ra rồi i

Nhìn kỹ bọn kỵ sĩ đó, Du Thiên Minh nhận ra toàn là những bộ mặt chàng có gặp một lần, chừng như tại Nhặt Nguyệt Trang.

Điều chàng lấy làm lạ, là chàng chưa ly khai Nhặt Nguyệt Trang, được bao lâu, sao bọn này lại gọi là đại ma đầu là Minh chủ ?

Rồi lại còn phân công, mỗi người đi một nơi? Đi để mang mạng lệnh của Minh chủ, truyền đạt đến một nơi i

Mạng lệnh gì ? Truyền đạt về đâu ?

Bọn kỵ sĩ lần lượt ra rai, mỗi người đi một hướng.

Còn lại tại chỗ, một người. Người này chờ chờ các bằng hữu thất dạng, mới trở đầu ngựa.

Nhờ y chuyển hướng, duỗi ngựa xoay về phía Du Thiên Minh chàng lập tức rời thân cây, bước ra, đến sát bên dưới ngựa.

Y thúc gối vào hông ngựa, ngựa cất vó liền.

Không chậm trễ, Du Thiên Minh nhún chân, nhảy lên ngồi nơi

mông ngựa. Động tác của chàng hết sức nhẹ nhàng, y không hay biết chỉ cả.

Ngựa thuộc loại tuấn mã, chở hai người, nó vẫn chạy nhanh như thường.

Suốt cuộc hành trình, trải qua nhiều thôn trấn nhỏ, kỵ sĩ vẫn không hay biết có người đeo phía sau.

Du Thiên Minh muốn hỏi y mấy câu, song nghĩ lại, nếu hỏi thì y dừng ngựa lại, phát giác ra chàng, và sẽ gây sự với chàng. Như vậy, chàng còn làm theo y đến cuối đường, đã biết y đi đâu ?

Chàng đành im lặng.

Ngựa chạy được sáu mươi dặm đường, dừng lại trước cổng một trang viện, có vẻ u nhã vô cùng.

Kỵ sĩ nhảy xuống đất.

Du Thiên Minh cũng nhảy xuống theo, luôn luôn giữ ý, đứng sau lưng y, sát một bên, đề phòng y phát hiện ra chàng.

Y bước đến cửa, lấy chiếc khóa nhỏ treo nơi trụ cổng, gõ vào tấm bảng đồng, mấy tiếng, đoạn cao giọng hỏi.

— Cát đại hiệp có ở nhà đây không ?

Không lâu lắm, cánh cổng mở ra, bốn năm thiếu niên xuất hiện nghênh mình, cúi đầu làm lễ :

— Lý Nhị thức i Mãi đến hôm nay Lý Nhị thức mới tạt vào đây L.

Họ chào xong đứng thẳng người.

Bỗng họ trở mặt mất. Họ vừa trông thấy Du thiên Minh đứng sau lưng kỵ sĩ.

Nếu dung mạo của Du Thiên Minh bình thường thì sự tình không có gì lạ lùng, bởi kỵ sĩ mang theo một vài người tùy hành là một sự rất thường.

Nhưng hình dung Du Thiên Minh hết sức cổ quái, bọn thiếu niên phát hãi hàng, tự hỏi chàng là ai, và tại sao kỵ sĩ lại đưa chàng đến đây.

Kỵ sĩ có liên hệ gì với chàng ?

Kỵ sĩ cũng từng đến đây, lắm lúc cũng có đưa bằng hữu đến,

đến, song số người theo kỳ sĩ, có ai hành động cổ quái như vậy đâu?

Họ nhìn Du thiên Minh, rồi nhìn kỳ sĩ hỏi:

— Cái gì... sau lưng Lý thị thức đó...

Kỳ sĩ bật cười ha hả mắng:

— Bọn quý này, ta dẫn đây một mình, nào có mang theo ai đâu mà các người nói thế?

Bọn thiếu niên càng kinh hãi hơn, cao giọng thốt:

— Lý thị thức! Sau lưng thị thức có một quái nhân! Nhị thức không biết à? Quay lại nhìn xem đi nhị thức!

Kỳ sĩ lấy làm lạ.

Nếu có người sau lưng, tại sao y không hay biết chi hết? Chúng thấy quý chăng?

Tuy nghĩ như vậy, y cũng quay đầu nhìn lại.

Bất giác, y hoảng hồn lùi lại mấy bước.

Nếu Du Thiên Minh cố ý ăn mình, thì trước khi kỳ sĩ xô búa vào bằng đồng, chàng lẽ dĩ nhiên đi nơi khác, kỳ sĩ không hay biết, mà bọn thiếu niên cũng chẳng phát hiện ra chàng.

Nhưng, chàng lại muốn theo kỳ sĩ vào nhà xem cho biết chân nhân là ai, đến lúc đó, chàng sẽ hỏi rõ sự tình.

Kỳ sĩ thấy chàng, nhận ra ngay là người đã xuất hiện tại điện vô trường của N. Nguyệt Trang, cứu Tịch đại tiên sinh.

Y tự hỏi, Du Thiên Minh đã theo dõi y từ lúc nào.

Trong khi y sững sờ nhìn Du thiên Minh, bọn thiếu niên nhìn sang y, mà Du thiên Minh cũng không nói tiếng nào, từ trong nhà một người bước ra.

Người này, tuổi đã cao thân vóc lùn, mặt khí sắc hiện ngang, đôi mắt sáng vô cùng.

Tuy thân hình là một quả cầu thịt, lão nhân cử động rất nhanh nhẹn, chứng tỏ là một con người không ngừng tập luyện và cũng.

Thoáng thấy lão nhân, Du thiên Minh giật mình.

Chàng nhận ra lão chính một bằng hữu của Liệt hỏa Thần. Từ từ đến Lục bản Sơn đàm đạo với sự phụ chàng.

Lão nhận, họ Cát tên Hồng ngoại hiệu Thần kiếm.

Nếu chàng không biến đổi dạng mạo, hẳn lão cũng phải nhận ra chàng.

Cát Hồng, vừa bước đến vừa cười, hỏi:

— Lý tiên đề đó à? Tham dự cuộc nhệ sát tại Nhật Nguyệt Trang về đó phải không?

Bỗng lão giật mình, trông thấy một quái nhân bên cạnh kỳ sĩ, lão bước nhanh tới cao giọng hỏi Du thiên Minh:

— Tôn giá là ai?

Kỳ sĩ vốn là bằng hữu của chủ nhân ngôi trang viện này, họ Lý, tên Chân, tài kiếm văn võ, nổi tiếng là người túc trí đa mưu. Trong vũ lâm, đồng đạo tặng cái hiệu Trại gia Cát.

Quái nhân Du Thiên Minh đã tỏ rõ tại nhệ tại Điện vô Trường trong lúc cứu nạn Tịch đại Tiên Sinh. Lý Chân đã hiểu điều đó, y hết sức là khâm phục chàng, cho rằng chàng không kém Đông Phương Bá chủ, và chính y tự nhận thấy chưa là đối thủ của chàng.

Bây giờ, chàng theo dõi y đến đây rồi, chẳng rõ chàng có dụng ý gì.

Mà lại, y cũng chưa hiểu chàng là thân hay thù, nếu là thân thì chàng nói làm chi. Giả như chàng là thù, thì thật là phiền phức.

Hừ, nếu có cuộc giao thủ xảy ra, dù có cả sự tiếp trợ của Cát Hồng và bọn đệ trong trang, vị tất bọn y chủ thắng nổi!

Y sợ Cát Hồng nóng nảy, sanh sự mà bất lợi cho cả bọn, y đưa tay khoát chặn, đoạn hỏi:

— Tại Nhật Nguyệt Trang tại hạ trông thấy tôn giá cứu Tịch đại tiên sinh, đưa Tiên Sinh ra khỏi điện vô trường chẳng hay hiện giờ Tiên Sinh ở đâu?

Cát Hồng biến sắc, không chờ ngh Du Thiên Minh đáp, lại hỏi gấp :

— Lý đệ nói gì ? Tịch Đại Tiên Sanh... đã bại nơi tay Đông phương bá chủ ?

Lý Chấn thờ dài :

— Không ! Vì quá uất hận, con gái phẫn tâm, Tiên sanh bị chấn khí nghịch hành, làm tán loạn tâm thần, suốt tâm vào cảnh lâu hóa nhập ma. Nhờ vì bằng hữu này, kịp thời can thiệp đưa đi nơi khác, tránh khỏi độc thủ của Đông phương bá chủ.

Qua khẩu khí của Lý Chấn, Du Thiên Minh biết là đồng đạo trong chính phái đặt kỳ vọng nơi Tịch Đại Tiên Sanh rất nhiều.

Song họ có biết đầu tâm trường củatien Sann ngày nay đã nguội lạnh rồi ?

Và sự kỳ vọng của họ trở thành thất vọng ?

Chang meen nụ cười khổ, đáp câu hỏi trước đó của Lý Chấn :

— Tịch đại tiên sanh đã trở về Nga my sơn rồi !

Chang tiếp luôn :

— Tiên sanh vì buồn con gái, đã phát thệ vĩnh viễn lão không rời Nga M, Sơn, từ nay không can thiệp đến sự việc trên giang hồ nữa :

Lý Chấn và Cát Hồng cùng biến sắc mặt.

Niềm thất vọng hiện rõ trong ánh mắt họ. Cả hai thế người rã rần lảm chằng ai thốt tiếng nào.

Du Thiên Minh tiếp :

— Vừa rồi, tại hạ nga ba đường, cách đây độ sáu mươi dặm, tại hồ có ngọ cat họ nói với bằng hữu là đưa mạng lên đi đầu đờ, các vị lại xưng hô là Đông phương bá chủ, là Minh Cử, Cẩng hay, mà gọi họ các vị mang chỉ : và tại sao các vị gọi lão này là Minh chủ ?

Lý Chấn thoáng lộ vẻ thẹn.

Thì ra Du Thiên Minh đã theo dõi y suốt đoạn đường dài trên sáu mươi dặm, vậy mà y không hay biết chi cả !

Bất giác y trở dài.

Nhập thấy Du thiên minh không ác ý, y lại thở phào, về bản khoản biến mất.

Cát Hồng cho rằng bản chuyện quan trọng mà lại đứng ngoài công trạng, có điều bất tiện quá, hơn nữa khách đã đến nhà, mà không mời vào thì còn gì khiêm nhã bằng ?

Lão ta mời tất cả vào đại sảnh.

Lý Chấn thuật lại mọi điều kiện tại Nhật Nguyệt trang sau khi Du thiên minh đưa Tịch đại tiên sanh thoát khỏi Diên vô trường.

Y không quên đề cập đến cái chết thê thảm của Đinh Cường Đình Ngu.

Cát Hồng phờng phờng sôi giận, vỗ tay xuống bàn ăn, ăn, quát :

— Sao hiền đệ không chết luôn tại Nhật Nguyệt trang ?

Quát như thế là lão bả bình cực độ và trách Lý Chấn không tỏ rõ khí tiết con người hào hiệp lại cam tâm khuất phục bọn gian ác, mưu cầu một kiếp sống thừa !

Lý Chấn thờ dài :

— Nếu Cát huynh có mặt tại đó, chắc cũng không thể làm gì khác hơn tiêu đệ !

Cát Hồng hừ một tiếng :

— Ngươi huynh...

Lão nín bặt, bỏ dở câu nói.

Lão chợt nhận ra, Lý Chấn có lý ?

Một hiền lão, làm gì được trước biến người bao quanh Đông phương bá chủ lúc đó ?

Huống chi, dù chỉ là một Đông Phương bá chủ thời lão cũng chưa phải là đối thủ của Đông Phương bá chủ kia mà ?

Thế thì, bất quá Lý Chấn gặp biến phải tưng quỳ, sao lão lại trách y ?

Phàm kẻ hào kiệt, đành rằng không sợ chết, song phải chết cách nào có ích lợi cho chánh nghĩa, chứ vì tánh khí trong nhất thời mà chết, thì chẳng hóa ra nông nổi lắm sao ?

— Lão lại sợ, gia trang của lão không cách xa Nhị Nguyệt Trang cho lắm. Nếu vì phần uất, buông lời hấn học, Đông phương Bá Chủ hay được sẽ huy động thuộc hạ, mà kéo đến đây hỏi tội,

Như vậy, chưa làm được một cái gì, trước hết lão bị vạ miệng làm tan nhà, nát cửa, thộn vòng !

Do đó, lão bỏ dở câu nói.

Lý Chấn diềm nụ cười kiêu :

— Đông phương bá chủ mưu định việc đó từ lâu lắm rồi. Tự nhiên lão ấy đã an bày cực kỳ chu đáo trước khi thực hiện chủ trương. Cho nên, dù ai có tài cao quan tuyệt trần gian, lúc đó cũng không thể phản đối ! Lão ta ủy thác cho tiêu đệ, đi khắp bốn phương trời, bá cáo sự thành lập Minh Hội.

Cát Hồng và Du Thiên Minh cùng hỏi :

— Ý nghĩa sự bá cáo đó, như thế nào ?

X

CHƯƠNG LIV

KHI LÒNG ĐÃ CHẾT

Lý Chấn thở dài :

— Đại khái, Đông phương bá chủ giới hạn cho toàn thể võ lâm trong vòng một năm, ai muốn gia nhập Minh hội, cứ đến tìm lão hoặc tiếp xúc với các phân đà. Trong vòng một năm đó, lão để yên cho mọi người suy nghĩ. Nhưng khi hạn định chấm dứt, những ai không tham gia minh hội sẽ được xem như những phần tử phản kháng. Lão sẽ tùy thời hỏi tội. Và tội đó, dĩ nhiên phải bị xử tử hình.

Y nhìn thẳng vào mặt Cát Hồng tiếp :

— Cát huynh hãy sớm liệu đi, đừng tưởng thời hạn một năm

là dài. Nước đến chân, không nhảy kịp ?

Cát Hồng biến sắc mặt.

Cái coi kní anh đúng vừa rồi, tan biến mất.

Lâu lắm, lâu lắm lắm :

— Còn liệu làm sao nữa ? Đưa gia quyến vào rừng sâu, lên núi cao, sống cuộc đời ẩn lẩn, âm thầm, chứ còn biện pháp nào khác hơn ?

Du Thiên Minh cao giọng :

— Cát đại hiệp nói thế là sai rồi ! Đại hiệp trốn được, tại hạ cũng trốn được, tất cả mọi người đều trốn hết, thì còn ai dương đầu, voi Đông Phương bá chủ ? Chẳng hóa ra chúng ta nhường cái võ trụ này cho lão ấy mặc định ngang dọc sao ? Không ! Chúng ta không thể làm vậy được ! Chúng ta phải liên lạc với toàn thể đồng đạo võ lâm, lập nên một lực lượng thống nhất, phá hủy bá đạo của lão, tái lập an ninh cho giới giang hồ. Hiệp khí của chúng ta không cho phép chúng ta thua cuộc một cách gián tiếp như vậy !

Cát Hồng lắc đầu :

— Đền Tịch Đại tiên sanh mà cũng tự nạn chốn thâm sơn, liệu chúng ta tài sức bao nhiêu, dám k ỏi xuống việc lớn !

Du Thiên Minh phản đối vô cùng, song đành có nói gì cũng không làm sao lay chuyển được cái ý định của Cát Hồng, khi lão đã quá sợ.

Chàng đứng lên ngay buồng gọn :

Nếu thế, thì chẳng còn gì đáng nói nữa. Tại hạ xin cáo từ các vị !

Tự nhiên, Cát Hồng cũng biết là Du Thiên Minh tình mặt lão rõ rệt.

Song e ngại lo sợ đang làm dao động tâm tư, lão không muốn tranh biện, mà để cho chàng đi, không bả từa lại.

Du Thiên Minh ra khỏi nhà, đi một quãng đường dài, mà lòng còn phân nan.

Lưu lại mấy tháng sau chàng đi khắp nơi tiếp xúc nhiều người

Chàng không còn phần uất vì thái độ của Cát Hồng nữa trái lại, chàng phải nhìn nhận thái độ đó rất hợp tình hợp lý?

Nhưng hợp tình hợp lý một cách đau thương, buồn tủi! Hợp tình hợp lý một cách mỉa mai!

Chính cái mâu thuẫn đó biến chàng thành trầm lặng, gần như thụ động.

Cái tin Đông Phương bá Chủ được một số người suy tôn làm minh chủ vũ lâm, được truyền bá khắp nơi.

Cùng với cái tin đó, có cái lệnh của Minh chủ, quyết định hạn kỳ một năm tròn, cho quần hùng suy nghĩ.

Trong vòng một năm, tất cả đều được miễn cứu, nếu chưa gia nhập minh hội.

Trước cái tin đó, quần hùng xao xuyến, hoang mang ai ai cũng lo sợ cho bản thân.

Còn phải đồ g trong chánh pháp nhất định không chịu cái đầu phục.

Không tuân phục, họ lại không dám chống đối.

Do đó, họ theo gương Cát Hồng, của cả gia quyến vào rừng sâu, núi trâm, sông âm thâm. Đón cả những môn phái đang ngưng hoạt động, bất động im hơi, chẳng còn dám xuất hiện trên giang hồ nữa.

Trước tình hình đó, Du Thiên Minh còn làm sao bắt mặt riêng rẽ một Cát Hồng?

Chàng phiêu bạt khắp nơi, không có một mục đích nào rõ rệt.

Bởi, chàng còn biết tìm đâu cho có bạn đồng chí, đồng tâm hầu thành lập một liên minh, chống lại Đông Phương bá chủ?

Nửa năm sau, chàng đến chân núi Nga my.

Chàng đến đây, thực ra không phải ngẫu nhiên là đến.

Chàng ngồi không lẽ khoanh tay chờ đợi Đông Phương bá chủ tự tay mang, nhằm ý thao túng giang hồ.

Các môn phái đều cầu an, thủ phận, thì ít ra chàng cũng phải

làm một cái gì, dù có thất bại cũng cam tâm.

Có lẽ chàng đến Nga My sớm định thuyết phục Tịch Đại Tiên Sanh một lần nữa.

Nếu Tiên Sanh chịu ra mặt, thì chắc chắn quả, hung trong chánh pháp sẽ sẵn sàng quy tụ sau lưng Tiên sanh, tạo thành một hậu thuẫn mạnh mẽ!

Vùng núi Nga my rất rộng lớn, gia dĩ chàng chưa hề đến đây lần nào, nên chẳng biết Thúc Phong Cốc ở đâu.

Chàng muốn hỏi đường nơi người tìm phu, nhưng với dung mạo cổ quái đó, làm sao chàng tiếp cận họ được?

Chàng chưa đến gần, là họ bỏ chạy rồi, chắc chắn như vậy!

Trong sáu tháng qua, chàng năng tập luyện, vũ công càng ngày càng cao, nhưng lạ lùng thay, dung mạo lại theo cái đà tiến bộ càng ngày càng cổ quái hơn.

Chính chàng phải kinh tâm lấy mình, mỗi lần soi hình trên mặt nước! Thì còn nói gì người khác?

Không tiện hỏi ai, chàng tự tìm lấy.

Trong số hằng trăm, hàng ngàn đỉnh núi, chàng còn biết Thúc Phong Cốc ở lại đỉnh nào?

Chàng loay quanh tìm kiếm. Qua bảy tám hôm rồi, vẫn hoài công!

Đến ngày thứ chín, vào sáng sớm, chàng đến một miệng sơn cốc rất hẹp, miệng đường sơn cốc vừa đủ cho một người chu lọt.

Hai bên sơn cốc, vách đá dựng đứng, cao tận mấy ngàn thước mặt nhìn lên, vẫn chẳng thấy đầu trên.

Vách đá càng lên cao, càng mở rộng ra, dường như một nhát búa từ thiên đình, ngà, xưa, bổ xuống, chỗ núi làm hai tạo thành sơn cốc.

Nơi mặt vách đá, tận trên đỉnh, có hai chữ Thúc Phong, chữ to, khắc sâu.

Bên trên hai chữ Thúc Phong, có một ngọn suối nhỏ, chảy xuống

ngang qua hai chữ đó.

Nước chảy, dợn lặn lặn, những làn dợn chớp chớp trông đẹp mắt vô cùng, nước trên, chữ dưới, màn nước mỏng, xem như chính hai chữ đó chớp sáng.

Cốc khầu hẹp như vậy, một người nấp tại đó có thể ngăn chặn ngàn người xâm nhập.

Cho nên từ nhiều năm qua, trong vũ lâm chưa có một nhân vật nào xâm phạm địa phương này, và Thủy phong Cốc nghiêm nhiên trở thành cấm địa.

Du Thiên Minh đến cốc khầu, còn do dự, chợt từ bên trong, có người thốt vọng ra :

— Xin tôn giá dừng chân tại đó. Đây là Thủy phong Cốc !

Tiếng nói từ trong cốc vọng ra, song nghe như từ trên đỉnh vách vang xuống.

Đỉnh rất cao, giọng nói lại không lớn lắm, nếu chàng không luyện được thính giác tinh vi hẳn không nghe lọt.

Chàng nhìn ra trước mặt rồi nhìn lên, chẳng thấy bóng dáng người nào cả.

Chàng trầm giọng đáp :

— Tại hạ đến đây, là muốn vào trong cốc !

Người đó hỏi :

— Tôn giá là ai ? Vào Thủy phong Cốc, có mục đích gì ?

Du Thiên Minh tiếp :

— Tại hạ là Bạch Thất, hy vọng bài kiến Tịch đại Tiên sanh đã thương lượng đại sự !

Người đó trầm giọng :

— Các hạ vất vả vô công, xin trở về đi, gia sư không tiếp khách từ lâu rồi !

Du Thiên Minh hấp tấp thốt :

— Tại hạ không giống với bất cứ ai trên đời xin các hạ chịu khó thông báo lại sư, nói rằng có Bạch Thất từng gặp Tiên sanh sau tháng trước tại Nê Nguyệt Trang cầu kiến ! Hẳn lệnh sư sẽ dành ngoại lệ cho tại hạ.

Người đó nín lặng giây lâu, đoạn đáp :

— Nếu thế, xin các hạ đứng đây, chờ một chút !

Du Thiên Minh không nờng nể, bởi chàng biết chắc là thế nào Tịch Đại tiên sanh cũng tiếp chàng.

Không lâu lắm, người đó thò tay trước đó với chàng cái ống :

— Bạch bãng hữu ! Gia sư cho biết, bình sanh không hề quên bãng hữu, dù đó, không thể có ngọc lộ được. Vậy Bạch bãng hữu hãy trở về đi !

Du Thiên Minh năm mộng cũng không tưởng là Tịch đại tiên sanh từ khước tiếp chàng.

Chàng bất bình, cao giọng hỏi :

— Các hạ có đã gặp đến ba tiếng Nhật Nguyệt Trang chăng ?

Cát hạ có nói rằng chính Bạch Thất cầu kiến chăng ?

Người đó đáp :

— Có nói hết ! Nhưng gia sư cho biết là người không tiếp khách. Vậy các hạ hãy về đi !

Du Thiên Minh từ một tiếng :

— Sao lại giản đơn thế ? Vô tự nhiên là phải về, chứ tại hạ nào muốn lưu cư tại đây ? Song đâu phải dễ dàng quá ?

Người đó trầm giọng :

— Các hạ không về, dễ thường muốn vào ngang trong cốc à ? Không được đâu ! Đừng hy vọng điều đó ! Từ lâu rồi, đã có nhiều người nuôi mộng như vậy, song tất cả đều vỡ mộng ! Các hạ chẳng hơn gì các người ấy mà hòng làm việc phi thường !

Du Thiên Minh nổi giận :

— Tại hạ không tin sẽ có việc như vậy ! Nếu Tịch Đại tiên Sanh muốn ngăn trở tại hạ, xin người cứ ra mặt mà ngăn trở. Tại hạ sẵn sàng chờ tiên sanh hạ thủ đây ?

Chàng giận là phải, bởi Tịch đại tiên sanh có hứa tiếp kiến với chàng kia mà !

Chẳng lẽ một người như tiên sanh lại phủ nhận một lời hứa ?

Chàng ngáng nhiều bước tới.
 Chàng vừa bước được hai bước, bỗng có tiếng ầm ầm vang lên.

Hàng chục phiến đá to từ trên vách núi lăn xuống.
 Đốc chênh, đá lớn sức nặng ngàn cân, trồn lăn phải nhân, lực thể mạnh vô tưởng.

Đu lẩn đá hai phía, chặn trước mặt, chàng. Nếu chàng bước tới sâu hơn, do tả, do hữu, do trung ương, cũng vẫn bị đá chặn trúng không làm sao né tránh được.

Đá lăn xuống phát chốc chốc chồng nhau, cao hơn hai trượng.
 Hai trượng cao, đối với Du thiên Minh lúc này, chẳng phải là một trở ngại, chàng thừa sức vượt qua. song phía trước, biết đâu đá chẳng còn đổ xuống nữa?

Nếu chàng sợ ý, để một tảng đá rơi trúng, thì còn gì sinh mạng?

Chàng sôi giận cực độ hét lên:
 — Tại hạ cố tưởng tiên sanh là người quên thế! Ngồi đây, tiên sanh quả tầm thường, không giữ chữ tín như một kẻ thất phu! Tiểu nhân, Tiên sanh chỉ là một kẻ tiểu nhân!

Hai tiếng tiểu nhân dội truyền lồng lộng từ vách núi này, sang vách khác vang rền.

Đi nhiên tiếng dội truyền đi rất xa.
 Nhưng khi tiếng dội lắng im, sơn cốc vẫn im! Chẳng có một bóng người xuất hiện! Chẳng có một tiếng người đáp lại.

Chàng đã nặng lời xúc phạm đến tiên sanh, chỉ mong tiên sanh ra mặt.

Song, tiếng mắng im bặt ầm vang, tuyệt nhiên không có một phản ứng nào từ trong Thúy phong cốc.

Chàng tiếp tục lên tiếng:
 — Tịch đại tiên sanh! Tiên sanh uống mang cái tiếng cao thủ vũ lâm! Một cao thủ vũ lâm khi nào dám khinh thường điều tín nghĩa trên gian g hồ? Hừ! Tiên sanh không tiếp tại hạ, điều đó tại hạ có

cần gì! Tại hạ cố van cầu Tiên Sanh đầu! Đương nhiên, trước tướng trước kia, Tiên Sanh đừng làm cái vẻ kẻ khải mọi phái! Bọn ngoài Nhật Nguyệt Trang lúc đó, tại hạ có mong được Tiên Sanh hứa hẹn đầu? C. i tiên sanh đã tự động thốt ra kia mà!

Chàng cất cao giọng, gĩa đi lại dùng công lực truyền âm thỉnh đi xa, cố cho người trong cốc nghe lọt.

Nhưng, vẫn như trước, chẳng có được một phản ứng nào.

Đu Thiên Minh càng phần nộ.
 Cũng may, chàng là người trung hậu, nên không dùng những đánh từ qua tước tục, sỉ nhục Tịch đại tiên sanh.

Chàng ở đó, gọi, mắng mải dón rủa, mới chịu ly khai.
 Đến bên bờ suối, chàng uống bằng tích, bởi khát đời cùng đến với chàng một lúc.

Ngồi một một khắc, chàng trở lại cốc khải tiếp lục mắng, tiếp tục gọi.

Chàng kiên tâm ở lại đó, mắng đúng bảy hôm.
 Trong bảy hôm, hôm nào cũng như hôm nào, vẫn không có một phản ứng.

Đến lúc đó, chàng biết là có ở lại đây mắng nữa, mắng suốt thảng suốt năm, suốt đời, cũng vô ích.

Nhưng niềm phần nộ càng ngày càng gia tăng, để phát tiết phần nào niềm phần nộ, chàng dùng mũi kiếm khắc sâu vào vách đá mấy chữ.

— Không gì đáng thương xót bằng kẻ lòng đã chết!
 Chàng ngụ cái ý chế trách Tịch đại Tiên Sanh, bởi quá sợ Đông phương Bà Chủ, nên đánh đề cái tâm chết mất, bỏ luôn con gái, bỏ luôn vũ lâm, quên chính nghĩa, thất tín! Chàng khải một Tiên Sanh chỉ mong được an thân, bất chấp sự an nguy của đồng đạo!

Rồi chàng bật cười vang, cười đúng ba tiếng! Âm thanh chưa kết vô cùng!

Đoạn chàng ly khai sơn cốc.

Chàng ly khai luồn Nga Mỵ sơn vĩnh viễn...

Bây giờ chàng đi về đâu ?

Đến, với niềm cao hứng bốc bùng ! Rồi đi, đôi chân nặng trĩu, tựa hồ không cất bước nổi !

Còn lại, mấy vị cao thủ trong Phật môn, chàng chưa tiếp xúc. Có lẽ Đông phương bá chủ cũng ngại mấy vị này, song họ là những con học phiêu bồng theo mây gió, họ vào vu khắp chốn còn biết họ ở đâu mà tìm !

Cái hạn định một năm của Đông Phương bá chủ, đã qua được nửa phần rồi ! Còn nửa phần, trong khoảng thời gian đó, liệu chàng có cơ vô nổi một cuộc liên minh chăng ?

Chàng đi trên con đường vô định, rời Nga Mỵ Sơn được bốn năm hôm.

Bỗng chàng tự nghĩ, thiên hạ không ai dám chống đối với Đông Phương bá chủ, tại sao chàng cũng không dám nổi ?

Người ta tránh đường đầu với lão, tại sao chàng không dám đương đầu ?

Thực ra, chàng đã nghĩ như vậy, suốt nửa năm dài. Song chàng chưa có thái độ quyết định, bởi chàng còn hy vọng tìm người đồng chí.

Bây giờ, đồng chí chẳng có một ai !

Và chính chàng lại thấy khó xử vô cùng !

Bởi lẽ gian dị nhất, chàng không thể ngang nhiên đương đầu với Đông Phương Bá Chủ, vì Đông Phương bá chủ là phụ thân của chàng.

Dù sự thực là thế, chàng không muốn nghĩ đến.

Chàng thừa hiểu, phụ tử ràng buộc bởi thiên luân chệch bỏ thiên luân là bội nghịch, trời đất sẽ chẳng dung tha, song chàng làm sao xoay hướng của lòng trở về cội rễ, khi lòng muốn lánh xa cội rễ càng xa càng được thoải mái hơn ?

Gần đây nhất, sau khi chàng làm một cuộc du thuyết quanh vũ lam, cảm thấy mình có đơn quẻ đơn, chưa nghĩ đến Đông

phương bá chủ, vừa nghĩ đến, lại phải gạt bỏ đi, gạt bỏ rồi lại nghĩ đến.

Nghĩ đến, là vì đại cuộc vũ lam, bỏ đi là vì sự liên hệ huyết thống.

Chàng khó chịu với sự mâu thuẫn đó vô cùng !

Tại sao chàng có một người cha như thế ? Hay tại sao chàng quá cương trực đến độ không dung hòa hai lối sống với nhau được ?

Có lúc chàng định tìm một cách ám toán Đông phương Bá Chủ !

Rồi chàng lại nghĩ, con người có thể giết cha được hay sao ?

Với bao nhiêu ý niệm man mác, Du Thiên Minh cứ đi tới mãi.

Thấy bên đường có một tảng đá bằng mặt, đang lúc mỏi chân, chàng ngồi xuống đó.

Chàng ngồi đó từ giờ ngọ, mãi đến lúc hoàng hôn xuống bóng đêm về, cảnh vật mờ dần.

Chàng vẫn ngồi nguyên tại chỗ, dường tượng một căn người hóa đá.

Con người chàng bất động, nhưng tâm trí xáo trộn như có cơn bão quét qua.

Cũng như mấy hôm rồi, chàng không tìm ra một giải đáp cho tình hình đại cuộc.

Cuối cùng chàng quyết định, trở lại Nhật Nguyệt Trang, dò thám sự tin.

Chàng nhận định phương hướng, khởi hành ngay.

Đọc đường, chàng cũng có bãi phòng mấy vị cao thủ vũ lam những ý họ.

Song, phần đông đã rời bỏ quê hương, tìm nơi lánh nạn như Cát Hồng, số ít còn lại, chuẩn bị, hoặc thiên cư, hoặc gia nhập Minh hội của Đông phương bá chủ.

Chàng hết sức chán nản trước tình thần cầu an của hầu hết quần chúng.

Lượn về trình độ vũ công hiện tại của Du Thiên Minh nếu vì bất bình, muốn trừng trị bọn người xu phụng là phải, thì chàng thừa sức làm cái việc đó.

Song, làm ra, phỏng có ích lợi gì ?

Trái lại, còn khiến cho Nhật Nguyệt Trang thêm phồng bị cần thận, bởi chàng cũng sắp đến nơi rồi.

đề đang tiếp cận với người đời, chàng dù g một chiếc kiềng bao mặt, dấu cái vẻ xấu xí của chàng.

Thực ra, dấu mặt như vậy, càng làm cho thiên hạ chú ý hơn mọi phái.

Song vào thời gian đó, bọn người trong tà phái đang hoành hành, chúng thường bao mặt dấu chân tướng, người đời quá quen mắt rồi, thành không ai quan tâm đến chàng.

Từ Nga my sơn đến Nhật Nguyệt trang hành trình phải trải qua đến mấy tháng dài, trong thời gian đó, chàng bắt được nhiều về tin tức về Nhật Nguyệt trang.

Trong các tin tức đó, có một tin quan trọng nhất là Đông phương bá chủ suy tụt, làm sao không rõ, hạn kỳ một năm như bị rút ngắn lại.

Đáng lẽ phải còn mấy tháng nữa, mới đúng hạn kỳ, nhưng theo truyền thuyết của người trong Minh hội, thì chỉ còn độ tháng nữa thôi.

Cuối cùng rồi chàng cũng đến Nhật Nguyệt Trang.

Đêm đó đã đến gần giờ Tý rồi, tại Nhật Nguyệt trang đèn đốt sáng như ban ngày.

Lơ xa xa, nhìn về phía đó, thấy ánh sáng tỏa ra một vùng rộng lớn.

Đĩ nhiên, là Tổng Đàn của minh hội Nhật Nguyệt Trang lúc nào cũng nhận nhịp hào kiệt bốn phương đổ đến.

Nhưng, đêm nay, tình hình tại Nhật Nguyệt Trang đặc biệt hơn những lúc khác, bởi đã vào giờ Tý rồi mà người bên ngoài không

ngừng kéo đến.

Họ đi xe, họ đi ngựa, tiếng xe lă. tiếng vó ngựa rộn vang rền.

Người kéo đến rất đông, gia dĩ họ đi đi ngựa, chứng tỏ họ từ xa đến, và đến với một lý do quan trọng.

Du Thiên Minh thờ dài, nghĩ đến cái cảnh điêu tàn của chánh phái, mà lòng lòng buồn người.

Tà phái đang hồi thịnh vượng thế kia, liệu một mình chàng có xoay nổi thế cờ chăng ?

Chàng từ từ tiến tới.

Khi đặt chân lên con đường rộng lớn dẫn vào trang chàng nhận ra, hai tòa lương đình cũ đã được dựng lại rộng lớn đồ sộ phi thường.

Nơi lòng đường, có dựng một tấm thạch bi.

Bi có khắc bốn chữ lớn :

— Vô địch Minh chủ l

Bên dưới, có hai hàng chữ nhỏ hơn :

Lịnh minh chủ ban ra, phạm ai, gặp bia cõi ngựa phải xuống ngựa, ngồi xe phải xuống xe, những người có nhiệm vụ tuần sát, phải thi hành lệnh nghiêm khắc !

Lúc đó, có bảy tám kỵ sĩ đã đến nơi. Tất cả cùng xuống ngựa.

Người trong hai tòa thạch đình, đổ ra nghinh tiếp.

Song phương thì thăm với nhau mấy câu sau đó các kỵ sĩ lại lên ngựa, nhưng họ không dám cho ngựa chạy giữa đường chỉ nép vào lề chạy chậm chậm.

Trong tình hình đó, Du Thiên Minh nghĩ cái oai phong của Đông Phương Bá chủ còn to hơn oai phong của một vị hoàng đế.

Chàng nhếch nụ cười khờ, từ từ bước tới.

Khi chàng đến trước tấm bia đá, hai người trong một tòa thạch đình bước ra, vòng tay hỏi :

— Cái họ là...

Du Thiên Minh không muốn nói chuyện với họ, nên lắc đầu chú không đáp.

Hai người đó cũng nhìn nhau gương mặt họ không có vẻ gì chứng tỏ họ có thiện cảm với chàng.

Cả hai cao giọng hỏi :

— Các hạ định làm gì ở đây ?

Du Thiên Minh vẫn nín lặng.

Hai người đó đưa tay ra, chụp xuống đầu vai chàng.

Vừa lúc đó, tiếng gió ngựa vang lên rầm rập, đồng thời có tiếng người quát lớn :

— Đồng Phương Đường có ở giá đây !

Hai người định chụp tay lên đầu vai Du Thiên Minh hoảng hốt lên, những người trong thạch đình cũng chạy ra tất cả đều nhao nhao ai đề ý đến chàng nữa.

Chàng lui lại, nép mình qua một bên lờ, rồi ngẩng mặt nhìn ra.

Trên đường, đèn dót sáng choang, do hai mươi bốn đại hán cầm đèn đầu.

Đoàn người đến trước bia đá, đứng lại.

Rồi một loạt tiếng hét lại vang lên.

— Đồng Phương Đường Chủ và Đường Chủ Phu Nhân đã đến ?

Tất cả những người trong tòa thạch đình đã ra bên ngoài rồi cùng quỳ xuống.

Mọi người đều quỳ, chỉ còn một Du Thiên Minh đứng sừng sấn đó.

Tự nhiên đứng như vậy phải lộ liễu, chàng phải bị họ phát hiện là cái chắc.

Chàng không muốn bị phát hiện, lập tức phi thân đến phía sau tấm bia, cúi đầu lên nhìn.

Đứng lúc, hai con bạch mã chạy tới, ngựa thuộc loại quý, yên bịt rực kỳ hoa lệ.

Thì ra, ngồi trên lưng ngựa, là một nam một nữ là Đồng

phương Lôi và Tịch Linh.

Bây giờ Đồng phương Lôi có vẻ đường hoàng lắm, cỡi Tịch Linh càng đẹp hơn trước rất nhiều.

Gia dĩ cái sang quý tạo cho họ một khí thái bất phàm, nhà họ ai ai cũng thăm khen là một đôi tốt phúc !

Cả hai đứng lại trước tấm bia, rồi cùng xuống ngựa.

Hơn hai mươi người đang quỳ nơi đường, rạp nhau hoàn hô :

— Đường chủ và phu nhân đã đến ? Thuộc hạ xin bẩm kiến đường chủ và phu nhân !

Đi trước cầm đèn, có hai mươi bốn đại hán, đi sau hai vợ chồng, cũng có hai mươi bốn người.

Tất cả đều ngồi ngựa.

Đồng phương Lôi và Tịch Linh xuống ngựa, tất cả cũng xuống theo, rồi đứng dàn thành hàng hai bên tấm bia.

Du Thiên Minh nấp phía sau tấm bia, lại nép sát mình vào đá, nên chẳng một ai trông thấy.

Chàng lẻ lén vòng về phía sau, đến bên cạnh người đứng cuối hàng, bất thình lình điếm vào nguyên huyệt nơi hông hán, âm thầm bẻ hán ra xa, lột y phục hán mặc vào mình, rồi trở lại đứng nơi chỗ của hán.

Một lúc sau, Đồng Phương Lôi ra lệnh cho đoàn người động thân.

Du Thiên Minh cũng nhảy lên lưng ngựa, nghiêm nhiên nhập đoàn với bọn đó, chẳng một ai hay biết.

Chàng vừa kềm ngựa theo đoàn vừa suy nghĩ.

Chàng cho rằng, hiện tại Đồng phương Lôi hẳn có trên bộ quan trọng về võ công, bởi thời gian đã qua tròn năm rồi, trong thời gian đó con nhà võ năng luyện tập hẳn phải thu thập kết quả tốt đẹp huống chi hán thông minh lại có tính toán cầu tiến rất mạnh.

Du Thiên Minh có biết đâu hiện tại Đồng phương Lôi gồm võ học của ba danh môn.

Trước hết, hắn được Tịch đại Tiên Sanh truyền dạy, sau đó, Đông phương bá chủ điếm xuyết cho hắn, cuối cùng Kim lan Hoa làm cái việc bỏ tức.

Thành thử, Đông Phương Lôi trở thành một tay lợi hại không kém Đông Phương bá chủ.

Đoàn người, sau một cuộc xuất ngoại trở về, dừng lại tắm bia đá một chút rồi tiếp tục rong ngựa, nhờ vậy Du Thiện Minh mới nhập đoàn được.

Không lâu lắm họ đến Nhật Nguyệt Trang.

Ngày trước, công trạng rất thấp, bây giờ nơi đó đã thành một lâu canh.

Nơi của lâu canh, đèn đốt sáng.

Hai mươi bốn đại hán được dẫn đường, cũng hết lên một lượt :

— Mở cửa ! Đường Chu đã trở về !

Cửa mở ra, hai mươi bốn đại hán vào trong, rồi dừng lại dàn thành hàng hai bên lối vào.

Đông Phương Lôi và Tịch Linh qua cổng, tiến sâu vào đại sảnh.

Du Thiện Minh vào sau cùng, tìm cách xuống ngựa, lên vào bóng tối, âm thầm theo dõi Đông Phương Lôi.

Đề, đột khắp nơi, chẳng nơi nào là còn tối tăm, chàng phải vất vả lắm mới không bị phát hiện.

Vừa chạy theo Đông phương Lôi chàng vừa đảo mắt nhìn quanh nhận thấy khung cảnh chẳng có gì thay đổi khác hơn trước.

Đông Phương Lôi và Tịch Linh đến trước thềm đại sảnh đường, dừng ngựa lại,

Đoạn, cả hai nhảy xuống đất.

Nơi thềm đại sảnh, có bốn người, y phục cổ quái mắt sâu, mũi cao, thấy Đông Phương Lôi, cùng lộ vẻ cao hứng.

Một người trong bọn có giọng nói ngang ngạnh cất tiếng.

— Đông phương đường chủ hân hoan thế kia, chắc có mang điếm lâu về cho chúng ta vậy !

X

CHƯƠNG LV

VÔ ĐỊCH MINH CHỦ

Bốn người đó, chắc chắn không phải là người Trung Nguyên rồi bởi hình dạng của họ cổ quái, y phục của họ kỳ dị.

Du Thiện Minh đoán là họ từ Tây vực đến.

Cao thủ từ miền xa Tây vực đến đây, cầu cạnh Đông Phương bá chủ, dù biết tình thế của lão trong một năm qua, đã bành trướng quan trọng đến đâu !

Du thiện Minh nép mình sau một thân cây, cách đại sảnh độ bốn trăm trượng, từ nơi đó, chàng trông rất rõ tình hình diễn tiến chàng lại còn nghe được câu chuyện họ trao đổi với nhau.

Đông phương Lôi cơ vẻ khiêm nhượng, đáp :

— Các vị quý khách, chứ hẳn tòa nào có tài rằng gì đáng cho các vị chú ý ! Chắc các vị vất vả trong cuộc hành trình, vậy hãy nghỉ đường sức một vài hôm, rồi hãy lên đường !

La bốn người cùng lắc đầu.

Một người lại thối :

— Đa tạ Đường chủ chiêu cố, song Giáo chủ của bọn lại họ đang chờ đợi bọn tại đây, mong tin lành trở về, cho nên bọn tại họ không thể lưu tại đây lâu được !

Đông phương Lôi mỉm cười :

— Các vị từ xa đến, ít nhất cũng phải hội kiến qua một lần với Minh chủ chứ ? Co như vậy mới không ồng cại công, bốn ba đoạn đường dài vạn dặm ? Lễ nào gấp trở về ?

Bốn người đó, cao hứng lại cao hứng hơn !

Bởi, hội kiến với Minh chủ, là một danh dự lớn, đối với người trong vũ lâm, có kẻ muốn mà không được, còn họ chưa mong ước lại được nữa.

Tất cả cùng kêu lên :

— Bọn tại hạ được phép bái kiến Minh chủ sao ?

Đông phương lộ nghiêm giọng :

— Thực ra, Minh Chủ ở ngôi vị độc tôn, không thể khinh thường tiếp xúc với bất cứ người nào. Nhưng các vị là khách từ xa đến, có thể được dành cho ngoại lệ. Bồn tòa sẽ sắp xếp, nơi giúp với Minh Chủ, cho các vị được thỏa mãn. Xin các vị hãy chờ một chút !

Tự nhiên là họ chờ, và họ hân hoan chờ.

Đông phương Lộ vẫy tay.

Năm sáu tên thuộc hạ tức trực tại sảnh đường, cũng chạy nghiêng mình trước mặt hân chờ lệnh.

Đông phương Lộ chỉ hai con ngựa bạch, bảo :

— Các người chiêu cỗ kỹ nhé ! Phải khố khăn lăm tã mới tìm ra được một đôi như vậy !

Bọn thuộc hạ vâng một tiếng, dắt ngựa đi lên.

Đông Phương Lộ và Tích Linh nằm tại nhau, mà vào hậu đường, còn lại bốn gã có hình dung cổ quái, chúng hân hoan vô cùng.

Du Thiên Minh thầm nghĩ, bọn này là người lạ, từ xa mới đến hẳn không hiểu sinh hoạt của Nhật nguyệt Trang như thế nào mà có lẽ chúng cũng chưa quen biết ai tại đây.

Chàng có thể bắt chuyện với chúng mà không sợ chúng nghi ngờ.

Nhưng, chàng đến nhập bọn với chúng rồi, lại không nói gì cả. Chúng nhìn chàng thoáng qua thôi, không lưu ý đến chàng cho lắm.

Về phần bọn thuộc hạ trong Nhật Nguyệt Trang thoát đầu, thấy chàng rời thân cây, đã có ý nghi ngờ, song thấy chàng đứng chung với bọn người cổ quái kia tưởng chàng là kẻ cùng đoàn với bọn đó nên không quan tâm đến chàng.

Không lâu lắm, từ trong đại sảnh, có tiếng thốt oang oang vọng ra ngoài.

— Xin mời các vị từ Tây vực đến, vào trong sảnh đường, hội kiến với Võ địch Minh chủ !

Bốn người Tây vực háp tấp liến lộn thêm, qua cửa vào trong.

Du Thiên Minh cũng háp tấp bước theo chúng.

Trước cửa, có hai đại hán trấn thủ.

Hai đại hán đó để cho bốn người Tây vực đi qua rồi, liền đưa tay chặn Du thiên Minh lại.

Nhưng, chàng nhanh chân, lách mình bước luôn.

Ca hai sững sờ, trong khi đó, Du Thiên Minh đặt một tay lên vai người Tây vực đi sau cùng, như tỏ ra cùng bọn, mà cũng để giữ cho không cách biệt lắm.

Người Tây vực đó lấy làm lạ, quay đầu nhìn chàng.

Hai đại hán bản tin bán nghi, nhưng chẳng dám hỏi đồ cật vấn.

Đúng lúc bên trong đại sảnh, có tiếng động la gióng lên bức rèm được vén qua một bên, Đông phương Lộ bước ra :

Hắn vừa xuất hiện, thốt lên liền :

— Bốn vị chuẩn bị làm lễ, Minh chủ sắp đến nơi đó ?

Hắn nhìn Du thiên Minh trầm giọng hỏi :

— Còn vị này...

Du thiên minh không đáp, chỉ lùi lại, hai bước, đứng nép mình bên thân cột, buông thõng đôi tay.

Đông Phương Lộ có ý bất bình, bởi hắn chỉ mời bốn người nhưng lại có đến năm người cùng vào, trong số lại có một người lạ.

Song hắn nghĩ, làm gì có kẻ thừa can đảm vào đây dò thám ?

Có lẽ người thứ năm này, là một gã tùy tùng của bốn người Tây vực kia !

Tay nhiên hắn trầm giọng thốt :

— Minh Chủ chỉ tiếp bốn vị này thôi, người lui ra ngoài kia !

Du Thiên Minh thăm ngẫm, nếu bây giờ chàng không lui ra, thì hẳn là phải lộ chân tướng. Và như vậy, rất có hại cho chàng.

Do đó, chàng cúi đầu lặng lẽ bước ra ngoài.

Khi chàng ra đến bên ngoài thì tiếng đồng la lại vang lên. Kể có tiếng cười rân dội.

Du thiên minh nhận ra ngay âm thính của Đồng Phương bá Chủ.

Suy ra âm thính, chàng giắt mình, nhận thấy công lực của Đồng Phương bá chủ một năm qua, đã tiến bộ vô cùng quan trọng.

Chàng thở dài thăm ngẫm không dễ dàng đối phó với một người có bản lĩnh tuyệt vời như lão.

Hướng đi, sau lưng lão, có cả một lực lượng liên minh, gồm toàn thể nhân vật ta phải, có cả một số người trông chính phái chủ trương an phận.

Bọn thuộc hạ Nhật Nguyệt trang lúc trực bên ngoài, tuy hết sức nghi ngờ chàng, song chẳng một ai dám làm gì khó khăn đến chàng, ít nhất cũng trong lúc đó.

Chàng cứ đi, vẫn còn ở trong phạm vi trang viện, chàng đi mai, đến một ngôi nhà, từ bên trong có tiếng đao kiếm chạm nhau vang ra.

Du Thiên Minh nhìn vào nhà, thấy bảy tám liễu hoàn cầm đèn vây quanh hai người đang so đao kiếm kiếm với nhau.

Hai người động thủ, chính là Đại Kim và Đại Ngân, tỷ nữ của Kim Lan Hoa.

Thấy hai người đó, Du Thiên Minh nhớ lại các việc một năm về trước, tự hỏi mẫu thân hiện giờ ra sao, bà có ở được tại Nhật Nguyệt Trang, hay được Đồng Phương Bá Chủ an trí nơi nào khác.

— Đại Kim và Đại Ngân vừa đánh nhau, mà vừa là hết, cái vẻ ngầy ngớ của chúng ngày nào cũng vẫn còn, nhưng Du Thiên Minh không còn lòng dạ nào vui lây với hiện cảnh, chàng càng nhìn càng nghĩ đến mẫu thân, bởi lúc đó, sau khi chàng tự khai mẫu thân

là gặp chứng hiền.

Chàng nghĩ, vào Nhật Nguyệt Trang, nếu không gặp mặt được mẫu thân, thì ai hạn biết bao, từ đây, nơi hải giác, thiên nhai, chàng còn dịp nào gặp được bà nữa?

Chàng nhìn Đại Kim, Đại Ngân, cứ tưởng là cả hai đối xử rất tốt với chàng, nhưng lại quên mất là sau khi chúng phát hiện ra chàng đã biến thể, cả cho chàng là quái vật, bỏ chàng mà trốn đi.

Chàng cho rằng cả hai hẳn có thể chỉ cho chàng biết Nguyệt Phần hiện ở đâu, nên quyết định hỏi hai nàng.

Cũng may, chàng có bao kín mặt mày, nên chúng không nhận ra chàng.

Trông thấy chàng, Đại Kim và Đại Ngân cùng quát to:

— Người là ai?

Du Thiên Minh không đáp, chỉ nhìn trừng hai nàng.

Chúng nổi giận, đưa vũ khí chỉ vào người chàng, liếc:

— Với dáng dấp đó, người không thể là một người tốt rồi. Vậy người là ai nói thật đi, đừng dă chúng ta phải hành hung rồi mới nói. Chắc người không thích bị hành hung chứ?

Không thích, là cái chắc rồi, bởi có ai thích như vậy đâu trừ ra trường hợp bất khả kháng.

Chàng mỉm cười lắc đầu:

— Tự nhiên là ta không muốn vậy! Các người cần gì phải hỏi? Ta chỉ muốn nói chuyện với các người?

Cả hai chớp mắt:

— Nói chuyện gì?

Du thiên Minh bước tới, thoát liên buông tiếng thở dài, đoạn thốt:

— Ta muốn các người đưa ta đến gặp một người!

Cả hai cùng hỏi:

— Gặp ai?

Du thiên Minh đáp:

— Minh chủ phủ nhân!

Đại Kim Đại Ngân kêu lên :

— Người muốn gặp chủ nhân của bọn ta ? Sao người không nói sớm ? Suýt chết nửa, bọn ta chặt đầu người rồi, còn đâu gặp được bà ấy .

Thực ra, chàng lấy làm lạ, tự hỏi tại sao hai nàng lại có mặt tại đây, bởi chúng là thuộc hạ của Kim Lan Hoa, mà lúc đó, Kim Lan Hoa và Đồng phương bá chủ đang chống đối nhau như hai kẻ tử thù.

Bây giờ, nghe chúng nói thế, chàng thức ngộ là Kim Lan Hoa và Đồng Phương Bá Chủ đã làm lành với nhau rồi.

Và, chàng nhớ Đại Kim Đại Ngân đưa chàng đến gặp mình chủ phu nhân, chắc chắn chúng sẽ đưa chàng hội diện với Kim Lan Hoa, chứ chẳng phải là Nguyệt Phấn.

Bởi, chúng gọi phu nhân là chủ nhân của chúng ! Mà chủ nhân của chúng, là Kim Lan Hoa.

Đồng phương Bá Chủ và Kim Lan Hoa làm lành với nhau, điều đó không quan hệ gì đến chàng.

Nhưng, điều đó đã làm tiêu diệt ảo ảnh của chàng.

Trước kia, chàng định lợi dụng Kim Lan Hoa, dùng tà khóa là.

Bây giờ, họ đã hòa thuận nhau, chàng làm sao thực hiện cái mưu định đó được ?

Chàng còn gặp lại Kim Lan Hoa làm gì nữa ?

Do đó chàng lắc đầu, thốt :

— Hai người làm rồi ! Ta muốn gặp phu nhân Minh chủ là vị phu nhân kia, chứ chẳng phải chủ nhân hai người.

Đại Kim Đại Ngân cũng nhìn nhau, cùng hỏi nhau :

— Hân nói gì thế ? Còn phu nhân nào nữa ? Chỉ có một chủ nhân của chúng ta thôi, phải không ?

Du thiên Minh chợt kêu lên :

— Đại Kim ! Đại Ngân !

Cả hai giật mình, hấp tấp hỏi :

— Người biết tên bọn ta ?

Du thiên Minh mỉm cười :

— Biết chứ ! Ta còn biết hai rất tốt, sẵn sàng tiếp trợ bất cứ ai cần đến hai người. Cho nên, ta mới yêu cầu hai người đưa ta đến gặp người ta muốn gặp.

Được khen cả hai khoan khoái vô cùng, vội thốt nhanh :

— Được ! Được ! Người muốn gặp chủ nhân bọn ta, thì cứ đi đi theo bọn ta !

Du Thiên Minh lắc đầu :

— Không phải chủ nhân của các người ! Ta muốn gặp vị phu nhân kia !

Đại kim Đại Ngân mở to mắt nhìn chàng :

— Có đến hai Minh Chủ phu nhân à ? Sao lại nhiều thế ? Tại sao bọn ta không biết ? Người làm rồi ! Hay là người tìm sai địa phương ! Ở đây, là Nhật Nguyệt trang, ở đây chỉ có một Minh Chủ phu nhân thôi !

Du Thiên Minh hết sức nghi hoặc.

Chúng nói vậy, thế thì mẫu thân chàng ở đâu ? Nếu bà có mặt đây, hẳn bà là vị đại phu nhân rồi ! Tại sao chúng không biết vị đại phu nhân ?

Chàng trầm ngâm, hỏi :

— Không lẽ các người chẳng biết là Minh chủ còn một vị phu nhân khác nữa ?

Đại kim Đại Ngân lắc đầu :

— Thật sự, chúng ta không biết được điều đó...

Bỗng có tiếng hỏi đâu đây vang lên :

— Đại Kim ! Đại Ngân ! Các người nói chuyện với ai ở ngoài đó ?

Du Thiên Minh giật mình, nhận ra ngay âm thanh của Kim Lan Hoa.

Chàng muốn lui ra ngoài, song Kim Lan Hoa đã đến nơi.

Bà ta quắc mắt nhìn chàng, trầm giọng hỏi :

— Người là ai ?

Du thiên Minh trấn định tâm thần đáp :

— Tại hạ khách phương xa.

Kim Lan Hoa hừ một tiếng :

— Khách phương xa cũng phải có tên, có họ chứ ? Người là ai ?

Du Thiên Minh biết là khó khăn đến nơi rồi, muốn lui ra gấp :

Chàng vừa dợm chân, Kim Lan Hoa vươn tay tới, chụp vào mặt chàng.

Chàng giật mình, cấp tốc ngã ngửa người về phía hậu.

Chàng hành động nhanh, Kim Lan Hoa còn nhanh hơn bàn tay bà chụp trúng chiếc khăn bao mặt của chàng.

Đại Kim Đại Ngân kêu lên

— Chủ nhân ! Chính hân ! Chính là quái vật của bọn tôi thường nói với chủ nhân đó !

Kim Lan Hoa sững sờ.

Bà khoát tay ngăn chúng.

— Câm ngay !

Đại Kim, Đại Ngân im thin thít.

Kim Lan Hoa hừ một tiếng, nhìn Du Thiên Minh :

— Thì ra, chính người !

Du Thiên Minh trở mặt ?

— Bà...bà biết tại hạ là ai ?...

Kim Lan Hoa cao giọng :

— Ta đã trao hoàn thuốc cho Đại Kim Đại Ngân, phân phó cho chúng, cho người cống, sao ta lại không biết người là ai ?

Du Thiên Minh sững sờ.

Kim Lan Hoa tiếp :

— Trên đời này, ngoài ta ra, chẳng ai biết được lai lịch người qua hình dạng quái dị đó. Nếu phụ thân người mà trông thấy người cũng cứ tưởng tượng người từ Miêu Cương đến mà thôi, và có uống loại nội đơn Thiên Cầm Độc Xà, nên ra thân hình như vậy !

Đúng như Kim Lan Hoa vừa nói, Du Thiên Minh cần nhớ rõ năm trước chàng đến đây, Đông phương bá chủ có hỏi, phải là chàng từ Miêu Cương đến hay không.

Lúc đó, chàng không hiểu rõ tại sao Đông phương bá chủ hỏi chàng như vậy !

Bây giờ, niềm thắc mắc đó đã được giải thích rồi. Chỉ vì chàng uống Nội đơn Thiên Cầm Độc Xà của Kim Lan Hoa !

Chàng nhìn sững Kim Lan Hoa một lúc, rồi đưa tay sờ mặt đoạn hỏi :

— Bà nói rằng sau khi uống hoàn thuốc đó rồi, tại hạ biến thành con người quái dị như thế này, ? Do đó, nhìn qua là bà nhận ra tại hạ ngay ?

Kim Lan Hoa gật đầu :

— Đúng vậy ! Trong nội đơn Thiên Cầm Độc Xà, có cả hai thứ k í hân và nhiệt, Nhiệt trị thương, bồi dưỡng chân khí, hân có công hiệu biến thể ngũ quan, lúc đó thương thế của người rất nặng, ta phải chú trọng đến việc trị thương cho người, nên phải dùng loại nội đơn đó. Phải biết Thiên Cầm Độc Xà sản xuất trong thâm sơn, cũng có, hàng trăm năm chưa ai trông thấy một con, nội đơn của ta rất quý đó !

Du Thiên Minh biết Kim Lan Hoa có ý nghĩ như thế nào rồi.

Chàng hấp tấp thốt :

— Không đâu ! Bà làm rồi ! Tại hạ không hạ oán trách bà đâu ! Trái lại, tại hạ hết sức cảm kích. Bà chưa lạnh thương thế cho tại hạ, hơn nữa biến hình dị dạng như thế này, tại hạ không còn sợ ai nhận ra mình nữa !

Kim Lan Hoa sững sờ :

— Người sợ... lão ấy nhận ra người ?

Du Thiên Minh thở dài.

Làm sao chàng giải thích trôi chảy cái lý do không muốn của nhận ra con, mà cũng chính là cái lý do con không muốn nhìn cha ?

Phước tạo vô cùng ! Nhưng, giải thích rồi, có ai nghe chăng mà cho rằng chàng hờn kỷ không ?

Chàng đáp gọn :

— Không thể nào tại hạ dùng mấy câu văn tắt, giải bày cho bà hiểu được. Hiện tại tại hạ chỉ xin bà một điều...

Kim Lan Hoa lại hỏi :

— Điều gì ?

Du Thiên Minh trầm giọng :

— Trên thế gian này, chỉ có mỗi một mình bà nhận ra tại hạ là ai. Tại hạ yêu cầu bà tuyệt đối không nên tiết lộ lai lịch của tại hạ cho bất cứ ai được biết. Đến cả ... Đông Phương bá chủ cũng không ngoại lệ.

Kim Lan Hoa nhướng mày hỏi :

— Người có ý tứ gì ? Phụ thân người hiện nay là vô địch minh chủ, em người lại là Đường chủ, hẳn là Địa Đường đường chủ đó, cớ chức vị Thiên Đường đường chủ thì giao ấy dành chờ người. Tại sao người yêu cầu ta dấu cả phụ thân người ?

Du Thiên Minh hấp tấp thốt :

— Bà đừng có hỏi lý do ! Nếu bà đáp ứng lời thỉnh cầu của tại hạ cảm kích bà vô cùng ! Ôn của bà, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời !

Trong thâm tâm, Kim Lan Hoa khoan khoái vô cùng.

Lúc cho Du Thiên Minh uống rượu Nại Đơn thiên cầm độc xà, bà đã có cái ý tư riêng rồi.

Trông nghĩ biểu phỉ phàm của chàng, bà không khỏi sinh lòng dố kỵ.

Bà chưa thấy mặt mũi Đông phương Lôi, nên sợ con trai bà tưu kém chàng.

Nhâm vợ thứ nào lại không yêu con mình hơn con của vợ lớn ?

Bà cho chàng uống loại nội đơn đó, chẳng phải do hảo tâm mà chính sự dố kỵ thúc đẩy bà.

Biển chàng thành một quái nhân, tại bà vững tâm là Đông phương Lôi vẫn non chàng, bất cứ hắn có hình dạng như thế nào !

Bây giờ bà biết được là Du Thiên Minh chối bỏ sự liên hệ với Đông phương bá chủ bà sửng sốt, năm mộng cũng không tưởng nổi một việc như vậy !

Tự nhiên bà nổi cao hứng, bởi từ nay chỉ có Đông phương đi là người thừa kế duy nhất sự nghiệp của Đông phương Bá Chủ. Song bà còn hoài nghi, nên ồm thử một câu :

— Dấu thiên hệ ta làm được, nhưng về nào tại dấu luôn cả thân phụ người ?

Du Thiên Minh khẩn thiết :

Tại hạ mong bà dấu luôn ! Bất cứ ai cũng thế ! Không nên có ngoại lệ, bà à ?

Kim Lan Hoa sờ không tin :

— Người muốn a dấu việc đó với lão, thế người còn đến đây làm gì ?

Du Thiên Minh lộ vẻ u buồn ra mặt :

— Tại hạ đến, không ngoài mục đích gặp mẹ. Tại hạ từ nhỏ, chỉ tôn kính mẫu thân như sư nương, đến lúc biết rõ sư nương là mẹ ruột, thì tại hạ và mẹ ly khai nhau !

Kim Lan Hoa trở mặt :

— Người nói gì chứ ?

Du Thiên Minh giắt mình, trông thần sắc của bà, chàng nghĩ ngờ có sự bất lương.

Tuy nhiên, chàng đáp :

— Tại hạ đến đây, chỉ để gặp mẹ thôi ?

Kim Lan Hoa cổ trần định tâm thần, hỏi vợ :

— Ta không minh bạch gì cả! Mẫu thân người ở tại Nhật nguyệt

Trang sao ?

Du thiên Minh ngờ ngạc :

— Mẫu thân tại hạ không có ở đây, thì ở đâu ?

Kim Lan Hoa lắc đầu :

— Ta ở tại Nhật Nguyệt Trang được tròn một năm, nào có thấy bà ấy đâu ! Mà ta cũng chẳng nghe ai nói đến bà nữa ! Hoặc giả bà ấy ở đây, mà phụ thân người đâu ta ?

Du thiên Minh thờ người một lúc.

Chàng lầm nhảm :

Sau lại có sự việc như vậy ? Ngày mà Ngọc Cẩm ly khai ? Nhật Nguyệt Trang, mẫu thân tại hạ còn ở đây mà ? Tại sao bà không biết ?

Kim lan Hoa trầm giọng :

— Ngọc Cẩm là ai ?

Du thiên Minh lo nghĩ và mẹ, không đáp câu hỏi của bà chỉ hỏi lại :

— Bà không bao giờ hỏi lão ấy về mẫu thân tại hạ sao !

Kim Lan Hoa hừ một tiếng :

— Ta có ưa tích gì mẫu thân người, còn hỏi đến bà ta làm gì ? Ta không gặp mặt bà ấy là ta yên trí lắm rồi, tội gì ta nhắc nhở bà ấy cho thêm bực ?

Bà nói thành thực đấy.

Du thiên Minh sùng sờ.

Chàng thờ dãi, thốt :

— Đa tạ bà thêm được một lần nữa, đã cho tại hạ biết được sự tình ! Nhất định là mẹ tại hạ bị hại rồi ! Thương cho mẹ tại hạ quá...

Chàng quay mình, đầu mấy hạt lệ đang trào mi, lăn dài xuống má.

Kim Lan Hoa vội trấn an chàng :

— Chắc không đến đời nào đâu.

Đoạn bà hỏi :

— Người có muốn đi ngay với ta, đến nỗi phụ thân của người chăng ?

Du thiên Minh lắc đầu :

— Thôi bà ư ! Bất tất phải hỏi ! Tại hạ xin cáo biệt bà !

Chàng cúi đầu, lăm lăm bước đi.

Chàng đi đã xa Kim lan Hoa không hề nghĩ đến việc gọi chàng trở lại.

Bà phân phó Đại Kim Đại Ngân :

— Các người không được nên nói đến quá nhân đó, với bất cứ ai !

Cả hai, vốn có tâm hồn chơn chất, chủ bao sao nghe vậy, vội cúi đầu, đáp :

— Bọn tôi nhớ !

Du thiên Minh bước đi, chân nặng như đeo đá, lòng rối như tơ vò.

Gặp ai, chàng cũng không cần trốn tránh, chiếc khăn bao mặt đã bị Kim lan Hoa giặt rồi, chàng để lộ mặt thật quai dị, ai gặp chàng mà không kinh hãi ?

Năm trước, chàng xuất hiện tái Diên vô Tương, mọi người đều trông thấy.

Cứ đây, gặp chàng nhiều người nhận ra ngay chính chàng cứu Tịch Đại tiên Sinh.

Do đó, một số người quá sợ, tránh xa chàng, số khác chạy vào sánh đường, báo cáo với Đông Phương Bá chủ và Đông phương Lôi.

Đông phương Lôi lập tức chạy ra, chặn đầu chàng liền. Chàng cũng không hay biết, chừng Đông phương Lôi hét lên, chàng mới giật mình, ngừng mặt nhìn ra.

Hai bên Đông Phương Lôi, còn có bốn cao thủ nữa.

Rồi quanh đó, phía sau lưng, cả ba phía đều có người. Có lẽ sau lưng chàng cũng có người canh hậu.

Nhìn thoáng qua, Du thiên Minh phỏng đoán, có hơn ba mươi người, dàn là cao thủ.

Chàng đứng lại, chờ mọi điều tiên.

Đông phương Lôi cười lạnh :

— Cát hạ trở lại đây à ?

Du thiên Minh thực tâm không muốn sinh sự với Đông phương Lôi, chàng chỉ cần ly khai Nhật Nguyệt Trang thôi.

Cho nên, chàng nhếch vù cười khò thốt :

— Xin nhường lối, tại hạ muốn rời khỏi nơi này,

Đồng Phương Lôi nhường cao đôi mày :

— Cát hạ nói nghe dễ dàng quá ! Ngày trước, vì không đề phòng tại hạ đã để cho cát hạ mang Tích đại Tiên Sanh thoát khỏi Nhật Nguyệt Trang. Còn hôm nay, sự thế đã khác rồi, cát hạ ơi ! Giả như cát hạ cho rằng Nhật Nguyệt trang là một địa phương hoang phế, ai muốn đến cứ đến, ai muốn đi cứ đi bất cứ lúc nào cũng có thể tự tung tự tác, thì đúng là cát hạ lắm !

Du Thiên Minh thở dài :

— Thế thì tại hạ làm sao đi được ?

Đồng phương Lôi cao giọng :

— Cát hạ vĩnh viễn không ra khỏi trang viện này.

Du Thiên Minh lại thở dài.

Chàng nhận thấy, một năm qua, Đồng Phương Lôi thay đổi nhiều !

Bây giờ thì hẳn có oai phong võ dũng.

Chàng phải đối phó như thế nào ? Dù sao, Đồng Phương Lôi cũng là em, trước kia không biết nhau, nên đánh nhau, giờ thì chàng đã biết, mặc dù hẳn không nhận ra chàng, chẳng lẽ lại tương tàn cốt nhục ?

Chàng tự từ thốt :

— Trong một năm qua, người có tiến bộ thật, song ta nói cho người biết, người chưa phải là đối thủ của ta ! Ta khuyên người...

Chàng chăm chăm nghĩ, giọng nói nghiêm võ cùng, đúng là giọng nói một huynh trưởng khuyến cáo tiểu đệ đứng hành động hồ đồ.

Nhưng, làm sao Đồng Phương Lôi tiếp nhận được lời khuyên cáo đó.

Ánh sô. giận.

Từ một năm, mọi người đều tăng bốc, quỳ lay trước mặt hắn, có ai dám giờ giọng ngang tàng với hắn đâu ?

Hắn hét lên :

— Có phải là đối thủ hay không, rồi người sẽ biết. Hãy tiếp chương của ta !

Hắn xuất thủ liền.

Cường thế của hắn nguy dị vô cùng, bình sanh Du Thiên Minh chưa hề trông thấy.

Vào lúc đó rồi, chàng vẫn chưa muốn động thủ với Đồng Phương Lôi, chàng định lùi lại, tránh thế công của hắn.

Nhưng, bàn tay của Đồng phương Lôi bay tới ngực rồi, chàng không thể lùi được, bắt buộc phải đưa tay lên ngăn chặn.

Bốp !

Song phương chạm chương đầu.

X

CHƯƠNG XVI

CẢI LÚC TRÙNG PHÙNG

Đồng Phương Lôi hiu thảng, hơn nửa đang cơn phần nộ, phát xuất chương thế với toàn công lực.

Còn Du Thiên Minh không muốn động thủ với hắn vì tránh không kịp, nên phải đưa tay lên, định mượn cái chạm của hai tay làm đã thoái hậu.

Do đó, chàng không dụng lực quá trọng.

Chương kinh song phương chạm nhau. Du Thiên Minh tung bổng người lên, chênh chênh về phía hậu, đáp xuống.

Chàng tung người quá cao và lại. Đồng phương Lôi đánh rất mạnh, áp lực của hắn bắn chàng đi rất nhanh, vượt qua đầu bốn người đang bọc phía hậu, đáp xuống trên một tàng cây lớn.

Chân vừa chạm cành cây, chàng lại đáp mạnh, vọt mình lên không trở lại, uốn cầu vòng đáp xuống.

Lần này, chàng đã cách cực trường hơn bảy trượng xa.

Và nơi chàng đáp xuống là một mái nhà.

Đông phương, Lôi đình huy, thấy đối phương thoát đi vội hét lớn :

— Đừng hòng trốn :

Lúc hần lết, Du Thiên Minh lại tung mình lên không một lượt nữa.

Chàng vọt lên, đập xuống, mỗi lượt mỗi vượt xa, mỗi lượt thoát đi hơn ba trượng đường.

Thoát mắt, chàng đã rời khỏi dãy nhà mấy mươi nóc đến một vùng già sơn.

Đào mắt nhìn quanh, chàng chọn một chỗ kín đáo chui vào đó, tạm thời ẩn nấp.

Nhật Nguyệt Trang chiêm một địa diện rộng lớn trong phút giây chàng không thể nào ra khỏi, một cách an toàn bởi nơi nào cũng có trạm canh cần mật.

Do đó, chàng phải tạm lánh mặt, cho cho sống gió yên lặng, sẽ tìm cách thoát đi.

Đông Phương Lôi huy động bọn cao thủ đuổi theo, song chàng vọt đi rất nhanh, trốn cũng nhanh, thành thử đối phương phải mất hút chàng.

Ít sực sạo tìm kiếm một lúc, không gặp chàng, đích ninh chàng đã thoát đi rồi, nên nhau trở về đặt sênh báo cáo với Đông Phương bá chủ.

Thấy bọn Đông Phương Lôi trở lại rồi Du Thiên Minh thở phào.

Chàng cò nấp tại chỗ một lúc lâu, chờ xem động tĩnh như thế nào, mới dám đi khỏi nơi đó.

Chàng nghĩ, vào đây, tìm mẹ, mẹ không có mặt, chẳng biết mẹ được an trí nơi nào, hay đã bị hại rồi !

Muốn hiểu rõ sự tình, hẳn chàng phải hỏi Đông phương bá chủ. Chỉ cần có cách đó mà thôi !

Nhưng có thế nào chàng đến gặp Đông Phương bá Chủ để hỏi cho ra lẽ ?

Đau xót cho số phận của mẹ, bất giác Du Thiên Minh thở dài.

Chàng quên đề đặt, buột miệng thở dài thành tiếng, làm kinh động đến một người có mặt tại vùng phụ cận.

Người đó, hỏi :

— Ai làm gì ở đây, tại sao than dài thở vắn .

Du Thiên Minh giật mình.

Chàng nhìn ra, thấy một thiếu niên đang từ từ tiến về phía chàng.

Suy qua thần khí, dáng dấp của thiếu niên, chàng biết ngay hẳn có võ công rất cao.

Gra dĩ, hẳn không có một điểm tà khí nào nơi sắc diện, Du thiên Minh hết sức lấy làm lạ, tự hỏi tại sao trong sào huyết của Đông Phương Bá Chủ lại có một nhân vật đoan chính như thế.

Chàng có hảo cảm ngay, đối với thiếu niên.

Chàng chưa kịp đáp, thiếu niên vừa đến nơi, hỏi luôn :

— Tại sao cat hạ lại che mặt ?

Lúc đó, chàng đưa tay áo lên, kne khuất mặt mày.

Du thiên Minh đáp :

— Vì gương mặt của lại hạ xấu xí quá, sợ chường ra, cat hạ trông thấy, phải kinh hãi.

Thiếu niên mỉm cười :

— Cat hạ yên tâm ! Dù tại hạ không can đảm lắm, song vẫn giữ được bình tĩnh khi chạm mặt với quý hương hồ là con người ?

Du thiên Minh buông tay xuống liền.

Thiếu niên, giật mình.

Hắn giật mình, không phải vì sợ, mà chính là vì hắn đã nhận ra đối tượng là ai, và không tưởng có cuộc gặp gỡ như vậy.

Tuy không có mặt Diên vô trường Nhật Nguyệt trang nắm trực hẳn từng nghe khách giang hồ đồn đãi về một người có hình dung cổ quái, giải nạn cho Tịch đại Thiên sơn.

Hắn quyết chắc đối tượng chính là quái nhân đó !

Hắn hỏi ngay :

Nhờ đề cập đến Tích đại tiên sanh. Du thiên Minh nhếch nhếch cười khẽ :

Rồi chàng cũng đặt đầu, đáp :

— Chính tại hạ là người năm trước, đã cứu Tích Đại Tiên Sanh !

Thiếu niên cau mày :

— Đa vậy, cát hạ còn dám trở lại Nhật Nguyệt Trang ?

Du Thiên Minh không đáp câu đó, chỉ hỏi lại :

— Cát hạ là ai ? Tại sao lại có mặt trong Nhật Nguyệt Trang ?
Tại hạ nhận ra cát hạ có cái tác phong của người quang minh chính trực, quyết không thể đồng hàng với bọn thuộc hạ của Đông Phương Bất Diệt ! Sự có mặt của cát hạ tại đây là cả một vấn đề khó hiểu !

Thiếu niên không dấu dè :

— Tại hạ họ Lâm tên Hạo Sanh !

Du Thiên Minh ọ lên một tiếng :

— Tại sao cát hạ là Lâm Hạo Sanh !

Lâm Hạo Sanh trở mặt :

— Cát hạ có nghe ai nói đến tại hạ à ?

Ai thế ?

Du Thiên Minh buống cợt :

— Ngọc Cầm !

Lâm Hạo Sanh biến sắc :

Hắn bước nhanh tới, gần chỗ của Du Thiên Minh hơn, hỏi gấp :

— Ngọc Cầm ? Cát hạ có biết nàng ? Hiện giờ nàng ở đâu ?

Du thiên Minh thờ dãi :

Lâm Hạo Sanh lại biến sắc lượt nữa, rung rung giọng :

— Tại sao cát hạ thờ dãi, nay ta nàng đã gặp điều bất thường, bản thân nàng bị nguy hại ?

Du thiên Minh lắc đầu :

— Nàng ra sao tại hạ cũng không biết rõ, bất quá, một năm và trước tại hạ có gặp nàng. lúc ấy, nàng vừa ly khai Nhật Nguyệt Trang..

Lâm Hạo Sanh nóng nảy :

— Tại sao nàng ly khai Nhật Nguyệt Trang ? Nàng có liên hệ tại hạ. vẫn ở tại đây chờ gặp tại hạ mà ?

Du thiên Minh đáp :

— Vì lý do gì nàng ly khai Nhật Nguyệt Trang, tại hạ không được rõ cho lắm. Bất quá, tại hạ nhận thấy nàng ly khai là phải hơn bởi nàng có tâm địa rất tốt, một con người như thế, không thể sống chung với Đông Phương Bất Diệt ! Sống bên cạnh lão ấy, nàng sẽ trở thành bại hoại mất !

Lâm Hạo Sanh cười khẽ :

— Nhưng, tại hạ có đủ tư cách cho nàng tiếp cận chứ !

Câu nói đó, rõ rõ sự chí tình của kẻ đã được biết yêu. Du Thiên Minh trông người, nghĩ đến mình, chàng liên tưởng đến Từ Tuyết Hồng.

Chàng nhận thấy, Lâm Hạo Sanh tốt phúc hơn chàng nhiều, rất nhiều.

Người ta gặp nhau, là vui vẻ với nhau, người ta tâm đầu ý hợp với nhau !

Còn chàng và Từ Tuyết Hồng gặp nhau, chỉ đề chuốc hận mà thôi :

Bởi luôn luôn nàng tạo nên bất mãn cho chàng.

Thế mà chàng không quên được nàng ?

Bây giờ nàng ở đâu, nàng có gặp nguy hiểm gì chăng ? Giả như gặp lại nhau, nàng có thái độ nào ?

Chắc chắn là nàng không nhận ra chàng qua sự biến dạng của chàng.

Dù có nhận được, nàng cũng không nhận, bởi chàng xấu xí quá, Chàng không còn xứng với nàng nữa.

Ngồi đến đó. Du thiên minh nghe nhói ở tim, buột miệng thở dài.

Lâm hạo Sanh lại hỏi :

— Bằng hữu có biết sau lần gặp gỡ, một năm về trước Ngọc Cẩm đã đi về đâu chăng ?

Du thiên Minh gật đầu :

— Biết chứ !

Lâm hạo Sanh sáng mắt :

— Bằng hữu biết ? Thật vậy hử bằng hữu ? Nàng đã đi về đâu Bằng hữu cho tại hạ hiểu đi, tại hạ cảm kích vô cùng !

Du thiên Minh đáp :

— Lúc đó, nàng tiếp trợ tại hạ chuyển công lực sang lịch Đại tiên sanh, cứu tiên sanh thoát khỏi cảnh tẩu hỏa nhập ma. Tiên Sanh thấy nàng có căn cơ rất tốt...

Lâm hạo Sanh hân hoan vô cùng :

— Nàng được Tiên sanh thu nhận làm đệ tử ?

Du thiên Minh gật đầu :

— Phải !

Lâm hạo Sanh thở phào :

Thế tại hạ hay quá ! Tại hạ xin đi ngay bây giờ, đến Thúc phong Cốc, gặp nàng !

Du thiên Minh nhớ đến chuyến đi của chàng vừa rồi diễm nư cười lạnh, lắc đầu :

— Vô ích : Chẳng có gì hay cả !

Lâm hạo Sanh sửng sốt :

— Cát hạ nói thế nghĩa làm sao ? Ngọc Cẩm được làm đệ tử một bậc cao nhân, lãnh tụ chánh phái, là một vinh hạnh lớn, tại sao lại chẳng phải là một điều hay ?

Du thiên Minh cười khờ :

— Cát hạ cứ đi, đến đó rồi hẳn biết !

Lâm hạo Sanh nghi hoặc hết sức !

Nhưng, cái hứng lên cao, hẳn không ỷ lại đến sự cảnh cáo của Du thiên Minh, chỉ thốt :

— Đa tạ bằng hữu cho biết được tin lành. Tại hạ xin cáo biệt Đông Phương bá Chủ rồi lên đường liền !

Du thiên Minh hỏi :

— Trong một năm qua, vũ công của Lâm bằng hữu có tiến bộ khả quan chứ ?

Lâm hạo Sanh gật đầu :

— Từ cái chết rồi về cái sống, tại hạ ăn mình trong một sơn động, ngày đêm khổ luyện, thu thập được kết quả cũng đáng kể lắm.

Rồi hẳn rồi lại :

— Trước đây, hẳn cát hạ có lần gặp gỡ tại hạ ?

Du thiên Minh lắc đầu :

— Tại hạ không hề biết cát hạ. Bất quá... tại hạ biết một thân nhân của cát hạ do đó, bết luôn quý danh...

Lâm Hạo Sanh kinh ngạc :

— Tại hạ mồ côi từ thuở nhỏ, nào biết ai là thân nhân ? Hay là...

Du thiên Minh nói thẳng :

— Thân nhân của cát hạ, là quý biểu muội, tên là Từ Tuyết Hồng !

Lâm hạo Sanh hự một tiếng :

— Tưởng là ai ! Tại hạ không ngờ lại chính là nàng ! Trong một năm qua, nàng tiến bộ trên chỗ tưởng của mọi người ! Năm xưa nàng còn làm thường quá, hiện tại, nàng hơn hẳn tại hạ ! Chứng như nàng tìm được pho Tam bửu chân kinh, và vũ công của nàng do pho chân kinh đó mà thành.

Du thiên Minh vừa mừng vừa ngạc nhiên :

— Thật vậy à ?

Lâm Hạo Sanh gật đầu !

Du thiên minh tại nơi nói :

— Hẹn tại nàng ở đâu ?

Lâm hạo Sanh đáp :

— Nàng ở trong một sơn động. Động đó có hai phần, trước và

sau ngăn cách bởi một vách đá. Có lẽ tại hạ và nàng cũng chiếm chỗ người một phần đông, đồng thời gian với nhau, song lại hạ chiếm được phần sau, nàng chiếm phần trước, không ai hay biết là có người ở kề cận. Nhân một hôm, nàng luyện công, tung chuồng đánh vào vách đá, làm vang âm lên, tại hạ đi vòng từ phía sau ra phía trước, xem cho biết việc gì đã xảy ra, bất ngờ lại gặp được nàng.

Du Thiên Minh lăm nhăm :

— Nàng...Nàng...

Lâm Hạo Sanh thở dài :

— Điều an oan giữa tại hạ và nàng, nói sao cho cùng ! Gặp nhau rồi, nàng xuất thủ ngay. Tại hạ bị nàng đánh, bại phải chạy gấp mới thoát khỏi tay nàng !

Du Thiên Minh có cần gì nghe những chi tiết đó ?

Chàng lại hỏi :

— Cát hạ nói nàng ở lại sơn động ?

Lâm Hạo Sanh gật đầu :

— Phải, từ nững lúc nàng xuất ngoại. Nghe nói nàng rất cảm tình với con trai của Đông phương Bá Chủ là Đông phương Bạch. Rút có thể nàng đã đến Nhật Nguyệt Trang, hội diện với vị thiếu niên đó !

Du Thiên Minh chưa xút vô cùng !

Đông Phương Bạch ở đây, làm gì có Đông phương Bạch Nhật Nguyệt Trang ?

Có chắc gì nàng còn nhớ đến chàng mà đến đó tìm chàng ? Dù nàng có nhớ đến chàng đi nữa, chàng đã ra hình thê này gặp nhau rồi, nàng còn nhìn chàng nữa chăng !

Chàng lại hỏi :

— Sơn động đó ở tại địa phương nào ?

Lâm Hạo Sanh đáp :

— Trong vùng phụ cận Lục bản Sơn.

Du Thiên Minh vòng tay liền :

— Lâm Hạo Sanh ? Chúng ta gặp lại nhau sau này.

Chàng không thể nấn lại hơn một phút giây nào, trong tâm tư lửa như nấu nung nấu, bắt buộc chàng phải đến nơi gặp.

Từ nơi vùng giả sơn, chàng thoát đi dễ dàng không sợ ai ngăn trở.

Một thoáng sau, chàng đã ly khai Nhật nguyệt Trang.

Di nhiên chàng trở lại Lục bản Sơn.

Ngày thứ ba, vào giờ Ngọ, chàng đã đến được một tòa Thạch Đình bên ven lộ trong Thạch Đình đó có nhiều người đang quy tụ.

Bởi gặp đi, chàng không lưu ý đến nhóm người đó.

Chân qua khỏi Thạch đình độ năm trượng, bỗng nghe tiếng người quát :

— Vô địch Minh chủ là cái quái gì ?

Bất giác chàng dừng sừng.

Chàng đã nhận ra âm thanh của người quát. Và người đó chính là Từ Tuyết Hồng !

Thì ra, tưởng phải đi tận chân trời góc bể, ngờ đâu lại gặp bên mình !

Chàng cao hứng vô cùng, buột miệng :

— Tuyết...

Nhưng chàng bỏ dở tiếng Hồng !

Bởi chàng trực nhớ ra, thân hình đã biến đổi, còn ai nhận ra chàng mà phải gọi làm gì cho vô ích ?

Tuy nhiên, chàng cũng trở lại thạch đình.

Chàng mất chiếc khăn bao mặt tại Nhật Nguyệt Trang trong mấy hôm nay, chàng có tìm một chiếc, bây giờ với chiếc áo đó, chàng không sợ ai nhận ra chàng là quái nhân đã cứu Tịch Đại tiên Sanh năm trước.

Đến thạch đình chàng nghe nhiều người cũng mừng oang oang lên một lượt :

— Người to gan quá ! Dám buông lời xúc phạm đến Minh chủ, chắc người đã chán sống rồi !

Có tiếng cười ha hả vang lên :

— Liều đầu ! Chưa chắc gì người một bước một lay đến Nhật Nguyệt Trang, lại được gặp mặt Minh chủ ! Người là hạng người gì dám ăn nói ngông cuồng chứ ?

Du Thiên Minh nhận ra, trong số người đó, có hai bộ mặt rất quen. Hai người đó chàng đã gặp tại Nhật Nguyệt trang hiền nhiên là thuộc hạ của Đông Phương bà chủ.

Chàng cũng nhận ra Từ Tuyết Hồng đề dăng. Bây giờ nàng đẹp hơn trước rất nhiều, nét người hoàn toàn này nở biến nàng thành một giai nhân tuyệt thế.

Ga đi nàng bình tĩnh lạ lùng, không giống như ngày nào tính khí nóng nảy, ở giữa bọn hung ác ta quái, nàng thản nhiên như ở chỗ không người.

Trông thấy nàng Du Thiên Minh bất giác mắt cá tự chủ, thụt mình lại cho nhỏ bé hơn.

Song chàng không phải lo ngại, bởi chàng nhớ ra, Từ Tuyết Hồng chẳng thể nhận ra được chàng.

Trong thạch đình, Từ Tuyết Hồng cười lạnh mấy tiếng rồi :

— Kẻ nào vừa nói ta dù nhất bộ nhất bài đến tận Nhật Nguyệt trang cũng không thể gặp được cái lão Minh chủ quý, quái gì đó ?

Một đại hán có thân hình khôi vĩ cao giọng nhận :

— Ta đây ! Chính ta nói câu đó !

Từ Tuyết Hồng đưa ánh mắt quan sát con người đó một chút, đoạn trỏ :

— Có thể người nói đúng ! Nhưng ta có biện pháp, nếu đến Nhật nguyệt Trang, ta áp dụng biện pháp đó, chắc chắn là ta phải được hội diện với Minh chủ các người !

Đại hán bĩu môi :

— Biện pháp gì ?

Từ tuyết Hồng mỉm cười :

— Ta xem người có sức lực mạnh mẽ, lưng người lại lớn, nếu

ta cỡi trên lưng người như cỡi một con ngựa, bắt người chở ta đến nơi, hẳn Minh chủ của người phải mở rộng cửa nghinh tiếp ta !

Mọi người cười vang.

Đại hán do giận đỏ mặt hét lớn :

— Được, xem người cỡi ta hay ta cỡi người !

Nữ cỡi nam chẳng sao, chứ nam cỡi nữ thì còn cảnh tượng gì ?

Người nói đó, tuy trả đũa, song nghe ra thô tục quá.

Lời nó đó, chỉ có những kẻ hạ đẳng cùng lưu mới thốt ra.

Song, là gái kiêu môn Từ tuyết Hồng không thấm thía nổi những lời tục như vậy.

Đại hán thốt xong, bước tới, vươn tay ra, sẽ nắm ngón định chụp xuống đầu vai Từ tuyết Hồng.

Từ Tuyết Hồng ung dung chỉ tay ra buông gọn :

— Ngã !

Đại hán như người ngã, sụn xuống. Gục đầu như cái dống của kẻ đang bờ.

Bọn người hiện diện đang cười vang, bỗng im bặt.

Họ chẳng biết Từ Tuyết Hồng dùng thủ pháp gì, lợi hại vô tưởng.

Đại hán gượng đứng lên, nhưng huyết đạo đã bị Từ tuyết Hồng phong bế rồi, hẳn không làm sao nhit động được.

Hắn vừa tợn, vừa tức, kêu lên như heo bị chọc tiết.

Bây giờ cả bọn mới biết sợ. Trong số, có hai người chạy đến nâng đại hán lên, một người thứ ba lại đến trước mặt Từ Tuyết Hồng.

Hai người nâng đại hán, cổ giải huyết cho hắn, song loay hoay mãi chẳng làm được gì, còn đại hán tuy được đứng đứng, vẫn phải nương mình vào hai đồng bọn, bởi thân thể hắn còn mềm nhũn, như người không xương, tất cả những bộ phận không còn văng theo sự điều khiển của não nữa.

Người thứ ba, đến trước mặt Từ tuyết Hồng, vòng tay cung kính hỏi :

— Chẳng hay cao nhân là ai ? Bọn tại hạ có mắt không ngời không nhận ra được bậc, kỳ tài thành đắc tội !

Từ tuyết Hồng cười lạnh :

— Bây giờ, người mới bằng lòng đối xử hòa nhã với ta à cũng được, ta bỏ quá cái tội vô lễ của các người !

Đoạn nàng hỏi lại :

— Người muốn biết tên họ tại ? Ta hỏi người, Minh Chủ của các người là ai ?

Suốt năm qua, nàng ở luôn trong sơn động luyện công nên chẳng biết mấy mai nường sự việc trên giang hồ. Do đó, nàng không hiểu được tại Nhật Nguyệt trang có xảy ra những việc gì. Mặc dù, việc đã quá lâu, và ai ai cũng hay biết.

Giờ đây, vô tình nghe được bọn này bàn luận về mình hội nàng lấy làm lạ.

Nàng lấy làm lạ, bọn người này còn lạ lùng hơn, bởi người trong vũ lâm còn ai không hay biết việc Đông phương bá chủ được xu thời ư thể suy tôn làm Minh Chủ ?

Họ lấy làm lạ, phen sống nàng.

Một người đáp :

— Minh Chủ, họ Đông phương tên bá chủ, đệ nhất cao thủ trong vũ lâm ! Cô nương không biết vị lão anh hùng đó sao ?

Từ tuyết Hồng giật mình, song trấn định tâm thần liền. Nàng điềm đạm cười lạnh, thốt :

— Ta cứ tưởng là ai : Thì ra lại chính cái lão ấy ! Tốt ! Tốt quá ! Úi vị quá !

Trước con mắt của bọn người này, Đông Phương Bá chủ là một thần tượng.

Cao nên Từ Tuyết Hồng khinh miệt lão, lại khinh miệt công khai tự nhiên họ kinh hãi.

Họ vừa thấy nàng biểu lộ vũ công, song bất quá họ nghĩ là nàng hơn họ, chứ làm gì sánh được với Đông phương bá chủ :

Họ định nghĩ là nàng nghe nói đến tên Đông phương bá chủ, tất phải kinh sợ, ngờ đâu nàng khinh miệt rõ rệt, không xem lão ra gì.

Nếu nàng không có bản lĩnh tuyệt luân, làm sao nàng dám khinh thường lão ?

Họ đã sợ nàng, bây giờ sợ hơn.

Không ngờ mà đồng, tất cả cùng lùi lại mấy bước, cách xa nàng hơn một chút.

Nàng hỏi :

— Nhật Nguyệt trang cách đây độ bao nhiêu dặm đường ?

Một người đáp :

— Bao nhiêu dặm, tại hạ không biết rõ song nếu kiếm trình mà đi, phải mất độ ba hôm.

Từ Tuyết Hồng đưa tay chỉ đại hán bị đâm huyết, gào lừng tiếng :

— Ta muốn biết, như gà ấy, nếu gà bỏ theo dọc, đường mà đến Nhật Nguyệt trang, thì phải mất bao nhiêu ngày ?

Một người cười vuốt, nong một câu :

— Cô nương quen biết với Minh chủ, còn nỡ nào làm khó bọn tại hạ !

Đại hán bị đâm huyết cũng cất tiếng :

— Phải do ! Cô nương nỡ nào làm khó tại hạ ?

Từ tuyết Hồng cười lạnh :

— Đã biết vậy, câu ta, sao lại dám vô lễ với ta ? Các người tự làm khổ cho mình, chứ ta có gây sự đâu ? Khó khăn gì cũng cố mà chịu !

Từ lúc đầu, nàng cứ ngồi nguyên một chỗ, đánh đại hán cũng không đứng lên, đối thoại với họ, cũng không đứng lên.

Bây giờ, nàng vụt đứng lên, khoát tay một vòng.

Chỉ phong bắn đi, quét nhanh bọn người hiện, phóng bể huyết đạo cửa tất cả, chẳng chừa một ai.

Tất cả đều cảm thấy thân thể cứng đờ, không làm được một cử động nhỏ, rồi tất cả cùng ngã xuống.

Nàng bật cười ha hả vừa quay mình định bước đi, nàng vừa thốt !

— Thuộc hạ của mình chủ vô dụng như vậy, mình chủ đó còn mong làm nên được việc gì chứ !

Nàng lại hoành tay, quét tiếp một đạo chỉ phong diêm huyết luôn bọn người còn lại.

Nơi hương đó có năm người, bốn gã xuống liền, còn một đứng trở trơ.

Một đứng đó, chính là Du Thiên Minh.

Từ tuyết Hồng kinh ngạc, gào lên một tiếng, buột miệng thốt :

— Thì ra, có một tay cứng khá ! Ta cứ lường tất cả đều vô dụng !

Lúc đó, Du Thiên Minh đứng phía sau một thân cột.

Nàng vừa thốt, vừa bước về phía Du Thiên Minh.

Thay vì đi vòng qua một bên cột, nàng vung tay đánh vào chiếc cột, nàng xuất chiêu, đánh chàng ngang qua một chướng ngại vật.

Làm như vậy, nàng tránh làm mất thì giờ, mà nàng cũng định ninh là thừa sức hạ chàng qua chướng ngại vật.

Cột gỗ, dư lực cũng đủ quét ngã chàng, thì nàng cần gì phải đi vòng qua cho chàng kịp thời phòng bị.

Nấp sau chiếc cột, năm môn hạ Du Thiên Minh cũng không tưởng nổi là mình bị tấn công.

Di nhiên, chàng không phòng bị.

Nhưng, chuôi lực của nàng không đánh gãy chiếc cột trái lại, xuyên thành một lỗ hổng, vút qua bên kia, dư lực còn quá mạnh đẩy chàng lùi lại đến ba bước.

Du Thiên Minh vừa sợ vừa mừng.

Sợ, đã đành rồi, bởi công lực của nàng giờ đây tiến bộ quá mức tưởng tượng của chàng, nếu nàng nhất định không nhìn chàng và làm khổ chàng, chắc chắn là chàng phải khổ.

Mãng là vì trong vòng một năm, mà võ học của nàng đã đạt

đến mức thượng thừa, từ ý phát xuất công phu Cách Sơn Bá Ngưu.

Với bản lĩnh hiện tại, giả như nàng quyết đối đầu Đông Phương Bá chủ, thì hay biết mấy ?

Công phu Cách sơn đà Ngưu, từng có người luyện tập, song ít ai thu thập kết quả khả quan.

Nàng xử dụng một cách ung dung, lại có hiệu quả như ý muốn, đúng là sự kiện hi hữu, nhất là thời gian luyện tập không ngoài một năm tròn !

Du thiên Minh lùi lại Từ tuyết Hồng vòng qua một bên cột tiến tới, đồng thời quát :

Nhật Nguyệt Trang có một cao thủ như người, kẻ ra cũng hân hạnh cho Đông phương Bá Chủ đó !

Nàng đưa tay lên, có lẽ đồ đánh tiếp.

Du Thiên Minh hấp tấp kêu lên :

— Khoan ! Khoan động thủ, cô nương ! Tại hạ muốn nói !

Từ tuyết Hồng hạ tay xuống, hỏi :

— Người muốn nói gì ?

Chàng muốn tự xưng lên thật, cái tên của năm trước, chứ chẳng phải là tên Bạch Thất của một quái nhân.

Nhưng, với thân tình này, chàng làm sao biện minh được mình là người của năm xưa ?

Chàng ấp úng :

— Tại hạ... tại hạ...

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng ?

— Người là ai ? Tại sao người mang nạ ? Có điều gì khiến người không dám để lộ mặt thật !

Nàng vươn tay tới, định giật chiếc nạ của chàng.

Du Thiên Minh lại lùi, kêu lên thất thanh :

— Từ cô nương ! Mặt tại hạ ghê gớm lắm ! Đừng giật chiếc nạ mà phải hải hùng !

Từ tuyết Hồng sững sờ, trố mắt nhìn chàng một lúc lâu, đoạn hỏi :

— Người nhận ra ta !

Du Thiên Minh bịa :

— Tại hạ từng đến Thiên Nhất Bảo, có thấy qua cô nương mấy lần !

Thấy, có gì lạ ?

Từng sống chung bên nhau, từng chịu hoàn nạn với nhau, song chàng đâu dám nói thật ?

Không tiện nói thật, tất phải bịa, tuy nhiên cái việc thấy nhau tại Thiên Nhất Bảo chưa phải là một điều bịa.

Chàng cứ cho là bịa, bởi nó là kẻ điếm của một câu chuyện sắp bịa nếu chàng bị hỏi dồn.

Từ tuyết Hồng chưa nói gì.

Du thiên Minh tiếp luôn :

— Vì gương mặt tại hạ ghê tởm quá, tại hạ phải mang nạ cho những ai tiếp cận, không phải sợ sệt ma quái xa.

Lâu lắm nàng hỏi :

— Vũ công của người khá lắm ! Đồng phương bá chủ cho người làm chức gì trong Minh hội của lão ta ?

Du Thiên Minh lắc đầu :

— Từ cô nương làm ? Tại hạ không phải là người của Nhật Nguyệt bang.

X

CHƯƠNG LVII

THỀ CỜ ĐÀ ĐÔI

Từ tuyết Hồng trở mặt :

— Thật vậy à ?

Ánh mắt của nàng sắc lạnh, tinh quang rực rực, chứng tỏ công lực thâm hậu vô tước.

Du Thiên Minh không đáp câu hỏi gần của Từ tuyết Hồng thực ra, chàng quên mất điều đó, bởi chàng quá chú ý đến tia nhìn của nàng, và chàng phải thăm bộn phục nàng thành tựu vũ lực một

cách nhanh chóng.

Có thể bao, nâng đỡ giai đoạn, tiến tới cái mức cao siêu thời thường người ta, phải mất ít nhất cũng mười năm còn nâng lại phí độ năm trời, là trở nên bạc kỹ tài.

Chàng hỏi :

— Vũ công của cô nương, tuyệt diệu là cái chắc rồi. Song cô nương liệu xem, có thể là đối thủ của Đồng phương bá chủ được chưa ?

Từ Tuyết Hồng cười nhẹ :

— Người nêu câu hỏi rất đúng lúc. Chính ta đây, trên con đường đến Nhật Nguyệt Trang ta cứ tự hỏi điều đó. Và ta cũng có giao đấu với nhiều cao thủ trong vũ lâm, giao đấu, không phải vì thù oán mà chỉ là để so sánh vũ công, xem cái mức thành đạt của mình như thế nào !

Nàng dừng một chút rồi tiếp :

Mới chiều hôm qua, ta có giao thủ với một số người, trong đó có cả Liệt hỏa thân Đà !

Du thiên minh giật mình, suýt buột miệng hỏi : Sự phụ tại hạ có sao chăng ? Nhưng chàng kịp giữ ý nín lặng luôn, đoạn hỏi :

— Cuộc đấu kết thúc như thế nào, cô nương ?

Từ tuyết Hồng đáp ngoài câu hỏi :

— Liệt hỏa thân Đà nhận ra ta, và lão có hỏi ta về tin tức của một người.

Du Thiên Minh phải cố gắng lắm, mới giữ cho giọng nói bớt rung :

— Thân Đà hỏi tin tức của ai ?

Từ tuyết Hồng thờ dãi.

Nàng thờ dãi, làm cho Du Thiên Minh suýt vỡ bụng ngực, bởi chàng khích động phi thường, con tim đập mạnh và nhanh như không thể đếm.

Từ tuyết Hồng tiếp :

— Lão nội tin tức về Đồng phương Bạch, mà chàng ta là đệ tử

của lão. Hơn một năm qua, ta không lại chàng, thì còn biết nói làm sao với lão ?..

Du Thiên Minh bỗng hỏi :

— Cô nương nhớ tưởng đến người đó lắm chứ ?

Hỏi một người lạ như vậy, là quá sỗ sàng. Du Thiên Minh cũng biết lắm chứ !

Chàng với Từ Tuyết Hồng hiện tại, nào có khác gì hai kẻ lạ ?

Nhưng tâm tư đang sôi động, chàng không kềm hãm được sự bùng nổ, phải buột miệng hỏi :

Từ Tuyết Hồng nhìn sững chàng, ánh mắt như theo dõi bóng hình, tìm cái bóng hình đó trong người chàng..

Nàng không phiền trách vì chàng tìm hiểu điều riêng tư của nàng.

— Nhớ nhung, là vấn đề thuộc tâm tình, mà những gì thuộc về tâm tình của một nữ nhân, là cả một sự kín đáo, của sự âm thầm.

Thân nhân còn không có được quyền tìm hiểu, huống hồ ngoại nhân.

Nàng không đáp câu hỏi, chỉ thốt !

— Ta không biết chàng hạ lạc nơi nào mà chỉ, Liệt Hòa Thần Đà nổi giận, cũng động thủ với ta liền. Những người kia cũng bất chấp luật giang hồ nữa, cứ tiếp trợ cho lão, ý đồng vậy đánh chỉ một mình ta. Kết quả, cuộc đánh chỉ có mỗi một mình Thần Đà là không thọ thương thôi. Căn cứ vào cuộc chiến đó, người có thể ỨC đoán giữa ta Đông Phương bá Chủ, ai tài giỏi hơn ai chứ ?

Du thiên Minh rồi lòng vô cùng, trước cái tin sự phụ hội thăm tin tức chàng còn nói gì được với Từ Tuyết Hồng ?

Chàng bắt buộc phải đáp, song chưa thích ứng, nên buồng lơ lửng :

— Có đánh nhau với lão ấy, mới biết được chứ, phải không cô nương ?

Từ Tuyết Hồng bật cười :

— Nếu vậy, ta còn hỏi người làm quái gì ! Giả như ta không động thủ với lão người có nhận xét như thế nào ?

Du Thiên Minh bối rối.

Chừng như chàng nhận ra, Từ tuyết Hồng không có ý đối đầu với Đông Phương bá chủ.

Bất giác vào khẩu khí của nàng qua câu nói đó, chàng nghĩ ngờ có ý hiệp tác với Đông Phương bá chủ, hơn là kháng cự cái chủ trương bá đạo của lão ta.

Nếu đúng như thế, thì có khác nào đem thêm cánh mà chắp vào mình cọp ?

Rồi chàng nhớ lại một năm về trước, Từ tuyết Hồng có dùng mọi thủ đoạn để mua chuộc cảm tình của Đông Phương Bá Chủ biết đâu giờ đây, nàng còn nuôi dưỡng ước vọng đó.

Huống chi, tâm tình của nàng thay đổi bất thường ? Nàng lại hiểu thắng, câu danh, lão ấy mang một vinh hạnh nào đó trong mình hội, giúp nàng thừa hưởng hách trên giang hồ, hẳn nàng sẽ thỏa mãn mà không còn đối lập lão nữa !

Chàng do dự một chút rồi hỏi :

— Cô nương có ý tứ gì khi nói lên câu đó :

Từ tuyết Hồng lại cười :

— Người chưa minh bạch à ? Đông phương bá chủ là một đại ma đầu, biết ta có vũ công cao, khi nào lão dám thách đấu, bởi nếu đấu với ta, lão không nắm cái tất thắng, thì đấu để mà làm gì ? Lão sẽ tìm mọi cách tránh né một cuộc đấu không có lợi chắc chắn cho lão, người cũng biết tánh tình lão gian hoạt xảo quyệt như thế nào chứ ?

Du Thiên Minh vẻ ngờ ngác :

— Lão không chịu động thủ, cô nương sẽ làm sao ?

Từ tuyết Hồng trầm ngâm một chút :

— Lão lưỡng lự tương thắng nổi ta ngược lại ta cũng không chắc gì thắng nổi lão. Tự nhiên, tao phải có cách đối đại với ta cho ta vừa lòng mà lão khỏi động thủ.

Du thiên Minh kêu lên :

— Gì như lão yêu cầu cô nương hiệp tác ?

Từ Tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Hiệp tác bề trở thành thuộc hạ của lão ra à ? Ta có khi nào chịu phụ vụ lão như một tên nô lệ ngoan ngoãn tại hành dinh của chủ nhân đâu ? Trừ ra lão phải sắp xếp cách nào, cho ta ngang hàng với lão, lão phải chịu nể nang ta ! Lúc đó may ra ta mới chấp nhận !

Du thiên Minh lại kêu lên :

— Cô nương lại có ý bước vào con đường là với lão ấy à. Giang hồ sẽ nghị luận không đẹp cho cô nương...

Từ Tuyết Hồng nhìn chàng một lúc, trầm giọng thốt :

— Người bỏ chiếc nạ, cho ta xem mặt thật của người đi ! Nghe âm thanh người, ta nghi ngờ quá, âm thanh đó giống âm thanh của chàng vô cùng !

Du thiên Minh lo ngại.

Nàng nghi ngờ, thì thế nào nàng cũng tìm hiểu sự thật. Nàng có thể làm mọi cách, để biết sự thật.

Nếu nàng động thủ, chắc chắn là chàng không địch lại nàng rồi. Và như vậy, nàng vẫn biết được sự thật.

Thì tại sao chàng chờ nàng dùng võ lực đối với chàng ?

Lập tức, chàng tháo chiếc nạ che giấu mặt thật để cho nàng thấy.

Bất giác nàng giật mình, kêu lên thật thanh :

— Mang nạ vào như củ di ! Ta thấy rồi ! Đủ rồi ! Mang cho gấp !

Du thiên Minh nhếch mày cười khờ, mang nạ trở lại.

Từ Tuyết Hồng còn kinh hãi, thở ra mấy hơi dài, mới lấy lại bình tĩnh hỏi :

— Cha mẹ sanh ra, tự nhiên như vậy, hay người thọ bạo bệnh gì đó rồi biến thành xấu xí ghê gớm thế ?

Du thiên Minh thờ dãi không đáp ngay.

Thì ra đúng như chàng dự đoán nàng không nhận ra chàng. Nan

không nhận, là tội cho chàng có sao đâu ?

Từ Tuyết Hồng nhận ra chàng ra, liệu nàng còn xem chàng là người thân như lúc trước nữa chăng ?

Thà để cho nàng có một kỷ niệm đẹp đối với chàng !

Rồi chàng đáp :

— Vì bạo bệnh tại hạ biến thể như vậy đó, cô nương ! Trước kia, tại hạ có người yêu, nhưng từ ngày biến thể đến nay, tại hạ...

Từ Tuyết Hồng mỉm cười :

— Cô nương đó phụ bạc người ?

Du thiên Minh cười thắm :

— Không phải vậy ? Hay chưa rõ có phải vậy chưa ? Bởi tại hạ trốn tránh nàng, không cho nàng thấy bộ mặt đáng tâm của tại hạ.

Rồi chàng hỏi :

— Cô nương nghĩ sao, nếu người yêu của tại hạ biết được tại hạ biến thành xấu xí như thế này, nàng sẽ có thái độ nào đối với tại hạ ?

Từ Tuyết Hồng buông gọn :

— Nàng sẽ nhảy dựng lên, như chẹn chân vào than hồng !

Du thiên Minh cố thu can đảm không một câu :

— Giả như cô nương ở trong trường hợp của người yêu tại hạ, thì cô nương phải làm sao ?

Từ Tuyết Hồng tròng mắt :

— Sao người ăn nói hồ đồ thế ? Tại sao người ví ta với người tình của người ?

Giả như nàng đáp sẽ không vì cái dáng xấu xí của người tình cũ xa nhau, hoặc phải chạy trốn rất xa, thì Du thiên Minh còn dễ chịu hơn, bởi ít nhất chàng cũng biết được thái độ của nàng.

Song, nàng đã trách cứ chàng như vậy, chàng còn biết tâm ý của nàng ra sao nữa ?

Không biết được tâm ý của nàng, chàng sẽ đối xử như thế nào từ đây về sau ?

Từ Tuyết Hồng không hề chớp đến vấn đề đó nữa, thương nghĩ với chàng :

— Ta muốn đến Nhật Nguyệt Trang, người có thích đi theo ta không ! Vũ công của người rất khá, nếu theo ta đến đó, chắc người sẽ có lợi nhiều.

Tuy nói vậy, Từ Tuyết Hồng đã có chủ trương, riêng cho nàng.

Không phải nàng ý tốt gì đó đối với Du Thiên Minh: Chẳng qua nàng thấy chàng tránh được hai chiêu của nàng, biết rõ chàng có bản lĩnh phi thường, muốn lợi dụng chàng làm thính thủ, gây áp lực với Đông Phương bá chủ.

Nếu có động thủ với lão ấy, mà nàng không thủ thắng nổi, thì chàng sẽ tiếp trợ nàng.

Du Thiên Minh vừa thoát ly Nhật Nguyệt Trang, tự nhiên không thể trở lại đó nữa.

Nhưng, nếu không trở lại đó là phải lộ khai nàng. Mà chàng thì muốn ở bên cạnh nàng mãi mãi, dù nàng không nhận ra chàng đó đâu có cần gì !

— Miệng làm sao, chàng thấy mặt của nàng, nghe tiếng cười, giọng nói của nàng, ngửi cái hơi bướm quanh nàng, là đủ rồi.

Theo thì bất tiện, không theo thì khổ râm, Du Thiên Minh do dự chưa dứt khoát thái độ.

Từ tuyết Hồng gần giọng :

— Người đi hay không đi :

Du thiên Minh cười khờ :

— Từ cô nương không hiểu đó thôi, chứ thực ra tại hạ cũng muốn đi theo cô nương lắm, nhưng... tại hạ cùng Nhật Nguyệt Trang vừa có một cuộc võ sát với nhau...

Chàng dừng lại một chút, rồi thuật luôn :

— Một năm về trước, tại Nhật Nguyệt Trang, trước mặt Đông Phương Bá Chủ, tại hạ giải nạn cho Tịch Đại tiên Sanh, đưa tiên sanh khỏi vùng nguy hiểm.

Từ tuyết Hồng sáng mắt lên :

— Có việc như vậy nữa sao ? Người hãy kể cho ta nghe rõ đi !

Nàng tỏ lộ niềm cao hứng phi thường.

Nàng ngồi xuống, chờ nghe Du thiên minh thuật.

Bọn người bị nàng đâm huyết, còn rằm đó, nàng không buồn lưu ý đến họ.

Du Thiên Minh bắt đầu từ cái việc cử hành hôn lễ cho Đông phương Lôi, thuật lại đến đoạn chàng cứu luôn Tịch đại Tiên sanh thoát khỏi tình trạng tẩu quả nhập ma.

Chàng cũng thuật luôn những hành vi của Đông Phương Bá chủ trong khoảng thời gian một năm qua, tuy chàng không thấy, tận mắt, song tại vấn đề giảng hồ truyền thuyết với nhau.

Từ tuyết Hồng phấn khởi vô cùng :

Nàng bật cười thốt :

— Thì ra, trong một năm qua có rất nhiều sự việc xảy ra trên giảng hồ ! Thế mà ta vẫn không hay biết gì cả ! Đáng tiếc thật !

Nàng tiếc, bởi vì nàng đã học được vũ công, sự thanh tựu rất quan trọng, nàng chỉ sợ giảng hồ quá trái bình, thành ra nàng không có dịp dụng võ.

Nàng đã để mất bao nhiêu thương nhiệt não rồi, nàng lo ngại sẽ không còn nhiệt nao nữa.

Nàng trấn an chàng :

— Người đừng sợ ! Cứ đi theo ta, có ta bên cạnh người, Đông phương bá chủ sẽ không dám làm gì người đâu !

Du Thiên Minh nào có muốn ly khai nàng ?

Thấy nàng tha thiết bảo đi theo, và không thể từ chối được đành phải gật đầu thốt :

— Được ! Tại hạ sẽ cùng đi với cô nương đến đó !

Từ tuyết Hồng đứng lên liền. Không cần biết là Du thiên Minh có thật sự theo nàng hay không, nàng nhún chân vọt ra ngoài ngay.

Đi nhiên, Du thiên Minh cũng ra theo.

Ngựa của những người đó còn ở tại chỗ đó, cương cột vào trụ đá cạnh Thạch Đình. Từ tuyết Hồng đưa tay chặt khẽ vào cương ngựa, cương đứt. Nàng chặt luôn giây cương một con ngựa nữa.

Cả hai cùng nhảy lên lưng thú, khởi hành.

Không lâu lắm, họ đến con đường lớn, theo con đường lớn đó, họ tiến thẳng đến Nhật Nguyệt Trang.

Qua ngày sau, vào giờ ngọ, họ đến chỗ có tấm bia khắc mấy chữ Vô địch Minh chủ.

Từ xa, Từ Tuyết Hồng đã thấy mấy chữ đó rồi.

Nàng hừ một tiếng, bĩu môi thốt :

— Oai phong lắm !

Dù thiên Minh còn cho biết thêm :

— Chưa có nghĩa gì lắm, cô nương ! Đến trước bia, mọi người phải xuống ngựa, xuống xe nữa đây !

Từ tuyết Hồng đứng cao đôi mày :

— Chúng ta không cần xuống ngựa, xem chúng sẽ làm gì cho biết ! Ta đang muốn có nhiệt não đây !

Thạch đình đã hiện ra trong tầm mắt họ lớn dần, lớn dần. Thạch đình còn cách họ độ vài trượng.

Thạch đình được kiến trúc bên lộ, bia đá dựng giữa lộ, ngang nhau, họ đến Thạch Đình là đến bia đá.

Tức mà chỉ còn cách bia đá độ vài trượng, họ chưa chịu xuống ngựa.

Người trong thạch đình chạy ra, hét to :

Cả hai vào giúp ngựa vọt tới.

Tại Nhật Nguyệt Trang chưa bao giờ có sự kiện đó từ ngày dựng bia lên.

Bọn người túc trực tại thạch đình phần nọ, một người hú lên một tiếng lớn, phi thân vút đến, vung quỹ đầu đao chém xuống đỉnh đầu Từ tuyết Hồng.

Thấy người đó hung hăng quá chừng, Từ Tuyết Hồng nổi giận nhưng nàng chưa loan thú, chỉ ấn tay xuống lưng ngựa lấy đà vung

minh lên không.

Dùng lúc thanh đao giáng xuống, trúng phải đầu ngựa đao phạm sâu vào xương đầu, người đó lại từ trên cao đập xuống, không thể ấn chân vào đầu gối hay thế rút đao ra, thành thử, đao dính cứng đầu ngựa, còn hằn hì bay áp vào đó, máu từ đầu ngựa bắn ra như vòi nước xối vào mặt hắn, hắn chẳng trông thấy gì nữa cả.

Trong khi đó, Từ tuyết Hồng đập xuống đập chân nơi đỉnh đầu hắn.

Bây giờ, hắn đã đứng trên mặt đường rồi, cảm thấy có vật vật nặng đè đầu, lập tức rút đao ra khỏi đầu ngựa, chém thốc lên trên.

Nếu Từ tuyết Hồng không nhảy đi nơi khác, hẳn nàng phải bị đao chém đứt đôi chân ngay.

Nàng, Từ tuyết Hồng đã ở độ dài diên tiến đó trước khi đập lên đầu kẻ kia.

Thanh đao vừa rơi lên, nàng từ ống tay áo xuống. Một kích lực từ tay áo phát xuất ra, chặn thanh đao trở xuống.

Áp lực của nàng quá mạnh, đại hán không kịp nổi thanh đao buông tay ngay.

Từ tuyết Hồng thu ống tay áo lên, thanh đao vừa rời khỏi tay đại hán bị cuốn tơi.

Nàng chỉ còn đưa tay đón tiếp, thanh đao đã nằm trong tay nàng rồi.

Nàng hét :

— Ngựa, là vật đỡ chân của ta trên đường dài, người chẳng hỏi han ta tiếng nào cả ngang nhiên giết nó, người đã giết nó thì người phải đền mạng nó.

Đại hán đó quả có gan lì.

Vũ khí đã bị tước đoạt, hẳn không sợ, vung liên song chưởng đánh lên.

Hắn vung chưởng trong khi Từ tuyết Hồng đang thốt. Chưởng phong quét lên, phát tà áo của nàng, đúng lúc nàng dứt câu.

Nương theo chương phong, nàng ấn chân xuống đầu đại hán lấy đà, tung mình lên cao.

Nàng vọt lên cao, chẳng phải để tránh chương kinh của đại hán. Nàng có sợ gì chương đó ?

Nàng lên cao, để phát xuất áp lực đánh xuống. Và cũng để xé miếng trà miếng, đại hán dùng dao chém nàng, nàng cũng dùng dao trả lại.

Một tiếng phập vang lên, máu vọt từ đỉnh đầu đại hán như vọt nước xịt đứng.

Traoan dao đâm ngay đỉnh đầu hán, xuyên sâu xuống cổ, luồn đến ngực.

Nơi đỉnh đầu hán, chuôi dao ló ra, trông như cái cuống của một trái cây l Hoạ, một chiếc sừng đột nhiên ló ra.

— Những tên còn lại, mục kích cái cảnh tượng đó, đều xám mặt.

Từ Tuyết Hồng bật cười lớn !

— Các người là những thuộc hạ trong Nhật nguyệt Trang phải không ? Sao chưa chạy về báo cáo sự tình với Minh Chủ các người, còn đứng đó làm gì chứ ! Tên nào muốn theo đồng bọn xuống địa ngục cứ nói cho ta biết :

Bọn người đó, quá hãi hùng trước biến cố đột ngột cùng sừng sừng, thù người ra đó, chẳng tên nào nhút nhát.

Từ tuyết Hồng lướt tới hét :

— Các người chưa chịu chạy đi à ?

Bốp ! Bốp ! Liên tiếp bốn tiếng vang lên, bốn đại hán lãnh mất tên, một lát tay của nàng.

Bốn tên chấp choạng đại về phía hậu, ba tên ngã xuống một tên gượng đứng được.

Còn lại bao nhiêu người chưa bị tát, vội phóng chân chạy như bay.

Tên gượng đứng được, cũng cố gắng chạy theo.

Ba tên ngã, chới tay định đứng lên.

Từ Tuyết Hồng hét dọa một tiếng, chúng hoảng hồn lại ngã xuống.

Song, bị tát tay, chúng chẳng đến đời nào thọ thương nặng cuối cùng cũng chạy đi được.

Từ Tuyết Hồng bật cười vang, nhìn sang Du Thiên Minh nói :

— Ngươi thấy chưa ! xuống ngựa đi, đạp nga tấm bia đá đó cho ta ! Phải đập mặt cái lão đại gian ác đó, cho lão hết tư tưởng oai phong trên giang hồ nữa.

Du Thiên Minh mỉm thâm.

Chàng chỉ sợ Từ tuyết Hồng nhập bọn với Đồng phương bá chủ thôi.

Bây giờ, nàng muốn đạp nga tấm bia, chàng tự nhiên hưởng ứng ngay, bởi Đồng Phương Bá Chủ phải quá hận nàng về cái việc đó, thì chắc chắn lão không bao giờ chấp thuận cho nàng liệp sắc.

Hướng chỉ, chàng, lại biết rõ tính khí của Từ Tuyết Hồng, quả cao ngạo, dù nàng có tiếp xúc với Đồng phương Bá Chủ, chẳng bao giờ nàng chịu dưới bậc lão ta, điều đó thì Đồng phương bá chủ không thể chấp nhận nổi bởi một Minh hội kẻ gù thì có hai Minh Chủ.

Dùng miệng Từ Tuyết Hồng chịu thanh chức vụ Phó Minh Chủ, nơi gì đến những chức thấp hơn như là Đường Chủ, Hộ pháp ?..

Chàng xuống ngựa ngay, hiệp lực với Từ Tuyết Hồng xông gả tìm bia.

Nhưng, tấm bia chôn sâu chôn dưới lòng đường rất cứng, hai tay hoay một lúc, tấm bia mới lung lay.

Bất quá, họ đẩy vài lượt nữa, là bia bật gốc ngã hẳn.

Vừa lúc đó, có tiếng vỗ ngựa vang lên rầm rập.

Là nghe vỗ ngựa, Du Thiên Minh ước độ có ít nhất cũng trên hai mươi con.

Trên hai mươi con ngựa, là phải có trên hai mươi người sẽ đến đây.

Số người đó, phải là những tay vũ dũng siêu phàm, hoặc ít nhất cũng tài giỏi hơn bọn giữ thạch đình mấy bậc.

Từ tuyết Hồng giục :

— Nhanh lên ! Phải xô ngã tấm bia ngựa trước khi chúng đến !

Đoàn kỵ sĩ đã đến gần, con cách tám bia độ cách năm sáu trượng.

Năm sáu trượng đường vô ngựa có nghĩa gì ?

Người đi đầu cao giọng hét lớn :

— Đông phương Minh chủ đã đến rồi đây !

Đúng lúc đó, Từ Tuyết Hồng và Du Thiên Minh cùng hét lên.

Kỵ sĩ hét, đề lấy oai, cả hai hét đề lấy sức.

Tấm bia đá bật gốc liền, ngã dài trên mặt lộ.

Kỵ sĩ vừa hét đó, năm móng cũng không tưởng nổi sự ầm ỹ xảy ra như thế.

Bất giác, hân xim mịt, kèm ngựa, lịm lại. Ngựa đang chạy nhanh bắt nó đứng lại, chẳng phải là việc dễ dàng, nó chồm chồm hai chân trước, chực đảo.

Phải là tay cỡi ngựa giỏi mới giữ cho người và ngựa không ngã.

Một tấm bia đá to lớn như thế, ngã xuống hẳn phải gây tiếng vang kinh khủng, đoàn kỵ sĩ nghe tiếng động to lớn quá, cũng giật mình, nhưng họ không cần kịp thời dừng ngựa.

Bia ngã xuống, họ đến nơi, đồng thời gian, Từ Tuyết Hồng và Du Thiên Minh cũng đã lướt tới, đứng lên trên thân bia.

Phải nhìn nhận bọn kỵ sĩ được huấn luyện rất chu đáo.

Trong lúc kinh hoàng, chúng vẫn không rời loan hàng ngũ, vừa đến nơi, lập tức xuống ngựa dàn thành hai hàng, chừa một lối rộng ở giữa, đoạn hô to :

— Đại giá của Minh chủ đã đến ?

Động tác của chúng rất nhanh, lại tập nhau, nhiều người cũng như một, trông đẹp mắt, nghe rất phấn khởi.

Chúng dàn thành hàng, hô to xong, hai con ngựa từ phía sau lướt tới.

Ngồi trên lưng hai con ngựa đó, là Đông phương Lôi và Tích Linh.

Từ tuyết Hồng trông thấy họ hừ một tiếng :

— Đại giá xem oai ra chút !

Âm thanh của nàng được chuyển đi xa nhờ công lực của nàng và cũng thêm hậu. Âm thanh đó, lọt vào tai Đông phương Lôi và Tích Linh dù cả hai chỉ còn cách năm sáu trượng dù Từ Tuyết Hồng chỉ lăm nhăm.

Đông Phương Lôi nhận ra âm thanh đó rất quen thuộc, bất giác giật mình, kèm ngựa đứng lại.

Tích Linh cũng dừng ngựa cạnh hắn.

Cả hai cùng nhìn tới. Trong tâm mắt của họ tấm bia đá ngã hiện rõ, mặt bia còn rành rành bốn chữ Vô Diện Minh Chủ, trên bốn chữ đó, có một nam một nữ cưỡi đang đứng, và đang nhìn về phía họ.

Đông phương Lôi sôi giận, quát lớn :

— Các người là ai ?

Tại sao hắn lại hỏi ? Hắn không nhận ra được Từ Tuyết Hồng ? Còn Du Thiên Minh, hẳn không nhận được, đã đành, bởi chẳng mang họ.

Từ Tuyết Hồng cao giọng :

— Lôi Tam ! Người còn nhớ ngày nào tại Thiên Nhất Bảo người chỉ là một kẻ chờ chết, chết gây, chết mòn, chết bịnh chăng ? Người còn nhớ cái lúc người ta khịêng người đến Thiên Nhất Bảo như con vật chẳng ? Bây giờ, người quên mất rồi sao ? Người có quên mới có thể tỏ ra oai phong, người mới có thể hống hách như thế đó !

Đông phương Lôi biến sắc.

Hơn một năm rồi, không ai gọi hắn với cái tên đó. Mà chính

hắn công quân mất mình mang cái tên đó được suốt một thời gian dài.

Hắn trở mắt nhìn kỹ đối tượng một chút, bỗng hắn thức ngộ liền.

Hắn liền tưởng đến Thiên Nhất Bảo, hắn liền tưởng đến mọi việc xảy ra, sau lúc mà Huyết Viên Thần Quân tàn phá Thiên Nhất Bảo.

Và hắn nhận ra, đối tượng là Từ Tuyết Hồng con gái Bảo chủ Từ Long !

Và hắn cũng nhận luôn người bên cạnh nàng, là một quái nhân !

Đông phương Lôi lấy làm lạ.

Năm trước, vũ công của Từ tuyết Hồng trông rất là tầm thường.

Rồi chỉ cách có một năm, có lẽ nào nàng tiến bộ nhanh chóng như thế ?

Bọn đại hán tức trực tại thạch đình chạy về trang viện báo cáo sự tình, mô tả nàng như một thiên thần.

Và bây giờ, trước mắt của hắn, nàng lại tỏ ra một khí thái phi phàm.

Trước kia, nàng ngán sợ hắn bao nhiêu, bây giờ, nàng khinh hắn bấy nhiêu !

Nếu không có một sở cớ, khi nào nàng dám ngang nhiên đến Nhật Nguyệt Trang gây sự ?

Đánh bọn đại hán tại thạch đình, xô ngã tám bia, quát tháo vang ầm, khinh miệt hắn ra mặt, nếu không cố tình gây sự thì là gì ? Nếu không có vũ công cao tuyệt làm gì nàng dám gây sự ?

Nhưng, hắn gian hoạt chẳng kém cha, biết là gặp phải tử đối đầu. Thay vì quyết liệt, hắn dẫu dục:

— Tại hạ tưởng ai, không ngờ lại là Từ cô nương ! Cô nương đến đây, N ại Nguyệt Trang vinh hạnh vô cùng !

...ừ, Từ tuyết Hồng cười lạnh :

— Đừng ve vuốt Lôi Tam ! Năm trước, người quyết sát hại ta, người với ta là hai kẻ thù, ta trở lại tìm người, ta đề báo thù, có gì vinh hạnh chứ ? Hừ !

X

CHƯƠNG LVIII

BẠC NHẬT TRẦN GIAN

Đông phương Lôi không phần nợ, trái lại còn nợ một nụ cười, hỏi :

— Nói gần, nói xa, không qua nói thật, cô nương ạ ! Tại hạ xin hỏi cô nương, chẳng hay cô nương còn có điều chi chi giáo ?

Từ tuyết Hồng trầm giọng :

— Ta đến đây, có hai điều cần biết. Điều thứ nhất ta muốn biết thế nào là vô địch, Minh chủ của các người, đã tự cho mình là vô địch, hẳn cũng có cái nguyên do chứ !

Đông phương Lôi hít mấy hơi dài không khí, hắn quàng cười, đáp :

... R ất dễ, cô nương ! Minh chủ đang ở trong trang, cô nương, d ến đó, khiêu chiến, giả như mình chủ thắng, thì chắc chắn là cô nương không hoài nghi về hai tiếng vô địch nữa !

Hắn cười hắc hắc.

Giọng cười của hắn, nghe khó chịu quá chừng, hắn bảo Từ tuyết Hồng khiêu chiến, nhưng chính hắn lại khiêu khích nàng trước, với giọng cười đó.

Đoạn hắn tiếp luôn :

— Còn điều thứ hai, cô nương cho biết đi !

Từ tuyết Hồng thốt :

— Điều thứ hai, là ta muốn biết tin tức của một người !

Đông Phương Lôi kinh ngạc, niường cao đội mày nhìn sững nàng.

Dù như Minh nghe còn tìm đáp lên vội vã.

Đồng Phương Lôi và Du thiên Minh, tuy có phản ứng khác biệt nơi tâm tư lúc nghe nàng cho biết đến đây, hỏi tin tức một người, song cả hai đều biết rõ, người đó là ai.

Từ tuyết Hồng không đợi cho Đồng phương Lôi nói gì, lại tiếp :

Chắc người cũng biết rồi, cái người ta muốn tìm, là đại ca của người ! Là Đồng phương Bạch !

Đồng phương Lôi bây giờ mới đáp :

— Đại ca của tại hạ, từ một năm trước, đã âm thầm ra đi không một lời cáo biệt, với ai trong gia quyến ! Từ hôm đó đến nay, tại hạ không hề gặp lại lần nào.

Hắn mỉm cười, tự cười có phần nào nhảm nhí, rồi hắn tiếp :

— Biết đâu cô nương đến Nhật Nguyệt trang, tìm người cái tin đó truyền đi khắp bốn phương, đại ca tại hạ nghe được, đến tận Nhật Nguyệt trang hội diện với cô nương ! Cô nương nghĩ xem, tại hạ nói có lý chăng ?

Từ tuyết Hồng lộ vẻ nghi ngờ :

— Chẳng không có mặt tại Nhật Nguyệt trang à ?

Đồng phương Lôi tác cầu :

— Tự nhiên là không rồi, cô nương ! Nếu cô nương không tin xin cứ đến Nhật Nguyệt trang đến nơi rồi, hẳn biết tại hạ nói thế này nói dối !

Vừa lúc đó, tiếng vỗ ngựa vang lên, phát xuất từ hướng Nhật Nguyệt trang. Vô ngựa nghe càng lúc càng gần, chừng đó kỵ sĩ đang tiến đến cực trường.

Không lâu lắm, tám con ngựa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, tám con ngựa đen huyền, sắc lông bóng người.

Trên lưng mỗi con ngựa, một đại hán vạm vỡ, phục đen, khí khái tung dung, dần mất hẳn vẻ thạch định, ánh mắt của họ sáng qua.

Tuy nhiên, tất cả đều có thần tình ngượng ngùng, nhìn thoáng qua cũng biết họ thuộc thành phần hạ đẳng môn hạ đạo.

Tám người đó, do Đồng Phương Lôi tuyên triệu và lập thành

tiểu đội võ địch Bát Ma.

Họ có bản lĩnh phi thường, và thân phận cao hạo cũng cao, nếu không là giáo chủ, hẳn cũng là chủ môn.

Họ đến, Đồng phương Lôi cảm thấy linh thần của hắn vương lên, hắn đưa tay chỉ đoàn kỵ sĩ đó, đoạn hướng sang Từ tuyết Hồng hỏi :

— Cô nương có nhận ra được vị nào chăng ? Đó là tiểu đội Võ Địch bát Ma trong Nhật Nguyệt trang !

Làm gì Từ tuyết Hồng biết được tám người này ? Bất quá nàng nhận thấy trong số có bốn năm người từ Miêu cương đến !

Nàng lắc đầu lạnh lùng đáp :

— Không !

Đồng Phương Lôi quay mình lại, đối diện với tám người đó giới thiệu :

— Vị cô nương này là Từ tuyết Hồng, con gái Bảo chủ Thiên Nhất đảo đây ! Nàng đã xo ngạt tám bia, lại còn đòi đến Nhật Nguyệt trang, so tài với mình củ nửa ! Các vị nghĩ thế nào ?

Hắn nói ý nghĩ của người ta, song hắn đã bật cười ha hả.

Cười như thế là tỏ thái độ ngạo mạn, bọn thuộc hạ làm sao có thái độ khác hơn, nếu thực sự họ có ?

Bát Ma cùng bĩu môi, cùng thối :

— Trên thế gian này, lại có kẻ ngông cuồng như thế được sao ? Đùng là một con người không ý thức sức mình, buồn cười thật !

Từ tuyết Hồng thầm nghĩ, bọn này là những cao thủ của Nhật Nguyệt trang, nếu trước tiên nàng không thi oai với họ, thì làm sao bắt được Đồng phương bá chủ chú ý đến nàng ?

Nàng bật cười hắc hắc.

Cười mấy tiếng, nàng lạnh lùng trả miếng :

— Đúng lắm, trong thiên hạ sao lại có người không biết lượng, sức mình dám buông lung ngông cuồng trước mặt ta, cứ tưởng mình là bất khả xâm phạm ! Buồn cười thật !

Bát ma phản nộ.

Một người quát to lên, vọt mình tới. Dĩ nhiên, y phải rời lưng ngựa, vọt lên không uốn cầu vòng, đảo mình ba lượt, đáp xuống đường, đối diện với Từ tuyết Hồng.

Y đưa tay chỉ vào mặt nàng, bảo :

— Lại đây ! Lại đây gấp ! Có bé ngu xuẩn kia ! Lại mà lãnh một bài học ! Muốn so tài với Minh chủ, hẳn phải có ta kiểm soát tại nghệ của ngươi trước mới được !

Từ tuyết Hồng điềm nhiên hỏi :

— Người tên họ gì ?

Vừa hỏi, nàng vừa bước tới gần hơn.

Người đó đáp :

— Ta là Hồ Hồn, từ Vu Sơn đến :

Từ tuyết Hồng giật mình.

Con người sao lại có một cái tên và họ nghe rộn rùng như thế ?

Hồ Hồn ? Hay y là một Câu Hồn của Sư Giả ở của cô ảm ?

Thảo nào, nghe giọng nói của y, Từ tuyết Hồng cảm thấy bàng hoàng, thần trí hơi dao động.

Tự nhiên, Từ tuyết Hồng biết rõ y thuộc về Tà phái nên mới có thuật lạ là dùng giọng nói làm hỗn loạn tâm thần của đối phương.

Nàng biết, trong các môn là công của Tà phái, có cái môn Nhiếp Thần Đại Pháp, và người thành tựu vì môn công này là một Câu Hồn Lao Nhân ngoài Thanh Hải, tại ngoài Hải Tâm sơn.

Trừ ra Câu hồn lão Nhân, chẳng một người vào luyện môn công đó có kết quả khả quan.

Có công phu thâm hậu như Từ Tuyết Hồng, nàng còn bị dao động thay, huống hồ ai khác ?

Lập tức, nàng hít một dài không khí, lấy lại mức độ điều hòa cơ thể, trấn định tâm thần, phá an ảnh hưởng của thanh âm quái dị đó.

Đoạn nàng bļu môi, hỏi :

— Thì ra: ngươi là một kẻ chuyên dùng tà pháp ma thuật ! Cái ma thuật tà ma của ngươi, làm khiếp ai khác thì được chứ đối với ta, ta xem như trò trẻ !

Hồ Hồn giật mình, nhận thấy đối phương vẫn còn bình tĩnh không hề bị dao động với thuật của y, như vậy là sở năng của y, cầm như vô dụng trước đối phương rồi.

Mà đối phương chỉ là một thiếu nữ, tuổi chưa đầy hai mươi !

Y nhìn sững Từ Tuyết Hồng một lúc lâu, đoạn hú vọng một tiếng dài, rồi tốt :

— Được ! xem chiêu của ta !

Y nói phát chiêu, song vẫn bất động. Y vận dụng đến bảy tám thành công lực, phát lên tiếng hú, âm vang dội chát tại người nghe.

Chính đồng bạn của y còn không chịu được, đối phương làm sao tiếp nhận nổi tiếng hú đó ?

Thì ra trước khi xuất chiêu, y phát xuất âm thịnh, gây dao động tâm thần địch.

Song, Từ tuyết Hồng đã biết đối phương thuộc thành phần tà phái, lại học được cái thuật Nhiếp Hồn, nên nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, vận tụ chân khí đầy đủ, bảo vệ tâm thần cho được vững chắc.

Âm thịnh của tiếng hú không làm sao dao động, nàng mãi mãi.

Trái lại, nàng hét :

— Nói xuất thủ, sao ngươi không xuất thủ, còn hú vang làm gì chứ ?

Tiếng hét của nàng to lớn quá, không kém âm vang tiếng hú của Hồ Hồn.

Y đã dùng nội lực, tạo ảnh hưởng, Từ Tuyết Hồng cũng dùng nội lực, phản ứng liền.

Bất giác y giật mình, rồi phát lên một tiếng hú của đồng thời :

vươn tay chụp vào ngực Từ Tuyết Hồng.

Tiếng hú và cái chụp tay, phối hợp nhau, tiếng hú trợ oai giúp cho chiêu thức dễ dàng phát xuất dễ dàng trúng đích. Bởi địch dao động tâm tư, thả lỏng thân cảnh giác, giảm sức, phản ứng lơ lửng, chậm chạp y đặc thủ không khó khăn.

Naugen tả thuật và thủ pháp của Hồ Hồn, đối với ai khác còn có thể cho là lợi hại, chứ đối với Từ Tuyết Hồng, thì cảm như là trò trẻ.

Cho nên nàng không tránh cái chụp đó, và lợi dụng thế công của đối phương, đã thực hiện một chủ trương.

Hồ Hồn không thấy Từ Tuyết Hồng phản ứng bằng cách một động tác nao, hết sức mạnh mẽ, nhất định là hẳn phải thành công.

Đang lúc hân hoan, y bỗng nghe lạ ở cổ tay, chừng như có ai bóp cặc vậy.

Y sống sờ, chưa biết việc gì đã xảy ra cho y.

Cổ tay đã bị bóp chặt rồi, y còn làm sao chụp tới được nữa?

Y nhìn lại cổ tay, thấy Từ Tuyết Hồng đã nắm chắc không rời, nàng dùng thủ pháp như thế nào, nắm cổ tay y một cách dễ dàng và nhanh chóng như vậy.

Hồ Hồn vội rút tay về, song Từ Tuyết Hồng đã nắm cứng cổ tay rồi, y làm sao rút về được?

Y không rút tay, còn khá, y rút tay rồi, mấy ngón tay của Từ Tuyết Hồng bóp mạnh hơn.

Một tiếng rắc vang khô, cổ tay của Hồ Hồn gãy.

Y rú lên một tiếng kinh hồn, mồ hôi đổ ra, rơi xuống như mưa.

Từ Tuyết Hồng cười lạnh hỏi:

— Bây giờ thì ngươi cũng là một con lợn bị chọc tiết người cơ muốn ta bóp mạnh thêm một chút nữa không?

Hồ Hồn biết rõ, Từ Tuyết Hồng sẽ bóp mạnh, nếu y thách thức nàng, và như vậy cổ tay đứt luôn.

Tự nhiên, y chẳng đợi gì chịu khổ thêm một lần nữa, cố chịu đau nín bặt, không còn dám rên la hoặc nói gì thêm.

Hơn thế, y van cầu:

— Xin...cô nương buông tay cho!

Từ Tuyết Hồng đắc ý vô cùng. Nàng cao ngạo hỏi:

— Người là một trong võ địch Bại ma?

Hồ Hồn lộ vẻ khó khăn.

Y muốn tha thiết van cầu nàng buông tay, song lại sợ Đông phương Lôi trách cứ là khiếp nhược, còn không van cầu, cứ để cho Từ Tuyết Hồng nắm mãi như vậy, biết đâu nàng không nổi hứng bứt lia bàn tay y?

Y van xin rồi, mà nàng còn kềm chế y như thế đó mãi, bảo sao y không sợ?

Y sợ nàng, mà cũng sợ luôn Đông phương Lôi, thì còn gì khổ bằng cái cảnh tiến thoái lưỡng nan?

Bây giờ, y có hối hận là mình hùng hổ quá vội vàng kẻ ra cũng muộn rồi.

Y gắng giọng đáp:

— Phải!

Từ Tuyết Hồng bật cười khinh khách:

— Vô địch mà như thế à? Vậy ra, tất cả những cây thí đều vô địch, phải không?

Hồ Hồn là một cao thủ thượng thặng trong tà phái uy kém Đôn g Phương Đa Chủ, chứ trên bậc đối với bất cứ nhân vật nào.

Vậy mà y phải xuống nước, van xin một lần nữa, bất chấp sự có mặt Đông Phương Lôi:

— Cô nương dung tha cho tại hạ!

Từ Tuyết Hồng lại cười vang, đưa cao chân đá vào ngực Hồ Hồn đồng thời buông tay luôn.

Hồ Hồn bay đi như quả cầu.

Cái đá đó khá mạnh, Hồ Hồn vừa rơi xuống, hạ một tiếng hộc máu tươi nhuộm đỏ mặt đường.

Tuy nhiên y vẫn còn đủ khí lực để lăn đi một vòng, lấy thế đứng lên.

Việc đầu tiên là y nhìn sang Đông Phương Lôi, bắt gặp ánh mắt sáng lạnh của hắn đang dán vào mặt y.

Y biết ngay, thế nào hắn cũng phải loại trừ y khỏi tiểu đội Vô Dịch Bát Ma, song y không hối tiếc, bởi y còn sống được là điều đáng quý.

— Danh dự kia đâu có thể đánh đổi với sanh mạng của y ?

Y cúi đầu, không nói một tiếng nào.

Y cúi đầu, Từ Tuyết Hồng lại ngẩng cao đầu, nhìn sang đối phương, hỏi :

— Còn ai có thủ đoạn vô địch, muốn thi triển không ?

Bảy người còn lại trong tiểu đội vô địch Bát Ma, trong gương của Hồ Hồn, đều khiếp hãi, chẳng ai dám ứng tiếng.

Đông phương Lôi cười lạnh mấy tiếng, nhìn bảy người đó, cái nhìn của hắn hàm chứa, một hiểm họa, một thúc giục.

Họ biết ngay, nếu không xuất thủ, là khổ !

Đông phương Lôi sẽ áp dụng quy luật của Minh Hội trừng trị họ.

Nhưng họ cũng biết nếu xuất thủ là phải bị Từ Tuyết Hồng đánh bại !

Họ phải làm sao ?

Một đại hán điềm đạm cười lạnh nhẩy xuống đường, rút ngọn roi màu lửa, loại nhuyễn tiên, dấy trong mình ra, đánh xuống mặt đất, kêu một tiếng bộp.

— Roi ối xuống mặt đất, vẽ thành một vệt dài, sâu mấy tấc.

— Phải có một công lực phi phàm, mới thi oai bằng cách đó.

Đoạn hắn vòng tay, giữ cái sáo vờ, thốt :

— Xin Từ cô nương chỉ giáo !

Từ Tuyết Hồng cười lạnh :

— Đa tạ xưng là Vô địch còn đòi lãnh giáo coi ai nỡ ? Song ta nghĩ nếu người nhận thấy mình không hơn gì Cổ Hồn, thì đừng chuồng mặt là hay cho người, bởi chuồng mặt rồi cũng chịu chuồng sổ phận của hắn !

Đại hán đỏ mặt gương thốt :

— Xin cô nương thủ sẵn vũ khí !

Nhìn ngọn nhuyễn tiên màu đỏ của đối phương, Từ Tuyết Hồng hỏi :

— Sở cây một ngọn roi, hoành hành suốt vùng Giang Bắc ngoài Châu do Cần ra, nào còn ai khác, người có phải là Châu do cần chăng ?

Người đó gạt đầu :

— Cảnh tại hạ !

Từ Tuyết Hồng vỗ hai tay kêu bộp một tiếng :

— Vào đi ! Ta không quen dùng vũ khí, hãy nói một cách khác chưa đến lúc ta cần dùng đến vũ khí. Ta muốn xem tiên pháp của người lợi hại như thế nào ?

Chính Du thiên Minh cũng phải ngán nản.

Bởi, chàng lo sợ nếu nàng cần nàng thì dừng dừng như thường như vậy là nàng phải có một tuyệt học, mới tự lêu quá độ, ta không tặc tiếp, vẫn thách thức đối phương, xem đối phương khôn ra gì.

Trong vũ lâm đương thời, có hai người xử dụng tiên pháp tuyệt diệu, một ở vùng Nam, một thuộc vũ g Bắc.

Nhuyễn tiên vùng Nam rất nhỏ, bất quá chỉ bằng ngón tay, còn nhuyễn tiên vùng Bắc to hơn, to bằng cánh tay một đại bá.

Nhuyễn tiên đã độ tám thước.

Nhìn ngọn roi, Từ Tuyết Hồng biết ngay đối phương là một pháp vật vùng Giang Bắc, và dám tự hào với tiên pháp trong thời gian ngắn chỉ có một một Châu do Cần mà thôi.

Nàng nghĩ ngờ, thế mà đến.

Châu Do Căn dù ngăn địch, song không chịu nổi cái vẻ khinh
ngạo của nàng.

Hắn tức vất vô cùng, muốn phác tác ngay song lại ngẩn ngại,
sợ không thủ thắng nổi.

Hắn đành nén cơn phẫn nộ, hỏi một câu :

— Cô nương thật không dùng võ khí à ?

Hắn hỏi, cốt mượn cuộc đối thoại để kéo dài thời gian, càng
chậm động thủ càng hay.

Câu hỏi của hắn thức tỉnh cảnh giác của Từ Tuyết Hồng. Nàng
hỏi hạn phần nào đã tuyên bố là không dùng vũ khí, bởi nàng có nghệ
giang hồ ca tụng tiên pháp của Châu do Căn rất lợi hại với bàn tay
không, nàng khó thủ thắng.

— Nhưng, đã lỡ nói ra rồi, nàng đành phải giữ lời, nàng gạt
đầu :

— Tự nhiên là thật !

Châu do Căn thốt :

— Thế thì tại xin động thủ !

Từ Tuyết Hồng gạt đầu :

Được rồi ! Người cứ xuất thủ !

Đã có ngôn ngữ đại phương, tất phải có một lối cư xử là đại
phương, dĩ nhiên nàng phải nhường cho Châu do Căn xuất thủ trước
để nàng có phần nào hối hận đã lỡ tuyên bố chấp nhận đối phương
lùng vũ khí.

Châu do Căn hé lên một tiếng, vung tay.

Nhuyễn tiên rít gió vũ vũ, tạo thành một vầng mây đỏ, vầng mây
chụp xuống đầu Từ Tuyết Hồng.

Chẳng dám chậm trễ, Từ tuyết Hồng hụp mình xuống né nửa thân
người qua một bên, vươn tay lên, chụp vào ngọn roi.

Thủ pháp của nàng rất nhanh, Châu Do Căn cũng nhanh
không kém, nàng vừa vươn tay lên, hắn gạt đầu roi, thân roi nhếch
a, khỏi tâm tay của nàng, đầu roi lại phất ngang qua cổ tay của
nàng.

Từ tuyết Hồng kinh hãi, cấp tốc lùi lại.

Châu do Căn lại hét lớn bước theo liền. Nhuyễn tiên nhút nhát
bám sát bên mình Từ Tuyết Hồng.

Trong thoáng mắt, hắn đã xuất phát đúng bốn chiêu, động tác
của hắn nhanh vô tưởng.

Từ Tuyết Hồng định phải gạt được ngọn roi của đối phương,
nếu không thì nàng khó thủ thắng.

Nhưng, tiên pháp của hắn linh hoạt phi thường thành ra nàng hụt
tay mấy lượt.

Song phương trao đổi thêm bảy tám chiêu nữa, song phương vẫn
còn trong thế quân bình.

Từ tuyết Hồng nghĩ, đêm Nhị Nguyệt trăng là đêm cùng Đông
Phương bá Chủ, quyết định thư hùng.

Nhưng, gặp một thuộc hạ của lão, nàng không thủ thắng nổi, thì
làm sao đánh với lão ta ?

Mà dù cho có thắng thuộc hạ của lão, tất phải thắng cấp tốc,
chứ đã dai như thế này, dù có thắng, cũng vẫn mất mặt như
thường.

Bất giác nàng phẫn động oai khí, quát khời thế công
ngay.

Nàng vận dụng công lực, hất bàn tay lên trong khi Châu Do
Căn vung nhuyễn tiên theo chiêu Bích Lạc Huỳnh Tuyền đánh
xuống.

Giáo roi rít lên nghe rợn người.

Song phương xuất chiêu như vậy, chẳng khác nào Từ tuyết
Hồng đưa tay ngăn chặn nhuyễn tiên của Châu do Căn.

Và Châu do Căn hết sức căng mắt, cầm chắc tay nàng phải bị
ngọn roi đánh gay. Dù cho bên dưới là tượng đá, ngọn roi cũng đập
nát như thường.

Hắn nghĩ thế, mọi người ở bên ngoài cũng nghĩ thế và Du thiên
minh phải xanh mặt, kêu lên kinh hãi, dợm mình toan vọt tới, cứu
nàng cho nàng.

Nhưng, dù chẳng muốn can thiệp, cũng không làm sao kịp. Động
tác của người trong cuộc nhanh hơn cả ý tưởng của chàng.

Tay cứ lên, rồi cứ xuống, rồi chạm tay, song kết quả không đúng như mọi người dự liệu.

Một tiếng soạt vang lên, tay áo của Từ tuyết Hồng tét đường, mảnh vải tét bay đi như cánh bướm, cánh tay nàng lộ ra, trắng mịn như một ngò sen.

Nàng không bị thương, trái lại nơi cổ tay nàng có đôi vòng, hai chiếc vòng đó kẹp cứng ngón roi.

Luận theo quy luật một cuộc tỷ thí, như vậy là Từ Tuyết Hồng thắng rồi.

Cho nên, Châu do Cẩn cũng sờ, không hiểu nổi nàng xử dụng thủ pháp gì, kềm chế nhuyển tiên của hân, quên mất đi cái việc rút ngón roi về để phản công.

Hân càng không hiểu tại sao cánh tay mềm mại của nàng lại chịu nổi đường roi ác liệt, trong khi hân chắc chắn nếu đường roi chạm đó, da cũng phải nát.

Hân quên rút roi về, bên này Từ Tuyết Hồng đã đứng giật mạnh.

Hân còn nắm chắc cán roi, tự nhiên phải theo đà giật của nàng, ngã chúi tới.

Đã sờ sờ, lại còn ngã chúi, Châu do Cẩn làm gì còn đấu chí ?

Hân ngã vì mất thăng bằng Từ Tuyết Hồng lại giật mạnh thành ra hân chúi mình đến sát nàng.

Lập tức, nàng đặt bàn tay hữu trên đỉnh đầu của hân, ấn nhẹ xuống.

Hân sụm người trong tư thế một kẻ quỳ hai gối nhưng hân không kịp nhận thức cái tư thế nhục nhã đó, chỉ nghĩ đến sanh mạng, hân sợ Từ tuyết Hồng vận công lực vào bàn tay, là xương sọ hân phải vỡ vụn.

Hân kinh hãi, kêu lên :

— Cô nương đừng tha cho !

Từ Tuyết Hồng cười lạnh :

— Ta phải đợi đến chiều thứ mười tám, mới hạ được người.

đó chứng tỏ tiên pháp của người có hạng lắm ! Nghĩ vì người tập luyện được như vậy, hân phải hao phí lắm công phu, ta thương hại người thật sự, không nỡ làm gì người đâu. Hãy lui ra !

Thốt xong, nàng buông tay, rồi tự mình thoái hậu mấy bước.

Châu do Cẩn còn quỳ tại chỗ, cúi đầu cảm tạ ơn nàng tha chết !

— Cô nương đừng tha cho tại hạ...

Song, hân không kịp dứt tròn câu. Đông phương Lôi đã quát chân :

— Châu Do Cẩn ! Đừng làm mất thể thống Vô địch Bất Ma !

Tiếng quát của Đông Phương Lôi thức tỉnh Châu do Cẩn hân nhớ lại thân phận mình, dù sao cũng là một cao thủ trong vũ lâm, nếu khuất mình quá độ, thì còn mặt mũi nào chen đứng giữa giang hồ ?

Hân vụt đứng lên, nhún quanh một lượt, đoạn bước đến gần Cô Hồn.

Hà Hồn đứng một mình, buồn tui làm sao. Bây giờ có kẻ đồng cả h ngộ, đứng chung cảnh ngộ của kẻ chiến bại, cả hai cảm thấy ở tư trên với bạn, với địch.

Từ tuyết Hồng cao giọng hỏi :

— Còn vị nào muốn biểu lộ cái phương pháp vô địch của chàng ?

Đông phương Lôi quát mắt nhìn sáu người còn lại, như giục như khuyến khích, như đe dọa.

Song, mặc hân trờng, chẳng một người nào dám nhúc nhích.

Từ tuyết Hồng bật cười ha ha :

— Đừng bức bách ai cả, Đông phương Đường chủ ! Người có tài, cứ mang cái tài của người mà thi thố, nếu sợ thì thôi, tại sao thúc đẩy người khác nhận cái bại thay cho người !

Đông phương Lôi vừa giận, vừa sợ, hẳn vốn có tính âm thầm nên không biểu lộ tâm tư rõ rệt, thay vì hò hét, hẳn lại mỉm cười, thối :
 ...

Tự nhiên tại hạ phải lãnh giáo cô nương chửi! Song trong một năm qua, cô nương tiến bộ phi thường, tại hạ mong cô nương nên lưu tình, đừng qua nặng tay vậy !

Dù muốn dù không, hẳn cũng phải tiếp thọ cuộc chiến này, bởi thân phận một Đường chủ không cho phép hẳn từ chối hẳn có nhiều lý do từ chối cũng vẫn phải khai chiến như thường.

Từ tuyết Hồng còn đang cặm hấn hẳn đã mấy lượt dùng vũ công uy hiếp nàng, thân phá hoại tiết tính của nàng, song hiện tại không thể phanh phui, những việc đó ra trước mọi người đã kết tội hẳn.

Đông Phương Lôi dùng lời bóng gió, kêu gọi việc xà xua, cốt làm cho mọi người chung quanh có cảm tưởng giữa hẳn và nàng có một đoạn tình nào đó.

Nhưng, Từ Tuyết Hồng đã cặm hấn, khi nào dung tha cho hẳn ?

Đáng lẽ hẳn phải lờ đi, hẳn không nên nhắc lại một cách ồn ào những việc làm đắc tội với nàng ngày nào, để cho nàng đừng phần nợ.

Song hẳn lại nhắc, có lẽ hẳn muốn hạ thấp danh giá Từ tuyết chẳng ?

Hẳn muốn tỏ ra cho mọi người biết xưa xưa Từ Tuyết Hồng có tình ý với hẳn, rồi vì bất hòa nhau mà mỗi người ở mỗi phương trời, giờ đây nàng trở lại trách cứ hẳn đã phụ tình để thanh toán với người khác ?

Cái dụng ý của hẳn, còn ai hiểu được ? Nhất là cái dụng ý của một kẻ gian hoạt ?

Từ tuyết Hồng tức uất, vung tay phát chiêu ngay không cho hẳn nói nhiều.

Đông phương Lôi mỉm cười, đảo bộ, lệch mình, vừa né tránh chiêu chương của nàng, vừa lướt lui, sát một bên nàng.

Từ Tuyết Hồng cấp tốc chuyển mình giữ cái thế luôn luôn đối diện với Đông phương Lôi, chiêu công cũng chuyển hướng theo luôn.

Đông phương Lôi vội nhún chân nhảy vọt lên cao:

Từ tuyết Hồng bật cười ha ha. Biết rõ Đông Phương Lôi không dám ngang nhiên tiếp một chương của nàng, bởi công lực của hẳn còn kém.

Nàng chưa thắng, mà tự xem như đã thắng, nên nghĩ ngay đến cách làm nhục hẳn.

Nhưng, nàng chưa phát giác ra, nơi tay của Đông phương Lôi có một vật gì chớp sáng. Vật đó, hẳn vừa jẩy trong mình ra lúc hẳn tun bồng người lên không.

Nàng không thấy, đã có người thấy thay nàng.

Có tiếng gọi nàng, cảnh cáo :

— Từ cô nương ! Tránh ra mau !

Di nhiên, chính Du Thiên Minh gọi nàng :

— Thì ra vật sáng đó, là chiếc lưới của Kim Lan Hoa, chiếc lưới đó, lợi hại như thế. Du Thiên Minh đã từa tiều rồi, chính Đông Phương Bá Chủ còn ngăn sợ, huống hồ là Từ Tuyết Hồng huống chi Đông phương Lôi lại được cái lợi thế, từ bên trên quăng xuống ?

Trong một năm qua, Kim lan Hoa đã truyền thọ cách xử dụng lưới đó cho Đông Phương Lôi.

Hẳn vốn thông minh, tự nhiên lạnh hội mau chóng, và hiện tại hẳn sở cậy vào chiếc lưới đó, nên mới dám công khai ra mặt, đối đầu với Từ tuyết Hồng.

Từ tuyết Hồng kinh hãi, cấp tốc nhảy vọt ra ngoài, đúng lúc chiếc lưới từ bên trên tỏa rộng ra chụp xuống.

Nàng nhún chân một chút, thành chiếc lưới chụp xuống khoảng không.

Đông Phương Lôi quăng lưới rồi, công hạ mình đáp xuống theo.

Lòng thấy mà lưới vô công, hẳn xám mặt.

Hắn chỉ sờ cây vào tuyết kỳ đó, nhưng hắn không thành công, thì làm sao chống đỡ nổi với địch!

Hắn giật chiếc lưới về, định tung ra lượt nữa.

Trong khi đó, Từ Tuyết Hồng đã vòng ra phía sau lưng của hắn.

Không chậm trễ, nàng tấn công liền.

Nghe tiếng gió sau lưng Đông phương Lôi biết ngay là Từ tuyết Hồng đánh tới.

Hắn kinh hãi, trong cơn khẩn cấp sẵn chiếc lưới trong tay, hắn rung lên, cho chiếc lưới mở rộng ra, chụp xuống hắn?

Một là, vì Từ tuyết Hồng đến rất gần, hắn có tung lưới chụp, cũng không làm sao kịp.

Kỳ quái thật!

Tại sao hắn không tung lưới chụp Từ tuyết Hồng, mà lại chụp xuống hắn?

Một là, vì Từ tuyết Hồng đến rất gần, hắn có tung lưới chụp nàng cũng không làm sao kịp.

Hắn lại còn một lý do khác.

X

CHƯƠNG LIX

SE GIÂY TỰ TRÓI

Đông phương Lôi định tính thế nào Từ tuyết Hồng cũng lướt tới sau khi phát chiêu, hoặc nàng đưa tay ấn trụ nơi lưng hắn hoặc giả nàng đặt tay lên đầu hắn sợ người quỷ xuống như nàng đã làm với Châu do Cẩn.

Cho nên, hắn tung lưới lên, là có ý chụp luôn với hắn, bởi lúc đó thì hắn phải ở sát bên cạnh hắn.

Chụp luôn Từ tuyết Hồng trong lưới, chung với hắn, thực sự thì, chẳng có cái gì hay cho hắn cả.

Ở chung trong một mạng lưới, Từ tuyết Hồng vẫn có thể sát hại hắn như thường.

Cũng qua, hắn lại thích bị sát hại hơn là bị đề cho nàng chế trụ như Châu Do Cẩn, như Hồ Hồn, đề rồi cuối cùng lại bị nàng si nhục.

Hắn làm!

Hắn đánh giá võ công của Từ tuyết Hồng quá thấp.

Hắn chỉ đoán đúng cái việc Từ tuyết Hồng lướt tới, song nàng lướt tới nhanh hơn hắn ước độ.

Nàng lướt tới sát bên cạnh hắn, trước khi chiếc lưới hắn phủ xuống.

Bỗng nàng thấy một vầng sáng chớp lên bên trên đầu. Biết là cái gì sắp xảy ra, lập tức nàng ấn chân xuống đất, nhảy trái về phía hậu.

Giả như nàng đưa tay ấn trụ nơi lưng Đông phương Lôi thì nàng đã bị mạng lưới phủ trùm rồi.

Nàng không làm như vậy, chỉ lùi lại, thành ra nàng thừa thời gian tránh mạng lưới.

Mạng lưới vừa phủ xuống, chỉ chụp mỗi một mình Đông phương Lôi mà thôi, còn Từ Tuyết Hồng thì đã ở ngoài xa hơn mấy trượng.

Đông phương Lôi cảm chắc là mọi việc phải diễn tiến đúng như hắn ước độ.

Cho nên mạng lưới vừa phủ xuống hắn bật cười ha hả tỏ rõ đắc ý về cùng.

Nhưng, hắn chỉ cười được có mấy tiếng thôi, trảng cười ngưng bật ngay, hắn cảm thấy có cái gì bất thường, vội quay thân mình lại.

Bất giác hắn kinh hãi đến xám mặt.

Từ tuyết Hồng đã ở xa, còn hắn thì đang bị mạng lưới phủ trùm!

Như thế là nguy lớn!

Từ tuyết Hồng nhìn hắn lúng túng trong lưới, bật cười khàn khếch!

— Dám hỏi Đông phương đường chủ có cái chiêu của đường chủ tên là Se này tự trời chăng ?

Tuy bị lưới bao bọc, song cơ quan mở rộng hoặc rút chặc còn nơi tay, Đông phương Lôi có thể tự thảo gờ mạng lưới được như thường, khổ vì hắn đang bối rối, lại bị Từ tuyết Hồng chế nhạo hần lúng túng hơn, không xử dụng được cơ quan đó đúng ý muốn kịp thời, tuy vì mở rộng, hắn làm cho thế nào mà mạng lưới lại rút chặc.

Mạng lưới càng được thu hẹp, Từ Tuyết Hồng càng cười lớn. Nàng càng cười lớn, Đông Phương Lôi càng tức uất, càng làm lúng lúng.

Hắn nghĩ nếu không chạy đi, cứ ở đó cho đối phương cười nhạo thì còn mặt mũi nào nhìn bạn thuộc hạ.

Cho nên bất chấp mạng lưới bao phủ tấn công hắn phóng chân chạy đi.

Bọn thuộc hạ sững sốt, không hiểu hắn định làm gì.

Tịch Linh cũng lầy lăm lăm, gọi hắn mấy tiếng, hắn nín lặng, vội nhảy lên lưng ngựa, thúc gối vào hông con vật, nó cất vó liền sải ngay.

Tịch Linh không chậm trễ, giục ngựa theo liền.

Bọn Vệ dịch Bát Ma theo liền. Bọn kỹ sĩ dân hầu của Đông Phương Lôi cũng vội cực trường lập tức.

Tất cả chạy về Nhật Nguyệt trang.

Từ Tuyết Hồng nhìn theo chúng, bật cười ha hả, gọi Du Thiên Minh.

— Đi chứ ! Chúng đã rút hết rồi, mình ở đây làm gì ?

Du Thiên Minh tán :

— Vũ công của cô nương cao minh vô cùng ! Cô nương biết không chức đó là bữu bối của con gái giáo chủ Thiên Nữ giáo tại đất Miên cương, bà ta tên là Kim Lan Hoa, vợ thứ của Đông phương bá Chính lão sư cũng ngăn chiếc lưới đó, thế mà cô nương vẫn thoát khỏi bị lưới chụp dè dặt, quả tài ngộ của cô nương rất cao vậy !

Từ Tuyết Hồng mỉm cười :

— Người biết khá nhiều việc trên giang hồ đấy !

Tuyết sự, nàng có biết chi nhiều đâu, dù rằng trong một năm qua, nàng cô đi khắp sông hồ, song những điều tai nghe mắt thấy nào có đáng kể gì ?

Bất quá, những gì chàng biết được, là do tình cờ đưa đến mà thôi.

Chàng thở dài.

Từ tuyết Hồng vụt hỏi :

— Người có nhớ là...trước kia, ta có gặp người chăng ?..

Du thiên Minh giật mình, ấp ửng :

— Có...cô nương có gặp tại hạ một vài lần, song chắc là nương quên tại hạ...

Từ Tuyết Hồng chỉ a lên một tiếng, không hỏi gì nữa.

Phải mất mấy phút, Du thiên Minh mới lấy lại bình tĩnh chàng hỏi :

— Tại sao cô nương nhận ra là chúng ta có gặp nhau tại lúc trước ?

Từ tuyết Hồng đã ra roi cho ngựa chạy đi rồi, song nàng quay đầu lại đáp :

— Chỉ vì ta thấy người có những cử chỉ đáng đặc rất là quen thuộc !

Du Thiên Minh thăm kêu khổ.

Chàng dựa lòng từ giờ trở đi phải hết sức cẩn thận, không nỡ để nàng phát hiện ra chân tướng của chàng.

Bằng mọi giá, chàng phải giữ hành tung bí mật.

Đôi ngựa sải đều: một trước, một sau, thẳng tiến đến Nhật Nguyệt Trang.

Không lâu lắm họ thấy cổng trang hiện ra xa.

Nhưng, tại cổng trang, bọn người canh gác cũng đã thấy họ rồi.

Ba tiếng thanh la vang lên ngân đều, tiếng thanh la vang dội

chấn động màn tài Tử Tuyết Hồng và Du Thiên Minh.

Rồi từ trong trang, một đội kỵ sĩ chạy ra, ngựa hồng nhân trắng, nhân lại vận y phục rực rỡ, trông oai nghi vô cùng.

Đội kỵ sĩ ra khỏi cổng trang, phân làm hai, dàn thành hàng, đứng dài theo hai bên cửa.

Trong hai người đứng đầu hàng, có một người cầm một cây cờ là cờ có thêu bốn chữ: Vô địch Minh chủ.

Bốn chữ rất to, từ xa Tử Tuyết Hồng trông thấy rõ ràng.

Nàng cho ngựa chạy chậm chậm, rồi dừng lại, cách cổng trang không xa.

Nàng day qua Du Thiên Minh thấp giọng hỏi :

— Chúng sắp đỡ trò gì đây ?

Du Thiên Minh đáp :

— Có lẽ chúng bố trí dàn chào, và Đông Phương Bá Chủ sắp xuất hiện.

Tử Tuyết Hồng mỉm cười :

— Lão ấy đích thân nghênh đón chúng ta à ?

Du Thiên Minh nhắc nhở :

— Cô nương tuy có võ công cao, song Đông Phương Bá chủ tại nhiều cơ trí, lại đồng người, vậy cô nương không nên khinh địch. Phải hết sức cẩn thận, nếu không thì làm kẻ của lão đấy !

Tử Tuyết Hồng cao giọng :

— Người đồng chẳng ích lợi gì, đáng ngại là số ít mà có võ công cao thôi ! Hai chúng ta hiệp sức với nhau, chắc Đông Phương bá chủ không dám đỡ trò gì đâu !

Du Thiên Minh chua xốt vô cùng.

Chàng nghĩ, nếu nàng biết rõ chàng là ai, hẳn nàng không quá tin tưởng như vậy.

Bởi trước con mắt nàng một Du Thiên Minh có nghĩa gì đâu ?

Mà chính chàng cũng nhìn nhận mình còn kém nàng, như chàng có giúp ích chi cho nàng trong cuộc hội kiến với Đông Phương bá chủ hôm nay ?

Chẳng qua, năng đỉnh ninh chàng là một quái vật có thực tại, từng là đối thủ của Đông Phương Bá chủ, từng giải cứu Tịch đại Tiên Sanh.

Vừa lúc đó, ba tiếng thanh la lại vang lên, vẫn lớn như tiếng trước.

Một đội đồng nam đồng nữ mặc y phục sắc sỡ sắp thành hai hàng từ trong trang tiến ra cổng.

Tên nào cũng có cầm một món nhạc khí.

Cuối cùng, là hai con ngựa, là một nam một nữ, nam là Đông Phương Bá Chủ, nữ là Kim Lan Hoa.

Đông Phương bá chủ vốn có một nghị biểu phi phàm, giữa cảnh dàn giá được như thế này, lão lại càng tỏ rõ một cái oai khí.

Tử Tuyết Hồng trông thấy lão, không khỏi rợn người.

Đông Phương Bá chủ từ từ tiến về phía nàng còn cách trước, lão mỉm cười, thốt :

— Từ cô nương ! Chúng ta không gặp lại nhau, kẻ cũng khá lâu đấy !

Tử Tuyết Hồng trầm giọng :

— Phải ! Đã khá lâu rồi !

Đông Phương bá chủ nhìn nàng từ đầu đến chân ánh mắt của lão sắc lạnh phi thường.

Nàng lại rợn người một lượt nữa, song cổ trăn định tâm thần, chăm nghĩ :

— Lão không dám động thủ với ta, tại sao ta sợ lão ?

Đông Phương bá Chủ cười nhẹ tiếp :

— Nghe nói, võ công của Từ cô nương được tiến triển lắm rồi ?

Nghe nói !

Hai tiếng đó, chứng tỏ lão khinh thường nàng. Bởi cái gì thì nghe nói chứ chưa được trông thấy cái đó khó tin là thật.

Lão tỏ ra khinh thường nàng phải biểu lộ oai phong.

Nàng điềm nhiên đáp :

— Cũng chẳng có gì gọi là tiền bối. Bất qua trong năm vừa qua tôi có tập luyện mấy môn công theo pho Tam bửu chân kinh của Phật gia thời !

Trước đó, nghe thuộc hạ báo cáo sự tình, Đông phương bá chủ cho là một kẻ có một quái nhân trợ lực, Từ tuyết Hồng mới xô ngã tấm bia.

Bởi, tài nghệ của nàng lão thừa hiệu là rất tầm thường.

Gặp nàng, lão nhận ra nàng có công lực rất khả, song bất quá, nàng thắng một vài tên thuộc hạ của lão, chứ làm gì đang là đối thủ của lão !

Đo đó, lão vẫn khinh nàng.

Bây giờ, nghe nàng cho biết là tập luyện võ công theo pho bí kíp Tam bửu chân Kinh của Phật gia, lão giật mình.

Trong vũ lâm, còn ai không biết Tam bửu chân Kinh dạy cách luyện khí công ?

Mà trong vũ học, khí công là môn được kê đứng đầu tất cả các môn công khác.

Như vậy, nàng đã lợi hại rồi !

Do đó, lão thay đổi chủ ý liền.

Lão gạt đầu :

— Như thế là hay cho cô nương lắm đó ! Chẳng rõ cô nương có định vào trang cùng lão phu đàm đạo một lúc chăng ?

Từ Tuyết Hồng không do dự :

— Tôi đến đây, hẳn có định vào trang mới đến chứ ! Song chẳng như thuộc hạ của tiền sanh bất mãn...

Nàng không gọi lão là minh chủ, mà chỉ xưng hô bằng tiền sanh như ngày nào.

Điều đó chứng tỏ nàng chưa phục lão.

Lão không lưu ý điều nhiên thốt :

— Lão phu không bất mãn là đủ !

Kim Lan Hoa vội cất tiếng :

— Hãy khoan !

Bị Kim lan Hoa ngăn trở, Đông Phương bá chủ thoá g biên sắc.

Lão chưa kịp nói gì, bà ta tiếp luôn :

— Công lực của người thâm hậu lắm, phải không ! Người muốn vào trang trước hết hãy tiếp ba chiêu của ta !

Từ tuyết Hồng nhìn sững bà, không hiểu cái thái độ của bà như thế nào.

Nàng mỉm cười hỏi :

— Bà là ai ? Bà có quyền gì phủ nhận lời nói của Vô địch Minh chủ ?

Bây giờ, nàng lại dùng hai tiếng Minh chủ, cốt ý khích nộ lão.

Bởi, đã là Minh chủ rồi, thì một lời nói là một cái lệnh của Minh chủ còn gì dám phản đối ?

Thế mà vẫn có người phủ nhận, và người đó lại ở trong Minh Hội, ở cạnh lão.

Như vậy, cái oai Minh Chủ còn đâu nữa ?

Đông phương Bá chủ hừ một tiếng, tỏ lộ cái oai khí bất mãn rõ rệt.

Thực ra, chẳng phải lão bất mãn Kim lan Hoa riêng về việc này thôi.

Mà lão bất mãn từ lâu, bởi bà ta luôn luôn chống đối lão, cái tiếng là Đông phương Minh chủ nhưng lại chửi bà ta xé vào công việc của lão quá nhiều.

Chẳng những thế, bà lại bất tuân lệnh của lão, khiến lão mất mặt với thuộc hạ.

Đông phương bá chủ cố nường nhịn bà, cho trong thuận ngoài hòa.

Nhưng bây giờ, lão không chịu được thái độ khinh thường của bà nữa, vì bà đã biểu lộ thái độ đó đối với lão, ngay trước mặt ngoại nhân.

Tuy nhiên lão không phát tác vội :

Lão biết rõ, Từ Tuyết Hồng khích nộ lão, nếu lão phản nộ làm

cái kẻ của nàng.

Do đó, lão chỉ hừ một tiếng, rồi thôi, không nói gì mà càng chẳng làm gì.

Kim Lan Hoa xì một tiếng :

— Đừng nói những lời vô ích ! Ta hỏi ngươi có dám tiếp ba chiêu của tay hay không ?

Từ tuyết Hồng một mặt giới bị chu đáo, mặt khác không bỏ qua cơ hội hí hòng Đông Phương Bá chủ.

Nàng chưa hiểu, lão ta đang hùa Kim Lan Hoa, dù nàng có nói gì đi nữa, lão vẫn quy tội cho Kim Lan Hoa chứ không hề trách cứ nàng.

Nàng tiếp với giọng mỉa mai :

— Tôi mình bạch rồi ! Thì ra, tại Nhật Nguyệt trang, chẳng những có vị Vô địch Minh chủ mà thôi, lại còn có vị Thái thượng minh chủ nữa ! Và chính vị Thái thượng Minh chủ mới là người có oai quyền tối thượng, vô thượng !

Nàng gọi Đông Phương tiên Sanh, tiếp luôn :

— Tiên sanh ơi ! Cái môn «Cụ Nội công», hay Tiếp Nội Công, gì đó của tiên sanh, đúng là vô song trên đời này vậy !

Đông Phương bá chủ xanh mặt.

Nhưng, mặc lão giận, tức thẹn Kim Lan Hoa bắt chếp.

Bà cứ làm theo ý muốn.

Bà hét lên :

— Chiêu thứ nhất !

Cánh tay đưa lên, liền theo tiếng hét, một ánh chớp lóe sáng.

Chiếc lưới từ tay bà bay đi, vừa bay vừa mở rộng, chụp xuống đầu Từ tuyết Hồng.

Chiếc lưới đó, nàng đã biết rồi, song Kim Lan Hoa xử dụng, hẳn phải linh diệu Đông phương Lôi nhiều.

Chẳng những thế, bà còn hú vọng mấy tiếng dài, để tiếp trợ chiêu thức vừa tung ra, âm thanh của bà có tác dụng gây chấn động tâm thần địch, dịch mất bình tĩnh, cảnh giác phải lơ, chậm phản ứng.

và chiếc lưới có thừa thời gian làm công việc của nó.

Từ tuyết Hồng vốn chuẩn bị sẵn sàng thế mà vẫn khốn : trắng khỏi phần nào dao động tâm thần.

Khi nàng bình tĩnh trở lại, chiếc lưới đã xuống quá gần đỉnh đầu.

Bất giác, nàng kinh hãi, kêu lên một tiếng lớn, nhào trái về phía hậu, thân mình chạm đất, một tiếng ầm vang lên, đã nơi đó bị quây thành một trũng sâu, đất vụn bắn ra tung tóe, trũng sâu dưới mặt đất hơn thước, trông như một lỗ huyết, nàng nằm gọn trong huyết ốc.

Chính nàng vận dụng khí công, tạo thành lỗ huyết, nấp mình.

Trên thế gian này, chỉ có pho lam bửu châu kinh dạy cách luyện khí công toàn diện như vậy thôi !

— Chiếc lưới từ bên trên phủ xuống, chiếc lưới sát mặt đất bắt Kim Lan Hoa thu về, đỉnh ninh là có chụp từ tuyết Hồng vào trong.

Nhưng nàng nằm sâu dưới mặt đất chiếc lưới tặc lên trên, làm gì chụp nàng được ?

Ngươi đâu, chiếc lưới thu về, vẫn nhẹ như lúc quăng đi, như vậy là trong lưới chẳng có vật gì.

Và như vậy là từ tuyết Hồng lọt khỏi lưới.

Kim Lan Hoa kinh hãi.

Sự kiện này xảy ra lần thứ nhất trong đời bà ! Bà không thể tin là có như thế được !

Naug, bà không tin cũng không được ! Bởi rõ ràng trước mắt bà, chiếc lưới không ! Bởi ai ai cũng thấy như vậy.

Bà kinh hãi, sững sờ, song Từ tuyết Hồng không để mất một phút giây, vụt đứng lên, đồng thời phát ra hai chưởng.

Cùng theo với chưởng kinh, thân hình nàng vọt tới, khí thế hết sức hùng mãnh.

Nàng tấn công, vừa nhanh, vừa bất ngờ Kim Lan Hoa dù có võ công cao tuyệt cũng không làm sao phản ứng kịp.

Hai chương dĩ nhiên phải trúng đích. Vô đích là hai đầu vai của Kim Lan Hoa.

Bị kích trúng, Kim Lan Hoa rú lên một tiếng thật là quái dị.

Liên theo tiếng rú, bà lùi lại, đồng thời phản công.

Bà không phản còn khá mạnh, cánh tay vươn ra được rồi thương thể bị chấn động, bà tự lún một tiếng, mửa vọt một búng máu hồng.

Chiếc lưới chưa kịp bay ra lần thứ hai, bà lão đảo thân hình một chút, đoạn ngã xuống.

Từ tuyết Hồng hạ được Kim Lan Hoa, cao hứng phi thường, hà vọng một tiếng dài, hú như ngày nào Hăng Nga đã hú, qua mỗi lần phát chiêu.

Còn Du thiện Minh thì thở phào như trút một sức nặng khỏi tâm tư.

Đồng phương Bá chủ, dĩ nhiên phải kinh hãi.

Ngày trước, Kim Lan Hoa đã xử dụng chiêu Phổ thiên Cái địa đối với lão, song lão không làm sao tránh khỏi chiếc lưới chụp lên mình.

Bây giờ, thấy Từ Tuyết Hồng tránh được bằng cách tự đào trúng sâu, để cho chiếc lưới hốt trên một đất, còn nàng thì nấp mình trong trùng đó.

Nàng dùng khí công mà đào lỗ nhanh hơn sức tướng tượng.

Xử dụng khí công một cách kỳ diệu như vậy quả nàng đã đạt đến mức thượng thừa của vũ học. Đồng phương bá chủ làm sao không khiếp phục nàng?

Bất giác lão sửng sờ, quên mất thực tại, không có một phản ứng nào thích đáng cho trường hợp.

Kim lan Hoa gom tàn lực, hét lên:

Sao người không chịu báo thù dùm cho ta, lại đứng đó mà đó?

Đồng phương bá chủ giật mình nhìn sang Kim Lan Hoa nhận ra

của bà rất nặng, muốn khôi phục nguyên trạng, ít nhất cũng phải mất một thời gian trên nửa năm.

— Nói là nguyên trạng, là ám chỉ về sức khỏe, chứ công phu tu vi phải kém giảm, bà không được còn lợi hại như củ là cái chắc.

Bao lâu nay Đồng Phương bá Chủ ngán vũ công của Kim Lan Hoa do đó, lão nhường nhịn, còn Kim Lan Hoa thì luôn luôn lấn áp lão.

Lão hết sức khó chịu, song phần ngán, phần lợi dụng bà, lão phải nhẫn nhịn.

Giờ đây, bà đã thọ trọng thương, lão còn đồ kỵ gì bà ta nữa?

Đã không đồ kỵ, tức nhiên lão khinh thường, và cái ảnh hưởng Kim Lan Hoa đối với lão tiêu tan mất.

Chẳng chừng lão không động thủ, trái lại lão còn hừ một tiếng rồi gần giọng thốt:

Ta đã nói, người có chịu nghe ta đâu? Phải người chịu nghe ta thì làm gì có cái cảnh đó? Người tự thị mình có vũ công cao khinh thường Từ cô nương! Có như vậy người mới sáng cơn mắt ra!

Ái ô vào trường hợp Kim lan Hoa, nghe câu đó, lại chẳng phiền nộ cực độ?

Kim Lan Hoa đã xanh mặt vì thương thể, lại càng xanh hơn, bà quát:

— Người nội gì! Lập lại cho ta nghe?

Đã có chủ ý khích nộ Kim Lan Hoa, khi nào Đồng phương bá chủ nao núng?

Lão lạnh lùng tiếp:

—Ta nói là người không lượng sức mình, nên mới nhục bại như vậy đó!

Bình sanh Kim Lan Hoa chưa hề mất mặt lần nào, vừa nhục bại, đối với địch, vừa bị người nhà khinh miệt, mà mai như thế này, còn chịu làm sao nổi?

Bà rú lên một tiếng lớn, như có một tiềm lực phất sanh, bà vọt đứng lên.

Trong trường hợp này, bà đứng lên được, quả thật là một sự kiện trên chỗ tường của mọi người.

Đứng lên rồi, bà lướt nhanh tới Đông phương Bá Chủ.

Song bà chưa kịp làm gì, máu tươi từ miệng bà vọt ra, bà lại ngã xuống.

Vừa lúc đó, hai bóng người lao vút đến bà, đồng một lượt kêu lên :

— Chủ nhân !

— Hai người đó đến kịp thời giữ cho bà k'ò phải rơi xuống đất

Bởi vậy công lực tu vi, thọ thương nặng như vậy lại mửa máu rất nhiều. Kim lan Hoa không hôn mê.

Trong vòng tay của hai người đó, bà đứng thờ đốc.

Hai người đó hấp tấp hỏi :

— Chủ nhân của mình làm sao thế ? Có sao không hở Chà nhân ?

Kim lan Hoa không lưu ý đến hai người đó, chỉ nhìn sang Đông phương bá chủ, gần từng tiếng :

— Người tối tăm ! Được rồi ! Được rồi !

Đông phương bá chủ đôi thái độ, không còn khích nộ bà nữa chỉ tiếng khuyên :

—Nương tử ơi!Thăng hay bại và việc rất thường, nương tử quan tâm làm chi ? Hãy dẫn tánh xuống, nương thế nặng lắm đó, càng phần nộ lại càng có hại, chẳng lợi lợi gì.

Lão ra lệnh :

— Đại kim ! Đại Ngân ! Dìu chủ nhân của các người về phòng ngay !

Hai người đó, chính là Đại kim Đại Ngân.

Kim Lan Hoa nghe Đông phương Bá chủ nói thế, lại phần nộ hơn.

Bà rú lên một tiếng nữa, mửa thêm một búng máu, đoạn bảo

Đại Kim Đại Ngân :

— Chúng ta đi thôi !

Đại Kim Đại Ngân cùng hỏi :

— Đi đâu, chủ nhân ?

Kim lan Hoa quát :

— Về Miêu cương chứ còn đi đâu nữa ? Chẳng lẽ trở lại Nhật

Nguyệt ư ơ ?

Đông phương bá chủ tặc lưỡi :

— Sao nương tử lại làm k'ò cho mình thế ! Việc gì lại phải về Miêu Cương !

Lão nói thế, song lão không ngăn trở.

Còn Đại Kim và Đại Ngân nghe chủ nhân bảo, cấp tốc dìu bà đi ngay.

Nhìn theo bóng của Kim Lan Hoa, Đông phương Bá Chủ thở phào.

Bất thình lình, lão bật cười ha hả, phất ống tay áo, uốn chiếc lưới đã bị Kim lan Hoa bỏ rơi lại đó, cảm chắc chắc lưới trong tay lão thắt :

— Vợ chồng bất hòa với nhau, sanh ra tanh chấp, là một sự rất thông thường trong mọi gia đình. Từ cơ nương đừng cười cho vậy !

Sự việc xảy ra, Từ nguyệt Hồng chứng kiến trọn vẹn. Nàng cao hứng phớt thờ ơ.

Bởi nàng cao rằng Đông phương bá chủ qua xem trọng nàng trọng hơn Kim lan Hoa mấy phần.

Nàng mỉm cười, đáp.

— Làm gì có việc cười chê, mù tiên sanh sự ?

Đông phương bá chủ cười tươi :

— Từ cơ nương không quên đường xa, dặm dài, tìm đến đây, định kêu cừu với lão phu, đương nhiên là lão phu không thể lao lao phu có thể từ khước không động thủ với cơ nương. Song cuộc chi này nếu khai triển ra hẳn phải quan trọng lắm, và chắc chắn là phải có rất đông người chiến người công phu thượng

phần của c' ứng ta ! Do đó, không thể thảo thứ được ? Chẳng hay cô nương nghĩ sao ?

Từ Tuyết Hồng dù gian hoạt, vẫn còn non nớt, so với lão cáo già nào biết được cái dụng ý của Đông Phương bá C'ũ, mỉm cười gạt đầu :

— Tùy tiên sanh thông thả an bài !

Đông phương bá C'ũ ứng dụng như thường :

— Xin thỉnh cô nương !

Từ Tuyết Hồng đáp là :

— Tiên sanh tự tiện !

Đông phương bá chủ phát ống tay áo.

Bọn đồng nam đồng nữ lập tức trở, nhạc lên.

Từ tuyết Hồng cõng nhảy lên lưng ngựa, theo sau Đông Phương bá chủ. Du thiên Minh theo sau nàng.

Từ công nương vào đại sảnh, ở g' chặn, từng chặn, có những sao thủ đứng nép hai bên lối đi, nghiêng mình, nghiêng đầu.

Được tiếp rước long trọng như vậy Từ Tuyết Hồng đắc ý và mừng.

Vào đại sảnh rồi, thừa lúc mọi người bận rộn vì cuộc tiếp khách Từ tuyết Hồng hỏi kẻ Du Thiên Minh :

— Bạch bằng hữu có cảm nghĩ như thế nào về tôi ?

Du Thiên Minh đáp nhanh :

— Cô nương có vũ công cao lắm ! Cô nương đánh bại Kim Lan Hoa, ba ấy thật vì nhay, bỏ đi, Đông phương bá chủ mất đi một vị thủ đắc lực !

Từ tuyết Hồng nhướng mày hỏi :

— Gã như tôi lưu lại Nhật Nguyệt trang, để xem lão đối xử với như thế nào ?

Du Thiên Minh sững sờ một lúc lâu, đoạn đáp ứng :

— Cô nương nói thế...là...có ý tứ gì ?...

Từ tuyết Hồng không đáp hỏi luôn :

— Bạch bằng hữu nghĩ, lão ta có đem động tr'ã với tôi nữa không ?

Du Thiên Minh thở dài :

— Động thủ thì không, ám hại là cái chắc. Từ cô nương phải phải hết sức cẩn thận đề phòng !

Từ Tuyết Hồng chừng như không tin lời chàng cho lắm. Nàng nhìn sững chàng một lúc, rồi lắc đầu thốt !

— Tôi không tưởng lão có ý đồ. Lão không nghĩ cách hại hại tôi, mà cô là là lão nghĩ cách làm sao khuyến dụ tôi cam tâm khuất phục lão, chịu tuân theo lệnh của lão mà thôi. Rất có thể là lão dàn cho tôi làm một chức vị rất cao trong Minh Hội, chỉ kém lão mà thôi.

Nàng dừng lại một chút, đoạn đáp :

— Nếu mà lão cho tôi làm Phó Minh Chủ, tôi chịu chấp nhận ngay !

Du Thiên Minh sững sờ !

X

CHƯƠNG LX

PHỤ TỬ DI TÂM

Kim Lan hoa ly khai Nhật Nguyệt trang, Du thiên Minh cao hứng vô cùng. Chàng nhận thấy Đông Phương bá chủ mất đi nửa phần lực lượng.

Nhưng, mất Kim Lan Hoa, Đông Phương Bá Chủ lại được Từ Tuyết Hồng cái phần bù có trội hơn phần xuất mất, như vậy có ích gì cho chàng đâu ?

Chẳng những Đông Phương Bá Chủ không yếu, mà Từ tuyết Hồng chắc chắn là sẽ giúp lão đắc lực hơn Kim Lan Hoa nhiều bởi nàng hiếu thắng, hiếu danh, lại tánh tình nóng nảy lắm, nếu Đông Phương Bá Chủ khéo phỉnh phờ, dụ hoặc, nàng dám liều chết cho lão làm.

Huống chi, nàng đã tỏ cái ý nguyện sẵn sàng hợp tác với lão kia mà ?

Chàng sững sờ, không biết phải nói làm sao với nàng.

Từ Tuyết Hồng rời ghế, đứng lên tiếp :

— Bạch tăng hữu, tại muốn ngồi nghỉ một lúc, bằng hữu đừng bỏ đi đâu xa nhé ! Như bằng hữu đã nói, rất có thể Đông Phương bá chủ âm toán, mình phải có nhau bên cạnh luôn luôn, để chiêu ứng nhau trong cơn bất trắc.

Du tiên Minh gật đầu :

— Phải đó cô nương !

Đông phương Bá chủ đã cho thu xếp hai gian phòng dành cho họ Du Tiên Minh cáo biệt Từ tuyết Hồng, về phòng chàng. Từ tuyết Hồng cũng về phòng nàng.

Khi cả hai rời đại sảnh, Đông phương Lôi lúc đó xuất hiện, gương mặt hân hỷ vẻ hết sức kho khăn.

Hắn đến gần Đông phương bá chủ, hỏi :

— Gia gia ! Mẫu thân ra sao ?

Sự tình xảy ra bên ngoài cổng trang, đã có người báo cáo cho Đông phương Lôi biết rồi. Song hắn vẫn chẳng hay gì cả.

Đông phương Bá chủ đáp :

— Mẹ của con thọ tượng, đã bỏ đi rồi.

Đông phương Lôi cau mày :

— Sao gia gia không xuất thủ ?

Đông phương bá chủ trầm giọng :

— Tự nhiên cha có nghĩ là phải xuất thủ chứ ! Nhưng, cha tự lượng sức mình, nhận thấy ít hy vọng thủ thắng, cho nên phải dè dặt. Con biết chứ ! Vũ công của Tam bửu chân kinh nào phải tầm thường ?

Đông phương Lôi lại cau mày.

Hắn nhìn phụ thân hắn, mắt không chớp.

Lau lăm, hắn buông từng tiếng một :

— Gia gia nói thế, có đúng với tâm tưởng của gia gia hay không ?

Đông phương bá chủ trầm gương mặt :

— Con có ý tứ gì ?

Một năm qua, Đông Phương Lôi phát hiện ra, Kim Lan Hoa lại khinh thường Đông phương bá chủ.

Lời nói của Đông Phương Bá chủ đối với mọi người là một cái lĩnh, ai ai cũng phải cúi đầu tuân phục, song Kim Lan Hoa lại xem như lời bông đùa của một trẻ con.

Sự phát hiện đó không làm hắn vui chút nào, bởi hắn phải hiểu là phụ thân hắn rất hận mẫu thân hắn !

Hắn cũng hiểu trong một năm qua, Đông Phương bá chủ hết sức nhẫn nại.

Chính hắn cũng lấy làm lạ về cái chủ nhân nhện cực độ của lão.

Và bây giờ thì sự lấy làm lạ đó, không còn nữa.

— Hắn nghĩ ngờ, Đông Phương Bá Chủ không chịu xuất thủ báo thù cho Kim Lan Hoa là có một dụng ý gì rồi, chứ chẳng phải là ngăn vũ công của Từ Tuyết Hồng, xuất phát từ Tam bửu Chân Kinh.

Hắn nghĩ ngờ, song hắn không dám hỏi gì hơn, bởi lẽ thấy Đông Phương bá chủ đã trầm gương mặt.

Ái thấy lão trầm gương mặt, lại không sợ.

Hắn sợ Đông phương bá chủ quát, vội đáp :

— Gia gia hành động ấy có chủ trương, điều đó, con không biết đến song con thấy như...có phòng ngại gì...

Đông phương bá chủ gật đầu, bước tới, bước lui.

Lão bước chậm chậm, dấu chân in rõ trên nền gạch, dáng trầm trọng như vậy là tâm tư của lão phải trầm trọng vô cùng.

Lão đang lo nghĩ gì ?

Đã tới tới đoạn đầu Đông Phương Lôi phải tiếp nối lời. Hắn lấy can đảm tiếp :

— Con lo ngại cho địa vị của gia gia...

Chợt, Đông phương bá chủ ngừng mặt lên nhìn trừng trừng vào mặt hắn.

Đông phương Lôi khiếp đảm, cúi đầu, không dám tiếp đón nhìn của lão.

Lão vụt 'ôi :

— Cảm tình của con đối với Tịch Linh ra sao ?

Đông phương Lôi sững sờ, không hiểu phụ thân hẳn muốn

— Tuy nhiên hẳn thành thật đáp :

— Rất đẹp, gia gia ạ ! Vợ chồng con vẫn yêu nhau như thuở bé đầu.

Đông Phương bá chủ quắc ánh mắt sáng ngời nhìn hẳn như xoáy sâu vào tâm tư hẳn .

— Giả như bây giờ, cha đánh chết nàng, con sẽ nghĩ sao ?

Đông phương Lôi biến sắc mặt :

— Tại sao... phải làm thế, hỡi gia gia ? Nàng có tội gì ? Con và nàng yêu nhau, quyết sống bền nhau đến bạc đầu, tại sao gia gia muốn giết nàng ?

Đông Phương bá chủ trầm giọng :

— Con muốn cùng nàng yêu nhau đến bạc đầu, cũng chẳng có gì ngăn trở, song rất tiếc cái Minh hội Vô địch, chẳng những không phát triển thành thế nời, trái lại phải chịu suy yếu dần dần đến cuối cùng tan vỡ mất !

Đông Phương Lôi thức ngộ ngay dự ý của Đông Phương bá chủ.

Hắn giương tròn mắt nhìn lão, há rộng miệng ra, muốn nói nhiều thật nhiều, song chẳng một lời nào qua lọt yết hầu để thoát ra ngoài miệng.

Hắn vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ, niềm khích động bốc mạnh làm rung chuyển cả thân mình hẳn.

Lâu lắm, hẳn kêu lên :

Gia gia...

Đông phương bá chủ cười nhẹ, chặn hẳn :

— Cha biết, con đã hiểu ý cha. Cha hỏi con, chẳng phải trước con rất thích Từ Tuyết Hồng sao ? Đã thế sao con còn kinh ngạc ?

— À ! Tại ra, lão định giết Tịch Linh, đưa Từ Tuyết Hồng trám vào khoảng trống đó !

Lão muốn cho Đông phương Lôi giết vợ, để lấy Từ Tuyết Hồng !

Nếu Từ tuyết Hồng trở thành vợ Đông phương Lôi, đương nhiên nàng không còn chống đối Đông Phương Bá chủ nữa.

Chẳng những thế, nàng còn tiếp trợ lão củng cố bá nghiệp của lão, đặc lực hơn bất cứ cao thủ nào trong Minh hội.

Đông Phương Lôi nghe lạnh trong tâm, nghĩ đến cơ mưu thâm trầm của phụ thân, hẳn phải sợ.

Hắn sợ cho Tịch Linh người vợ rất được lẫn mến yêu. Hắn sợ vì liệu hẳn có bao vệ nổi sự an toàn cho nàng chăng, nếu thực sự Đông phương Bá Chủ quyết thi hành cơ mưu đó !

Hắn dờ khóc, dờ cười đáp :

— Đó là việc xa xưa, phụ thân !

Đông Phương Bá chủ gạt đầu :

— Tự nhiên là sự việc ngày trước. Song cha nhận thấy Từ tuyết Hồng ngày nay đẹp hơn xưa nhiều !

Đông phương Lôi rung giọng :

— Điều đó...

Hắn phải nói làm sao bây giờ ?

Đông phương bá chủ chính sắc mặt, tiếp :

— Lôi nhi ! Con hãy suy nghĩ kỹ ! Cha con ta hao phí bao nhiêu tâm thần, mới tạo dựng nên cơ nghiệp ngày nay. Và lại, hạn kỳ một năm sắp mãn, chính là lúc chúng ta dụng người cho chiến dịch tiên trừ các đại môn phái chống đối với Minh hội. Nếu chúng ta vận mệnh, để cho Từ Tuyết Hồng phá hoại cơ nghiệp này, thì đáng tiếc biết bao ?...

Đông phương Lôi nuốt :

— Con biết như vậy lắm chứ, song cha con ta còn nhiều biện pháp khác đối phó với nàng, gia gia nên nhớ là nàng xỏ ngả bia vô địch, đại náo Ngục Nguyệt Trang, sự việc đó sẽ truyền đi khắp sông hồ, cha con ta mất mặt không ít !

Đông Phương Bá Chủ biết rõ Đông Phương Lôi không tán đồng kế hoạch của lão, lão trầm gương mặt gần giọng hỏi :

— Không dùng mưu của cha, con có biện pháp nào hữu hiệu hơn nói cho cha nghe ?

Đông Phương Lôi đưa bàn tay lên, rồi chặc xéo xuống, đoạn buông gọn :

— Một một lần, mà khỏe : gần đời ! Cha con ta sẽ cứu vãn danh dự qua hân động đó !

Đông phương bá Chủ cười lạnh :

— Cha lại không biết phương pháp đó sao ? Song chỉ sợ không thành công con ạ !

Đông phương Lôi quyết nếu biện pháp đó, dễ đánh tan âm mưu của Đông phương bá chủ :

— Người ta nói, phòng gương dao trước mặt thì dễ, phòng lên ngầm sau lưng thì khó, giả như gia gia giao phó cho con làm, thì nhất định là trong đêm nay, con sẽ hạ thủ. Trong trường hợp thất bại con có cách ứng biến.

Đông phương bá chủ nhìn Đông Phương Lôi, do dự một lúc :

— Cha chỉ sợ đến lúc nguy, con không còn cơ hội : đã ứng biến !

Đông Phương Lôi bật cười khan.

Đông phương bá chủ thấy con không đồng tình với lão, lão lộ vẻ buồn.

Nhưng dù sao, lão cũng phải tự nghiệm cái kế do Đông phương Lôi đưa ra, bởi chẳng còn cách nào khác hơn,

Lão khoát tay, bảo :

— Được rồi ! Con đi đi, chuẩn bị kỹ, rồi tùy tiện mà hành. Nên cẩn thận đấy, đừng bày việc dễ rồi nọp mạng cho nàng.

Lão còn dặn :

— Nếu con thấy khó khăn, thì thôi bỏ, đừng làm liều mà bị

hoại cơ mưu, nàng đảm nghĩ ngờ thì khổ cả đến cha !

Đông phương bá chủ chờ cho Đông phương Lôi khuất dạng rồi, lại đi tới đi lui, suy nghĩ.

Nếu cơ Đông Phương Bạch tại đây ! Nếu Đông Phương Bạch có làm tẩu như Đông Phương Lôi, thì sự tình đâu còn thành vấn đề nữa ?

Lão thở dài, rất tức giận biết hiện giờ Đông Phương Bạch ở đâu ! Nhưng dù lão có biết cũng vô ích, bởi lão thừa hiểu Đông phương Bạch luôn luôn chống đối lão.

Tìm được Đông phương Bạch là tìm thêm một kẻ đối đầu, chứ nào phải là một vị ân nhân mà lão mong ?

Bình sa bị, lão chưa hề bị một thất bại trong một mưu đồ nào. Nhưng lão không làm sao lại cuốn đưa con trai trưởng theo lão được.

Chính cái điều đó làm cho lão bức dọc nhất.

Sự bức dọc vậy : rằng trong lúc này bởi lão trút mọi sự phiền p ức lên đầu Đông Phương Bạch, vì ở đây, chính chàng là nguyên nhân có mặt chàng tại đây, thì trường hợp sẽ được giải quyết dễ dàng.

Lão có biết đâu, Đông phương Bạch đang ở cạnh lão trong cái lốt quái nhân, với tên Bạch Thét ?

Lão biết đâu, Đông phương Bạch hay Du tiên Minh đã bị Kim lan Hoa biến thể, thành một quái nhân ?

Lão phải làm một cái gì để phát tiết niềm ưu uất đang lên mặt trong lòng.

Vung tay phất ống tay áo, kính phong bắn ra, bật tung cánh cửa sổ, nhìn ra ngoài, nhìn cảnh vật đêm mình trong ánh trăng sáng bạc gieo lả thở dài...

Đông Phương Lôi đã rời sảnh đường bước đi, dáng đi thất tiêu.

Các thuộc hạ gặp : cúi đầu chào lẫn k ông buồn đáp, cứ lăm lăm bước đi.

Theo sau hán có hai cao thủ, chực chờ lần sai khiến.

Hắn dừng chân.

Hai cao thủ biết ý, hẳn muốn phân phó điều gì đó, vội bước tới hỏi !

— Đường chủ có điều chi dạy bảo ?

Đông phương Lôi cau mày hỏi lại :

— Từ cô nương và quái nhân ngụ tại đâu ?

Hai người đó thấp giọng đáp :

— Trong ngôi nhà trước mặt, bọn thuộc hạ có đặt mấy tay giỏi khinh công túc trực vòng ngoài, xem động tĩnh, Từ cô nương đã tắt đèn rồi.

Đông Phương Lôi trầm ngâm một chút :

— Các người đưa ta đến đó.

Cả hai cùng nhìn nhau, cùng hỏi :

— Dẫn bằng cách nào, công khai hay âm thầm ?

Đông Phương Lôi cười nhẹ :

— Tự nhiên là công khai. Chẳng lẽ tại Nhật Nguyệt trang có cái lối hành sự n.ư.kẻ trộm ?

Cả hai gật đầu.

— Xin vâng lệnh đường chủ :

Họ đi trước, Đông phương Lôi theo sau.

Đến trước một ngôi nhà, hai cao thủ vừa chỉ vừa thốt :

— Ngủ ở trong đó.

Họ thốt rất nhỏ tiếng, chỉ vừa đủ cho Đông Phương Lôi nghe lọt.

Đông phương Lôi bước tới, thấy Từ tuyết Hồng đang đứng nơi thềm cửa, nâng khăn lau mặt, lạnh hỏi :

— Người đến dạy làm gì ?

Đông phương Lôi cất tiếng :

— Từ cô nương là khách quý của Nhật Nguyệt trang...

Từ tuyết Hồng, gật đầu :

— Đa tạ là khách quý, sao có nhiều người đón đón, dòm ngó, rồi rạp thấp trở như quý ông ma, ăi. Bà hiện diện chứ ?

Đông phương Lôi biết là mình thất thế, bởi chứng cứ đã rành rành ra đó, bao nhiêu người ẩn nấp quanh ngôi nhà đều bị đêm huyệt cả.

Như vậy, hẳn còn có làm sao ?

Tốt hơn, hẳn phải nhận lỗi, có thể mới đỡ mất mặt.

Hắn bật cười dài đáp :

— Từ cô nương cũng không nên trách bọn tại hạ ! Nếu đổi cô nương lại là chủ có một vị ác khách đến nhà, chẳng lẽ cô nương không ghen bị ?

Từ tuyết Hồng bật cười ha hả :

— Nói như người, thì ta là ác khách ?

Đông phương Lôi gạt đầu :

— Một tấm bia, nặng, ít nhất cũng có hai mươi người hiệp lực mới xô ngã, cô nương một mình xô ngã như thường, thế chẳng ác thì còn là vì nữa ?

Rồi hắn hỏi :

— Còn cái vị như Bạch băng hữu đó đang ở đâu, sao chẳng thấy ?

Từ tuyết Hồng chưa kịp đáp, có tiếng người phía sau lưng khẽ vọng đến, lạnh lùng :

— Tại hạ ở đây :

Đông phương Lôi quay mình lại, thấy Du Thiên Minh đang đứng cạnh một cột cây.

Đông phương Lôi lạnh người.

Từ tuyết Hồng ở trước mặt, Du thiên Minh ở phía sau, đứng là hẳn làm vào càn, lưỡng đầu thọ địch.

Nếu hẳn vọng động chắc chắn là khá thành công rồi.

Hắn cười mấy tiếng, hỏi :

— Từ cô nương quen vị Bạch băng hữu đã lâu chứ ?

Từ tuyết Hồng đáp :

— Vốn quen đây thôi !

Đông phương Lôi tiếp :

— Tại hạ có chuyện muốn thương lượng với Từ cô nương, nếu

Bạch bằng hữu dự thỉnh, e...

Từ tuyết Hồng gọi to :

— Cảm phiền Bạch bằng hữu bước ra xa xa, tôi cùng Đông phương đường chủ (a) nói chuyện với nhau !

Du Thiên Minh lắc đầu !

— Không thể được. Đông phương đường chủ cần nói gì với cô nương phải có tại hạ dự thỉnh mới xong !

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng, không nói gì.

Đông phương Lôi mỉm cười, khích :

— Tại ra, cô nương đã dỗi tại hạ ? Sự quan hệ giữa cô nương và Bạch bằng hữu phải trọng đại lắm, nên Bạch bằng hữu mới dám nói trối !

Từ Tuyết Hồng đỏ mặt :

Nàng lặp lại câu nói, giọng trầm hơn :

— Bạch bằng hữu! Tôi cần nói chuyện với Đông phương đường chủ !

Du thiên Minh biết rõ, Từ Tuyết Hồng, đã phần nộ rồi, song chàng không dỗi ý, thẫu thần.

— Tại hạ biết cô nương cần nói chuyện với y, nên phải ở lại bên cạnh cô nương.

Từ tuyết Hồng cao giọng :

— Tại sao ?

Du thiên Minh sững sờ.

Thế là nàng quên những gì nàng đã thốt với chàng cả hai phải chiều cổ lẫn nhau kia mà ?

Chàng ấp úng :

— Cô nương...cô nương...

Từ tuyết Hồng cười lạnh, không màng nghe chàng nói gì nữa dấy qua Đông phương Lôi thốt :

— Mời Đường chủ vào !

Nàng quay mình đi trước, Đông phương Lôi theo sau.

Du Thiên Minh không chậm trễ, vọt mình tới.

— Biết thế nào Từ tuyết Hồng cũng phát tác, Đông phương Lôi

tránh qua một bên, cho Du Thiên Minh bước vào.

Từ tuyết Hồng nghe động, quay nhìn lại bắt, giấc ngủ giật, quát to !

— Người muốn gì !

Du thiên minh thốt nhanh :

— Từ cô nương còn trẻ tuổi quá, mà hần lại giáo huấn phải thường rất có thể là hần có một âm mưu nào đó, toàn hàm hại, cô nương. Tốt hơn hết là, chúng ta cần có nhau bên cạnh, chiều cổ lẫn nhau.

Từ tuyết Hồng nhận là chàng có lý, song chưa quyết định như thế nào Đông phương Lôi cười lạnh cất tiếng :

— Từ cô nương có vũ công rất cao tương đương với Minh Chủ Bạch bằng hữu lại cho cô nương là trẻ nít, thế chẳng ngại làm mất mặt cô nương à ?

Từ Tuyết Hạng trâm gương mặt, hướng sang Du thiên Minh lần từng tiếng :

—Người yên trí, ta đâu còn là trẻ con nữa mà sợ bị người lừa gạt ?

Đông phương Lôi buông thêm một đòn nữa !

—Từ cô nương xem Bạch bằng hữu quan tâm đến cô nương quá chừng ! Chắc là...

Hần bỏ từ g câu nói, nhưng ai lại chẳng biết hần muốn nói gì ?

Từ tuyết Hồng quắc mắt :

— Người đi hay không đi ?

Du Thiên Minh bực tức,

Chàng nghĩ, dù Đông phương Lôi không hại nữ Từ tuyết Hồng ít nhất hần cũng thừa lời lẽ, dù hoặc nàng gia nhập Minh hội.

Như vậy lại càng bất lợi !

Chàng lắc đầu :

— Không...

Từ Tuyết Hồng không đợi chàng nói dứt câu vừa lướt tới, xoay

bàn tay đánh ra một chưởng.

Du Thiên Minh không có phản ứng kịp thời phải lách cái tát tay đổ nơi mặt.

Nhưng, nàng lại thu tay về đoạn quát :

Người không đi ta đánh người ngay.

Bất ngờ nàng rút tay lại, một hớp lực phát ra, cuốn luôn chiếc nệm của Du Thiên Minh.

Chàng không bị tát, nhưng chiếc nệm lại rơi, điều đó còn tại hại hơn, bởi chàng không muốn Từ Tuyết Hồng thấy gương mặt quái dị của chàng.

Từ tuyết Hồng rú lên một tiếng lùi lại ba bước. Thân hình nàng lao đảo, như sắp ngã xuống.

Đông Phương Lôi lập tức bước tới đỡ nàng.

— Trong lúc quá hãi hùng trước gương mặt quái dị của Du Thiên Minh, Từ tuyết Hồng quên mất đẩy Đông Phương Lôi ra xa nàng.

Cái điều mà Du thiên Minh sợ nhất, là Từ Tuyết Hồng thấy mặt chàng. Điều đó đã xảy ra rồi !

Và như vậy, là chàng không còn đi đứng chung với Từ tuyết Hồng được nữa rồi !

Chàng chết lặng tại chỗ.

Một lúc lâu, Từ tuyết Hồng hỏi :

— Người...là người hay là quỷ ?

Nàng đẩy tay ra, kinh khí đã phát sanh Đông phương Lôi bị bật xa hai thước, nếu hắn không có công lực tu luyện hẳn phải ngã lộn.

Đẩy hai tay phát kinh khí, chẳng phải Từ tuyết Hồng muốn đánh Đông phương Lôi.

Cái người nàng muốn đánh chính là quái nhân. Nàng muốn Du thiên Minh biến mất dạng, đừng để nàng trông thấy nữa, nên nàng xuất thủ khá mạnh, không cần biết là tại chưởng đó có làm thực sự tổn đến chàng chăng.

Du Thiên Minh không đề phòng, thì chưởng kinh đã bắn

tung lên, như một quả cầu đứt giây, bay luôn ra ngoài, rồi mới rơi xuống.

Thực ra, nếu mà chàng cố phòng, thì chàng không đến nỗi cao chàng bị bắn tung đi như vậy được, bất quá chàng chỉ lao đảo người thôi :

— May mà chàng chỉ rơi xuống thuận thế, nên chẳng có việc gì.

Chân chàng vừa chạm đất, chàng hú vọng một tiếng thật dài. Thân hình chàng lại tung bổng lên không, lần này chính do chàng muốn.

Cánh chênh đã một chút, chàng đáp xuống đoạn biển mình trong màn đêm, mất dạng.

Từ Tuyết Hồng còn kinh hãi, nhìn Đông phương Lôi chỉ lẩm nhẩm :

— Người hay quỷ ?...

Sự tình xảy ra rất thuận lợi cho Đông phương Lôi, hắn hân hoan vô cùng :

Hắn đáp :

— Chẳng ai biết rõ lai lịch y. Năm trước, y có xuất hiện tại đây một lần.

Từ Tuyết Hồng giục mình :

— Ghê gớm quá ! Ta nghĩ...ở bên cạnh hắn mấy ngày qua thật là...không tưởng nổi !...

Đông Phương Lôi giải thích :

— Cứ như lời Minh chủ, thì tại miếu cương có một loài độc vật tại uống phải nội đan của nó rồi, thì công lực tăng gia quan trọng song dung mạo lại biến đổi vô cùng quái dị như hắn đó !

Từ tuyết Hồng sững sốt một lúc lâu tự thốt :

Thế là hắn trước kia, vẫn có một dung mạo như là người thường ?

X

CHƯƠNG LIX

TÂM ÁC ĐĂNG TRU

Đông Phương Lôi gật đầu :

—Đúng vậy, cô nương ! Tại hạ tin chắc, quái nhân là người quen biết chúng ta ngày trước !

Nếu Du Thiên Minh có mặt tại đó, chứng kiến cuộc đàm thoại giữa Đông Phương Lôi và Từ tuyết Hồng hẳn chàng phải kinh ngạc vô cùng.

Vì cả hai có vẻ thân mật với nhau lắm, tuy câu chuyện của họ không thuộc loại tam tình, tuy họ vô tâm mà hỏi mà đáp với nhau song nghe như họ ta thiết với nhau chẳng khác hai kẻ tâm đầu ý hợp.

Nghe Đông phương Lôi thốt xong, Từ tuyết Hồng cảm thấy lòng kích động mạnh.

Bởi từ lúc gặp Du Thiên Minh, nàng đã hoài nghi rồi, nàng tự hỏi, chàng có quen biết nàng từ trước chăng, mấy phen, nàng loan lỏi nhưng Du thiên Minh cứ tránh né mãi, thành ra vấn đề còn bỏ lửng đến hôm nay.

Bây giờ, Đông Phương Lôi tiết lộ như vậy, nàng càng nghi ngờ hơn.

Có phải quái nhân là một người quen cũ của nàng !

Tuy nhiên, dù nàng moi kỹ óc, dù nàng cố vận dụng trí khôn, chung quy vẫn không hiểu được quái nhân chính là Du Thiên Minh đồ đệ của Liệt hỏa thân Đà .

Lâu lắm, nàng lẩm nhẩm :

— Hân là ai ? Hân rồi rặng, trước kia có gặp ta tại Thiên nhất Đảo, nhưng người trong bảo đông như biển, ta làm sao biết hân thực sự là ai ?

Đông Phương Lôi vòng tay thốt :

— Cô nương nhắc ra, tại hạ mới nhớ lại, ngày nào đến Thiên nhất đảo, tại hạ nhờ bảo chủ và cô nương chiếu cố. Mãi đến nay

tại hạ chưa hề thốt một lời cảm tạ ân nhân, thật có lỗi quá, mong cô nương thứ cho ! Đáng lẽ tại hạ phải trở lại từ lâu, để tìm cô nương...

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng :

—Người không trở lại, là ta tạ ơn trời Phật đó, ta có mong người cảm tạ đâu ! Đừng nói nhảm !

Đông phương Lôi không giận vì thẹn, hân cười vuốt, tiếp liền :

— Thực tình lúc đó ở tại Quán Ngoại, tại hạ thật là đắc tội với cô nương nhiều, song cô nương nghĩ xem, cô nương đẹp như tiên nga, ai mà nhìn thấy cô nương chẳng động tâm ! Thì tự nhiên tại hạ không thể giữ cái nét nhà tu được, cô nương thông cảm cho !

Nghe nhắc đến việc xưa, Từ Tuyết Hồng then dò mặt, song lại khoan khoái vì Đông phương Lôi khẩn nài đẹp.

Nàng cao hứng đến bực lý, hẳn ra ngoài.

Đông Phương Lôi thừa gian ngoan nhận ra điều đó dễ dàng, tự nhiên nãn khai thác triệt để k ía cạnh, hẳn mua chuộc nàng, có như vậy, hẳn mới hạ thủ đoạn được.

Hân còn nhớ rõ những gì Đông phương bá chủ đã nói với hân trước đó.

Hân nghĩ, vẫn có thể bỏ Tịch Linh, cầu thân với với Từ Tuyết Hồng, và cũng có thể lấy Từ Tuyết Hồng làm vợ. Nhưng hân không làm. Tại như hân theo Đông Phương Bá chủ riêng hân, hẳn có chủ trương khác.

Chủ trương của hân, là làm bất cứ việc gì, có lợi ích cho vô địch Minh Hội, nhưng không từ bỏ Tịch Linh không cần lấy. Từ Tuyết Hồng.

Đông Phương bá chủ cố kỵ Từ Tuyết Hồng thì hẳn tìm cách hạ sát nàng, đem thi thể nàng treo bên cạnh lăm lăm vô địch cảnh có phe đối lập, lấy lại tinh danh.

Như vậy, chẳng là tiện hơn sao ?

Còn như cần dùng Từ tuyết Hồng làm một viên thủ đắc lực điều

không cần thiết lắm.

Hắn có trăm ngàn phương cách dụ hoặc Từ Tuyết Hồng nàng sẽ không nghi ngờ: Ắn, nàng lời đề phòng, hẳn sẽ hạ thủ đoạn không khó khăn lắm.

Bây giờ, hắn nhận thấy, Từ Tuyết Hồng không còn xem hắn là thù địch nữa, hẳn hẳn hoàn vô cùng, tin chắc là hệ nào hắn cũng thành công.

Hắn tiếp :

Từ cô nương đến Nhật Nguyệt Trang, giả như chẳng có làm điều gì gây loạn cô nương vẫn khiến cho Nhật Nguyệt trang, loạn như thường !

Từ tuyết Hồng phồng mũi, đứng cao đôi mày :

— Tại sao ?

Đông Phương Lôi cười nhẹ :

— Cô nương đẹp như thế đó, còn ai không mong muốn thân cận với cô nương ! Cao thủ trong Nhật Nguyệt trang đông như biển, họ sẽ tranh nhau chiếm đoạt cảm tình của cô nương họ sẽ ganh tỵ, thù lẫn nhau, rồi họ phải đi đến chỗ đánh nhau, như vậy loạn rồi !

Từ tuyết Hồng bật cười khoái trá :

— Người nói chuyện có duyên quá chừng !

Rồi nàng hỏi :

— Người xem, ta có khác chăng ?

Đông phương Lôi quả quyết :

— Hoàn toàn khác ! Khác như hai người vậy ! Bây giờ thì cô nương có vũ công cao, dung mạo đẹp, đáng đáp sang, lại có oai nghi, đúng là một cân quốc anh hùng kiêm luôn gái nhân tuyệt thế !

Từ tuyết Hồng cười lắt.

Cười một lúc nàng hỏi :

— Người đến tìm ta, chắc có việc gì chứ ?

Đông Phương Lôi trước khi đến đây, có thủ sẵn trong tay áo một

mũi độc châm, lúc đàm thoại với nàng, hắn lén lấy ra, cầm nơi tay.

Mũi châm dài độ hai tấc, hắn kẹp nơi giữa hai ngón trỏ và ngón giữa, hai ngón tay che khuất mũi châm dù Từ tuyết Hồng có chú ý cũng chẳng trông thấy, hưởng nhả nàng cao hứng lột độ quên hẳn đã phò ?

Kẹp cứng mũi châm giữa hai ngón tay rồi, Đông phương Lôi cảm thấy khăn trương phi thường.

Hắn phải chờ mấy hơi dài mới trấn định tâm thần, đoạn lần đáp :

— Tại hạ đến đây, cốt ý muốn hỏi cô nương một câu mong cô nương thành thực phúc đáp.

Từ tuyết Hồng trở mặt :

— Người muốn hỏi điều gì ?

Đông phương Lôi nghiêm giọng :

— Minh chủ sai tại hạ đến đây, yêu cầu cô nương cho biết mục đích cuộc viếng thăm Nhật Nguyệt trang của cô nương.

Sai Đông phương Lôi hỏi Từ tuyết Hồng như thế là Đông Phương Bá Chủ không muốn có một cuộc đánh nhau với nàng, nếu không có cái ý đối địch, hiển nhiên là lão muốn mời nàng hiệp lực.

Đương nhiên, Từ tuyết Hồng cao hứng vô cùng.

Nhưng nàng vờ cố ý, gằn giọng hỏi lại :

— Ta đến đây để làm gì, người không biết sao !

Nàng buông từng tiếng một tiếp

— Cái ý của ta là muốn sanh sự với các người

Đông phương Lôi cười nhẹ

— Từ cô nương từ lâu, từng nổi tiếng là tay thông minh thế mà nàng muốn dẫn nhật Nguyệt Trang sanh sự nữa sao ? Như vậy, đâu còn thông minh nữa !

Từ tuyết Hồng gặt đầu :

— Hay lắm ! Chúng ta khởi sự nói chuyện nghiêm một chút

giả như ta không sanh sự, cha con người sẽ đối xử với ta như thế nào ?

Đông Phương Lôi mỉm cười :

— Cô nương nói nghe được đấy ! Chúng ta hãy thương lượng với nhau. Tại hạ tỏ vẻ thông báo với mình chủ, có thể mình chủ sẽ đích thân đến gặp cô nương !

Hắn thốt xong, quay mình bước đi liền, chừng như hân nóng nảy lắm.

Hắn đã tẩu khỏi một mũi độc châm, song hắn chưa chịu vội phóng ra, hắn phải làm mọi cách cho nàng tin hẳn, có như vậy nàng mới lại đề phòng, và khi hạ thủ xong, hắn mới tin chắc là thành công.

Hắn bước đi mấy bước, bỗng đứng lại, rồi quay mình lại t.đ.

— Còn một việc tại hạ quên mất.

Từ tuyết Hồng không hề nghi ngờ, hỏi :

— Việc chi nữa ?

Đông Phương Lôi vừa trở lại, vừa đáp

— Có một vật này, mình chủ muốn cô nương nhìn qua cho biết.

Từ tuyết Hồng lấy làm lạ, phân vân.

Đông phương Lôi đột nhiên vươn tay ra, Từ tuyết Hồng thấy nơi bàn tay của hắn có vật gì chớp sáng.

Lúc đó, thực sự mà nói, Từ tuyết Hồng hoàn toàn không phòng bị, nếu Đông phương Lôi ắp toán, thì chắc chắn là nàng thọ hại ngay.

Nhưng, mạng số nàng còn dài, cho nên cái may bất ngờ khiến nàng thấy ánh nơi bàn tay của đối tượng.

Ánh chớp rất nhỏ, làm hình báo động, nàng nghĩ ngay đến ám khí, lập tức lùi lại.

Chân nàng vừa nhứt động, bàn tay của Đông phương Lôi cũng vừa nhứt động.

Mũi độc châm bay tới, nhắm ngay ngực của nàng mà lao vào.

Không chậm trễ, nàng ngã nghiêng mình.

Độc châm bay qua, không trúng ngực, nhưng lại trúng đầu nàng không nghe cảm giác neo quan trọng, bất quá hơi tê một chút rồi thôi.

Đưa tay lên sờ vào chỗ đó, Từ tuyết Hồng giật mình.

Nàng toàn rú mũi châm ra khỏi làn da, nhưng mũi châm nhỏ quá, bằng sợi lông đuôi trâu qua đi Đông phương Lôi dùng sức quá mạnh, phóng mũi châm bay đi, nó cắm phập vào da t.đ. nàng, mất dạng.

Loại ám khí đó, vào da thịt rồi, theo mạch máu đi luôn vào vào trái tim, nó lại có tầm độc, thì cái hại của nó phải vô cùng.

Dù con người trúng phải nó, có nội gia chân khí mạnh có thể vận chuyển chất độc trở ra, song chỉ là chết thôi, còn thì suốt đời phải chịu tàn phế.

Nàng thấy ánh chớp của mũi châm ngời màu xanh đã biết ngay là châm độc.

Cho nên, nàng kinh hãi, vừa kinh hãi, vừa phần nộ lập tức dùng ngón tay điểm quanh chỗ bị thương, phong trụ ngay ba huyết đạo Văn môn, Kiên Tinh và Dung phong.

Ba huyết đạo đó bị phong bế, cánh tay hữu của nàng bị tê liệt, nàng không còn xử dụng nó được nữa.

Nhưng, bù lại, nàng cảm được mũi châm tại chỗ, nó không thể nương theo mạch máu mà vào sâu trong cơ thể của nàng.

Xuân Như

Có Sở Ấn Loát và Phát Hành Đồ Loại Sách, Tiểu Thuyết, Tỳ Giảo Thông Dụng
Phục Vụ Cộng Đồng Người Việt Tại Hoa Kỳ và Hải Ngoại Từ Năm 1978
P.O. Box 770065, Houston, Texas 77272 U.S.A. (713) 498-1474

ĐÔNG phương Lôi thấy rõ những động tác của nàng biết ngay là không đặc thù hết sức kinh hãi.

Không hạ sát nàng cấp tốc với mũi độc chằm, tai hại sẽ trở lại quá ngược vào hân ngay.

Chẳng còn do dự được nữa, hân lấy trong mình ra một thanh kiếm đẹp kiêu, do một yếu nhân vùng Nam Hải tặng hân trong tháng trước.

Hân vung tay, thanh kiếm xẹt tới.

Trong khi đó, Tô tuyết Hồng chỉ còn một tay tả, và tay tả thì còn bận điểm huyết nơi đầu vai.

Nàng dù có vũ công cao hơn, cũng không làm sao hoàn thủ kịp trong trường hợp đó.

Vội đào bộ, nàng tràn mình qua một bên né tránh.

Nhưng chiêu kiếm xẹt qua nàng, là một hư chiêu, để nàng kịp né tránh, cũng chẳng gây thương tổn cho nàng.

Và Đông phương Lôi thì thốt một hư chiêu, để nàng đổi tư thế, nhiên hậu hân mới tấn công bằng thực chiêu.

Tô tuyết Hồng mất hân hiệu dụ g của cánh tay hữu mô bên thân mình càng t. đại phần nào, động tác của nàng vì thế mà kém giảm linh hoạt.

Nàng biết rõ, tình hình hết sức nguy cấp, nếu không tránh được mấy nhát kiếm đầu, thì sinh mạng của nàng e ngại mất rồi.

Phải làm sao hạ được Đông phương Lôi, trước khi viện trù của hân đến nơi.

Cơ dĩ, nàng lại không có sẵn vũ khí, như vậy làm sao chống cự

lại Đồng Phương Lôi.

Nàng đưa tay lên đầu, rút mũi kim thoa cắm tay, nhằm đúng mũi kiếm bắ ra.

Bên kia Đồng phương Lôi đã xuất phát đến chiêu thứ hai rồi.

Một tiếng conng lại vang lên, chiếc kim thoa bắn trúng mũi kiếm.

Kim thoa vốn nhỏ, lại là loại kim khí mềm, không địch lại một thanh kiếm dù sao cũng cứng rắn hơn.

Naug, nó đánh bật được mũi kiếm là nhờ công lực thâm hậu của người phát xuất.

Cũng may cha Đồng Phương Lôi, vì còn vướng mũi độc châm nơi vai, từ tuyết Hồng không vận công uyển toàn bộ chân khí theo ý muốn.

Cho nên kim thoa chỉ được phát đi với độ năm thành công lực, sức chấn động không mạnh liệt lắm.

Thoa đầu, Đồng Phương Lôi thấy nàng dùng kim thoa chống lại kiếm, bất giác cười thầm.

Nhưng, khi kim thoa và kiếm chạm nhau hân mới xanh mặt dù nàng chỉ dùng độ năm thành công lực. Đồng Phương Lôi cũng chấn động bất ngờ.

Thanh kiếm của hắn uốn cong lại như vòng cung, một đạo kinh lực theo thân kiếm chuyển sang tay, vào cơ thể của hắn đẩy bật hắn trở lại.

Đang ở trong thế thắng, Đồng Phương Lôi trở về thế bại, năm mạng hân công không tưởng. Đi có một sự tình như vậy, bởi dù ai ở trong trường hợp của Từ Tuyết Hồng cũng khó đỡ hân về thế bại.

Hắn vừa lùi lại, lực đạo của Từ Tuyết Hồng cũng dứt đoạn luôn nhờ thế, thanh kiếm của hắn, thoát khỏi áp lực địch, bật thẳng như cũ.

Loại liễu diệp kiếm, thân hình nhỏ, mỏng, đã danh, còn dài hay ngắn, là tùy người sử dụng.

Thanh kiếm của Đồng phương Lôi thuộc loại dài, nên mới bị kim thoa dồn lại, thành cong, cong nhưng không gãy, bởi nó được luyện bằng một chất nhuyễn kim.

Mất áp lực của địch rồi, nó bật thẳng lại như thường.

Bất cứ vật gì rơi tay, nếu không chuyển mình, thì còn nằm cứng tại đó, thanh trường kiếm từ cong biến thành ngay, cái sức uốn mình của nó rất mạnh. Đồng Phương Lôi nghe dội bàn tay, ngón tay cũng lên.

Trường kiếm uốn mình, bật lên, gặp lúc ngón tay của Đồng Phương Lôi buông lỏng, nó bắn đi, vượt khỏi tay hắn rơi xuống đất kêu lên một tiếng keng.

Đồng phương Lôi nhìn thoáng qua Từ tuyết Hồng, biết không còn cách ứng phó nếu nàng phản công, cấp tốc, quay, miết phóng chân chạy đi.

Từ Tuyết Hồng khi nào mà để cho hắn chạy đi dễ dàng như vậy! Hắn chạy nhanh, động tác của Từ Tuyết Hồng cũng nhanh hơn.

Nàng hú vọng một tiếng dài.

Tiếng hú vang lên lồng lộng, làm rung chuyển sắc những ngôi nhà gần đó.

Lên theo tiếng hú, nàng tung mình lên cao, thân nàng chìm vào cảnh, uốn câu vô ng, đập chênh chênh xuống, đồng thời tay, vươn ra, hăm ngón tay như nắm móc câu, chụp vào đầu Đồng phương Lôi.

Chân khí trong người phát tiết qua mấy ngón tay, kêu sát sát, nghe lạnh mình.

Đồng Phương Lôi đang chạy, bỗng cảm thấy một luồng áp lực chụp xuống đầu hắn, bất giác ngừng mặt lên, trông rõ năm ngón tay của Từ tuyết Hồng như nắm mỗi giây, sắp sửa quấn chặt quanh đầu hắn.

Hắn xanh mặt, buột miệng kêu:

- Từ cô nương!

Hắn không kịp buông hai tiếng dung tha, bàn tay của Từ tuyết Hồng đã xuống đến nơi.

Nàng thay đổi ý định, không chụp đầu hắn, bởi chụp đầu hắn thì chiếc đầu phải vỡ, nên nàng trịch tay qua một bên chụp xuống vai hắn.

Nàng chụp rất mạnh, xương vai của Đông Phương Lôi kêu rắc rắc, dường như gãy vỡ.

Đông Phương Lôi đau đến vô cùng, cổ vận khí cưỡng trả, song vẫn không cứu được đầu nổi.

Hắn vừa nhắm mắt vừa van cầu :

— Từ cô nương ! Xin nhẹ tay cho !

Đông Phương Lôi kêu xin, Từ tuyết Hồng hù vọng những tiếng đổ vỡ kinh động những người trong Nhật Nguyệt tra g.

Trong khoảnh khắc, một rừng người quy tụ quanh cục diện đèn đuốc sáng chói.

Có một số người không tìm được chỗ đứng phải nhảy lên tường nhìn vào.

Dưới ánh sáng đèn đuốc chiếu rọi như ban ngày, Đông phương Lôi phơi lộ gương mặt trắng nhợt, đầu và trán điểm mồ hôi kết thành hạt to, những hạt mồ hôi rơi xuống nghe thành tiếng.

Đầu vai bị Từ tuyết Hồng kẹp cứng trong ấn như con gà rú lông trong tay người đầu bếp.

Không ai tránh khỏi kinh hoàng khủng khiếp.

Ai ai cũng hô hào, gào thét, song chẳng một người nào dám can thiệp.

Đã có người phi báo với Đông phương Bá chủ và báo cáo Tịch Linh.

Thấy rừng người bao vây, thay vì kinh sợ, Từ tuyết Hồng lại cao hứng.

Cả ngợ được Đông phương Lôi dùng hắn làm áp lực nếu cần, nàng còn sợ gì nữa !

Hướng chỉ mũi châm được giữ lại lại chỗ nhờ chân khí phong trụ lại đó, nàng vững tâm vô cùng.

Nàng ngồng đầu cao mặt, cười lạnh mấy tiếng, đề hỏi bằng giọng :

— Đông phương bá chủ đâu ? Sao chẳng thấy đến đây ? Lão không màng đến con trai lão nữa sao ?

Vừa lúc đó, có tiếng Đông phương Bá chủ vang lên :

— Từ cô nương ! Xin khoan dung cho hắn !

Tiếng vang nghe còn xa, nhưng tiếng vang vừa dứt, người đã đến nơi.

Đông phương bá chủ xuất hiện rồi quay nhanh sang Đông phương Lôi chỉ vào mặt hắn, mắng :

— Súc sanh ! Người đã làm gì, đến đây phải đặc tội với Từ cô nương ?

Đông phương Lôi còn biết nói gì :

Từ tuyết Hồng cười lạnh :

— Hắn làm gì đặc tội à ? Có gì đâu, bắt quả lén bắn vào mình tôi một mũi độc châm thọt tiên sinh à ! Hắn định bắn vào ngực tôi, nếu trúng ngực, là tôi mất mạng rồi ! Nhưng lão không khéo tay thành ra mũi châm túng vào vai tôi !

Đông phương bá chủ biến sắc mặt :

— Độc châm ?

Tuy lão nhìn Từ Tuyết Hồng song câu hỏi hướng về Đông phương Lôi nghĩa phải như vậy.

Đông Phương Lôi đáp :

— Một mũi châm... người Tây vực tặng con... vật đó do Kim châm thánh mẫu lưu truyền lại.

Đông Phương Bá chủ chết lặng người !

Từ tuyết Hồng không hiểu di vật của kim châm thánh mẫu lợi hại như thế nào, nhưng nhìn thần sắc của Đông phương bá chủ nàng biết ngay sự tình nghiêm trọng phi thường, mũi châm đó hẳn tuyết độc !

Nàng có ý buông tha Đông phương Lôi từ lúc Đông Phương bá

chủ xuất hiện, bây giờ nghe hẳn tiết lộ lại lịch mũi độc châm dần cả Đông Phương bá chủ cũng phải hải hùng, thì làm gì nàng không sợ?

Đã sợ thì khi nào mà nàng lại chịu buông tha Đông Phương Lôi?

Thay vì lồng ngón tay nàng bóp mạnh hơn.

Đông Phương bá chủ thấy nàng chỉ còn xử dụng được một tay, mà tay đó lại vướng bận rắm đầu vai của Đông Phương Lôi lão nghĩ, nếu xuất thủ đánh tới, chắc chắn là nàng không sao phản ứng kịp.

Nghĩ thế, lão bước tới.

Nhưng, lão vừa bước được có một bước, Từ Tuyết Hồng hét lên:

— Đứng lại đó! Nếu ngươi không tiếc mạng sống của con trai, người thì cứ bước tới!

Đông phương Lôi cũng kêu lên:

— Gia gia!

Tuy Từ tuyết Hồng không còn giữ lễ độ, gọi lão bằng tiên sinh như trước, biết là nàng cảm hận lão rồi, nhưng nửa mưu toan xuất thủ bắt ngờ của lão với ý định sát hại Từ tuyết Hồng chứng tỏ tư cách kém anh hùng của lão bị Từ tuyết Hồng trước phá và nêu lên trước mặt mọi người, lão có ý thẹn.

Ngoài ra, lão cũng muốn nói gì đó với Từ tuyết Hồng và việc sắp nói ra không thể để mọi người nghe lọt.

Nên lão vẫy tay ra bốn phía, cao giọng thốt:

— Xin các vị giải tán, ai về phòng nấy, ngủ yên việc nơi đây, chẳng liên quan gì đến các vị, đừng ai để ý làm chi. Nếu có vị nào hiếu kỳ, thì đừng trách bần minh chủ vô tình!

Trong thoáng mắt, cục trường im vắng như giữa bãi hoang quần hùng đã rút đi, không còn một bóng người.

Đảo mắt nhìn quanh một lượt, chắc ý là không còn ai thấp thoáng qua gần đó Đông Phương bá chủ hướng sang Từ Tuyết Hồng thốt:

— Minh vào nhà, cô nương, lão phu muốn nói chuyện với cô nương.

Từ Tuyết Hồng hừ một tiếng, năm ngón Đông Phương Lôi lại hẳn theo nàng vào nhà.

Đông phương bá chủ theo sau.

Từ tuyết Hồng cảnh cáo:

— Người mà vọng động là hẳn sẽ đi đời ngay, cho người biết trước?

Đông phương bá chủ cười khể!

Từ cô nương! Đừng nóng nảy, cô nương nóng nảy cũng chẳng ích lợi gì, Bối...

Lão dừng lại, rồi trầm giọng hỏi:

Cô nương có cảm giác như thế nào nơi cánh tay hữu?

Từ Tuyết Hồng khi nào chịu thú nhận, cánh tay hữu hoàn toàn tê liệt?

Nàng đáp:

— Can gì đến người, mà người phải hỏi? Ta đã vận khí, phong trụ cơ cảm lẫn chẳng phải lo ngại. Ta khuyên người trao ngay thuốc giải độc cho ta!

Đông phương bá chủ chấp tay sau lưng, đi tới đi lui, vừa đi vừa thốt:

— Loại châm đó, của kim châm thánh mẫu để lại lão phu đâu có thuốc giải?

Rồi lão mắng Đông Phương Lôi:

— Súc sanh! Người có biết là người đã gây ra họa lớn đó chăng?

Lão lại dậm chân, viên gạch dưới chân lão vỡ ra thành mấy mảnh.

Đông Phương Lôi không nói tiếng nào, cắn răng chịu lấy hẳn cố vận khí dồn tụ nơi đầu vai, chống lại đau.

Từ Tuyết Hồng nghe nói, không có giải được cho độc châm, hết sức kinh hãi.

Đành là nàng vận khí phong trụ châm tại chỗ, song đâu phải là

một phương pháp vĩnh cửu ?

Nếu không có thuốc giải trừ thì nàng cảm như hay diệt một cánh tay, và như vậy là nàng thành phế nhân rồi !

Tức bực, nàng hét lớn :

— Đừng nói nhảm ! Cho người biết, nếu không có thuốc giải độc ta giết ngay Đông phương Lôi ! Ta có biện pháp !

Đông phương Bá Chủ mừng rỡ như không nghe nàng nói gì.

Lão không nói Đông phương Lôi lại nói.

Hắn hét :

— Người có biện pháp ! Biện pháp gì ! Người biết chăng ? Chỉ có một biện pháp duy nhất !

Vừa lúc đó, Tịch Linh kêu lên :

— Tam sư ca !

Nàng từ phía trong nhà gọi vọng ra. Gợi xong nàng bước tới.

Đông phương Lôi ngừng mắt nhìn lên, gọi lại :

— Linh muội !

Nàng, Từ Tuyết Hồng quát :

— Đứng lại !

Tịch Linh biến sắc mặt, đứng lại liền.

Nàng rung rung người kêu lên :

— Tam sư ca có sao không ?

Đông phương Lôi vội đáp, đề trấn an nàng :

— Bình an ! Bình an ! Linh muội vừa thấy đó, ngu ca có sao đâu !

Tịch Linh gật đầu :

— Tiểu muội mừng quá ! Cứ tưởng là sư ca đã có bề gì rồi !

Nàng hướng sang Từ Tuyết Hồng van cầu :

— Từ cô nương ơi ! Cô nương buông tha cho sư ca tôi đi ! Tôi cảm kích lắm ! Đừng làm cho sư ca tôi khổ !

Từ tuyết Hồng cười lạnh :

— Sao người không hỏi tam sư ca người, đã biết hắn đã làm gì ta ?

Tịch Linh chưa kịp mở miệng, thì Đông phương Bá chủ hét to :

— Sức sanh ! Sao người chưa chịu nói !

Đông phương Lôi không kịp.

Hắn từ từ thốt :

— Ngu ca phóng một mũi độc châm, trúng vai nàng, công tội ngu ca không may, nên thất bại, chứ mũi châm chạm trúng ngực nàng thì nàng đã mất mạng rồi !

Thực ra, Đông phương Lôi đâu phải là một trang hán quật cường cho nên trước đó, hắn không ngại hạ mình, van cầu Từ Tuyết Hồng dung tha tánh mạng. Bây giờ trước mặt Tịch Linh, cố gắng để hắn tỏ ra khiếp nhược ? Do đó, hắn nói cứng, làm như mình anh hùng lắm không hề biết sợ chết.

Cũng không nên trách hắn, bởi hắn quá yêu Tịch Linh, hắn không muốn nàng có ấn tượng xấu về hắn, hắn tranh cho nàng cái tội nhẹ có một người chủ g. ền.

Tịch Linh nhếch miệng cười k. ỉ :

— Vây thì tam sư ca hãy rút mũi châm ra, cho Từ cô nương yên tâm đi !

Đông phương Lôi sửng sốt :

Đông phương Bá Chủ thốt :

— Rút mũi châm ra, đâu phải là việc dễ ! Phải có một nữ nhân có công lực thâm hậu, vận chân khí nghịch hành, hút mũi châm mới được !

Đông phương bá chủ nói thế, Đông Phương Lôi biến sắc mặt.

Nhưng, đã có gian phải có ngoan, thốt lên câu đó rồi. Đông Phương bá Chủ nhìn trừng trừng vào mặt của hắn, thành ra hắn mấp máy đôi môi, muốn nói gì đó, lại thôi không dám nói, đành nín lặng.

Tịch Linh nhanh nhẩu cất tiếng :

— Nếu vậy thì cũng chẳng khó khăn gì ! Tôi làm được việc đó để tôi làm cho !

Nàng tiến về phía Từ tuyết Hồng.

Song, Nàng vừa bước được một bước, Đông phương Lôi kêu lên :

— Tịch Linh !

Âm linh của hắn nghe thê thảm vô cùng, chứng tỏ hắn thống khổ không tưởng nổi !

Từ tuyết Hồng tỏ ra thông minh đề hiểu ý tứ của Đông phương Lôi, hắn muốn ngăn chặn vợ hắn, song lại sợ Đông phương bá chủ, nên chẳng dám nói rõ ràng.

Nàng biết, nếu Tịch Linh hút mũi châm, thì cái hại sẽ chuyển từ nàng sang Tịch Linh liền.

Nàng cố muốn thương hại Tịch Linh cũng không được, bởi nàng phải thương hại cho nàng trước nhất.

Nàng lo sợ Đông phương Lôi nói rõ cho Tịch Linh biết sự tình, nên cười lạnh thốt :

— Đông phương Lôi ? Người hãy nghĩ đến cái tánh mạng của người !

Độc cấm của kim châm thánh mẫu, bắn vào người rồi, chỉ một một phương pháp giải trừ thôi.

— Phương pháp đó, đúng y như lời Đông phương bá chủ vừa nói.

Nhưng phương pháp đó không thể áp dụng được, bởi có hai cho người hút độc châm.

Gã như người hút mũi độc cấm có đề phòng, đợi lúc độc vọt ra ngoài da thịt người bị nạn, chui vào miệng người hút độc cấm, kịp thời dùng hai hàm răng cắn chặt nó, giữ lại, thì sức hút cũng cái kị độc đó mà vào trong cơ thể, chỉ trong mấy khắc thời gian, chất độc sẽ phát tác, làm chết người hút, không phương cứu chữa.

Đông phương Lôi biết rõ như vậy, nên hắn không nỡ để Tịch Linh thọ hại.

Tịch Linh không biết cái hại của phương pháp đó nâng sẵn sàng làm để cứu Từ tuyết Hồng, mong Từ tuyết Hồng buông tha Đông phương Lôi.

Thực ra, thì Từ tuyết Hồng cũng chẳng biết được gì hơn Tịch Linh. Nàng chỉ suy đoán qua thần sắc của Đông Phương Bá Chủ và Đông phương Lôi. Lẽn thức ngộ ngay có uẩn khúc bên trong của sự tình.

Do đó, nàng lên tiếng cảnh cáo Đông phương Lôi.

Nàng khỏi phải cảnh cáo, bởi Đông phương bá chủ khi nào chịu để cho hắn nói rõ ra đâu ?

Lão đã có chủ trương rồi, và chủ trương đó được thực hiện bất đầu bằng cái chết của Tịch Linh.

Tịch Linh bước tới, hỏi Từ tuyết Hồng :

— Châm độc bắn trúng chỗ nào đau, từ cô nương ?

Đông phương Lôi rung người lên.

X

CHƯƠNG LXII

HY SINH VÌ TÌNH

Thực ra, Đông phương Lôi chẳng phải là con người có cái tâm chung thủy trên phương diện tình cũng như nghĩa.

Hắn đã phá trình hại tiết của bao nhiêu thiếu nữ con nhà lành, hắn rủy diệt tương lai của các nàng một vài kẻ ỏi phải quyền sinh.

Hắn không hề biết xót xa cho một ai.

Nhưng riêng đối với Tịch Linh hắn dành cho nàng một tấm chân thành rõ rệt.

Hắn rất mực yêu nàng, và tình yêu đó không hề phai nhạt theo năm tháng.

Cho nên, hắn dứt lòng đoạn ruột khi thấy Tịch Linh tình nguyện hút mũi độc châm, để chuộc tội cho hắn.

Và khi nào hắn lại nỡ để cho nàng làm một việc chết thay hắn !

Và lại, nàng hút mũi chằm xo x, có chắc gì Từ Tuyết Hồng buông thả hẳn ?

Mồ ! ôi vờ ra, dầm ướt đầu ướt mặt ! ă.

Từ tuyết Hồng gọi Tịch linh :

— Ta bị thương nơi đầu vai, người xé áo chỗ đó là thấy được ngay !

Tịch Linh bước tới, ấn tay nơi đầu vai của Từ Tuyết Hồng thốt :

— Cô nương cho phép nhé :

Nàng xé một khoảng áo.

Nơi đó có một điểm hồng, to bằng đầu kim nhỏ hơn đầu muỗi đốt, phải nhìn kỹ mới nhận ra được.

Đồng phương bá chủ gấp giọng :

Phải vận nghịch chân khí, thay vì đưa ra, người hút vào đồng thời ngậm kín miệng nơi điểm đỏ đó, hút mãi khi nào mũi chằm chui vào miệng mới được ngừng. Nếu người đừng hút đỡ chừng thì cảm như hồng bát đầy !

Tịch Linh gạt đầu :

— Tôi biết :

Rồi nàng yêu cầu Từ Tuyết Hồng :

— Cô nương buông tay đi !

Từ tuyết Hồng lạnh lùng :

— Không thể được ?

Tịch Linh thốt dài !

— Thế thì sau khi mà tôi hút được mũi độc chằm xong, thì cô nương...

Từ Tuyết Hồng c' ận lại :

— Tự nhiên !

Chẳng hiểu tại sao, bỗng dưng Tịch linh bất động.

Thì ra, nàng đang vận nghịch hân. từ người nàng phát ra n' ững tiếng rắc rắc.

Đồng phương Lôi bất nhẫn, kêu lên :

— Tịch Linh !

Không..

Từ tuyết Hồng bóp mạnh tay hơn, đống huyết đạo của hân hân cứng miệng, không còn th' ốt thêm lời nào.

Tịch linh chất phác thành thật, nhưng trong trường hợp đó cũng phải hiểu là có sự bất thường.

Nàng ngưng ngay việc vận chân khí, ngưng là cảm như đã bỏ công trình trước, nếu muốn làm tiếp việc đó, tất phải bắt đầu làm lại.

Nàng th' ờ ra cho chân khí thuận hành, rồi gọi :

— Tam sư ca nói sao ? Nói gấp đi, sư ca !

Đồng phương Lôi còn nói gì được nữa chỉ háy mắt nhìn nàng trừng trừng.

Tịch Linh kính hải, toan hỏi, được thì Từ Tuyết Hồng đã cất tiếng :

— Hân chẳng có gì cần nói bất quá h' ả bảo người không nên tháo th' ờ. Nếu người không tháo h' ả công, thì h' ả sẽ chẳng bao giờ được trả tự do.

Tịch Linh lắc đầu :

— Không phải vậy đâu ! Tam sư ca tôi muốn nói gì khác nữa kia !

Từ tuyết Hồng rồi giận :

— Hân còn gì khác, phải nói với người ?

Tịch Linh rất nhẹ dạ, dễ tin người, chẳng rõ tại sao hôm nay nàng lại sanh nghi.

Có lẽ nàng quý yêu Đồng Phương Lôi, tha thiết với hân nên sự lo ngại của Đồng Phương Lôi cách cảm làm dao động tâm linh của nàng chăng ?

Nàng thốt :

— Tôi cũng chẳng biết là Tam sư ca còn gì khác đề nói với tôi không nhưng xin cô nương hãy đề cho sư ca tôi nói ra đi ! Có vậy tôi mới an lòng.

Từ tuyết Hồng khàn cổ ra mặt, dọa.

— Người hành động ngay, ta giết hân ! Ta giết lập tức cho người

xem ! Người đứng hồi hận nhé !

Đông Phương Bá Chủ giục :

— Hành động đi, Tịch Linh ! Cứu người là việc cần kíp, không nên dằn dả !

Tịch Linh bối rối vô cùng.

Đông Phương Lôi nhìn nàng trừng trừng đôi mắt như vượt trùng sâu, sắp vọt ra ngoài.

Không được, hần tức uất, mồ hôi lại đổ từng hạt to rơi từ đầu xuống, ướt cả áo, tiếng nghe rõ ràng.

Tịch Linh không hiểu tại sao, hần lại không nói được, rồi hần lộ vẻ thối k ể như vậy !

Nàng gọi :

— Tam sư ca ? Có chịu đựng một chút nữa đi, tôi hút mũi châm ra rồi, Từ cô nương sẽ buông tha cho sư ca, Từ cô nương không quên lời hứa đâu ?

Từ tuyết Hồng hét :

— Người còn chần chờ nữa à ? Có nhanh lên không .

Tịch Linh hấp tấp đáp :

— Tôi làm ngay, cô nương ? Tôi làm đây ?

Bỗng, từ bên ngoài cửa, một giọng nói vọng vào :

— Tuyệt đối không nên làm, Tịch cô nương ?

Mọi người sững sờ, cùng nhìn ra phía ngoài cửa, cũng giật mình.

Du Thiên Minh đứng đó, trong cái dáng quái nhân ?

Đông phương Bá chủ lấy lại bình tĩnh trước mọi người. Lão cầm hận Du Thiên Minh, bởi chàng ngăn cản Tịch Linh, là phá hủy kế hoạch của lão.

Lập tức, lão quát lên một tiếng, vung tay đánh về phía cửa một chưởng, mạnh liệt vô tưởng.

Du thiên Minh làm sao dám nghênh đón chưởng kinh của lão.

Không chậm trễ, chàng vừa lùi lại, vừa đảo bộ tránh qua một bên.

Liệu chàng đã ở ngoài tầm chưởng của Đông phương bá chủ rồi chàng lại thốt tiếp :

Tịch cô nương? Lão ấy đi h hại cô nương đó ? Cô nương hút mũi châm vào miệng, sẽ nuốt độc, chất độc phát tác cô nương phải chết, không phương cứu chữa !

Chưởng phong của Đông phương bá chủ cuốn đi vù song không át nổi câu nói của Du thiên Minh.

Và đương nhiên, chưởng kinh của lão k ông đánh trúng chàng được.

Lúc đó, Tịch Linh cất tiếng :

— Người đó nói như vậy, có đúng sự thật chăng ?

Nàng hỏi, không hướng về ai rõ rệt, nhưng cái ý là chỉ ngay Đông phương bá chủ.

Lão phải đáp như thế nào

Không ai đáp, Tịch Linh chợt hiểu.

Nàng thở dài, tiếp :

— Thực ra, các người không cần phải lừa tôi ? Để cứu nạn cho chồng, tôi sẵn sàng chết, dù các người nói thật cho tôi hiểu, tôi cũng cảm tâm chịu chết để mà cứu chồng, cần gì các người đấu tại ?

Thốt lên câu đó, nàng bình tĩnh phi thường. Nàng khinh thường sinh mạng, chỉ vì quá yêu chồng.

Nàng đưa mắt nhìn Đông Phương Lôi.

Đông phương Lôi cảm thấy con tim lết ra từng mảnh, từng mảnh...

Tịch Linh gọi hỏi :

— Tam sư ca ? Đừng lo tôi hút mũi châm rồi, từ cô nương sẽ buông tha chẳng sao đâu ?

Đông phương Lôi dậm ướt mồ hôi khắp người như tắm, gân xanh nổi lên chân chít nơi trán.

Tịch Linh lại tiếp :

— Tam sư ca ? Tôi biết sư ca đối xử rất tốt với tôi, sư ca tốt, tôi phải cảm kích chứ ? Sư ca có bề gì, liệu một mình tôi sống sót

được sao. Làm cảnh này, tôi phải chọn, thà tôi chết, sự ca sống, đã tạo lập sự nghiệp với đời...

Nàng vừa thốt, vừa tuông tràn lệ thảm :

— Đông Phương Bá Chủ, dù muốn cho nàng chết, đã mà lão thực hiện kế hoạch của lão, trông tình cách đó, ai cũng phải động lòng...

Lão sắp xếp kế hoạch đó, là vì lão không ngờ Đông Phương Lôi và Tịch Linh yêu nhau thật thiết, lão đánh giá rất thấp cái tình cả nài, nên lão muốn Đông phương Lôi phụ tình, nghĩa, giúp lão củng cố cơ nghiệp.

Bây giờ, lão biết mình tính sai, bởi vì lúc gì lão hại được Tịch Linh mà lão giữ ở. Đông Phương Lôi ?

Mãi Đông Phương Lôi rồi, là kế hoạch chung quy cũng như Hồng ?

Lão muốn nói một câu, chẳng biết lão muốn nói gì. Song Từ tuyết Hồng đã chặn.

Nàng gần giọng, hướng sang Tịch Linh :

— Người có bằng lòng hú mũi chàm hay không, cứ nói ? Ta không thể chờ lâu được. Nếu ta có thái độ như thế nào, người đừng oán trách tôi !

Tịch Linh kêu lên :

— Tôi bằng lòng !

Tôi làm ngay, Từ cô nương !

Nàng bước tới.

Bỗng từ trên nóc nhà, một giọng nói vọng xuống :

— Đông phương Lôi ! Vợ người vì yêu người mà như vậy, vậy mà người nỡ để cho nàng chết à ? Người là người hay là thú vật ?

Đông Phương Lôi tức uất, khí tức dâng trào nghe rõ tiếng sôi động trong người hẳn.

Và người ở trên nóc nhà thốt vọng xuống, không ai khác hơn là quái nhân.

Đông Phương Bá Chủ quá nổi giận, lao phi thân ra phía ở bên ngoài.

Lão vừa ra, cánh cửa sổ bật kêu một tiếng ầm, mở tung một lỗ người bay qua vương cửa, vào nhà.

Vào rồi, người đó cao giọng tiếp luôn :

— Đông phương Lôi ! Nếu người ưng thuận mang Tịch Linh cùng lý khai Nhật Nguyệt trang tìm một địa phương nào đó, ăn tích mai danh, vĩnh viễn, không trở lại giang hồ, thì ta sẽ thành toàn cho vợ chồng người !

Đông phương Lôi thừa thông minh đã hiểu ý tứ của người đó hẳn không do dự gật đầu ngay !

Vừa ra khỏi ngôi nhà, nghe bên trong có tiếng động Đông phương Bá Chủ lập tức trở vào.

Lão chưa kịp xuất thủ, Du Thiên Minh đã kịp thời nêu trọn cái ý cho Đông Phương Lôi biết.

Và lão bắt gặp cái gật đầu của Đông phương Lôi.

Lão đã biết có sự bất thường rồi, cánh tay lão đưa lên, nhưng lão chưa phát tác, chờ xem biến cố như thế nào.

Du Thiên Minh thở mấy hơi dài, khó thở, tiếp :

— Từ cô nương ! Hãy buông hẳn ra ?

Từ tuyết Hồng chưa minh bạch dụng ý của chàng, điềm nụ cười lạnh lạnh :

— Buông hẳn ra rồi, ta làm sao ? Ai sẽ hút mũi chàm cho ta ?

Người nói nghe buồn cười quá ?

Du Thiên Minh đồng đặc thốt :

— Tại hạ ?

Mọi người sửng sốt, nhìn chàng.

Tịch Linh lắc đầu :

— Bần phận của tôi, là phải cứu chồng, bằng hữu có liên quan gì đâu mà phải chịu hại ?...

Du thiên Minh từ từ đáp :

— Từ cô nương ? Thực ra Đông phương Lôi chẳng phải là một con người tốt, những việc làm của hắn, đã bị người đời kết tội, hẳn

có chết đến mấy lượt, cũng chưa vừa lợi ác của hắn. Nhưng đối với cô nương, hắn rất thành thật, hắn dành cho cô nương trọn vẹn chân tình, vì cái diễm đó, tại hạ sẵn sàng làm cái việc hủi chấm để cứu hắn, cứu luôn cô nương, giúp tại vợ chồng được an toàn. Giờ đây, hắn đã lừa ly khai Nhật Nguyệt Trang, hắn bằng lòng ly khai tuôn giang hồ, cùng cô nương để hưởng hạnh phúc gia đình tại một nơi nào cô tịch xa xôi, đôi vợ chồng sẽ sống cuộc đời bình thản bên nhau đến ngày răng long tóc bạc, chẳng có giữ lời hứa hay cớ ăng là do cô nương đã.

Tịch Linh vội sụp mình trước mặt Du Thiên Minh rung rung giọng cảm kích :

— Đa tạ đại đức của ân nhân.

Du Thiên Minh bước trịch qua một bên, tránh cái lạy của nàng đồng thời khoát tay :

— Cô nương đứng làm thế ?

Từ Tuyết Hồng trầm lạnh giọng :

— Dù cho ai hủi mũi chấm cũng thế, khi nào mũi chấm ra từ đời mình ta, ta mới buông hắn.

Du Thiên Minh cười khở :

— Từ cô nương yên tâm ? Tại hạ nói sao là giữ y như vậy. Nếu cô nương còn nghĩ ngờ, xin cứ nắm mạch môn của tại hạ đây, tại hạ sẽ không chạy thoát được ?

Chàng đưa tay hữu ra.

Từ Tuyết Hồng buông vai Đông phương Lôi chụp tay Du Thiên Minh hân.

Đông phương Lôi bị chế ngự đã lâu, mất tự chủ, bây giờ Từ Tuyết Hồng buông tay thân hình hắn không tựa vào đầu nữa phải chơi với, cuối cùng ngã xuống.

Tịch Linh vội cấp tốc lướt tới, dìu hắn rồi nâng cho hắn đứng lên.

Cả hai cùng ôm nhau bất chấp đang ở trước mặt người lạ. Rồi họ cùng khóc.

Khóc một lúc, Tịch Linh bảo :

— Tam sư ca ! tạ ơn vị bằng hữu kia đi ?

Đông phương Lôi y lời, bước đến trước mặt Du Thiên Minh, nghiêng mình làm lễ :

— Bạch bằng hữu, ơn trọng của bằng hữu, tại hạ, xin ghi nhớ muôn đời ?

Du thiên minh thở dài :

— Ta chỉ mong người luôn nhớ những gì đã nói với ta ? Được vậy, ta có chết cũng an lòng nhắm mắt.

Đông Phương Lôi nắm tay Tịch Linh đưa nhau đến trước mặt Đông Phương Bá Chủ, trầm giọng thốt :

— Nhưng gì xảy ra, gia gia đã biết Nhật Nguyệt trang từ không còn là nơi dung thân của vợ chồng con nữa ? Trên sự đường nghiệp qua gia yên trí độc hành đường bao giờ tưởng nghĩ đến vợ chồng con làm gì cho bận tâm ?

Đông Phương Bá Chủ bất mãn vô cùng. Càng bất mãn lão càng phẫn nộ.

Song, lão biết rõ, Đông phương Lôi đã quyết tâm, dù lão có ngã trời, vị tất hắn ở lại, dù hắn ở lại, vị tất hắn còn giúp đỡ lão được gì ?

Lão cười lạnh, gạt đầu :

— Người muốn đi, cứ đi ! Ai ai cũng có chí riêng, cái chí đã lập rồi nên theo chí cho tròn ước nguyện !

Đông phương Lôi nắm tay Tịch Linh, bước đi liền. Không lâu lắm, cả hai đã mất dạng trong bóng đêm dày.

Du thiên Minh đợi cho Đông phương Lôi và Tịch Linh đi khá xa rồi liếc gọi Từ tuyết Hồng :

— Từ cô nương ? Vì phải cứu cô nương qua khỏi cái nạn độc chàm cho nên tại hạ phải chạm vào mình cô nương. Xin thứ cho tại hạ ?

Nam nữ dụng chạm nhau, ai lạ không thẹn ?

Nhưng thay vì phải thẹn, Từ Tuyết Hồng phải muốn nên oẹ bởi nàng góm cái dụng mạo đáng ơm của Du Thiên Minh quá chừng.

Nàng nhắm mắt lại không dám nhìn, đồng thời giục:

— Nhanh lên ! Nói nhảm mãi mất thì giờ quá !

Du Thiên Minh không biết rõ là mình vui hay buồn với cái việc chàng sắp làm.

Tâm tình của chàng mong lung mờ mịt quá, đành là chàng làm để thành toàn một mối tình của vợ chồng Đồng phương Lôi, và cứu Từ tuyết Hồng.

Nhưng, thành toàn cho vợ chồng Đồng phương Lôi, là chàng vì thương lẫn, một đứa em cùng cha khác mẹ, hay vì bất bình Đồng phương bá chủ ?

Còn như chàng cứu Từ tuyết Hồng, có phải vì yêu nàng, hay vì nghĩa khí của khách giang hồ ?

Yêu nàng, cứu nàng, rồi tình yêu đó có được đắp lại hay không ?...

Dù sao, chàng cũng có một cơ hội tiếp cận nàng sau khi bị nàng đánh đuổi.

Trước đó, chàng muốn ly khai Nhật Nguyệt trang, đã bỏ mặc nàng tại đây. Song, chính làm sao lấy một quyết định như vậy được ?

Cho nên chàng trở lại, âm thầm theo dõi mọi diễn tiến giữa nàng và cha con Đồng phương Bá Chủ.

Do đó mà chàng biết hết được sự tình, và xuất hiện được can thiệp.

Nhìn vào bờ vai trắng nõn nà mịn màng của Từ tuyết Hồng chàng dao động mạnh.

Cố nén, nềm khích thích, chàng từ từ cúi đầu, từ từ áp miệng xuống vết đỏ nơi đầu vai nàng.

Từ tuyết Hồng nghe nhột nhột qua hơi thở của chàng, cái cảm giác đó chuyển nhanh khắp cơ thể, vừa khó chịu, vừa khoan khoái nàng muốn mở mắt ra nhìn chàng, song nhớ ra gương mặt chàng ghê gớm quá, nên nhắm mắt lại kín hơn.

Giọng nàng rung rung, nàng giục :

— Nhanh lên !

Du Thiên Minh áp bờ môi, chạm vào da nàng.

Cả hai cùng rung lên, qua, cái cảm đó.

Họ không biết là trong lúc đó chỉ có họ trong ngôi nhà, Đồng phương bá chủ đã lên ra ngoài từ lâu rồi, có lẽ để đuổi theo vợ chồng Đồng phương Lôi.

Chàng liền vận khí huyết nghịch nạnh, bắt đầu hút mùi độc chàm.

Trong khi chàng vận khí, Từ tuyết Hồng nghe nhột rợn lên càng phứt càng nhột.

Đờ ừ ư ư ư ư ư, Du Thiên Minh có cảm giác là mũi chàm đã chuyển mình, từ người Từ tuyết Hồng chạy ngược trở lại sắp sửa thoát ra ngoài.

Chàng lập tức cắn chặt răng lại, đúng lúc lúc mũi chàm bắn ra, chàng ngả đầu về phía nậu, mang luôn mũi chàm nằm gọn giữa hai hàm răng.

Mũi chàm đã được rút khỏi bờ vai Từ tuyết Hồng.

Từ tuyết Hồng nghe nhẹ nhành ngay.

Nàng vừa mở mắt ra, ánh mắt của chàm phải mặt của chàng bất giác giật mình, rồi lùi lại mấy bước, rồi lấy bàn tay che mặt kêu lên

— Ngươi... ngươi...

Du Thiên Minh sững sờ, song thức ngộ ngay ý tứ của nàng, vội quay mặt nơi khác, tránh ánh mắt của nàng.

Mũi chàm nơi miệng, chàng phun mạnh một hơi, bắn nó bay đi cắm vào một chiếc cột nhà.

— Mũi chàm bay ra, nhưng khí độc đã theo sức hút vào cơ thể chàng rồi. Chàng biết là mình chỉ còn sống độ một khắc nữa thôi.

Bất giác, chàng thở dài, từ từ bước đi, chàng tiến dần ra cửa.

Từ tuyết Hồng vội gọi :

— Ngươi khoan đi !

Mà cũng đừng quay mặt lại !

Du thiên Minh dừng chân hỏi :

— Tại hạ...đáng sợ lắm sao, cô nương ?

Từ tuyết Hồng đáp :

— Nếu người thấy được mặt của người, hẳn người khỏi phải hỏi câu đó :

Du Thiên Minh cũng có thấy mặt chàng một lần rồi chứ ! Đó lần chàng cảm giác một biến đổi quái dị khắp thân thể, chàng soi mình ở trong nước, cách đây một năm từ ngày ấy đến nay, chàng không dám soi lại một lần thứ hai.

Chàng thở dài, xé một mảnh áo, lấy ngón tay đâm lũng hai lỗ, rồi mang nơi mặt, làm chiếc nạ.

Xong, chàng mới quay mình lại, rồi hỏi :

— Từ cô nương nghe trong người đã nhẹ nhàng chưa ?

Từ tuyết Hồng gật đầu :

— Ta thì đã được khôi phục bình thường rồi, còn người người...

Giọng nàng tỏ rõ cái niềm tha thiết, Du Thiên Minh cảm kích lắm.

Cứu người thoát nạn, chính mình thọ nạn, thế mà chàng lại cảm kích !

Mĩa mai thay :

Tuy nhiên, chàng cảm thấy được an ủi với giọng tha thiết của nàng.

Chàng cười khờ, đáp :

— Tại hạ à ? Tại hạ ít nhất cũng còn sống được một lúc nữa cô nương à ?

Từ tuyết Hồng cúi mặt, chừng như nàng cảm xúc trước hành động của chàng.

Con người của nàng, có xúc động, là một sự kiện phi thường vậy !

Nàng lẩm nhẩm :

— Ta không chịu nghe lời người, đuổi người đi ! Đông phương

Lôi hại ta ! Rồi người trở lại cứu ta ! Người cứu ta, để tự mình thọ hại !

Du Thiên Minh còn xúc động trước lời nói đó của nàng gấp trăm gấp ngàn lần hơn nàng !

Chàng muốn kêu lên :

— Tại hạ !, Đông phương Bạch đây, cô nương ! Tại hạ là người mà cô nương đang tìm !

Nhưng kêu lên như thế để làm gì, bởi gương mặt hiện tại đâu là gương mặt nàng mong gặp ?

Chàng nhếch nụ cười lạnh :

— Dù tại hạ không cứu được cô nương, thì Tịch linh cũng làm cái việc đó ! Bất quá, tại hạ thay nàng mà thôi ! Cô nương đừng bận tâm !

Từ Tuyết Hồng thở dài :

— Đông phương Lôi quả thật là kẻ bại hoại nhất trên đời ! Tuy nhiên, hẳn cũng còn một điểm nhỏ lương tâm, không nỡ để vợ hẳn ly sinh cho hẳn !

Du thiên Minh gật đầu.

Cô nương nói đúng ! Hẳn đành chịu chết nơi tay cô nương chứ không nỡ để vợ chết thay !

Từ tuyết Hồng trầm ngâm một lúc, đoạn hỏi :

— Như vậy có phải là người chân tình trong cơn toan nạn chàng ?

Du thiên Minh không hiểu ý tứ của nàng như thế nào khi nêu lên câu hỏi đó.

Chàng chỉ gật đầu, buông gọn :

— Đúng vậy !

Từ tuyết Hồng nhướng cao đôi mày :

— Thế ra, người đã thay thế cho Tịch Linh, hút độc chăm cứu ta, là có ý nghĩa như thế nào ? Không lẽ, đối với Tịch Linh người...

Du thiên Minh hấp tấp đáp :

— Không ! Không đâu Từ cô nương ! Cô nương đừng nghĩ lầm !

Từ Tuyết Hồng nhìn thẳng vào mặt chàng. Ánh mắt của chàng sắc bén quá, ánh mắt đó san bằng mọi trở ngại, chiếu thẳng đến ruột gan chàng :

Một lúc lâu, nàng hỏi :

— Thế thì tại sao người làm thế ?

Du thiên Minh đáp :

— Tại hạ...tại hạ...

Từ Tuyết Hồng lướt tới.

Không cách song phương thu hẹp.

Nàng dịu giọng tiếp :

— Cứ nói thật cho ta biết. Chết, người còn không sợ, lại sợ gì một lời nói thật ?

Du thiên Minh bối rối !

Chàng muốn đưa tay nắm lấy bàn tay Từ Tuyết Hồng song muốn thì bàn tay mà can đảm lại thiếu vắng, bàn tay chàng không nhút nhát nổi.

Từ Tuyết Hồng tiếp luôn :

— Tại trước đây, bên cạnh tấm bia vô địch, ta mừng gượng là người quen cũ. Ta có hỏi người không đáp. Bây giờ ta hỏi lại một lần nữa. Người cứ nói thật cho ta biết. Có đúng là người với ta vô biết nhau lâu rồi chăng ?

Du thiên Minh : Ồ !

— Không ! Không có quen nhau đâu, cô nương ! Tại hạ xấu xí như thế này, nếu cô nương có gặp một lần, là chẳng bao giờ mà quên được, đó cô nương đã không nhận ra, thì làm gì có việc quen nhau ?

Từ Tuyết Hồng thốt :

— Danh là thế. Song ta nghĩ, người chỉ biến thể trong thời gian này thôi. Trước kia, người là ai ? Dung mạo người như thế nào ! Dù là người quen, với dung mạo hiện tại của người, ta làm sao nhận ra ?

Du thiên Minh rung người như cây sậy.

Chàng : ột từng tiếng một :

— Tại hạ...trước kia...cũng vậy thôi. Từ cô nương !

Từ Tuyết Hồng thở dài :

— Người không chịu nói thì thôi ! Song ta cho biết được một việc.

Du thiên Minh kinh hãi :

— Cô nương biết...việc gì ?

Từ Tuyết Hồng đáp :

— Ta biết, người hát mỗi đêm cho ta không phải vì Tịch Linh, mà người hy sinh, người làm vậy, chính là vì ta. Có đúng chăng ?

Du thiên Minh lại giật mình.

Nếu chàng không thừa, nàng sẽ nghi ngờ hơn, chàng sợ nhất là nàng ghi ngờ chàng có tình ý với Tịch Linh.

Bắt buộc chàng gạt đầu :

— Cô nương nói đúng ! Chính tại hạ vì cô nương !

Từ Tuyết Hồng hồ nghi :

— Người vì ta ? Mà tại sao người vì ta ? Phải có một lý do chứ ?

Du thiên Minh đáp :

— Tại hạ...mến mộ cô nương...tại hạ có dung mạo như thế này, làm sao hy vọng tiếp cận cô nương được chứ ! Cho nên...cho nên...

Từ Tuyết Hồng thoáng đỏ mặt.

Nàng đỏ mặt, sắc diện nàng càng đẹp.

Nàng cao hứng ở cái chỗ muốn tiếp cận nàng, có người dám chịu chết ! Nàng lắc đầu tiếc rẻ :

— Người mạo hiểm quá ! Người khinh thường sinh mạng với ý quá ?

X

CHƯƠNG LXIII

ĐẠI NGHĨA TRÊN HẾT

Du thiên Minh cười khộ :

— Không vô lý đâu, cô nương ? Trái lại, tại hạ cao hứng vô cùng ?

Chàng cho là cao hứng, song lại cười khộ : Mau thuận thay !

Từ tuyết Hồng thở một hơi dài không khí :

— Người hãy đáp ứng ta một điều. Từ nay, người đừng bỏ vuông vãi che mặt.

Du thiên Minh đáp nhanh :

— Tại hạ xin nghe !

Từ Tuyết Hồng bước tới một bước, đột nhiên chụp tay, chàng thất :

— Chẳng như bên ngoài đang có việc gì đó, chúng ta bước ra xem ?

Vì tâm thần rối loạn, Du thiên Minh không nghe động tĩnh gì khác hơn là tiếng nhịp tim của chàng.

Bây giờ, chàng mới chú ý lắng tai.

Đúng như Từ tuyết Hồng nói, bên ngoài đang có một biến cố xảy ra.

Nhưng, biến cố bên ngoài, đối với chàng, có nghĩa gì ? Dù cho bên ngoài, một góc trời sụp xuống, hoặc một mảng đất tung bay chẳng sao, chấp.

Cái điều đang kể cho chàng hiện tại, là Từ tuyết Hồng nắm tay chàng ?

Không phải đây là lần đầu, đôi bên chạm tay nhau. Từ một năm về trước, sự đó có xảy ra nhiều lần.

Song, từ tiếp xúc ngày trước là vô tình, chứ hôm nay thì lòng chàng đã kích động mạnh rồi, cái cảm giác phải lạ.

Chàng tự hỏi, có phải Từ Tuyết Hồng biết chàng sắp chết nên bố thí cho chàng một cử chỉ thân mật, để đáp ơn cứu mạng chàng chăng !

Chàng nắm tay nàng, tim đập rộn lên, nhưng không nói gì.

Từ Tuyết Hồng tiếp !

— Vì cứu ta, người phải chết, trước khi chết, chúng ta nên đối xử nhau như bằng hữu !

Trời !

Con người nông rồi làm sao !

Người ta liều chết, để được nàng gọi là bằng hữu ! Thì ra mạng sống của một người chỉ bằng hai tiếng bằng hữu !

Nhưng, Du Thiên Minh cười là đã đủ lắm rồi !

Chàng thất :

— Đa tạ cô nương !

Rồi chàng hỏi :

— Chắc trước kia cô nương có nhiều bằng hữu ?

Tự nhiên, Từ Tuyết Hồng nhớ ngay đến Đông phương Bạch. Nhớ đến Đông phương Bạch, nàng hối hận phần nào, vì đã có thái độ thù phàn với chàng.

Nàng thở dài, đáp :

— Bằng hữu thì ai lại chẳng có ? Trước kia, ta có một người bằng hữu, ta có cảm tình với ý rất nhiều, song ta chẳng ý có nhiều như vậy chăng ? Hiện tại thì y hạ lạc ở phương trời nào, ta không được biết...

Du thiên Minh bóp mạnh tay nàng hơn.

Nàng thở dài, tiếp :

— Nếu y có tại đây, thấy người hy sinh tánh mạng cứu ta hẳn y cũng không nghĩ kỹ gì !

Du thiên Minh còn nghe gì nữa !

Chàng khoan khoái vô cùng !

Chàng gọi y :

— Tại hạ... tại hạ nghĩ rằng... vì bằng hữu đó... nhất định phải biết sự việc hôm nay, cô nương à !

Từ tuyết Hồng thở dài luôn :

— Ta chỉ mong y được hiểu !

Lúc đó, bên ngoài, tiếng lư rết vang lên khá lớn. Cả hai nghe rõ âm thanh của Đồng phương bá chủ.

Lão quát :

— Sức sanh :

Người dám động thủ với ta à ?

Cô tểng Đồng phương Lôi đáp lại :

— Con đâu có muốn làm thế ! Tại gia gia bức bách con, gia gia muốn gả con, con phải tự vệ chứ ? Tại sao gia gia bức bách con ?

Từ tuyết Hồng thấp giọng :

— Người lắng nghe, đúng là tiếng cha con họ đánh nhau đó !

Du thiên Minh thốt gấp :

— Phạt rồi ! Tại họ không ngờ Đồng Phương Lôi còn giữ được lương tâm ! Hân thành thật muốn ly khai luôn Nhật Nguyệt trang !

Cả hai lập tức bước ra ngoài.

Họ vừa ra khỏi nhà, một tiếng âm vang lên, bức tường bao bọc khu viện đó, ngã xuống, gạch văng tứ tung bụi bốc mù mịt. Đồng Phương Lôi và Tịch linh đang nhanh chân lùi lại.

Đồng phương bá chủ thì hăm hăm gương mặt, phất ống tay áo bước tới.

Từ tuyết Hồng định bụng đánh lén lão một chiêu, cho lão hoảng hồn.

Nghĩ là làm, nàng vọt tới, song chưởng cùng vung ra, kinh lực đạo lao vút rít gió ào ào.

Ngay tiếng gió, Đồng phương bá chủ giật mình, bỏ cuộc đuổi theo Đồng Phương Lôi, bởi lão biết ngay có người ám kích từ phía sau.

Lập tức, lão vụt quay mình vừa phất chưởng, nghênh đón hai đạo kinh lực đó.

Nhưng, Từ tuyết Hồng đã đến quá gần lão rồi.

Vì đêm tối, khoảng cách lại xa, Đồng phương bá chủ thoát đầu

chưa biết ai đã ám kích lão.

Bây giờ, lão mới nhận ra, chính là Từ Tuyết Hồng lao hết sức kinh hai.

Hóa giải được chiêu đầu, Đồng phương Bá chủ giữ bàn tay ngay ngực phòng ngừa công tiếp.

Từ tuyết Hồng cười nhẹ hỏi :

— Đã là cha con, ai nỡ muối mặt mà đánh nhau ? Người làm vậy thì còn gì đạo nghĩa ? Không sợ Vô địch Minh hội của người ta ra à ?

Đồng phương bá chủ không đáp lời uàng, cao giọng quát .

— Sức sanh hãy chường mặt ngay, còn ăn nấp làm gì nữa ? Lại đây, đối chiêu với ta !

Trong bóng tối, cách xa hơn hai trượng Đồng phương Lôi và Tịch Linh không nhút nhát.

Hân chỉ lên tiếng đáp :

— Con đã quyết tâm ly khai Nhật Nguyệt trang gia gia có nói gì cũng thế thôi, không k.i.nào con dè ý !

Đồng phương bá chủ từ một tiếng :

— Ly khai Nhật Nguyệt Trang ? Ta không tin là người sẽ tìm được nơi dung thân an toàn !

Đồng phương Lôi lạnh lùng :

— Con và vợ con đến miếu cường !

Hân muốn đến Miếu Cường, là có ý nương nhờ mẫu thân của bà.

Đồng Phương Bá chủ cười lạnh hỏi :

Người liệu thoát lọt cái lưới bủa vây của ta trên khắp giang hồ chưa ?

Đồng Phương Lôi thoáng biến sắc.

Hân thừa hiểu, nhược hạ của Đồng phương bá chủ rải rác trên khắp các địa phương họ sẽ không dễ lẩn thoát đi dễ dàng nếu lão ra lệnh cho họ chặn bắt hẳn.

Lấy cái oai dọa rồi Đồng phương Bá chủ đánh luôn một đòn làm kỷ !

— Dù sao, thì người cũng là con của ta, ta không quản trị được một đứa con, thì còn tiện lợi được thiên hạ anh hùng được sao ?

Đông phương Lôi thốt :

— Nhưng con..

Đông phương Bá Chủ hét chặn :

— Ta hỏi người, người còn nhận ta là gia gia của người nữa hay không ?

Đông phương Lôi cười khờ khạo không đáp :

Du Thiên Minh bước tới một bước, cất tiếng :

— Hẳn muốn ly khai Nhật Nguyệt Trang, là vì lần đã đáp ứng điều kiện của tại hạ, Minh chủ muốn cho hẳn thật tin sao ? Nếu mà hẳn thật tin, thì đâu còn xứng đáng là con của Minh Chủ nữa ?

Hãy để cho hẳn ta đi thông thả.

Đông phương bá chủ sôi giận cực độ, hét :

— Cấm !

Liền theo tiếng hét, lão đánh ra một chưởng.

Kình đạo cuốn tới Du Thiên Minh, vù vù.

Du Thiên Minh không né tránh.

Chang ngời chất độc đã ngấm vào cơ thể, không bao lâu nữa nó sẽ phát tác, chàng phải chết.

Và trước khi mà chàng chết, chất độc đó sẽ hành hạ chàng gì à ?

Như vậy tại sao chàng không chết sớm, tránh đau khổ mà sống thêm mấy phút giây để chịu đau khổ !

Đang nào cũng phải chết, thì chết sướng hơn.

Chưởng kinh của Đông Phương bá Chủ cuốn tới như núi trời đổ.

Du Thiên Minh vẫn đứng nguyên tại chỗ bất động.

Từ Tuyết Hồng kinh hãi, quát lên một tiếng, phóng ra một đạo chỉ phong, bắn vào huyết khúc Trì nơi cánh tay hữu của Đông phương bá chủ.

Huyết Khúc Trì ăn thông với hai huyết Cự cổ và Thiên đánh chạm vào một la cả ba đều bị chấn động.

Thấy nguy Đông phương bá chủ chuyển mình nhưng chiêu thức gử nguy n, bất quá thay vì cộng tới Du Thiên Minh thì chưởng lực của lão lại hướng qua Từ tuyết Hồng.

Từ Tuyết Hồng biết lực của phong của nàng không chạm trúng địch dù vậy, nàng cũng cứu được Du Thiên Minh.

Lập tức nàng rón tiệp đôi chân, đưa song chưởng lên, nghênh đón tne công của Đông phương bá chủ.

Một tiếng binh vang lên, kình đạo chạm nhau, Từ Tuyết Hồng lùi lại một bước, Đông phương bá chủ tiến tới một bước.

Lão bước tới, đề đn định tư thế khởi phải thoái hậu bởi cái trớn còn mạnh, nếu không bước tới, chặn cái trớn lại, lão phải chới với rồi lao đao.

Còn Từ Tuyết Hồng lùi lại, đo sức chấn động của chưởng kinh đối phương.

Như vậy, công lực của Từ tuyết Hồng còn kém phần nào.

Nàng biết vậy, và đoán định Đông phương bá chủ thế nào cũng lùi lại lấy đà công tiếp, không nên đề cạo lão có thời gian rút chân, nàng lập tức, đánh trước.

Bước tới, dẫu quá đề đn định tư thế, chứ không hề nhận đợt tấn công, sự phản ứng phải chậm. Đông Phương bá chủ chưa xuất thủ Từ tuyết Hồng đã phát chưởng rồi.

Không phản công kịp, không kịp để lấy đà lão cũng phải lùi để tránh chiêu chưởng của địch.

Lão lùi hai bước.

Từ tuyết Hồng cấp tốc thu chưởng, vọt mình tới cạnh Đông phương Bá Chủ hừ một tiếng hờ :

— Người không giữ nổi một đứa con nổi giận lên, rồi định đồ cái cợn lên đầu kẻ khác à ?

Đông phương bá chủ cực kỳ phần nộ, mặt biến sắc xanh đờn.

Song lão cố dằn lòng, cười lạnh thốt :

— Từ cô nương ! Cô nương còn vờ vĩnh, làm chi nữa ? Định lấy lòng cho hân có chết đi, hỡi được ngậm cười phải không ? Hân hút mũi độc chầm độc ngậm vào cơ thể của hân, thế nào hân cũng phải chết, cô nương cứu hân, cô phải là làm một việc vô ích đó chăng ?

Từ tuyết Hồng chưa kịp đáp. Du Thiên Minh bình tĩnh cất tiếng :

— Tại hạ tình nguyện cứu Từ cô nương, chẳng phải Từ nương muốn vậy, Tiên sanh mĩa mai làm chi ?

Đồng phương bá chủ nhìn sừng chàng một lúc không nói gì quay qua Đồng phương Lôi hỏi :

— Người nghĩ sao ?

Đồng phương Lôi ngẩng cao mặt :

— Con quyết ý ly khai Nhật Nguyệt trang !

Đồng phương Bá Chủ cười lạnh !

— Người đừng tưởng là con ta, rồi ta không nỡ làm chi người cho người biết, ta sẽ căm như không hề sanh ra một đứa con bất hiếu : Ta xem người như một súc sanh, ta sẽ không dung thứ cho người.

Đồng Phương Lôi cương quyết :

— Con đã nhất định rồi !

Tuy nhiên, hân cũng gờm phần nào.

Đồng Phương bá chủ quá giận, hét :

— Cho người nhất định với ta !

Lão vung hai cánh tay lên.

Ai ai cũng nghĩ là lão sẽ hạ độc thủ đối với Đồng Phương Lôi.

Và người có thể giải nguy cho Đồng phương Lôi trong lúc này là Từ Tuyết Hồng thôi, bởi chỉ có một mình nàng mới đủ sức đối phó với Đồng Phương bá chủ.

Nhưng, Từ Tuyết Hồng chưa can thiệp Tịch linh và Du Thiên Minh không hạn mà đồng, cùng kêu lên :

— Từ cô nương !

Cô nương...

Cả hai chưa dứt tròn câu Từ tuyết Hồng quát lên một tiếng lớn

Thì ra thay vì đánh sang Đồng Phương Lôi, Đồng phương bá chủ lại chụp cả hai tay xuống Từ Tuyết Hồng mười ngón tay lão như mười móng sắt.

Từ Tuyết Hồng nghe gió phớt qua mặt mặt, bỗng bàn tay chớp chớp trước mắt nàng.

Mười ngón tay của Đồng Phương Bá chủ kết lại thành một chiếc lưới con, chiếc lưới do đang phủ nhanh xuống đầu nàng.

Nàng quát lên một tiếng rồi, lùi nhanh lại, vừa đúng lúc bàn tay Đồng phương bá chủ chụp xuống, hụt độ một tấc thôi.

Cập hợp, lão không dám đứng nguyên chỗ cũ, sợ nàng phản công lập tức lùi lại.

Lão lùi lại chạm vào mình Đồng phương Lôi thì thế nào Từ tuyết Hồng cũng tiếp cứu hân.

Cho nên, trước hết lão phải bức thoái Từ tuyết Hồng sau đó sẽ nhân dịp mà chuyển hướng thế công sang Đồng phương Lôi.

Chạm vào mình Đồng Phương Lôi, là do hân cố ý lão là tính toán rất kỹ.

Đồng phương Lôi dù có võ công cao đến đâu, cũng không làm sao tránh kịp cái chạm đó.

Tịch Linh kêu lên một tiếng kinh hồn.

Đồng phương Lôi đã bị lão chụp trúng ngực, rồi bị lão nhấc bổng thân hình lên.

Lão gằn giọng :

— Súc sanh người còn muốn nói gì ? Cứ nói đi ! Nói cho ta nghe !

Dù quát cường, trong trường hợp này, Đồng phương Lôi cũng phải khiếp đảm.

Hân đáp ứng :

Con chỉ muốn yêu cầu, gia gia đừng chia rẽ vợ chồng con thôi !

Đông phương bá chủ hát :

— Cảm ngay !..

Du thiên Minh cao giọng :

— Lôi Tam ! Đại trưởng phụ phải giữ vững chí hướng của mình tuyệt đối không nên cải biến tâm ý !

Nhưng Tịch Linh kêu lên :

— Tam sư ca ! Hãy đáp ứng gia gia đi ! Gia gia muốn thế nào sư ca chấp nhận thế ấy ! Sư ca không được chửi Tiểu muội đã mang thai rồi ?

Đông phương Lôi ọ lên một tiếng lớn.

Đông Phương Bá Chủ cười lạnh :

— Nói mau ?

Đông Phương Lôi thốt chành :

— Nếu gia gia không phân rẽ vợ chồng con, thì con sẽ ở lại Nhật Nguyệt Trang ?

Đông phương bá Chủ hừ một tiếng, buông tay ra.

Lão buông tay, lão nắm vận công lực bập từ lồng bầu tay ra ngoài, dầy mạnh Đông phương Lôi.

Hắn bị dội về phía hậu mấy bước, rồi ngã xuống.

Tịch Linh kinh hãi, chạy tới, rồi nhào lên mình hắn, mà khóc vang.

Đông phương Lôi cố gương đứng lên, bảo nàng :

— Ngươi ca chẳng sao cả ? Hiền muội đừng khóc nữa ?

Tịch Linh cũng đứng lên với hắn.

Du thiên Minh từ từ bước tới trước hai vợ chồng, thốt :

— Lôi Tam ? Ta cứ tưởng ngươi còn một đêm nhờ lượng làm ? Không ngờ ngươi mất hết nhân cách rồi ? Ta làm ?

Đông phương Lôi day mặt quá hướng khác, không dám nhìn chàng.

Hắn cười khò, đáp :

— Tình thế như vậy rồi, ta làm vào cảnh chẳng đáng đừng còn biết làm sao ?

Du Thiên Minh xì một tiếng :

— Nhảm !

Đông Phương Bá Chủ vẫy tay, một đạo kinh phong bắn tới đây Đông phương Lôi và Tịch Linh ra xa, đoạn lão bước đến trước mặt Du thiên minh, hỏi :

— Người định tìm cái chết trước khi chết độc phát tác ?

Du thiên Minh cười lạnh :

— Cát hạ đừng tưởng mình là Vô địch minh Chủ, rồi toàn thân anh hùng trong vô lâm đều cúi đầu tuân phục à ? Cát hạ nuôi mộng mãi rồi !

Đông Phương Bá Chủ bật cười ha hả :

— Ai dám bất tuân ?

Du Thiên Minh buông vạ :

— Con trai cát hạ !

Đông Phương bá chủ lại cười lớn hơn :

— Súc sanh ngỗ nghịch, song nó đã phục rồi ?

Du Thiên Minh gán tụng tiếng :

— Lại hạ nơi đến người con lớn của cát hạ kia !

Đông Phương Bá Chủ biến sắc.

Từ tuyết Hồng chú ý lắng nghe.

Đông Phương bá Chủ rung rung giọng hỏi :

— Người nói thế, là có ý tứ gì ?

Du Thiên Minh bình tĩnh tiếp :

— Tại hạ nói, cát hạ có tính danh hiền hách, quần hùng khắp nước đều biết, nhưng con trai cát hạ không màng, nên không chịu về Nhật Nguyệt Trang với cát hạ.

Du thiên Minh nói đúng ý lão. Từ lâu, lão hằng mong mỏi Đông phương Bạch trở về với lão, cho nên lão bỏ trống ngôi vị Thiên Đường đường chủ chờ chàng.

Cao thủ bốn phương quy thuận, song lão không vui, bởi lão còn thiếu một người.

Khi nào Đông phương Bạch đến, là niềm vui của lão mới được trọn vẹn.

Nhưng, một năm qua rồi, lão vẫn chờ đợi Đông phương Bạch vẫn biết đang phương trời !

Tuy nhiên, lão vờ vẻ bình thản thốt :

— Biết đâu con trai ta bận việc gì đó, ở phương xa nên chưa đến kịp ?

Du Thiên Minh lắc đầu :

— Cát hạ đừng mong dùng lời lẽ che dấu một sự thật ! Tại hạ biết con trai cát hạ không phục hành vi của cát hạ, nên nhất định không về hiệp tác với cát hạ.

Chàng hừ một tiếng, tiếp :

— Con mình không phục, còn ai phục mình ?

Đông phương bá chủ giận xanh mặt.

Du thiên Minh buông luôn :

— Việc đó, giang hồ đều biết, cát hạ còn toan che dấu ai ?

Đông phương bá chủ cười ghê rợn :

— Người lưỡng, nói như thế là ta bỏ qua cái việc tử chức Minh Hội Vô địch à ? Không, con ta không vờ, mặc nó, ta cứ xúc tiến việc của ta như thường. Hạn kỳ một năm sắp dứt, ta sẽ hỏi tội nhờ kẻ bất tuân, ta cứ hỏi tội, một người cũng hết một phái, một bang cũng thế, ta sẽ tiêu diệt tất cả !

Du Thiên Minh tưởng là nhắc đến con lão, chàng sẽ làm cho lão nguợc, lạnh bớt cái tham vọng ngông cuồng, ngờ đâu lão lại còn cương quyết hơn !

Thế là chàng mạo hiểm tiết lộ một niềm tâm sự vô ích ! Chàng thu hoạch một kết quả trái ngược !

Chàng thất bại !

Chàng quay qua Từ Tuyết Hồng thốt :

— Từ cô nương, bây giờ chỉ còn có mỗi một mình cô nương ngăn trở lão được thôi ?

Từ tuyết Hồng cau mày :

— Ta ?

Du thiên Minh sững sờ ? Tại sao nàng bất mãn ? Nàng không

muốn chống đối Đông Phương Bá Chủ ?

Đông phương bá chủ bật cười vang, dụ hoặc nàng :

— Lão phu sẽ đề cho cô nương làm Phó minh Chủ, kiêm luôn Đường Chủ Thiên Đường ?

Từ cô nương sẽ người ngang hàng với lão phu, cùng nhau lo chu g việc thiên hạ ?

Từ tuyết Hồng sáng mắt lên :

— Tiên sanh nói thật ?

Nàng gọi lão bằng là Tiên sanh, sự thay đổi lối cách xưng hô, đó, chứng tỏ đã quá rõ rệt nặng đá ngã theo Đông Phương Bá chủ rồi ?

Du Thiên Minh hấp tấp kêu lên :

— Cô nương nghĩ lại...

Từ Tuyết Hồng cao hứng quá, có còn nghe Du Thiên Minh nói gì nữa đâu ?

Nàng dạy qua Đông phương bá chủ buộc :

— Tiên sanh nói suông, ai tin được ? Phải có bằng chứng tôi mới chấp thuận ! Phải có hao kiệt anh hùng bảo đảm lời nói của Tiên sanh ?

Khi nào Đông Phương bá chủ thực tâm kêu gọi nàng hiệp tác ?

Sờ dĩ lão vờ dề nghị như vậy, là để tránh sự chống đối cấp thời của một địch thủ, rồi sau này, lão sẽ tìm cách âm thầm trừ diệt nàng.

Lão gật đầu đáp :

— Trong mấy hôm nữa, là đến kỳ đại hội, quần hùng bốn phương sẽ tụ tại Nhật Nguyệt Trang lão sẽ tuyên bố trước mọi người, cô nương sẽ bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ ?

Từ tuyết Hồng nghe lòng phơi phới thốt :

Được rồi ? Chúng ta cảm như đã thỏa thuận với nhau ?

Du thiên Minh vội nắm tay Từ tuyết Hồng, bảo :

— Chúng ta đi, cô nương.

Từ tuyết Hồng chưa nghĩ là Du thiên Minh bất mãn, cười hi hi, hỏi :

— Ta sẽ thành Phó Minh chủ ! Bạch bằng hữu có cao hứng cho ta chăng ?

Du thiên Minh đỏ gien hé :

— Ai cao hứng ? Tại sao lại cao hứng ? Cao hứng cái gì ? Cô nương hiệp dáng với họ, bụng lưng tánh ác, sau này phải hối hận đó ?

Từ Tuyết Hồng lạnh người.

Thế là Du thiên Minh chống đối ! Thế là chàng không muốn nàng tiếp nhận một vinh hạnh lớn lao !

Chàng đi ngược với hoài bão của nàng !

Nàng tức uất, lâu không vì cái việc chàng hút chêm độc, cứu nàng, nếu không nghĩ là chàng sắp chết đến nơi vì chất độc, nàng phát tác lên.

Nàng nén lòng, hỏi :

— Vô Dịch Minh Hội từ nay giám thị toàn thể vũ lâm, giang hồ sẽ được thanh bình, như vậy có gì hại đâu mà người chống đối ?

Du thiên Minh hừ một tiếng :

— Thiên hạ bất phục, các vị sẽ đàn áp, sự tranh chấp diễn ra, gây nên chết chóc triền miên, tang tóc xảy ra khắp nơi, oan gia ngày càng cấu kết, như vậy mà cô nương cho là thanh bình trở lại trên giang hồ à ?

X

CHƯƠNG LXIV

PHÂN BỒN HOÀN NGUYÊN

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Đều đó, nếu có là do bọn người chống đối ! Chống đối là phải bị trừng trị, có gì đáng trách Vô dịch Minh Hội đâu ? Ai bảo họ

không gia nhập minh hội ! Tại cả đều cùng đứng về một phía thì làm gì có sự tranh chấp chứ !

Du Thiên Minh sửng sờ !

K ông ngờ nàng lại nói được một câu như thế !

— Bất giác, chàng chỉ tay thẳng vào mặt Từ tuyết Hồng gần gien :

— Cô nương !... cô nương..

Từ Tuyết Hồng cau mặt :

— Ta làm sao ? Người không cao hứng cho ta, nếu người mà không thích ở lại Nhật Nguyệt Trang thì người cứ đi ! Người có quyền ly khai, chứ người không ngăn trở ta làm Phó Minh Chủ được !

Du thiên Minh chết lặng người.

Bàn tay chàng còn chỉ thẳng đến Từ tuyết Hồng chàng đề vạy mặt óc lâu mới buông thõng xuống.

Rồi chàng quay mình, bước đi.

Ra đến cửa chàng thở dài.

Bỗng chàng vùng tay lên, đánh một quyền vào trụ cửa, phát tiếng niệm uất hận.

Chàng dùng lực quá mạnh, làm rung chuyển khung cửa một cách rơi xuống, bật kêu một tiếng ầm.

Cánh cửa làm chàng giật mình, không tưởng là công lực chàng mạnh đến độ đó.

Cánh cửa rơi, thay vì ngã ra phía ngoài tại ngã áp vào chàng rồi rơi qua mặt.

Chàng nhanh chân lùi lại, song mảnh áo che mặt đầu cánh cửa qua trúng, rọc tét một đường.

Chàng không lưu ý đến việc đó, cứ bước ra cửa.

Hiện tại, chàng chán ngán vô cùng.

Đã hai lần, chàng tức uất, một lần tại Nga my sơn, Tịch Đại tiên sinh tránh mặt chàng.

Lần này, Từ tuyết Hồng lại trở mặt !

Chàng nghĩ, rồi Nhật Nguyệt Trang đêm nay, chắc chắn là chàng không hề trở lại nữa!

Chàng bước đi, dáng đi thất thểu như người say rượu, bước được vài bước, lại phải đưa tay vịn vào thân cây, giữ mình khỏi bị ngã.

Bỗng, Tĩnh linh ở phía sau, gọi chàng!

— Bạch băng hữu khoan đi!

Du thiên Minh không quay đầu lại, cứ gắng gượng bước tới, mặc cho Tĩnh Linh gọi:

Có tiếng chân người vang lên phía sau, nghe gấp lắm. Rồi Tĩnh Linh lại gọi:

— Bạch băng hữu! Vợ chồng tôi đã không thể vâng theo lời băng hữu, ly khai Nhật Nguyệt Trang! Xin đừng trách bọn tôi nhé!

Du thiên Minh còn biết nói sao!

Chàng lại thờ dài, nghĩ rằng Tĩnh Linh cũng là con người khá rất tiếc nàng chẳng một có một điều chu ý!

Chàng thấy thương hại cho nàng không nỡ đối xử quá lạnh nhạt nên quay đầu lại thôi:

— Cô nương bất tất...

Chàng định nói, cô nương bất tất phải thối tại hạ không tránh đầu!

Nhưng, thấy thần sắc của Tĩnh Linh, bất giác chàng sững sờ, bỏ lửng câu nói.

Chàng vừa quay đầu lại, Tĩnh Linh kinh hãi, lại lại mấy bước kêu lên:

— Băng hữu... Băng hữu...

Chàng định nghĩ là nàng kinh hãi vì gương mặt quá xấu xí của chàng, nên chỉ sững sờ thôi, chứ chàng không lấy làm lạ chỉ cho làm.

Song, Tĩnh Linh nhìn chàng trần trụi, như vậy, nàng đâu có sợ hãi vì dung mạo ghê tởm của chàng!

Nàng không sợ, tại sao nàng nhìn sững! Nàng nhận thấy một

biểu hiệu tâm tư nào của nàng chăng?

Tịch Linh đưa tay chỉ thẳng vào mặt chàng, kêu lên lượt nữa, song lần này gọi đúng tên chàng:

— Băng hữu... là... là... Đông phương Bạch!

Du thiên Minh giật bản mình.

Chàng đã làm mọi cách, cố che dấu chân tướng, ai ai cũng lầm sao Tĩnh linh lại nhận ra? Huống chi, gương mặt của chàng biến đổi quái dị?

Chàng lùi lại mấy bước, hỏi gấp:

— Tĩnh cô nương nói gì?

Hỏi như vậy, là chàng không thừa nhận.

Với gương mặt đó, chàng làm sao thừa nhận mình là Đông phương Bạch?

Bên trong cửa ồng, Đông phương bá chủ và những người cùng đều nghe Tĩnh Linh kêu lên.

Tất cả đều kinh hãi.

Không ai tin là có Đông phương Bạch tại đó, và chẳng hiểu tại sao Tĩnh Linh kêu lên như vậy.

Tất cả đều nhìn ra ngoài.

Đúng là chàng Đông phương Bạch đã hiện ra trong tầm mắt của họ.

Mình vai áo che mặt đã rơi, chàng hiện ra với vẻ khôi ngô của ngày nào.

Chàng không còn là một quái nhân nữa!

Sự cải biến đó, chẳng những mọi người không tưởng nổi, chính chàng cũng không tưởng nổi!

Chàng đưa tay vuốt lại gương mặt. Nhưng ư nắn biến mất mặt chàng trơn tru như ngày nào chưa uống thứ thuốc của bà Kim Lan Hoa.

Chàng lên tiếng trước:

— Thôi ra, các vị nhận ra tại hạ!

Đông phương bá chủ đã lấy lại được bình thường, lão vội hét lên:

— Người !

Chính người tác quái !

Từ Tuyết Hồng kêu lên :

Đồng phương đại ca !

Đại ca đã...hút châm độc cho tôi vớ rồi ?

Bao nhiêu người thất, nổi, trong câu thất, câu hỏi của họ, có cái ý xác nhận rõ rệt, thế là Du Thiên Minh đã khổ, phục chân tướng một Đồng Phương Bạch rồi, không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng thở ra, đáp :

— Chính ngu huynh đó. Từ tuyết Hồng !

Từ Tuyết Hồng lướt tới trước mặt chàng, chàng chụp nhanh bàn tay nàng.

Nàng ngẩng cao mặt lên nhìn chàng, đôi môi hơi mấp máy mãi. Song không nói được tiếng nào, dù nàng có ngàn muôn lời cần đề nói

Lâu lắm, nàng mới thốt được một câu

— Tôi đã hoài nghi từ lúc mới gặp đại ca / Tôi tưởng là quen biết với đại ca từ trước...

Du thiên Minh thở dài :

— Nhưng ngu huynh thì...không dám tưởng như thế nào cả. Bởi, đã biến thế ghê tởm rồi...

Từ tuyết Hồng mỉm cười :

— Bây giờ, đại ca đã khôi phục dung mạo cũ rồi !

Du Thiên Minh cười khổ :

— Tuy nhiên...

Ngu huynh không thể không chết !...

Đang cao tiếng, bỗng Từ Tuyết Hồng trầm gương mặt ngay.

Trong thoáng mắt, nàng biến sắc nhợt nhạt.

Chừng như nàng có vẻ phẫn nộ.

Nàng cao giọng hỏi :

— Đã biết làm như vậy là phải chết, tại sao đại ca còn làm ?

Du Thiên Minh cúi đầu thấp giọng :

— Lúc đó ngu huynh muốn chết, vì sống mà chẳng khác nào một con quỷ ai thấy cũng sợ, còn sống làm gì ? Hơn nữa, ngu ca muốn cứu thiên muội !

Từ tuyết Hồng xúc động tâm tình, khóc mướt.

Vừa lúc đó, Đồng phương bá chủ cất tiếng !

— Bạch con, giả như cha nói, cha cứu được con, con sẽ nghĩ làm sao ?

Bạch con !

Hai tiếng đó, bắn vang bên tai Du Thiên Minh như tên bắn mà vào.

— Tự nhiên chàng tíra hiểu ý tứ của lão, chàng lặng lòng mà đáp :

Tại hạ trúng phải chất độc của Kim châm thánh mẫu không cứu giải được !

Chàng xưng tại hạ, như vậy là chàng chưa chịu thừa nhận cái tình phụ tử !

Đồng phương bá chủ lộ đi cái thái độ của chàng chỉ tiếp :

— Con không hiểu, gặng nói thế, chứ nếu cha chịu hao phí nửa phần công lực, thì cha có thể bức trợn độc khí trong người con ra ngoài.

Du Thiên Minh cười mỉa :

— Tiên sanh bằng lòng làm một việc như vậy ?

Đồng phương bá chủ thở dài :

— Bạch con ! Con nói sao ? Con nói như thế mà nghe được à ?

Chúng ta là cha của nhau chớ, con ? Trong thiên hạ, có cái tình nào thiêng liêng hơn tình phụ tử ? Làm cha, cha có thể chấp nhận cho con chống đỡ, chứ chẳng bao giờ mà có cái việc cha hại con !

Đòn tâm lý của lão đưa ra, nặng thật, độc thật ! Du Thiên Minh cúi đầu trầm tư.

Trong một năm qua chàng đi khắp sông hồ đề cò võ một chống đối Đông phương bá chủ.

Chống đối phụ thân chàng !

Trước một năm, kể từ lúc chàng biết mình là giọt máu của Đông phương Bá chủ chàng cũng chống đối rồi ?

Và, giờ đây, Đông Phương bá chủ sẵn sàng hy sinh của phần công lực cứu chàng ?

Lão không hận chàng lão lại còn hy sinh cứu nạn cho chàng.

Làm sao chàng không khích động? Làm sao mà chàng không tội thẹn ?

Nhưng, chàng hoài nghi.

Chưa chắc gì lão có cái tâm thành thật !

Đang lúc lão chuẩn bị nắm quyền điều động toàn thể vũ lâm, đang lúc tào kiệt bốn phương quy phục, lão có thể bỏ mạng lớn, chỉ vì chàng sao ?

Lão có thể đập tắt lòng tham vì chàng sao ?

Phải biết công lực của lão suy giảm, thì quần hùng đâu còn tôn kính, tuân phục lão nữa ?

Và như vậy, là lão từ cái an, đổi qua cái nguy.

Lão cợ hãi bằng lòng làm một sự việc xuống thấp như vậy được à ?

Khó tin quá !

Du Thiên Minh ngàng đầu lên, hỏi lại !

— Tiên sanh cứu tại hạ rồi, tự mình sẽ làm sao ?

Đông phương Bá Chủ nhếch mày cười khờ :

— Cha cũng chưa biết làm sao mà nói ! Nhưng cha sẵn sàng chịu hao phí công lực cứu con ! Điều chắc chắn, là vũ công của cha phải bị ảnh hưởng nhiều, và ảnh hưởng đó phải tại hạ là lẽ tự nhiên rồi !

Du thiên Minh hồ nghi :

— Rồi làm sao Tiên sanh hiệu lệnh anh hùng trong thiên hạ ?

Làm sao tiên sanh bảo trì cơ vũ của vị Minh Chủ Vô địch của Minh Hội ?

Đông phương Bá Chủ chưa kịp đáp, thì Từ Tuyết Hồng cất tiếng. Nàng nào biết được tâm tưởng của Du Thiên Minh là như thế nào ?

Cho nên, nàng hấp tấp thốt :

— Điều lo ngại của đại ca thì không cấp thiết cho lắm. Nếu mà vũ công của Tiên Sanh mà có suy giảm, thì còn rồi đây làm chi, tại sẽ tiếp trợ Tiên sanh giữ vững ngôi vị của Minh Chủ được như thường !

Đông phương bá chủ bật cười dài :

— Dù cha không làm Minh Chủ nữa, thì điều đó có sao đâu ? Cha có hai con, hai con sẽ kế thừa sự nghiệp của cha, cha còn sợ gì ?

Du thiên Minh khoát tay :

— Nếu muốn nói, phải nói từ lúc đầu, có đâu mới có đuôi. Giả như mọi việc do tại hạ chủ trương, thì trước hết, lại hạ giải tán minh Hội !

Từ tuyết Hồng dậm chân :

— Đông Phương đại ca nói sao thế ? Đại ca còn cãi lý với tiên sanh nữa sao ! Hãy để tiên sanh cứu đại ca, ngoài tiên sanh không còn ai cứu đại ca nữa.

Du thiên Minh thâm kêu khờ.

Giải tán minh hội, là một việc làm ngược lại ý muốn của Đông phương bá chủ, của Từ tuyết Hồng !

Nhưng nếu mà không giải tán, là chàng lại ngược với lòng của mình !

Đông Phương bá Chủ muốn cứu chàng, là lão lấy cái tình phụ tử lung lạc chàng.

Lung lạc, không phải không có chủ trương.

Chàng nhất định không chịu sống, nếu sống mà phải bắt buộc kế vị minh chủ.

Lòng chàng rối loạn như tơ vò, không còn đủ bình tĩnh lấy một chủ trương thích nghi.

Từ Tuyết Hồng lại giục :

— Tạm thời phải bằng lòng như vậy đi, đại ca. Muốn làm gì, tùy ý đại ca, nhưng trước hết phải giải độc!

Du thiên Minh thở dài, dù muốn dù không, cũng phải nhìn nhận năng có lý.

Đông phương bá chủ thốt:

— Từ cô nương nói phải đó: Cha xuất thủ chậm một phút là cái việc cứu con phải kho thêm một phần. Vậy con hãy theo cha gấp.

Lão quay mình bước đi.

Du thiên Minh đo dự.

Từ Tuyết Hồng lại giục:

— Sau chưa đi theo lệnh tôn:

Du thiên Minh tỏ ra mấy tiếng, từ từ bước theo Đông phương Bá Chủ!

Đoán chắc là thế nào. Du Thiên Minh cũng theo lão ở phía sau, cho nên lão không hề quay đầu lại, cứ bước tới luôn, vừa đi, vừa quát:

— Có một điều làm cho cha thương tâm vô cùng. Có lẽ con chưa biết...

Du thiên Minh hỏi:

— Điều chi?

Đông Phương bá chủ chậm chân lại một chút:

— Mẹ con đã quá cố.

Du thiên Minh sửng sốt, đứng lại hẳn.

Cái tin mẹ chết, đến với chàng đột ngột quá chừng. Gần như chàng không kịp thời gian để đau buồn nữa, chàng lặng người, bất động, thân đứng đó, nhưng hồn chơi vơi tận đầu đầu.

Chàng không khóc, bởi bình sanh chàng rất ghét khóc, mà có lẽ vì quá hận, chàng không khóc được.

Hận Đông phương bá chủ hại số phận, hại đời, hại đến cả cái sống của chàng?

Có những niềm đau phi thường, có người tiếp đón một cách bình nhiên.

Nhân nhân cho là vô sinh, song trong cuộc biết là niềm đau đó đã giết chàng rồi, chàng còn biểu lộ những cảm xúc thông thường như gào lên, như đồ lệ thế nào được?

Đông phương bá chủ hiểu:

Lão an ủi:

— Con đừng quá bi hoải. Mẹ con chết là cái phần không, người ta có ai tránh khỏi tử vong, con?

Du thiên Minh hỏi:

— Mẹ...tôi chết trong trường hợp nào?

Chàng bỏ hai tiếng lại hạ, xưng tôi, chứ chưa dùng đến tiếng con!

Đông Phương Bá Chủ từ từ đại:

— Có lẽ trong thời gian xa cha mẹ con quá đau khổ ngày đêm thêm chồng chất, rồi tạo mòn tâm thần, bệnh nặng lại phát sanh mà tâm bệnh thì cảm như bệnh nan y, khi cha phát giác ra, lại quá muộn!

Lão làm như muốn khóc, tiếp luôn:

— Dù sao! Cha không tránh khỏi nhiệm vụ! Cái chết của mẹ con, có thể nói là do cha gây ra!

Lão thốt với giọng quá thành thật, khi nào Du Thiên Minh lại tưởng nổi là lão bịa?

Đã bịa được việc sau, thì lão cũng có thể bịa được những việc khác.

Chả hạn, lão biết rõ tình trạng của Du thiên Minh đâu còn nguy hại nữa?

Chàng vì biến thể, vì uống lầm một thứ độc dược của xứ miếu Cường.

Bây giờ, hút chầm cho Từ Tuyết Hồng, chàng hút luôn hai độc, hai chất độc gặp nhau, hóa giải nhau, trả chàng về tình trạng cũ.

Lão thừa hiểu điều đó, nên nhân cơ hội, thiết kế mua chuộc lòng chàng, để lờ cuồn đưa con quái cường trở về chung với lão.

Lão lấy tình phụ tử, lung lạc Du thiên Minh, vờ làm cái việc hy sinh trên sức.

Chứ sự thật, lão có cần gì phải ra công?

Du thiên Minh năm mươi cũng không tưởng nổi mưu đồ của lão.

Lâu lắm chàng thờ dài, thốt:

—Người chết, từ ngàn xưa đến nay, có ai được sống lại. Nhưng tôi không làm sao khỏi thương cảm được! Ngoài tình mẫu tử còn có cái nghĩa sư nương!..

Đông phương bá Chủ khuyên dứt:

— Thôi, con ạ! Đau buồn cho lắm, mẹ coc cũng chẳng sống lại được với con! Con hãy quên đi, mất mẹ, còn cha, cha sẽ thương yêu con đến gấp trăm gấp ngàn lần bỏ những lúc cha con biệt ly nhau! Cha tình nguyện hy sinh phần khí lực cứu con thoát nạn, sau đó cha tìm đường, hoặc sáu tháng, hoặc một năm, cha có thể được phục hồi công lực, cha con chúng ta sẽ sum họp một nhà...

Du thiên Minh cảm động vô cùng.

Hai cha con bước đi, trong ngôi nhà, chỉ còn lại một Từ tuyết Hồng và vợ chồng Đông phương Lôi.

Từ tuyết Hồng lầm nhảm:

— Mong cho chàng sớm thoát nạn:

Đông phương Lôi thốt một câu:

— Chắc Từ cô nương không tưởng được quái nhân chính là đại ca biến thế.

Tự nhiên như vậy rồi, hẳn nói một câu quá thừa!

Nàng hừ một tiếng, tiếng hừ của nàng biểu lộ rõ rệt một niềm hận.

Đông phương Lôi cũng biết là nàng còn hận hẳn vô cùng. Hẳn cười, khà lấp:

— Cô nương không nên oán trách tại hạ. Kể ra trong cái rủi có cái may nếu sự tình không diễn tiến như vậy, thì còn lâu đại ca mới khỏi phục diện mào ngày nào.

Từ tuyết Hồng lại hừ một tiếng, không đáp:

Đông phương Lôi cười hi hi, tiếp:

— Từ cô nương! Từ đêm nay trở đi, chúng ta đều là người cùng chung một nhà! Cô nương hãy nhận một lạy của tại hạ, và tha tội cho, hạ!

Từ tuyết Hồng nghe lòng mềm lại.

Nàng thờ dài, khoát tay:

— Thôi! Người khỏi phải tạ tội! Ta nê mặt Tịch muội, không còn oan hận người nữa đâu!

Đông Phương Lôi thờ phào:

— Đa tạ cô nương!

Từ Tuyết Hồng thốt:

— Người giữ thủ đoạn quá toàn độc. Người hãm hại ta. Nếu ta không kịp thấy ám khí chớp sáng trong tay người, thì mạng ta còn gì?

Đông phương Lôi tỏ vẻ lo lắng:

— Lúc đó, cô nương là cứu địch! Còn bây giờ, cô nương lại là đại tâu của tại hạ...

Từ tuyết Hồng đỏ mặt, nạt:

— Nạt nhảm!

Đông phương Lôi nín lặng:

Tuy nhiên Từ tuyết Hồng nghe một cảm giác lạ bùng lên trong tâm tư.

Nạt Đông phương Lôi là lấy lệ, chứ thực nàng khoan khoái cũng trong khoan khoái đó, có sự nôn nao.

Thiếu nữ nào lại không như nàng?

Nàng nhìn ra màn đêm theo hướng Đông Phương Bá chủ và Du thiên Minh trầm ngâm một lúc, đoạn bảo:

— Hai người và phòng đi ta muốn nghỉ một chút:

Đông Phương Lôi và Tịch Linh cũng thốt:

— Vâng!

Hai vợ chồng bước ra rồi, Từ tuyết Hồng đã y áo lên giường

Sau ngày luyện tập võ công thành tựu, nàng quyết tìm Du Thiên Minh, nàng cũng tưởng phải mất nhiều thời gian mà ông không hy vọng gì gặp chàng, bởi mệnh mạng vũ trụ nàng biết chàng ở tận phương trời nào?

Ngờ đâu, cuộc trùng phùng đến với nàng nhanh quá!

Đương nhiên nàng cao hứng. Nàng càng cao hứng hơn khi nghĩ ra, chữa trị cho Du Thiên Minh, Đông phương Bá Chủ phải suy giảm công lực, thì tại Nhật Nguyệt Trang thì còn có mỗi một mình nàng có võ công cao nhất, nàng phải được trọng vọng hơn mọi người, và Đông Phương Bá Chủ phải nể nang nàng.

Nàng không ngủ được với niềm vui đó, dù nàng không ngủ, công lực cũng chẳng tiêu hao, bởi phần tu vi quá thâm hậu, người luyện võ đến mức độ của nàng có thừa khí lực vượt mọi lao nhọc thông thường.

Nàng nằm một lúc, trời sáng rồi.

Nàng xuống giường, vận động chân tay một lúc. Đông phương Lôi đến.

Còn ở bên ngoài, hẳn cất liếng gọi:

— Từ cô nương! Từ cô nương!

Từ Tuyết Hồng hỏi lại:

— Việc gì đó?

Đông Phương Lôi đáp:

— Có mấy cao thủ võ lâm vừa đến, xin gia nhập Minh Hội, minh chủ hiện nay không thể tiếp khách được, nên tại hạ đến đây, yêu cầu cô nương cử tri!

Từ Tuyết Hồng bối rối:

— Ta phải làm sao?... Ta chủ trì?

Đông phương Lôi thần nhiên:

— Minh chủ bận việc, thì phó minh chủ đại diện, và lại cô nương còn kiêm luôn ngôi vị Thiên Đường đường chủ kia mà! Không gọi cô nương thì còn gọi ai? Công việc chủ trì là tiếp khách, chấp nhận họ vào Minh hội, chứ còn sao nữa?

Từ Tuyết Hồng nén cơn hồi hộp:

— Được rồi, người cứ bảo họ đến đại đường, ta ra đó tiếp họ!

Đoạn nàng tiếp:

— Nghi thức minh chủ tiếp khách như thế nào, ta không được biết song ta muốn người chiếu theo nghi thức đó, bố trí cho ta, xong rồi người trở lại đây, đón ta!

Đông Phương Lôi vâng một tiếng, bước đi liền.

Từ Tuyết Hồng gọi gấp tỷ nữ được cất phục dịch nàng vào phòng tiếp trợ nàng trang điểm.

Không lâu lắm, có tiếng nhạc trời bên ngoài, vang đến phòng nghe âm điệu vô cùng.

Tiếp liền theo đó, tiếng trống dồn lên, âm âm, càng phút càng gấp.

Tiếng trống gieo sự khẩn cấp nơi lòng người.

Tiếng trống dứt, bên ngoài có người cao giọng thối:

— Cung thỉnh phó minh chủ dâng đường!

Tiếng hô vừa dứt, vô ngựa vang lên, rồi Đông phương Lôi xuất hiện:

Tham kiến phó minh chủ!

Từ tuyết Hồng nghe con tim đập mạnh, thân hình rung rung vì kích động.

Nàng cố lấy bình tĩnh ra ngoài.

Tước mắt nàng, một số cao thủ trong Nhật Nguyệt Trang dàn thành hai hàng cúi đầu im lặng.

Từ tuyết Hồng cao hứng vô cùng.

Nàng bước ra, Đông Phương Lôi cấp tốc nghiêng mình làm lễ.

Nàng khoát tay diêm cụ cười, thốt:

— Công là người nhà cả, hà tất phải làm trọng lễ?

Đông phương Lôi biết rõ, nàng không còn oán hận nữa.

Hắn mừng thầm, song vẫn giữ vẻ trang nghiêm dãn:

— Lẽ, phải giữ tròn, bỏ lẽ là toạ, Phó mình chủ thương tình
miền cho, song thuộc hạ đâu dám khinh thương !

Đông phương Lôi đứng lên rồi, dến lượt bọn cao thủ Nhật nguyệt
trang.

Họ đông đến số trăm, họ cũng rạp nhau hô to :

— Tham kiến Phó Minh chủ !

Tiếng hô của hằng trăm người vang lên cùng một lúc hẳn phải
to lớn, chấn động cả một vùng.

Cũng may, số người này tượng trưng thôi, cho tròn nghi thức,
nếu tất cả cao thủ trong trang tề tựu đủ, cũng hoan hô một lượt lên
các nóc nh gần đó phải tung bay !

Và con tim của Từ tuyết Hồng cũng vỡ luôn !

Nàng giật mình, không tưởng là nghi thức quá long trọng như
vậy.

Một phút sau, nàng mới trấn định tâm thần, khoát tay
thốt :

— Các vị bất tặc thủ lễ !

Thốt mấy tiếng đó, nàng cố ý vận công truyền qua âm thanh,
gây một tiếng vang, rền dội rất xa.

Trong hàng cao thủ cung nghinh nàng, có mấy người từng cây
tài, bình sanh chẳng chịu kém một ai ngoài Minh chủ, thấy Từ Tuyết
Hồng còn nhỏ tuổi, lại là nữ nhân, mà dám nhận chức vị Phó minh
chủ, họ không phục.

Bây giờ nghe âm thanh của nàng phát ra, họ nhận thấy công lực
của nàng thâm hậu vô tường, nên kính hải phi thường.

Họ kính hải, tất nhiên họ không còn bất phục.

Tất cả đều rạp nhau thốt :

— Đa tạ Phó Minh chủ !

Đoạn họ cùng đứng nghiêm chờ lệnh.

Đông phương Lôi cao giọng :

— Kính trình Phó minh chủ, có mười bảy vị vũ lâm đồng đạo,
thuộc các môn các phái trên giang hồ, dẫn đây xin gia nhập Minh

Hội. Xin phó minh Chủ đến đại đường, chủ tọa giữa mình của các vị
đó !

Từ tuyết Hồng gật đầu :

— Cảm phiền Đông phương Đường Chủ dẫn lộ !

Đông phương Lôi bước tới gần nàng thấp giọng hỏi :

— Phó minh Chủ muốn đi bộ, cỡi ngựa hay ngồi kiệu, ngồi
xe ?

Từ Tuyết Hồng suy nghĩ một chút :

— Ta đi bộ. Phải, mình còn ở trong vòng trang viên mà !

Đông Phương Lôi quay mình, hô lớn :

— Phó minh chủ chuyển giá !

Lập tức hằng trăm cao thủ dàn hầu hai bên, phía trước thì nhạc
cồng, phía sau có trống, đưa nàng từ từ đi, chẳng khác một đám rước
thần.

Từ Tuyết Hồng tưởng chừng mình đang phiêu phưởng trên chín
làng mây.

X

CHƯƠNG LXV

ĐÀO HUYỆT TỰ CHÔN

Đông phương Lôi đi trước, dáng cung kính như đối với chính
phụ thân hắn.

Từ tuyết Hồng mỉm cười, bảo :

— Ngươi cứ tự nhiên !

Đông phương Lôi lắc đầu :

— Lẽ, không thể bỏ qua, huống chi, từ ngày khai sáng minh hội
hôm nay cực diện quan trọng nhất với bao nhiêu cao thủ vũ lâm gồm
đủ các môn các phái tề tựu cùng một lúc ! Thuộc hạ không dám khinh
thường !

Từ tuyết Hồng chớp mắt :

— Thế à !

Đông phương Lôi tiếp :

— Lòng người quy thì ận như vậy, thì có lo gì một vài môn phái quyết cường, bất phục ? Chúng ta tiêu diệt bọn đó tưởng chẳng khó khăn lắm !

Từ tuyết Hồng cao hãnh :

— Trên giang hồ, làm gì có một môn phái nào chống nổi bọn ta chứ ?

Đông Phương Lôi lại tiếp :

— Chắc Minh chủ và đại ca phải vắng mặt một thời gian, phần đại ca phải dưỡng tinh thần, phần minh chủ phải luyện lại chân khí như vậy, Phó Minh Chủ phải đảm đương cái việc lo liệu những môn phái nào bất phục, không chịu gia nhập Minh hội !

Từ tuyết Hồng giật mình,

Nhưng, bây giờ nàng còn lời lại được nữa chăng ? Dù muốn dù không, nàng không thể suy nghĩ gì được nữa.

Mà nàng còn suy nghĩ vì được khi đầu óc đã bị cái men dâm vọng uy quyền làm điên đảo như con t uyển nhẩy sóng ?

Nàng buống gọn :

— Dương nhiên !

Đông Phương Lôi cao hứng cực độ.

Hắn tiếp luôn :

— Chủ trương của Minh chủ, là tránh sát hại nhiều người, nếu cần thì chúng ta nên đợi trừ người thủ lãnh là đủ, như trường giáo, như chương môn, rồi chọn một cao thủ trung thành trong Minh hội thay vào nắm quyền chỉ huy, chịu trách nhiệm lãnh đạo. Càng rõ ý kiến của Phó minh chủ như thế nào ?

Từ tuyết Hồng tán đồng :

— Hay lắm ! Người cũng là tay vận trù quyết sách khéo đấy ! Có người ta chắc chắn là Minh hội phải đi đúng đường lối, thuận lòng người, mà lại lợi cho chúng ta !

Đông phương Lôi mỉm cười :

— Phó Minh chủ quá khen !

Họ đã đến đại đường.

Trước cửa đại đường, cao thủ lễ tỵ quá đông gia dĩ mặt liên đại đường lại phát vàng, dưới ánh nắng ban mai, vàng chiếu lấp lánh, xa xa trông đẹp mắt vô cùng, người và cảnh tạo nên cái khí thế kiêu hùng của bên chủ Vô Địch Thiên Hạ trên tấm bình thạt lớn.

Liền đại đường, có chiếc ghế bành to lớn, trên ghế bành có phủ một tấm da hổ.

Từ Tuyết Hồng hơi sững sờ một chút, bởi nàng biết, chiếc ghế đó, dành để cho minh chủ, nàng tự hỏi, có thể ngồi xuống đó hay không.

Nàng còn do dự, thì Đông Phương Lôi đã ứng tiếng ở bên cạnh nàng :

— Phó minh chủ đại diện cho minh chủ tọa lễ gia minh đương nhiên có quyền ngồi lên chiếc ghế đó ?

Từ tuyết Hồng gật đầu, ngồi xuống ngay.

Nàng ngồi xong, có bốn mươi người cung một loạt quỳ gối xuống.

Từ người một họ báo danh xưng lai lịch.

Từ tuyết Hồng còn chơi vơi tận chín tầng mây, nào có nghe gì rõ ràng ?

Bá quá, nàng chỉ còn biết có mỗi một việc là gạt gạt chiếc đầu qua mỗi câu nói của số người đó thôi !

Rồi, một người trong minh hội, lấy bức lụa, trải rộng ra, cho số người gia nhập điền tên họ vào.

Đông Phương Lôi cao giọng thốt mấy câu chiếu lệ nhạc trời lên đại nhạc hòa tấu đều, hắn đồng đặc tuyên bố.

— Phó minh chủ lui giá ?

Mọi người lại hành lễ mặt lượt nửa Đông phương Lôi hướng dẫn Từ tuyết Hồng rời khỏi đại đường.

Từ tuyết Hồng giật mình :

— Làm minh chủ, phó minh chủ, khó vậy thay ?

Đông phương Lôi vuốt :

— Phó minh Chủ vừa đẹp, vừa oai, thuộc hạ lắng nghe, có rất

nhiều người thì thăm bệ phục...

Từ tuyết Hồng mỉm cười :

— Ở đây, chỉ có mỗi một mình ta và người, sao người còn phải xưng là thuộc hạ, gọi ta là phủ Minh chủ ?

Đông phương Lôi cùng cười :

— Nơi đây, khung cảnh có phần nào hẹp, không tiện cho Phó minh chủ ở. Thuộc hạ có ra lệnh chuẩn bị một ngôi nhà thích hợp hơn, song chưa kịp xúc tiến công việc. Vậy tạm thời Phó minh chủ cứ ở, thuộc hạ sẽ dẫn một số cao thủ đến đây, bàn bạc với Phó minh chủ, đề lấy ý kiến hành động.

Từ tuyết Hồng gật đầu :

— Được ! Được !

Từ tuyết Hồng vào nhà. Đông phương Lôi cáo từ, rồi đi nhanh đến một ngôi nhà khác, đẩy cửa bước vào gọi :

— Gia gia !

Đông Phương Bá chủ cất tiếng :

— Sao ?

Đông Phương Lôi đáp :

— Tất cả đều diễn tiến thuận lợi.

Đoạn hân hờ :

— Gia gia chưa trị cho đại ca, sao lại bỏ đi được ?

Đông phương Bá Chủ tấm gương mặt :

— Ta có chủ ý của ta, không lẽ ta cần sự giáo huấn của người ?

Đông phương Lôi hết sức nghi hoặc.

Hắn không hiểu nổi tại sao Đông phương bá chủ tùy tiện ly khai Du Tiên Minh được.

Thực ra, lão có làm gì đâu ? Bất quá lão diễm huyệt ngũ của Du Tiên Minh, cho chàng đừng biết lão làm gì kế tiếp.

Lão tấm gương mặt, Đông Phương Lôi không dám hỏi nữa.

Hắn không dám hỏi, lão lại hỏi :

— Nàng có đáp ứng sẽ dẫn một số người đi hỏi tội các môn các môn phái bất tuân phục chúng ?

Đông phương Lôi đáp :

— Nàng cao rúng vô cùng, con vừa thổi ra, là nàng đáp ứng ngay !

Đông Phương Bá Chủ lộ vẻ mừng :

— Được lắm ! Trước hết, hãy bảo nàng đến Thiếu Lâm Tự. Làm việc đó trước, nàng sẽ vĩnh viễn mắc vào trong vòng tranh chấp với giang hồ và cấu kết thù hận trong với vũ lâm, không còn dăm phần phúc với chúng ta nữa. Phần bội chúng ta nàng sẽ trở thành cô đơn, làm sao mà nàng dám chống lại rồi cả một đoàn tập thể !

Đông phương Lôi cau mày.

Chừng như hẳn không hoàn toàn đồng ý về thái độ của Đông Phương Bá Chủ.

Đông Phương Bá Chủ thấy hẳn trăm tư, lão hừ một tiếng hỏi :

— Người nghĩ gì đó ? Định ly khai Nhật Nguyệt trang nữa phải không ?

Đông Phương Lôi nhếch nụ cười khổ !

— Con muốn nói một câu gia gia !

Đông phương bá chủ đã biết ý tứ của hẳn rồi. Lão tỏ ý không vui lạnh lùng hỏi :

— Người muốn nói gì ?

Đông phương Lôi chính nghiêm thản sắc :

— Gia gia cũng biết mối cảm tình giữa đại ca và Từ cô nương như thế nào chứ !

Đông Phương bá chủ bịt môi :

Ta có ta ngốc từ đâu lại chẳng thấy điều đó ?

Đông phương Lôi lo sợ, vì cái việc ly khai Nhật Nguyệt trang vừa qua của hẳn, đã làm cho Đông Phương Bá Chủ không còn tin tưởng nơi hẳn như trước kia.

Do đó, đã chắc gì hần nói mà lão nghe theo nửa đâu?

Tuy nhiên, hần nhận thấy cần phải nói, dù lão không nghe, hần cũng phải nói.

Và hần cố lấy can đảm nêu lên ý nghĩ:

— Nếu biết được Từ cô nương dẫn người đi hỏi tội các môn các phái, chắc đại ca không vui!

Đồng phương bá chủ lạnh lùng:

— Từ tuyết Hồng làm việc đó là làm thay cho ta, việc của ta, nàng tình nguyện làm là vì nàng muốn là rảnh rang, vận công chữa trị cho Đồng phương Bạch. Ta không thể lý khai nể, thì phải có người làm thay công việc cho ta chứ? Ta bỏ qua đại cuộc được sao? Nếu hần không vui, là hần ích kỷ đó!

Đồng phương Lôi bất mãn vô cùng, song hần không thể phản trần cho gia gia hần hỏi làm, thì hần đành chịu, chứ biết sao?

Hần thở dài.

Đồng phương bá chủ lại hỏi:

— Người còn việc gì nữa chăng?

Đồng phương Lôi lắc đầu:

— Hết rồi!

Đồng Phương bá chủ tiếp:

— Thế là được. Chúng ta cứ y theo chương trình hành sự. Ngày mả đầu hoạn động, là ba hôm sau, vậy ngay từ bây giờ, con chuẩn bị mọi việc ở chùa đảo, rồi hướng dẫn Từ tuyết Hồng đến Thiếu Lâm tự trước. Phải đốt cháy ngôi chùa đó cho kỳ được! Cha tưởng con sẽ không gặp khó khăn lắm đâu, vì cái thỉnh danh của Vô địch minh Hội rất lớn, hẳn là chẳng có ai dám công khai chống đối!

Đồng phương Lôi từ từ thốt:

— Tại khuôn viên Thiếu Lâm tự, có bảy mươi hai viện, trong mỗi viện đều có cao tăng trấn thủ, họ là những người luyện tập võ công theo phật môn, họ lãnh hội vũ học vừa cao thâm vừa huyền diệu

gia di người lại đồng như biển. Cha gia cho rằng đề triệt hạ mọi hệ phái như vậy được, chứ con thì con nghĩ ngờ quá đó gia gi. ời?

Đồng Phương Bá chủ hỏi:

— Con nghĩ ngờ làm sao?

Đồng Phương Lôi tiếp:

— Khó thành công lắm

Đồng Phương bá chủ ngắt:

— Nói nhảm? Trong Nhật Nguyệt Trang, lại hiếm kỳ nhân sĩ à?

Đồng phương Lôi nín lặng.

Đồng phương bá chủ vậy tay:

— Từ hôm nay trở đi, con không cần phải hỏi ý cha trong mọi hành động. Hãy thương lượng với Từ Tuyết Hồng, cả hai cứ y theo chương trình đã hoạch định mà liệu lý mọi việc, sao cho ổn thỏa thì thôi, cha không thể liếp con nữa. Con hiểu tại sao chứ? Vậy, c. đứng trở lại tìm cha?

Đồng phương Lôi vâng một tiếng, cúi đầu chào rồi, hần bước ra.

Đồng Phương bá chủ cũng trở vào trong, đến trước một bức tường nhận nút cơ quan.

Tường xe dịch qua một bên.

Một con đường bí mật hiện ra.

Tận đầu đường bí mật, có một ngôi nhà nhỏ, trong đó có một chiếc giường.

Du thiên Minh đang nằm trên giường.

Nhìn chàng Đồng phương Bá chủ cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Lão nhìn chàng một lúc, rồi đóng cánh cửa con đường bí mật lại đoạn nhắm mắt dưỡng thần.

Rời khỏi nơi tạm trú của Đồng phương bá chủ, Đồng phương Lôi suy tư trầm trọng.

Niềm cao hứng của hần, sau cuộc trùng phùng phụ tử, giờ

hầu như tan biến.

Hắn biết, ai gần Đông phương bá chủ, cũng phải biến thành nô lệ của lão.

Đến hắn là con, mà hắn còn bị bắt buộc chối bỏ tự do, thì còn ai khác không hoàn toàn lệ thuộc vào lão :

Thế ra, ở bên ngoài, hắn lại ngồi Tịch đại tiên sanh và một số người khác.

Ở bên trong, hắn lại bị Đông Phương Bá Chủ kèm thúc bắt buộc hắn phải đi trên con đường mà hắn không thích chút nào.

Càng ngày hắn càng thấy mọi hành động của hắn theo lệnh Đông phương bá Chủ đều đi ngược với lòng.

Tuy nhiên, không cưỡng lại lệnh cha được, thì hắn phải tuân hành. Hắn chuẩn bị sẵn sàng, chờ ngày thứ ba là đoàn quân sẽ rời Nhật Nguyệt Trang bắt đầu công tác.

Ngày thứ ba, rồi cũng đến, Ngày xuất phát cuộc viễn chinh ngày đó, hắn phải quan trọng.

Nhạc trời, trống vang, người reo, ngựa hí, muôn lòng phấn khởi niềm tin hiện lên trên những gương mặt kiêu hùng ai ai cảm chắc là kỳ khai đắc thắng, mà dáo thanh công.

Chủ tướng đương nhiên là Từ tuyết Hồng vị tham mưu đoàn lữ là Đông phương Lôi.

Cả cả Tịch Linh cùng đi.

Họ xuất quân với tất cả các nghi vệ cần thiết, để tỏ rõ ra lệ oai phong của một vị Minh Chủ, để xứng đáng với cái danh Vô Địch.

Ba cao thủ đi sau Từ Tuyết Hồng là Tây xuyên tam quý cầm cờ lớn, phải có sức mạnh phi thường mới giữ cân cờ đứng vững, trong khi lá cờ phất phơ theo gió.

Từ tuyết Hồng đặc ý không tương nổi.

Nàng cất tiếng gọi :

Đông phương Đường chủ !

Đông phương Lôi dẫn lộ, vội dừng ngựa lại chờ.

Từ Tuyết Hồng tới, hỏi :

— Hai hôm trước, có chim câu mang thư của người lãnh lý họp thám trở về trang, thư đó nói gì ?

Đông phương Bạch đáp :

— Tình hình thuận lợi.

Từ Tuyết Hồng suy nghĩ một chút :

— Theo ý ta thì, phái Thiệu lâm không dám chống cự lại chúng ta đâu ! Người có nghĩ như vậy chăng ?

Đông phương nghiêm giọng :

— Thuộc hạ không thể quyết đoán được. Có một việc thuộc hạ cần phải nói với Phó Minh chủ...

Từ Tuyết Hồng cau mày :

— Việc gì ?

Đông phương Lôi tiếp :

— Phó minh chủ có cho rằng đây ca đồng ý về việc chính phạt phái Thiệu Lâm chăng ?

Mấy hôm nay, thay quyền minh chủ xử lý sự vụ du Từ Tuyết Hồng được mọi người trong trang tuân hành mạng lệnh, dưới tay có hằng ngàn cao thủ sẵn sàng làm bất cứ việc gì theo ý muốn của nàng cao lương vô cùng.

Bởi quá cao hứng, nên nàng không còn nghĩ đến hậu quả của hành động con đường đã được vạch sẵn, nàng cứ đi, nhắm mắt mà đi, đi trong ngây ngất, say sưa với oai quyền to lớn.

Khi nào nàng nhớ đến Du Thiên Minh ? Đã không nhớ đến chàng, thì nàng còn nghĩ là chàng, có đồng ý hay không đồng ý thế nào được ?

Bỗng dưng, Đông Phương Lôi đề cập đến việc đó, làm nàng sờ sùng, trong phút giây sửng sốt, nàng không biết đáp làm sao cho êm xuôi.

Chừng như nàng quá bất mãn, nên gương mặt nàng hơi trầm xuống. Câu hỏi của Đông phương Lôi đưa nàng từ chín tầng mây xuống thấp.

Đông Phương Lôi vội cười vui, sửa chữa :

— Bất quá, thuộc hạ tùy tiện mà hỏi, phó minh chủ không nên lưu ý.

Từ tuyết Hồng lắc đầu:

— Ta có trách chi người đâu? Trái lại ra cho là người có lý bởi ta thừa hiểu, đại ca người không thích cho ta lưu lại Nhật Nguyệt Trang, đảm nhận chức phó minh chủ. Và nếu chàng biết luôn cả việc xuất quân này...

Nàng cau mày, rồi nín lặng, không thốt tiếp:

Nàng dừng ngựa nói chuyện với Đông Phương Lôi, tự nhiên đoàn người cũng dừng lại.

Bọn đi trước, cũng dừng ngựa,

Mấy trăm người trong đoàn, dừng lại dọc theo đường, không ai nói một tiếng nào.

Tất cả đều im lặng, cung kính, trang nghiêm mấy lá cờ phất theo gió, kêu phăng phật, biểu lộ vẻ kiêu hùng tỷ lệ thêm trang nghiêm cho đoàn quân viễn chinh.

Nhìn thấy cảnh đó, Từ Tuyết Hồng còn lùi bước được chăng?

Bất giác nàng thở dài tiếp:

— Chàng không vui, là cái chắc rồi! Nhưng, có biết đâu sau khi được Đông phương Bá Chủ giải trừ khế ước, chàng không đòi gì...

Nói, là nói như thế, nói để tỏ lộ niềm hy vọng một thay đổi bất ngờ nơi Du Thiên Minh, nàng vẫn biết niềm hy vọng đó rất mong manh, bởi nàng hiểu rõ tâm tính của Du thiên Minh hơn ai hết.

Chàng quyết cường, ương ngạnh đến cả phụ thân chàng còn phải thất bại trong việc thuyết phục chàng, thì làm gì chàng đòi ý nhanh chóng?

Đông phương Lôi cũng thở dài:

— Thuộc hạ mong như vậy!

Từ tuyết Hồng tiếp:

— Chàng đối xử với ta rất tốt, dù không đồng ý với ta, chàng

cũng lượng xối cho ta, chắc không nỡ có thái độ quyết liệt với ta!

Đông phương Lôi không tin như thế, song trong lúc này đưa ra một nhận định phản ngược với nàng, là điều bất lợi, hẳn chỉ hàm hồ thôi:

— Thuộc hạ nghĩ...cũng như phó minh chủ đã nghĩ...

Hắn vuốt theo theo cái ý của nàng. Từ tuyết Hồng biết là hắn nói một cách miên cưỡng, cho vui lòng nàng vậy thôi.

Nàng cười khẽ.

Song, đã muộn rồi!

Đại danh vọng không bước lên thì thôi, đã bước đến đỉnh, còn ai có can đảm tự động trở lại?

Nàng không thể xuống thấp trở lại như cũ.

Thực ra, nếu cần phải chọn giữa hai điều: một là ngôi vị phó minh chủ, hai là cảm tình của Du thiên Minh, nàng không có can đảm bỏ ngôi vị phó minh chủ đương nhiên nàng phải hy sinh tình cảm của Du thiên Minh.

Nàng vẫy tay ra lệnh:

— Tiến!

Đông phương Lôi, trước kia, không nề kính mến Du thiên Minh dù biết chàng là đại ca của hắn,

Bởi, sự xung đột của cả hai còn lưu lại ấn tượng nơi lòng hắn rất nặng. Nhưng, từ lúc mà chàng hy sinh tánh mạng, chịu chết thay cho Tịch Linh, vợ yêu quý của hắn, thì hẳn loạn loạn thay đổi, thái độ.

Bây giờ, hẳn hết lòng yêu kính chàng.

Bởi yêu kính chàng, hẳn mới lo ngại về sự bất hòa trong tương lai, giữa Du Thiên Minh và Từ Tuyết Hồng.

Lo ngại mà hắn bắt lực, tự nhiên hẳn thất vọng.

Hắn còn nói gì được nữa?

Hắn vẫy tay truyền lệnh của Từ tuyết Hồng:

— Tiến!

Lập lúc, đoàn quân chuyển hướng, tiếp tục con đường chiến phạt.

Chiều hôm đó, họ đến một khu trang viện. Trang chủ là một đại cao thủ của vũ lâm, tuy có tiếp nhận tờ lệnh của Đông phương Bà Chủ, tuy ở gần Nhật Nguyệt Trang, song ý không gả nhập Minh Hội.

Thừa hiệu thế nào Đông phương bà chủ cũng đến hỏi cái tội nhưng ý vẫn ở lại trang viện. Không bỏ trốn như bao nhiêu người khác.

Cởi đây, thấy lực lượng quá hùng hậu, của Nhật Nguyệt Trang biết là không chống cự nổi, nên mở rộng cửa, đón Từ Tuyết Hồng và Đoàn Phương Lôi.

Rồi một bữa tiệc linh đình được dọn lên, thết đãi bọn Từ tuyết Hồng.

Đĩ nhiên, vị trang chủ đó phải quy thuận.

Đoàn quan tiếp tục lên đường, đi đến đâu là người ở đó dù muốn dù không cũng phải quy thuận. A không quy thuận hẳn phải trốn đi.

Lên tiếp mấy hôm, đoàn quân không hề gặp một sự kháng cự nào.

Có rất nhiều người muốn chuộc tội, mua lòng, vì từ bao lâu nay chưa được gả nhập sắc sàng theo đoàn quân mừng lập được chủ công.

Thành thử, lúc Từ tuyết Hồng đến Thiệu Thất phong trong giải Tung sơn, lực lượng của nàng tăng đôi nhân số dưới sự điều khiển của nàng, đã có hơn năm trăm người.

Nếu Từ tuyết Hồng chấp thuận cho tất cả cùng đi theo đoàn quân thì lực lượng của nàng hẳn đã vượt nhân số đó, và ít nhất nàng cũng có dưới tay hơn ngàn người.

— Song nàng nghĩ rằng, cao thủ trong phái Thiệu Lâm Tự là những người có vũ học uyên thâm, lại tinh thông chiến trận dựa một thành phần hỗn tạp đối địch với họ, là cầm chắc cái bại trong

tay, bởi hỗn tạp thì dễ rời loạn, tinh thần chiến đấu chống tiêu tan.

Cho nên, nàng gạn lọc, cho chấp thuận cho những tay khá hay cũng đi theo, còn lại ở trong tay làm thường, nàng viên lý do từ k ước.

Đĩ nhiên, cái tin Nhật Nguyệt Trang xuất quân hỏi tội phái Thiệu Lâm truyền đi nhanh chóng trong giới giang hồ, và cái tin đó phải đến Thiệu Lâm tự trước khi đoàn quân đến.

Đường đi lên đỉnh Thiệu Thất phong, có một tòa thạch đình ngăn chặn tòa thạch đình, đó như cái ải địa đầu, kiểm tra mọi cuộc xuất nhập.

Khi bọn Đông Phương Lôi đến nơi, thời gian vào ngo. Trước thạch đình, có một vị lão tăng niêm nghiêm đôi mắt, ngồi bất động như chẳng hề hay biết.

Thấy bị ngăn chặn, Từ Tuyết Hồng giục ngựa lướt tới, cười lớn, hỏi:

— Lão sư định lấy sức của một người, cản trở cả ngàn người à?

Lão tăng từ từ mở mắt ra.

Thoạt đầu, Từ tuyết Hồng và Đông phương Lôi nghĩ rằng lão tăng ngồi đó, hẳn là làm cái việc chặn đường và như vậy lão phải có vũ công cao.

Nhưng khi lão mở mắt ra rồi, cả hai đều cùng giật mình trông thấy đôi mắt đó toan là một màu trắng đục, chẳng có một điểm nào đen.

Lão đã mù đôi mắt?

Và đôi mắt không còn nữa, dù lão có vũ công cao vị ất lão là con người đáng sợ?

Nghe hỏi, lão chỉ mở mắt ra, song không nhit động, mà cũng chẳng nói gì.

Nàng quát to:

— Các người đầu lòi, lão tăng trông đường cho ta đi!

Hơn mười người cùng vang một tiếng, cùng nhảy xuống ngựa, cùng lướt tới.

Từ Tuyết Hồng cau mày, gắt :

— Làm gì đông thế ?

Một người cũng đủ rồi !

Tất cả đều dừng chân, trừ một người nhanh hơn, vọt rồi đưa tay nắm cổ áo lão tăng, cao giọng :

— Đại sư thứ cho cái tội vô lễ !

Hắn dụng lực, nâng cánh tay lên, định nhấc lão tăng, mang ra lề đường.

Hắn, là một cao thủ trong hắc đạo, tên Kiếm Nguyên, ngoại hiệu Bán Thiên Vân, hắn ra tay thì làm gì không đời nào một nhà sư mù mắt ?

Ngờ đâu, lão tăng thở dài một tiếng :

Đồng thời gian với tiếng thở dài của lão tăng, Bán Thiên Vân rú lên hải hùng, buông lỏng tay, thân hình bật ngược về phía hậu.

Lão tăng vẫn ngồi bất động.

Bán Thiên Vân bật ngược về phía hậu, chạm mình vào trụ thạch đình, kêu một tiếng bình.

Hắn lại rú lên, theo tiếng rú, máu từ trong miệng vọt ra, người sụp xuống.

Không ai tưởng nổi sự tình phải diễn tiến như vậy ! Ai ai cũng hải hùng, sừng sốt, miệng há hốc, mắt gương tròn.

Cục trường im lặng nặng nề, Bầu không khí căng thẳng cực độ.

Lâu lắm, mọi người mới hoàn hồn.

Họ hoàn hồn, nhận định thực tế, cùng hét lên, tiếng hét rập nhau vang dội, chấn động cả một vùng.

Hai người lướt nhanh đến cạnh Bán Thiên Vân đặt bàn tay trước mũi hắn.

Cả hai thất sắc, kêu lên :

— Phó minh chủ !

Hắn chết rồi !

Từ Tuyết Hồng đã thấy trước điều đó, không đợi hai người kêu lên mới hiểu.

Song nàng không tỏ thái độ liên, là nào bạn quan tâm lão tăng tìm hiểu lão dùng môn công nào hạ sát Bán Thiên Vân quá dễ dàng như vậy ?

Nàng nhìn Đồng Phương Lôi.

Đồng Phương Lôi lắc đầu, tỏ cái ý không hiểu nổi, được sự tình.

Không lẽ là một vị Phó Minh Chủ, chưa đến Thiền Lâm Tự lại xuất thủ ? Mà cũng không thể làm ngược trước sự việc được như vậy ?

Từ Tuyết Hồng hét lên một tiếng :

Bảy cao thủ lướt tới bao vây lão tăng.

Họ lướt tới bao vây, song chẳng một ai dám xuất thủ, bởi cái gương của Bán Thiên Vân còn đó, một cái gương mới quá, họ chưa quên được dễ dàng, dù họ sợ lệnh của Phó minh chủ.

Họ bao vây bên ngoài, lão tăng vẫn còn ngồi bất động bên trong.

Bên ngoài không làm gì, bên trong không nhút nhát.

Song phương ghim nhau như vậy qua một lúc.

Bỗng, trong số bảy người, một người vươn tay ra. Bàn tay phát lên, từ lòng bàn tay, bay tới một bộ móng sắt, nhọn như mũi dùi, một đường giây rất nhỏ cột dính bộ móng với bàn tay.

Bộ móng đó, nhắm đúng đầu lão tăng, chụp xuống.

Nhưng lão tăng vẫn ngồi bất động.

Từ Tuyết Hồng và Đồng phương Lôi hết sức lấy làm lạ, tự hỏi không phản ứng thì làm sao tránh được bộ móng chụp xuống, mà bộ móng sắt chụp xuống rồi, đầu của lão sẽ vỡ vụn ?

Những người quanh cục trường cũng kinh ngạc như họ.

Một tiếng bốp vang lên bộ móng sắt chụp đúng chiếc đầu lão tăng.

Vì cao thủ đó hết sức hoan, giật mạnh tay về đình mình là sẽ lôi kéo luôn chiếc đầu của lão tăng cùng theo, và như vậy là lão

Âng sẽ bị hấn chế ngự hoàn toàn.

Ngờ đâu, hấn giật mạnh tay, bộ móng theo tay bay trở lại, song chiếc đầu trục lóc của lão Âng không hề bị chạm trầy, hơn nữa không nhích một ly.

Từ Tuyết Hồng và Đông Phương Lôi biến sắc.

Người xử dụng bộ móng đó, có cái tên là Hà Đông Phi trảo Vương, trên giang hồ ai nghe nói đến Hà Đông phi trảo, cũng phải hải hùng.

Nó được chế luyện bằng một loại kim khí rất cứng, tuy không móc lũng sâu, đá, nó cắm vào cây, cây cũng bị bầm lún sâu.

Hà hống xương thịt một người?

Tuế mà nó không làm trầy một vết nhỏ nơi chiếc đầu trục của lão tăng.

Điều đó, chứ ư, tỏ lão tăng luyện môn khí công đến mức độ quá cao thâm.

Nếu chấp thật, Hà đông phi trảo Vương lùi lại, dùng cây tài mà lướt tới, thì chẳng việc gì xảy ra, nguy hại cho đâu.

Nhưng hấn lại tưởng là đã dụng lực không đủ, nên hất lên một tiếng, quăng luôn bộ móng tới, lần này phải mạnh hơn.

Ngặt định là bộ móng đó chạm trúng đầu lão tăng, chiếc đầu phải nát, không cần gì hấn phải giật bộ móng về, lồi lão tăng theo.

Lần này, lão tăng vẫn ngồi bất động, chỉ khẽ buông tiếng thở dài.

Rồi một tiếng bộp vang lên, bộ móng cũng như lần trước, chụp trúng chiếc đầu trục.

Lần này, lão tăng đưa tay chụp bộ móng, từ từ thốt:

— Lành thay ! Lành thay ! Sao thì chữ lại còn xuất thủ chứ ?

Đành một lần không thành công, đáng lý thì chủ phải biết cơ tiến thoái, dừng tay lại cho, thì chủ lại hung hăng đánh mãi ! Bàn tăng nghĩ, bộ móng này phải có gây thâm hại cho nhiều người lắm rồi, thì chủ làm ác, thì ác phải báo, không thể trách ai được !

Giọng nói của lão từ hòa, nhẹ nhàng quá, nhưng trang nghiêm vô cùng.

Lão thốt, mọi người chung quanh lắng nghe, chờng như âm thỉnh của lão gieo sự cung kính quanh cực trường vậy.

Thốt xong, lão buông tay. Bộ móng sắt bay trở về nguyên chủ.

Phi trảo Vương kêu lên hải hùng, khoát tay ra, định hất bộ móng đang lao đến.

X

CHƯƠNG LXVI

VÔ NGÃ TÔN GIÀ

Hấn phí rất nhiều năm tháng, tập luyện cách xử dụng phi trảo, có thể cho rằng hấn phóng ra, thu về tùy tâm, tùy ý.

Nhưng giờ đây, một lực đạo vô cùng hùng mạnh chuyển qua phi trảo, bắt đầu phi trảo trở, đẩy luôn lực đạo của hấn phát ra, thành thủ hấn không còn điều khiển phi trảo nữa được.

Phi Trảo Vương giật mình, biết sự tình bất lợi nặng cho hấn lắm rồi. Hấn muốn lách qua một bên, bất cổ đến phi trảo nữa.

Hấn chỉ mong tránh tai họa mà thôi, còn vô khí của hấn có mất đi cũng chẳng sao, bất quá hấn tìm một bộ móng khác.

Ngĩ là nghĩ, vậy làm gì hấn tránh kịp ?

Ý nghĩ vừa phát sanh, hấn chưa thực hiện, bỗng hấn rú lên một tiếng kinh hồn, tiếng rú thảm thiết vô cùng.

Mọi người kinh hoàng theo tiếng rú của Phi trảo Vương, họ giương tròn mắt, theo dõi mọi diễn tiến giữa song phương, tự nhiên họ thấy rõ.

Bộ móng sắt bay trở về, chụp vào mặt Phi trảo Vương, cả năm móng đều bấm sâu vào thịt.

Kim trảo Vương trong phút giây cuồng loạn vì thương thế vùng mạnh tay.

Đường giây bị giật mạnh, bộ móng thoát khỏi mặt hãm, bật kêu một tiếng «y».

Bộ móng thoát ra khỏi mặt, lặn theo đó năm vệt máu bắn ra, nói là vệt không đúng lắm, thực sự thì chỉ là năm giòng máu, phún hơi mạnh một chút.

Kim trảo Vương dù là bằng sắt, cũng không chịu đựng nổi thương thế đó.

Y ngã nhào.

Bàn tay y còn cầm bộ móng, với bộ móng đó, y đã sát hại rất nhiều người.

Ngày nay, y bị hại vì nó!

Dĩ nhiên y chết, chết để chứng minh luật tuần hoàn, luật quả báo!

Bao nhiêu cao thủ của đoàn quân viễn chinh xanh mặt, im thin thít.

Lão tăng lại cất tiếng:

— Lành thay! Lành thay! Biền khổ không bờ, quay đầu là thấy bến! Ai biết ăn năn ăn sửa, là tránh được cái họa diệt vong!

Mọi người cảm thấy ray rường điện lạnh chuyển nhanh khắp cơ thể.

Không lặn mà đông, tất cả đều đồ đông ánh mắt về Từ Tuyết Hồng và Đông Phương Lôi.

Từ Tuyết Hồng khờ nghĩ vô cùng.

Nàng nhận thấy, tài nghệ của lão tăng này, không kém Đông Phương Bá Chủ.

Nàng không có hy vọng tất thắng trước Đông Phương Bá Chủ, thì chắc gì nàng giữ khỏi bại trước lão tăng?

Mà bại là hết, tất cả đều hết, đối với nàng!

Huống chi, ngoài lão tăng, còn biết bao nhiêu tay tài giỏi khác?

Phái Thiếu Lâm, từ mấy trăm năm rồi, từng lãnh đạo vũ lâm, một môn phái đã sản xuất rất nhiều tay kiệt liệt qua bao nhiêu thế hệ như vậy muốn tiêu diệt môn phái có thực lực như Thiếu Lâm nào phái là việc dễ dàng?

Nàng có muốn sai phái bao nhiêu người ra đó đối phó với lão tăng chỉ sợ ra bao nhiêu người là chết bấy nhiêu người chết oan uổng mà thôi.

Chính nàng còn không hy vọng chu thắng thì còn trông vào ai được?

Cái khó nghĩ cho nàng là biết không hy vọng thắng vẫn không thể không ra mặt.

Có một điều nàng dù chưa biết mặt vẫn nghi ngờ vị lão tăng này chính là Vô Nga Tôn giả đứng đầu bảy mươi hai vị tôn giả trong phái Thiếu Lâm.

Vô Nga Tôn Giả là phương trưởng phái Thiếu Lâm ba mươi năm về trước luyện được Phật gia thần công đến mức độ siêu huyền nhập hóa.

Tại sao Vô Nga Tôn Giả là vị có phân cao nhất trong phái Thiếu Lâm lại làm cái việc chặn đường?

Chẳng qua người trong phái Thiếu Lâm muốn tránh cái việc tẩu cẩu giữa song phương, vì Nhật Nguyệt trang gồm ngàn cao thủ tẩu lên còn Thiếu Lâm phái cũng có một số đệ tử quan trọng.

Đem hai nhân số đó đối chọi nhau thì sự chết chóc của cả đôi bên phải thế thảm vô cùng máu sẽ chảy thành sông, huyết chõng thành núi.

Phái Thiếu Lâm biết rõ phải có một ngày nào đó Vô địch Minh hội sẽ đến vấn tại.

Cho nên hàng triệu bối đã thảo luận cách đối phó và chọn giải pháp đề cho Vô Nga Tôn giả một mình ra đối địch tránh sự chạm trán toàn diện của hai lực lượng.

Vô Nga Tôn Giả xuất hiện dùng môn công p u tuyệt đỉnh mà gây khó khăn cho Vô Địch Minh giả như mà Đông Phương Bá Chủ biết cái cơ tiền thoại sẽ kèm ham được lòng thăm lui về Nhật Nguyệt

Tiêng, đề an phận thủ thường, thì giang hồ sẽ được thanh bình trở lại.

Còn như lão ấy quyết tâm khai diễn sát kiếp hải hùng trong vũ lâm thì tự lão tìm đường tự diệt.

Do đó, Vô Ngã Tôn giả sau ba mươi năm ẩn tu mới xuất hiện, thực hành phương lược, chống đối với Vô Dịch minh Hội thoát lừng sự cảnh cáo.

Và sự cảnh cáo đó đã gây cái chết cho Bán Vân thiên, Phi Trảo vương.

Nhưng, một sự kiện làm đảo lộn phương sách của phái Thiếu lâm là Đông phương Bá Chủ không đến.

Mà người đến, lại là Từ Tuyết Hồng.

Vô ngã tôn giả thực ra nào phải mù ? Bất quá lão tăng có võ công cao, tự làm tan tác tinh quang nơi mắt để đánh lừa địch mà thôi.

Lão đã hiểu công lực của Đông phương bá chủ, song chưa biết là trong Minh Hội lại có một vị Phó minh Chủ, và giờ đây, chính vị Phó Minh chủ điều động một đoàn người đến tận Tung sơn, toan xâm nhập Thiếu lâm Tự.

Nhìn thoáng qua, Từ Tuyết Hồng, lão tăng giật mình, nhận thấy dung quang của nàng sáng chói quá điề đó chứng tỏ nàng đã đến mức độ thâm diệu của vũ công, lão thậm nghĩ, kì uất phục được nàng chẳng phải là việc dễ dàng.

Phản Từ tuyết Hồng cũng ngán lão phản nào.

Ngán là một việc, động thủ lại là một việc khác, dù ngán, nàng vẫn không thể không động thủ, bởi bao nhiêu người đang nhìn vào nàng, chờ xem thái độ của nàng.

Dù muốn dù không, nàng cũng phải tiến chứ chẳng bao giờ có thể lùi.

Nàng chưa xuống ngựa, cười lạnh một tiếng, thốt :

— Đại sư có công phu cao tuyệt đáng phục thật :

Thốt xong, nàng ấn nhẹ tay xuống lưng ngựa, tung bỗng người lên không, lộn một vòng đáp xuống.

Động tác đó, quá ảo diệu vô cùng, bốn cao thủ Nhật Nguyệt Trang khâm phục ngay, và cảm thán tinh thần phấn khởi từ được tại, tinh thần của họ đã được xuống thấp sau cái chết của hai đồng bạn.

Bất giác, họ reo hò, tán thưởng tài năng tuyệt đỉnh của nàng, lưỡng chừng với cái tung mình đó, nàng đã thắng trận đó rồi !

Nhưng, Vô ngã Tôn Giả vẫn ngồi bất động.

Lão không dao động tâm tư trước thân pháp tuyệt diệu của Từ tuyết Hồng.

Lão không dao động tâm thần vì tiếng reo hò của hơn năm trăm người cùng phát xuất một loạt.

Từ tuyết Hồng đáp xuống, cách Vô Ngã Tôn giả độ hai trượng đứng tại đó, lạnh lùng hỏi :

— Vô dịch minh hội đã chuyển tổng từ tịch đến Thiếu lâm Tự từ lâu rồi, sao c ảng thấy phúc đáp ?

Vô ngã Tôn giả không mở mắt, từ từ thốt :

— Thiếu Lâm phái, gồm những kẻ xuất gia, không liên quan gì đến cuộc thế, do đó mọi việc đời không ảnh hưởng chi cả đến bản trong của sơn tự, ở thí chủ nói gì về Vô Dịch Minh Chủ, bản tăng không hiểu được !

Từ tuyết Hồng vừa vận chân khí, vừa bước tới năm sáu bước, tiếp liền :

— Nói dài vòng, vô ích, tôi cho sư ca biết, hôm nay Vô Dịch Minh Chủ đến đây, là đề kêu gọi phái Thiếu Lâm gia nhập Minh Hội !

Vô Ngã Tôn giả vẫn ung dung như thường :

— Bản tăng vừa nói đó, nữ thí chủ không nghe sao ? Thiếu lâm phái không hề biết đến việc hồng trần, cho nên, không thể có vấn đề gia nhập hội.

Từ Tuyết Hồng quát lên :

— Tôi không muốn đối thoại với lão sư nữa, lão sư hãy tránh ra cho tôi lên sơn tự, gặp vị Phương Trượng.

Nàng đưa cao tay lên, bàn tay sẽ ra, năm ngón biến thành năm móc câu.

Bàn tay đó, bay tới Vô Ngã Tôn giả.

Khoảng cách giữa song phương, được nàng thu hẹp còn độ bảy tám thước.

Muốn chụp trúng lão sư, đương nhiên nàng phải vọt mình theo đà tay, nếu không thì tay nàng dài đến đâu cũng không vượt khoảng cách đó được.

Nhưng, nàng thì vung tay, chứ thân hình không nhúc nhích.

Từ tuyết Hồng đã tính toán kỹ, trong một chiêu, không thể nào nàng thủ thắng ngay.

Cho nên, đưa tay chụp tới, nàng chỉ làm một động tác phóng thủ đối phương, có thể bảo đó là một hư chiêu hay là đánh dứ để thăm dò thực lực địch.

Tay nữa, nàng cũng vận dụng công lực khá mạnh, đánh -hiếu-đo.

Nhìn chiêu thức của nàng, ai ai cũng cho rằng nàng sẽ đánh vào đỉnh đầu của lão tăng.

Song thực ra, năm đạo chỉ phong nhắm vào mặt lão tăng, vút tới.

Quanh cực trường.

Mọi người im lặng.

— Trong cái im ắng lặng đó, chỉ phong của Từ Tuyết Hồng lao vút đi, kêu vu vu, như gió thổi lòn qua khe hở giữa hai bức tường.

Chỉ phong vút đi vừa mạnh vừa nhanh, tiếng vút kêu vu vu bộn cao như hiện diện đầu rợn người.

Hạ hai cao thủ trước đó, Vô Ngã Tôn giả vẫn ngồi bất động tại chỗ.

Nhưng bây giờ, lão bật dứ g lên.

Lao đứng lên mọi vị trí nơi mình lão đều thay đổi, thì cái chụp của Từ tuyết Hồng cũng phải dời bỏ vị luôn, thay vì nhắm vào mặt, bàn tay nàng chỉ thẳng vào ngực lão.

Đứng lên rồi, lão tăng khẽ lắc thân mình.

Chiếc áo dài phồng lên, tay áo cũ g phồng theo.

Tay áo phất lên, từ tay áo bắn ra, một đạo kinh phong, bặt kêu một tiếng vu.

Vô Ngã Tôn Giả xuất thủ, chạm một giây, tay áo vừa phất lên, kinh phong bắn ra, không kịp ngăn chặn chỉ phong của Từ Tuyết Hồng.

Một loạt tiếng soạt soạt vang khê, tay áo của lão tăng bị chỉ phong đâm thủng năm lỗ.

Tuy nhiên, tụ pho g của lão tăng vẫn bay tới.

Từ Tuyết Hồng dùng tay tả, phát xuất chưởng kinh ngăn chặn tụ phong.

Hai đạo lực chạm nhau một tiếng ầm nôi dầy, gió thổi bốc lên cuộn bụi cát vẩn vẩn xoáy lóng lóc lên cao.

Từ tuyết Hồng nhận ra, trong lực đạo của lão tăng, có cương giần nhu, một người luyện vũ công, phối hợp được hai loại chân lực đó, hẳn phải dày căn cơ tu vi lắm mới đạt mức kết quả phi thường như lão tăng.

Bất giác, nàng giải thích kinh sợ, tự nhủ không nên khinh thường đối tượng.

Bây giờ mới tin quyết lão tăng là Vô ngã Tôn giả, cây kinh trụ của phái Thiếu lâm.

Nếu nàng hạ được lão, thì cuộc chính phạt Thiếu lâm Tự cầm như thành công được nửa phần.

Bởi những người còn lại trong Thiếu lâm đồng thủ cố, chứ tại nghệ thì chắc gì có ai bằng vị lão tăng này ?

Mà, địch có số người đồng không phải là điều đáng lo ngại cho nàng.

Nghĩ thế, nàng phần động tĩnh thân, thay vì đứng một chỗ nàng lướt, tới vùng bàn tay.

Một ánh sáng chớp lên nơi tay, đồng thời bàn tay quét ngang qua mặt lão tăng.

Ánh chớp đó, hiển nhiên do vũ khí phát ra, hiển tại nàng dùng vũ khí phát chiêu, khí thế phật hung, mạnh hơn lúc đánh tăng tay không.

Vũ khí của nàng, là một thanh đoản kiếm, hình thức của kiếm vô cùng cổ quái, khác giang hồ không mấy kẻ trông thấy qua được một lần.

Từ ngày Đông phương Bá chủ sáng lập Minh Giáo, niết hương xu phụng từ bốn phương trời đổ đến quy phục, đã mua chuộc cảm tình của chủ họ mang tặng nhiều vật lạ, mà thanh đoản kiếm này là một đồ cao thủ Tây Tạng đưa sang.

Thanh kiếm có hình thức cổ hần phải được chế luyện bằng một chất thép đặc biệt, cho nên nó phải là vật quý.

Mỗi vật quý do người tài xử dụng nó tạo thêm oai phong cho người tài.

Từ tuyết Hồng bây giờ mới tỏ lộ rõ rệt cái khí thế căn cốt của một vị Phó Minh Chủ, đáng được hân hạnh trăm cao thủ tây hành tuân phục.

Vô Ngã Tôn giả không dám khinh thường, phất ống tay áo, thay vũ khí ngịch đòn.

Tay áo là vật mềm, chạm phải vật cứng, nó quán quanh vật đó ngay.

Tay áo của Vô Ngã Tôn giả phất lên chạm thanh đoản kiếm quán quanh kiếm liền.

Đang vùng tay, bỗng Từ tuyết Hồng cảm thấy đã vùng hơi sượng bản tay chạm lại phần nào.

Nàng nhìn ra, thấy ánh kiếm bị tay áo của lão tăng cuốn chặt, bất giác giật mình.

Không chậm trễ, nàng thu hồi thanh kiếm.

Song nếu là một thanh kiếm thông thường, hần nàng không rút ra khỏi tay áo lão tăng dễ dàng.

Ở đây, thanh kiếm của nàng là vật báu, chẳng những nàng rút được, mà theo đà rút, lưỡi kiếm tiện luôn một đoạn ống tay áo của lão tăng.

Tay áo đứt, cổ tay của Vô Ngã Tôn giả bay ra, một bên bầy, một bên dẫu, một tay áo dài, một tay áo cụt, trông lão tăng mất cả sự chỉnh tề.

Từ tuyết Hồng từ cái thế bị ức chế, chuyển sang thế thắng, vô cùng mãnh rở không bỏ lỡ một phút giây xuất phát liên tiếp ba chiêu.

Bí tiên của một tay áo Vô Ngã Tôn Giả kinh hãi biết là vũ khí của đối phương rất quý báu chém sắt đá như chém bùn đối phương có loại vũ khí đặc biệt như vậy lão thấy khó thu thắng rồi.

Trước ba chiêu của Từ Tuyết Hồng, lão tăng lùi lại ba lần.

Người ngoài cuộc, luận theo tình hình tốt phải cho là Từ Tuyết Hồng cầm chắc cái cơ tất thắng rồi.

Bọn cao thủ Nhật Nguyệt Trang hồ reo vang dội, trợ oai Từ tuyết Hồng.

Xuất phát ba chiêu vô công, Từ Tuyết Hồng đánh tiếp chiêu thứ tư.

Và luận luôn, chiêu sau phải mạnh và độc hơn những chiêu trước.

Bây giờ, Vô Ngã Tôn Giả đã lùi đến chiếc trụ thạch đình. Lão không còn lùi được nữa.

Đã không lùi được, mà kiếm của địch cứ bay qua, nếu lão tăng không phản công, thì cầm chắc là thọ hại.

Và khi nào lão chịu thảm bại như vậy?

Lập tức, tạo nhún chân, vọt mình thẳng đứng lên, theo chiêu chiếc cột.

Thanh kiếm của Từ tuyết Hồng bay tới, chém trúng vào chiếc cột một tiếng soảng vang lên, lửa bắn tung tóe chiếc cột rất to, kiếm không chém đứt tận nơi, chỉ chặt một đường sâu.

Tuy không chém trúng địch, Từ Tuyết Hồng vẫn được cái lợi là hoành thanh kiếm, nghỉ tay, chờ Vô Ngã Tôn Giả đáp xuống.

Vô Nga Tôn Giả thừa hiểu là nếu mà đáp xuống ngay, lật khó tránh được nhất kiếm lấy khỏe đề chờ mặt của Từ Tuyết Hồng.

Do đó, thay vì đáp xuống, lão thun người rồi đuỗi ra lấy đá vọt lên cao.

Đoạn lão đáp xuống đầu cột, đứng đó.

Bọn người trong Vô Dịch Minh thấy lão tăng thì triển thuật khinh công kỳ diệu, đều thán phục, có mấy kẻ cao hứng quá, buột miệng là thường, bất chấp sự quả trách của Từ Tuyết Hồng và Đông Phương Lôi, bởi lần trước g như vậy là nung tính thần dịch.

Một người kêu lên :

— Này sư đồ có vũ công cao quá, có lẽ lão là phương Trượng Phái Thiếu Lâm đấy !

Một người khác tiếp nối :

— Dù không là phương trượng, lão ta phải có thân phận rất cao trong Thiếu lâm Tự vậy !

Từ Tuyết Hồng vọt dậm chân, hự một tiếng, tung mình lên.

Song nàng vừa vọt lên được nửa tầm, Vô Nga Tôn giả từ bên trên quát vọng xuống :

— Tội chưa ! Tội chưa ! Sao lại không biết ăn năn, nhìn vào cơ tiền thoát !

Lão đập tay vào mép đầu cột.

Đá vỡ ra mấy mảnh, rơi xuống, mang theo cả bụi lẫn đá.

Đá vụn rất nhỏ, bụi đá còn nhỏ hơn, thế mà từ trên cao rơi xuống cuốn gió ào ào, văng đá, bụi nhăm dính đầu Từ tuyết Hồng chụp như chiếc lưới.

Còn lơ lửng trên không, bị đá rơi xuống, sắp bắn vào đỉnh đầu đá rơi do kinh lực của lão tăng đầy mạnh Từ tuyết Hồng không nao núng, hét lên một tiếng lớn.

Đoạn, nàng vung hai tay, đánh lên.

Chưởng phong bay vút đi, cuốn trở lại những đá vụn, bụi đá.

Đồng thời, hai lực đeo nhau, nghiền nát những mảnh đá vụn, rồi gió lướt được phát sanh hết những đá vụn, và bụi đá, xoáy tròn tròn, tạo thành một chiếc cột không đầu, không chân, quay lít trong không gian.

Trong khi đá vụn, bụi đá xoáy lốc thành chiếc cột không đầu, không chân, Từ tuyết Hồng thay vì đáp xuống, cứ tung mình lên, đứng trên một đầu trụ khác.

Nàng nghĩ, trong trường hợp này, nếu cứ ở mãi bên dưới tất sẽ bị lão tăng ở bên trên áp đảo bằng mọi cách, bởi người bên trên bao giờ cũng có lợi thế hơn người bên dưới.

Vượt qua văng bụi đá, lên trên đầu trụ, y phục nàng bị bụi bám đầy, đột nhiên nàng biến thành người tuyết trắng xóa.

Nàng chỉ mũi kiếm thẳng vào mặt Vô Nga Tôn Giả, cao giọng hỏi :

Kiến thiết này là tài sản của Phật môn, lão sư là con nhà Phật sao lại hủy tài sản của Phật ?

Lão tăng đáp :

— Phá hủy một vật nhỏ, để cứu nạn cho Phật Môn, thiết tưởng chẳng có tội gì đâu. Hư một đầu trụ, còn tạo lại đầu trụ khác, chết hàng ngàn người, không làm sao cứu sống hàng ngàn người đó.

Từ Tuyết Hồng quát lớn :

— Dù lão sư hủy diệt toàn diện thạch đình này, cũng không cứu vãng mạng sống của hàng ngàn người đó ! Huống hồ một đầu cột ? trừ ra, Thiếu Lâm phải quy thuận Vô dịch Minh thì đại kiếp mới mong tránh khỏi !

Thốt xong, nàng lao mũi kiếm tới.

Gần các trụ đá, có bức bình phong, đầu bình phong rộng ba trượng vuông, chính giữa nhô cao, hai bên thấp xuống.

Song phương đã chuyển trận thế, qua đầu bình phong, nhưng, mỗi người ở một phía, khoảng giữa là phần cao của bình phong.

Sang qua đó rồi, Từ Tuyết Hồng vẫn cố vùng kiếm chém mãi.

Lão tăng cũng tránh né mãi.

Mấy phen, Từ Tuyết Hồng định vượt khoảng cao ở chính cửa, đề công kích, lão tăng hơn, song nàng không dám quá khinh địch.

Nhưng đánh mãi, nàng không làm gì được lão tăng, phát cú lên bất cấp lợi hại, vọt mình lên cao rồi từ trên cao chém xuống, với cố cộng lực bình sanh.

Vì chỗ đứng rất hẹp, trước đó, nhờ có khoảng nhỏ cao của bức bình phong ngăn cách, giả dĩ Từ Tuyết Hồng từ phía ánh điện công tới, Vô ngã Tôn giả còn né tránh được, bây giờ, nàng từ trên cao chém xuống, lão không làm sao thoát tránh, dù có nhảy xuống đất cũng chẳng kịp.

Đất buộc, lão hụp mình xuống, chụp một tảng đá quảng lên.

Bức bình phong, bằng những tảng đá chồng chất lên nhau chứ chẳng phải là tường xây, nên lão tăng chụp không khó khăn lắm.

Có điều, mỗi tảng đá nặng ít nhất cũng mấy trăm cân phải có thân lực mới cụp và quăng lên nổi.

Tảng đá vừa được quăng lên, thanh kiếm của Từ Tuyết Hồng chém xuống, đá chặn kiếm, kiếm chạm đá vang lên một tiếng soảng, lửa bắn từ tung.

Vừa lúc đó, lão tăng phi thân xuống đất.

Tảng đá rơi xuống đập vào mấy tảng đá khác, làm dao động bảy tám tảng ở đầu bình phong, bảy tám tảng đá đó mất cái hể ổn, đổ xuống đầu lão tăng.

Lão đưa tay đón bắt hai tảng, còn những tảng kia rơi bên ngoài mình lão.

Từ Tuyết Hồng lại huy một lần nữa, mà đầu bình phong đã đổ xuống, nàng không đáp xuống được, đành phải nhảy luôn xuống đất.

Chân vừa đứng vững, bất giác nàng giật mình, lão tăng đã quăng sang một tảng đá.

Nàng khẽ cấp quá độ gặp thế nguy phải liều dùng tay tả vận lực nhằm vào tảng đá đánh ra một chưởng.

Chưởng kinh trúng tảng đá một tiếng ầm vang lên tảng đá vỡ ra từng mảnh vụn bắn đi bốn phía.

Bọn cao thủ Nhật Nguyệt trang đứng bên ngoài hoảng hồn nhảy lùi lại tránh chạm vào nhau ngã đần đổng.

Người đồng môn đã vắng mặt làm gì họ tránh kịp có mấy có mấy cao thủ bị đá văng trúng xuyết soa kêu đau.

Cũng may chẳng có ai bị thương đầu sứt trán.

Liên theo đó, tảng đá thứ hai của lão tăng bay sang.

Từ tuyết Hồng không còn thu tay về phát chưởng kịp, tay hữu cầm kiếm, nàng liều hất mặt kiếm ra.

Đúng là thanh kiếm quý, mũi kiếm hứng tảng đá mà đâm hừng vào.

Tuy nhiên, nàng cũng bị chấn dội một thước về phía hậu, kiếm còn dính nơi tảng đá, tảng đá còn dư lực nhứt theo nàng.

Lão tăng dặm chân lướt tới, dùng tay tả chặt xuống lưng kiếm.

Thay vì rút kiếm về tháo lui, Từ tuyết Hồng trắm tay kiếm xuống tránh cái chặc đó, và làm như vậy, nàng hạ thấp tảng đá theo luôn.

Còn bao tảng đá đó, chưa rút kiếm ra kịp đương nhiên nàng phải lúng lúng.

Đồng thời gian, Vô Nga tôn giả đưa tay hữu đánh một chưởng xuống đầu nàng.

Không thể phản công kịp được, Từ tuyết Hồng cấp tốc xoay mình.

Theo đà xoay, thanh kiếm rời tảng đá, thân nàng dịch qua một bên rơi vị trí cũ.

Đúng lúc chưởng kinh của lão tăng giáng xuống.

Chưởng kinh giáng xuống khoảng không đi luôn xuống đất chạm

phải tăng đá do Từ tuyết Hồng vừa rút kiếm, bỏ lại đó.

Một tiếng ầm vang lên, đá vỡ vụn, những mảnh đá bắn tứ tung bụi bốc cao, theo gió chướng, xoay vần.

X

CHƯƠNG LXVII

OAI CHÂN THIÊN HẠ

Từ Tuyết Hồng đã rời vị trí, xa tầm công kích của Vô Ngã Tôn Giả.

Ba mảnh đá bắn ra chạm trúng mình nàng, lực đạo của mảnh đá vô công hùu mãnh, lực đạo đó có thể áp đảo một cao thủ vũ lâm vào hàng thượng đỉnh.

Nhưng, nàng đã luyện khí công đến mức độ siêu nhiên, hơn nữa đang trong thời gian động thủ, chân khí bốc ra liên tục, quanh nàng như có bức tường bao bọc, che chở cho nàng.

Nhờ thế, nàng không việc gì.

Ba mảnh đá bắn vào, đầu bật dật trở ra.

Muốn cho đề đả thủ hơn, Từ tuyết Hồng nhún chân, tung mình lên không, đồng thời gian vùng kiếm chém tới.

Hiện tại, nàng từ mặt trước chuyển ra mặt sau, và nhất kiếm nhắm lưng Vô Ngã Tôn giả làm đích.

Nghe gió kiếm, Vô Ngã Tôn Giả cấp tốc quay mình lại.

Quay mình lại rồi, nếu Từ tuyết Hồng giữ nguyên thế công Vô Ngã tôn Giả tránh nhất kiếm đề đing.

Song, Từ tuyết Hồng đã cảm thấy trước sự dẫn co của song phương, đánh nhau mãi mà nàng vẫn chưa làm chỉ được lão tăng, tự nhiên nàng nóng nảy.

Do đó, nàng phải dứt giai đoạn, thay vì giữ nguyên chiêu kiếm, nàng nét lên một tiếng đoạn buông tay.

Thanh kiếm bay đi liền.

Không ai tưởng nổi nàng dám phóng kiếm trong trường hợp

này, bởi làm như là liều, giả như thanh kiếm không trúng đích nàng sẽ bị phản công trong lúc tay không.

Có kiếm, nàng không thủ thắng thì hy vọng nào cho nàng lúc tay không ?

Chính Vô Ngã Tôn Giả cũng chẳng hề tưởng nổi nàng dám làm thế

Khi lao xoay người xong, thanh kiếm đã đến cận sườn bên hông của lão.

Vận dụng t ần công vô lượng của phật môn, Vô ngã tôn giả đưa hai ngón tay búp vào mũi thanh kiếm.

Một công đó có cái tên là Kim Cương Chỉ Pháp, lợi hại phi thường.

Nếu chạm vào một thanh kiếm thường, hai ngón tay thừa sức làm gãy thanh kiếm đó thành mấy đoạn.

Nhưng, thanh kiếm của Từ tuyết Hồng thuộc loại cở kiếm, vừa sắc vừa rắn.

Lão tăng vừa búp hai ngón tay, thanh kiếm không hề hấn gì trái lại còn lướt tới.

Lão tăng, cấp tốc kẹp hai ngón tay lại, định giữ cứng mũi kiếm, song đã quá mạnh, nó trượt tới ba tấc nữa.

Kiểm trượt tới ba tấc, một tiếng phập vang khê, mũi kiếm đâm trúng hông của lão tăng, sâu nửa tấc.

Từ tuyết Hồng đã vận dụng toàn lực, phóng kiếm đi, thế mà mũi kiếm không xuyên thủng người lão tăng, bất giác nàng giật mình.

Đành là nàng đắc thủ, song bất quá lão tăng chỉ bị thương nhẹ, một vết thương làm thường như vậy, thì có nghĩa gì đối với lão ?

Còn nàng trái lại trở thành tay không ?

Thì, cái nguy về nàng, chứ chẳng phải về tao.

Cái thắng nhỏ, không bù được với cái nguy lớn, nếu lão tăng phản công, nàng cảm chắc phải bại. Mũi thanh kiếm là nàng kém giảm nửa phần lực lượng rồi !

Nửa phần lực lượng đó, nàng vô tình nhường sang cho đối phương, bởi chắc chắn đối phương sẽ dùng thanh kiếm đó, quét trở lại nàng.

Không r

Sự việc đó dần tiến hoàn toàn ngoài sở liệu của nàng vì, Vô Ngã Tôn Giả tuy có đặt tay lên chuôi kiếm, lão không hề rút kiếm ra.

Gương mặt lão lộ vẻ khó khăn.

Bỗng, có tiếng vang sôi sục từ người lão tăng phát ra, rồi chấp chớn, chấp chớn.

Bọn người theo Từ Tuyết Hồng đến đây, gồm toàn cao thủ thừa kinh nghiệm giang hồ, biết ngay việc gì đã phát sinh, trước tình hình đó.

Một số người nhanh miệng, kêu lên :

- Mừng cho Phó Minh Chủ ! Đại địch đã được diệt trừ !

Từ tuyết Hồng tưởng đối phương mừng trọng thọ thương trăm trọng, mặc dù nàng không tin là mũi kiếm đâm cận độ nửa tấc chẳng thề nào gây ra tình trạng đó được.

Nàng đang lấy làm lạ, bỗng bọn cao thủ kêu lên như vậy, thì niềm nghi ngờ không còn nữa, có điều nàng không minh bạch cho lắm.

Lão tăng có võ công rất cao, không thể kém nàng, thì một nhát kiếm tầm thường, như vậy làm gì gây tổn Hưong quan trọng cho lão được.

Từ trong đám đông cao thủ, một người tuổi khá cao, lướt tới cạnh nàng thấp giọng thốt :

- Lao tăng đó luyện được môn công Thuận Dương của phái qua thanh kiếm của Phó minh Chủ mấy năm, đâm trúng vào huyết Khê Hại của lão làm lão mất chân khí, hiện tại lão như ngọn đèn cầy dầu.

Từ tuyết Hồng lnh ngộ.

Nàng lại nhìn sang Vô Ngã Tôn Giả, thấy lão tăng biến sắc mặt nhah chóng quá chừng, gương mặt đã hiện giờ nhăn nheo như

như quả cam leo khô, thân hình lão lại rung động càng phút càng mạnh.

Một lúc, bỗng vào niệm phát hiệu, rồi ngã xuống.

Lão nằm luôn, không còn động đậy, dù là một cái nhit khẽ

Từ Tuyết Hồng hết sức hoan hoan, vội đề tự chân khí, phi thân tới, thu hồi thanh oanh kiếm.

Đông phương Lôi cao giọng hỏi :

- Tiên !

Hơn nửa ngàn người cùng rạp nhau vâng một tiếng, tiếng vang vang dội, chấn động cả mộ sườn núi.

Như nước con trời lở, từng nhóm từng nhóm xoáy lên khí thế cực kỳ hung mãnh.

Đoàn người vừa tiến lên, vừa reo hò, niềm cao hứng, bốc tận chín tầng mây, không lâu lắm họ đến cổng sơn tự.

Cửa đóng kín.

Dẫn đầu, là Từ tuyết Hồng và Đông Phương Lôi.

Từ Tuyết Hồng bước gấp lên mấy bậc thêm đá, không gọi vung tay đánh một chưởng vào cánh cửa gỗ.

Một tiếng ầm vang lên, khung cửa chấn động, cánh bên trái ngã xuống bật kêu lên một tiếng ầm nữa.

Có lẽ rồi Từ tuyết Hồng lướt vào Đông phương Lôi theo phía sau.

Hơn nửa ngàn người cùng reo lên một lượt cùng băng mình vào như nước vỡ bờ.

Bên trong cửa là một khoảng đất trống đất rộng giữa khoảng đất đó có một chiếc ghế cao khỏi đầu người qua khỏi khoảng đất rộng là đến Đại Hùng bửu Điện.

Tại khoảng sân rộng đó hiện tại không một bóng người.

Chỉ nhún nhảy mấy lượt Từ tuyết Hồng đã đến đại điện rồi.

Vào đại điện theo nàng, có độ bảy tám mươi cao thủ. Dĩ nhiên, trong số, có cả Đông Phương Lôi.

Vào đại điện rồi, số cao thủ đó lại quát tháo vang âm lên.

Từ mấy trăm năm qua, phái Thiếu Lâm Tự được xem như cấm địa, trên giang hồ, bất cứ nhân vật nào đến đây, cũng chẳng dám to tiếng nói, cười nghiêng ngửa, chứ đừng nói là dám bạo hành.

Đúng là một nơi trang nghiêm phi thường.

Thế mà hôm nay, một đại biến cố xảy ra, biến cố khởi đầu bằng cái chết của Vô Nga Tôn giả.

Đến cổ tháp diễn với cuộc xâm nhập vùng trung tâm của sơn tự ngay tại đại Hùng bửu Điện một kiến trúc chủ yếu của bất cứ ngôi chùa nào. Bởi Đại hùng bửu điện là nơi tập trung mọi tăng ni trong những ngày đại lễ.

Kẻ dám vào đây, hẳn không xem lực lượng Thiếu lâm phái ra gì.

Và kẻ đó, là Từ Tuyết Hồng điều động một lực lượng hùng hậu của Vô địch minh Hội.

Kẻ đó đã đến đây rồi; đệ tử Thiếu Lâm kẻ có số ngàn lại vắng bóng, không một người xuất hiện?

Tất cả đi đâu?

Họ không hay, biết?

Bảy tám mươi cao thủ đó, toàn thuộc tà phái, gặp trưởng hợp tàn phá, giết chóc, là như cơn gió, cờ phát phất tung bay họ hò hét vang lừng, tưởng chừng trên thế gian này không có một uy lực nào trở ngại nổi.

Họ cao hứng đến ngông cuồng, họ như những con hổ loạn rừng.

Cung cao hứng, là từ lâu, họ tuồng hoành ngang dọc những chiều bao giờ dám có ý nghĩ bần tới đây. Họ lúc bực vì, bước chân tàn bạo của họ bị hạn chế tại Thiếu thất phong.

Bây giờ, được dịp hồng hắc, họ buông lung tách kẻ

Từ đó biết họ hùng hổ như thế nào.

Nhưng họ đang reo hò âm ỉ đó, bỗng nhiên họ im bặt. Ai ở đâu

đứng đó, không nhúc nhích.

Đại hùng bửu Điện lúc đó, tối tăm vô cùng.

Tuy nhiên những người hiện diện gồm toàn cao thủ thượng thừa có nhãn lực tinh vi, họ vẫn nhìn rõ sự vật như thường.

Giữa điện, là tượng Phật, vừa trang nghiêm vừa từ hòa, trước tượng Phật, khói hương cuộn tỏa.

Giữa cảnh trang nghiêm, bọn cao thủ dù có ngông cuồng đến đâu, bất quá chỉ buông lung ngạo tính một lúc, và khi cái ngông cuồng đó phát huy không đối tượng thì cuối cùng thành trơ trên quá chừng.

Bởi cảm thấy trơ trẽn, bọn người im lặng, và họ nhận ra họ quá thừa trong khung cảnh này, nên bất động, thu hình, họ càng nhỏ càng bớt trơ trẽn, bớt thừa thãi.

— Chính Từ Tuyết Hồng cũng còn phải bất động như bọn thuộc hạ.

Và đến bây giờ, nàng mới phát hiện ra, trước tượng Phật có ba chiếc bồ đoàn.

Trên mỗi chiếc bồ đoàn, có một lão tăng đang ngồi nhập định.

Lão tăng ngồi chính giữa, vận cà sa màu nguyệt bạch, hai vị hai bên cũng vận cà sa, nhưng màu tro.

Từ Tuyết Hồng bình sinh chưa hề biết mặt vị phương trưởng Thiếu lâm phái, song nàng từng nghe nói, vị phương trưởng luôn luôn vận áo cà sa màu Nguyệt bạch.

Cho nên, nàng biết ngay, vị phương trưởng chính là lão tăng ngồi chính giữa.

Cả ba lão tăng đều nhắm mắt trước mỗi vị có một chiếc mõ cạnh mõ có dùi, nhưng bất động.

Họ nhập định chăng? Thật sự hay họ chờ, chờ xem đối phương sẽ làm gì sau khi xâm nhập?

Dù sao, họ càng có niềm tự tin quá mạnh, ba người dám ngồi đó đối chiếu với một số gần trăm.

dù chẳng?

Từ Tuyết Hồng thở dài, trầm giọng nói :

— Phương trượng đại sư Tôi chào đại sư đó !

Một âm vang phát sanh, âm vang của câu nói do Từ Tuyết Hồng vừa phát ra, loang dãi, ngân đều đều, lồng lộn quanh Đại Hùng Bửu Điện.

Tiếp theo âm vang đó, một giọng nói trang nghiêm đáp lại Từ Tuyết Hồng :

— Bản tăng chào nữ thí chủ ?

Từ tuyết Hồng đi ngay vào việc.

— Đại sư bất tài phải vẽ vời cung cách, bởi điều đó k ông tạo một ảnh hưởng nào nơi tôi cả. Cho đại sư biết, vị lão tăng do, do sư phải chặn đường, đã bị tôi đánh chết rồi. Và rồi đến đây, với mục đích gì, chắc hẳn đại sư cũng thừa hiểu. Vậy đại sư hãy cho biết thái độ của phái Thiếu lâm Tự, đối với Vô Định Minh như thế nào ?

Giương mặt của lão sư mặc cà sa nguyệt bạch, cực kỳ là điềm đạm.

Giọng nói của lão lại quá nhẹ nhàng, rõ ràng rõ rệt cái bình thần của con người thoát tục, lặng lảng, không nhiễm hạt nhỏ bụi đời.

— Bản tăng là người thế ngoại, những việc trên đời đối với Bản tăng đều cảm như không có, thái thái độ nào lạ, phải bần lộ đối với Vô Định minh ?

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng !

— Lão sư biết võ công hay không ? Nếu biết võ công, lão sư phải gia nhập Vô định Minh. Đó là một sự bất buộc đó là lão tăng hay đạo hay lục gia, tất cả những người học võ đều bị bất buộc như vậy. Vô định Minh không dành một ngoại lệ cho bất cứ ai, hay bất cứ môn phái nào.

Lão nhếch một nụ cười :

— Nữ thí chủ Tôi nghe hay thay !

Bản tăng biết võ công hay không biết, nữ thí chủ không nhận thấy à ?

Từ tuyết Hồng giật mình, vội đưa tay lên chụp đầu vai lão, để thực nghiệm xem có đúng là lão sư không biết võ công chăng ?

Lão sư không né tránh mà Từ Tuyết Hồng cũng không dụng lực quá mạnh.

Một tiếng rắc vang khô.

Tiếng vang của một đốt xương gãy.

Nàng không dụng lực, chỉ chụp nhẹ như vậy, một đốt xương gãy liền, đủ để chứng tỏ lão sư không biết võ công.

Bất giác, nàng sùng sờ, buông tay ngay.

Đoạn nàng buông cục lổ.

— Người không phải là phương Trượng Thiếu Lâm !

Lão tăng nhăn mặt, lộ vẻ đau đớn vô cùng.

Nhưng niềm đau chỉ thoáng hiện, lão khôi phục thần sắc như bình thường.

Lão đáp :

— Bản tăng là Phương Trượng Thiếu Lâm pháp hiệu Trượng Nguyệt hạ Canh, nữ thí chủ không nhận ra đó thôi !

Từ tuyết Hồng lùi lại, hỏi thuộc hạ :

— Có đúng là phương Trượng chăng ?

Phương Trượng Thiếu Lâm, là Nguyệt Canh Thiền Sư, không thường xuất hiện trên giang hồ, tự nhiên rất ít người biết mặt.

Tuy nhiên, trong số cao thủ hiện cũng có người đã gặp gỡ một vài lần, trong trường nào đó, họ nhận đúng là phương Trượng thiếu lâm, nên đáp liền :

— Phải đấy, Phó minh chủ ! Lão tăng chính là Phương Trượng Thiếu lâm, pháp hiệu Nguyệt canh.

Từ Tuyết Hồng cau mày :

— Lão ta có biết võ công chăng ?

Mọi người sùng sờ. Không ai biết phải đáp làm sao bởi có ai rõ thật như thế nào.

Nguyệt Cảnh Thiền sư đứng lên, cười mấy tiếng, giọng cười của lão bình tĩnh vô cùng.

Lão bước tới thốt :

— Nữ thí chủ nghĩ đúng ! Bọn tăng không biết vũ công mà tất cả đệ phái Thiếu Lâm, đều không biết vũ công, từ người có thân phận cao nhất đến hàng thấp nhất.

Từ Tuyết Hồng lấy làm lạ !

Hơn trăm năm nay, phái Thiếu lâm được kè như lãnh tụ vũ lâm trên giang hồ, từ nhân vật cao nhất đến môn phái lớn nhất, đều trên vọng tôn kính.

Thế mà chẳng ai biết vũ công !

Điều đó đúng là một quái sự ! Dĩ nhiên, đã là quái sự thì có ai tin được !

Từ Tuyết Hồng hoang mang cực độ.

Lâu lắm, một giọng già vang lên, phá tan im lặng đè nặng xuống cục trường.

— Phải mình chứ ! Tại hạ mình bạch rồi ! Họ tự xét không địch nổi chúng ta, nên tự phế hủy vũ công do đó, họ nhận rằng không biết vũ công !

Từ Tuyết Hồng a lên một tiếng, hướng mắt sang Nguyệt Cảnh Thiền sư quan sát lão tăng một lúc.

Nguyệt cảnh thiền sư từ từ gạt đầu :

— Cái gạt đầu đó, xác nhận lời nói của lão nhân vừa phát ra, giải bày trường hợp của phái Thiếu Lâm, với Từ Tuyết Hồng.

Từ Tuyết Hồng cố trấn định tâm thần, chưa kịp nói gì Nguyệt Cảnh thiền sư đã lên tiếng :

— Vị thí chủ nào đó, nói đúng, nhưng chỉ đúng một phần thôi. Trong phái Thiếu Lâm, từ trên xuống dưới, cộng tất cả là một ngàn ba trăm bảy mươi bốn người, tất cả đều phế hủy vũ công. Tự phế vũ công, chẳng phải vì nhận mình không đủ sức đối phó với các vị mà vì muốn tránh máu đổ làm ô uế Phật môn, một nơi trang nghiêm cần phải bảo trọng cho được phải thanh tịnh hoàn toàn. Sở dĩ bọn bản

tăng chấp nhận giải pháp đó, là thờ theo đức hy sinh của Phật môn xem cuộc đời như cội tạm, xác người không mãi mãi tồn tại với non sông, vũ trụ, có lúc nó sẽ thối sẽ hồi, bọn bản tăng không tha thiết với cái lẽ tồn tại vô thường, giữ làm chi một phương tiện tự vệ có tánh cách quá bạo tàn ? Bởi, muốn tự vệ hữu hiệu, tất phải hủy hoại đồng loại, điều mà Phật Gia dạy từ cổ tại đây !

Bọn người hiện diện lấy mắt nhìn nhau, không ai nói với ai một tiếng nào.

Mà cũng chẳng ai có lời gì đáp lại lão tăng.

Kể cả Từ tuyết Hồng và Đông phương Lôi cũng thờ người ra, đứng lặ g.

Bởi chẳng ai tưởng tượng nổi có sự tình như vậy.

Nguyệt Cảnh Thiền Sư tiếp luôn :

— Từ nay trở đi Thiếu lâm phái không còn cái duyên với giang hồ nữa.

Xin các vị hãy trở về !

Từ tuyết Hồng thở ra mấy lượt :

— Hiện tại, tôi chỉ trông thấy có ba vị mà thôi, thì làm sao biết được trọn số tăng đồ đều phế hủy vũ công như ba vị vừa nói ?

Nguyệt Cảnh Thiền Sư trở về chỗ cũ, lấy mõ và cái dùi.

Hai lão tăng kia cũng cầm dùi và mõ.

— Cả ba cùng nện dùi và mõ, tiếng cộc cộc vang lên. Từ hai cửa bên tả và hữu đại điện, chúng tăng đồ lũ lượt mà kéo đến.

Họ đi rất chậm, họ không lộ vẻ gì khác biệt trước cảnh tượng tại đại điện.

Họ cũng nhắm mắt, cũng niệm kinh, tiếng niệm rất nhỏ, song nhiều người niệm một lượt, âm vang rền dùi.

Rời bên ngoài đại điện, một số tăng đồ khác từ bốn phía khu sơn tự tràn đến.

Phải mất hơn nửa khắc thời gian, số tăng đồ toàn khu Thiếu lâm tự mới tề tựu đầy đủ.

Lúc đó, từ đại diện ra đến khoảng sân trống có chiếc đàn co nơi nào cũng chật người là người.

Bọn cao thủ Nhật Nguyệt trang phải dồn về một góc tường.

Nguyệt cảnh thiên sư cao giọng thốt :

— Toàn thể tăng đồ Thiếu lâm tự đã tập tậ tại đây, nếu thí chủ nhận thấy người nào có vũ công lại cứ gọi người ấy vào Vê minh Hội !

Từ tuyết Hồng đảo mắt một vòng, nhìn thấy người nào cũng nhắm mắt, cũng chấp tay, miệng niệm kinh tay lẫn chuỗi.

Ngay đây qua Đông phương Lôi hỏi :

— Người thấy sao ?

Đông phương Lôi không thể có một chủ ý nào trước sự bình mà từ ngàn xưa không hề có, và về ngàn sau hẳn cũng không có luôn.

Dù cho chính Đông phương bá chủ đích thân đến đây cũng phải sợ, không biết phải có thái độ nào thích đáng ?

Đông phương Lôi trầm ngâm một chút, ập úng :

— Việc này... việc này...

Hắn chưa thốt tròn câu, lão nhân trước đó lại cất tiếng :

— Tăng nhân Thiếu lâm tự quả nhiên đã làm một việc đại hy sinh đó, Phó Minh chủ và Địa đường đường chủ ! Vũ công của họ đã bị phê hủy rồi, song trong Tăng kinh Các còn nhiều pho bí kíp, những pho sách đó là những vật báu vô giá trong võ lâm. Phó Minh Chủ và Địa Đường Đường Chủ hãy bảo họ mang đến đây, giao nộp cho chúng ta, lấy được các pho sách đó rồi, chúng ta sẽ rút lui.

Đông phương Lôi và Từ tuyết Hồng bấy giờ mới để ý đến lão nhân đã phát thối đúng họ tên, lẫn nào cũng gây bất lợi cho Thiếu lâm phái cả.

Lão nhân đó, có dung mạo cực kỳ xấu xí, thân vóc cao lớn phi thường.

Lão nhân hoàn toàn xa lạ đối với Từ tuyết Hồng và Đông phương Lôi.

Với số tuổi rất cao lão còn phát âm sang sảng, thì công lực tu vi của lão phải thâm hậu phi thường.

Đông phương Lôi vội đáp :

— Cát hạ nói đúng ! Cát hạ là...

Lão nhân nghiêng mình :

— Đường chủ muốn hỏi tên lão phu ? Lão phu không có tên họ chỉ có chỉ có cái hiệu là Thiên Nhai Nhất Lão !

Đông phương Lôi buông một câu, khò lấp :

— Cát hạ có rất nhiều cao nhân đến Nhật Nguyệt trang thành lễ ở tại hạ không nhận tất cả mọi người, thật lời quá !

Thiên Nhai Nhất Lão tiếp :

— Các pho sách của Thiếu lâm tự nếu không được giao nộp cho các vị thì hậu hoạn vẫn còn.

Từ tuyết Hồng cao giọng :

— Nguyệt cảnh Đại sư có nghe chứ ?

Nguyệt cảnh đại sư bật cười mấy tiếng, vụt đứng lên, rồi bước ra ngoài vừa thốt :

Bản tăng từng nói, người xuất gia không còn tha thiết đến những gì trên đời, kể cả sinh mạng. Trong Tăng kinh Các, có tất cả một trăm bảy mươi chín bộ sách, dạy về vũ công, do Đại Ma sư tổ lưu lại.

Đông phương Lôi và Từ tuyết Hồng đồng hỏi :

Những pho sách đó, hiện còn ở lại Tăng kinh Các chứ ?

Nguyệt Cảnh Đại sư mỉm cười đưa tay chỉ chiếc đánh giữa sân :

— Đã được dời đến đó tất cả.

Từ tuyết Hồng cùng Đông phương Lôi đồng phi thân ra sân dùng chưởng kinh đánh bật chiếc đánh ngã qua mỗi bên. Một đồng sách lộ trước mặt cả hai, to bằng hòn gĩa sơn nhỏ.

Nếu sách đã biến thế cả rồi.

Sách không còn chữ, giấy đã ngả màu đất sẫm, tuy còn nguyên hình thức, song nếu có gió thổi qua, sách tan biến hẳn thì làm gì người cầm đến được?

Mà cầm làm chỉ những mảnh giấy đã tàn tro, tuy tro chưa tan rã?

Chường kinh của Từ tuyết Hồng và Đông phương Lôi cuốn theo chiếc danh, không quá trúng đồng tro đó, nếu đã trúng, nó tung bay cả rồi!

Từ tuyết Hồng hoặc tức giận, hoặc thị oai, phất bàn tay qua, gió phất sanh, quạt bay đồng tro, tung lên không gian, như vạn cánh bướm chấp chờn.

Đồng thời gian hơn ngàn tầng đổ rập nhau niệm tính, tiếng niệm vang rền, chấn động cả một vùng.

Cùng còn vài trang sách, còn tự dạng.

Cao thủ Nhật Nguyệt Trang nhặt những trang đó, đọc được một vài chữ.

Có người kêu lên:

— Lo hán quyền Pháp!

Có kẻ kêu lên:

— Phật Môn sư tử hồng thân Công!

Một kẻ khác quát, sủa:

— Thất thập Nhị sanh Địa Thúc!

Toàn là những pho sách quý, dạy các tập luyện những môn công bí truyền.

Nhưng một vài chữ còn lại, có giúp ích được ai?

Từ tuyết Hồng và Đông phương Lôi cũng lấy mắt nhìn nhau.

Đông phương Lôi thở dài:

— Chúng ta chỉ còn có cách là ly khai nơi này thôi!

Từ tuyết Hồng gật đầu:

— Không còn làm gì khác hơn! Tuy nhiên, với sự kiện này oai danh của chúng ta càng nổi dậy!

Đoàn nàng cao giọng ra lệnh:

— Xuống núi!

Đoàn người vội chuyển mình, chuẩn bị ly khai Thiếu Lâm Tự.

Trong khi đó, tầng đồ Thiếu Lâm không ngừng tụng niệm, tiếng tụng niệm vẫn vang đều đều.

Khi đoàn người Nhật nguyệt Trang xuống đến Thạch đình hơn mười cao thủ bỗng rập nhau hoan hô:

— Vô địch minh vai chấn thiên hạ, thành tích này do Phó minh chủ tạo nên! Xin phó minh chủ hãy nhận mấy lạy mừng của bọn thuộc hạ!

Hơn mười người đó đồng quỳ xuống, trước mặt nàng.

Những người còn lại, không thể không quỳ. Riêng vợ chồng Đông Phương Lôi, đứng cạnh Từ Tuyết Hồng.

Từ Tuyết Hồng cao hứng cực độ.

Từ ngày rời thạch động đến nay, nàng luôn luôn gặp may mắn, cao hứng chồng lên cao hứng, nàng có cảm giác như mình đang ước trong mây.

Hú vọng một tiếng dài, thoát bố, niềm cao hứng đang tràn ngập tâm tư, nàng khoát tay:

— Các vị đứng lên!

Khi mấy trăm cao thủ đứng lên rồi, Từ Tuyết Hồng dạy qua Đông phương Lôi hỏi:

— Tuy Thiếu lâm phái không gia nhập Vô địch, mình bội song sự tình hôm nay đã gây mạnh uy tín của chúng ta như vậy, kể ra chúng ta cũng thành công lớn. Bây giờ, rời nơi đây, chúng ta sẽ đi đâu nữa?

Đông phương Lôi đáp:

— Trở về Nhật Nguyệt Trang, xem Minh Chủ định đoạt như thế nào.

Từ tuyết Hồng không vui.

Cái ý của nàng là cứ đi tới, đi khắp cùng đất nước, đi như vậy cái danh của nàng mới tỏ rõ mọi nơi.

Nàng cau mày, thất:

— Ta nghĩ, mình không cần phải trở về. Bởi Tiểu Lâm tự còn ngăn sự chúng ta thay, hưởng hồ các môn các phái khác ? Tốt hơn mình nhân dịp này, đi thẳng đến vùng quán ngoại hoàn tất công việc tạo thành những phần tử chống đối, rồi trở về cũng không sao !

Đông phương Lôi không dám phản đối, đành gạt đầu :

— Cũng được ! Nhưng Phó Minh Cừ muốn đi nơi nào trước ?

Chiến thắng Vô Nga tôn Giả, đòn Thiếu Lâm Phái vào con đường cùng, Từ Tuyết Hồng tự cho là mình đã lập nên một thành tích bất hủ.

Trước đó, nàng còn chiều theo ý kiến của một vài người, bây giờ nàng xem mình như thánh như thần, tự nhiên nàng phải phạm vào cái lệ thông thường là nhiệm ý thì vị.

Khi nào nàng còn chịu mạng lệnh của ai ? Khi nào nàng còn nghe theo ý kiến của ai ?

Cho nên nàng không muốn trở về Nhật nguyệt trang.

Về đó, có Đông phương Bà Chủ, nàng sẽ là cái bóng mờ, nàng mất quyền chỉ huy, nàng còn phải chịu mạng lệnh của Minh chủ.

Ở ngoài, nàng hoàn toàn tự chủ, có trọn quyền sai khiến mọi người.

Thì nàng không thích về đó cũng là cái lý của nàng.

Nàng trầm ngâm một chút, đoạn đáp :

— Nga My Sơn ! Chúng ta đến đó, hội diện với Tịch Đại tiên sanh.

Nàng liếc mắt sang Tịch Linh một thoáng.

Tịch Linh vốn là con người không hề có một chủ ý nào, ai làm sao thì làm, nàng chẳng bao giờ dị nghị. Nàng hoàn toàn thụ động giữ ngày về với Đông Phương Lôi.

Bắt gặp ánh mắt của Từ tuyết Hồng, nàng hỏi hợp với cùng chẳng biết sự việc có liên quan với nàng như thế nào, mà Từ Tuyết Hồng nhìn nàng kỳ lạ ?

Từ tuyết Hồng suy nghĩ một chút, đoạn mỉm cười, tiếp :

— Từ lâu, Tịch Đại tiên sanh không gặp lại con gái, thuận đường ra Quan Ngoại, chúng ta dừng lại Nga My sơn, cho cha con gặp nhau, luôn tiện mình thỉnh tiên sanh gia nhập Minh hội. Các người nghĩ sao ?

Đông Phương Lôi cau mày, biết rõ cái thực ý của Từ Tuyết Hồng như thế nào.

Hắn không đồng ý lắm, song làm sao hắn nói gì trong trường hợp này ?

Hắn đành buông xuôi :

— Cũng được !

Hiện tại, hắn không có gì nói được, song hắn biết đường đến Nga my Sơn dài vạn dặm, chẳng phải đi một ngày một bữa là đến nơi.

Hắn nghĩ, trong thời gian bốn hành trên con đường vạn lý, hắn sẽ tìm được một biện pháp, giải tỏa sự khó khăn của hắn và của Tịch Linh.

Hắn gian ngoan, Từ tuyết Hồng cũng gian ngoan. Nàng thừa hiểu chủ ý của Đông phương Lôi như thế nào rồi.

Nàng thốt :

— Từ đây đến Nga my Sơn lộ trình thăm thẳm, chúng ta không cần đi gấp. Cứ từ từ mà tiến đến lúc nào cũng được. Người hãy chờ mười thuộc hạ lành lợi, cho đi trước, an bày nơi ở, chốn nghỉ cho chúng ta mỗi khi dừng chân, đồng thời liên lạc với vũ lâm hảo kiệt.

Đông Phương Lôi tuân hành ngay lệnh đó.

Đoàn người từ từ tiến tới, nhắm hướng Tây mà đi. Dĩ nhiên dọc đường, họ gặp rất nhiều cao thủ nghênh đón, xin gia nhập.

— Trong khi nàng vũ trụ trên con đường Tây hành, thì tại Nhật Nguyệt trang..

Du thiên Minh bị Đông phương bá chủ điểm huyết ngũ, chàng

đã ngủ đúng ba ngày đêm.

Lúc tỉnh lại, chàng hồi ức mọi sự tình, nhưng chỉ nhớ lại những gì trước đó ba hôm. chứ làm sao biết được những gì xảy ra trong thời gian bị đắm huyết ?

Tỉnh lại rồi, chàng tự hỏi Đông phương bá chủ có thành công trong việc giải độc cho chàng chăng ?

Chàng nhìn quanh phòng, không thấy bóng một người nào. Hiện tại, chàng nằm trên một chiếc giường tiếu.

X

CHƯƠNG LXVIII

LƯỢN SỐNG NGHIÊNG THÀNH

Du Thiên Minh ngồi dậy.

Chàng nghe toàn thân mỗi một phụ thường, các bộ phận như rã rời ra.

Chàng nghĩ, có lẽ vì nằm lâu, nên cơ thể bải hoải như vậy. chàng thử vận hành chân khí, xem các huyết mạch có được thông suốt chăng.

Chân khí lưu chuyển đầu đầu, chân khí đến đầu, chàng nghe khoan khoái đến đó.

Cuối cùng thì cái cảm giác bải hoải được tiêu tan mất dù sao chàng cũng phải mừng. Cho rằng chất độc đã được khử trừ hoàn toàn.

Chàng đứng lên, thử bước vài bước.

Rồi chàng cau mày, thầm nghĩ, chàng thì kẻ như vô sự rồi, còn Đông Phương Bá chủ ra sao ?

Lão đã hy sinh với chàng như vậy, chàng có nên tiếp tục chống đối lão nữa chăng ?

Một vấn đề mà chàng cho rằng nan giải !

Tâm tư cứ nghĩ ngợi miên mang, chàng cứ thẩn thờ mà bước tại.

Chàng đẩy cửa phòng định bước luôn ra ngoài.

Bên ngoài, có hai người, đứng lộng xuôi tay, hoặc đề giám thị chàng, hoặc đề phục dịch chàng.

Điều đó, chỉ có họ hiểu, mà cũng có thể họ kiêm cả hai phần việc.

Họ vừa thấy chàng, vội vòng tay cung kính chào.

— Đường chủ Thiên đường đã tỉnh !

Họ hỏi luôn :

— Đường chủ có điều chi phân phó ?

Du thiên Minh cau mày :

— Các vị gọi tại hạ là chi ?

Cả hai cung kính lặp lại :

— Thiên đường đường chủ !

Du thiên Minh phần nộ vô cùng.

— Họ gọi chàng như vậy, đúng là họ được lệnh của thượng cấp của họ phân phó, chứ chẳng phải tự ý của họ, nếu chàng mà phát tác, chẳng hóa ra oan uổng cho họ làm sao ? Mà phát tác thì có ích gì ?

Chàng dần cơn phân nộ, lạnh lùng hỏi !

— Tại sao hai vị gọi tại hạ như thế ?

Hai người đó định nín là Du thiên Minh thích thế lắm, cười cười rồi tự cười, cũng thất :

— Thiên đường chủ là đại công tử của minh chủ. Trong Minh hội có hai ngôi vị cao nhất, tiếp cận Minh chủ là Thiên Đường chủ và Địa đường chủ. Về nhị công tử, dĩ nhiên Thiên Đường phải là đại công tử chứ còn ai nữa ? Thuộc hạ suy theo đó mà gọi định như vậy, chàng hỏi như vậy !

Du Thiên Minh không muốn tranh biện với họ, chỉ ngăn chặn họ thôi :

— Từ nay, các vị đừng gọi như vậy nữa. Tại hạ đâu phải là người trong Vô Địa, minh ? Đã không gia nhập Vô Địa, minh thì làm gì có chức vị đường chủ !

Hai người đó há miệng, trừng mắt sừng sờ. Lâu lắm, cả không thất được tiếng nào.

Du Thiên Minh hỏi :

— Minh chủ hiện giờ ở đâu ?

Cả hai chưa hoàn hồn, Du Thiên Minh phải hỏi đến mấy lượt, họ mới bừng tỉnh, vội đáp :

— Minh chủ phân phó...

Họ đứng lại, tảo động biến sắc mặt.

Rồi họ ấp úng, tiếp :

— Minh chủ bảo...Minh chủ...

Du thiên Minh sa sũng, hấp tấp hỏi :

— Minh chủ bảo gì ?

Minh chủ làm sao ?

Chàng định nói là vì cứu chàng, Đông phương Bá Chủ, lần này nguy chứ không nghĩ là có một mưu mô gì.

Hai người đó, mỗi một lúc lâu, mới lấy lại bình tĩnh trong cơn giải thích :

— Minh Chủ vừa mới rời khỏi nơi đây, cách đây không đầy nửa khắc ! Lúc đó, sắc diện của người biến đổi thâm thâm không tưởng nổi ! Mồ hôi lại đổ ra, ướt cả đầu, cả mặt, đôi mắt là đỏ, đáng sợ thật thối, bọn thuộc hạ phải đi, nếu không chắc Minh Chủ phải ngã !

Du thiên Minh nghe nói ở tim, hỏi tiếp :

— Hiện tại, người ở đâu ?

Hai người đó đáp :

— Tính được trong phòng ! Tại khu trang viên này !

Du thiên Minh đặt chân, gất :

— Trời !

Ài không biết là trong phòng, ai không biết là tại khu trang viên này ? Nhưng thực sự tại đó : Trong ngôi nhà nào, ở hướng nào ?

Hai người đó vội rồi, hấp tấp đáp :

— Đại công tử đừng quá trách ! Minh Chủ đã có phân phó, là không được tiếp kiến với bất kỳ ai, bởi người cần tịnh dưỡng.

Cho nên bọn thuộc hạ chẳng biết rõ người hiện ở tại ngôi nhà nào.

Du thiên Minh cau mày.

Chàng có biết đâu, Đông phương bá chủ chẳng những không việc gì, trái lại còn cao hứng hơn lúc nào hết.

Lão không định ở gian phòng nào trong một ngôi nhà nào tại Nhật Nguyệt trang.

Lão cái đang làm một cao thủ lữ phương xa mới đến Vô Dịch minh mấy hôm rồi tra trộn theo đoàn quân viễn chinh của Từ Tuyết Hồng đến Thiệu lâm Tự.

Chỉ huy lão tự xưng là Thiên Nhai Nhất Lão, đệ Từ Tuyết Hồng và Đông phương Lôi hải lược.

Vì người trong Nhật Nguyệt Trang đông như biển, gia dĩ mỗi ngày có một số cao thủ đến xin gia minh, nên Đông phương Lôi ông thế nào nhớ mặt tất cả, do đó, hẳn không nghĩ ngờ, dù chỉ mới gặp Thiên Nhai Nhất Lão lần đầu.

Ra đi, theo đoàn thị vệ viễn chinh, âm thầm giám Từ Tuyết Hồng Đông phương bá chủ và bố trí mọi việc chu toàn đối phó với Du thiên Minh tại Nhật Nguyệt Trang.

Đĩ nhiên, Du thiên Minh mắc mưu lão.

Hai gã đó, lại tiếp :

— Minh chủ có dặn, khi nào Đại công tử tỉnh lại phải níu áo công tử nên luyệt công vận khí trong bảy hôm, có như vậy Đại công tử mới chóng bình phục.

Du thiên Minh hỏi :

— Minh chủ có cho biết là người phải cần bao nhiêu thời gian mới bình phục chăng ?

Hai gã đó chưa kịp đáp được, có hai người khác chợt đến nơi.

Hai gã trước chỉ hai người mới đến, thốt :

— Đại công tử hãy hỏi họ, chính họ đưa Minh chủ về phòng đây không chừng minh chủ có nói gì với họ.

Hai người mới đến, cung kính chào Du thiên Minh :

— Thiên đường có ở !

Lại hai người gọi nữa chàng là Đường chủ !

Chàng dở khóc dở cười !

Chàng muốn phát tác, muốn ngăn cấm họ, nhưng nghĩ lại chẳng ích gì. Tốt hơn, chàng đừng lưu tâm là được.

Cho nên chàng lờ đi, cố hỏi :

— Minh chủ ở tại đâu ? Hiện tại, người ra sao ?

Hai người ấy thở dài mấy tiếng rồi mới đáp :

— Minh chủ suy yếu quá chừng ! Không ai ngờ, Minh chủ có công cao như vậy, lại bỗng nhiên biến thành phế nhân !

Du Thiên Minh nổi giận :

— Tại hạ hỏi gì, hai vị cố nghe không, sao lại thốt vu vơ thế chứ ?

Tại hạ hỏi hiện giờ minh chủ ra sao ?

Hai người ấy lắc đầu :

— Bọn thuộc hạ không hiểu nổi nữa được rồi ! Bọn thuộc hạ đưa người về phòng rồi, là rút lui ngay, từ lúc đó cho đến bây giờ bọn thuộc hạ không gặp người nữa ? Nghe nói người đã hạ lệnh cho năm mươi tay cào thủ ngày đêm phải canh gác bên ngoài phía cửa phòng không cho bất cứ một ai vào trong phòng, quấy nhiễu người.

Du thiên minh ả lên một tiếng :

— Minh Chủ có cho biết là chừng nào người được bình phục chăng !

Hai người ấy gật đầu :

— Có chứ ! minh chủ phân phó bọn thuộc hạ trình lại với đường chủ biết, là người phải tịnh dưỡng ít nhất cũng bốn mươi chín ngày, và người không chấp thuận cho ai gặp người, kể cả Đường chủ !

Du thiên Minh rợn người.

Chàng rợn người vì một câu hỏi vừa Phát sanh nơi tâm tư song chàng chưa nêu ra, mà chàng lại thấy không tiện nêu chút nào.

Câu hỏi đó như thế này.

— Giả như mình chủ chết luôn trong phòng thì làm sao người có hay biết kịp thời ?

Không hỏi được, mà cũng chẳng nói gì hơn được, chàng thờ người ra đó.

Hai gã trước, vụt thốt :

Đường chủ đã tỉnh rồi, thuộc hạ chạy đi thông báo cho những người khác biết.

Du Thiên Minh toan ngăn trở họ, song họ đã thoát đi liền sau câu nói vừa buông dứt.

Họ chạy đi thông báo với những ai ?

Không lâu lắm, một toan người kéo nhau đến nơi. Tuy cao thủ Nhật Nguyệt trang, xuất chinh hơn ba trăm người. Song còn tại nhà một số khá nhiều.

Những người đó, họp thành một toan kéo đến, chào mừng Du Thiên Minh, mừng chàng. Từ h. lại mừng luôn vị tân Đường chủ.

Du Thiên Minh càng bực tức hơn !

Thả ra, tại Nhật Nguyệt trang ai ai cũng xem chàng là một Đường chủ !

Thế ra chàng nghiêm nhiên trở thành một đường chủ !

Chàng khoát tay loạn lên :

— Các vị hồ đồ quá ! Tại hạ nào phải là Đường chủ đâu mà gọi thế ?

Số người kéo đến, càng lúc càng đông Du thiên Minh như chìm mất giữa số đông, dù muốn ngăn chặn họ làm lẽ, cũng chẳng làm sao ngăn chặn được.

Bất buộc chàng phải bước vào phòng, tránh né họ.

Mặc chàng tránh né, bàn ngoài, từng loạt người thốt lên oang oang :

— Thuộc hạ bái kiến Đường Chủ ! Mừng cho Đường chủ qua tai nạn !

Lâu lắm tiếng chào mừng mới dứt.

Một người cao lớn tiếp nối:

— Thuộc hạ là Gia cát duy Hùng, có việc trình báo với Đường Chủ!

Du Thiên Minh giật mình.

Tại Thái Hồ có bảy mươi hai đỉnh núi nhỏ, Gia cát duy Hùng là nhân vật lãnh tụ của vùng đó.

Lão ta nửa chánh nửa tà, vũ công cực cao.

— Tuy Du Thiên Minh chưa từng gặp lão lần nào, song cái danh của lão thì chàng nghe lắm người nói đến lão. Người ta tặng lão cái hiệu Thái Hồ Thần Kếm, dù biết kiếm thuật của lão rất là cao.

Chàng do dự, chưa biết là nên tiếp xúc với lão hay không nên không vội ứng tiếng.

Lão lặp lại câu nói:

— Thuộc hạ có việc trình bày với Đường chủ!

Không trợn quyết liệt từ khước, chàng đáp:

— Xin mời vào!

Cánh cửa phòng mở, một người cao, ốm bước vào nghiêng mình chào, đoạn thốt:

— Vì có việc cần nói với Đường chủ, nên thuộc hạ mạo muội đến đây, mong đường chủ từ chối cho!

Du thiên Minh khoát tay:

— Tiên sanh muốn nói những gì, cứ nói, nhưng trước hết, Tiên Sanh đừng gọi tại hạ như thế, bởi tại hạ có là Đường Chủ đâu?

Chàng phủ nhận, Gia cát duy Hùng bất chấp điều đó, cứ tiếp luôn:

— Thuộc hạ có nhiệm vụ tiếp đón hào kiệt bốn phương đến gia nhập Vô địch minh Hội, hôm nay có người em gái của Giáo Chủ Bái Hòa Giáo từ Tây Vực đến, nên thuộc hạ vào đây thỉnh Đường Chủ. Cầu tri cuộc gia minh cho đúng với nghi thức!

Du thiên Minh lắc đầu:

— Tại hạ không là Đường chủ, thì chủ trì thế nào được? Tại hạ có biết nghi thức gì đâu? Việc đó không liên quan gì đến tại hạ trên sanh cứ tùy tiện mà làm!

Gia cát duy Hùng cau mày:

— Đường chủ phải biết, Bái hòa giáo rất có thế lực tại Tây Vực hôm nay có người em gái đến đây, xin gia minh, là điều may trên chỗ tường đó, Đường chủ phải đích thân chủ trì sự việc mới có. Bởi mình chủ...đã...

Nghe nhắc đến Đông Phương bá chủ, bất giác Du thiên Minh thò dáo.

Chàng trầm ngâm một lúc, rồi buông gọn:

— Trên sanh nên chờ Phó minh chủ!

Gia cát duy Hùng kêu lên:

— Chờ Phó Minh Chủ biết đến bao lâu nữa? Hiện nay, Phó Minh Chủ và Địa Đường Chủ đã xuất lĩnh một toàn người, đến Thiệu Thất Phong, hỏi tội Thiếu Lâm phái, ngày về hẳn phải còn xa!

Du thiên Minh suýt nhảy dựng lên, lắp lắp hỏi:

— Có việc như vậy à?

Gia cát duy Hùng gạt đầu:

— Phải! Cứ theo tin đưa về, thì Nhật Nguyệt Trang hoàn toàn thắng lợi. Một lão tăng đã bị Phó minh Chủ hạ sát, toàn thể tăng nhân đều được phá hủy vũ công, bao nhiêu kinh sách đốt sạch từ nay phái vô đó, không còn liên quan đến chuyện vũ lâm nữa!

Du thiên Minh nghe ở tai bùng bùng.

Chàng nằm mộng cũng không hề tưởng nổi một việc như vậy có thể xảy ra.

— Lão lắm, chàng mới thốt:

— Việc thành rồi, họ sẽ trở về, chắc không lâu đâu!

Gia cát duy Hùng lắc đầu:

— Không!

Họ đâu có về? Họ thừa cái thể mạnh, đó mà đi thẳng về hướng

Tây, vào Tứ xuyên, đến Nga my Sơn, hội diện với Tịch Đại tiên sanh luôn !

Du Thiên Minh hết sức là khổ tâm. Mà cũng chưa xót cho lão vô cùng !

Chàng khổ tâm vì cái việc chàng lo sợ, đã đến, đó là việc Đông Phương Bá Chủ gây chiến vũ lâm !

Và chàng chưa xót vì nửa năm trước, chàng có đến Nga My Sơn yết kiến Tịch đại tiên sanh.

Tiền sanh không tiếp chàng, sợ còn dính dáng đến sự việc trên giang hồ. Lão tướng lao im lặng như vậy, là sẽ thoát lọt ngoài vòng thị phi !

— Nhưng, lão thù phận, mà nào có chắc được an thân ? Người ta không chịu đề cho lão an phận, thì lão cũng đừng hòng !

Và người ta đã bắt đầu quấy lão rồi đó !

Nga my Sơn, hầu như ở tận phương trời, hành trình khó khăn phải trải qua từ sáu bảy tháng trở lên !

Trong thời gian đó, chàng phải ở lại đây, bất động nhìn sông gió, cần quét giang hồ sao ?

Chàng hết sức lo lắng, lòng chàng như lửa đốt, lửa càng phút càng cao ngọn.

Đang lúc chàng hoang mang, nôn nóng, Gia Cát duy Hùng lại cất tiếng :

— Em gái của Bái Hổ Giáo Chủ đến đây, nếu thuộc hạ không nghênh tiếp thì thành ra thất kính. Khách có thân phận rất cao, người nghênh tiếp cũng phải có thân phận tương xứng, nếu mình mà thất kính, người ta sẽ bất mãn, vũ lâm Tây Vực bất mãn là điều bất lợi cho Minh Hội đó, Đường Chủ ! Minh Hội bất lợi, là chính lệnh tôn bất lợi mà lệnh tôn thì... thay Đường Chủ làm được cái việc...

Lão ta không nói tiếp.

Nhưng người nghe vẫn minh bạch như thường.

Bởi minh bạch, nên Du thiên Minh hết sức xốn xang. Dù vậy, chàng làm sao đáp ứng lời thỉnh cầu của Gia cát duy Hùng, chủ một cuộc lễ gia minh ?

Nhất định là chàng không thể làm việc đó rồi ! Bởi nhận làm việc đó, là nhận mình Đường chủ, người trong Minh hội.

Chàng trầm ngâm mãi, tìm một giải pháp ứng phó với sự việc.

Gia Cát duy Hùng lại tiếp :

— Thuộc hạ có biện pháp này, chẳng hay Đường Chủ ưng thuận áp dụng chăng ?

Du thiên Minh hấp tấp gục :

— Cứ nói, Tiên Sanh ! Nói nhanh đi, Tiên sanh !

Gia cát duy Hùng thở :

— Đường chủ không muốn chủ trì lễ gia minh thì thuộc hạ trước hết đưa khách đến đây, hội diện đường chủ, sau đó, lại đưa khách đến sảnh đường, cuộc lễ sẽ do thuộc hạ cử hành. Chẳng hay đường chủ nghĩ sao ?

Du thiên Minh nhận ra, biện pháp đó hợp lý bất quá gì ằng chỉ tiếp kiến viên khách một lần, thì có chi đáng ngại đâu ?

Mà dù có lo ngại, cũng chẳng quan trọng lắm, so với sự hy sinh Đông phương bá chủ.

Chàng gật đầu :

— Biện pháp đó được lắm, tiên sanh. Tiên sanh cứ đưa nàng đến đây !

Gia cát duy Hùng cáo từ, lui ra ngoài.

Du Thiên Minh đi tới đi lui, tâm tư nặng nặng với ngàn muôn niềm.

Đang lúc chàng miên mang suy nghĩ, bỗng có tiếng keng keng vang lên mừng mừng tượng tiếng hoàn kiêu chạm vào nhau.

Rồi có tiếng gọi của Gia Cát duy Hùng vang lên bên ngoài cửa :

— Viên khách đã đến !

Du thiên Minh đáp :

— Thế thì xin mời vào !

Cửa mở ra, người chưa có vào thì một mùi thơm bay qua cửa loang trong không gian, gian phòng nghe nức thú hương kỳ lạ.

Mùi hương đó gây niềm khoan khoái vô cùng, ai không muốn người cùng thích người,

Du thiên Minh hít mấy hơi đoạn ngừng đầu lên nhìn ra, bất giác sáng mắt liền.

Gia cát duy Hùng đứng nép qua một bên, nơi giữa khung cửa một người đẹp đã xuất hiện.

Thiếu nữ, tuổi tác độ chừng hai mươi, tóc xòa phủ bờ vai nơi trán có cài một chiếc vòng chặn tóc bằng đá quý màu trắng đỏ ửng hồng.

Nàng trắng hơn tuyết ?

Lớp áo dò bằng sa mỏng để lộ rõ thân hình có được những đường cong tuyệt mỹ, màu áo tị với màu da, nếu không có những mảnh vải che phủ các chỗ kín, có thể cho rằng nàng đã để thân trần

Khi nàng di động lớp áo gọn lắt tắng, biến nàng thành một đóa mây mờ vờn vờn theo gió.

Nhìn người đẹp Du thiên Minh sững sờ, lâu lắm mà chàng chưa nói được mấy tiếng xã giao.

Chàng lúng túng rõ ràng:

Chẳng lẽ cứ đứng đờ ra đó, chàng chạy qua Gia Cát duy Hùng, hỏi :

— Gia cát tiên sanh vì cớ nương đây...

Nhưng Gia cát Duy Hùng đã đi mất từ lâu ?

Thành thử, chàng bỏ lửng câu nó, thành thử chàng tro trẽn quá chừng ?

Trong khi đó, thiếu nữ từ từ bước tới, chớp chớp mắt ánh thu ba.

Du thiên nghe mình tim đập mạnh hơn lúc nào hết, nhưng chàng vẫn bất động tại chỗ.

Thiếu nữ cứ tiến đến.

Đen sát sát bên chàng, nàng đưa tay lên. Bấy giờ một cử động thuần thực, nàng lắc nhẹ cánh tay áo thật vào, bày cánh tay tròn lẳn trắng mịn.

Nàng đặt bàn tay đẹp lên vai chàng.

Du thiên Minh nghe như máu trong người ngưng đọng, máu đọng mà lồng ngực suýt vỡ, bởi hồ hấp cũng đã ngưng luôn, không khí không được trả ra, cũng phồng lồng ngực ứ đến tận yết hầu.

Chàng đâu phải là con người háo sắc? Song tại sao có hiện tượng như vậy ?

Chàng đưa tay lên, nắm bàn tay nàng...

Du thiên minh nắm mạnh cũng không tưởng nổi là mình đã bị Đông phương bá Chủ đưa vào tròng.

Nữ nhân đó, nào phải em gái của vị Giáo chủ nào tại Tây Vực đâu ?

Sự tình hoàn toàn do Đông phương Bá Chủ mà tạo dựng cả, và nữ nhân đó, không ai khác hơn là Liễu Thúy Hoa, ngoại hiệu Phật Thế Động Tâm, một con đằm phụ khét tiếng trên giang hồ, do lời mời của Đông phương Bá Chủ, đến đây để dụ hoặc Du thiên minh.

Lão biết, Du thiên Minh là con người quang minh chánh trực không hề tha thứ hành vi của lão, dù lão là đáng sanh thành ra chàng.

Muốn cho chàng phải tuân phục, bằng lòng hiệp tác với, phương pháp duy nhất là làm cho chàng mất danh dự, có như vậy chàng mới không tự hào nữa, vì khi viên chàng không còn dám dùng lời ngẩng mặt trách cứ lão.

Do đó, lão cần sự tiếp trợ của Liễu Thúy Hoa và mùi hương kỳ lạ kia, chính là một loại mồi dục.

Chàng đã bị lão dùng thủ đoạn, đưa vào cảnh đim ờ, nghìn năm không mong chuộc lại sự lỡ lầm ?

Khi chàng tỉnh lại, chàng không ức độ nổi là mình đã mà mang bao lâu...

Năm ngón nơi lòng chàng, Liễu Thúy Hoa đang khóc ra chiều hối hận...

Nàng vừa khóc, vừa ngược mặt, nhìn chàng.

Đương nhiên, nàng có thừa thủ đoạn làm điên đảo một nam nhân hưởng, chỉ nam nhân lại là Du Thiên Minh, một chàng trai chưa hề tiếp cận nữ giới?

Du Thiên Minh vội đẩy nàng ra, song chàng không làm nổi cái việc quá nhỏ mọn đó.

Chàng không còn một điểm khí lực nào.

Chàng đẩy nàng, đẩy không nổi, nàng lại còn nép miu sắt chàng hơn.

Chàng kêu lên :

— Tại sao lại có một sự việc như thế này ? Tại sao ? Tại sao ?

Có ai nói cho chàng biết tại sao ?

Chàng nghe cổ họng mình nóng rang, như có lửa đốt bên trong bắt buộc phải há rộng miệng, thở phào phào, trút thoát bớt hơi nóng.

Rồi chàng rít lên :

— Người... người...

Chàng kháng thể nói gì hơn ?

Liễu Thúy Hoa buông gọn :

— Giận mà làm gì, chàng ? Thiếp đã là người của chàng rồi !

Chàng sững sờ, lâu lắm, mới hỏi được một câu !

Người là ai ?

Nàng đáp :

— Thiếp là Liễu Thúy Hoa, em gái của giáo chủ bát hỏa giáo tại Tây vực ?

Lúc đó tâm thần của Du Thiên Minh rối loạn cực độ, chàng không còn sống suốt như mọi lúc.

Chứ nếu không chàng đã nghĩ ra trên giang hồ, có một nữ đảm lặc, tên Liễu Thúy Hoa.

Chàng nhếch nụ cười khờ.

Sự tình đã như vậy, chàng còn oán trách được ai ? Chàng là người quân tử, tự nhiên phải thức ngộ cái phần trách nhiệm đó của mình.

Bởi, chàng không thể đổ lỗi hoàn toàn cho nữ nhân được. Sự việc mà chàng vừa phạm vào, sự việc đó không thể đơn phương mà có, trừ khi dùng bạo lực !

Nàng không dùng bạo lực, chàng còn trách làm sao, khi chàng đồng tình.

Chàng lặng người, không còn lời gì nói nữa, sau một câu hỏi gọn.

Nàng tiếp luôn :

— Chàng nói đi ! Bây giờ thiếp ở luôn tại đây, phục dịch chàng. Như thế có tiện không ?

Du Thiên Minh chết trận cõi lòng.

Lâu lắm chàng mới thốt :

— Người mặc ý phục vào đi, rồi muốn nói gì hãy nói !

Chàng ôm đầu, nếu có thể, chắc chàng bứt trợn mái tóc không chứa một sợi.

Chàng không còn tưởng là mình đã trải qua một cơn mộng sự thật quá rõ ràng ! Sự thật bằng xương bằng thịt trước mắt đó, bên cạnh đó !

Chàng quay mình, tránh cái thế đối diện với nàng.

Vừa lúc đó, Già Cát Đuy Hùng cất tiếng ở bên ngoài cửa phòng.

— Thuộc hạ có việc trình báo với, đường cho !

Sôi giận vì cái tiếng xung hô đó, mà cũng sự việc vừa qua nhưng không còn nghị lực cãi vả nữa, Du Thiên Minh buông gọn :

— Có vào !

Đi nhiên, Già Cát Đuy Hùng đã biết không gì xảy ra bên trong, trong thời gian lão ăn mặt.

Nhưng, lão phải đóng kịch đúng theo sự sắp xếp của Minh chủ.

Vào trong phòng, nhìn Liễu Thúy Hoa, lão sững sờ một lúc, đoạn kêu lên :

— Đường chủ !...sao...sao...

Du Thiên Minh chỉ mong đất dưới chân sụp thành hố, cho chàng chúi xuống đó, dù có chết luôn, cũng chẳng sao !

Mặt chàng đỏ lên, lưỡi chàng cứng đờ.

Bỗng, gia cát duy Hùng bật cười ha hả :

— Thuộc hạ hiểu rồi ! Thì ra là vậy !

Là vậy, là làm sao ?

Lão tiếp luôn :

— Làm người, không hưởng phong lưu thì thật là uổng một kiếp sống ! Vì cô nương đó, đẹp kinh hồn như thế đó, đường chủ không động tâm tư làm sao được chứ ? Ha ha ! Mãng chíp Đường chủ thánh công !

Du Thiên Minh vừa thẹn, vừa uất, muốn mắng lão ta nặng nề. Nhưng, mắng làm gì, khi sự việc đã rồi ? Có mắng cũng không cứu vãn được gì.

Chàng cười khờ, không đáp :

Lão lại tiếp :

— Cái điều rắc rối, nhất là vị cô nương này có lai lịch không tên. Nàng là em gái giáo chủ Bắc Hòa Giáo, tự nhiên không thể tùy tiện mà xử trí nàng. Một ngày kia, phó minh chủ trở về..

Du thiên minh hấp tấp hỏi :

— Gia cát Thiên sanh có cao kiến như thế nào ?

Gia cát duy Hùng lắc đầu.

Một lúc lâu, lão thốt :

— Theo thuộc hạ nghĩ, đường chủ nên chờ Minh chủ phục hồi chân lực, rồi nhờ người liệu định cho. Huống chi, phó minh chủ vắng mặt thì đúng lúc Đường chủ hưởng lạc thú ! Được mấy hôm hưởng mấy hôm, phải không Đường chủ !

Du thiên Minh nhìn sang Liễu Thúy Hoa.

Liều Thúy Hoa từ từ tiến đến bên cạnh chàng, tựa mình vào chàng.

Chàng không bỡ ngỡ làm một cử động gì, chỉ ở đời dài.

Gia cát duy Hùng rút lui liền, không trình báo gì cả, như lão võa tuyên bố.

Lần đầu tiên, bị thuốc mê, Du Thiên Minh không kiềm chế lòng được. Lần này, có cần gì thuốc mê nữa đâu. Chàng đã gả lửa rồi, phương cương, gia dĩ, chưa lần nào tiếp cận nữ nhân, tự nhiên chàng phải ngắt ngay trong cái mới mở mẽ ly đó.

Du Thiên Minh đã sa vào trong, thì cái kế của Đông phương Bá Chủ đã tiệt hiện đúng mức.

Lão thành công hoàn toàn.

Và chính lúc cái kế đã hoàn thành, lão trở về Nhật Nguyệt Trang.

Lão nhận thấy, không cần phải theo bọn Từ tuyết Hồng đến Nga my sơn, nên âm thầm trở lại.

— Lao vừa về đến Nhật Nguyệt Trang, Gia cát duy Hùng tường thuật rành mạch sự việc đã xảy ra tại nhà, trong thời gian, lão vắng mặt.

Nhưng, lão không lộ diện.

Mãi đến mấy hôm sau... Và lúc đó, mười lăm hôm đã qua rồi, từ ngày Du thiên Minh rơi vào mê hồn trận.

Đông Phương Bá Chủ mới nương gậy, ra khỏi phòng.

Bây giờ, Du thiên Minh không còn quyết liệt nữa chàng đã chựa sành đường, xử lý mọi sự vụ của Minh Hội.

Đông Phương Bá chủ chợt đến nơi.

Mọi người đều đứng lên, tiếp đón.

Du Thiên Minh cũng tiếp đón, chàng mở miệng, dịch chào song ngậm miệng lại liền !

Gọi lão như thế nào ? Minh chủ ? Thiên sanh ? Phụ thân ?

CHƯƠNG LXIX

SƠN CỐC THỦY PHONG

Chưa có thái độ mới, chàng phải dùng lối xưng hô cũ. Với hai tiếng mình chủ, lối xưng hô tách nghi hơn, bởi chàng đang ở Tổng Đàn, nói chuyện với vị thủ lãnh của mình hội.

Chàng hỏi :

— Mình Chủ đã phục hồi nguyên trạng ?

Đồng phương bá chủ cười nhẹ :

— Lão phu bắt đầu đi đứng được rồi, nhưng người đừng lo nghĩ gì về lão phu, cứ thi hành nhiệm vụ của mình đi !

Du Thiên Minh cười khò :

— Mình chủ đã mạnh rồi, thì lại họ đâu còn tư cách gì xử lý các sự vụ này nữa !

Đồng phương bá chủ cau mày :

— Người nui sáo lạ thế ? Người là Đường chủ Thiên đường thì trong tương, lại sự vụ của Minh hội sẽ do tại anh em người chiêu quân. Người không nhận lãnh, thì ai nhận lãnh ?

Đồng Phương bá chủ vừa xuất hiện trở lại, là dồn chàng vào cảnh khó !

Chàng chưa cội lão là phụ thân, lại còn xưng tại họ như vậy đủ biết chàng không thể chấp nhận mình là người trong Minh Hội.

Giả như Đồng Phương Bá Chủ đồng bày về cái việc tạo nên Minh Hội này, thì rất có thể chàng đã nhìn nhận lão là phụ thân rồi !

Bởi chàng có chống đối, là chống đối hành vi của lão, chứ khi nào dám bỏ thiên luân, phủ nhận đấng sinh thành !

Bây giờ, chàng nhận chức Đường chủ, chẳng hóa ra chàng tán đồng hành vi của lão sao ?

Chàng đáp ứng :

— Tại họ...tại họ...

Đồng Phương Bá Chủ vẫy tay về phía bọn thuộc hạ bảo :

— Các người lui ra ! Ta cần thương nghị với Đường Chủ !

Hơn trăm người lặng lẽ rút lui ra ngoài.

Nhưng, Đồng Phương Bá Chủ lại tiếp :

— Chỉ một mình Gia cát tiê, sánh ở lại.

Đã ra đến cửa rồi, nghe gọi, Gia Cát Duy Hùng vội trở vào.

Bây giờ, tại đại đường, chỉ còn ba người, trong số, lại có Gia cát duy Hùng. Du Thiên Minh đã biết Đồng phương bá chủ sắp nói gì rồi.

Chàng nghe con tim đập mạnh, hồi hộp chờ.

Đồng Phương bá chủ trầm giọng :

— Bạch con ! Cha nghe nói, con đã có liên hệ quan trọng với em gái giáo Chủ bí hỏa giáo tại Tây Vực ?

Du thiên Minh đỏ mặt, ấp úng :

— Quả...quả có như vậy !

Đồng Phương Bá Chủ bật cười ha ha :

— Tuy vậy, chẳng có gì quan trọng đâu, con ạ ! Phàm làm người, ai không thích phong lưu ? Gặp cách phong lưu, cứ toại hưởng. Hưởng chi, con còn nhỏ tuổi, cái tuổi cần hưởng phong lưu ! Cha có thấy một nàng ấy, xem ra nàng cũng đáng được làm bạn với con. Có điều cha rất ngại, là khi Từ cô nương trở về đây, hẳn phải có sóng gió nổi lên ? Con có nghĩ đến trường hợp đó chứ ?

Du thiên Minh thờ dãi :

— Có !

Trước kia, chàng quyết cường, kêu hùng biết bao ! Bây giờ chàng chẳng còn một điểm dũng khí.

Đồng phương bá chủ mỉm cười :

— Rồi con sẽ xử trí làm sao ? Con có nghĩ ra biện pháp nào thích đáng chưa ?

Du Thiên Minh lại thờ dãi, lắc đầu :

— Chưa ! Mà có lẽ không nghĩ ra rồi !

Đồng Phương bá Chủ nghiêm giọng :

— Không thể không có biện pháp được ! Sự việc này, rồi sẽ

Du Thiên Minh thờ người đứng lạng, một cơn bão lớn đang nổi dậy trong tâm tư.

Một lúc lâu, bỗng chúng nghe một tràng cười khanh khách vang lên bên ngoài.

Giọng cười trong trẻo, chứng tỏ do nữ nhân phát ra.

Rời Liễu Thúy Hoa xuất hiện.

Nàng xuất hiện, Du thiên Minh càng thêm bối rối, bởi chàng còn bị nàng mê hoặc như thường. Không tự chủ được chàng bước tới, nắm tay nàng.

Nàng trách :

— Sao lâu quá, chàng chưa về phòng ? Thiếp đã chuẩn bị mấy món, chờ chàng đánh chén. Chờ mãi không thấy chàng trở lại, thiếp tịch mịch vô cùng ?

Du thiên Minh đáp gấp !

— Về chứ ! Tại hạ về ngay đây, cô nương !

Đa ý nắm với nhau qua nửa tháng rồi, chàng chưa có tiếng xưng hô nào khác hơn mấy tiếng sao tại hạ và cô nương.

Càng qua, chàng chưa dứt khoát thái độ đối với người mà hiện tại chàng tha thiết.

Tha thiết vì luyện ái, hay bị dụ hoặc ?

Gia cát duy Hùng mỉm cười :

— Đường Cầu cứ đi. Sự việc ở đây, đã có thuộc hạ ?

Thực ra Đồng phương bá chủ cũ g không ngờ Du thiên Minh đắm say nữ sắc đến mức độ đó.

Nhưng, chàng càng đắm say, lão càng có lợi, chứ sao ?

Từ nay, chàng sẽ không còn cao mặt với lão nữa. Từ nay, chàng sẽ hoàn toàn do lão thao túng !

X

Trên đường chinh Tây, Từ tuyết Hồng không gặp một trở lực nào cả.

Cao thủ lần lượt theo về, càng ngày càng đông. Đoàn người được tăng cường hùng mạnh.

Một tháng, hai ba tháng trôi qua...

Nga My Sơn đã hiện ra trong tầm mắt bọn của người chính tiêu.

Khi đến chân núi, Từ Tuyết Hồng chọn mười cao thủ vào cốc thông tin với Tịch Đại tiên sinh.

Mười người đó, ra đi một ngày, mới trở lại.

Từ tuyết Hồng hỏi :

— Tịch đại tiên sinh nói như thế nào ?

Mười người đó cũng nhìn nhau, rồi một người cười kìa, đáp :

— Bọn thuộc hạ không hề gặp Tịch đại tiên sinh !

Từ Tuyết Hồng nổi giận :

— Thế là các người không tuân lệnh ta ?

Mười cao thủ biến sắc, hấp tấp thốt, ai cũng muốn thốt, không ai nhường lời ai, thành ra hơi ồn, đại khái như thế này :

— Bọn thuộc hạ nào dám bất tuân ? Song chỗ ở của Tịch Đại tiên sinh thâm sâu quá, đường vào lại hiểm trở, bọn thuộc hạ tìm mọi cách cố đi nơi, song chẳng làm sao vào lọt !

Từ tuyết Hồng day lại, hỏi Tịch Linh :

— Có đúng vậy không ?

Tịch Linh gật đầu :

— Đúng vậy ! Đường vào Thuyết phong cốc vô cùng hiểm trở, một người chặn lối, ngàn người đành bỏ tay :

Từ tuyết Hồng bật cười hắc hắc :

— Giả như con gái tìm đến, Tịch Đại tiên sinh có cự tuyệt không ?

Tịch Linh cúi đầu, không đáp.

Đông phương Lôi thường xót cho vợ quá, vội đáp thay :

— Theo ý huộc hạ, chúng ta không cần dùng đến phương pháp nhờ Tịch Linh dẫn đường. Chúng ta cứ đến thẳng nơi đó, phổ trương thịnh thế. Thấy chúng ta rồi, Tịch Đại tiên sinh sẽ biết là không chống cự nổi, bảo phải thay đổi chủ ý.

Từ tuyết Hồng cau mày :

— Ta chỉ mong được như vậy, chứ nếu không thì chúng ta phải vất vả lắm đó !

Nàng liếc sang Tịch Linh như thăm dò.

Tịch Linh rung người lên. Từ lúc đặt chân lên vùng phụ cận Nga my Sơn Tịch Linh đã lo sợ rồi. Nàng lo sợ vẫn vợ, sợ trăm ngàn đời.

Bây giờ đến đây nàng càng sợ hơn.

Và Từ Tuyết Hồng trừng mắt nhìn nàng, niềm sợ hãi nơi nàng đã lên cao độ lắm rồi.

Và đến đây, bao kỷ niệm sống lại, niềm xưa cũ giao chuyển hiện lên trong ký ức. Nàng man mác buồn mà cũng nôn nóng gặp mẹ cha.

Lúc yêu Đông phương Lôi nàng không nghĩ đến hậu quả hôm nay.

Nàng đã được chồng, nhưng lại mất cả cha lẫn mẹ !

Được như thế, có lợi gì ? Thành tựu nhân luân, song nàng lại mất thiên luân à

Điều mỉa mai nhất cho nàng, là trước kia, tại Diên Vô trường của Nhật Nguyệt trang, nàng khởi đại đồn độ theo chồng, bỏ cha lẫn Tịch Đại tiên sinh bẽ mặt. Ớc uất, suýt mất mạng.

Rồi bây giờ, nàng lại tham gia chiến dịch Đông phương bá chủ phát động, diệt trừ phụ thân nàng à

Nàng có cảm nghĩ gì ?

Nàng nuối tiếc quá, không có một phản ứng nào cả và lặng lẽ theo đoàn người gây khó cho phụ thân nàng !

Nàng sợ uy quyền của Nhật Nguyệt trang à Nàng quá yêu Đông phương Lôi nên không dám phản đối nhà chồng !

Từ chân núi đến cốc khẩu Thuyết phong, đoàn người đi trọn một ngày.

Đến hôm sau, vào giờ ngọ, bọn hướng đạo trở lại báo cáo với Từ Tuyết Hồng là cốc khẩu ở phía trước cách không xa.

Đông phương Lôi lập tức hạ lệnh.

— Tấu nhạc !

Tiếng nhạc vang lên, do hơn hai mươi nhạc khí tấu chấn động cả một vùng vắng lặng.

Theo tiếng nhạc, đoàn người cứ tiến tới. Cuối cùng, họ cũng đến nơi.

Cổc kầu, do hai vách đá cao sừng sững tạo thành, khoảng giữa hai vách đá rất hẹp, vừa đủ một người chui qua.

Trong lối hẹp đó, đá chồng lên nhau, hòa tó, tròn nhỏ, cao hơn bốn năm trượng, gồ ghề, lởm chởm.

Đoàn người, gồm những cao thủ, xuyên qua lối đó, cũng chẳng khó khăn gì.

Cái khó là ở trên hai đầu vách, đá chất rất nhiều, nếu có ai ở trên xô đá xuống, thì người bên dưới ắt phải tan xương, nát thịt.

Ga đi họ đồng người, không thể nhảy tránh mà kông chạm vào nhau, do đó, phải có hao nhân mạng là cái chắc.

Đã được chất đồng trên đầu vách như vậy, là người trên Nga my Sơn có chuẩn bị rồi !

Từ Tuyết Hồng trước ánh lảnh đỏ, cau mày, gọi Đông Phương Lôi, hỏi :

— Trừ con đường này, không có lối nào khác vào Thuyết Phương sao ?

Đông phương Lôi hiểu rồi, đáp :

— Đây là lối duy nhất. Minh C. B. a ! Nếu chúng ta có cánh, thì lại là một việc khác !

Hắn đưa tay chỉ những ngọn núi bao bao bọc chung quanh, gợn cao vút, vách t.ần, đứng, chom chom.

Hắn nói thêm, chưa chưa chắc gì người có cánh mà bay qua những ngọn núi đó !

Từ Tuyết Hồng thở ra mấy lượt, đoạ bèo :

— Bao tin đi, rằng có tá đến !

Đông phương Lôi gật đầu. Dạy qua phía các cao thủ, vẫy tay Hằng mấy trăm người cũng hét lớn :

— Phó minh chủ Vô địch minh đã đến !

Hét lên một loạt rồi, đoàn người đi tới, đi mấy bước lại hét lên, chốc chốc lại hét lên.

Họ hét không biết bao nhiêu lượt rồi.

Tiếng hét của tăng mấy trăm cao thủ, do nội lực truyền đi, hẳn phải vang xa, kè có trên mười dặm đường.

Đến gần người trong sơn cốc phải nghe.

Họ hét như vậy, độ nửa khắc thời gian và khi họ đến gần cốc khầu, họ dừng chân, mà cũng dừng hét.

Kiêu một tiếng đáp.

Nhưng, trên đầu hai vách đá, có bóng người chớp động.

Bên dưới im lặng, một lúc lâu, sau cùng bên trên đầu vách đá, có tiếng thốt vọng xuống :

— Từ lâu, Nga My Phải không tiếp khách. Xin các vị hãy trở về !

Từ Tuyết Hồng cao giọng hỏi :

— Con gái đã trở về, Tịch Đại tiên sinh cũng từ khước gặp mặt nữa sao ?

Mấy phút trôi qua trong im lặng.

Sau đó, bên trên thốt vọng xuống.

— Ga sư bảo, người không có con gái. Các vị lầm rồi.

Tịch Linh và Đông Phương Lôi đương nhiên là có nghe câu đó.

Cả hai nhận ra đồng là âm tính của đại sư huynh.

Đông Phương Lôi thì thần nhiên, còn Tịch Linh xúc động lắm tình, bật khóc.

Đông phương Lôi vội về về :

— Đừng bi lụy, Tịch muội ! Chẳng sao đâu !

Chẳng sao là sao ? Hắn cũng chẳng biết là sao nữa, bất quá, hẳn không muốn cho Tịch Linh quá thương tâm thôi !

Từ Tuyết Hồng lạnh lùng nhìn hai vợ chồng, rồi cười lạnh thốt :

— Tịch đại tiên sinh xử sự như vậy, chúng ta chỉ còn có cách là đột nhập Thuyết phong Cốc !

Câu nói đó, vừa hướng về người bên trên đầu vách đá mà cũng

đề cho vợ chồng Đông phương Lôi biết cái ý cương quyết của nàng.
Bên trên đầu vách, có tiếng đáp vọng xuống :

— Nếu Phó minh chủ có quyết định như vậy, chỉ sợ bất tiện cho Phó Minh Chủ hãy nhìn xem kia !

Hai tiếng âm âm vang lên, liền theo câu nói.

Hai tảng đá khổng lồ rơi xuống, như hai hòn núi nhỏ đổ nhào.

Từ tuyết Hồng biến sắc.

Đông phương Lôi hấp tấp kêu lên :

— Lại nhanh !

Tiếp theo hai tảng đá lớn, có lững trăm tảng đá nhỏ đổ xuống, khí thế kinh hồn.

Hơn năm trăm cao thủ tụ tập lại một khoảng đất hẹp muốn lùi lại, nào phải dễ dàng ?

Ái ai cũng tranh chạy nhanh, thành ra vướng vấp nhau đùn đống nhau, người ngã nhào bị người khác lướt tới, dẫm chân lên, dẫm rồi ngã, lớp sau lùi lại, lại dẫm lên lớp trước, lớp trước cố ngồi lên, đẩy bại lớp sau ngã nhào, cứ thế mà ngã, mà lăn, mà ngồi, tra nh nhau thoát đi.

Trong khi đó, đá cứ tuông rơi, tự nhiên đã chạm vào người, dúi vang bốp bốp, người kêu la ầm ỉ.

Khi đá không còn đổ xuống nữa, đoàn người đã rời xa cốc khẩu cách hơn năm trượng.

Từ tuyết Hồng nhận ra, có đến bảy tám người bị đá đổ xuống, trúng vào mình, hoặc gãy tay, hoặc gãy chân, trông kì sở hổ hển.

Thay vì quát mình kinh hãi, nàng lại sôi giận, quát to :

— Vào thúi phong cốc rồi ta cần qué tất người và vật không chứa một con gà, một cục chó !

Tuy nói thế, nàng không ra lệnh tiến, mà lại ra lệnh lùi.

Đoàn người theo lệnh nàng, lùi ngay, độ nửa dặm đường, dừng lại một sơn cốc.

Từ Tuyết Hồng lúc vất vả cùng.

Nàng cứ tưởng là chẳng được Tiểu lâm phát, nàng tiến tới dè dặt, thế như chẻ tre.

Chắc chắn là không một ai dám chống trả.

Ngờ đâu, đến Nga My Sơn chưa làm gì được đối phương, lực lượng nhà đã bị thương tổn rồi.

Tiến tới không được, chẳng lẽ bỏ ra về ?

Thế thì còn gì dám dự đối với thuộc hạ ?

Và Đông phương bá Chủ sẽ mĩa mai rằng, nàng chịu làm sao nổi ?

Là con người tiểu thắng, tự nhiên nàng không tiêu hóa, nỗi sự thất bại này !

Thất bại, chẳng phải là nàng kém tài, mà vì không có địa lợi !

Nàng trầm ngâm một lúc đoạn thốt :

— Họ có địa lợi, chúng ta phải nhượng bộ. Tuy nhiên ta nghĩ, trong phái Nga My Sơn, chỉ có mỗi một mình Tịch Đại Tiên sinh là đáng sợ, còn các người khác thì tài nghệ rất tầm thường. Giả như mình dùng kéo tất cả số người vào đó, thì có lo lẫn đá hăm hại ? Mình cứ chọn vài cao thủ thượng thặng âm thầm lẻ loi vào cốc đánh úp bất ngờ, có thể là mình thành công được !

Không ai dám lên tiếng tán đồng kế hoạch đó.

Ái ai cũng sợ mình bị chọn ! Bởi ai ai cũng ngân chạm mặt với Tịch đại tiên sinh !

Từ Tuyết Hồng nhìn ra kếp bị thuộc hạ, đột nhiên nhớ đến một người, vội hỏi :

— Thiên Nhai Nhất Lão ở đâu ?

Có ai biết Thiên Nhai Nhất Lão ở đâu ? Bởi có người nào biết lão là ai ?

Cho nên, chẳng ai đáp.

Từ Tuyết Hồng rõi mắt, chẳng nghe ai tiếng, nổi giận gọi Đông phương Lôi :

— Địa dương chủ !

Hắn đứng gần bên, mà nàng cất cao giọng, như hẳn ở cách nàng rất xa xa ngoài mười trượng, hẳn biết là nàng đang phẫn nộ vô cùng.

Trần Lão hổn, vội đáp :

— Có thuộc hạ đây !

Từ tuyết Hồng hỏi :

— Nhưng gì ta vừa nói, có hợp lý không ?

Đông phương Lôi cười khì :

— Hợp lý !

Từ Tuyết Hồng ra lệnh :

— Đêm vừa xuống là là chúng ta bắt đầu hành sự. Người cùng đi với ta, người chọn tám cao thủ cùng đi với chúng ta. Phần hướng đạo về người.

Nàng có vẻ tin tưởng, tiếp !

— Vào lại trong cốc, là đảm chắc chúng ta thành công !

Đông Phương Lôi kêu khổ thần !

Hắn muốn giải thích cho nàng bỏ ý định liều lĩnh đó song liệu giải thích mà nàng có chịu nghe chăng ?

Hắn ước một câu.

Tình hình như thế nào hẳn Phó Minh Chủ đã thấy chứ ? Thuộc hạ chỉ sợ đi âm thầm như vậy...

Từ tuyết Hồng phân bộ :

— Sự làm sao ? Sự cái gì ?

Đông phương Lôi hấp tấp tiếp :

— Thuộc hạ sợ không dễ dàng đâu !

Từ Tuyết Hồng quát :

— Thêu làm phải còn ngăn chúng ta, liệu Nga my phái có gì cao cường hơn Tiểu tam phái mà dám chống chúng ta ? Bất quá họ cho rằng đường vào cốc khó khăn, nên còn chần chờ chưa chịu quy phục, hy vọng có gì ta chặn ngăn trở về. Nếu chúng ta vào lọt rồi thì chắc hẳn họ sẽ cúi đầu mà nhận bại ngay ! Người cứ tuân lệnh ta hành sự, đừng nhiều lời !

Đông phương Lôi còn dám nói gì nữa ? Hắn chọn tám cao thủ, chuẩn bị sẵn sàng.

Trong khi đó, Từ tuyết Hồng bước ra khỏi cốc.

Nàng đi luôn về phía Thủy phong cốc.

Và cả chúng bọn cao thủ Nhật Nguyệt Trang thờ phào khoan khoái

Ai ai cũng ngón tâm tính bất định của nàng.

Trở lại trước cốc khẩu Thủy phong, Từ Tuyết Hồng quan sát địa thế một lúc, lắc đầu.

Nàng cũng nhận Đông phương Lôi nói đúng, vào cốc, dù là vào âm thầm, cũng chẳng phải là việc dễ dàng ?

Nàng tần ngần lại đó một lúc, đoạn trở về.

Thuộc hạ đã căng hầu khắp cốc. Họ đang cười nói ồn ào thấy nàng về, đầu dù im bật, mọi tiếng động.

Không lâu lắm, đêm xuống.

Đêm xuống trăng lại lên, trăng đêm nay sáng quá, dưới ánh trăng này vào cốc chẳng khác nào nện mạng cho tử thần ? Vào Cốc trong một đêm trăng sáng có khác gì vào lúc ban ngày ?

Thả đi vào lúc ban ngày còn hơn ?

Nàng về lại, ngồi thừ ra, miễn man suy nghĩ.

Bỗng, có hai thuộc hạ chạy vào, báo cáo :

— Trình Phó Minh Chủ ? Có người yêu cầu bái kiến Phó minh Chủ ?

Từ tuyết Hồng sững sờ ?

Ai tìm nàng Lại tìm về đêm ?

Nàng hỏi :

— Ai ?

Hai thuộc hạ đáp :

— Người đó xưng tên là Lâm Hạo Sanh ?

Từ tuyết Hồng càng sững sờ !

Lâm Hạo Sanh bỗng đứng từ đầu đến, tìm nàng ! Nàng không hiểu rõ cảm nghĩ của nàng lúc đó ra sao, ỉa, vui hay buồn, mừng, hay giận :

Trong một thoáng, bao nhiêu kỷ niệm tại Thiên Nất bao sống lại trong tâm tư...

Xưa kia, nàng yêu hắn, đuổi theo hắn, hắn từ khước nàng chạy theo Ngọc Cầm !

Bây giờ vị biểu huynh đó trở lại tìm nàng !

Hắn có mục đích gì ! Nàng sẽ dành thái độ nào cho hắn !

Nàng trăm giọng bảo :

— Cho vào !

Không lâu lắm, thuộc hạ của nàng đưa Lâm Hạo Sanh vào đến nơi.

Hắn bước đều đều, vừa ung dung, vừa trịnh trọng. Hắn vận chiếc áo dài, thân khí an tường, tỏ lộ niềm tự tin lên cao nơi hắn.

Nhìn thoáng qua Lâm Hạo Sanh, Từ tuyết Hồng biết ngay là công của hắn đã tiến triển hơn xưa rất nhiều.

Nàng nhếch nụ cười mỉa !

Khi Lâm Hạo Sanh đến trước mặt nàng, nàng lạnh lùng hỏi :

— Người từ đâu đến !

Lâm Hạo Sanh điềm nhiên :

— Tại hạ từ Thúy Phong Cốc đến đây !

Hắn khom lưng cúi đầu, gọi hiệu muội. Hắn dùng cái giọng hồ.

Bọn cao thủ nghe hắn bảo là từ Thúy Phong cốc đến đây, bất giác giật mình cuống quýt mắt nhìn hắn.

Hàng ngàn cao thủ của Nhật Nguyệt Trang kéo đến đây, chờ chờ căn cứ. Thúy Phong Cốc, việc đó chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Đáng lẽ người trong Cốc phải sợ, nên không bỏ trốn nơi khác thì cũng phải cố thủ, khi nào dám chường mặt ? Thế mà hắn dám chường mặt, và hắn ngang nhiên đi tìm Phó Minh Chủ Vô địch mình !

Đúng là hắn gan lì !

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Thế ra, người đã gia nhập Nga My phái ?

Lâm Hạo Sanh lắc đầu :

— Tại hạ không phải là người trong phái Nga My đâu có nương ! Sở dĩ tại hạ có mặt tại Nga My Sơn, là vì Ngọc Cẩm đang là môn đệ của Tịch Đại Tiễn Sơn. Tại hạ đến đây, để gặp nàng !

Hắn tưởng, cần phải xác nhận thời gian, nên tiếp luôn :

— Tại hạ đến đây cũng khá lâu !

X

CHƯƠNG LXV

TỰ VÀO LƯỚI RÁP

Nghe nhắc đến Ngọc Cẩm, Từ tuyết Hồng có phần nào xốn xang trong tâm.

Nàng cười lạnh, chua chát :

— Thế là các người lại gặp nhau !

Lâm Hạo Sanh gật đầu :

— Tự nhiên rồi, cô nương ! Nhờ Tịch Đại Tiễn sanh hết lòng chỉ dạy nàng giờ đây tiến bộ phi thường. So với ngày nào nàng như hoàn toàn biến đổi thành con người khác !

Lâm Hạo Sanh khom trước lại rằng của Ngọc Cẩm do hắn cố ý, hay hắn vô tình mà dè dặt đến ?

Từ tuyết Hồng càng bất rứt hơn.

Tự nhiên, nàng phát tức, phải ! Ặc. Nàng trăm tư ngàn mặt, hừ một tiếng :

— Nói nhảm ! Chẳng lẽ đêm nay người đến đây chỉ có mục đích nói nhảm cho ta nghe ?

Bây giờ, Lâm Hạo Sanh mới đi vào phần chánh của nhiệm vụ, đã được thân mật hơn, hẳn trở lại cương vị ngày nào dựa vào một liên hệ giữa nhau mà đối thoại.

Thuyết liêm, hắn gọi :

— Bần muội ?

Hắn chỉ gọi nàng như vậy, rồi im lặng không tiếp nối gì nữa.

Toàn thể cao thủ trong sơn cốc thoáng lộ vẻ kinh ngạc họ không dám nhìn thẳng vào hai người song ai ai cũng chú ý lắng tai nghe.

Cũng có mấy người thì thầm bàn tán.

Họ kìa họ kìa ! Lâm Hạo Sanh là ai, chỉ có Đông phương Lôi lung tú tự quen biết. Họ một thời gian mấy tháng, nên biết rõ cả hai là

biểu huyênh lào muội của nhau.

Đứng lại một chút Lâm Hạo Sanh hiểu :

— Sở dĩ Vô Dịch Minh, là do Đông Phương Bá Chủ nuôi vọng toan k uyênh khoát vô lâm, tại sao biểu muội lại đã thân vào máu lửa, cùng với lão ấy đồng lợi đồng thuyên ? Cái chủ trương của lão không lành đâu, tồi hơn biểu muội lại còn lui ra ngoài, tránh cái hậu quả vô cùng tai hại. Nếu biểu muội quay đầu trở lại về con đường chánh ngay từ bây giờ thiết tưởng cũng chưa muộn lắm !

Từ tuyết Hồng nhướng mày :
—

Hậu quả gì mà người gọi là tai hại ? Người thử nói cho ta nghe !

Hiện tại nàng còn xem cao thủ vô lâm ra gì, mà hồng ngli đến hậu quả ?

Thiếu Lâm Phái tự phế hủy vô công, thoát xuất giang hồ Nga my Phái không dám đương đầu, chống đối, nàng còn ngán sợ ai nữa ?

Nàng tự xem mình hầu như vô địch, thì còn ai gây nên hậu quả cho nàng ?

Không ! Chẳng khi nào nàng cho Lâm Hạo Sanh có lý khimưỡn giằng lý với nàng, và bắt đầu bằng một sự cảnh cáo.

Lâm Hạo Sanh từ từ thốt :

— Thúy Phong Cổ, phòng thử cực kỳ kiên cố, biểu muội không làm sao công phá phòng võng đại nơ, cốc khẩu mà vào bên trong nội Niu biểu muội thất bại, thì hảo kiệt giang hồ đều cho rằng Vô Dịch Minh chưa hẳn là Vô Dịch, huống chi, người cao còn có kẻ cao hơn, mà vô học thì vô cùng, có ai dám tự hào mình giỏi nhất trên đời này ?

Hắn dùng cái lẽ này chánh, thức tỉnh Từ tuyết Hồng, nhưng nàng ghét đắng, khi nào nàng chịu uống thuốc hay ?

Nàng nổi giận, hét lớn :

— Người cho rằng ta không xâm nhập Thúy phong cốc nổi ? Rời người sẽ thấy ! Ta có biện pháp làm được việc đó !

Lâm Hạo Sanh thoáng biến sắc :

— Biện pháp như thế nào ?

Đột nhiên, Từ tuyết Hồng giật một vồ gậy, quát :

— Bật hẳn !

Lập tức, bảy tám người trở lại tới, bao quanh Lâm Hạo Sanh. Từ tuyết Hồng cười lạnh :

— Người tự mình đã bị đến đây, ta bắt người mang vào Thúy Phong Cổ, nếu bạn thân lại đến việc, mà có người lẫn đã xuống, người phải chết, chứ đừng nói ai hi. Từ tuyết Hồng Cẩm có thể dễ yên cho người chết như vậy, tay không cho biết !

Lâm Hạo Sanh từ chối :

— Biểu muội ơi ! Ngươi hãy cứ tưởng ngày nay, vô công của biểu muội rất là cao, lần biểu muội cũng phải thay đổi thái độ tình, cho hợp với người tại cao ! Nếu đều biểu muội vẫn giống như ngày nào. Biểu muội vẫn còn giữ cái ý muốn làm hại ngu huynh và Ngọc Cẩm như cái ngày ấy, trên cảnh đồng lợp tuyết bao la !

Từ tuyết Hồng lạnh lùng :

— Con người của ta là thế đó ! Người nên hối hận đã tìm đến ta !

Lâm Hạo Sanh ngảnh mặt về hướng khác, từ từ tiếp :

— Lời không hợp ý có nói nhiều rằng vô ích. Ngươi huynh còn nói tiếp song n i đã làm gì ? Bật quá cậu ngày xưa có ân với ngu huynh để đáp ơn cậu phần nào, ngu huynh mới đến đây, chứ nào phải huynh tin tưởng cải biểu muội ?

Tốt xong, hắn quay mình, từ từ bước lui.

Từ tuyết Hồng bật cười ha ha !

— Nếu người đến dễ dàng, rồi lại đi dễ dàng, thì thật là một sự kiện đáng buồn cười quá !

Nàng cao giọng hơn, tiếp :

— Các vị đầu ? Sao chưa động thủ ?

Quanh mình Lâm Hạo Sanh tám cao thủ đã sẵn sàng thi hành lệnh thượng cấp, lệnh ra là xuất thủ ngay.

Lâm Hạo Sanh quay mình, ba cao thủ đối diện cùng bước tới một bước.

Từ tuyết Hồng vừa quất, trờ cao thủ chính giữa, hai cao thủ hai bên cấp tốc vươn tay, chụp xuống hai đầu vai của Lâm Hạo Sanh.

Hắn ung dung ngã người về phía hậu một chút, hai cao thủ đó chụp xuống khoảng không.

Đồng thời gian, Lâm Hạo Sanh đưa hai tay lên.

Hai cao thủ chụp hụt chàng, song chàng lại chụp trúng tay họ họ là người trong cuộc, bị hắn chế ngự, họ đứng gần, thế mà không uổng thấy rõ hắn động tác như thế nào.

Lâm Hạo Sanh cười nhẹ hời:

— Tại hạ với hai vị có thù oán chi nhau, sao hai vị đánh hạ độc thủ?

Hắn dầy hai tay tới.

Hai cao thủ đó kêu lên một tiếng lớn, ngã ngựa về phía hậu, đã đầy của Lâm Hạo Sanh rất mạnh, bắt chuỗi họ đi rất xa, cuối cùng họ nhào xuống nền sơn cốc.

Từ chỗ họ ngã nhào, đến Lâm Hạo Sanh, khoảng cách trên ba trượng.

Hai cao thủ ngã, đáng là vòng vây bắt nhân số, phải thưa ra.

Không, hai người ngã, có thêm mười người khác với mình tới vừa trăm lỗ trống, vừa tăng cường vòng vây.

Lâm Hạo Sanh dù có tài giỏi đến đâu, vẫn chỉ là cái sức của một người, làm sao đương cự nổi một biển người, gồm toàn cao thủ?

Đầy bắt hai kẻ ngăn chặn. Lâm Hạo Sanh toan bước đi, song đã có mười người khác chờ sẵn, bắt buộc hắn phải đứng lại.

Đồng phương lòi nhún chân phi thân lướt qua trên đầu các cao thủ, đáp xuống trước mặt Lâm Hạo Sanh mỉm cười hỏi:

— Cát hạ định dùng bạo lực, phá vòng vây, thôi đi?

Lâm Hạo Sanh bình tĩnh như thường:

— Tại hạ đến đây, khuyên cáo bầy muội mấy lời khuyên không nghe thì tại hạ ra về, tại hạ có gây bạo động đâu, mà gọi là đánh, phá?

Đồng Phương Lôi cười lại:

— Cát hạ đi như thế nào?

Lâm Hạo Sanh thở dài:

— Tại hạ không muốn động thủ. Nếu bắt buộc phải động thủ thì tại hạ có cách.

Hắn vừa buông dứt tiếng cuối, nhanh như chớp, chân nhót tới tay vươn ra, bàn tay sẽ đủ năm ngón, ngón tay như móc câu, chụp vào ngực Đồng Phương Lôi.

Đồng phương Lôi giật mình, cấp tốc lùi lại.

Hắn lùi nhanh, tránh cái nguy cho hắn, song không may cho mấy cao thủ đứng phía sau.

Đương nhiên, mấy người đó bị hắn chạm trúng, chẳng một ai phản ứng thích nghi kịp thời!

Bịch! Bịch Bịch!

Ba cao thủ bị Đồng phương Lôi chạm vào, cùng rú lên một tiếng.

Lùi lại. Đồng phương Lôi tránh chết, dĩ nhiên phải nhanh vì nhanh nên khí thế phải mạnh, cái chạm đó gây nên một sự tai hại cho bốn người phía sau, họ nhào ngược lại, cổ gượng mãi mới đứng được đứng lại rồi người nào cũng lộc máu ra mấy búng, trông thể thảm vô cùng.

Không đợi Từ tuyết Hồng và Đồng phương Lôi ra lệnh, có mấy cao thủ cùng rút vu khí, công tới.

Trong khi tại cục trường mọi người chú động thủ đứng bên ngoài Từ tuyết Hồng cười lạnh.

Nàng cười Lâm Hạo Sanh, cười hả quá ngu ngốc, vào đến đây rồi, mà còn dám động thủ, thì thật là ngu không tưởng nổi!

Đối phó với hằng trăm cao thủ, liệu Lâm Hạo Sanh tạo nổi sự phỡn thường chăng?

Huống chi, còn một người đứng bên ngoài, có bản lĩnh bằng như vậy đó!

Và người đó, chính là nàng? Dù cho Lâm Hạo Sanh thấy, ở cả loại thăng nổi nàng không chứ?

kia, thừa sức hạ Lâm Hạo sanh nên
rơi.

Ở phía sau lưng Lâm Hạo sanh đánh

chưởng, bức bách Đông phương Lôi

còn tay hữu hoành về phía hậu, nắm

một ngón phan quan bút vừa bay tới.

Ngón bút ấn gọn giữa năm ngón tay.

Còn một ngón chặc chiếc bút, bị hấn giật

lại, Lâm Hạo sanh.

Tấn công, thì vũ khí của họ sẽ giáng
đứ, đang ở sát sau lưng Lâm Hạo

song, cùng thu vũ khí về.

Qua, không còn cách gì thu về
hạ vào lưng cao thủ cầm phan quan

Lâm Hạo sanh cũng biết là sau lưng hấn

au lưng chứ!

it vượt khỏi tay cao thủ phía sau.

phan quan bút, đánh bật bốn năm vũ khí
bổng vào.

chân vừa bước, tay lại vung.

Đông phương Lôi.

n bị sẵn sàng, ngón bút vừa bay tới,

Một tiếng soảng vang lạnh, hai vũ khí c ãm nhau, nhưng song
phương cùng lướt tới, cùng xuất phát chiêu thứ hai.

Đông phương Lôi cả chánh thức đông thủ, những người khác đều
dừng tay, theo dõi cuộc đấu.

Họ không vào cuộc nữa, dù họ muốn tiếp trợ Đông phương Lôi.
Bởi, tiếp trợ Đông Phương Lôi là gián tiếp cho rằng hấn kẻ - tại tiếp
trợ tạo g lúc này, là khinh thường hấn không đủ sức hạ đối phương,
là làm nhục hấn.

Lâm Hạo sanh hú vọ g một tiếng dài, rồi gọi Đông Phương Lôi
tấn :

— Nội lực của Đông phương dường chủ giữ đây thâm hậu hơn
xưa nhiều.

Hấn hú trước, thốt sau, ai cũng tưởng hấn hú để lấy oai khí trước
khí tuốt. Cho nên chẳng ai lưu ý đến hấn.

Người ta không lưu ý đến hấn, song tất cả đều nhìn vào ngón
phan quan bút, và thanh kiếm của Đông Phương Lôi.

Nhưng tiếng hú vừa dứt, câu nói cũng phát ra rồi, liền có hai
con chim ưng to lớn từ xa bay đến, vẫn vẫn trên không, từ từ đáp
xuống.

Đông phương Lôi chưa trông thấy đôi chim ưng từ trên cao đáp
xuống, nghe khen, bật cười lạnh, đáp :

— Cát hạ quá lời, tại hạ chỉ như ngày nào thôi !

Hấn gia tăng công lực, sử dụng thanh kiếm linh hoạt hơn trước cốt
biểu lộ sự tấn triển của mình.

Ngờ đâu, Lâm Hạo Sanh nhún chân, nhảy vọt lên cao.

Lên cao rồi, hấn lại lộn người đạp không khí lấy đà lên cao
lên cao hơn. Cứ như thế, trong mấy phút giây, hấn đã cách mặt đất
hơn sáu trượng.

Trong khi Lâm Hạo sanh lên, hai con chim ưng xuống.

Hai xuống, một lên, và người và vật gặp nhau ở giữa khoảng
không.

Lâm Hạo sanh vươn tay lên, chim ưng thò g chân xuống, hấn
chộp chân chim ưng.

Lập lúc, chim ưng vỗ cánh, bay xút trở lên không, mang Lâm Hạo sanh theo.

Nững cao thủ hiện diện chưa hề trông thấy cảnh tượng đó lần nào, tất cả đều giương mắt nhìn, và họ thích thú quá, cùng hoan hô vang dội.

Niưng, Từ Tuyết Hồng quát to :

— Phóng ám khí mau !

Hơn mấy mươi loại ám khí bay lên, rào rào.

Vô ích !

Lâm Hạo sanh đã cách mặt đất hơn mười trượng, có ám khí nào bay tới hân ?

Hai con chim ưng càng phất càng lên cao không lâu, lâm đã ra ngoài sơn cốc.

Từ Tuyết Hồng bực tức vô cùng, dù vũ công có cao đến đâu, nàng cũng đành bó tay tay, nhìn Lâm Hạo sanh từ từ khuất dạng.

Nàng hối hận, nếu không vì thân phận quá cao, thì Lâm Hạo sanh làm sao thoát khỏi tay nàng ?

Bởi, một Pháo minh chủ đầu có thể gặp mỗi việc gì cũng xuất thủ được ?

Nàng tỏ vẻ căm kính vô cùng, bọn cao thủ đang bàn tán về cảnh bí hữu đó thấy nàng bất mãn, cùng im thin thít.

Lâu lắm, nàng vụt cười khan, gọi Đông Phương Lôi :

— Đông phương Đường chủ ! Biện pháp của họ Lâm khá đầy chứ !

Đông phương Lôi biết rõ cái ý của nàng.

Nàng muốn làm như Lâm Hạo sanh, dùng chim ưng mang người vào Thúy phong Cốc.

Nhưng biện pháp đó, muốn thực hiện, nào phải là việc dễ dàng, nếu không nói là không thể làm được.

Không thể làm, ít nhất cũng trong hoàn cảnh hiện tại, và trong một thời gian kỷ lục.

Song hân không dám nói ra !

Từ Tuyết Hồng chỉ nhìn thấy cái kết quả của người ta mà nàng ham, chứ nàng không nghĩ đến việc tìm chim ưng to lớn, rất khó khăn.

Ngoài ra, còn phải trải qua một thời gian huấn luyện thuần thục.

Thời gian đó phải là bao lâu, tới thiếu ? Liệu nàng có đủ kiên nhẫn chờ đợi chăng ?

Còn một điều là khác nữa chim ưng bên ngoài bay vào chim ưng trong Thúy phong cốc, sẽ bay lên tập kích chim bên giao đầu vùng chân quãng người xuống đất thì sao ?

Nàng không chờ nghe ông Phương Lôi đáp thốt xong quay mình, bước vào trướng rồi một mình đốt ngọn đèn trâm ngàm suy nghĩ tìm cách vào Thúy phong cốc.

Một lúc sau, nàng trở ra ngoài bảo :

— Tất bật đèn lửa và tất cả hãy an nghỉ đi !

Lệnh nàng ban ra mọi người thì hành ngay trong một phút. Sơn cốc chìm trong im lặng hoàn toàn và cõi còn vắng trắng trên cao soi sáng mà thôi !

Khi đèn lửa tắt mọi tiếng động đều ngưng bặt Từ tuyết hồng một mình đi ra ngoài sơn cốc.

Bọn cao thủ Nhật Nguyệt Trang đều trông thấy nàng bước ra ngoài song chẳng một ai dám lên tiếng sợ nàng giao phó bất ngờ một công tác nào đó phải thì hành lập tức đang đêm.

Họ đã quên cái bất thường của nàng lắm rồi.

Niưng, hiện tại, tâm sự của nàng trùng trùng, nàng còn lưu ý đến ai !

Nàng đi thẳng đến cốc khẩu Thúy phong, nấp mình sau một thân cây, nhìn lên hai đầu vách núi.

Chung quanh nàng không có một động nhỏ nào không gian vắng lặng, như cảnh chết.

Lâu lắm, nàng mới nhổ phăng một thân cây nhỏ, để cả cốc, lên là cảnh, vận công lực liệng lên đầu vách thăm dò.

Thân cây lao vút đi trong ánh trăng trông như một người từ bên

dưới phi thân lên trên.

Giả như bên trên có người túc trực, họ bị kích động hẳn phải lăn đá xuống.

Nàng nghĩ, số đá tích trữ trên đầu vách, ngăn chặn con đường vào cốc, nếu Nga my phái lặn dụng trọc, số đá đó, thì nàng vào cốc dễ dàng.

Đá tích trữ lâu ngày, mới được một số quan trọng như vậy, nếu dùng hết rồi, Nga My phái không thể trong một lúc ngăn ngừa thay thế bằng một số khác kịp.

Nàng cứ dùng cái mẹo nhỏ đó, cho người bên trên lăn đá xuống.

Ngờ đâu, thân cây nhỏ đó, rơi đúng trên đầu vách đá nhưng đá không lăn xuống, bên trên lại im lìm, không tiếng động, không bóng người.

Nàng lấy làm lạ, tự hỏi :

— Không lẽ người trong thụy phong cốc đều ngủ hết ? Nếu họ không ngủ, tại sao họ chẳng có một phản ứng nào ?

Nàng không tin là Nga my phái không phòng bị, có điều nàng chẳng biết được tại sao họ im lìm như vậy.

Nàng lại lùi, lùi lại mãi, độ một trượng xa, đứng lại suy nghĩ tiếp :

Thời khắc trời qua đã lâu lắm rồi bầu trên đầu hai vách đá vẫn không một bóng người, không một tiếng động.

Bỏ ra ngoài tâm trí, vẫn đá Nga my Sơn có phòng thủ hay không, nàng nghiêng cứu lấy lực của Nga My Phái.

Nàng nghĩ trong Thuyết phong Cốc, chỉ có một mình Tịch Đại Tiên sanh là có vũ công đáng kể thôi, còn ra thì hàng đệ tử chẳng có người nào đây cũng tập luyện khả dĩ được xem như cao thủ vũ lâm.

Nếu bây giờ nàng lên lời vào cốc, họ được Tịch Đại Tiên sanh rồi, thì những người còn lại, đối với nàng, chẳng đáng ngại chút nào.

Làm sao âm thầm vào cốc ?

Hệ tại, nàng đang ở tại cốc kh'u, mà cuộc thăm dò động tĩnh vừa qua chẳng gây một phản ứng nào, nếu nàng mạo hiểm vọt mình lên trên đầu vách đá, cũng như thân cây nàng vừa quăng lên đó chắc chắn là chẳng có ai hay.

Và nếu chẳng ai phát hiện ra nàng, thì nàng có nhiều hy vọng thành công lắm đó !

Viễn ảnh một sự thành công, làm nàng nôn nao lạ. Rồi nàng lại liên tưởng đến lúc k. ai hoàn, đoàn quân cả bài chiến thắng vang lừng Đông Phương Bá Chủ sẽ tiếp đón nàng long trọng.

Nàng nghe con tim đập mạnh.

Không còn đắn đo lợi hại nữa, nàng lướt mình trở lại chỗ cây trước đó, nhún chân phi thân lên đầu vách đá đáp xuống.

Chung quanh, chẳng có nghe một tiếng động, chẳng có một bóng người.

Không chậm trễ, nàng tụt sâu vào cốc.

Vượt đầu, vách đá độ năm sáu trượng, nàng lại nhảy xuống.

Thế là nàng vượt qua cửa ải đầu, an toàn, vô sự.

Bên trong là một khu đất rộng, tận đầu khu đất, là một vách núi chắn ngang.

Dựa chân vách núi, có khu rừng nhỏ, trên khu rừng nhỏ dưới ánh trăng, ẩn ước có nhiều nóc nhà.

Lúc lên trên đầu vách đá, nơi cốc kh'u, không thấy ai ngăn trở, Từ tuyệt đỉnh cao lừng vô cùng, cảm chắc là thế nào cũng thành công.

Nhưng càng vào sâu, nàng càng nhận thấy cốc Thuyết Phong vắng lặng như cảnh chết, dường tưởng là Nga my phái cả tản cư đến một nơi nào khác.

Nàng hết sức lạ lùng.

Bởi, một phái lớn như phái Nga My làm gì cũng có một số đệ tử và trong một đêm quan trọng như thế này, ngoài sơn cốc đang có hàng ngàn người tìm cách xâm nhập, phá hoại, tại sao chẳng có một có một ai canh phòng.

Phái Nga my khinh địch ? Phái Nga my sơ suất ?

Nghĩ tới ngất lúi, bỗng nàng giật mình. biết là có sự lạ rồi.

Nàng đứng lại, do dự.

Bỗng có giọng nói đầu dây vang lên. giọng nói không lớn lắm vừa đủ cho nàng nghe.

— Biều muội ! Bọn ngu huynh chờ biều muội đã lâu! Quả nhiên biều muội cũng đến à! Đúng là Ngọc Cầm hiểu rõ tâm tính của biều muội lắm đó !

Giọng nói dường như phát ra từ phía sau lưng Từ Tuyết Hồng!

Nàng quay nhanh người lại, trông thấy Ngọc Cầm và Lâm hạo Sanh đang đứng cạnh nhau, cách nàng không xa lắm.

Bất giác, nàng giật mình.

Cả hai xuất hiện từ lúc nào? Vũ công của nàng hiện tại cực cao, một chiếc lá rơi, nàng nghe tiếng động thê mà có đến hai người, cùng một lúc, xuất hiện bên cạnh nàng, nàng chẳng hay biết gì cả.

Điều đó, chứng tỏ họ đã tiến bộ phi thường, và đương nhiên, nàng phải kinh hãi.

Vừa sống sót vừa kinh hãi, trong phút giây đầu tiên của cuộc chạm mặt, Từ tuyết Hồng không nói được tiếng nào.

Ngọc Cầm tươi cười, gọi nàng:

— Tiểu thư !

Từ Tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Thì ra là các người ! Còn Tịch đại tiên sanh đâu ?

Trước đó Lâm hạo Sanh và Ngọc Cầm xuất hiện sau lưng nàng, nàng quay mình đối diện với họ.

Bây giờ, sau khi nàng hỏi đến Tịch đại tiên sanh một giọng nói lại vang lên ở phía hậu, đáp lại nàng :

— Lão phu ở đây !

Thế là, trước mặt cả hai người, sau lưng có một người sau lưng hiện nhiên là Tịch đại tiên sanh rồi.

Và nàng đang bị ba người bao vây !

Như vậy, là họ đã phát hiện ra nàng, từ lúc nàng vào đây họ tìm thăm bao vây nàng.

Qua phút giây kinh hãi, nàng lấy lại bình tĩnh, cười lạnh thốt :

— Tiên sanh tưởng rằng cuộc phòng thủ tại Thúy Phong Cốc nghiêm mật lắm à ? Đối với tôi, chẳng có nơi nào là cấm địa cả. Bằng cớ hiện tại, tôi đang có mặt trong Thúy phong cốc !

Tịch đại tiên sanh điềm nhiên :

— Lão phu có ý dễ cho cô nương vào đây một mình, vào như con cá chui lưới !

Từ tuyết Hồng ọ lên một tiếng.

Thế là nàng bị người ta dụ dỗ, lừa vào tròng !

Như vậy, là người ta có chuẩn bị chu đáo hơn, chuẩn bị để chờ đón mỗi một mình nàng !

Nàng vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ. Tự hào là mình có vũ công cao chung quy nàng nghĩ là dù có bị dụ vào tròng, dù có bị bao vây nàng cũng không thấy thực có gì đáng sợ.

Nàng cười mỉa :

— Tiên sanh khoan đặc ý vội ! Cui sợ rồi Tiên sanh sẽ phải thất vọng với kết cuộc trái ngược dự định !

Đoạn nàng hỏi :

— Chắc Tiên sanh muốn động thủ ? Chẳng rõ đấu pháp như thế nào ? Tiên Sanh muốn một đấu một hay một đấu ba ?

Người có thân phận như Tiên sanh, khi nào lại chấp nhận một cuộc hờn chiến ?

Giả như một đấu một, thì nàng có nhiều hy vọng thành công lắm

Bởi, cặp Ngọc Cầm Lâm hạo Sanh chẳng đáng kể đối với nàng. Chẳng bao giờ nàng cho rằng họ là đối thủ cả.

Bất quá, qua vài chiêu, nàng hạ cả hai, sau đó nàng dốc toàn lực hạ luôn Tịch đại tiên sanh.

Loại trừ được Tịch đại tiên Sanh rồi, nàng sẽ làm chủ tình hình.

Ngờ đâu, Tịch đại Tiên sanh đáp :

— Trong trường hợp này, mọi đấu pháp đều có thể được áp dụng
cổ nương ạ. Lão phu nghĩ, đấu pháp nào có lợi, là dùng được.

Còn đấu pháp nào có lợi hơn ba đấu một ?

Một lần nữa, Từ Tuyết Hồng thất vọng, vì các diễn tiến đều phản
ngược sở liệu của nàng.

Nàng hừ một tiếng, trầm giọng :

— Được lắm ? Như vậy, tôi khỏi phải xuất thủ nhiều lần !

Nàng thốt xong, vung ngay cả hai tay ra, công một lượt Ngọc Cầm
và Lâm Hạo Sanh.

Nàng vận dụng tám thành lực, định đánh ra một chiêu đó ha
liền cả hai, đoạn quay nhanh mình để đối phó với Tịch đại tiên
sinh.

Nàng định nghĩ Ngọc Cầm và Lâm Hạo Sanh phải thoát hậu, nếu
không muốn nàng đánh trọng thương.

Bởi, nàng cho rằng cả hai không làm sao nghênh đón nổi song
chưởng của nàng.

Họ thoát hậu rồi, là nàng rộng đường đánh. lúc đó nàng không
còn ngăn Tịch Đại Tiên sinh nữa, vì vòng vây đã vỡ, từ cái thế thọ
dịch ba mặt, nàng chỉ còn lo ứng phó về một mặt thôi.

Và cuộc diện trở thành thế trận, song đấu rõ. Giả như bọn Ngọc
Cầm có vào cuộc trở lại, thì cái sự tham gia cuộc chiến của họ không
thành vấn đề.

Họ là những kẻ tầm thường kia mà ! Họ vào cuộc là gây phiền
vướng bận cho Tiên sinh thôi ?

Nhưng, nàng ước độ sai tài nghệ của Ngọc Cầm và Lâm Hạo
Sanh.

Họ không né tránh, không lùi, trái lại họ tiến tới, mỗi người
một bàn tay, ngang nhiên nghênh đón song chưởng của Từ Tuyết
Hồng.

Hai tiếng bốp vang lên, cả ba cùng bị chấn động như nhau, cả
ba không bị dội lại, họ cùng đứng tại chỗ, tay chới tay mà ghim
nhau.

Trong khi đó, Tịch Đại Tiên sinh từ phía hậu đánh tới.

Hghe tiếng gió, Từ Tuyết Hồng kinh hãi, cấp tốc gia tăng công
lực, đẩy mạnh hai tay tới, dồn Ngọc Cầm và Lâm Hạo Sanh về phía
hậu.

Đồng thời gian, nàng nhún chân, nhảy vọt lên không.

Tịch Đại Tiên sinh từ phía sau, tiến lên, đánh hụt, lướt ngang qua
Ngọc Cầm và Lâm Hạo Sanh.

X

CHƯƠNG LXXXI

KHI VỀ TÔI TÀ

Xuất phát chiều công đó, Tịch Đại tiên sinh vận dụng nội lực
quá nhiều. Cái đá lướt tới rất mạnh, nếu Tiên sinh không kịp
bộ kịp thời, nếu Ngọc Cầm và Lâm Hạo Sanh không nhanh chân tạt qua
hai bên, thì cả hai phải bị va cạm nặng nề, chắc chắn là phải thọ
thương.

Nếu Từ tuyết Hồng ý tại, đứng lại, hứng chiêu công đó, hẳn nàng
phải bị chấn động ít nhất cũng xa ngoài năm bảy thước và cái chạm
đó hẳn gây trọng thương cho nàng.

Nhảy vọt lên cao, rồi trở xuống, thấy khí thế hùng mãnh của
Tịch Đại Tiên sinh bất giác nàng xuất hạn vọt đầu.

Khi Tiên sinh đứng vững rồi, Từ Tuyết Hồng cũng đáp xuống
mặt đất.

Ở khắp nơi, trên đầu vách đá bên ngoài cốc khẩu, trên tàng cây
sau cột cây, trong hốc đá hiện ra vô số bóng người phồng lính có trên
ba trăm, họ xuất hiện, nhưng không ai chạy đến cục trường tiếp trợ
Tịch Đại tiên sinh.

Mỗi người có một phận sự riêng biệt, y theo kế hoạch của Tiên
Sanh, ai ở đâu ở đó, trừ khi có lệnh hoặc đúng lúc phận sự đòi hỏi họ
mới hành động.

Họ mai phục tại một nơi nhất định, đương nhiên họ có thấy Từ
Tuyết Hồng vào cốc, song chẳng một ai ngăn chặn.

Mãi đến lúc cuộc chiến bắt đầu, họ mới lộ diện.

Và bây giờ, Từ tuyết Hồng thức ngộ là nàng bị bao vây chắc chắn chứ chẳng phải chỉ do ba người thôi.

Nàng bắt đầu sợ hãi thực sự.

Trong khi chưa nắm được tiên cơ lại nhận ra mình đơn thân độc lực giữa toàn thể môn đồ Nga my phái, nàng thấy vô vọng làm được phi thòng, tiên tan mất.

Nàng nghĩ, chỉ còn có cách duy nhất thoát thân, là đánh lại cho thật nhanh với Tịch Đại Tiên sanh và Ngọc Cẩm với, Lâm Hạo Sanh.

Rin mất đầu, bọn đệ tử Nga My phái sẽ không dám chặn đường nàng nữa.

Thoát đi được rồi, nếu thuận tiện, nàng sẽ đưa toàn lực lượng đến đây, cần quét Túc phong Cốc.

Bất giác, tinh thần phấn khởi lên, nàng hù vọng một tiếng dài tiếng kù mừng tượng tăng ma rừng, quỷ núi, quái dị ph thường.

Tiếp theo tiếng hú, nàng vọt mình tới bọn Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh, đồng thời vung hai cánh tay lên.

Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh ngưng trọng thần sắc chờ Từ tuyết Hồng xuất chiêu.

Thấy nàng vọt tới, cả hai, cùng trầm mình xuống, dầy hai tay lên.

Họ quyết liên thủ, nghênh đón thế công của Từ tuyết Hồng.

Họ không chịu chạy đi, như vậy là họ quyết tâm cầm chân nàng tại chỗ họ bắt buộc nàng phải tận dụng công lực cho hao mòn khi chân khí của nàng suy giảm, là nàng phải bại.

Nàng nóng nảy, hú tiếp mấy tiếng, nghe gấp vô cùng. Nàng hù đồ mà phát huy chân lực, tiếng hú càng gấp, chân lực càng dồi dào, song chưởng giáng xuống, như hai hòn núi già trốc gốc, đổ ầm ầm.

Tự nhiên, sự va chạm của bốn bàn tay không làm sao tránh khỏi xảy ra.

Hai tiếng bốp vang lên, chấn động cả cục trường.

Từ tuyết Hồng không vào gì, Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh cũng động toàn thân, phải lùi lại.

Nhưng, cả hai lùi lại, lấy đà ngay, đoạn lướt tới, tung chưởng phản công.

Trong khi đó, Từ tuyết Hồng mất trớn, chưa kịp thu tay về, nên chẳng làm sao phản ứng đúng lúc, đành lùi lại.

Nàng vừa lùi lại, Tịch đại tiên sanh lướt nhanh ngang qua, đánh nhanh ra hai chưởng.

Hai tiếng bình bình vang lên, song chưởng của Tịch đại Tiên sanh trúng vào khoảng giữa ngực và bụng của Từ tuyết Hồng.

Vừa tiếp hai chưởng của Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh, Từ tuyết Hồng chưa đứng vững, làm sao nàng tránh né kịp chưởng kinh của Tịch Đại tiên sanh?

Nhưng, tuy đứng chưa vững, chân lực vẫn còn trong cái đà phát tiết, nàng vận dụng phần chân lực thừa đó hóa giải một nửa cái khí thế của đối phương.

Dù vậy, nàng vẫn bị bắt buộc về phía hậu, đồng thời nàng nghe có cái gì lững lờ nơi yết hầu.

Nàng biết ngay máu sắp trào ra miệng, bất giác há hòng, cấp tốc vận khí, dồn máu tươi trở xuống.

Giả như rằng có một phút giây vô sự, thì nàng có thể rớt máu trào lên được.

Song hiện tại có ai để cho nàng vô sự đâu? Ở đây người ta áp dụng xa luân chiến, bên tung, bên hứng, bên đánh, bên đứng ngoài, luôn luôn bắt buộc nàng phải phản ứng.

Bởi không thể vô sự, nàng phải nhận lãnh cái gì chờ, đến với nàng.

Và cái đó đã đến rồi.

Nàng chưa kịp đứng vững, tự nhiên chưa kịp vận khí, Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh từ phía sau lướt tới.

Một tả một hữu, từ hai bên đánh vào, chưởng phong cuốn đi vào vù.

Nếu Từ Tuyết Hồng chỉ cố vận khí, không màng đến sự tấn công

công đó như vậy là hóa giải một
g thế khác.

đối phó với họ, thì tự nhiên máu
động lực của nàng sẽ giảm suy quan

ây, đoạn cương quyết nghiêng đón
Lâm hạo Sanh, bất chấp việc đón

công.

ng lên, bốn tay chạm nhau.
lại, nhưng Từ Tuyết Hồng há hốc

ột búng máu tươi từ miệng nàng

vẫn sợ hãi, vừa sợ vừa giận, vừa

hàng mãnh liệt, nàng phun hai ra

êu, bàn tay khoát ra nơi tay có ánh

ng phải bị chấn động song nàng
à nơi khúc miệng có vẩy máu tươi.
ón đôi thâm hại rồi đôi mắt long
a mắt bà ra, thẳng đến Ngắc Cầm

ánh mắt đó, tạo cho nàng cái vẻ

ốc quý.

và Lâm hạo sanh vẫn giữ cái thế

m của nàng, chờ chờ mọi phản

Nàng thủ kiếm xong, đứng lặng chờ bất động. Nàng chưa xuất
thủ, ba người kia cũng chẳng tấn công.

Họ ghim nhau một lúc.

Sau cùng, Lâm hạo sanh gọi nàng :

— Biều muội ! Phải đợi đến lúc nào nữa, biều muội mới mình
bach là chưa phải đối thủ của bọn ngu huynh ?

Nếu là lúc nào, Từ tuyết Hồng hẳn sẽ giận, quát trả vang ầm
lên.

Nhưng nàng thừa thông minh đề biều là trong trường hợp này,
phần nộ chẳng ích lợi gì, trái lại còn có hại.

Bởi phần nộ là gây dao động tâm tư, chân khí không còn ổn định
nữa, phần ứng phó sẽ kém hiệu quả.

Do đó, nàng cố dẫn phần nộ, điềm nụ cười lạnh, đáp :

— Trong nhất thời, ta sợ ý, nên các người ám toán. Giờ đây,
các người cứ giở thủ đoạn giở tất cả thủ đoạn ra, mà thí thử cho ta
xem.

Tuy nói thế, nàng không chờ ai xuất thủ, chính nàng xuất thủ
trước !

Nàng xuất thủ, nhưng chưa phát chiêu, thoát tiên nàng khoa thành
doãn kiếm hai vòng.

Á h kiếm chớp lên, tỏa khí lạnh người.

Nhưng, nàng thị oai mặc nàng, Lâm hạo Sanh cứ tiếp tục thuyết
phục.

— Biều muội đã ba là máu máu hiền nhiê là tạo thương nặng
rồi đó, nếu vọng động thì thương thế phác tác nguy hại rất nhanh
chóng. Ngay nay, biều muội có được vũ công cao, giả như biều muội
đừng tiếp trợ cho Đông Phương Bá Chủ gây náo loạn. Trong vũ lâm
thì còn ai chẳng mà tôn kính biều muội ? Còn ai không khâm phục ?
Tại sao biều muội cứ tự làm khổ lấy mình, bất cấp thân bại danh
liệt ?...

Hắn còn lạ gì tâm lý của Từ Tuyết Hồng !

Cho nên, muốn khuyến cáo nàng, trước hết hẳn phải vuốt ve tự
ái của nàng.

Tuy nhiên Từ Tuyết Hồng vẫn còn lam cao và lại trong nhất thời bảo nàng ly khai ngay Đông Phương Bá Chủ, khi nào nàng chịu nghe họ ?

Nàng cười lạnh, đáp :

— Chỉ cần thắng được các người, ta sẽ trở thành vô địch thứ hai trong vũ lâm, còn ai dám bắt tuân ta ?

Lâm Hạo Sanh lắc đầu :

— Niềm hy vọng của biểu muội khó thành lắm ! Dù cho biểu muội có thắng Nga my Phối, thì biểu muội cũng vẫn là người của Vô địch Minh, biểu muội chúng quy cũng chỉ ở bậc thứ, và Đông Phương Bá Chủ vẫn là minh chủ như thường. Chính lão ta mới thực sự là người hiệu lệnh vũ lâm, còn biểu muội bất quá là một Phó minh Chủ, phải tùy thuộc nơi lão, phải thừa hành mệnh lệnh của lão.

Từ Tuyết Hồng bĩu môi :

— Người biết gì mà nói đến việc của ta chứ ?

Nàng đã tự xem mình là người nhà của Đông phương bá chủ, thì cái việc chánh phó có quan hệ gì ?

Lâm Hạo Sanh cười nhẹ :

— Ngu huynh biết chứ ! Có biết mới dám nói chứ ? Biểu muội tưởng là Đông phương Bạch đối xử rất tốt với biểu muội lắm phải không ? Cho biểu muội biết, hiện giờ tại Nhật Nguyệt Trang, y đang hưởng khoái lạc với nàng dâm nữ có cái tên là Liễu Thúy Hoa, cả hai đi đứng nằm ngồi đều không rời nhau nửa bước ! Việc đó, người trong thiên hạ đều hay, chỉ có một biểu muội không hiểu mà thôi !

Từ tuyết Hồng biến sắc.

Nàng nàng chưa chịu tin, vội mắng :

— Lâm Hạo Sanh, người càng ngày càng hèn mọn quá, dám bịa chuyện nói xấu người ! Người định áp dụng kế ly gián phải không ?

Lâm Hạo Sanh trầm giọng :

— Nếu ngu huynh bịa chuyện, lừa gạt biểu muội thì xin toàn thiên sẽ giáng đại tạ, cho ngu huynh chết một cách thảm liệt ! Ngu huynh thả năn, như vậy đó, có lẽ là biểu muội còn nghi ngờ ? Có lẽ là Đông phương Bạch cũng biết được việc ấy, song hắn dấu biểu muội.

Từ Tuyết Hồng chớp mắt :

— Khó tin quá !

Lâm Hạo Sanh hỏi :

— Từ ngày rời Nhật nguyệt trang đến nay, biểu muội có biết những gì đã xảy ra tại đó chăng ?

Từ Tuyết Hồng bắt đầu dao động :

— Nào có ai cho hay biết tí tấc chi đâu ?

Lâm Hạo Sanh tiếp :

— Họ cố ý khuất lấp biểu muội rõ ràng, Biểu muội thử nghĩ, nếu con người thì khi nào Đông Phương Bạch lại mê đắm dâm nữ Liễu Thúy Hoa ! Bên trong hẳn có ẩn tình chi đó, biểu muội nên suy nghĩ kỹ.

Từ Tuyết Hồng cười lạnh, tuy bên ngoài tỏ vẻ không tin song bên trong lại nghĩ nhiều về sự tiết lộ của Lâm Hạo Sanh.

Ẩn tình gì ?

Lâm Hạo Sanh tiếp luôn :

— Nếu biểu muội có cảm tình với Đông Phương Bạch, thì phải tìm hiểu rõ sự thật, đừng dứt khoát thái độ với y.

Từ Tuyết Hồng trừng mắt nhìn Lâm Hạo Sanh.

Hắn vẫn bình tĩnh như thường.

Hắn lại hỏi :

— Sự tình đêm nay diễn ra như vậy, biểu muội suy nghĩ xem có thể thủ thắng được chăng ?

Từ tuyết Hồng dù nặng tự ái đến đâu, cũng phải nhìn nhận là mình khó thành công lắm.

Đừng nói chỉ thủ thắng, nội cái việc thoát đi an toàn cũng khó khăn vô cùng.

Vượt khỏi vòng vây của Tịch Đại Tiên Sinh và Ngọc Cẩm Lam

hạo Sanh, nàng không hy vọng lắm, huống hồ ngoài vòng vây nhỏ, còn có vòng đai lớn, do toàn thể môn đồ Nga My Phải bố trí ?

Lâm Hạo Sanh hỏi dần :

— Biểu muội đã nghĩ chưa ?

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Song phương chưa động thủ, thì nói làm sao được cái sự thắng bại ?

Nàng nói thế đã cửu thổ diện, chứ đã thừa hiểu là không thủ thắng nổi rồi ?

Lâm Hạo Sanh thốt :

— Nếu huynh nghĩ, tạm thời chúng ta đình hoãn cuộc chiến đấu lại, để cho biểu muội trở về, điều tra sự tình tại Nhật Nguyệt trang song căn nhất là biểu muội phải hết sức bình tĩnh, đừng để cho con cáo già Đông phương bá chủ nghĩ ngờ.

Trở về ?

Di nhiên nàng phải âm thầm trở về ! Ra đi, rần rộ bao nhiêu, bây giờ phải len lén trở về ?

Nếu không lặng lẽ trở về thì làm sao điều tra được sự việc ?

Nàng trầm tư một chút, đoạn cười lạnh lời :

— Các người buông tha ta !

Tịch Đại tiên sanh lạnh lùng thốt :

— Phải ! Cô nương thấy được bộ mặt Đông Phương Bá chủ, là một điều hay ! Lão phu khi nào ngăn trở cô nương làm một điều hay ?

Từ tuyết Hồng thừa thông minh đã hiểu cái ý của Tịch đại tiên sanh. Lão nói thế, hẳn có nguyên nhân.

Và nguyên nhân đó, nàng không cần hỏi lâu, nàng chỉ việc trở về, là biết rõ nó như thế nào.

Nàng không nói gì nữa, quay mình bước đi.

Tuy bước đi, nàng vẫn đề phòng sợ bọn Tịch đại tiên sanh âm toán.

Nhưng, chẳng một ai làm gì nàng cả. A ở đâu đứng bất động ở đó, bất quá lấy mắt nhìn nàng từ từ bước đi thôi.

Chỉ có Lâm Hạo Sanh, do một lối lí mặt âm thầm theo dõi nàng ra đến cốc khẩu.

Dừng chân lại bên trong cốc khẩu Từ tuyết Hồng cao giọng hỏi bằng giọng, bởi nàng chẳng thấy bóng dáng người nào bên trên đầu tai vách đá :

— Các người chực chờ lần đá xuống hãm hại ta phải không ?

Lâm Hạo Sanh lập tức đáp :

— Biểu muội yên trí lý khai Nga My sơn, nếu muốn hãm hại biểu muội thì cần gì bọn ngu huynh đợi biểu muội ra đến đây ? biểu muội cứ lấy cái tâm lừa nhân, độ cái tâm của người khác, thì khi nào làm nên việc lớn được ?

Từ tuyết Hồng không nói gì được nữa, nhún chân nhảy vọt lên đầu vách, phóng mình chạy đi, rồi nhảy xuống ở bên ngoài cốc khẩu.

Nàng vừa chệch chân trên mặt đất, từ nơi ven rừng gần đó có ít nhất cũng mấy mươi người rạp nhau gọi :

— Phó Minh Chủ !

Hiển nhiên những người đó đều là cao thủ của Nhật Nguyệt Trang.

Thực ra họ không đến đây làm gì bởi từ tuyết Hồng không cho họ biết là nàng đi đâu mà cũng chẳng ra lệnh cho họ âm thầm đi theo, phòng tiếp trợ nàng khi hữu sự.

Sở dĩ họ đến đây, là vì họ nghe nàng hù vọng liên hồi và Đông phương Lợi bắt buộc phải hướng dẫn một số người cấp tốc đến nơi.

Họ đến, nhưng chẳng một ai dám vào cốc.

Đông phương Lợi bước tới hỏi :

— Phó minh chủ vào cốc, hẳn có phát giác ra điều hữu ích chứ ?

Từ tuyết Hồng trầm giọng :

— Chẳng có gì đáng kể, bất quá ta có trao đổi mấy chiêu với Tịch Đại tiên sinh và một vài môn đồ Nga my Phái.

Đông phương Lôi nhận ra, nơi khoe miệng của Từ tuyết Hồng có máu, hẳn muốn hỏi song nhìn gương mặt cau có của nàng, hẳn không dám mở miệng.

Từ tuyết Hồng vội gọi :

— Đông phương Lôi !

Đông Phương Lôi thừa thông minh đề hiểu là có điều chi đó, bất lợi, phát lộ ngay.

Song hẳn không thể không ứng tiếng, đành phải bạo dạn đáp :

— Thuộc hạ đây ! Phó minh chủ cứ phân phó !

Từ tuyết Hồng trầm lạnh giọng hỏi :

— Giữa chúng ta và Nhật nguyệt Trang, hẳn có chút câu liên lạc thông tin tức cho nhau chứ ? Người có biết việc gì xảy ra tại Nhật nguyệt trang chăng ?

Đông Phương Lôi biến sắc :

— Nào có việc chi đâu Phó Minh Chủ ?

Từ tuyết Hồng hừ lạnh một tiếng :

— Đại ca người ra sao ? Việc đó rất quan trọng tàm gì Nhật Nguyệt Trang không thông tri với người ?

Đông phương Lôi mơ hồ :

— Đại ca của thuộc hạ ? Y vẫn bình an, chứ có sao đâu ?

Từ Tuyết Hồng thấy hẳn mất tự nhiên, dăm nghi ngờ liền.

Nàng vừa đi vừa hỏi, Đông phương Lôi đi theo sau, đáp từng câu một.

Bây giờ, cả hai đã đến sơn cốc rồi.

Thời gian lúc đó, gần cuối đêm, bình minh sắp trở lại với vạn vật.

Từ Tuyết Hồng đã quyết định một chủ trương, và nàng bắt đầu thực hiện chủ trương đó.

Nàng thốt :

— Ta muốn một mình do thám quanh Thúy phong cốc, tìm một con đường khác, để đưa tất cả lực lượng của chúng ta vào đó, định quyết thư hùng với phái Nga my. Vậy các người cứ ở đây mà chờ ta trở lại. Tuyệt đối không được lộ khai sơn cốc này, trước khi ta về !

Đông phương Lôi mỉm cười :

— Phó minh chủ định vắng mặt mấy hôm !

Từ Tuyết Hồng đáp :

— Phải nói là mấy tháng, chứ trong một vài hôm, làm sao ta tìm ra một con đường ổn thỏa ?

Rồi nàng tiếp :

— Trong vòng từ hai tháng đến năm tháng.

Đông phương Lôi cau mày :

— Thế thì hơi lâu đó ! Bọn thuộc hạ rất đông người, ở lại sơn cốc này...

Không đợi hẳn dứt câu Từ Tuyết Hồng dừng mãi, chặn lại :

— Người sợ gì ! Hết lương thực ? Quanh vùng có thiếu chi thú rừng chim núi ? Dù sao các người cũng phải cố thủ tại đây, không thể để cho người trong phái Nga my ra ngoài. Cần nhất là phải phong tỏa họ chắc chắn, trong thời gian ta chưa tìm được con đường tiến quân !

Đông Phương Lôi gạt đầu :

— Thuộc hạ xin tuân lệnh !

Từ tuyết Hồng nghiêm sắc mặt :

— Kể nào tự tiện lộ khai sơn cốc, khi ta trở lại đừng trách ta nghiêm khắc !

Nàng quắc mắt nhìn Đông Phương Lôi, dùng ánh mắt an ổn mạnh ý chí của nàng.

Đông Phương Lôi biết rõ, nàng có một mưu đồ gì khác, chứ chẳng phải là nàng thực sự nghiên cứu một con đường vào Thúy phong Cốc.

Nhưng, làm sao hẳn biết được nàng mưu tính việc gì ?

Mưu tính của nàng, là muốn vẽ ngay Nhật Nguyệt Trang, xem qua sự tình như thế nào. Và nàng cần phải hành động kín đáo, cho nên nàng bịa chuyện, không đề cho Đông phương Lôi nghĩ ngờ, lại ra nghiêm lệnh cấm nhắc mọi người ly khai sơn cốc.

Tự nhiên nàng phải đi ngay, đi trước khi trời sáng. Lòng nàng hiện tại như có một ngọn lửa bốc cao đốt cháy, không thể chờ đợi phút giây nào nữa.

Nàng tiếp :

— Ta đi ngay ! Người hãy giữ kín sự vắng mặt của ta, tuyệt đối không nên đề cho phái Nga My biết được !

Nàng rời sơn cốc liền.

Phải mất một ngày tròn, nàng mới ra khỏi vùng Nga My Sơn.

Xuống đến chân núi, nàng vào thị trấn mua ngựa, rồi từ đó giục ngựa thẳng đường trở lại Nhật Nguyệt Trang. Nàng cố tránh gặp hào kiệt và lâm đạo đường, càng tránh được nhiều người càng bảo trì sự bí mật của nàng.

Hơn hai mươi hôm sau, nàng đã về đến gần Nhật nguyệt trang đoạn đường còn lại, dài độ trăm dặm thôi.

Từ nơi đó, nàng bắt đầu cẩn thận hơn.

Nàng ăn một bữa ngày, đợi đến xế chiều mới dám rong ngựa.

Nhưng rồi, phải chạy mau, con đường trăm dặm chẳng dài lắm, đến nửa đêm, là nàng thấy ánh đèn vòng ngoài trang viện.

Nàng xuống ngựa, âm thầm tiến tới.

Bây giờ, nàng thấy rõ ràng bọn đại hán đứng canh nơi ngôi thạch đình, cạnh tấm bia to.

Nàng nấp mình sau một thân cây nghe ngóng động tĩnh một lúc.

Sau đó, nàng đi theo con đường nhỏ, ngoài xa tấm bia, tiến về trang, con đường đó đưa nàng đến một góc tường bao bọc bên ngoài nàng nhún chân, nhảy lên đầu tường, dúi xuống bên trong.

Bên trong, là khu chánh của Nhật Nguyệt Trang thế là nàng đã về đến nơi rồi.

Ly kỳ ai Nhật Nguyệt Trang được một năm rồi bây giờ trở lại, Từ tuyết Hồng chẳng thấy một thay đổi nào quan trọng.

Vào giờ đó, người trong trang đã ngủ say, chẳng có một tiếng động nào.

Trừ một vài ánh đèn còn le lói, toàn khu đều chìm trong bóng đêm dày.

Thung, về đến đây, tâm tư dao động mạnh, thoát đầu nàng nghe như chẳng có tiếng động nào.

Nấp mình trong bóng tối, nàng nghe ngóng một lúc.

— Sau cùng, nàng nhận ra, đầu đây có tiếng nhạc nghe vắng vẻ g.

Nàng lẻ loi theo những lối đi ít có bọn tuấn cạnh qua lại, đến một ngôi nhà.

Nơi đó, chính là nơi còn đèn sáng. Và nơi đó, cũng chính là nơi phải ra tiếng nhạc.

Nàng xuất hiện độ ngót trước ngôi nhà đó.

Hai người đứng gài quạt :

— Kê nào đó ? Có chút đi nơi khác hay không ?

Từ tuyết Hồng cứ bước tới.

Hai người đó cứ vội mình ra, định ngăn chặn nàng. Nhưng chúng vừa nhận ra nàng, bất giác kinh hãi, khựng lại.

Nàng trầm giọng gắt :

— Ai ? Ta chứ ai mà còn hỏi !

Hai người đó rung rung giọng, ấp úng :

— Phò...Phó minh chủ ?...Bọn thuộc hạ không hay Phó minh chủ đã trở về !..

Từ tuyết Hồng đưa tay chỉ vào trong nhà, hỏi :

— Ai đang vui say trong đó ?

Hai đại hán cùng nhìn nhau, cả hai cùng tỏ vẻ bối rối. Chúng bối rối, chúng sợ hãi, sợ đến nỗi xuất mồ hôi, hạt cùng đầm ướt trán.

Chúng không biết phải đáp làm sao !

Từ tuyết Hồng gắt :

— Các người không đáp ?

Hai người đó lí nhí :

— Trình Phó minh Chủ, chính là Đông Phương Đường Chủ

đấy !

Từ tuyết Hồng suýt nhảy dựng lên, như vừa dẫm chân lên đồng lửa.

Đông phương đường chủ !

Rất có thể là Đông phương Lôi, nhưng Đông phương Lôi hiện tại Nga My sơn thì nhất định là không phải hân rồi.

Như vậy, phải là Đông phương Bạch ?

Đông phương Bạch đang vui say ? Thế thì Lâm hạo sanh đã nói đó g sự thật ?

Từ Tuyết Hồng thở gấp mấy hơi đoạn bảo :

— Các người không được lên tiếng ? Đẻ ta vào trong đó xem sao !

Chúng làm sao dám bất tuân lệnh nàng ?

Cả hai cười gượng, thốt :

— Phó Minh Chủ cứ vào !

Từ Tuyết Hồng bước tới, xô vệt cánh cửa, lách mình qua, đứng đó, nhìn.

Đèn treo, đèn đứng, mấy mươi ngọn cháy sáng.

Độ bảy tám thiếu nữ, uốn mình, khoa tay, múa may theo tiếng nhạc.

Bên trong, có một chiếc giường, trên giường có đôi nam nữ, nữ nằm chổng lên mình nam.

— Nữ nhân tựa hồ trần trướng, đôi chân thì trắng nõn tròn trịa, lộ ra ngoài một chiếc chăn mỏng được đắp hờ bên trên cả hai.

Toàn thân nữ nhân rung rung, như người bị điện được chạm vào.

Nhìn cảnh đó, Từ tuyết Hồng đỏ mặt.

Nàng thẹn quá trong phút giây đầu tiên, không kịp nhận định nam và nữ đó là ai.

Nhưng dù cho cả hai là ai, trong Nhật nguyệt Trang, nhất định không thể có cảnh tượng đó.

Bất giác, nàng sôi giận, bước tới, giật tấm màn rồi giật luôn chiếc chăn mỏng.

Nam và nữ hiện rõ trước mắt nàng.

Nữ, là một mỹ nhân, nam là Đông phương Bạch hay Du thiên Minh cộng thổ !

Đôi mắt của Đông Phương Bạch từ đó như mất thần khác hẳn đôi mắt ngày nào sáng rực !

Từ tuyết Hồng xuất hiện, nhạc cũng ngừng tấu; cả nữ ngừng múa tất cả đều sững sờ nhìn nàng.

Chính nàng cũng suýt ngã xuống !

Nhưng, liền theo đó, nàng lấy ngay bình tĩnh, vận khí há lên một tiếng lớn.

Đông Phương Bạch giật mình, tay ôm quanh mình Liễu Thúy Hoa vòng tay lỏng ra ngay.

Vòng tay chàng lỏng, Liễu Thúy Hoa không còn chỗ chịu, ngã qua một bên.

Nàng ngã sát xuống mép giường, thành ra rơi luôn xuống dưới nền.

X

CHƯƠNG LXXII

TIÊU KHỎI, TAN MÂY

Liễu Thúy Hoa không còn một điểm khí lực nào giúp nàng đứng lên nổi, mà nàng cũng chẳng rõ sự gì đã xảy ra, có điều nàng đoán sự đó bất lợi cho nàng.

Vận dụng chân lực, nàng cố gắng bật ngời dậy song Từ tuyết hân đã lướt tới.

Chiếc áo của Từ tuyết Hồng phồng lên, chiếc áo theo bước chân

conh chiếc giường,
quắc mắt nhìn xem kẻ nào ngang nhiên
vi phạm hành động của nàng.
Đông Phương Bá Chủ !

Đám của Đông phương Bạch.
nàng chóng khôi phục nguyên trạng, nhờ
đặt của chàng tống hào dần dần trở lại

mở miệng nói gì. Đông phương bá chủ

về ?

?

?

ta hiểu rõ tại sao Từ tuyết Hồng lại trở
về hỏi tiếp :

có bị chúng ta bắt được không ?

hầu hết của lão. biết rõ sự việc ở tại
tận cùng, và rất có thể lão tán đồng
đồng, bởi tán đồng nên lão đề mặc chàng

đồng, thì khi nào sự việc như vậy lại xảy

Hồng, thấy Đông phương bá chủ vào

một bước, nhắc đầu bàn chân vút Liều

?

cho nàng ấy ?

trần, ngăn chặn Từ Tuyết Hồng, vì lẽ
Đông phương bá chủ mà nàng nghi ngờ

— Theo đà cái chầu của Từ Tuyết Hồng vút lên, Liễu Thúy hoa chơi với trong không gian, tay chân đang vung vẩy, song vô ích, bàn tay của Từ Tuyết Hồng vươn tới, nắm móng như móc sắt, chụp nơi cổ nàng.

Chụp trúng cổ của Liễu Thúy Hoa rồi, Từ Tuyết Hồng bóp mạnh tay.

Liễu Thúy Hoa càng chơi chơi dỗi chân, còn tay thì quơ loạn trong không gian.

Từ tuyết Hồng cứ bóp tay, càng phút càng bóp mạnh, có tiếng rắc rắc vang lên, hòa lẫn với tiếng ặc ặc :

— Bóp một lúc lâu, Từ Tuyết Hồng vung tay, quăng xác Liễu Thúy Hoa ra ngoài, chạm vào một tang cây, máu từ thất khiếu trào ra.

Đi nhiên Liễu Thúy Hoa phải tắt thở.

Từ tuyết Hồng bật cười lạnh, quần từng tiếng :

— Ai làm gì ta chứ ?

Đông phương Bá Chủ sôi giận, song cổ dẫn lồng, trầm gương mặt hừ một tiếng :

— Ai làm chỉ cô nương, mà cô nương phải hỏi gần ? Đông Phương Bạch là một đường chủ trong Vô Dịch minh, quyền hành to lớn, nó có thể mua vui trong chốc lát, sự kiện đó rất thường đối với bất cứ thanh niên nào, bởi vì họ sống đang tràn đầy trong huyết quản, phải cho phát tiết chứ ? Trước một sự kiện rất thường sao cô nương lại quát tháo vang ầm ầm, rồi lại còn sát hại mạng người ?

Từ tuyết Hồng bật cười khinh khách :

— Thì ra là vậy ! Một cuộc mua vui của những chàng sung sức ! Đông Phương bạch ! Sao người càng gọi gì hết ? Ta chờ người nói đây !

Đông phương Bá Chủ cười hả hê :

— Việc gì giữa hai đảng, lão không thể can thiệp, nhưng lão phụ nghĩ, hai đảng chưa có danh phận rõ rệt với nhau, thì người này trách cứ người kia thì kẻ ra cũng hơi quá đáng ! Có

cái liên hệ nào cho phép cô nương trách nó mua vui trong chốc lát ?

Từ tuyết Hồng thẹn. Nàng càng thẹn càng tức uất hơn. Đông Phương bá chủ nói. Nàng lấy danh nghĩa gì, há ! học Đông phương bạch chứ ?

Nàng hét lên :

— Tôi bất chấp danh nghĩa gì, há, làm điều lỗi bại, tôi muốn giết hẳn ! Tôi nhất định hủy diệt cái mạng chó hèn !

Nàng vươn tay ra và đủ năm ngón chụp nhanh xuống huyết hoa Cái, nơi ngực Đông phương bạch.

Đông phương bạch chưa hết sửng sốt, trố mắt nhìn nàng, không thể né tránh.

Nếu thế vậy, Đông Phương bạch phải chết sao ? Đông phương bá chủ lập tức quát :

— Đứng hành hung cô nương !

Lão vội vung tay, đánh một chưởng xuống cánh tay Từ tuyết Hồng.

Bất buộc, nàng phải thu tay về, nếu không muốn cánh tay đó bị lão đánh gãy.

Nhưng, nàng đâu phải chịu nhượng bộ dễ dàng ? Nàng hừ vọng một tiếng dài, tràn mình qua một bên, thu nhanh tay về, đồng thời lật ngược bàn tay lên, nghênh đón chưởng kinh của Đông Phương bá chủ.

Một tiếng bốp vang lên, song chưởng chạm nhau, cả hai cùng lùi một bước.

Từ tuyết Hồng định nghĩ là Đông phương Bá chủ tự hủy diệt tư vĩ công phu qua mười mấy năm dài, chưa trổ cho Đông phương bạch nên nàng khinh thường lão.

Ngờ đâu, Đông phương bạch đã bình phục rồi, còn lão thì cũng ít nhất cũng phải qua sáu tháng hoặc một năm, đầy công luyện tập, mới lấy lại được phần khí lực đã bị tiêu hao đi. Sao lão vẫn còn mạnh mẽ như lúc nào ? Mà thời gian nào phải xa xôi gì cho lắm đâu ?

Bị chặn dọi ngược lại, mặc dù đối phương cũng bị chặn dọi như nàng, Từ Tuyết Hồng hết sức kinh hãi, vừa kinh hãi, vừa lạ lùng, trở mắt nhìn Đông Phương Bá Chủ, rồi nhìn qua Đông phương bạch.

Lâu lắm nàng mới hỏi lại:

— Minh chủ có dùng chân lực chưa trị cho hẳn không?

Đông phương bá chủ bật cười ha hả:

— Tự nhiên là có!

Từ Tuyết Hồng kêu lên:

— Thế tại sao...

Đông phương bá chủ mỉm cười:

— Tại sao lão phu không bị cô nương đánh chết? Đây có dễ dàng như vậy, cô nương? Công lực của lão phu đã được khôi phục hoàn toàn rồi!

Là con người từ g luyệt võ, Từ Tuyết Hồng biết là chẳng bao giờ có trường hợp đó, muốn phục hồi trọn vẹn công lực đã mất, không ai thành công trong một khoảng thời gian quá ngắn như vậy.

Suy nghĩ một giây, nàng chợt tỉnh ngộ.

Nàng hiểu, Đông phương bá chủ không hề vận dụng chân lực giải từ cái độc trong mình Đông phương bạch.

Và như thế, là Đông phương bạch chẳng hề bị nhiễm độc đến độ lánh mạng bị hãm dọa.

Nàng còn biết luôn, lão viện lý do ở xa à tính dương để khôi phục chân khí, bảo nàng dần thuộc hạ đi khắp sống hồ cần quét những người bất phục.

Trong khi nàng vắng mặt, lão ta dàn dụ mọi cánh đề lừa luôn Đông phương bạch vào tròng.

Nàng sôi giận cực độ, song nàng không phát tác, chỉ bật cười, giọng cười của nàng sắc lạnh lắm sao.

Nghe giọng cười đó, Đông Phương Bá Chủ có ý gờm.

Nhưng lão còn tin tưởng nơi mỗi tình cả hai, nên trầm giọng hỏi:

— Cô nương đã nghĩ ra rồi phải không? Lão phu thấy cô nương và Bạch như rất tốt đối, nếu không thành hợp với nhau, thì rất lỏng. Đừng quá hẹp hòi cô nương, trái năm thế bảy thiệp, là sự thường mà!

Từ Tuyết Hồng đang lúc giận, không buồn nghe lão nói gì.

Nàng đang suy tư trăm trọc, điều suy nghĩ của nàng Đông Phương bá chủ chưa hề đoán ra được.

Đông phương Bạch đã thay đổi tánh tình như vậy, là tình nghĩa giữa nàng và chàng kể như đoạn tuyệt, nếu quả thật giữa nhau có chút cảm tình hoặc một vài ân nghĩa.

Ngoài ra, từ ngày nàng trở thành phó minh chủ thì cao thủ trong thiên hạ đều cúi đầu tuân phục, nếu nàng hạ được Đồ g phương bá chủ thì Vô địch minh này hoàn toàn thuộc về nàng.

Nàng đứng yên, tâm tư đang cân nhắc những ý niệm vừa phát sinh, nhưng xem ra nàng có vẻ chú ý đến lời Đông phương bá chủ vừa nói.

Đông phương bá chủ tưởng là lời nói của lão đã làm nàng dao động mạnh.

Lão mỉm cười tiếp luôn:

— Bây giờ, cô nương đã trở lại rồi thì cũng nên tỏ sự thân mật giữa nhau hơn...

Lão dạy qua gọi Đông phương bạch:

— Bạch con...

Lão không dứt kịp câu nói, trong khi lão chuyển đầu về hướng Đồ g phương Bạch, Từ Tuyết Hồng cho rằng, dịp may ngàn năm một thuở, lập tức nàng rùn thấp mình xuống, rút nhanh thanh đoản kiếm ra, như lạn điện chớp, đâm vút tới.

Thực ra, Đông phương bá chủ luôn luôn đề phòng nàng, bởi lão không tin tưởng nơi nàng lắm, lão ngại bất cứ trong phút giây nào nàng cũng có thể xuất thủ hạ sát lão.

Nhưng, hiện tại, Từ Tuyết không tỏ lộ vẻ chống đối rõ rệt.

hướng chỉ, lão lầm tưởng là nàng đã bị dao động qua lời nói của lão ?

Khi lão thấy ánh thép chớp lên, thì thanh kiếm đã đến sát lão rồi.

Lão hết sức kinh hãi, bình sanh đây là lần thứ nhất lão kinh hãi cực độ.

Bất giác, lão rú lên một tiếng, cấp tốc xoay mình vòng ra phía sau một thân cột.

Thế kiếm của Từ Tuyết Hồng rất mạnh, nàng đâm tới, lão vòng qua phía bên cột, mũi kiếm xuyên thủng thân cột, đâm trúng vai của lão.

Vết thương đó, không thể làm cho lão chết tức khắc mũi kiếm chỉ đâm lủng da thịt, sâu độ tấc thôi.

Lão không chết tức khắc, tức nhiên Từ Tuyết Hồng phải nguy, vì lão sẽ phản công, không lẽ nàng ngay bây giờ, thì sau này nàng cũng khó tránh khỏi tay lão, bởi bất quá lão gọt tỉu được mấy hôm là lành mạnh như thường.

Nhưng may cho Từ Tuyết Hồng, là tuy vết thương không nặng, lão bị chấn động tâm thần, trong phút giây, lão mất bình tĩnh, không thể nào ngưng tụ chân khí kịp thời, hầu quật khởi thế phản công.

Ngoài ra, lòng tự ái của lão bị chạm mạnh, đến độ lão có mặc cảm là mình bị Từ Tuyết Hồng đánh bại, vì trong hoành trên chốn gian hồ suốt mấy mươi năm, lão từng bị ai chạm đến chân lông, bây giờ lại hứng trọn một mũi kiếm của một tiểu nữ chưa tròn tuổi giàng hồ !

Bởi cái mặc cảm đó, lão có phần nào phản ứng chạm.

Tuy nhiên, nếu phải chết về tay Từ Tuyết Hồng, và chết trong trường hợp này, thì chẳng hóa ra lão lầm thường lắm sao ?

Cho nên, mặc cảm đó chỉ hiện lên trong thoáng rời tan biến ngay, lão lấy lại bình tĩnh nhận định sự tình cảm thấy bất buộc phải giết Từ Tuyết Hồng, lão giết nàng để an toàn của lão được bảo đảm trong tương lai vì dung lượng nàng mãi bên cạnh một ngày nào đó lão sẽ

lấy nàng hạ thủ đoạn như thường.

Những phút giây chậm phản ứng của lão, là một dịp may nữa cho Từ Tuyết Hồng.

Song rất tiếc là nàng không biết lợi dụng đề tiện công.

Chẳng qua nàng quá sợ hãi trước chiêu kiếm vô công, hơn nữa mũi kiếm chạm trúng thân cột gây tiếng vang, làm nàng giật mình.

Vì sợ hãi, nên nàng không nghĩ đến việc tấn công tiếp. Khi, nàng bừng tỉnh lại, thì Đông phương bá chủ cũng đã bình tĩnh rồi.

Do đó, nàng muốn xuất thủ, cũng chẳng hy vọng gì chiếm thế, bởi đương nhiên Đông phương bá chủ đã đề phòng rồi.

Đông Phương bá chủ bình tĩnh trước nàng, thì lão phải xuất thủ trước nàng, thành ra, đang thắng lợi, nàng lại chuyển sang cội thế thụ động.

Đông Phương bá chủ lùi lại một bước, vận chân lực, đánh tới một chưởng.

Chưởng đó, không nhằm vào người, bởi người bị thân cột ngăn cách, chưởng đó nhằm thân cột.

Tuy nhằm vào thân cột, lão có thể đánh trọng thương người bên kia cột như tường, vì lão áp dụng chưởng pháp Cách sơn đã Nuy.

Thanh kiếm của Từ Tuyết Hồng còn dính rơi thân cột, tay nàng còn nắm chắc chuôi kiếm, chưởng lực của Đông phương bá chủ, xuyên từ thân kiếm, vào lòng bàn tay nàng, nàng bị kinh lực đó đẩy bật về phía hậu hơn thước.

Bị bật dội về phía hậu bất ngờ như vậy, Từ Tuyết Hồng phải buông chuôi kiếm rời tay.

Không chạm trề, Đông phương bá chủ xuất chiêu tiếp nối liền. Lần này, lão vùng cả hai tay, từ hai bên cột đánh vòng qua đầu động chưởng kinh tiếp giáp với nhau đứng chỗ Từ Tuyết Hồng đứng như vậy là hai chưởng kinh từ hai bên ép vào, dồn nàng ở khoảng giữa.

Nếu nàng bị hai đạo lực ép lại, đứng theo ý muốn của Đông phương bá chủ, thì thân hình của nàng bẹp tí như một lá cây !

Từ Tuyết Hồng lại run mình xuống thấp, đưa hai tay lên, phóng chưởng phong nghênh đón.

Chương chạm chương, hai tiếng bình bình vang lên, đáng lý song phương cùng bị chấn động ngược lại, song đã vọt tới của họ quá mạnh sức va chạm ngẫu nhiên họ đứng lại chỗ, tuy không lùi tại họ vẫn chấp choạng chãi: một lúc mới đứng vững được.

Họ đứng lại rồi, họ thở dốc, không ai còn đủ sức mà tấn công tiếp.

Bọn người hiệu lệnh lại khách đường của ngôi nhà đó, thì ra dịp hai mặt lá, bỏ chạy đi tất cả.

Chính Đông Phương bạch công tử từ xuống giường, từ từ bước đi.

Chàng đi, chân nặng nề, mắt nhìn ra phía trước, không hướng sang Đông phương bá chủ, mà cũng chẳng hề qua Từ Tuyết Hồng, dường tượng cả hai là những người xa lạ đối với chàng, mặc họ đánh nhau ai có chết cũng chẳng làm sao cho chàng.

Chàng ra cửa, vẫn với dáng đi chậm chạp, từ từ tiến tới.

Chàng chưa đi xa lắm, bằng một tiếng âm vang lên, chấn động cả vùng phụ cận ngôi nhà.

Chàng dừng chân, nhưng không quay đầu nhìn lại, xem cho biết việc gì đã xảy ra trong ngôi nhà chàng vừa rời đi.

Thì ra, Đông phương bá chủ và Từ Tuyết Hồng, ở một một chút rồi gom tàn lực đánh nhau một chương.

Chính song chương của họ chạm nhau, gây nên tiếng động.

Cả hai cùng bị chấn động, mỗi người chạm vào một thân cột nếu không có thân cột ngăn chặn hẳn họ sẽ bị đẩy lùi về phía hậu xa hơn.

Họ tựa mình vào thân cột, người nào cũng có vẻ phờ phạc, họ mệt lắm song không ai còn đủ sức để ở nữa, họ phải phải vịn vào cột, rồi cả hai cùng dựa vào cột để nghỉ ngơi.

Họ bất động tại chỗ, không ai có thể cử động được nữa.

Họ chết vì quá kiệt sức.

Đông phương bạch công tử lại một chút, rồi tiếp tục bước, chàng đi luôn, ra khỏi Ngục Nùng, Trần Tử ở đây sau cùng chàng kết liễu mình trong bóng của đêm đen.

Cái tin Đông phương bá chủ và Từ Tuyết Hồng đánh nhau đến cả hai cũng chết truyền nhanh đi khắp sông hồ. Tin đã truyền đến Đông phương lại tại Nga my sơn, hẳn đã hay tin toàn thể cao thủ cùng đi với anh trong chiến dịch Nga my sơn này cũng phải hay biết.

Tin đó đến với hẳn hôm nay sáng ra hẳn phát hiện tất cả mọi người mọi đầu bỏ đi hết tất cả đã ly khai hẳn ngay trong đêm.

Quanh mình hẳn chỉ còn có mỗi một mình vợ hẳn, Tịch Linh.

Tình hình đã biến chuyển như vậy, hai vợ chồng còn ở lại làm gì nữa?

Họ rời sơn cốc. Ra đến cốc khâu, họ thấy Ngọc Cầm và Lâm hạo sanh, tay nắm tay, đứng xa xa, nhìn họ, mỉm cười.

Tịch Linh đi tiêng đến cốc khâu Tiếu phong, ngồi xuống, vọng lại lên nói.

Đoạn nàng đi theo Đông Phương Lôi.

Từ đó, không ai gặp lại hai vợ chồng họ một lần nào. Có người đoán là họ sang Miêu cung, nương náu với Kim Lan Hoa.

Vô địch Minh tan rã với cái chết Đông phương bá chủ. Nhật Nguyệt trang trở nên hoang tàn, gió mưa sương rãng dần dần phủ lấp thân lương trên một cơ sở từng nhiệt náo tung bừng với biển người từ muôn phương đổ về đây.

Mấy năm sau, có người đi ngang qua đó, thấy một nhà sư ngồi ở rú bên cạnh tấm bia vô địch, nhà sư ngồi nơi đó, suốt mấy ngày đêm, kẻ hậu kỳ đi lại lịch nhà sư không đẹp rồi nhà sư bỏ đi luôn từ đó không hề trở lại...

HẾT

Du Thiên Minh hỏi :

— Minh chủ hiện giờ ở đâu ?

Cả hai chưa hoàn hồn, Du Thiên Minh phải hỏi đến mấy lượt, họ mới bừng tỉnh, vội đáp :

— Minh chủ phân phó...

Họ đứng lại, tảo táng biến sắc mặt.

Rồi họ ấp úng, tiếp :

— Minh chủ bảo...Minh chủ...

Du thiên Minh sa sũng, hấp tấp hỏi :

— Minh chủ bảo gì ?

Minh chủ làm sao ?

Chàng định nói là vì cứu chàng, Đông phương Bá Chủ, lần này nguy chứ không nghĩ là có một mưu mô gì.

Hai người đó, mỗi một lúc lâu, mới lấy lại bình tĩnh trong cơn giải thích :

— Minh Chủ vừa mới rời khỏi nơi đây, cách đây không đầy nửa khắc ! Lúc đó, sắc diện của người biến đổi thâm thâm không tưởng nổi ! Mồ hôi lại đổ ra, ướt cả đầu, cả mặt, đôi mắt là đỏ, đáng sợ thật thối, bọn thuộc hạ phải đi, nếu không chắc Minh Chủ phải ngã !

Du thiên Minh nghe nói ở tim, hỏi tiếp :

— Hiện tại, người ở đâu ?

Hai người đó đáp :

— Tính được trong phòng ! Tại khu trang viên này !

Du thiên Minh đặt chân, gãi :

— Trời !

Ài không biết là trong phòng, ai không biết là tại khu trang viên này ? Nhưng thực sự tại đó : Trong ngôi nhà nào, ở hướng nào ?

Hai người đó vội rồi, hấp tấp đáp :

— Đại công tử đừng quá trách ! Minh Chủ đã có phân phó, là không được tiếp kiến với bất kỳ ai, bởi người cần tịnh dưỡng.

Cho nên bọn thuộc hạ chẳng biết rõ người hiện ở tại ngôi nhà nào.

Du thiên Minh cau mày.

Chàng có biết đâu, Đông phương bá chủ chẳng những không việc gì, trái lại còn cao hứng hơn lúc nào hết.

Lão không định ở gian phòng nào trong một ngôi nhà nào tại Nhật Nguyệt trang.

Lão cái đang làm một cao thủ lữ phương xa mới đến Vô Dịch minh mấy hôm rồi tra trộn theo đoàn quân viễn chinh của Từ Tuyết Hồng đến Thiệu lâm Tự.

Chỉ huy lão tự xưng là Thiên Nhai Nhất Lão, đệ Từ Tuyết Hồng và Đông phương Lôi hải lược.

Vì người trong Nhật Nguyệt Trang đông như biển, gia dĩ mỗi ngày có một số cao thủ đến xin gia minh, nên Đông phương Lôi ông thế nào nhớ mặt tất cả, do đó, hẳn không nghĩ ngờ, dù chỉ mới gặp Thiên Nhai Nhất Lão lần đầu.

Ra đi, theo đoàn thị vệ viễn chinh, âm thầm giám Từ Tuyết Hồng Đông phương bá chủ và bố trí mọi việc chu toàn đối phó với Du thiên Minh tại Nhật Nguyệt Trang.

Đĩ nhiên, Du thiên Minh mắc mưu lão.

Hai gã đó, lại tiếp :

— Minh chủ có dặn, khi nào Đại công tử tỉnh lại phải níu áo công tử nên luyệt công vận khí trong bảy hôm, có như vậy Đại công tử mới chóng bình phục.

Du thiên Minh hỏi :

— Minh chủ có cho biết là người phải cần bao nhiêu thời gian mới bình phục chăng ?

Hai gã đó chưa kịp đáp được, có hai người khác chợt đến nơi.

Hai gã trước chỉ hai người mới đến, thốt :

— Đại công tử hãy hỏi họ, chính họ đưa Minh chủ về phòng đây không chừng minh chủ có nói gì với họ.

Hai người mới đến, cung kính chào Du thiên Minh :

— Thiên đường có ở !

Lại hai người gọi nữa chàng là Đường chủ !

Chàng dở khóc dở cười !

Chàng muốn phát tác, muốn ngăn cấm họ, nhưng nghĩ lại chẳng ích gì. Tốt hơn, chàng đừng lưu tâm là được.

Cho nên chàng lờ đi, cố hỏi :

— Minh chủ ở tại đâu ? Hiện tại, người ra sao ?

Hai người ấy thở dài mấy tiếng rồi mới đáp :

— Minh chủ suy yếu quá chừng ! Không ai ngờ, Minh chủ có công cao như vậy, lại bỗng nhiên biến thành phế nhân !

Du Thiên Minh nổi giận :

— Tại hạ hỏi gì, hai vị cố nghe không, sao lại thốt vu vơ thế chứ ?

Tại hạ hỏi hiện giờ minh chủ ra sao ?

Hai người ấy lắc đầu :

— Bọn thuộc hạ không hiểu nổi nữa được rồi ! Bọn thuộc hạ đưa người về phòng rồi, là rút lui ngay, từ lúc đó cho đến bây giờ bọn thuộc hạ không gặp người nữa ? Nghe nói người đã hạ lệnh cho năm mươi tay cào thủ ngày đêm phải canh gác bên ngoài phía cửa phòng không cho bất cứ một ai vào trong phòng, quấy nhiễu người.

Du thiên minh ả lên một tiếng :

— Minh Chủ có cho biết là chừng nào người được bình phục chăng !

Hai người ấy gật đầu :

— Có chứ ! minh chủ phân phó bọn thuộc hạ trình lại với đường chủ biết, là người phải tịnh dưỡng ít nhất cũng bốn mươi chín ngày, và người không chấp thuận cho ai gặp người, kể cả Đường chủ !

Du thiên Minh rợn người.

Chàng rợn người vì một câu hỏi vừa Phát sanh nơi tâm tư song chàng chưa nêu ra, mà chàng lại thấy không tiện nêu chút nào.

Câu hỏi đó như thế này.

— Giả như mình chủ chết luôn trong phòng thì làm sao người có hay biết kịp thời ?

Không hỏi được, mà cũng chẳng nói gì hơn được, chàng thờ người ra đó.

Hai gã trước, vụt thốt :

Đường chủ đã tỉnh rồi, thuộc hạ chạy đi thông báo cho những người khác biết.

Du Thiên Minh toan ngăn trở họ, song họ đã thoát đi liền sau câu nói vừa buông dứt.

Họ chạy đi thông báo với những ai ?

Không lâu lắm, một toán người kéo nhau đến nơi. Tuy cao thủ Nhật Nguyệt trang, xuất chinh hơn ba trăm người. Song còn tại nhà một số khá nhiều.

Những người đó, họp thành một toán kéo đến, chào mừng Du Thiên Minh, mừng chàng. Vì h. lại mừng luôn vị tân Đường chủ.

Du Thiên Minh càng bực tức hơn !

Thả ra, tại Nhật Nguyệt trang ai ai cũng xem chàng là một Đường chủ !

Thế ra chàng nghiêm nhiên trở thành một đường chủ !

Chàng khoát tay loạn lên :

— Các vị hồ đồ quá ! Tại hạ nào phải là Đường chủ đâu mà gọi thế ?

Số người kéo đến, càng lúc càng đông Du thiên Minh như chìm mất giữa số đông, dù muốn ngăn chặn họ làm lẽ, cũng chẳng làm sao ngăn chặn được.

Bất buộc chàng phải bước vào phòng, tránh né họ.

Mặc chàng tránh né, bên ngoài, từng loạt người thốt lên oang oang :

— Thuộc hạ bái kiến Đường Chủ ! Mừng cho Đường chủ qua tai nạn !

Lâu lắm tiếng chào mừng mới dứt.

Một người cao lớn tiếp nối:

— Thuộc hạ là Gia cát duy Hùng, có việc trình báo với Đường Chủ!

Du Thiên Minh giật mình.

Tại Thái Hồ có bảy mươi hai đỉnh núi nhỏ, Gia cát duy Hùng là nhân vật lãnh tụ của vùng đó.

Lão ta nửa chánh nửa tà, vũ công cực cao.

— Tuy Du Thiên Minh chưa từng gặp lão lần nào, song cái danh của lão thì chàng nghe lắm người nói đến lão. Người ta tặng cho cái hiệu Thái Hồ Thần Kếm, dù biết kiếm thuật của lão rất là cao.

Chàng do dự, chưa biết là nên tiếp xúc với lão hay không nên không vội ứng tiếng.

Lão lặp lại câu nói:

— Thuộc hạ có việc trình bày với Đường chủ!

Không trợn quyết liệt từ khước, chàng đáp:

— Xin mời vào!

Cánh cửa phòng mở, một người cao, ốm bước vào nghiêng mình chào, đoạn thốt:

— Vì có việc cần nói với Đường chủ, nên thuộc hạ mạo muội đến đây, mong đường chủ từ chối cho!

Du thiên Minh khoát tay:

— Tiên sanh muốn nói những gì, cứ nói, nhưng trước hết, Tiên Sanh đừng gọi tại hạ như thế, bởi tại hạ có là Đường Chủ đâu?

Chàng phủ nhận, Gia cát duy Hùng bất chấp điều đó, cứ tiếp luôn:

— Thuộc hạ có nhiệm vụ tiếp đón hào kiệt bốn phương đến gia nhập Vô địch minh hội, hôm nay có người em gái của Giáo Chủ Bái Hòa Giáo từ Tây Vực đến, nên thuộc hạ vào đây thỉnh Đường Chủ. Cầu xin cuộc gia minh cho đúng với nghi thức!

Du thiên Minh lắc đầu:

— Tại hạ không là Đường chủ, thì chủ trì thế nào được? Tại hạ có biết nghi thức gì đâu? Việc đó không liên quan gì đến tại hạ trên danh nghĩa (tùy tiện) mà làm!

Gia cát duy Hùng cau mày:

— Đường chủ phải biết, Bái hòa giáo rất có thế lực tại Tây Vực hôm nay có người em gái đến đây, xin gia minh, là điều may mắn cho tông đồ, Đường chủ phải đích thân chủ trì sự việc mới có. Bởi mình chủ...đã...

Nghe nhắc đến Đông Phương bá chủ, bất giác Du thiên Minh thờ dật.

Chàng trầm ngâm một lúc, rồi buông gọn:

— Trên danh nghĩa chờ Phó minh chủ!

Gia cát duy Hùng kêu lên:

— Chờ Phó Minh Chủ biết đến bao lâu nữa? Hiện nay, Phó Minh Chủ và Địa Đường Chủ đã xuất lĩnh một toàn người, đến Thiếu Thất Phong, hỏi tội Thiếu Lâm phái, ngày về hẳn phải còn xa!

Du thiên Minh suýt nhảy dựng lên, lắp lắp hỏi:

— Có việc như vậy à?

Gia cát duy Hùng gạt đầu:

— Phải! Cứ theo tin đưa về, thì Nhật Nguyệt Trang hoàn toàn thắng lợi. Một lão tăng đã bị Phó minh Chủ hạ sát, toàn thể tăng nhân đều được phá hủy vũ công, bao nhiêu kinh sách đốt sạch từ nay phái vô đó, không còn liên quan đến chuyện vũ lâm nữa!

Du thiên Minh nghe ở tai bùng bùng.

Chàng nằm mộng cũng không hề tưởng nổi một việc như vậy có thể xảy ra.

— Lão lắm, chàng mới thốt:

— Việc thành rồi, họ sẽ trở về, chắc không lâu đâu!

Gia cát duy Hùng lắc đầu:

— Không!

Họ đâu có về? Họ thừa cái thể mạnh, đó mà đi thẳng về hướng

Tây, vào Tứ xuyên, đến Nga my Sơn, hội diện với Tịch Đại tiên sanh luôn !

Du Thiên Minh hết sức là khổ tâm. Mà cũng chưa xót cho lão vô cùng !

Chàng khổ tâm vì cái việc chàng lo sợ, đã đến, đó là việc Đông Phương Bá Chủ gây chiến vũ lâm !

Và chàng chưa xót vì nửa năm trước, chàng có đến Nga My Sơn yết kiến Tịch đại tiên sanh.

Tiền sanh không tiếp chàng, sợ còn dính dáng đến sự việc trên giảng hồ. Lão tướng lao im lặng như vậy, là sẽ thoát lọt ngoài vòng thị phi !

— Nhưng, lão thù phận, mà nào có chắc được an thân ? Người ta không chịu đề cho lão an phận, thì lão cũng đừng hòng !

Và người ta đã bắt đầu quấy lão rồi đó !

Nga my Sơn, hầu như ở tận phương trời, hành trình khó khăn phải trải qua từ sáu bảy tháng trở lên !

Trong thời gian đó, chàng phải ở lại đây, bất động nhìn sông gió, cần quét giảng hồ sao ?

Chàng hết sức lo lắng, lòng chàng như lửa đốt, lửa càng phút càng cao ngọn.

Đang lúc chàng hoang mang, nôn nóng, Gia Cát duy Hùng lại cất tiếng :

— Em gái của Bái Hỏa Giáo Chủ đến đây, nếu thuộc hạ không nghênh tiếp thì thành ra thất kính. Khách có thân phận rất cao, người nghênh tiếp cũng phải có thân phận tương xứng, nếu mình mà thất kính, người ta sẽ bất mãn, vũ lâm Tây Vực bất mãn là điều bất lợi cho Minh Hội đó, Đường Chủ ! Minh Hội bất lợi, là chính lệnh tôn bất lợi mà lệnh tôn thì... thay Đường Chủ làm được cái việc...

Lão ta không nói tiếp.

Nhưng người nghe vẫn minh bạch như thường.

Bởi minh bạch, nên Du thiên Minh hết sức xôn xang. Dù vậy, chàng làm sao đáp ứng lời thỉnh cầu của Gia cát duy Hùng, chủ một cuộc lễ gia minh ?

Nhất định là chàng không thể làm việc đó rồi ! Bởi nhận làm việc đó, là nhận mình Đường chủ, người trong Minh hội.

Chàng trầm ngâm mãi, tìm một giải pháp ứng phó với sự việc.

Gia Cát duy Hùng lại tiếp :

— Thuộc hạ có biện pháp này, chẳng hay Đường Chủ ưng thuận áp dụng chăng ?

Du thiên Minh hấp tấp gật gù :

— Cứ nói, Tiên Sanh ! Nói nhanh đi, Tiên sanh !

Gia cát duy Hùng thở :

— Đường chủ không muốn chủ trì lễ gia minh thì thuộc hạ trước hết đưa khách đến đây, hội diện đường chủ, sau đó, lại đưa khách đến sảnh đường, cuộc lễ sẽ do thuộc hạ cử hành. Chẳng hay đường chủ nghĩ sao ?

Du thiên Minh nhận ra, biện pháp đó hợp lý bất quá gì ằng chỉ tiếp kiến viên khách một lần, thì có chi đáng ngại đâu ?

Mà dù có lo ngại, cũng chẳng quan trọng lắm, so với sự hy sinh Đông phương bá chủ.

Chàng gật đầu :

— Biện pháp đó được lắm, tiên sanh. Tiên sanh cứ đưa nàng đến đây !

Gia cát duy Hùng cáo từ, lui ra ngoài.

Du Thiên Minh đi tới đi lui, tâm tư nặng nặng với ngàn muôn 6 niềm.

Đang lúc chàng miên mang suy nghĩ, bỗng có tiếng keng keng vang lên mừng mừng tượng tiếng hoàn kiêu chạm vào nhau.

Rồi có tiếng gọi của Gia Cát duy Hùng vang lên bên ngoài cửa :

— Viên khách đã đến !

Du thiên Minh đáp :

— Thế thì xin mời vào !

Cửa mở ra, người chưa có vào thì một mùi thơm bay qua cửa loang trong không gian, gian phòng nghe nức thú hương kỳ lạ.

Mùi hương đó gây niềm khoan khoái vô cùng, ai không muốn người cùng thích người,

Du thiên Minh hít mấy hơi đoạn ngừng đầu lên nhìn ra, bất giác sáng mắt liền.

Gia cát duy Hùng đứng nép qua một bên, nơi giữa khung cửa một người đẹp đã xuất hiện.

Thiếu nữ, tuổi tác độ chừng hai mươi, tóc xòa phủ bờ vai nơi trán có cài một chiếc vòng chặn tóc bằng đá quý màu trắng đỏ ửng hồng.

Nàng trắng hơn tuyết ?

Lớp áo dò bằng sa mỏng để lộ rõ thân hình có được những đường cong tuyệt mỹ, màu áo tị với màu da, nếu không có những mảnh vải che phủ các chỗ kín, có thể cho rằng nàng đã để thân trần.

Khi nàng di động lớp áo gọn lắt tắng, biến nàng thành một đóa mây mờ vờn vờn theo gió.

Nhìn người đẹp Du thiên Minh sững sờ, lâu lắm mà chàng chưa nói được mấy tiếng xã giao.

Chàng lúng túng rõ ràng:

Chẳng lẽ cứ đứng đờ ra đó, chàng chạy qua Gia Cát duy Hùng, hỏi :

— Gia cát tiên sanh vì cớ nương đây...

Nhưng Gia cát Duy Hùng đã đi mất từ lâu ?

Thành thử, chàng bỏ lửng câu nó, thành thử chàng tro trẽn quá chừng ?

Trong khi đó, thiếu nữ từ từ bước tới, chớp chớp mắt ánh thu ba.

Du thiên nghe mình tim đập mạnh hơn lúc nào hết, nhưng chàng vẫn bất động tại chỗ.

Thiếu nữ cứ tiến đến.

Đen sát sát bên chàng, nàng đưa tay lên. Bấy giờ một cử động thuần thực, nàng lắc nhẹ cánh tay áo thật vào, bày cánh tay tròn lẳn trắng mịn.

Nàng đặt bàn tay đẹp lên vai chàng.

Du thiên Minh nghe như máu trong người ngưng đọng, máu đọng mà lồng ngực suýt vỡ, bởi hồ hấp cũng đã ngưng luôn, không khí không được trả ra, cũng phồng lồng ngực ứ đến tận yết hầu.

Chàng đâu phải là con người háo sắc? Song tại sao có hiện tượng như vậy ?

Chàng đưa tay lên, nắm bàn tay nàng...

Du thiên minh nắm mạnh cũng không tưởng nổi là mình đã bị Đông phương bá Chủ đưa vào tròng.

Nữ nhân đó, nào phải em gái của vị Giáo chủ nào tại Tây Vực đâu ?

Sự tình hoàn toàn do Đông phương Bá Chủ mà tạo dựng cả, và nữ nhân đó, không ai khác hơn là Liễu Thúy Hoa, ngoại hiệu Phật Thế Động Tâm, một con đằm phụ khét tiếng trên giang hồ, do lời mời của Đông phương Bá Chủ, đến đây để dụ hoặc Du thiên minh.

Lao biết, Du thiên Minh là con người quang minh chánh trực không hề tha thứ hành vi của lão, dù lão là đáng sanh thành ra chàng.

Muốn cho chàng phải tuân phục, bằng lòng hiệp tác với, phương pháp duy nhất là làm cho chàng mất danh dự, có như vậy chàng mới không tự hào nữa, vì khi viên chàng không còn dám dùng lời ngẩng mặt trách cứ lão.

Do đó, lão cần sự tiếp trợ của Liễu Thúy Hoa và mùi hương kỳ lạ kia, chính là một loại mồi dục.

Chàng đã bị lão dùng thủ đoạn, đưa vào cảnh đim ờ, nghìn năm không mong chuộc lại sự lỡ lầm ?

Khi chàng tỉnh lại, chàng không ức độ nổi là mình đã mà mang bao lâu...

Năm ngón nơi lòng chàng, Liễu Thúy Hoa đang khóc ra chiều hối hận...

Nàng vừa khóc, vừa ngược mặt, nhìn chàng.

Đương nhiên, nàng có thừa thủ đoạn làm điên đảo một nam nhân hưởng, chỉ nam nhân lại là Du Thiên Minh, một chàng trai chưa hề tiếp cận nữ giới?

Du Thiên Minh vội đẩy nàng ra, song chàng không làm nổi cái việc quá nhỏ mọn đó.

Chàng không còn một điểm khí lực nào.

Chàng đẩy nàng, đẩy không nổi, nàng lại còn nép miu sắt chàng hơn.

Chàng kêu lên :

— Tại sao lại có một sự việc như thế này ? Tại sao ? Tại sao ?

Có ai nói cho chàng biết tại sao ?

Chàng nghe cổ họng mình nóng rang, như có lửa đốt bên trong bắt buộc phải há rộng miệng, thở phào phào, trút thoát bớt hơi nóng.

Rồi chàng rít lên :

— Người... người...

Chàng kháng thể nói gì hơn ?

Liễu Thúy Hoa buông gọn :

— Giận mà làm gì, chàng ? Thiếp đã là người của chàng rồi !

Chàng sững sờ, lâu lắm, mới hỏi được một câu !

Người là ai ?

Nàng đáp :

— Thiếp là Liễu Thúy Hoa, em gái của giáo chủ bát hỏa giáo tại Tây vực ?

Lúc đó tâm thần của Du Thiên Minh rối loạn cực độ, chàng không còn sáng suốt như mọi lúc.

Chứ nếu không chàng đã nghĩ ra trên giang hồ, có một nữ đảm tặc, tên Liễu Thúy Hoa.

Chàng nhếch nụ cười khờ.

Sự tình đã như vậy, chàng còn oán trách được ai ? Chàng là người quân tử, tự nhiên phải thức ngộ cái phần trách nhiệm đó của mình.

Bởi, chàng không thể đổ lỗi hoàn toàn cho nữ nhân được. Sự việc mà chàng vừa phạm vào, sự việc đó không thể đơn phương mà có, trừ khi dùng bạo lực !

Nàng không dùng bạo lực, chàng còn trách làm sao, khi chàng đồng tình.

Chàng lặng người, không còn lời gì nói nữa, sau một câu hỏi gọn.

Nàng tiếp luôn :

— Chàng nói đi ! Bây giờ thiếp ở luôn tại đây, phục dịch chàng. Như thế có tiện không ?

Du Thiên Minh chết trận cõi lòng.

Lâu lắm chàng mới thốt :

— Người mặc ý phục vào đi, rồi muốn nói gì hãy nói !

Chàng ôm đầu, nếu có thể, chắc chàng bực trợn mớ tóc không chứa một sợi.

Chàng không còn tưởng là mình đã trải qua một cơn mộng sự thật quá rõ ràng ! Sự thật bằng xương bằng thịt trước mắt đó, bên cạnh đó !

Chàng quay mình, tránh cái thế đối diện với nàng.

Vừa lúc đó, Già Cát Đuy Hùng cất tiếng ở bên ngoài cửa phòng.

— Thuộc hạ có việc trình báo với, đường cho !

Sôi giận vì cái tiếng xung hô đó, mà cũng sự việc vừa qua nhưng không còn nghị lực cãi vả nữa, Du Thiên Minh buông gọn :

— Cứ vào !

Đi nhiên, Già Cát Đuy Hùng đã biết không gì xảy ra bên trong, trong thời gian lão ăn mặt.

Nhưng, lão phải đóng kịch đúng theo sự sắp xếp của Minh chủ.

Vào trong phòng, nhìn Liễu Thúy Hoa, lão sững sờ một lúc, đoạn kêu lên :

— Đường chủ !...sao...sao...

Du Thiên Minh chỉ mong đất dưới chân sụp thành hố, cho chàng chúi xuống đó, dù có chết luôn, cũng chẳng sao !

Mặt chàng đỏ lên, lưỡi chàng cứng đờ.

Bỗng, gia cát duy Hùng bật cười ha hả :

— Thuộc hạ hiểu rồi ! Thì ra là vậy !

Là vậy, là làm sao ?

Lão tiếp luôn :

— Làm người, không hưởng phong lưu thì thật là uổng một kiếp sống ! Vì cô nương đó, đẹp kinh hồn như thế đó, đường chủ không động tâm tư làm sao được chứ ? Ha ha ! Mãng chíp Đường chủ thánh công !

Du Thiên Minh vừa thẹn, vừa uất, muốn mắng lão ta nặng nề. Nhưng, mắng làm gì, khi sự việc đã rồi ? Có mắng cũng không cứu vãn được gì.

Chàng cười khờ, không đáp :

Lão lại tiếp :

— Cái điều rắc rối, nhất là vị cô nương này có lai lịch không tên. Nàng là em gái giáo chủ Bắc Hòa Giáo, tự nhiên không thể tùy tiện mà xử trí nàng. Một ngày kia, phó minh chủ trở về..

Du thiên minh hấp tấp hỏi :

— Gia cát Thiên sanh có cao kiến như thế nào ?

Gia cát duy Hùng lắc đầu.

Một lúc lâu, lão thốt :

— Theo thuộc hạ nghĩ, đường chủ nên chờ Minh chủ phục hồi chân lực, rồi nhờ người liệu định cho. Huống chi, phó minh chủ vắng mặt thì đúng lúc Đường chủ hưởng lạc thú ! Được mấy hôm hưởng mấy hôm, phải không Đường chủ !

Du thiên Minh nhìn sang Liễu Thúy Hoa.

Liều Thúy Hoa từ từ tiến đến bên cạnh chàng, tựa mình vào chàng.

Chàng không bỡ ngỡ làm một cử động gì, chỉ ở đời dài.

Gia cát duy Hùng rút lui liền, không trình báo gì cả, như lão võa tuyên bố.

Lần đầu tiên, bị thuốc mê, Du Thiên Minh không kiềm chế lòng được. Lần này, có cần gì thuốc mê nữa đâu. Chàng đã gục ngã dưới phương cương, gia dĩ, chưa lần nào tiếp cận nữ nhân, tự nhiên chàng phải ngất ngậy trong cái mồi mỗ mê ly đó.

Du Thiên Minh đã sa vào trong, thì cái kế của Đông phương Bá Chủ đã tiệt hiện đúng mức.

Lão thành công hoàn toàn.

Và chính lúc cái kế đã hoàn thành, lão trở về Nhật Nguyệt Trang.

Lão nhận thấy, không cần phải theo bọn Từ tuyết Hồng đến Nga my sơn, nên âm thầm trở lại.

— Lao vừa về đến Nhật Nguyệt Trang, Gia cát duy Hùng tường thuật rành mạch sự việc đã xảy ra tại nhà, trong thời gian, lão vắng mặt.

Nhưng, lão không lộ diện.

Mãi đến mấy hôm sau... Và lúc đó, mười lăm hôm đã qua rồi, từ ngày Du thiên Minh rơi vào mê hồn trận.

Đông Phương Bá Chủ mới nương gậy, ra khỏi phòng.

Bây giờ, Du thiên Minh không còn quyết liệt nữa chàng đã chựa sành đường, xử lý mọi sự vụ của Minh Hội.

Đông Phương Bá chủ chợt đến nơi.

Mọi người đều đứng lên, tiếp đón.

Du Thiên Minh cũng tiếp đón, chàng mở miệng, dịch chào song ngậm miệng lại liền !

Gọi lão như thế nào ? Minh chủ ? Thiên sanh ? Phụ thân ?

CHƯƠNG LXIX

SƠN CỐC THỦY PHONG

Chưa có thái độ mới, chàng phải dùng lối xưng hô cũ. Với hai tiếng mình chủ, lối xưng hô tách nghi hơn, bởi chàng đang ở Tổng Đàn, nói chuyện với vị thủ lãnh của mình hội.

Chàng hỏi :

— Mình Chủ đã phục hồi nguyên trạng ?

Đồng phương bá chủ cười nhẹ :

— Lão phu bắt đầu đi đứng được rồi, nhưng người đừng lo nghĩ gì về lão phu, cứ thi hành nhiệm vụ của mình đi !

Du Thiên Minh cười khổ :

— Mình chủ đã mạnh rồi, thì lại họ đâu còn tư cách gì xử lý các sự vụ này nữa !

Đồng phương bá chủ cau mày :

— Người nui sáo lạ thế ? Người là Đường chủ Thiên đường thì trong tương, lại sự vụ của Minh hội sẽ do tại anh em người chiêu quân. Người không nhận lãnh, thì ai nhận lãnh ?

Đồng Phương bá chủ vừa xuất hiện trở lại, là dồn chàng vào cảnh khó !

Chàng chưa cội lão là phụ thân, lại còn xưng tại hạ như vậy đủ biết chàng không thể chấp nhận mình là người trong Minh Hội.

Giả như Đồng Phương Bá Chủ đồng ý về cái việc tạo nên Minh Hội này, thì rất có thể chàng đã nhìn nhận lão là phụ thân rồi !

Bởi chàng có chống đối, là chống đối hành vi của lão, chứ khi nào dám bỏ thiên luân, phủ nhận đấng sinh thành !

Bây giờ, chàng nhận chức Đường chủ, chẳng hóa ra chàng tán đồng hành vi của lão sao ?

Chàng đáp ứng :

— Tại hạ... tại hạ...

Đồng Phương Bá Chủ vẫy tay về phía bọn thuộc hạ bảo :

— Các người lui ra ! Ta cần thương nghị với Đường Chủ !

Hơn trăm người lặng lẽ rút lui ra ngoài.

Nhưng, Đồng Phương Bá Chủ lại tiếp :

— Chỉ một mình Gia Cát tiếp, ngồi ở lại.

Đã ra đến cửa rồi, nghe gọi, Gia Cát Duy Hùng vội trở vào.

Bây giờ, tại đại đường, chỉ còn ba người, trong số, lại có Gia Cát Duy Hùng. Du Thiên Minh đã biết Đồng phương bá chủ sắp nói gì rồi.

Chàng nghe con tim đập mạnh, hồi hộp chờ.

Đồng Phương bá chủ trầm giọng :

— Bạch con ! Cha nghe nói, con đã có liên hệ quan trọng với em gái giáo Chủ bất hòa giáo tại Tây Vực ?

Du thiên Minh đỏ mặt, ấp úng :

— Quả... quả có như vậy !

Đồng Phương Bá Chủ bật cười ha ha :

— Tuy vậy, chẳng có gì quan trọng đâu, con ạ ! Phàm làm người, ai không thích phong lưu ? Gặp cách phong lưu, cứ toại hưởng. Hưởng chi, con còn nhỏ tuổi, cái tuổi cần hưởng phong lưu ! Cha có thấy một nàng ấy, xem ra nàng cũng đáng được làm bạn với con. Có điều cha rất ngại, là khi Từ cô nương trở về đây, hẳn phải có sóng gió nổi lên ? Con có nghĩ đến trường hợp đó chứ ?

Du thiên Minh thờ dãi :

— Có !

Trước kia, chàng quyết cường, kêu hùng biết bao ! Bây giờ chàng chẳng còn một điểm dũng khí.

Đồng phương bá chủ mỉm cười :

— Rồi con sẽ xử trí làm sao ? Con có nghĩ ra biện pháp nào thích đáng chưa ?

Du Thiên Minh lại thờ dãi, lắc đầu :

— Chưa ! Mà có lẽ không nghĩ ra rồi !

Đồng Phương bá Chủ nghiêm giọng :

— Không thể không có biện pháp được ! Sự việc này, rồi sẽ

truyền đến tai nàng, không đợi gì nàng về đến đây mới biết, và có thể nàng hay được rồi, sẽ không trở về nữa. Vậy, con phải cấp tốc ly khai Nhật Nguyệt Trang, tìm đến nàng và Đông Phương Lợi ngay!

Đứng lại một chút, lão tiếp:

— Cha có bảo chuẩn bị mười con ngựa, chọn người tùy hành với con. Đi luôn ngày đêm, mới theo kịp chúng!

Du Thiên Minh trở mặt:

— Tại hạ...đỗ theo họ?

Đông phương Bá Chủ mỉm cười:

— Sao? Không đánh xa cách Liễu Thúy Hoa à?

Du Thiên Minh bối rối vô cùng.

Chàng không biết phải đáp làm sao! Vô hình trung, chàng đưa mắt sang gia cát duy Hùng.

Gia cát duy Hùng cười nhẹ, thốt:

— Thuộc hạ kính kính Minh Chủ, biện pháp đó, không được ổn lắm, theo ý thuộc hạ thì, Minh chủ nên ra nghiêm lệnh, cấm tất cả mọi người trong Nhật Nguyệt Trang tiết lộ sự tình ra ngoài, và kẻ nào lộ biết được điều đó, phải vĩnh viễn giữ kín, thì có lo gì Phó Minh Chủ hay được? Dù Phó Minh Chủ có về đây, cũng chẳng sao!

Du thiên Minh tán đồng ngay:

— Phải đó? Ý kiến đó được lắm!

Đông Phương bá chủ mỉm cười, vỗ tay lên vai chàng mấy lượt, đáp:

— Con yên trí? Có không khí nào gây khó khăn cho con cả.

Rồi jào hỏi:

— Còn con? Con con có muốn gây khó khăn cho cha con nữa chăng?

Du Thiên Minh nghe nhót ở tim. Có người con nào nghe cha nói thế, mà không xúc động tâm linh?

Nhưng, chàng vẫn giữ thái độ cũ, cúi thấp đầu thốt:

— Tại hạ nghe lời Minh chủ phân phó!

Đông Phương Bá chủ đứng lên, nường gậy bước ra ngoài, vừa đi vừa cười ha ha?

Du Thiên Minh thờ người đứng lặng, một cơn bão lớn đang nổi dậy trong tâm tư.

Một lúc lâu, bỗng chàng nghe một tràng cười khanh khách vang lên bên ngoài.

Giọng cười trong trẻo, chứng tỏ do nữ nhân phát ra.

Rồi Liễu Thúy Hoa xuất hiện.

Nàng xuất hiện, Du thiên Minh càng thêm bối rối, bởi chàng còn bị nàng mà hoặc như thường. Không tự chủ được chàng bước tới, nắm tay nàng.

Nàng trách:

— Sao lâu quá, chàng chưa về phòng? Thiếp đã chuẩn bị mấy món, chờ chàng đánh chén, chờ mãi không thấy chàng trở lại, thiếp tịch mịch vô cùng?

Du thiên Minh đáp gấp!

— Vâng chứ! Tại hạ về ngay đây, cô nương!

Đã yên tâm với nhau qua nửa tháng rồi, chàng chưa có tiếng xưng hô nào khác hơn mấy tiếng sao tại hạ và cô nương.

Càng qua, chàng chưa dứt khoát thái độ đối với người mà hiện tại chàng tha thiết.

Tha thiết vì luyến ái, hay bị dụ hoặc?

Gia cát duy Hùng mỉm cười:

— Đường Cầu cứ đi. Sự việc ở đây, đã có thuộc hạ?

Thực ra Đông phương bá chủ cũng không ngờ Du thiên Minh đắm say nữ sắc đến mức độ đó.

Nhưng, chàng càng đắm say, lão càng có lợi, chứ sao?

Từ nay, chàng sẽ không còn cao mặt với lão nữa. Từ nay, chàng sẽ hoàn toàn do lão thao túng!

X

Trên đường chinh Tây, Từ tuyết Hồng không gặp một trở lực nào cả.

Cao thủ lần lượt theo về, càng ngày càng đông. Đoàn người được tăng cường hùng mạnh.

Một tháng, hai ba tháng trôi qua...

Nga My Sơn đã hiện ra trong tầm mắt bọn của người chính tiêu.

Khi đến chân núi, Từ Tuyết Hồng chọn mười cao thủ vào cốc thông tin với Tịch Đại tiên sinh.

Mười người đó, ra đi một ngày, mới trở lại.

Từ tuyết Hồng hỏi :

— Tịch đại tiên sinh nói như thế nào ?

Mười người đó cũng nhìn nhau, rồi một người cười kìa, đáp :

— Bọn thuộc hạ không hề gặp Tịch đại tiên sinh !

Từ Tuyết Hồng nổi giận :

— Thế là các người không tuân lệnh ta ?

Mười cao thủ biến sắc, hấp tấp thốt, ai cũng muốn thốt, không ai nhường lời ai, thành ra hơi ồn, đại khái như thế này :

— Bọn thuộc hạ nào dám bất tuân ? Song chỗ ở của Tịch Đại tiên sinh thâm sâu quá, đường vào lại hiểm trở, bọn thuộc hạ tìm mọi cách cố đi nơi, song chẳng làm sao vào lọt !

Từ tuyết Hồng dạy lại, hỏi Tịch Linh :

— Có đúng vậy không ?

Tịch Linh gật đầu :

— Đúng vậy ! Đường vào Thuyết phong cốc vô cùng hiểm trở, một người chặn lối, ngàn người đành bỏ tay :

Từ tuyết Hồng bật cười hắc hắc :

— Giả như con gái tìm đến, Tịch Đại tiên sinh có cự tuyệt không ?

Tịch Linh cúi đầu, không đáp.

Đông phương Lôi thường xót cho vợ quá, vội đáp thay :

— Theo ý huê hạ, chúng ta không cần dùng đến phương pháp nhờ Tịch Linh dẫn đường. Chúng ta cứ đến thẳng nơi đó, phổ trương thịnh thế. Thấy chúng ta rồi, Tịch Đại tiên sinh sẽ biết là không chống cự nổi, bảo phải thay đổi chủ ý.

Từ tuyết Hồng cau mày :

— Ta chỉ mong được như vậy, chứ nếu không thì chúng ta phải vất vả lắm đó !

Nàng liếc sang Tịch Linh như thăm dò.

Tịch Linh rung người lên. Từ lúc đặt chân lên vùng phụ cận Nga my Sơn Tịch Linh đã lo sợ rồi. Nàng lo sợ vẫn vợ, sợ trăm ngàn đời.

Bây giờ đến đây nàng càng sợ hơn.

Và Từ Tuyết Hồng trừng mắt nhìn nàng, niềm sợ hãi nơi nàng đã lên cao độ lắm rồi.

Và đến đây, bao kỷ niệm sống lại, niềm xưa cũ giao chuyển hiện lên trong ký ức. Nàng man mác buồn mà cũng nôn nóng gặp mẹ cha.

Lúc yêu Đông phương Lôi nàng không nghĩ đến hậu quả hôm nay.

Nàng đã được chồng, nhưng lại mất cả cha lẫn mẹ !

Được như thế, có lợi gì ? Thành tựu nhân luân, song nàng lại mất thiên luân à

Điều mỉa mai nhất cho nàng, là trước kia, tại Diên Vô trường của Nhật Nguyệt trang, nàng khởi đại đồn độ theo chồng, bỏ cha lẫn Tịch Đại tiên sinh bẽ mặt. Ớc uất, suýt mất mạng.

Rồi bây giờ, nàng lại tham gia chiến dịch Đông phương bá chủ phát động, diệt trừ phụ thân nàng à

Nàng có cảm nghĩ gì ?

Nàng nuối tiếc quá, không có một phản ứng nào cả và lặng lẽ theo đoàn người gây khó cho phụ thân nàng !

Nàng sợ uy quyền của Nhật Nguyệt trang à Nàng quá yêu Đông phương Lôi nên không dám phản đối nhà chồng !

Từ chân núi đến cốc khẩu Thuyết phong, đoàn người đi trọn một ngày.

Đến hôm sau, vào giờ ngọ, bọn hướng đạo trở lại báo cáo với Từ Tuyết Hồng là cốc khẩu ở phía trước cách không xa.

Đông phương Lôi lập tức hạ lệnh.

— Tấu nhạc !

Tiếng nhạc vang lên, do hơn hai mươi nhạc khí tấu chấn động cả một vùng vắng lặng.

Theo tiếng nhạc, đoàn người cứ tiến tới. Cuối cùng, họ cũng đến nơi.

Cổc kầu, do hai vách đá cao sừng sững tạo thành, khoảng giữa hai vách đá rất hẹp, vừa đủ một người chui qua.

Trong lối hẹp đó, đá chồng lên nhau, hòa tó, tròn nhỏ, cao hơn bốn năm trượng, gồ ghề, lởm chởm.

Đoàn người, gồm những cao thủ, xuyên qua lối đó, cũng chẳng khó khăn gì.

Cái khó là ở trên hai đầu vách, đá chất rất nhiều, nếu có ai ở trên xô đá xuống, thì người bên dưới ắt phải tan xương, nát thịt.

Ga đi họ đồng người, không thể nhảy tránh mà kông chạm vào nhau, do đó, phải có hao nhân mạng là cái chắc.

Đã được chất đồng trên đầu vách như vậy, là người trên Nga my Sơn có chuẩn bị rồi !

Từ Tuyết Hồng trước ánh lảnh đỏ, cau mày, gọi Đông Phương Lôi, hỏi :

— Trừ con đường này, không có lối nào khác vào Thuyết Phong sao ?

Đông phương Lôi hiểu rồi, đáp :

— Đây là lối duy nhất. Minh C. B. a ! Nếu chúng ta có cánh, thì lại là một việc khác !

Hắn đưa tay chỉ những ngọn núi bao bao bọc chung quanh, gợn cao vút, vách t.ần, đứng, chom chom.

Hắn nói tiếp, chưa chưa chắc gì người có cánh mà bay qua những ngọn núi đó !

Từ Tuyết Hồng thở ra mấy lượt, thở dài :

— Bao tin đi, rằng có tá đến !

Đông phương Lôi gật đầu. Dạy qua phía các cao thủ, vẫy tay Hằng mấy trăm người cũng hét lớn :

— Phó minh chủ Vô địch minh đã đến !

Hét lên một loạt rồi, đoàn người đi tới, đi mấy bước lại hét lên, chốc chốc lại hét lên.

Họ hét không biết bao nhiêu lượt rồi.

Tiếng hét của tăng mấy trăm cao thủ, do nội lực truyền đi, hẳn phải vang xa, k.ê có trên mười dặm đường.

Đến gần người trong sơn cốc phải nghe.

Họ hét như vậy, độ nửa khắc thời gian và khi họ đến gần cốc kầu, họ dừng chân, mà cũng dừng hét.

K.ê một tiếng đáp.

Nhưng, trên đầu hai vách đá, có bóng người chớp động.

Bên dưới im lặng, một lúc lâu, sau cùng bên trên đầu vách đá, có tiếng thốt vọng xuống :

— Từ lâu, Nga My Phải không tiếp khách. Xin các vị hãy trở về !

Từ Tuyết Hồng cao giọng hỏi :

— Con gái đã trở về, Tịch Đại tiên sinh cũng từ k.ước gặp mặt nửa sao ?

Mấy phút trôi qua trong im lặng.

Sau đó, bên trên thốt vọng xuống.

— Ga sư bảo, người không có con gái. Các vị lầm rồi.

Tịch Linh và Đông Phương Lôi đương nhiên là có nghe câu đó.

Cả hai nhận ra đồng là âm tính của đại sư huynh.

Đông Phương Lôi thì thần nhiên, còn Tịch Linh xúc động lắm tình, bật khóc.

Đông phương Lôi vội về về :

— Đừng bi lụy, Tịch muội ! Chẳng sao đâu !

Chẳng sao là sao ? Hắn cũng chẳng biết là sao nữa, bất quá, hẳn không muốn cho Tịch Linh quá thương tâm thôi !

Từ Tuyết Hồng lạnh lùng nhìn hai vợ chồng, rồi cười lạnh thốt :

— Tịch đại tiên sinh xử sự như vậy, chúng ta chỉ còn có cách là đột nhập Thuyết Phong Cốc !

Câu nói đó, vừa hướng về người bên trên đầu vách đá mà cũng

đề cho vợ chồng Đông phương Lôi biết cái ý cương quyết của nàng.
Bên trên đầu vách, có tiếng đáp vọng xuống :

— Nếu Phó minh chủ có quyết định như vậy, chỉ sợ bất tiện cho Phó Minh Chủ hãy nhìn xem kia !

Hai tiếng ầm ầm vang lên, liền theo câu nói.

Hai tảng đá khổng lồ rơi xuống, như hai hòn núi nhỏ đổ nhào.

Từ tuyết Hồng biến sắc.

Đông phương Lôi hấp tấp kêu lên :

— Lại nhanh !

Tiếp theo hai tảng đá lớn, có lững trăm tảng đá nhỏ đổ xuống, khí thế kinh hồn.

Hơn năm trăm cao thủ tụ tập tại một khoảng đất hẹp muốn lùi lại, nào phải dễ dàng ?

Ái ai cũng tranh chạy nhanh, thành ra vướng vấp nhau ùn ùn ngã nhau, người ngã nhào bị người khác lướt tới, dẫm chân lên, dẫm rôi ngã, lớp sau lùi lại, lại dẫm lên lớp trước, lớp trước cố ngồi lên, dẫm bại lớp sau ngã nhào, cứ thế mà ngã, mà lăn, mà ngồi, tra nh nhau thoát đi.

Trong khi đó, đá cứ tuông rơi, tự nhiên đã chạm vào người, dúi vang bốp bốp, người kêu la ầm ỹ.

Khi đá không còn đổ xuống nữa, đoàn người đã rời xa cốc khẩu cách hơn năm trượng.

Từ tuyết Hồng nhận ra, có đến bảy tám người bị đá đổ xuống, trúng vào mình, hoặc gãy tay, hoặc gãy chân, trông k'ổ sở hể sức.

Thay vì giết mình kinh hãi, nàng lại sôi giận, quát to :

— Vào thủy phong cốc rồi ta cần quết tất người và vật không chừa một con gà, một cục chó !

Tuy nói thế, nàng không ra lệnh tiến, mà lại ra lệnh lùi.

Đoàn người theo lệnh nàng, lùi ngay, độ nửa dặm đường, dừng lại một sơn cốc.

Từ Tuyết Hồng lúc vất vũ cùng.

Nàng cứ tưởng là chẳng được Tiểu lâm phát, nàng tiến tới dè dặt, thế như chẻ tre.

Chắc chắn là không một ai dám chống trả.

Ngờ đâu, đến Nga my Sơn chưa làm gì được đối phương, lực lượng nhà đã bị thương tổn rồi.

Tiến tới không được, chẳng lẽ bỏ ra về ?

Thế thì còn gì dám dự đối với thuộc hạ ?

Và Đông phương bá Chủ sẽ mĩa mai rằng, nàng chịu làm sao nổi ?

Là con người tiểu thắng, tự nhiên nàng không tiêu hóa, nỗi sự thất bại này !

Thất bại, chẳng phải là nàng kém tài, mà vì không có địa lợi !

Nàng trầm ngâm một lúc đoạn thốt :

— Họ có địa lợi, chúng ta phải nhượng bộ. Tuy nhiên ta nghĩ, trong phái Nga My Sơn, chỉ có mỗi một mình Tịch Đại Tiên sinh là đáng sợ, còn các người khác thì tài nghệ rất tầm thường. Giả như mình dùng kéo tất cả số người vào đó, thì có lo lẫn đá hăm hại ? Mình cứ chọn vài cao thủ thượng thặng âm thầm lẻn lỏi vào cốc đánh úp bất ngờ, có thể là mình thành công được !

Không ai dám lên tiếng tán đồng kế hoạch đó.

Ái ai cũng sợ mình bị chọn ! Bởi ai ai cũng ngân chạm mặt với Tịch đại tiên sinh !

Từ Tuyết Hồng nhìn ra k'áp bị thuộc hạ, đột nhiên nhớ đến một người, vội hỏi :

— Thiên Nhai Nhất Lão ở đâu ?

Có ai biết Thiên Nhai Nhất Lão ở đâu ? Bởi có người nào biết lão là ai ?

Cho nên, chẳng ai đáp.

Từ Tuyết Hồng rõi mắt, chẳng nghe ai tiếng, nổi giận gọi Đông phương Lôi :

— Địa dương chủ !

Hắn đứng gần bên, mà nàng cất cao giọng, như hẳn ở cách nàng rất xa xa ngoài mười trượng, hẳn biết là nàng đang phẫn nộ vô cùng.

Trần Lão hổn, vội đáp :

— Có thuộc hạ đây !

Từ tuyết Hồng hỏi :

— Nhưng gì ta vừa nói, có hợp lý không ?

Đông phương Lôi cười khì :

— Hợp lý !

Từ Tuyết Hồng ra lệnh :

— Đêm vừa xuống là là chúng ta bắt đầu hành sự. Người cùng đi với ta, người chọn tám cao thủ cùng đi với chúng ta. Phần hướng đạo về người.

Nàng có vẻ tin tưởng, tiếp !

— Vào lại trong cốc, là cầm chắc chúng ta thành công !

Đông Phương Lôi kêu khổ thần !

Hắn muốn giải thích cho nàng bỏ ý định liều lĩnh đó song liệu giải thích mà nàng có chịu nghe chăng ?

Hắn ước một câu.

Tình hình như thế nào hẳn Phó Minh Chủ đã thấy chứ ? Thuộc hạ chỉ sợ đi âm thầm như vậy...

Từ tuyết Hồng phân bộ :

— Sự làm sao ? Sự cái gì ?

Đông phương Lôi hấp tấp tiếp :

— Thuộc hạ sợ không dễ dàng đâu !

Từ Tuyết Hồng quát :

— Thêu làm phải còn ngăn chúng ta, liệu Nga my phái có gì cao cường hơn Tiểu tam phái mà dám chống chúng ta ? Bất quá họ cho rằng đường vào cốc khó khăn, nên còn chần chờ chưa chịu quy phục, hy vọng có gì ta chặn ngăn trở về. Nếu chúng ta vào lọt rồi thì chắc hẳn họ sẽ cúi đầu mà nhận bại ngay ! Người cứ tuân lệnh ta hành sự, đừng nhiều lời !

Đông phương Lôi còn dám nói gì nữa ? Hắn chọn tám cao thủ, chuẩn bị sẵn sàng.

Trong khi đó, Từ tuyết Hồng bước ra khỏi cốc.

Nàng đi luôn về phía Thủy phong cốc.

Và cả chúng bọn cao thủ Nhật Nguyệt Trang thờ phào khoankhoảng

Ai ai cũng ngón tâm tính bất định của nàng.

Trở lại trước cốc khẩu Thủy phong, Từ Tuyết Hồng quan sát địa thế một lúc, lắc đầu.

Nàng cũng nhận Đông phương Lôi nói đúng, vào cốc, dù là vào âm thầm, cũng chẳng phải là việc dễ dàng !

Nàng tần ngần lại đó một lúc, đoạn trở về.

Thuộc hạ đã căng hầu khắp cốc. Họ đang cười nói ồn ào thấy nàng về, đầu dù im bật, mọi tiếng động.

Không lâu lắm, đêm xuống.

Đêm xuống trăng lại lên, trăng đêm nay sáng quá, dưới ánh trăng này vào cốc chẳng khác nào nấp mạng cho tử thần ? Vào Cốc trong một đêm trăng sáng có khác gì vào lúc ban ngày ?

Thả đi vào lúc ban ngày còn hơn ?

Nàng về lại, ngồi thừ ra, miễn man suy nghĩ.

Bỗng, có hai thuộc hạ chạy vào, báo cáo :

— Trình Phó Minh Chủ ? Có người yêu cầu bái kiến Phó minh Chủ ?

Từ tuyết Hồng sững sờ ?

Ai tìm nàng Lại tìm về đêm ?

Nàng hỏi :

— Ai ?

Hai thuộc hạ đáp :

— Người đó xưng tên là Lâm Hạo Sanh ?

Từ tuyết Hồng càng sững sờ !

Lâm Hạo Sanh bỗng đứng từ đầu đến, tìm nàng ! Nàng không hiểu rõ cảm nghĩ của nàng lúc đó ra sao, ỉa, vui hay buồn, mừng, hay giận :

Trong một thoáng, bao nhiêu kỷ niệm tại Thiên Nất bao sống lại trong tâm tư...

Xưa kia, nàng yêu hắn, đuổi theo hắn, hắn từ khước nàng chạy theo Ngọc Cầm !

Bây giờ vị biểu huynh đó trở lại tìm nàng !

Hắn có mục đích gì ! Nàng sẽ dành thái độ nào cho hắn !

Nàng trăm giọng bảo :

— Cho vào !

Không lâu lắm, thuộc hạ của nàng đưa Lâm Hạo Sanh vào đến nơi.

Hắn bước đều đều, vừa ung dung, vừa trịnh trọng. Hắn vận chiếc áo dài, thân khí an tường, tỏ lộ niềm tự tin lên cao nơi hắn.

Nhìn thoáng qua Lâm Hạo Sanh, Từ tuyết Hồng biết ngay là công của hắn đã tiến triển hơn xưa rất nhiều.

Nàng nhếch nụ cười mỉa !

Khi Lâm Hạo Sanh đến trước mặt nàng, nàng lạnh lùng hỏi :

— Người từ đâu đến !

Lâm Hạo Sanh điềm nhiên :

— Tại hạ từ Thúy Phong Cốc đến đây !

Hắn khom lưng cúi đầu, gọi hiệu muội. Hắn dùng cái giọng hồ.

Bọn cao thủ nghe hắn bảo là từ Thúy Phong cốc đến đây, bất giác giật mình cũng trở mắt nhìn hắn.

Hàng ngàn cao thủ của Nhật Nguyệt Trang kéo đến đây, chờ chờ căn cứ. Thúy Phong Cốc, việc đó chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Đáng lẽ người trong Cốc phải sợ, nên không bỏ trốn nơi khác thì cũng phải cố thủ, khi nào dám chường mặt ? Thế mà hắn dám chường mặt, và hắn ngang nhiên đi tìm Phó Minh Chủ Vô địch minh !

Đúng là hắn gan lì !

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Thế ra, người đã gia nhập Nga My phái ?

Lâm Hạo Sanh lắc đầu :

— Tại hạ không phải là người trong phái Nga My đâu có nương ! Sở dĩ tại hạ có mặt tại Nga My Sơn, là vì Ngọc Cẩm đang là môn đệ của Tịch Đại Tiệp Thiên Sơn. Tại hạ đến đây, để gặp nàng !

Hắn tưởng, cần phải xác nhận thời gian, nên tiếp luôn :

— Tại hạ đến đây cũng khá lâu !

X

CHƯƠNG LXV

TỰ VÀO LƯỚI RÁP

Nghe nhắc đến Ngọc Cẩm, Từ tuyết Hồng có phần nào xốn xang trong tâm.

Nàng cười lạnh, chua chát :

— Thế là các người lại gặp nhau !

Lâm Hạo Sanh gật đầu :

— Tự nhiên rồi, cô nương ! Nhờ Tịch Đại Tiệp sanh hết lòng chỉ dạy nàng giờ đây tiến bộ phi thường. So với ngày nào nàng như hoàn toàn biến đổi thành con người khác !

Lâm Hạo Sanh khom trước lại rằng của Ngọc Cẩm do hắn cố ý, hay hắn vô tình mà dè dặt đến ?

Từ tuyết Hồng càng bất rút hơn.

Tự nhiên, nàng phát tức, phải ! Ặc. Nàng trăm tư ngàn mặt, hừ một tiếng :

— Nói nhảm ! Chẳng lẽ đêm nay người đến đây chỉ có mục đích nói nhảm cho ta nghe ?

Bây giờ, Lâm Hạo Sanh mới đi vào phần chánh của nhiệm vụ, đã được thân mật hơn, hẳn trở lại cương vị ngày nào dựa vào một liên hệ giữa nhau mà đối thoại.

Thuyết liền, hắn gọi :

— Bần muội ?

Hắn chỉ gọi nàng như vậy, rồi im lặng không tiếp nối gì nữa.

Toàn thể cao thủ trong sơn cốc thoáng lộ vẻ kinh ngạc họ không dám nhìn thẳng vào hai người song ai ai cũng chú ý lắng tai nghe.

Cũng có mấy người thì thầm bàn tán.

Họ kìa họ kìa ! Lâm Hạo Sanh là ai, chỉ có Đông phương Lôi lung tẩu tự quen biết. Họ một thời gian mấy tháng, đều biết rõ cả hai là

biểu huyênh lào muối của nhau.

Đứng lại một chút Lâm Hạo Sanh hiểu :

— Sở dĩ Vô Dịch Minh, là do Đông Phương Bá Chủ nuôi vọng toan k uyênh khoát vô lâm, tại sao biểu muối lại đã tian vào máu lửa, cùng với lão ấy đồng lợi đồng thuyên ? Cái chủ trương của lão không lành đâu, tồi hơn biểu muối tian lui ra ngoài, tránh cái hậu quả vô cùng tai hại. Nếu biểu muối quay đầu trở lại vô con đường chánh ngay từ bây giờ thiết tưởng cũng chưa muộn lắm !

Từ tuyết Hồng nhướng cao đôi mày :

— Hậu quả gì mà người gọi là tai hại ? Người thử nói cho ta nghe !

Hiện tại nàng còn xem cao thủ vô lâm ra gì, mà hồng ngli đến hậu quả ?

Thiếu Lâm Phái tự phế hủy vô công, thoát xuất giang hồ Nga my Phái không dám đương đầu, chống đối, nàng còn ngán sợ ai nữa ?

Nàng tự xem mình hầu như vô địch, thì còn ai gây nên hậu quả cho nàng ?

Không ! Chẳng khi nào nàng cho Lâm Hạo Sanh có lý khimưỡn giằng lý với nàng, và bắt đầu bằng một sự cảnh cáo.

Lâm hạo Sanh từ từ thốt :

— Thúy Phong Cổ, phòng thử cực kỳ kiên cố, biểu muối không làm sao công phá phòng vô g đại nơ, cốc khẩu mà vào bên trong nội Niu biểu muối thất bại, thì hảo kiệt giang hồ đều cho rằng Vô Dịch Minh chưa hẳn là Vô Dịch, huống chi, người cao còn có kẻ cao hơn, mà vô học thì vô cùng, có ai dám tự hào mình giỏi nhất trên đời này ?

Hắn dùng cái là ngay chánh, thức tỉnh Từ tuyết Hồng, nhưng nàng ghét đắng, khi nào nàng chịu uống thuốc hay ?

Nàng nổi giận, hét lớn :

— Người cho rằng ta không xâm nhập Thúy phong cốc nổi ? Rời người sẽ thấy ! Ta có biện pháp làm được việc đó !

Lâm Hạo Sanh thoáng biến sắc :

— Biện pháp như thế nào ?

Đột nhiên, Từ tuyết Hồng khết một vô g tây, quát :

— Bật hẳn !

Lập tức, bảy tám đạo trổ lướt tới, bao quanh Lâm Hạo Sanh. Từ tuyết Hồng cười lạnh :

— Người tự mình đã bị đến đây, ta bắt người mang vào Thúy Phong Cổ, nếu bạn tráo lại đầu vớ ch, mà có người lẫn đã xuống, người phải chết, chứ đừng nói ai h ! Từ xa Ngọc Cẩm có thể dễ yên cớ người chết như vậy, tay không cho biết !

Lâm Hạo Sanh từ dặt :

— Biểu muối ơi ! Ngươi hãy cứ tưởng ngày nay, vô công của biểu muối rất là cao, lần biểu muối cũng phải thay đổi thái độ tình, cho hợp với người tại cao ! Nếu đầu biểu muối vẫn giống như ngày nào, Biểu muối vẫn còn giữ cái ý muốn làm hại ngu huyênh và Ngọc Cẩm như cái ngày ấy, trên cánh đồng lợp tuyết bao la !

Từ tuyết Hồng lạnh lùng :

— Con người của ta là thế đó ! Người nên hối hận đã tìm đến ta !

Lâm hạo Sanh ngảnh mặt về hướng khác, từ từ tiếp :

— Lời không hợp ý có nói nhiều rằng vô ích. Ngươi huyênh còn nói tiếp song n i đã làm gì ? Bật quá cậu ngày xưa có ân với ngu huyênh để đáp ơn cậu phần nào, ngu huyênh mới đến đây, chứ nào phải huyênh tin tưởng cải biểu muối ?

Tốt xong, hẳn quay mình, từ từ bước lui.

Từ tuyết Hồng bật cười ha ha !

— Nếu người đến dễ dàng, rồi lại đi dễ dàng, thì thật là một sự kiện đáng buồn cười quá !

Nàng cao giọng hơn, tiếp :

— Các vị đầu ? Sao chưa động thủ ?

Quanh mình Lâm Hạo Sanh tám cao thủ đã sẵn sàng thi hành lệnh thượng cấp, lệnh ra là xuất thủ ngay.

Lâm hạo Sanh quay mình, ba cao thủ đối diện cùng bước tới một bước.

Từ tuyết Hồng vừa quất, trờ cao thủ chính giữa, hai cao thủ hai bên cấp tốc vươn tay, chụp xuống hai đầu vai của Lâm Hạo Sanh.

Hắn ung dung ngã người về phía hậu một chút, hai cao thủ đó chụp xuống khoảng không.

Đồng thời gian, Lâm Hạo Sanh đưa hai tay lên.

Hai cao thủ chụp hụt chàng, song chàng lại chụp trúng tay họ họ là người trong cuộc, bị hắn chế ngự, họ đứng gần, thế mà không uổng thấy rõ hắn động tác như thế nào.

Lâm Hạo Sanh cười nhẹ hỏi :

— Tại hạ với hai vị có thù oán chi nhau, sao hai vị đánh hạ độc thủ ?

Hắn dầy hai tay tới.

Hai cao thủ đó kêu lên một tiếng lớn, ngã ngựa về phía hậu, đã đầy của Lâm Hạo Sanh rất mạnh, bắt chuỗi họ đi rất xa, cuối cùng họ nhào xuống nền sơn cốc.

Từ chỗ họ ngã nhào, đến Lâm Hạo Sanh, khoảng cách trên ba trượng.

Hai cao thủ ngã, đáng là vòng vây bắt nhân số, phải thưa ra.

Không, hai người ngã, có thêm mười người khác với mình tới vừa trăm lỗ trống, vừa tăng cường vòng vây.

Lâm Hạo Sanh dù có tài giỏi đến đâu, vẫn chỉ là cái sức của một người, làm sao đương cự nổi một biển người, gồm toàn cao thủ ?

Đầy bắt hai kẻ ngăn chặn. Lâm Hạo Sanh toan bước đi, song đã có mười người khác chờ sẵn, bắt buộc hắn phải đứng lại.

Đồng phương lồi nhún chân phi thân lướt qua trên đầu các cao thủ, đập xuống trước mặt Lâm Hạo Sanh mím cười hỏi :

— Cát hạ định dùng bạo lực, phá vòng vây, thôi đi ?

Lâm Hạo Sanh bình tĩnh như thường :

— Tại hạ đến đây, khuyên cáo bầy muội mấy lời bầy muội không nghe thì tại hạ ra về, tại hạ có gây bạo động đâu, mà gọi là đánh, phá ?

Đồng Phương Lôi cười lại :

— Cát hạ đi như thế nào ?

Lâm Hạo Sanh thở dài :

— Tại hạ không muốn động thủ. Nếu bắt buộc phải động thủ thì tại hạ có cách.

Hắn vừa buông dứt tiếng cuối, nhanh như chớp, chân nhót tới tay vươn ra, bàn tay sẽ đủ năm ngón, ngón tay như móc câu, chụp vào ngực Đồng Phương Lôi.

Đồng phương Lôi giật mình, cấp tốc lùi lại.

Hắn lùi nhanh, tránh cái nguy cho hắn, song không may cho mấy cao thủ đứng phía sau.

Đương nhiên, mấy người đó bị hắn chạm trúng, chẳng một ai phản ứng thích nghi kịp thời !

Bịch ! Bịch Bịch !

Ba cao thủ bị Đồng phương Lôi chạm vào, cùng rú lên một tiếng.

Lùi lại. Đồng phương Lôi tránh chết, dĩ nhiên phải nhanh vì nhanh nên khí thế phải mạnh, cái chạm đó gây nên một sự tai hại cho bốn người phía sau, họ nhào ngược lại - cổ gượng mãi mới đứng được đứng lại rồi người nào cũng lộc máu ra mấy búng, trông thể thảm vô cùng.

Không đợi Từ tuyết Hồng và Đồng phương Lôi ra lệnh, có mấy cao thủ cùng rút vu khí, công tới.

Trong khi tại cục trường mọi người chú động thủ đứng bên ngoài Từ tuyết Hồng cười lạnh.

Nàng cười Lâm Hạo Sanh, cười hả quá ngu ngốc, vào đến đây rồi, mà còn dám động thủ, thì thật ! ngu không tưởng nổi !

Đối phó với hằng trăm cao thủ, liệu Lâm Hạo Sanh tạo nổi sự ph thường chăng ?

Huống chi, còn một người đứng bên ngoài, có bản lĩnh bằng như vậy đó !

Và người đó, chính là nàng ? Dù cho Lâm Hạo Sanh thấy, ở cả loại thăng nổi nàng không chứ ?

Nàng cho rằng bọn cao thủ kia thừa sức hạ Lâm Hạo sanh nên nàng không cần vào cuộc tiếp trợ.

Bọn cao thủ vung vũ khí từ phía sau lưng Lâm Hạo sanh đánh tới.

Hắn không hề quay mặt lại.

Hắn vung tay đánh tới một chuồng, bức bách Đông phương Lôi phải lùi lại mấy bước nữa.

Hắn dùng tay tả đánh ra, còn tay hữu hoành về phía hậu, năm ngón vừa se ra, chụp lại liền.

Dùng tay hữu vừa se ra, một ngọn phan quan bút vừa bay tới. Bàn tay khép lại, đầu phan quan bút ấn gọn giữa năm ngón tay.

Đoạn, hắn giật mạnh.

Người cầm phan quan bút, cò... nữ chặc chiếc bút, bị hắn giật mạnh, ngã chúi tới, chạm vào lưng Lâm Hạo sanh.

Mấy cao thủ kia xanh mặt.

Nếu họ giữ nguyên tư thế tấn công, thì vũ khí của họ sẽ giáng xuống người cầm phan quan bút, đang ở sát sau lưng Lâm Hạo sanh.

Tất cả đều kêu lên một tiếng, cùng thu vũ khí về.

Có một người vung kiếm ngang qua, không còn cách gì thu về kịp nữa, thanh thứ mười kiếm chạm vào lưng cao thủ cầm phan quan bút.

Không cần quay nhìn lại, Lâm Hạo sanh cũng biết là sau lưng hắn việc gì đã xảy ra.

Hắn cười lạnh, buông gọn:

— Có cái đạo lý gì đánh sau lưng chứ!

Hắn gạt tay, giật ngọn bút vượt khỏi tay cao thủ phía sau.

Kịp thời gian, hắn vung phan quan bút, đánh bật bốn năm vũ khí do bọn cao thủ đồng loạt công vào.

Địch lùi lại, hắn lướt đi, chân vừa bước, tay lại vung.

Ngọn phan quan bút bay qua Đông phương Lôi.

Đông phương Lôi đã chuẩn bị sẵn sàng, ngọn bút vừa bay tới, hắn đánh bật thanh kiếm lên.

Một tiếng soảng vang lạnh, hai vũ khí chạm nhau, nhưng song phương cùng lướt tới, cùng xuất phát chiêu thứ hai.

Đông phương Lôi cả chánh thức đông thủ, những người khác đều dùng tay, theo dõi cuộc đấu.

Họ không vào cuộc nữa, dù họ muốn tiếp trợ Đông phương Lôi. Bởi, tiếp trợ Đông Phương Lôi là gián tiếp cho rằng hắn kẻ tài tiếp trợ tạo lúc này, là khinh thường hắn không đủ sức hạ đối phương, là làm nhục hắn.

Lâm Hạo sanh hú vọt một tiếng dài, rồi gọi Đông Phương Lôi tấn:

— Nội lực của Đông phương dường chủ giữ đây thêm hậu hơn xưa nhiều.

Hắn hú trước, thốt sau, ai cũng tưởng hắn hú để lấy oai khí trước khi tuốt. Cho nên chẳng ai lưu ý đến hắn.

Người ta không lưu ý đến hắn, song tất cả đều nhìn vào ngọn phan quan bút, và thanh kiếm của Đông Phương Lôi.

Nhưng tiếng hú vừa dứt, câu nói cũng phát ra rồi, liền có hai con chim ưng to lớn từ xa bay đến, vờn vờn trên không, từ từ đáp xuống.

Đông phương Lôi chưa trông thấy đôi chim ưng từ trên cao đáp xuống, nghe khen, bật cười lạnh, đáp:

— Cát hạ quá lời, tại hạ chỉ như ngày nào thôi!

Hắn gia tăng công lực, sử dụng thanh kiếm linh hoạt hơn trước cốt biểu lộ sự tấn triển của mình.

Ngờ đâu, Lâm Hạo Sanh nhún chân, nhảy vọt lên cao.

Lên cao rồi, hắn lại lộn người đập không khí lấy đà lên cao hơn. Cứ như thế, trong mấy phút giây, hắn đã cách mặt đất hơn sáu trượng.

Trong khi Lâm Hạo sanh lên, hai con chim ưng xuống.

Hai xuống, một lên, và người và vật gặp nhau ở giữa khoảng không.

Lâm Hạo sanh vươn tay lên, chim ưng thò g chân xuống, hắn chụp chân chim ưng.

Lập lúc, chim ưng vỗ cánh, bay xút trở lên không, mang Lâm Hạo sanh theo.

Nưng cao thủ hiện diện chưa hề trông thấy cảnh tượng đó lần nào, tất cả đều giương mắt nhìn, và họ thích thú quá, cùng hoan hô vang dội.

Niưng, Từ Tuyết Hồng quát to :

— Phóng ám khí mau !

Hơn mấy mươi loại ám khí bay lên, rào rào.

Vô ích !

Lâm Hạo sanh đã cách mặt đất hơn mười trượng, có ám khí nào bay tới hân ?

Hai con chim ưng càng phất càng lên cao không lâu, lâm đã ra ngoài sơn cốc.

Từ Tuyết Hồng bực tức vô cùng, dù vũ công có cao đến đâu, nàng cũng đành bó tay tay, nhìn Lâm Hạo sanh từ từ khuất dạng.

Nàng hối hận, nếu không vì thân phận quá cao, thì Lâm Hạo sanh làm sao thoát khỏi tay nàng ?

Bởi, một Phó minh chủ đầu có thể gặp mỗi việc gì cũng xuất thủ được ?

Nàng tỏ vẻ căm kính vô cùng, bọn cao thủ đang bàn tán về cảnh bí hữu đó thấy nàng bất mãn, cùng im thin thít.

Lâu lắm, nàng vụt cười khan, gọi Đông Phương Lôi :

— Đông phương Đường chủ ! Biện pháp của họ Lâm khá đầy chứ !

Đông phương Lôi biết rõ cái ý của nàng.

Nàng muốn làm như Lâm Hạo sanh, dùng chim ưng mang người vào Thúy phong Cốc.

Nhưng biện pháp đó, muốn thực hiện, nào phải là việc dễ dàng, nếu không nói là không thể làm được.

Không thể làm, ít nhất cũng trong hoàn cảnh hiện tại, và trong một thời gian kỷ lục.

Song hân không dám nói ra !

Từ Tuyết Hồng chỉ nhìn thấy cái kết quả của người ta mà nàng ham, chứ nàng không nghĩ đến việc tìm chim ưng to lớn, rất khó khăn.

Ngoài ra, còn phải trải qua một thời gian huấn luyện thuần thục.

Thời gian đó phải là bao lâu, tới thiếu ? Liệu nàng có đủ kiên nhẫn chờ đợi chăng ?

Còn một điều là khác nữa chim ưng bên ngoài bay vào chim ưng trong Thúy phong cốc, sẽ bay lên tập kích chim bên giao đầu vùng chân quảng người xuống đất thì sao ?

Nàng không chờ nghe ông Phương Lôi đáp thốt xong quay mình, bước vào trướng rồi một mình đốt ngọn đèn trâm ngàm suy nghĩ tìm cách vào Thúy phong cốc.

Một lúc sau, nàng trở ra ngoài bảo :

— Tất hết đèn lửa và tất cả hãy an nghỉ đi !

Lệnh nàng ban ra mọi người thì hành ngay trong một phút. Sơn cốc chìm trong im lặng hoàn toàn và cõi còn vắng trắng trên cao soi sáng mà thôi !

Khi đèn lửa tắt mọi tiếng động đều ngưng bặt Từ tuyết hồng một mình đi ra ngoài sơn cốc.

Bọn cao thủ Nhật Nguyệt Trang đều trông thấy nàng bước ra ngoài song chẳng một ai dám lên tiếng sợ nàng giao phó bất ngờ một công tác nào đó phải thì hành lập tức đang đêm.

Họ đã quên cái bất thường của nàng lắm rồi.

Niưng, hiện tại, tâm sự của nàng trùng trùng, nàng còn lưu ý đến ai !

Nàng đi thẳng đến cốc khẩu Thúy phong, nấp mình sau một thân cây, nhìn lên hai đầu vách núi.

Chung quanh nàng không có một động nhỏ nào không gian vắng lặng, như cảnh chết.

Lâu lắm, nàng mới nhổ phăng một thân cây nhỏ, để cả cốc, lên là cảnh, vận công lực liệng lên đầu vách thăm dò.

Thân cây lao vút đi trong ánh trăng trông như một người từ bên

dưới phi thân lên trên.

Giả như bên trên có người túc trực, họ bị kích động hẳn phải lăn đá xuống.

Nàng nghĩ, số đá tích trữ trên đầu vách, ngăn chặn con đường vào cốc, nếu Nga my phái lặn dụng cụ, số đá đó, thì nàng vào cốc dễ dàng.

Đá tích trữ lâu ngày, mới được một số quan trọng như vậy, nếu dùng hết rồi, Nga My phái không thể trong một lúc ngăn ngừa thay thế bằng một số khác kịp.

Nàng cứ dùng cái mẹo nhỏ đó, cho người bên trên lăn đá xuống.

Ngờ đâu, thân cây nhỏ đó, rơi đúng trên đầu vách đá nhưng đá không lăn xuống, bên trên lại im lìm, không tiếng động, không bóng người.

Nàng lấy làm lạ, tự hỏi :

— Không lẽ người trong thụy phong cốc đều ngủ hết ? Nếu họ không ngủ, tại sao họ chẳng có một phản ứng nào ?

Nàng không tin là Nga my phái không phòng bị, có điều nàng chẳng biết được tại sao họ im lìm như vậy.

Nàng lại lùi, lùi lại mãi, độ một trượng xa, đứng lại suy nghĩ tiếp :

Thời khắc trời qua đã lâu lắm rồi bầu trên đầu hai vách đá vẫn không một bóng người, không một tiếng động.

Bỏ ra ngoài tâm trí, vẫn đá Nga my Sơn có phòng thủ hay không, nàng nghiêng cứu lấy lực của Nga My Phái.

Nàng nghĩ trong Thụy phong Cốc, chỉ có một mình Tịch Đại Tiên sanh là có vũ công đáng kể thôi, còn ra thì hàng đệ tử chẳng có người nào đây cũng tập luyện khả dĩ được xem như cao thủ vũ lâm.

Nếu bây giờ nàng lên lời vào cốc, họ được Tịch Đại Tiên sanh rồi, thì những người còn lại, đối với nàng, chẳng đáng ngại chút nào.

Làm sao âm thầm vào cốc ?

Hệ tại, nàng đang ở tại cốc khố, mà cuộc thăm dò động tĩnh vừa qua chẳng gây một phản ứng nào, nếu nàng mạo hiểm vọt mình lên trên đầu vách đá, cũng như thân cây nàng vừa quăng lên đó chắc chắn là chẳng có ai hay.

Và nếu chẳng ai phát hiện ra nàng, thì nàng có nhiều hy vọng thành công lắm đó !

Viễn ảnh một sự thành công, làm nàng nôn nao lạ. Rồi nàng lại liên tưởng đến lúc k. ai hoàn, đoàn quân cả bài chiến thắng vang lừng Đông Phương Bá Chủ sẽ tiếp đón nàng long trọng.

Nàng nghe con tim đập mạnh.

Không còn đắn đo lợi hại nữa, nàng lướt mình trở lại chỗ cây trước đó, nhún chân phi thân lên đầu vách đá đáp xuống.

Chung quanh, chẳng có nghe một tiếng động, chẳng có một bóng người.

Không chậm trễ, nàng tụt sâu vào cốc.

Vượt đầu, vách đá độ năm sáu trượng, nàng lại nhảy xuống.

Thế là nàng vượt qua cửa ải đầu, an toàn, vô sự.

Bên trong là một khu đất rộng, tận đầu khu đất, là một vách núi chắn ngang.

Dựa chân vách núi, có khu rừng nhỏ, trên khu rừng nhỏ dưới ánh trăng, ẩn ước có nhiều nóc nhà.

Lúc lên trên đầu vách đá, nơi cốc khố, không thấy ai ngăn trở, Từ tuyệt đỉnh cao lừng vô cùng, cảm chắc là thế nào cũng thành công.

Nhưng càng vào sâu, nàng càng nhận thấy cốc Thụy Phong vắng lặng như cảnh chết, dường tưởng là Nga my phái cả tản cư đến một nơi nào khác.

Nàng hết sức lạ lùng.

Bởi, một phái lớn như phái Nga My làm gì cũng có một số đệ tử và trong một đêm quan trọng như thế này, ngoài sơn cốc đang có hàng ngàn người tìm cách xâm nhập, phá hoại, tại sao chẳng có một có một ai canh phòng.

Phái Nga my khinh địch ? Phái Nga my sơ suất ?

Nghĩ tới ngất lúi, bỗng nàng giật mình. biết là có sự lạ rồi.

Nàng đứng lại, do dự.

Bỗng có giọng nói đầu dây vang lên. giọng nói không lớn lắm vừa đủ cho nàng nghe.

— Biều muội ! Bọn ngu huynh chờ biều muội đã lâu! Quả nhiên biều muội cũng đến à! Đúng là Ngọc Cầm hiểu rõ tâm tính của biều muội lắm đó !

Giọng nói dường như phát ra từ phía sau lưng Từ Tuyết Hồng!

Nàng quay nhanh người lại, trông thấy Ngọc Cầm và Lâm hạo Sanh đang đứng cạnh nhau, cách nàng không xa lắm.

Bất giác, nàng giật mình.

Cả hai xuất hiện từ lúc nào ? Vũ công của nàng hiện tại cực cao, một chiếc lá rơi, nàng nghe tiếng động thê mà có đến hai người, cùng một lúc, xuất hiện bên cạnh nàng, nàng chẳng hay biết gì cả.

Điều đó, chứng tỏ họ đã tiến bộ phi thường, và đương nhiên, nàng phải kinh hãi.

Vừa sống sót vừa kinh hãi, trong phút giây đầu tiên của cuộc chạm mặt, Từ tuyết Hồng không nói được tiếng nào.

Ngọc Cầm tươi cười, gọi nàng:

— Tiểu thư !

Từ Tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Thì ra là các người ! Còn Tịch đại tiên sanh đâu ?

Trước đó Lâm hạo Sanh và Ngọc Cầm xuất hiện sau lưng nàng, nàng quay mình đối diện với họ.

Bây giờ, sau khi nàng hỏi đến Tịch đại tiên sanh một giọng nói lại vang lên ở phía hậu, đáp lại nàng :

— Lão phu ở đây !

Thế là, trước mặt cả hai người, sau lưng có một người sau lưng hiện nhiên là Tịch đại tiên sanh rồi.

Và nàng đang bị ba người bao vây !

Như vậy, là họ đã phát hiện ra nàng, từ lúc nàng vào đây họ tìm thăm bao vây nàng.

Qua phút giây kinh hãi, nàng lấy lại bình tĩnh, cười lạnh thốt :

— Tiên sanh tưởng rằng cuộc phòng thủ tại Thúy Phong Cốc nghiêm mật lắm à ? Đối với tôi, chẳng có nơi nào là cấm địa cả. Bằng cớ hiện tại, tôi đang có mặt trong Thúy phong cốc !

Tịch đại tiên sanh điềm nhiên :

— Lão phu có ý để cho cô nương vào đây một mình, vào như con cá chui lưới !

Từ tuyết Hồng ọ lên một tiếng.

Thế là nàng bị người ta dụ dỗ, lừa vào tròng !

Như vậy, là người ta có chuẩn bị chu đáo hơn, chuẩn bị để chờ đón mỗi một mình nàng !

Nàng vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ. Tự hào là mình có vũ công cao chung quy nàng nghĩ là dù có bị dụ vào tròng, dù có bị bao vây nàng cũng không thấy thực có gì đáng sợ.

Nàng cười mỉa :

— Tiên sanh khoan đặc ý vội ! Cui sợ rồi Tiên sanh sẽ phải thất vọng với kết cuộc trái ngược dự định !

Đoạn nàng hỏi :

— Chắc Tiên sanh muốn động thủ ? Chẳng rõ đấu pháp như thế nào ? Tiên Sanh muốn một đấu một hay một đấu ba ?

Người có thân phận như Tiên sanh, khi nào lại chấp nhận một cuộc hờn chiến ?

Giả như một đấu một, thì nàng có nhiều hy vọng thành công lắm

Bởi, cặp Ngọc Cầm Lâm hạo Sanh chẳng đáng kể đối với nàng. Chẳng bao giờ nàng cho rằng họ là đối thủ cả.

Bất quá, qua vài chiêu, nàng hạ cả hai, sau đó nàng dốc toàn lực hạ luôn Tịch đại tiên sanh.

Loại trừ được Tịch đại tiên sanh rồi, nàng sẽ làm chủ tình hình.

Ngờ đâu, Tịch đại tiên sanh đáp :

— Trong trường hợp này, mọi đấu pháp đều có thể được áp dụng
cổ nương ạ. Lão phu nghĩ, đấu pháp nào có lợi, là dùng được.

Còn đấu pháp nào có lợi hơn ba đấu một ?

Một lần nữa, Từ Tuyết Hồng thất vọng, vì các diễn tiến đều phản
ngược sở liệu của nàng.

Nàng hừ một tiếng, trầm giọng :

— Được lắm ? Như vậy, tôi khỏi phải xuất thủ nhiều lần !

Nàng thốt xong, vung ngay cả hai tay ra, công một lượt Ngọc Cầm
và Lâm Hạo Sanh.

Nàng vận dụng tám thành lực, định đánh ra một chiêu đó ha
liền cả hai, đoạn quay nhanh mình để đối phó với Tịch đại tiên
sinh.

Nàng định nghĩ Ngọc Cầm và Lâm Hạo Sanh phải thoát hậu, nếu
không muốn nàng đánh trọng thương.

Bởi, nàng cho rằng cả hai không làm sao nghinh đón nổi song
chưởng của nàng.

Họ thoát hậu rồi, là nàng rộng đường đánh. lúc đó nàng không
còn ngăn Tịch Đại Tiên sinh nữa, vì vòng vây đã vỡ, từ cái thế thọ
dịch ba mặt, nàng chỉ còn lo ứng phó về một mặt thôi.

Và cuộc diện trở thành thế trận, song đấu rõ. Giả như bọn Ngọc
Cầm có vào cuộc trở lại, thì cái sự tham gia cuộc chiến của họ không
thành vấn đề.

Họ là những kẻ tầm thường kia mà ! Họ vào cuộc là gây phiền
vướng bận cho Tiên sinh thôi ?

Nhưng, nàng ước độ sai tài nghệ của Ngọc Cầm và Lâm Hạo
Sanh.

Họ không né tránh, không lùi, trái lại họ tiến tới, mỗi người
một bàn tay, ngang nhiên nghinh đón song chưởng của Từ Tuyết
Hồng.

Hai tiếng bốp vang lên, cả ba cùng bị chấn động như nhau, cả
ba không bị dội lại, họ cùng đứng tại chỗ, tay chới tay mà ghim
nhau.

Trong khi đó, Tịch Đại Tiên sinh từ phía hậu đánh tới.

Hghe tiếng gió, Từ Tuyết Hồng kinh hãi, cấp tốc gia tăng công
lực, đẩy mạnh hai tay tới, dồn Ngọc Cầm và Lâm Hạo Sanh về phía
hậu.

Đồng thời gian, nàng nhún chân, nhảy vọt lên không.

Tịch Đại Tiên sinh từ phía sau, tiến lên, đánh hụt, lướt ngang qua
Ngọc Cầm và Lâm Hạo Sanh.

X

CHƯƠNG LXXXI

KHI VỀ TÔI TÀ

Xuất phát chiều công đó, Tịch Đại tiên sinh vận dụng nội lực
quá nhiều. Cái đá lướt tới rất mạnh, nếu Tiên sinh không kịp
bộ kịp thời, nếu Ngọc Cầm và Lâm Hạo Sanh không nhanh chân tạt qua
hai bên, thì cả hai phải bị va cạm nặng nề, chắc chắn là phải thọ
thương.

Nếu Từ tuyết Hồng ý tại, đứng lại, hứng chiêu công đó, hẳn nàng
phải bị chấn động ít nhất cũng xa ngoài năm bảy thước và cái chạm
đó hẳn gây trọng thương cho nàng.

Nhảy vọt lên cao, rồi trở xuống, thấy khí thế hùng mãnh của
Tịch Đại Tiên sinh bất giác nàng xuất hạn vọt đầu.

Khi Tiên sinh đứng vững rồi, Từ Tuyết Hồng cũng đáp xuống
mặt đất.

Ở khắp nơi, trên đầu vách đá bên ngoài cốc khẩu, trên tàng cây
sau cột cây, trong hốc đá hiện ra vô số bóng người phồng lính có trên
ba trăm, họ xuất hiện, nhưng không ai chạy đến cục trường tiếp trợ
Tịch Đại tiên sinh.

Mỗi người có một phận sự riêng biệt, y theo kế hoạch của Tiên
Sanh, ai ở đâu ở đó, trừ khi có lệnh hoặc đúng lúc phận sự đòi hỏi họ
mới hành động.

Họ mai phục tại một nơi nhất định, đương nhiên họ có thấy Từ
Tuyết Hồng vào cốc, song chẳng một ai ngăn chặn.

Mãi đến lúc cuộc chiến bắt đầu, họ mới lộ diện.

Và bây giờ, Từ tuyết Hồng thức ngộ là nàng bị bao vây chắc chắn chứ chẳng phải chỉ do ba người thôi.

Nàng bắt đầu sợ hãi thực sự.

Trong khi chưa nắm được tiên cơ lại nhận ra mình đơn thân độc lực giữa toàn thể môn đồ Nga my phái, nàng thấy vô vọng làm được phi thòng, tiên tan mất.

Nàng nghĩ, chỉ còn có cách duy nhất thoát thân, là đánh lại cho thật nhanh với Tịch Đại Tiên sanh và Ngọc Cẩm với, Lâm Hạo Sanh.

Rin mất đầu, bọn đệ tử Nga My phái sẽ không dám chặn đường nàng nữa.

Thoát đi được rồi, nếu thuận dịp, nàng sẽ đưa toàn lực lượng đến đây, cần quét Túc phong Cốc.

Bất giác, tinh thần phấn khởi lên, nàng hù vọng một tiếng dài tiếng kú mừng tượng tăng ma rừng, quỷ núi, quái dị ph thường.

Tiếp theo tiếng hú, nàng vọt mình tới bọn Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh, đồng thời vung hai cánh tay lên.

Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh ngưng trọng thần sắc chờ Từ tuyết Hồng xuất chiêu.

Thấy nàng vọt tới, cả hai, cùng trầm mình xuống, dầy hai tay lên.

Họ quyết liên thủ, nghênh đón thế công của Từ tuyết Hồng.

Họ không chịu chạy đi, như vậy là họ quyết tâm cầm chân nàng tại chỗ họ bắt buộc nàng phải tận dụng công lực cho hao mòn khi chân khí của nàng suy giảm, là nàng phải bại.

Nàng nóng nảy, hú tiếp mấy tiếng, nghe gấp vô cùng. Nàng hù đồ mà phát huy chân lực, tiếng hú càng gấp, chân lực càng dồi dào, song chưởng giáng xuống, như hai hòn núi già trốc gốc, đổ ầm ầm.

Tự nhiên, sự va chạm của bốn bàn tay không làm sao tránh khỏi xảy ra.

Hai tiếng bộp vang lên, chấn động cả cục trường.

Từ tuyết Hồng không vào gì, Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh cũng động toàn thân, phải lùi lại.

Nhưng, cả hai lùi lại, lấy đà ngay, đoạn lướt tới, tung chưởng phản công.

Trong khi đó, Từ tuyết Hồng mất trớn, chưa kịp thu tay về, nên chẳng làm sao phản ứng đúng lúc, đành lùi lại.

Nàng vừa lùi lại, Tịch đại tiên sanh lướt nhanh ngang qua, đánh nhanh ra hai chưởng.

Hai tiếng bình bình vang lên, song chưởng của Tịch đại Tiên sanh trúng vào khoảng giữa ngực và bụng của Từ tuyết Hồng.

Vừa tiếp hai chưởng của Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh, Từ tuyết Hồng chưa đứng vững, làm sao nàng tránh né kịp chưởng kinh của Tịch Đại tiên sanh?

Nhưng, tuy đứng chưa vững, chân lực vẫn còn trong cái đà phát tiết, nàng vận dụng phần chân lực thừa đó hóa giải một nửa cái khí thế của đối phương.

Dù vậy, nàng vẫn bị bắt buộc về phía hậu, đồng thời nàng nghe có cái gì lững lờ nơi yết hầu.

Nàng biết ngay máu sắp trào ra miệng, bất giác há hốc, cấp tốc vận khí, dồn máu tươi trở xuống.

Giả như rằng có một phút giây vô sự, thì nàng có thể rớt máu trào lên được.

Song hiện tại có ai để cho nàng vô sự đâu? Ở đây người ta áp dụng xa luân chiến, bên tung, bên hứng, bên đánh, bên đứng ngoài, luôn luôn bắt buộc nàng phải phản ứng.

Bởi không thể vô sự, nàng phải nhận lãnh cái gì chờ, đến với nàng.

Và cái đó đã đến rồi.

Nàng chưa kịp đứng vững, tự nhiên chưa kịp vận khí, Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh từ phía sau lướt tới.

Một tả một hữu, từ hai bên đánh vào, chưởng phong cuốn đi vào vù.

Nếu Từ Tuyết Hồng chỉ cố vận khí, không màng đến sự tấn công

của cả hai, thì phải trọn hai chiêu công đó như vậy là hóa giải một thương thế, đề tiếp nhận một thương thế khác.

Còn như bỏ việc vận khí, đề đối phó với họ, thì tự nhiên máu sẽ vọt ra khỏi miệng. Máu vọt, là công lực của nàng sẽ giảm suy quan trọng.

Từ Tuyết Hồng dần do một giây, đoạn cương quyết nghiêng đòn hai chiêu chương của Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh, bắt chấp việc dồn nén máu trào.

Lập tức, nàng vùng tay, phản công.

Hai tiếng bốp bốp vang lên, bốn tay chạm nhau. Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh dọi lại, nhưng Từ Tuyết Hồng há hốc miệng.

Một tiếng ọc khê vang lên, một búng máu tươi từ miệng nàng bắn ra.

Nàng biết trước như vậy, song vẫn sợ hãi, vừa sợ vừa giận, vừa tức.

Nhưng ý niệm đó kích động nàng mãnh liệt, nàng phun hai ra búng máu nữa.

Trong tình thế đó, nàng phải liều, bàn tay khoát ra nơi tay có ánh thép chớp lên.

Một thanh đoản kiếm hiện lộ.

Mùa máu như vậy, bất cứ ai cũng phải bị chấn động song nàng vẫn thân nhiên như thường, bất quá nơi khoe miệng có vấy máu thôi, ngoài ra thì sắc của nàng chưa biến đổi thẩm hại. Từ dọi mắt long lên, sáng rực, niềm căm hờn theo tia mắt bắn ra, thẳng đến Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh.

Vết máu nơi khoe miệng, với ánh mắt đó, tạo cho nàng cái vẻ hung bạo phi thường.

Trông nàng hiện tại như con ác quỷ.

Tịch đại tiên sanh, Ngọc Cẩm và Lâm Hạo Sanh vẫn giữ cái thế thế bao vây nàng ba mặt.

Cả ba cùng nhìn thanh cổ kiếm của nàng, chờ chờ mọi phản ứng nơi nàng.

Nàng thủ kiếm xong, đứng lặng chờ bất động. Nàng chưa xuất thủ, ba người kia cũng chẳng tấn công.

Họ ghim nhau một lúc.

Sau cùng, Lâm Hạo Sanh gọi nàng:

— Biều muội! Phải đợi đến lúc nào nữa, biều muội mới minh bạch là chưa phải đối thủ của bọn ngu huynh?

Nếu là lúc nào, Từ Tuyết Hồng hẳn sôi giận, quát trả vang ầm lên.

Nhưng nàng thừa thông minh đề biều là trong trường hợp này, phần nộ chẳng ích lợi gì, trái lại còn có hại.

Bởi phần nộ là gây dao động tâm tư, chân khí không còn ổn định nữa, phần ứ: g pho sẽ kém hiệu quả.

Do đó, nàng cố dẫn phần nộ, diềm nụ cười lạnh, đáp:

— Trong nhất thời, ta sợ ý, nên các người ám toán. Giờ đây, các người cứ giở thủ đoạn giở tất cả thủ đoạn ra, mà thí thử cho ta xem.

Tuy nói thế, nàng không chờ ai xuất thủ, chính nàng xuất thủ trước!

Nàng xuất thủ, nhưng chưa phát chiêu, thoát tiên nàng khoa thanh đoản kiếm hai vòng.

Á h kiếm chớp lên, tỏa khí lạnh người.

Nhưng, nàng thị oai mặc nàng, Lâm Hạo Sanh cứ tiếp tục thuyết phục.

— Biều muội đã ba là mùa máu hiện nhiên, là tạo thương nặng rồi đó, nếu vọng động thì thương thế phác tác nguy hại rất nhanh chóng. Ngay nay, biều muội có được vũ công cao, giả như biều muội dùng tiếp trợ cho Đông Phương Bá Chủ gây náo loạn. Trong vũ lâm thì còn ai chẳng mà tôn kính biều muội? Còn ai không khâm phục? Tại sao biều muội cứ tự làm khổ lấy mình, bất cấp thân bại danh liệt?...

Hắn còn lạ gì tâm lý của Từ Tuyết Hồng!

Cho nên, muốn khuyến cáo nàng, trước hết hẳn phải vượt ve tự ái của nàng.

Tuy nhiên Từ Tuyết Hồng vẫn còn lam cao và lại trong nhất thời bảo nàng ly khai ngay Đông Phương Bá Chủ, khi nào nàng chịu nghe họ ?

Nàng cười lạnh, đáp :

— Chỉ cần thắng được các người, ta sẽ trở thành vô địch thứ hai trong vũ lâm, còn ai dám bắt tuân ta ?

Lâm Hạo Sanh lắc đầu :

— Niềm hy vọng của biểu muội khó thành lắm ! Dù cho biểu muội có thắng Nga my Phối, thì biểu muội cũng vẫn là người của Vô địch Minh, biểu muội chúng quy cũng chỉ ở bậc thứ, và Đông Phương Bá Chủ vẫn là minh chủ như thường. Chính lão ta mới thực sự là người hiệu lệnh vũ lâm, còn biểu muội bất quá là một Phó minh Chủ, phải tùy thuộc nơi lão, phải thừa hành mệnh lệnh của lão.

Từ Tuyết Hồng bĩu môi :

— Người biết gì mà nói đến việc của ta chứ ?

Nàng đã tự xem mình là người nhà của Đông phương bá chủ, thì cái việc chánh phó có quan hệ gì ?

Lâm Hạo Sanh cười nhẹ :

— Ngu huynh biết chứ ! Có biết mới dám nói chứ ? Biểu muội tưởng là Đông phương Bạch đối xử rất tốt với biểu muội lắm phải không ? Cho biểu muội biết, hiện giờ tại Nhật Nguyệt Trang, y đang hưởng khoái lạc với nàng dâm nữ có cái tên là Liễu Thúy Hoa, cả hai đi đứng nằm ngồi đều không rời nhau nửa bước ! Việc đó, người trong thiên hạ đều hay, chỉ có một biểu muội không hiểu mà thôi !

Từ tuyết Hồng biến sắc.

Nàng nàng chưa chịu tin, vội mắng :

— Lâm Hạo Sanh, người càng ngày càng hèn mọn quá, dám bịa chuyện nói xấu người ! Người định áp dụng kế ly gián phải không ?

Lâm Hạo Sanh trầm giọng :

— Nếu ngu huynh bịa chuyện, lừa gạt biểu muội thì xin toàn thiên sẽ giáng đại tạ, cho ngu huynh chết một cách thảm liệt ! Ngu huynh thả nặc, như vậy đó, c ông là biểu muội còn nghi ngờ ? Có lẽ là Đông phương Lại cũng biết được việc ấy, song hắn dấu biểu muội.

Từ Tuyết Hồng chớp mắt :

— Khó tin quá !

Lâm Hạo sanh hỏi :

— Từ ngày rời Nhật nguyệt trang đến nay, biểu muội có biết những gì đã xảy ra tại đó chăng ?

Từ Tuyết Hồng bắt đầu dao động :

— Nào có ai cho hay biết tí tấc chi đâu ?

Lâm Hạo sanh tiếp :

— Họ cố ý khuất lấp biểu muội rõ ràng, Biểu muội thử nghĩ, nếu con người thì khi nào Đông Phương Bạch lại mê đắm dâm nữ Liễu Thúy Hoa ! Bên trong hẳn có ẩn tình chi đó, biểu muội nên suy nghĩ kỹ.

Từ Tuyết Hồng cười lạnh, tuy bên ngoài tỏ vẻ không tin song bên trong lại nghĩ nhiều về sự tiết lộ của Lâm Hạo Sanh.

Ấn tình gì ?

Lâm Hạo sanh tiếp luôn :

— Nếu biểu muội có cảm tình với Đông Phương Bạch, thì phải tìm hiểu rõ sự thật, đừng dứt khoát thái độ với y.

Từ Tuyết Hồng trừng mắt nhìn Lâm Hạo sanh.

Hắn vẫn bình tĩnh như thường.

Hắn lại hỏi :

— Sự tình đêm nay diễn ra như vậy, biểu muội suy nghĩ xem có thể thủ thắng được chăng ?

Từ tuyết Hồng dù nặng tự ái đến đâu, cũng phải nhìn nhận là mình khó thành công lắm.

Đừng nói chi thủ thắng, nội cái việc thoát đi an toàn cũng khó khăn vô cùng.

Vượt khỏi vòng vây của Tịch Đại Tiên Sinh và Ngọc Cẩm Lam

hạo Sanh, nàng không hy vọng lắm, huống hồ ngoài vòng vây nhỏ, còn có vòng đai lớn, do toàn thể môn đồ Nga My Phải bố trí ?

Lâm Hạo Sanh hỏi dồn :

— Biểu muội đã nghĩ chưa ?

Từ tuyết Hồng hừ một tiếng :

— Song phương chưa động thủ, thì nói làm sao được cái sự thắng bại ?

Nàng nói thế đã cửu thổ diện, chứ đã thừa hiểu là không thủ thắng nổi rồi ?

Lâm Hạo Sanh thốt :

— Nếu huynh nghĩ, tạm thời chúng ta đình hoãn cuộc chiến đấu lại, để cho biểu muội trở về, điều tra sự tình tại Nhật Nguyệt trang song căn nhất là biểu muội phải hết sức bình tĩnh, đừng để cho con cáo già Đông phương bá chủ nghĩ ngờ.

Trở về ?

Di nhiên nàng phải âm thầm trở về ! Ra đi, rần rộ bao nhiêu, bây giờ phải len lén trở về ?

Nếu không lặng lẽ trở về thì làm sao điều tra được sự việc ?

Nàng trầm tư một chút, đoạn cười lạnh lòi :

— Các người buông tha ta !

Tịch Đại tiên sanh lạnh lùng thốt :

— Phải ! Cô nương thấy được bộ mặt Đông Phương Bá chủ, là một điều hay ! Lão phu khi nào ngăn trở cô nương làm một điều hay ?

Từ tuyết Hồng thừa thông minh đã hiểu cái ý của Tịch đại tiên Sanh. Lão nói thế, hẳn có nguyên nhân.

Và nguyên nhân đó, nàng không cần hỏi lâu, nàng chỉ việc trở về, là biết rõ nó như thế nào.

Nàng không nói gì nữa, quay mình bước đi.

Tuy bước đi, nàng vẫn đề phòng sợ bọn Tịch đại Tiên sanh âm toán.

Nhưng, chẳng một ai làm gì nàng cả. A ở đâu đứng bất động ở đó, bất quá lấy mắt nhìn nàng từ từ bước đi thôi.

Chỉ có Lâm Hạo Sanh, do một lối lí mặt âm thầm theo dõi nàng ra đến cốc khâu.

Dừng chân lại bên trong cốc khâu Từ tuyết Hồng cao giọng hỏi bằng giọng, bởi nàng chẳng thấy bóng dáng người nào bên trên đầu tai vách đá :

— Các người chực chờ lần đá xuống hãm hại ta phải không ?

Lâm Hạo Sanh lập tức đáp :

— Biểu muội yên trí lý khai Nga My sơn, nếu muốn hãm hại biểu muội thì cần gì bọn ngu huynh đợi biểu muội ra đến đây ? biểu muội cứ lấy cái tâm lừa nhân, độ cái tâm của người khác, thì khi nào làm nên việc lớn được ?

Từ tuyết Hồng không nói gì được nữa, nhún chân nhảy vọt lên đầu vách, phóng mình chạy đi, rồi nhảy xuống ở bên ngoài cốc khâu.

Nàng vừa chệch chân trên mặt đất, từ nơi ven rừng gần đó có ít nhất cũng mấy mươi người rạp nhau gọi :

— Phó Minh Chủ !

Hiển nhiên những người đó đều là cao thủ của Nhật Nguyệt Trang.

Thực ra họ không đến đây làm gì bởi từ tuyết Hồng không cho họ biết là nàng đi đâu mà cũng chẳng ra lệnh cho họ âm thầm đi theo, phòng tiếp trợ nàng khi hữu sự.

Sở dĩ họ đến đây, là vì họ nghe nàng hù vọng liên hồi và Đông phương Lôi bất buộc phải hướng dẫn một số người cấp tốc đến nơi.

Họ đến, nhưng chẳng một ai dám vào cốc.

Đông phương Lôi bước tới hỏi :

— Phó minh chủ vào cốc, hẳn có phát giác ra điều hữu ích chứ ?

Từ tuyết Hồng trầm giọng :

— Chẳng có gì đáng kể, bất quá ta có trao đổi mấy chiêu với Tịch Đại tiên sinh và một vài môn đồ Nga my Phái.

Đông phương Lôi nhận ra, nơi khoe miệng của Từ tuyết Hồng có máu, hẳn muốn hỏi song nhìn gương mặt cau có của nàng, hẳn không dám mở miệng.

Từ tuyết Hồng vội gọi :

— Đông phương Lôi !

Đông Phương Lôi thừa thông minh đề hiểu là có điều chi đó, bất lợi, phát lộ ngay.

Song hẳn không thể không ứng tiếng, đành phải bạo dạn đáp :

— Thuộc hạ đây ! Phó minh chủ cứ phân phó !

Từ tuyết Hồng trầm lạnh giọng hỏi :

— Giữa chúng ta và Nhật nguyệt Trang, hẳn có chút câu liên lạc thông tin tức cho nhau chứ ? Người có biết việc gì xảy ra tại Nhật nguyệt trang chăng ?

Đông Phương Lôi biến sắc :

— Nào có việc chi đâu Phó Minh Chủ ?

Từ tuyết Hồng hừ lạnh một tiếng :

— Đại ca người ra sao ? Việc đó rất quan trọng tầm gì Nhật Nguyệt Trang không thông tri với người ?

Đông phương Lôi mơ hồ :

— Đại ca của thuộc hạ ? Ý vẫn bình an, chứ có sao đâu ?

Từ Tuyết Hồng thấy hẳn mất tự nhiên, dăm nghi ngờ liền.

Nàng vừa đi vừa hỏi, Đông phương Lôi đi theo sau, đáp từng câu một.

Bây giờ, cả hai đã đến sơn cốc rồi.

Thời gian lúc đó, gần cuối đêm, bình minh sắp trở lại với vạn vật.

Từ Tuyết Hồng đã quyết định một chủ trương, và nàng bắt đầu thực hiện chủ trương đó.

Nàng thốt :

— Ta muốn một mình do thám quanh Thúy phong cốc, tìm một con đường khác, để đưa tất cả lực lượng của chúng ta vào đó, định quyết thư hùng với phái Nga my. Vậy các người cứ ở đây mà chờ ta trở lại. Tuyệt đối không được lộ khai sơn cốc này, trước khi ta về !

Đông phương Lôi mỉm cười :

— Phó minh chủ định vắng mặt mấy hôm !

Từ Tuyết Hồng đáp :

— Phải nói là mấy tháng, chứ trong một vài hôm, làm sao ta tìm ra một con đường ổn thỏa ?

Rồi nàng tiếp :

— Trong vòng từ hai tháng đến năm tháng.

Đông phương Lôi cau mày :

— Thế thì hơi lâu đó ! Bọn thuộc hạ rất đông người, ở lại sơn cốc này...

Không đợi hẳn dứt câu Từ Tuyết Hồng dừng mãi, chặn lại :

— Người sợ gì ! Hết lương thực ? Quanh vùng có thiếu chi thú rừng chim nòi ? Dù sao các người cũng phải cố thủ tại đây, không thể để cho người trong phái Nga my ra ngoài. Cần nhất là phải phong tỏa họ chắc chắn, trong thời gian ta chưa tìm được con đường tiến quân !

Đông Phương Lôi gạt đầu :

— Thuộc hạ xin tuân lệnh !

Từ tuyết Hồng nghiêm sắc mặt :

— Kể nào tự tiện lộ khai sơn cốc, khi ta trở lại đừng trách ta nghiêm khắc !

Nàng quắc mắt nhìn Đông Phương Lôi, dùng ánh mắt an ổn mạnh ý chí của nàng.

Đông Phương Lôi biết rõ, nàng có một mưu đồ gì khác, chứ chẳng phải là nàng thực sự nghiên cứu một con đường vào Thúy phong Cốc.

Nhưng, làm sao hẳn biết được nàng mưu tính việc gì ?

Mưu tính của nàng, là muốn vẽ ngay Nhật Nguyệt Trang, xem qua sự tình như thế nào. Và nàng cần phải hành động kín đáo, cho nên nàng bịa chuyện, không đề cho Đông phương Lôi nghĩ ngờ, lại ra nghiêm lệnh cấm nhắc mọi người ly khai sơn cốc.

Tự nhiên nàng phải đi ngay, đi trước khi trời sáng. Lòng nàng hiện tại như có một ngọn lửa bốc cao đốt cháy, không thể chờ đợi phút giây nào nữa.

Nàng tiếp :

— Ta đi ngay ! Người hãy giữ kín sự vắng mặt của ta, tuyệt đối không nên đề cho phái Nga My biết được !

Nàng rời sơn cốc liền.

Phải mất một ngày tròn, nàng mới ra khỏi vùng Nga My Sơn.

Xuống đến chân núi, nàng vào thị trấn mua ngựa, rồi từ đó giục ngựa thẳng đường trở lại Nhật Nguyệt Trang. Nàng cố tránh gặp hào kiệt và lâm đạo đường, càng tránh được nhiều người càng bảo trì sự bí mật của nàng.

Hơn hai mươi hôm sau, nàng đã về đến gần Nhật nguyệt trang đoạn đường còn lại, dài độ trăm dặm thôi.

Từ nơi đó, nàng bắt đầu cẩn thận hơn.

Nàng ăn một bữa ngày, đợi đến xế chiều mới dám rong ngựa.

Nhưng rồi, phải chạy mau, con đường trăm dặm chẳng dài lắm, đến nửa đêm, là nàng thấy ánh đèn vòng ngoài trang viện.

Nàng xuống ngựa, âm thầm tiến tới.

Bây giờ, nàng thấy rõ ràng bọn đại hán đứng canh nơi ngôi thạch đình, cạnh tấm bia to.

Nàng nấp mình sau một thân cây nghe ngóng động tĩnh một lúc.

Sau đó, nàng đi theo con đường nhỏ, ngoài xa tấm bia, tiến về trang, con đường đó đưa nàng đến một góc tường bao bọc bên ngoài nàng nhún chân, nhảy lên đầu tường, dúi xuống bên trong.

Bên trong, là khu chánh của Nhật Nguyệt Trang thế là nàng đã về đến nơi rồi.

Ly kỳ ai Nhật Nguyệt Trang được một năm rồi bây giờ trở lại, Từ tuyết Hồng chẳng thấy một thay đổi nào quan trọng.

Vào giờ đó, người trong trang đã ngủ say, chẳng có một tiếng động nào.

Trừ một vài ánh đèn còn le lói, toàn khu đều chìm trong bóng đêm dày.

Thung, về đến đây, tâm tư dao động mạnh, thoát đầu nàng nghe như chẳng có tiếng động nào.

Nấp mình trong bóng tối, nàng nghe ngóng một lúc.

— Sau cùng, nàng nhận ra, đầu đây có tiếng nhạc nghe vắng vẻ g.

Nàng lẻ loi theo những lối đi ít có bọn tuấn cạnh qua lại, đến một ngôi nhà.

Nơi đó, chính là nơi còn đèn sáng. Và nơi đó, cũng chính là nơi phải ra tiếng nhạc.

Nàng xuất hiện độ ngót trước ngôi nhà đó.

Hai người đứng gài quạt :

— Kê nào đó ? Có chút đi nơi khác hay không ?

Từ tuyết Hồng cứ bước tới.

Hai người đó cứ vội mình ra, định ngăn chặn nàng. Nhưng chúng vừa nhận ra nàng, bất giác kinh hãi, khựng lại.

Nàng trầm giọng gắt :

— Ai ? Ta chứ ai mà còn hỏi !

Hai người đó rung rung giọng, ấp úng :

— Phò...Phó minh chủ ?...Bọn thuộc hạ không hay Phó minh chủ đã trở về !..

Từ tuyết Hồng đưa tay chỉ vào trong nhà, hỏi :

— Ai đang vui say trong đó ?

Hai đại hán cùng nhìn nhau, cả hai cùng tỏ vẻ bối rối. Chúng bối rối, chúng sợ hãi, sợ đến nỗi xuất mồ hôi, hạt cùng đầm ướt trán.

Chúng không biết phải đáp làm sao !

Từ tuyết Hồng gắt :

— Các người không đáp ?

Hai người đó lí nhí :

— Trình Phó minh Chủ, chính là Đông Phương Đường Chủ

đấy !

Từ tuyết Hồng suýt nhảy dựng lên, như vừa dẫm chân lên đồng lửa.

Đông phương đường chủ !

Rất có thể là Đông phương Lôi, nhưng Đông phương Lôi hiện tại Nga My sơn thì nhất định là không phải hân rồi.

Như vậy, phải là Đông phương Bạch ?

Đông phương Bạch đang vui say ? Thế thì Lâm hạo sanh đã nói đó ư sự thật ?

Từ Tuyết Hồng thở gấp mấy hơi đoạn bảo :

— Các người không được lên tiếng ? Để ta vào trong đó xem sao !

Chúng làm sao dám bất tuân lệnh nàng ?

Cả hai cười gượng, thốt :

— Phó Minh Chủ cứ vào !

Từ Tuyết Hồng bước tới, xô vệt cánh cửa, lách mình qua, đứng đó, nhìn.

Đèn treo, đèn đứng, mấy mươi ngọn cháy sáng.

Độ bảy tám thiếu nữ, uốn mình, khoa tay, múa may theo tiếng nhạc.

Bên trong, có một chiếc giường, trên giường có đôi nam nữ, nữ nằm chổng lên mình nam.

— Nữ nhân tựa hồ trần trướng, đôi chân thì trắng nõn tròn trịa, lộ ra ngoài một chiếc chăn mỏng được đắp hờ bên trên cả hai.

Toàn thân nữ nhân rung rung, như người bị điện được chạm vào.

Nhìn cảnh đó, Từ tuyết Hồng đỏ mặt.

Nàng thẹn quá trong phút giây đầu tiên, không kịp nhận định nam và nữ đó là ai.

Nhưng dù cho cả hai là ai, trong Nhật nguyệt Trang, nhất định không thể có cảnh tượng đó.

Bất giác, nàng sôi giận, bước tới, giật tấm màn rồi giật luôn chiếc chăn mỏng.

Nam và nữ hiện rõ trước mắt nàng.

Nữ, là một mỹ nhân, nam là Đông phương Bạch hay Du thiên Minh cộng thổ !

Đôi mắt của Đông Phương Bạch từ đó như mất thần khác hẳn đôi mắt ngày nào sáng rực !

Từ tuyết Hồng xuất hiện, nhạc cũng ngừng tấu, vũ nữ ngừng múa tất cả đều sững sờ nhìn nàng.

Chính nàng cũng suýt ngã xuống !

Nhưng, liền theo đó, nàng lấy ngay bình tĩnh, vận khí há lên một tiếng lớn.

Đông Phương Bạch giật mình, tay ôm quanh mình Liễu Thúy Hoa vòng tay lỏng ra ngay.

Vòng tay chàng lỏng, Liễu Thúy Hoa không còn chỗ chịu, ngã qua một bên.

Nàng ngã sát xuống mép giường, thành ra rơi luôn xuống dưới nền.

X

CHƯƠNG LXXII

TIÊU KHÔI, TAN MÂY

Liễu Thúy Hoa không còn một điểm khí lực nào giúp nàng đứng lên nổi, mà nàng cũng chẳng rõ sự gì đã xảy ra, có điều nàng đoán sự đó bất lợi cho nàng.

Vận dụng chân lực, nàng cố gắng bật ngời dậy song Từ tuyết hân đã lướt tới.

Chiếc áo của Từ tuyết Hồng phồng lên, chiếc áo theo bước chân

nàng kêu rạo rạo.

Nàng sôi giận cực độ, kinh lực theo niềm phẫn hận bốc rồùng như muốn vỡ tung chiếc áo.

Nàng lướt tới, mắt không nhìn Liễu Thúy Hoa, mắt chỉ dán vào Đông phương bạch cần nằm trên giường chẳng rõ vô tình hay cố ý, chân nàng đạp lên mình Liễu Thúy Hoa.

Sự việc diễn tiến như vậy, Đông Phương bạch vẫn còn ngỡ ngàng thẩn sắc mơ hồ, chưa nhận định rõ ràng thực cảnh.

Tuy nhiên, tình trạng không kéo dài lâu, một thoáng sau chàng bừng tỉnh, mới mấp máy, như muốn nói gì, song chàng chưa kịp thốt. Từ tuyết Hồng cười gằn, buông gọn :

— Đạp quá ! Tắt quá ! Đáng khen cho người thật ?

Thoạt đầu, trông thấy Từ Tuyết Hồng, Đông phương bạch tưởng là mình nằm mộng.

Cương nàng lên tiếng, chàng mới bừng tỉnh, và bừng tỉnh rồi, chàng run mình, như tuyết gả đổ ập xuống đầu.

Chàng vừa kinh hãi, vừa tiếc, trong lúc sửng sờ, không kịp một phản ứng nào.

Đến câu nói, chàng toan thốt, chàng cũng quên luôn.

Thực ra, đến lúc đó, chàng có nói gì, chắc Từ Tuyết Hồng cũng không nghe rõ, vì mình nàng đạp thành thịch, tại nàng nghe bùng bùng.

Mà đôi mắt nàng như có một màu đen che phủ nàng không có trông thấy gì nữa.

Đông phương bạch then đỏ mặt, dần dần mày đỏ biến mất, sắc mặt chàng trắng nhợt.

Có tiếng rột rột phát ra từ cổ họng chàng. Liên theo đó, hẳn là máu uất phún ra, nếu máu vọt ra, hẳn chàng phải thọ thương nặng.

Từ tuyết Hồng biết vậy, song không lưu ý đến chỉ bật cười mấy tiếng lạnh lùng.

Vừa lúc đó, một bóng người từ bên ngoài lướt ngang qua Từ Tuyết Hồng quẹo góc phất nhẹ tà áo nàng.

Người đó đến thả g bệ cạnh chiếc giường.

Từ tuyết Hồng sôi giận, quắc mắt nhìn xem kẻ nào ngang nhiên vào đây, định gây trở ngại cho hành động của nàng.

Tại ra, chính là Đông Phương Bá Chủ !

Lão đang đặt tay nơi hậu tâm của Đông phương Bạch.

Lão vận khí, tiếp trợ chàng chống khỏi phục nguyên trạng, nhờ thế, không lâu lắm, gương mặt của chàng bỗng hào dần dần trở lại như cũ.

Từ tuyết Hồng chưa kịp mở miệng nói gì, Đông phương bá chủ đã cắt tiếng hỏi :

— Tại sao cô nương trở về ?

Từ tuyết hồng cười lạnh :

— Tại sao tôi không trở về ?

Đông Phương bá chủ chưa hiểu rõ tại sao Từ tuyết Hồng lại trở về trước thời gian lão dự toán, hỏi tiếp :

— Tịch Đại Tiên sinh có bị chúng ta bắt được không ?

Từ tuyết Hồng suy qua khẩu khí của lão, biết rõ sự việc ở tại Nhật nguyệt tra g lão đã hiểu tận lòng, và rất có thể lão tán đồng hành vi của Đông phương bạch, bởi tán đồng nên lão đề mặc chàng làm gì thì làm.

Giả như lão mà ngăn cấm, thì khi nào sự việc như vậy lại xảy ra ?

Nằm dưới chân Từ tuyết Hồng, thấy Đông phương bá chủ vào Liễu Thúy Hoa kêu lớn :

— Minh chủ cứu tôi !

Từ Tuyết Hồng lùi lại một bước, nhắc đầu bàn chân vút Liễu Thúy Hoa tung lên.

Đông Phương bá Chủ hét :

— Đừng gây tổn thương cho nàng ấy ?

Dù cho cao thiên có giáng trần, ngăn chặn Từ Tuyết Hồng, vì lẽ nàng chịu nghe cho, hướng hồ Đông phương bá chủ mà nàng nghi ngờ là có đồng ý trong sự tình ?

— Theo đà cái chầu của Từ Tuyết Hồng vút lên, Liễu Thúy hoa chơi với trong không gian, tay chân đang vung vẩy, song vô ích, bàn tay của Từ Tuyết Hồng vươn tới, nắm móng như móc sắt, chụp nơi cổ nàng.

Chụp trúng cổ của Liễu Thúy Hoa rồi, Từ Tuyết Hồng bóp mạnh tay.

Liễu Thúy Hoa càng chơi chơi dỗi chân, còn tay thì quơ loạn trong không gian.

Từ tuyết Hồng cứ bóp tay, càng phút càng bóp mạnh, có tiếng rắc rắc vang lên, hòa lẫn với tiếng ặc ặc :

— Bóp một lúc lâu, Từ Tuyết Hồng vung tay, quăng xác Liễu Thúy Hoa ra ngoài, chạm vào một tang cây, máu từ thất khiếu trào ra.

Đi nhiên Liễu Thúy Hoa phải tắt thở.

Từ tuyết Hồng bật cười lạnh, quần từng tiếng :

— Ai làm gì ta chứ ?

Đông phương Bá Chủ sôi giận, song cổ dẫn lồng, trăm gương mặt hừ một tiếng :

— Ai làm chỉ cô nương, mà cô nương phải hỏi gần ? Đông Phương Bạch là một đường chủ trong Vô Dịch minh, quyền hành to lớn, nó có thể mua vui trong chốc lát, sự kiện đó rất thường đối với bất cứ thanh niên nào, bởi vì họ sống đang tràn đầy trong huyết quản, phải cho phát tiết chứ ? Trước một sự kiện rất thường sao cô nương lại quát tháo vang ầm ầm, rồi lại còn sát hại mạng người ?

Từ tuyết Hồng bật cười khàn khàn :

— Thì ra là vậy ! Một cuộc mua vui của những chàng sung sức ! Đông Phương bạch ! Sao người càng gọi gì hết ? Ta chờ người nói đây !

Đông phương Bá Chủ cười hả hê :

— Việc gì giữa hai đảng, lão không thể can thiệp, nhưng lão phụ nghĩ, hai đảng chưa có danh phận rõ rệt với nhau, thì người này trách cứ người kia thì kẻ ra cũng hơi quá đáng ! Có

cái liên hệ nào cho phép cô nương trách nó mua vui trong chốc lát ?

Từ tuyết Hồng thẹn. Nàng càng thẹn càng tức uất hơn. Đông Phương bá chủ nói. Nàng lấy danh nghĩa gì, há ! học Đông phương bạch chứ ?

Nàng hét lên :

— Tôi bất chấp danh nghĩa gì, há, làm điều lỗi bại, tôi muốn giết hẳn ! Tôi nhất định hủy diệt cái mạng chó hèn !

Nàng vươn tay ra và đủ năm ngón chụp nhanh xuống huyết hoa Cái, nơi ngực Đông phương bạch.

Đông phương bạch chưa hết sửng sốt, trố mắt nhìn nàng, không thể né tránh.

Nếu thế vậy, Đông Phương bạch phải chết sao ? Đông phương bá chủ lập tức quát :

— Đứng hành hung cô nương !

Lão vội vung tay, đánh một chưởng xuống cánh tay Từ tuyết Hồng.

Bất buộc, nàng phải thu tay về, nếu không muốn cánh tay đó bị lão đánh gãy.

Nhưng, nàng đâu phải chịu nhượng bộ dễ dàng ? Nàng hừ vọng một tiếng dài, tràn mình qua một bên, thu nhanh tay về, đồng thời lật ngược bàn tay lên, nghênh đón chưởng kinh của Đông Phương bá chủ.

Một tiếng bốp vang lên, song chưởng chạm nhau, cả hai cùng lùi một bước.

Từ tuyết Hồng định nghĩ là Đông phương Bá chủ tự hủy diệt tư vị công phu qua mười mấy năm dài, chưa trổ cho Đông phương bạch nên nàng kính thường lão.

Ngờ đâu, Đông phương bạch đã bình phục rồi, còn lão thì cũng ít nhất cũng phải qua sáu tháng hoặc một năm, đầy công luyện tập, mới lấy lại được phần khí lực đã bị tiêu hao đi. Sao lão vẫn còn mạnh mẽ như lúc nào ? Mà thời gian nào phải xa xôi gì cho lắm đâu ?

Bị chặn dọi ngược lại, mặc dù đối phương cũng bị chặn dọi như nàng, Từ Tuyết Hồng hết sức kinh hãi, vừa kinh hãi, vừa lạ lùng, trở mắt nhìn Đông Phương Bá Chủ, rồi nhìn qua Đông phương bạch.

Lâu lắm nàng mới hỏi lại:

— Minh chủ có dùng chân lực chưa trị cho hẳn không?

Đông phương bá chủ bật cười ha hả:

— Tự nhiên là có!

Từ Tuyết Hồng kêu lên:

— Thế tại sao...

Đông phương bá chủ mỉm cười:

— Tại sao lão phu không bị cô nương đánh chết? Đây có dễ dàng như vậy, cô nương? Công lực của lão phu đã được khôi phục hoàn toàn rồi!

Là con người từ g luyệt võ, Từ Tuyết Hồng biết là chẳng bao giờ có trường hợp đó, muốn phục hồi trọn vẹn công lực đã mất, không ai thành công trong một khoảng thời gian quá ngắn như vậy.

Suy nghĩ một giây, nàng chợt tỉnh ngộ.

Nàng hiểu, Đông phương bá chủ không hề vận dụng chân lực giải từ cái độc trong mình Đông phương bạch.

Và như thế, là Đông phương bạch chẳng hề bị nhiễm độc đến độ tánh mạng bị hãm dọa.

Nàng còn biết luôn, lão viện lý do ở xa à tính dương để khôi phục chân khí, bảo nàng dần thuộc hạ đi khắp sống hồ cần quét những người bất phục.

Trong khi nàng vắng mặt, lão ta dàn dụ mọi cánh đề lừa luôn Đông phương bạch vào tròng.

Nàng sôi giận cực độ, song nàng không phát tác, chỉ bật cười, giọng cười của nàng sắc lạnh lắm sao.

Nghe giọng cười đó, Đông Phương Bá Chủ có ý gờm.

Nhưng lão còn tin tưởng nơi mỗi tình cả hai, nên trầm giọng hỏi:

— Cô nương đã nghĩ ra rồi phải không? Lão phu thấy cô nương và Bạch như rất tốt đối, nếu không thành hợp với nhau, thì rất lỏng. Đừng quá hẹp hòi cô nương, trái năm thế bảy thiệp, là sự thường mà!

Từ Tuyết Hồng đang lúc giận, không buồn nghe lão nói gì.

Nàng đang suy tư trăm trọc, điều suy nghĩ của nàng Đông Phương bá chủ chưa hề đoán ra được.

Đông phương Bạch đã thay đổi tánh tình như vậy, là tình nghĩa giữa nàng và chàng kể như đoạn tuyệt, nếu quả thật giữa nhau có chút cảm tình hoặc một vài ân nghĩa.

Ngoài ra, từ ngày nàng trở thành phó minh chủ thì cao thủ trong thiên hạ đều cúi đầu tuân phục, nếu nàng hạ được Đồ g phương bá chủ thì Vô địch minh này hoàn toàn thuộc về nàng.

Nàng đứng yên, tâm tư đang cân nhắc những ý niệm vừa phát sinh, nhưng xem ra nàng có vẻ chú ý đến lời Đông phương bá chủ vừa nói.

Đông phương bá chủ tưởng là lời nói của lão đã làm nàng dao động mạnh.

Lão mỉm cười tiếp luôn:

— Bây giờ, cô nương đã trở lại rồi thì cũng nên tỏ sự thân mật giữa nhau hơn...

Lão dạy qua gọi Đông phương bạch:

— Bạch con...

Lão không dứt kịp câu nói, trong khi lão chuyển đầu về hướng Đồ g phương Bạch, Từ Tuyết Hồng cho rằng, dịp may ngàn năm một thuở, lập tức nàng rùn thấp mình xuống, rút nhanh thanh đoản kiếm ra, như lạng điện chớp, đâm vút tới.

Thực ra, Đông phương bá chủ luôn luôn đề phòng nàng, bởi lão không tin tưởng nơi nàng lắm, lão ngại bất cứ trong phút giây nào nàng cũng có thể xuất thủ hạ sát lão.

Nhưng, hiện tại, Từ Tuyết không tỏ lộ vẻ chống đối rõ rệt.

hướng chỉ, lão lầm tưởng là nàng đã bị dao động qua lời nói của lão ?

Khi lão thấy ánh thép chớp lên, thì thanh kiếm đã đến sát lão rồi.

Lão hết sức kinh hãi, bình sanh đây là lần thứ nhất lão kinh hãi cực độ.

Bất giác, lão rú lên một tiếng, cấp tốc xoay mình vòng ra phía sau một thân cột.

Thế kiếm của Từ Tuyết Hồng rất mạnh, nàng đâm tới, lão vòng qua phía bên cột, mũi kiếm xuyên thủng thân cột, đâm trúng vai của lão.

Vết thương đó, không thể làm cho lão chết tức khắc mũi kiếm chỉ đâm lủng da thịt, sâu độ tấc thôi.

Lão không chết tức khắc, tức nhiên Từ Tuyết Hồng phải nguy, vì lão sẽ phản công, không lẽ nàng ngay bây giờ, thì sau này nàng cũng khó tránh khỏi tay lão, bởi bất quá lão gọt tỉu được mấy hôm là lành mạnh như thường.

Nhưng may cho Từ Tuyết Hồng, là tuy vết thương không nặng, lão bị chấn động tâm thần, trong phút giây, lão mất bình tĩnh, không thể nào ngưng tụ chân khí kịp thời, hầu quật khởi thế phản công.

Ngoài ra, lòng tự ái của lão bị chạm mạnh, đến độ lão có mặc cảm là mình bị Từ Tuyết Hồng đánh bại, vì trong hoành trên chốn gian hồ suốt mấy mươi năm, lão từng bị ai chạm đến chân lông, bây giờ lại hứng trọn một mũi kiếm của một tiểu nữ chưa tròn tuổi giàng hồ !

Bởi cái mặc cảm đó, lão có phần nào phản ứng chạm.

Tuy nhiên, nếu phải chết về tay Từ Tuyết Hồng, và chết trong trường hợp này, thì chẳng hóa ra lão lầm thường lắm sao ?

Cho nên, mặc cảm đó chỉ hiện lên trong thoáng rời tan biến ngay, lão lấy lại bình tĩnh nhận định sự tình cảm thấy bất buộc phải giết Từ Tuyết Hồng, lão giết nàng để an toàn của lão được bảo đảm trong tương lai vì dung lượng nàng mãi bên cạnh một ngày nào đó lão sẽ

lấy nàng hạ thủ đoạn như thường.

Những phút giây chậm phản ứng của lão, là một dịp may nữa cho Từ Tuyết Hồng.

Song rất tiếc là nàng không biết lợi dụng đề tiện công.

Chẳng qua nàng quá sợ hãi trước chiêu kiếm vô công, hơn nữa mũi kiếm chạm trúng thân cột gây tiếng vang, làm nàng giật mình.

Vì sợ hãi, nên nàng không nghĩ đến việc tấn công tiếp. Khi, nàng bừng tỉnh lại, thì Đông phương bá chủ cũng đã bình tĩnh rồi.

Do đó, nàng muốn xuất thủ, cũng chẳng hy vọng gì chiếm thế, bởi đương nhiên Đông phương bá chủ đã đề phòng rồi.

Đông Phương bá chủ bình tĩnh trước nàng, thì lão phải xuất thủ trước nàng, thành ra, đang thắng lợi, nàng lại chuyển sang cội thế thụ động.

Đông Phương bá chủ lùi lại một bước, vận chân lực, đánh tới một chưởng.

Chưởng đó, không nhằm vào người, bởi người bị thân cột ngăn cách, chưởng đó nhằm thân cột.

Tuy nhằm vào thân cột, lão có thể đánh trọng thương người bên kia cột như tường, vì lão áp dụng chưởng pháp Cách sơn dã Nuy.

Thanh kiếm của Từ Tuyết Hồng còn dính rơi thân cột, tay nàng còn nắm chắc chuôi kiếm, chưởng lực của Đông phương bá chủ, xuyên từ thân kiếm, vào lòng bàn tay nàng, nàng bị kinh lực đó đẩy bật về phía hậu hơn thước.

Bị bật dội về phía hậu bất ngờ như vậy, Từ Tuyết Hồng phải buông chuôi kiếm rời tay.

Không chậm trễ, Đông phương bá chủ xuất chiêu tiếp nối liền. Lần này, lão vùng cả hai tay, từ hai bên cột đánh vòng qua đầu động chưởng kinh tiếp giáp với nhau đứng chỗ Từ Tuyết Hồng đứng như vậy là hai chưởng kinh từ hai bên ép vào, dồn nàng ở khoảng giữa.

Nếu nàng bị hai đạo lực ép lại, đứng theo ý muốn của Đông phương bá chủ, thì thân hình của nàng bẹp tí như một lá cây !

Từ Tuyết Hồng lại run mình xuống thấp, đưa hai tay lên, phóng chưởng phong nghênh đón.

Chương chạm chương, hai tiếng bình bình vang lên, đáng lý song phương cùng bị chấn động ngược lại, song đã vượt tới của họ quá mạnh sức va chạm ngẫu nhiên họ đứng lại chỗ, tuy không lùi tại họ vẫn chấp choạng chãi: một lúc mới đứng vững được.

Họ đứng lại rồi, họ thở dốc, không ai còn đủ sức mà tấn công tiếp.

Bọn người hiệu dận lại khách đường của ngôi nhà đó, thì ra dịp hai mặt lá, bỏ chạy đi tất cả.

Chính Đông Phương bạch công tử từ xuống giường, từ từ bước đi.

Chàng đi, chân nặng nề, mắt nhìn ra phía trước, không hướng sang Đông phương bá chủ, mà cũng chẳng hề qua Từ Tuyết Hồng, dường tượng cả hai là những người xa lạ đối với chàng, mặc họ đánh nhau ai có chết cũng chẳng làm sao cho chàng.

Chàng ra cửa, vẫn với dáng đi chậm chạp, từ từ tiến tới.

Chàng chưa đi xa lắm, bỗng một tiếng âm vang lên, chấn động cả vùng phụ cận ngôi nhà.

Chàng dừng chân, nhưng không quay đầu nhìn lại, xem cho biết việc gì đã xảy ra trong ngôi nhà chàng vừa rời đi.

Thì ra, Đông Phương bá chủ và Từ Tuyết Hồng, ở một một chút rồi gom tàn lực đánh nhau một chương.

Chính song chương của họ chạm nhau, gây nên tiếng động.

Cả hai cùng bị chấn động, mỗi người chạm vào một thân cột nếu không có thân cột ngăn chặn hẳn họ sẽ bị đẩy lùi về phía hậu xa hơn.

Họ tựa mình vào thân cột, người nào cũng có vẻ phờ phạc, họ mệt lắm song không ai còn đủ sức để ở nữa, họ phải phải đồng vật lết, rồi cả hai cùng ngã xuống tại chân cột.

Họ bất động tại chỗ, viên ngọc kỳ kỳ có vẻ động đậy nữa.

Họ chết vì quá kiệt sức!

Đông phương bạch công tử lại một chút, rồi tiếp tục bước, chàng đi luôn, ra khỏi Ngự Nương Trại, đi tới sau cửa hàng kiêu minh trong bóng của đêm đen.

Cái tin Đông phương bá chủ và Từ Tuyết Hồng đánh nhau đến cả hai cũng chết truyền nhanh đi khắp sông hồ. Tin đã truyền đến Đông phương lại Ngự Nương sơn, hẳn đã hay tin toàn thể cao thủ cùng đi với anh trong chiến dịch Ngự Nương sơn này cũng phải hay biết.

Tin đó đến với hẳn hôm nay sáng ra hẳn phát hiện tất cả mọi người mọi đầu bỏ đi hết tất cả đã ly khai hẳn ngay trong đêm.

Quanh mình hẳn chỉ còn có mỗi một mình vợ hẳn, Tịch Linh.

Tình hình đã biến chuyển như vậy, hai vợ chồng còn ở lại làm gì nữa?

Họ rời sơn cốc. Ra đến cốc khâu, họ thấy Ngọc Cầm và Lâm hạo sanh, tay nắm tay, đứng xa xa, nhìn họ, mỉm cười.

Tịch Linh đi tiêng đến cốc khâu Tiếu phong, ngồi xuống, vọng lại lên nói.

Đoạn nàng đi theo Đông Phương Lôi.

Từ đó, không ai gặp lại hai vợ chồng họ một lần nào. Có người ước đoán là họ sang Miêu cung, nương náu với Kim Lan Hoa.

Vô địch Minh tan rã với cái chết Đông phương bá chủ. Nhật Nguyệt trang trở nên hoang tàn, gió mưa sương rãng dần dần phủ lớp sương trên một cơ sở từng nhiệt náo tung bừng với bàn người từ muôn phương đổ đến.

Mấy năm sau, có người đi ngang qua đó, thấy một nhà sư ngồi ở rú bên cạnh tấm bia vô địch, nhà sư ngồi nơi đó, suốt mấy ngày đêm, kẻ hậu kỳ đi lại lịch nhà sư không gặp rồi nhà sư bỏ đi luôn từ đó không hề trở lại...

HẾT

